

Giới thiệu Cô Dâu Bỏ Trốn

Một câu chuyện động trời đã xảy ra với cô. Một cái sự thật bất ngờ mà cô không thể nào ngờ trước được, cô phải lấy chồng sao? Mà hẳn là ai, Xấu, đẹp, lùn, cao, mập ốm hay lại là một tên lẳng nhăng???

Bố mẹ cô là hai người vì thương con mà khó tính, không cho con đi về khuya nhưng nó lại là người thích về muộn. Lần nào về cũng nghe chửi nhức cả đầu. Lần này quên đem chìa khóa nên cô đã lặng lẽ trèo vào nhà, rón rén từng bước vì nghĩ ba mẹ đã ngủ hết rồi, giật mình lại có tiếng nói vọng ra từ phòng bố mẹ cô...

Cái gì? Lấy chồng? Bố mẹ định gả cô cho một tên xa lạ nào đó mà cô không hề quen biết, chuyện này đúng là quá sức tưởng tượng của cô. Cô sẽ phải làm gì bây giờ??!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Hôm nay nó lại về muộn vì nó mãi chơi ở nhà con bạn, mà nó cũng không muốn về nhà, vì bố mẹ nó xấp này lạ lắm, cứ nhìn nó như thể là họ cần nói cái gì đó với nó, hay muốn nó làm một cái gì đó, nó cảm thấy sợ, nên nó luôn lảng tránh bằng cách, bố mẹ nó mà ở nhà thì nó ra đường, còn bố mẹ nó ra đường, nó ở nhà.

Trời cũng đã tối rồi, mà nó lại quên không đem theo chìa khóa cổng, nó chán quá kiểu này thì đành chèo vào nhà vậy, chứ còn cách nào khác đâu, nếu gọi cho bố mẹ nó ra mở cổng có khi lại bị ăn mắng và nghe bố mẹ ca nhũn thì sao, thôi thì tự lo lấy thân.

Nó vút cái cặp vào trước, rồi trèo luôn vào, cái cổng màu xanh nhà nó, tuy có cao thật nhưng mà với nó thì chả là gì cả, vì nó trèo suốt như thế này mà.

Nhảy đánh bộp một cái xuống đất, nó rón rén đi vào nhà, nó chỉ mong là bố mẹ nó đã ngủ rồi, nếu bố mẹ nó mà bắt gặp nó trong tình trạng này thì khổ lắm.

Cả nhà nó tối om, chỉ có cái đèn ngủ mù mờ là vẫn còn sáng, nó dò từng bước đi lên lầu, nó muốn về phòng của nó thật nhanh, nếu muốn về phòng của mình nó phải đi qua cửa phòng của bố mẹ nó, nó nghe bố mẹ nó đang nói gì đó, tò mò, nó áp tai vào cửa nó nghe xem bố mẹ nó đang nói gì.

Tiếng của mẹ nó:

- Anh nghĩ mình nên nói cho con Vân nó biết hay không...??

Tiếng của bố nó:

- Anh thấy là mình nên nói đi thì hơn, mình mà dấu nó thì cũng không hay lắm vì sớm muộn gì nó cũng biết...!!

Bà Nhung hỏi:

- Nhưng mà em sợ, con Vân nó sẽ phản đối chuyện này...!!!

Ông Chung trấn an vợ:

- Em đừng nên lo quá, nó sẽ hiểu tấm lòng của vợ chồng mình mà, mình cũng chỉ muốn tốt cho nó thôi...!!!

Bà Nhung nói:

- Cuộc hôn nhân này xem ra không ổn lắm vì anh ta không thích đàn bà và không muốn kết hôn, chỉ có gia đình anh ta là thích thôi...!!!

Vân nghe vậy thì run rẩy sợ hãi, vậy là nó bị bố mẹ nó đem gả bán cho người ta, thảo nào mà thái độ của bố mẹ nó lại lạ lùng như vậy, nó cố đứng vững để nghe tiếp.

Ông Chung thờ dãi nói:

- Đây cũng là vì hôn ước từ nhỏ do hai bên gia đình sắp đặt anh đâu có quyền quyết định đâu, ông nội của con bé ép anh quá làm cho anh phải đồng ý chuyện này...!!!

Bà Nhung sục sịt nói:

- Em cũng mong là nó hiểu cho mình, gả nó đi khi nó còn trẻ thế này em cũng đau lòng lắm, nhưng bố dọa sẽ tự tử chết, nên thôi đành anh ạ....!!!

Hai người cùng thở dài và không nói gì nữa cả..

.....

Nó cố bước về phòng, trong lòng nó lúc này trống rỗng, nó không còn nghĩ ra được cái gì nữa cả, nước mắt nó rơi ra, xem ra bố mẹ nó đã quyết định chuyện của nó rồi, và ông nó đã ép bố mẹ nó gả nó đi.

Nó gồng mình nên nó nghĩ, mình không thể làm quân cờ cho họ được, mình là ai nào, làm sao mình chịu được cuộc hôn nhân không có tình yêu này, mình sẽ bỏ đi thật xa, và không ai tìm được mình cả, bái bai cả nhà, con đi đây.

Nó lấy cái va ly, nó xếp tất cả quần áo của mình lại, nó cũng không quên mang theo mấy khung hình và mấy quyển sách, tiền thì nó không lo, nó đã tích góp từ nhỏ tới giờ, nó có rất nhiều tiền, vì nó có tiêu gì đâu, tiền bố mẹ nó cho, rồi tiền nó đi làm thêm, viết báo, dịch sách, nói chung nó nghĩ vấn đề sinh sống nó không lo đến nữa.

Xong đâu đấy, thấy không còn thiếu gì, nó khê khàng mở cửa, rồi đến nghe trước phòng của bố mẹ của nó xem có động tĩnh gì không, thấy họ đã ngủ rồi, nó sung sướng quá, nó liền về phòng mình, nó viết cho bố mẹ nó và ông nó một lá thư.

Trong thư nó viết:

- "Bố mẹ và ông kính yêu của con, con biết con mà bỏ đi như thế này thật là có tội và bất hiếu lắm vì mọi người ai cũng yêu thương cho con.

Nhưng cuộc hôn nhân này còn không chấp nhận đâu, thân thể này và sự sống này là của bố mẹ và ông ban cho con nhưng trái tim của con muốn tìm cho mình một người mà con yêu thương, con không muốn mình trở thành một cô vợ bắt buộc của ai đó, mà con nghe nói anh ta không thích đàn bà, vậy anh ta còn lấy con làm gì, và cả nhà nữa sao nở lòng nào ép buộc con như vậy,

Con đi đây, con sẽ tìm cho mình một người mà con có thể tin cậy và gởi trao cả cuộc đời, tạm biệt bố mẹ và ông.

Con yêu mọi người lắm, mong mọi người đừng buồn và lo lắng cho con, tạm biệt, chúc bố mẹ và ông sống khỏe mạnh và hãy vui lên nhé, mặc dù không có con ở đây....!!!"

Nó gấp bức thư lại và để ở trên bàn, nó cầm cái va ly của mình, và nhìn lại căn phòng lần cuối, nó khép cửa, nó bước ra đi.

Nó ị ạch bụng cái va ly xuống lầu, nó sợ gây ra tiếng động, bố mẹ và ông nó đang ngủ dưới lầu mà nghe tiếng thì tiêu, nó cố gắng lắm mới không được cái va ly ra công.

Nó lau mồ hôi, nó thở dài, nó quay lại nhìn căn nhà đang chìm trong bóng đêm và trong giấc ngủ.

Nó tự nhủ là không sao đâu, nó sẽ trở về nhưng mà không biết là bao lâu, và mọi người có tha thứ cho nó không thì bây giờ với nó cũng không còn quan trọng nữa, nó cần phải đi thôi trước khi có ai đó trong nhà thức dậy.

Nó buộc dây chạc vào va ly, rồi nó ném qua cái cổng, nó trèo sang bên kia, nó nhảy xuống đường rồi cầm cái dây chạc mà nó ném lúc nãy kéo cái va ly lên, nó kéo lên đến đỉnh của cái xong sắt, nó buộc sợi dây lại, nó trèo lên cổ gờ và đỡ cái va ly nặng xuống đất.

Làm xong được việc đó nó đã mệt nhoài rồi, bây giờ nó cần đi tiếp, và thuê một chiếc xe nào đó, nó cũng không biết là nó sẽ đi đâu nhưng cứ ra khỏi đây rồi tính tiếp.

.....

Nó thuê một chiếc xe tắc xi, nó bảo anh tài xế:

- Anh làm ơn đưa em đến nhà ga....!!!

Anh ta hỏi:

- Em cần đi đâu à, mà sao em vội thế...??

Nó chán nản bảo:

- Vâng, và gấp lắm, anh có thể đi nhanh hơn được không..??

Anh ta cười bảo:

- Được rồi, cô bé, anh đi ngay đây....!!!

Nó quay lại đuôi xe và nhìn căn nhà của nó và khu phố mà nó sống lần cuối, nó khóc, nó bây giờ mới thấy sợ, nó bỏ đi như vậy thì bố mẹ và ông nó sẽ đau buồn lắm, và họ vì nó mà ốm và sinh bệnh thì sao.

Nhưng nếu nó ở lại nó sẽ phải lấy anh ta, mà anh ta là ai nhỉ, chúa ơi, anh ta là ai nó cũng không biết, hay thật, sao mình không cố ở lại nghe bố mẹ nói nốt, xem anh ta là ai, mà đã vội bỏ về phòng, nhưng quan trọng gì, chỉ cần mình không phải lấy anh ta là được.

Nó thì thầm, những lời của nó bay theo gió, nó bảo:

- Con xin lỗi cả nhà nhé, hãy sống thật khỏe mạnh và không nên buồn đau cho đến khi con về, con sẽ chứng tỏ cho bố mẹ và ông thấy con cũng có thể sống trên đôi tay của mình...!!

Chiếc xe chạy một vòng, cuối cùng cũng đến đến nhà ga xe lửa, nó trả tiền cho anh ta, anh tài xế mở cốp xe, lấy và ly cho nó anh ta bảo:

- Chúc em may mắn...!!

Nó cười bảo anh:

- Vâng, cảm ơn anh, anh cũng thế...!!

Nó nhìn chiếc xe tắc xi màu xanh chạy đi, nó sờ tiền ở trong túi, nó cần mua vé tàu đi đến một nơi nào đó.

Có quá nhiều chỗ cho nó chọn, nó biết đi đâu bây giờ, xem nào thôi thì mua đại một nơi nào đó đi, mình bỏ trốn mà, cần quái gì phải biết là đi đâu, chỉ cần không ai biết là được rồi.

Cuối cùng nó cũng mua được vé chạy vào lúc 4 giờ sáng, chuyển đi thành phố Hồ Chí Minh, nó thấy cũng hay hay, nó đã từng đọc báo và xem phim, họ nói suốt về nơi này, nó muốn đến cho biết, và xem thành phố này ra làm sao, một phần vì tò mò và một phần vì nó không có nơi nào để đi

Ngồi đợi tới giờ tàu chạy là cực hình với nó, nó ngủ ngà ngủ gật trên chiếc ghế đá ở phòng chờ, nó nhìn những bà, những bác, những cô, họ đang nói chuyện vui vẻ, còn nó thì đang buồn náo lòng, và xen lẫn nỗi lo sợ, đây là lần đầu tiên nó đi xa nhà, và cũng là lần đầu tiên nó biết cuộc sống lại náo nhiệt như thế này.

Nó mua cho mình một cái bánh mì, nó cố nuốt cho trôi, nó mệt mỏi quá rồi, nó mê mẩn cái điện thoại, nó muốn gọi cho con bạn của nó, nhưng nghĩ thế nào nó lại thôi, bây giờ chắc là Thu đang ngủ, mình sẽ gọi cho nó khi mình đến nơi, chỉ là chào tạm biệt thôi mà.

Cuối cùng cũng đến giờ tàu chạy, nó đưa vé cho người soát vé, và tìm về khoang thứ ba của mình, tiếng xình xịch vang lên, tàu bắt đầu chuyển bánh, nó chọn cho mình một chỗ gần cửa sổ, nhìn cảnh vật đang lùi lại khi tàu bắt đầu chạy nhanh, điều đó cũng có nghĩa nó đang dần rời xa quê nhà của nó.

Bây giờ trong lòng nó có hai cảm giác lẫn lộn xen kẽ nhau, nó nửa muốn xuống và chạy ngay về nhà để ôm lấy bố mẹ và ông của nó và nói, nó đồng ý cuộc hôn nhân này, vì nó không muốn xa họ và muốn làm cho họ vui lòng, còn nửa kia của nó thì kiên quyết không đầu hàng.

Nhưng bây giờ có hối cũng đã muộn rồi, tàu đã lăn bánh thì không thể nào dừng lại được, nó có mạo hiểm quá không khi một thân một mình buôn trôi ở ngoài đời, mà nó còn là con bé học cấp ba nữa chứ, nó vừa được nghỉ hè xong.

Nó ngủ một giấc, nó nghĩ mình đã quyết định rồi, thì không nên thay đổi làm gì, dù cho khó khăn thì cũng phải cố gắng mà sống, không nên buông xuôi, nếu không còn gì là đời nữa, an ủi mình xong, nó yên tâm ngủ.

Tàu chạy 4 tiếng là tới thành phố mà nó chọn, xem ra cũng đâu có cách nhà nó bao xa, biết thế này nó đã mua vé tàu đi đâu đó chứ không phải là cái thành phố này.

Trời đã sáng thế này rồi mà mấy cái cửa hiệu này vẫn chưa mở, nó đói quá, nó cần tìm một quán nào đó để ăn, nếu không nó xiu ra ngoài đường mất.

Bước đi loạng choạng với chiếc va ly nặng, lê ở đằng sau, nó nghĩ mình cần tìm một chỗ nào đó để nghỉ ngơi một chút, nó không bước đi nổi nữa rồi.

Nó ngồi xuống ngắm thiên hạ đi đường, họ đi qua đi lại làm cho nó chóng cả mặt, nó chán quá rồi, nó nghĩ mình cần tìm một quán nào đó ăn chống đói đã, rồi tìm chỗ ở.

Thấy cái quán đằng kia đã mở cửa và có khách vào ăn, nó vội kéo cái va ly theo mình vào đó, nó bảo cô chủ quán:

- Cho cháu một xuất cơm sườn nhé...!!

Bà ta đơn đã bảo nó:

- Cháu cứ ngồi xuống đó đi, để chị lấy thức ăn cho em...!!!

Mùi thức ăn bay vào mũi nó làm cho bụng nó sôi lên, nó xoa xoa hai cái vào bụng, nó chỉ mong cô chủ quán nhanh tay lên đùm cho nó, nếu không có bao nhiêu nước miếng nó sẽ nhò ra vì thèm và vì đói mất.

.....

Văn ăn xong, nó trả tiền cho chị chủ quán, đã quá, nó xoa xoa vào bụng, no rồi, bây giờ nó phải tiếp tục cuộc hành trình.

Nó mua cho mình một tờ báo, nó đọc mục tìm nhà trọ và tìm việc làm, nó tìm cho mình một chỗ và ngồi xuống đó, nó nghiền ngẫm, nó đọc.

Đây rồi, có ai đó thuê người chăm sóc cho một cụ già, hic, nó nghĩ không biết là mình có làm nổi không, nhưng mà người ta cho ăn ở tại nhà người ta luôn, thì tại sao mình không thử.

Nó lôi cái va ly theo, nó chạy ra đường, nó cần bắt một chiếc tắc xi và tới điện chỉ này.

Có một chiếc tắc xi chạy qua, nó vội vẫy lại, khi đã yên vị trên xe rồi, nó đọc điện chỉ này cho anh chàng tài xế nghe, anh ta cho quay xe, và chạy theo hướng ngược lại.

Anh ta đi lòng vòng qua mấy cái ngã tư, cuối cùng cũng tới nơi, nó mừng quá, nó trả tiền cho anh ta, nó bước xuống.

Nhìn căn biệt thự trước mặt mình, nó run run đưa tay lên định bấm chuông cổng, nó sợ, nó hốt người ta sẽ không thuê một con bé học cấp ba như nó, nếu thế thì đêm nay nó sẽ phải ngủ ở khách sạn nào đó thôi, rồi đi tìm phòng trọ, vì ở khách sạn thì tiền đâu mà trả nổi, mặc dù nó có không ít tiền, nhưng cuộc sống tự lập, bắt buộc nó phải tiết kiệm.

Nó hít một hơi dài, nó cho tay bấm vào cái chuông, nó nghĩ dù sao mình đã đến đây rồi, nên mình cứ vào đi thì hơn, dù người ta có nhận hay không, mình cũng nên thử, nếu người ta nhận là tốt, còn không thì thôi.

Nó chờ một lúc, ông quản gia của gia đình này, mở cửa và thò đầu ra hỏi nó:

- Cháu cần tìm ai à, mà bấm chuông cửa nhà này...??

Vân chìa tờ báo ra và bảo:

- Cháu đọc báo biết ở đây đang tìm người giúp việc nên cháu tới đây...!!!

Ông quản gia quan sát nó từ đầu tới chân, ông đang đánh giá xem con nhỏ trước mặt mình có đủ tiêu chuẩn để trở thành một người giúp việc hay không...???

Ông chỉ thấy nó còn quá trẻ, chắc là vẫn còn đi học, người nó lại nhỏ con thế kia, chưa hết chân tay của nó đâu có giống người làm việc nặng, vậy nó xin việc này là có ý gì, không lẽ nó chán đời bỏ nhà đi bụi, hết tiền nên nó mới xin vào đây làm người giúp việc.

Vân thấy ông quản gia quan sát nó từ nãy giờ, mà không nói gì cả, nó hiểu, nhìn tướng tá nó thế này đâu có giống một người lao động tay chân chứ, mình nên nói vài câu cho ông ta yên tâm, may ra ông ấy mới cho mình vào.- Bác cho cháu vào chứ ạ...??

Ông quản gia vẫn còn tưởng mình nghe nhầm, ông hỏi lại:

- Cháu tới đây xin việc thật à...??

Vân tự tin trả lời:

- Vâng....!!!

Vân dùng hết lời ông quản gia mới cho nó vào, nhưng trước khi nó bước vào trong, ông nói với nó:

- Cậu chủ nhà này khó tính lắm, tôi sợ cậu ấy không nhận hay thuê cô đâu...!!!

Vân cũng hơi sợ khi nghe ông quản gia nói là chủ nhân của căn biệt thự đồ sộ này là người khó tính, nhưng không lẽ cất công đến đây, và tốn không ít nước bọt mà lại bỏ cuộc ngang tròng à.

Nó trấn an bản thân:

- Cố lên, mày làm được mà...!!

Nó quay sang, nó bảo ông quản gia:

- Cảm ơn bác nhiều nhé, cháu sẽ thử xem sao, biết đâu cháu được nhận...!!!

Ông quản gia nhìn Vân thương hại, ông còn lại gì cậu chủ của nhà này, có ai chịu quá được ba hôm đâu, Vân là người thứ 25 rồi đấy, ông hy vọng là nó sẽ không bị đuổi sớm quá, ông nhìn cái vẻ tự tin của nó, ông thở dài.

Vân lê cái va ly ở đằng sau, nó cất bước vào phòng khách, nó muốn gặp chủ nhân của ngôi nhà để xin việc làm.

Ông quản gia bảo nó:

- Cháu ngồi đây đợi đi, để bác lên thông báo cho cậu chủ một tiếng...!!!

Vân lễ phép trả lời:

- Vâng, phiền bác vậy...!!!

Ông quản gia bỏ nó ngồi ở đấy, ông đi lên lầu, ông gõ cửa phòng của Tú, anh ta mở cửa ra và hỏi:

- Có chuyện gì không bác...??

Ông quản gia trù mền nói:

- Có người muốn xin làm giúp việc cho nhà ta...!!

Tú chán nản bảo:

- Chắc lại mấy con bé hậu đậu và ngốc nghếch chứ gì, cháu đã đuổi không biết bao nhiêu đứa rồi, mà tại sao bọn này vẫn cứ đến nhí, mai bác bảo bảo đừng đăng nữa nhé, nếu không nguyên cái vụ phòng vấn và thử việc họ là cháu mệt mỏi lắm rồi....!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Ông quản gia cũng đồng tình với Tú, ông bảo: - Vâng, mai tôi sẽ gọi điện cho họ bảo họ ngừng đăng, nhưng cậu cũng nên xuống dưới nhà, và gặp cô bé đó đi, biết đâu cô ta khác những người khác thì sao...???

Tú mặc bộ quần áo ở nhà, anh đi đôi dép lê, anh bước xuống lầu, anh nhìn thấy có một con nhóc đang ngồi ở ghế xa lông, cái va ly màu đỏ của nó để ở bên cạnh, nó mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh dương cộc tay, và mái tóc của nó rất dài, tay của nó đang bung tách trà cho lên môi uống, nó uống từng ngụm nhỏ, anh nghĩ con nhỏ này cũng biết thưởng thức trà đấy.

Anh chưa nhìn thấy mặt của nó vì nó ngồi quay lưng lại với anh, tiếng dép lẹt quẹt của anh lê dưới sàn nhà cũng không làm cho nó quay lại, hình như nó đang nghĩ cái gì đấy nên nó không nghe thấy tiếng của anh đang đi lại về phía nó.

Anh ngồi xuống đối diện với nó, nó cũng không biết, miệng của nó uống trà, còn mắt của nó nhìn ra cửa, anh không biết là con nhỏ này nó nhìn cái gì, mà anh ngồi xuống nó cũng không hay...???

Anh cũng rót cho mình một tách trà, anh nhìn khuôn mặt trầm tư của nó, con nhỏ này có khuôn mặt rất đẹp, nước da trắng hồng, đôi môi nhỏ xinh, chiếc mũi thanh tú, và đôi mắt của nó rất to, anh nhận xét, nó đúng là một mỹ nhân, nhưng không phải vì nó đẹp mà anh nhận nó đâu.

Nó hỏi anh:

- Anh đã nhìn chán và nhận xét chán chưa...??

Anh giật mình, vì anh tưởng là nó không biết anh nhìn nó và anh đã xuống.

Anh nhếch mép lên hỏi:

- Cô biết tôi xuống sao không nói, đây là thái độ của một người đi xin việc làm à...??

Nó cũng trả lời không kém:

- Tôi đi xin việc làm nhưng điều đó đâu có nghĩa là anh muốn nói gì hay làm gì tôi cũng được...!!!

Tú tức giận bảo:

- Với thái độ đó, cô nghĩ là tôi sẽ thuê cô sao....??

Vân đặt tách trà xuống, nó nhìn Tú từ đầu xuống chân, cái nhìn không dấu diếm, làm cho Tú cảm thấy gai cả người, anh bắt đầu tức giận rồi, con nhỏ kia, nó đi xin việc, hay là nó tìm anh để cãi nhau thế nhí, anh muốn thuê một người giúp việc biết điều chứ không phải một kẻ cãi lời mình, và đánh đá như con bé này, thôi thì đuổi đi cho xong, đỡ bực mình.

Vân không nói gì cả, nó lúi cúi và ly đi theo nó ra khỏi phòng, trước khi đi nó nói:

- Nói thật với anh, tôi thà chết đói, còn hơn là hầu hạ một kẻ như anh, hừ, đồ làm tàng, cứ tưởng nhà anh giàu thì hay lắm à....!!!

Đầu tiên Tú muốn đuổi Vân ra khỏi nhà và không thuê nó, nhưng cái thái độ vừa rồi của nó khiến cho anh vừa bực, vừa tò mò, anh chưa bao giờ gặp một con bé nào đi xin việc làm như con bé này cả, anh muốn nó làm việc ở đây, để anh hành hạ cho bỏ ghét, anh bảo:

- Cô sợ tôi à, hay là cô cảm thấy mình không đủ khả năng nên đánh bài chuồn chứ gì...???

Vân nghe cái giọng thách thức của Tú, nó tức lắm, nhưng mà nó nghĩ kỹ rồi, nó là một con bé tài năng, nó học giỏi, nó biết 4 thứ tiếng, và nó là thiên tài piano, vậy tại sao nó phải đi hầu hạ cho anh ta trong khi nó có thể làm những việc khác, không lẽ nó chịu nhục chỉ vì nó cần chỗ ăn ở thôi sao, thêm vào, mình nên ra khỏi đây thì hơn

Nó không thèm bảo nó, nó đi luôn ra cửa, Tú nhìn theo, anh cảm thấy mình đúng là một tên vô dụng, sao trên đời này lại có chuyện đi xin việc làm mà người chủ phải năn nỉ nhân viên của mình nhỉ, anh nghĩ thôi bỏ đi, kệ con bé đó, nó muốn đi đâu thì đi, vì nhìn cái tướng tá của nó cũng không làm nổi việc đâu, có thuê nó vì tò mò, anh cũng phải đuổi nó sớm thôi.

Thu về cái va ly ra cổng, nó cảm ơn ông quản gia vì mở cổng cho nó.

Nó nhìn ông biết ơn, nó bảo:

- Cảm ơn bác nhiều lắm, cháu đi đây....!!!

Ông quản gia hỏi:

- Tại sao cháu không ở lại, chẳng phải cậu Tú thuê cháu rồi sao...??

Vân chán nản nói:

- Cháu nói thật, cháu không dám có ý kiến gì về anh ta đâu, nhưng cháu cảm thấy mình không phù hợp với công việc này, anh ta như thế thì ai mà chịu nổi...!!!

Ông quản gia cười, Tú là như vậy, anh là một người cầu toàn và khó tính, nên không có người giúp việc nào làm vừa lòng anh cả.

- Chào cháu nhé, chúc cháu tìm được việc khác....!!

Nó cũng cười, nhưng hơi chán, nó nói:

- Vâng, chào bác....!!!

Cánh cổng màu đen vừa đóng lại, nó quay ra nó chửi luôn, nó lắm bầm:

- Cái tên chết tiệt kia, anh cứ tưởng là anh ngon lắm hả, tôi nói cho anh biết, tôi mà không lâm vào cảnh phải đi trốn như thế này thì tôi có thèm vào đến nhà anh để xin việc làm, hừ, đồ kiêu căng, hần ta cứ tưởng hần ta hay lắm....!!

Đã trưa rồi nên bụng nó hơi đói, nó cần phải tìm một nơi nào đó để ăn, vì lúc sáng nó đã mua cho mình mấy cái bánh mỳ, hai bịch sữa và một chai nước khoáng, thấy cái gốc cây kia có bóng mát, nó liền bước lại.

Nó cảm thấy làm một kẻ vô gia cư thật đáng sợ, nó bắt đầu hối hận cho hành động bỏ nhà đi trốn của mình, biết thế này, thì nó đã thương lượng với bố mẹ nó và ông nội của nó cho xong, biết đâu có thể thay đổi được quyết định bắt nó kết hôn thì sao, nhưng mà nó đã lỡ bỏ đi rồi, nó làm gì còn mặt mũi mà quay về nữa.

.....

Bố mẹ Vân khóc hết nước mắt khi đọc lá thư của nó ở trong phòng, ông nội của nó chỉ thờ dài thôi.

Bà Nhung đau khổ nói:

- Anh ơi...!! Em phải làm sao bây giờ, nó bỏ đi như thế này thì ai sẽ chăm sóc cho nó, rồi nó sẽ sống, ăn và ngủ ở đâu...??

Ông Chung cũng đang rầu cả ruột, vậy mà bà vợ của ông chỉ biết gào lên như thế kia thì giải quyết được gì, bây giờ cần phải tính tảo để tìm ra cách chứ, ông nghĩ đúng là đàn bà, chỉ hơi có chuyện là họ lại gào lên, chán quá đi mất.

Ông nhìn bố của mình hỏi:

- Bố nghĩ con bé Vân, nó sẽ đi đâu...??

Ông Chương, lắc đầu nói:

- Bố cũng chịu, con đã gọi điện hết cho bạn bè của nó chưa...??

Ông Chung trả lời với vẻ chán nản:

- Con đã gọi hết rồi, nhưng không đứa nào biết cả, ngay cả con bé Thu bạn thân của nó, nó cũng không biết con bé Vân đã đi đâu...!!!

Bà Nhung nghe ông chồng của mình nói vậy, bà lại càng gào to hơn, bà cầm tay của bố chồng, bà vừa khóc, bà vừa bảo:

- Tất cả cũng tại bố, nếu bố mà không ép bọn con, thì con đâu có ép nó, bây giờ nó bỏ đi rồi, con biết phải làm sao đây...??

Ông Chung quát vợ:

- Em không được ăn nói với bố thế, chuyện cũng đã xảy ra rồi, có hối cũng không kịp, còn không mau nghĩ cách đi, khóc lóc thì giải quyết được gì...!!!

Ông Chương bảo con trai:

- Vợ con nói đúng đấy, nếu bố không ép các con gả con bé Vân, nó cũng không bỏ nhà ra đi, nhưng mà ai đã nói cho nó biết...??

Ông Chung nhìn bà Nhung, bà Nhung lại nhìn ông Chung, cả hai người nhìn nhau, họ như muốn hỏi người kia, ai là người đã nói cho con bé Vân biết, nhưng cả hai đều không nói gì, vậy làm sao nó biết được cuộc hôn nhân kia mà trốn đi nhỉ...??

Bà Nhung hỏi chồng:

- Anh nói cho nó biết à...??

Ông Chung ngạc nhiên hỏi lại vợ:

- Tôi tưởng là bà nói...!!

.....

Bà Nhung hỏi lại:

- Vợ chồng mình không ai nói cho nó biết cả, vậy tại sao nó lại biết mà bỏ nhà ra đi chứ...??

Ông Chung thở dài bảo:

- Anh cũng chịu, mà xấp này nó có ở nhà mấy đâu, nó đi suốt ngày, mà chuyện này chỉ có ba người chúng ta biết, không lẽ còn ai khác biết chuyện này nữa...??

Ông Chương nói xen vào:

- Không thể nào có chuyện đó được, vì bố chỉ nói chuyện với họ qua điện thoại và qua mạng thôi mà, làm sao có người nào biết nữa...!!!

Ông Chung cãi lý:

- Nếu không có ai biết nữa, tại sao con Vân lại biết mà bỏ đi, trong khi chúng con chưa kịp nói gì với nó cả...!!!

Ông Chương nghi ngờ hỏi:

- Các con có nói chuyện riêng với nhau trong khi con bé kia nó ghe lén không...??

Hai vợ chồng nhìn nhau, họ cố nhớ xem họ đã bàn luận về chuyện này khi nào, tối hôm qua hai vợ chồng nói chuyện với nhau về cuộc hôn nhân của Vân, họ đóng cửa phòng, họ tưởng Vân đã về và đang ngủ ở trong phòng của nó, nên họ vô tư nói chuyện, hay là con bé nghe lén vào đêm hôm qua nhỉ...??

Ông Chung đoán:

- Anh nghĩ là nó đã nghe vợ chồng mình nói chuyện vào đêm hôm qua, vì lúc này anh gọi điện cho con Thu, nó bảo là Vân hôm qua chơi ở nhà nó rất khuya mới về...!!!

Bà Nhung than trời bà kêu lên:

- Con ơi là con, sao con ngu dại thế, có gì thì nói với bố mẹ và ông nội chứ, sao tự dưng lại bỏ ngay đi là thế nào...??

Ông Chung vỗ hai cái vào vai vợ, ông bảo:

- Thôi em ạ, bây giờ anh nghĩ mình nên đăng báo đi, họ sẽ tìm nó nhanh hơn mình nhiều, vì thiên hạ rộng lớn thế biết nó ở đâu mà tìm...!!

Bà Nhung thở dài bảo:

- Vâng, cũng đành làm như thế thôi, em thấy mình bây giờ dối quá, em không còn nghĩ được gì nữa cả, mọi chuyện em giao hết cho anh....!!!

Ông Chương hỏi con trai:

- Con định đăng tìm con bé Vân ở báo nào, theo bố thấy báo ở trên mạng hay hơn, vì người ta ngày nào chả lướt web, vừa nhanh, lại vừa rẻ, tin tức lại được cập nhật liên tục....!!!

Ông Chung ủng hộ ý kiến của bố mình, ông nói:

- Con nghĩ mình nên đăng cả hai, cả báo mạng và báo giấy....!!

Chỉ trong ngày hôm ấy, tin tức và hình của Vân được tung lên mạng, sáng hôm sau nó được in lên cả báo giấy nữa, bố mẹ của nó muốn đảm bảo tìm được nó thật nhanh và mong nó mau về nhà."

Trong khi bố mẹ và ông nội của nó lo cho nó đến mất ăn và mất ngủ, nó lại đang lang thang ngoài đường.

Cái va ly vẫn lê ở đằng sau nó, nó lang thang hết con đường này, tới con đường khác, nó không biết mình sẽ đi đâu và về đâu, nó không còn phương hướng để mà xác định nữa, nó quá mệt mỏi, mấy cái bánh mỳ và hai bịch sữa mà nó uống đã tiêu hết cả rồi, vì nó đi bộ gần như là cả ngày thế này thì còn đâu nữa.

Nó muốn khóc lắm, bây giờ nó nhớ bố mẹ và ông nội của nó quá, nó thấy mình thật ngu khi bỏ đi như thế này, sao lúc nó đi, nó hung hăng và dũng cảm thế, chỉ trải qua có gần một ngày thôi, mà chí khí của nó tiêu tan đi đâu hết cả.

Nó ôm cái bụng đói có lẽ bước, nhìn nó lúc này giống những người đi tha phương cầu thực, nó chán quá rồi, nó cần phải thuê cho mình một chỗ để ngủ qua đêm, nhưng mà ở đâu đây, nó cũng cảm thấy hối hận khi từ chối làm người giúp việc cho cái tên Tú ấy, nếu mà nó nhận lời, thì bây giờ nó đâu có ra nông nỗi này.

Chỉ trong vòng có mấy tiếng thôi mà nó đã hối hận đến hai lần, nó sợ những ngày tháng sau này nó sẽ còn hối hận nhiều hơn nữa, cuộc sống bỏ trốn của nó chỉ mới bắt đầu thôi, mà nó đã sợ và ngán như thế này, nếu kéo dài hai năm hay cả đời, nó nghĩ là nó sẽ đầu hàng, mà quay về với bố mẹ của nó sớm mất.

Mắt nó đã ướt hết vì khóc, nó băng qua đường mà như người ta đi trên không, nó không hay có một chiếc xe ô tô đang lao về phía nó, đến khi nó nghe tiếng phanh gấp của bánh xe, nó không còn biết gì nữa cả, nó bị xe đâm, chiếc va ly quần áo của nó văng sang một bên, còn nó văng sang bên kia, nó nằm bất động trên vũng máu.

Trước khi nó ngã xuống nó chỉ kịp nghe tiếng hét của những người xung quanh.

- Có người bị xe đâm kia....!!!

- Mau cứu người ta đi....!!!

Mắt nó nhắm lại, và trong đầu nó lúc này là khoảng trắng mênh mông, nó nghĩ mình đang gần với cái chết, vì cơ thể của nó không cho nó cảm giác gì nữa cả.

Lúc này điều duy nhất mà nó hối hận là nó không kịp nói gì với bố mẹ và ông nội của nó là nó yêu họ và xin lỗi họ vì nó làm cho họ buồn lòng.

Nó cảm thấy cơ thể của mình bị nhấc bổng lên, nó ngoẹo đầu sang một bên, nó ngất đi trước khi nó nhìn thấy mặt người đang bế mình.

Hoàng hôm nay chán quá, anh bảo anh chàng tài xế lái xe đưa mình đi dạo quanh thành phố thành một chút, anh đau đầu nên không thể nào làm việc được, đang đi qua cái ngã tư này thì tự nhiên có một con bé dờ hơi đi qua đường khi đèn giao thông vẫn còn xanh, cái xe của anh không ngừng kịp, nên anh đã đâm vào nó.

Anh sợ quá vội bảo anh chàng tài xế dừng ngay lại, anh nhảy xuống xe, anh muốn xem nạn nhân của mình có sao không, hình như nó bị xe anh tông hơi mạnh thì phải nên nó bị chảy máu nhiều và nó bị ngất đi trước khi anh hỏi nó có sao không.

Anh nghĩ nó mà bị làm sao, thì anh sẽ mang tội cả đời mất, anh quát anh chàng Lê - tài xế:

- Còn không mau lái xe vào cái bệnh viện nào đi....!!!

.....

Vẫn tỉnh lại trong bệnh viện nó thấy cả người nó đau nhức như bị ai dằn cho một trận, một bên chân của nó được băng bó và treo lên, nó không có cảm giác gì về cái chân bị đau ấy cả, nó sợ quá, nó thà chết chứ không chịu bị què cả đời đâu.

Nó liền cố ngồi dậy, nó cầm lấy cái chân của mình mà lắc lắc, nó nhăn mặt lại vì đau, nó tưởng nó bị què thật, nước mắt của nó chảy ra, nó vừa khóc, nó

vừa nói:

- Chân ơi là chân, sao mày lại bị què như thế này, tao sẽ sống như thế nào đây, hu hu hu, cái tội bỏ nhà ra đi, bố mẹ và ông của tao đã lo lắng cho tao và tức giận tao lắm rồi, bây giờ tao mà lê cái thân tàn này về, họ sẽ vì tao mà chết mất.....!!!

Gào thán nó lại bảo:

- Mình sẽ lê lét ăn xin như mấy người hành khất ngoài đường còn hơn trở về nhà làm cho bố mẹ và ông của mình chết vì đau buồn.....!!!

Nó nghĩ đến cái cảnh nó một chân bị thọt, cầm cái nón đi ngửa tay xin người ta là nó lại khóc nức lên, nó nghĩ sao số của nó khổ thế, chỉ trong có một ngày nó xa gia đình thôi, mà nó lại bị xe đâm thế này.

Nó nhìn quanh, nó tự hỏi là ai đưa nó vào đây, rồi hành lý và tiền bạc của nó đâu, nó sợ quá, nếu mà mất hết những thứ đó, thì đúng là nó phải đi ăn mày thật.

Nó thấy cái va ly màu đỏ của nó được dựng ở góc phòng, tuy nó hơi dơ một tý, nhưng hình như vẫn còn nguyên vẹn, còn quần áo trên người của nó đã được thay ra, nó đang mặc bộ đồ của người bệnh.

Nó nghĩ nó mà gặp cái người gây tai nạn cho nó, nó sẽ cho kẻ đó chết vì bị nó hành, chết tiệt thật, sao người ta không đâm vào ai đó mà đâm vào nó làm gì, nó đã vô gia cư, chỗ ăn và ngủ không có, đang rầu cả ruột, vậy mà bây giờ nó lại đang nằm trong bệnh viện với cái chân bị đau như thế này, hu hu hu, nó than trời, sao ông trời ác với nó thế nhỉ.

Nó cố gượng dậy, mắt nó nhòe lệ vì tủi thân, nó ốm đau thế này mà chỉ có một mình, nó mong có bố mẹ nó và ông của nó ở đây quá, họ sẽ ôm nó vào lòng mà an ủi nó, nhưng nó và họ đã cách xa nhau quá, giả mà nó có thể gọi điện về nhà và thông báo cho họ biết nó đang ở đâu, và đang nằm viện, nhưng nó sợ họ sẽ lo cho nó, có khi mẹ nó vì nó mà bị ngắt cũng nên.

Bụng của nó đói quá, chiều hôm qua khi nó đang lang thang nó đã đói muốn xỉu rồi, cứ nhìn trời

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

kiểu này thì hình như đã qua một đêm, nó lại đang bị thương thế này, nó sẽ nhờ ai đi mua gì cho nó ăn và nó có thể nhờ ai chăm sóc cho nó khi nó nằm viện đây.

Nó sợ quá, ngay cả đi vệ sinh, ai sẽ giúp nó với chân bị bó bột này, hu hu hu, càng nghĩ nó càng sợ, nó nắm chặt lấy tấm vải được trải làm nệm, hai tay của nó bóp mạnh xuống, nó bây giờ mới hiểu cảm giác bị bỏ rơi và sống một mình khi bị ốm đau là như thế nào.

Nó cứ tưởng được sống một mình là hạnh phúc và vui sướng lắm, nhưng nay nó bắt đầu sợ rồi, nó chỉ cầu mong có ai bước vào phòng nó và hỏi nó có bị làm sao không, và mua cái gì đó cho nó ăn, nhưng nó biết sẽ chẳng có ai làm thế vì nó cả, vì nó là một con bé lạ hoắc ở đây, và nó sợ ai sẽ trả tiền viện phí cho nó, nó nằm suốt, hai tay để trên trán, nước mắt nó chảy ra, nó đang nghĩ đến những ngày đen tối của cuộc đời nó khi nó phải nằm trong cái bệnh viện này.

Nó không hay có ai đang mở cửa, và đang đi vào phòng bệnh của nó.

.....

Hoàng đế giở trái cây ở cái bàn gần cửa sổ, và mấy bịch sữa mà anh đã nhờ anh chàng tài xế - Lê mua cho.

Anh nhìn Vân, anh thấy nó đã tỉnh, tay vất trên trán, mắt nhìn lên trần nhà, anh kéo cái ghế, anh ngồi xuống, anh ngắm nạn nhân của mình.

Nó đang mãi suy nghĩ về cuộc đời nó, nên nó không hay có người vào phòng và đang nhìn nó.

Hoàng thấy mắt của Vân ướt, và nó đang khóc, anh ngạc nhiên hỏi:

- Cô không sao chứ...???

Vân giật mình nhìn sang, nó thấy có một chàng trai lạ đang ở trong phòng của nó, và anh ta đang ngồi gần nó, nó đưa đôi mắt nhòe lệ lên, nó nhìn anh, nó hỏi:

- Anh là ai, và tại sao anh lại ở trong phòng bệnh của tôi...??

Hoàng hồi lỗi bảo:

- Tôi là người đã va xe vào cô, nên cô mới bị ra nông nỗi này...!!!

Vân vừa nghe anh ta nói xong, nó tức giận, nó hỏi:

- Sao anh lại đâm xe vào tôi, anh đi mà không có mắt hả...??

Hoàng cũng tức giận không kém, anh nói:

- Cô bảo ai là không có mắt hả, tại cô ngu chứ, ai bảo cô đèn giao thông vẫn còn xanh mà cô đi qua đường là thế nào, tôi nói thật lúc ấy mà tôi không phanh kịp thì cô đã chết rồi, lẽ ra cô nên tạ ơn trời đất là mình chỉ bị gãy chân thôi, cô còn lăm mồm và cãi lên như thế là sao, cô không thấy là mình đã sai à...??

Vân nhìn kẻ gây ra tai nạn cho mình, nó bị sốc, đây là cách hấn tạ lỗi với nạn nhân của hấn à, hấn dám chửi mình, và nguyên rủa cho mình chết nữa chứ, đúng là một kẻ không biết điều, tên kia, hôm nay tôi sẽ làm cho anh điều đứng lên thì thôi.

Vân khóc nức lên, nó bảo:

- Tôi không cần biết, anh phải đền cho tôi, cái chân này của tôi mà bị làm sao, tôi sẽ không tha và bỏ qua cho anh dễ dãn g đâu...!!

Hoàng khinh khỉnh hỏi:

- Cô muốn bao nhiêu...??

Vân không hiểu nên hỏi lại:

- Anh hỏi tôi bao nhiêu là sao...??

Hoàng trả lời với vẻ chán nản:

- Tôi hỏi là tôi gây ra tai nạn cho cô, cô muốn tôi trả cho cô bao nhiêu...??

Nghe cái giọng khinh khỉnh của Hoàng, Vân bực cả mình, chân của nó lại đau nhói lên, nó nghĩ mình mà lấy tiền của cái thằng cha này thì dễ dàng cho hấn quá, mình phải làm cách nào cho hấn ngày nào cũng phải gặp mặt mình và mình hành hấn cho bõ ghét, a ha, có cách rồi.

Nó đưa đôi mắt và khuôn mặt buồn rầu lên, nó bảo:

- Anh có biết là, vì anh mà tôi bây giờ phải ra đường sống không hả, tôi đã không có nhà cửa, tôi phải dựa vào sức mình mà sống, nay anh lại đâm xe vào tôi thế này, tôi sẽ sống ở đâu, và ai sẽ chăm sóc cho tôi, sao anh lại độc ác thế, anh tưởng chỉ có vài đồng tiền bồi thường của anh là tôi sẽ dễ cho anh yên hả, cái tôi cần bây giờ không phải là tiền của anh, mà là đôi chân của tôi, nếu nó mà bị làm sao, tôi sẽ làm nghề gì để sống, và ai sẽ thuê tôi, anh đã thấy mình quá tàn nhẫn chưa, anh đi bắt nạt một con bé thân cô thế cô như tôi, hu hu hu, cũng phải vì nhà anh giàu có, anh đi đâu cũng có người đưa người rước, còn tôi, tôi không có ai cả, nên anh đâu có hiểu được hoàn cảnh của tôi, và tôi cũng nói cho anh biết, đừng có nói cái giọng khinh đời của anh với người khác, tôi mong có ngày anh sẽ bị quả báo vì điều đó...!!!

Sau khi sặc cho tên kia một hồi, nó khóc nức lên, hu hu hu, bây giờ cảm giác trong nó hỗn loạn, nó vừa tủi thân vì bị bệnh không có ai chăm sóc và hỏi thăm, nó vừa giận bầm gan cái tên kia, đã đâm xe vào nó không nói vài câu để nghe thì thôi, hấn còn dám dùng tiền để mua đôi chân của nó nữa chứ.

Nó ghét bọn công tử nhà giàu, hứ, cái bọn khinh người, sao họ không hiểu, họ giàu đâu phải là tiền của họ đâu, mà là tiền của bố mẹ của họ chứ, thế mà dám vênh lên với nó là sao.

Nó ngán ngẩm quá rồi, nó nghĩ thà là nó bị què, hay nằm bệnh viện một mình còn hơn bắt cái tên kia chăm sóc cho nó, vì có lẽ nó sẽ chết vì tức giận khi nhìn thấy cái mặt của tên kia hơn là tên kia vì nó mà chết.

Nó không thèm báo như thế nào nữa, nó quay mặt vào trong, nó nhắm mắt lại, nó muốn ngủ để quên đói và quên đau.

Nhưng Hoàng đâu có để cho nó yên, dám mắng anh và nguyên rủa anh, anh làm sao mà chịu nổi, anh quát:

- Con bé kia...!!! Đã bị đau rồi, sao không nằm im và cái miệng cũng im luôn đi, sao lại nói ra những lời lăng nhục người khác thế hả, cô có biết là mình là người sai luật chứ không phải là tôi không hả, cô đi qua đường khi đèn giao thông vẫn còn xanh, tôi gây tai nạn cho cô đâu phải là do tôi cố tình, tôi thấy cô bị vậy, tôi có lòng tốt đưa cô vào đây, và tôi còn lịch sự bồi thường tiền cho cô, cô còn muốn gì nữa, hứ, đồ kiêu ngạo, biết thế tôi để cho cô chết luôn...!!!

Vân thấy anh ta mắng lại mình, nó tức quá, nó quay ra, nó cố ngồi dậy, cái mặt của nó nhăn lại vì đau, anh ta còn không thương xót nó, anh ta cười khẩy bảo:

- Cho cô chết, đã đau rồi, còn không nằm im, cựa quậy và giãy rụa cho lắm vào, vết thương nó hành cho, cô biết điều thì ngoan ngoãn làm theo những gì tôi nói đi, nếu không cô chẳng được gì mà còn bị thiệt vào thân...!!!

.....

Nó gồng mình lên, nó nghĩ, mình đã muốn buông tha cho hắn, thế mà hắn lại dám quát mắng mình, được rồi, hắn muốn chơi với mình, mình cũng sẽ chơi lại hắn cho bồ ghét, có tức giận hay cãi nhau với hắn cũng hay đấy, ít ra hàng ngày mình sẽ không còn cảm thấy nhàm chán nữa.

Nó vênh mặt lên, nó hỏi:

- Anh đồng ý bồi thường cho tôi chứ gì...??

Hoàng chán nản bảo:

- Đúng thế, cô muốn gì sao không nói ra mau đi...??

Vân cười thật ngọt, nó bảo:

- Tôi chỉ yêu cầu anh một việc...!!

Hoàng thấy nó không chịu trả lời cho anh, mà cứ áp úng kiểu đó khiến cho anh bức mình hỏi:

- Việc gì...??

Vân trả lời ngay:

- Cho tôi tới nhà anh sống...!!!

Hoàng suyt chút nữa là ngã ngửa ra đằng sau, anh kinh ngạc hỏi nó:

- Cô nói như vậy là sao, tôi không hiểu, tôi tưởng tôi chỉ cần bồi thường tiền cho cô là xong chứ...??

Vân mắt rom róm nước mắt, nó nói:

- Anh cũng biết là tôi không có chỗ nào để đi cả, vì anh mà cơ hội tìm việc làm và tìm nhà của tôi tan thành mây khói, nên anh phải có trách nhiệm chăm sóc cho tôi cho đến khi tôi lành lặn thì thôi...!!

Hoàng ngán ngẩm hỏi:

- Vậy là tôi sẽ phải chăm sóc cho cô đến hết đời hay sao, nếu tôi mà phải làm điều đó thì tôi thà chết đi còn hơn, cô cũng đừng mong tôi đáp ứng yêu cầu này của cô...!!

Vân trừng mắt lên bảo Hoàng:

- Vậy là anh định vứt tôi ra đường à, tôi không ngờ trông mặt mũi anh sáng sủa thế kia mà tâm địa của anh lại độc ác như vậy...!!

Hoàng tức giận quát:

- Con nhỏ kia, ăn nói cho cẩn thận, cô bảo ai là tâm địa độc ác hả, cô có muốn ăn tát không, cô đừng tưởng tôi gây tai nạn cho cô hay cô bị thương mà không dám đánh cô, cô đúng là một con nhỏ káo toét, bố mẹ cô không biết dạy cô phải ăn nói với người lớn như thế nào hả...??

.....

Hoàng và Vân còn gân lên cãi nhau nữa, nếu không có tiếng gõ cửa.

Họ ngừng chiến vì muốn xem ai đến vào giờ này, họ nhìn ra cửa, họ thấy bác sĩ và cô y tá bước vào.

Ông bác sĩ khoảng 45, 47 tuổi, ông nhìn nó, ông hỏi:

- Cháu đã thấy đỡ chưa...??

Vân mắt vẫn còn lệ, nó bảo:

- Dạ, cháu vẫn còn thấy đau lắm, nhưng mà đau thể xác không bằng đau mồm...!!

Ông bác sĩ và cô y tá phì cười, hai người không hiểu nó nói như vậy là có ý gì, ở đây họ chỉ chữa chân cho nó, chứ có chữa mồm cho nó đâu.

Ông kinh ngạc hỏi nó:

- Cháu bị làm sao nữa à, bác thấy mồm cháu vẫn bình thường mà, có bị làm sao đâu...??

Vân nhìn Hoàng một cái còn sắc hơn dao cạo, nó bảo:

- Dạ, vì cháu vừa phải gắng miệng của mình ra mà nói, nên bây giờ hơi đau...!!

Hoàng nghe nó mai mỉa mình, anh càng bức, và hối hận vì lòng nhân đạo của mình, anh nghĩ biết thế mình bỏ mặc cho cô ta muốn ra sao thì ra, mình chỉ cần đưa cô ta vào đây, thuê người chăm sóc cho cô ta và trả tiền viện phí là xong, cần quái gì đến thăm cô ta, để nghe cô ta xài xê, và chữa rửa mình thế này, đúng là ngu đại mà.

Ông bác sĩ mỉm cười, vì ông đã hiểu rồi, chắc là vừa cãi nhau với anh chàng kia chứ gì, mà con bé này cũng kinh thật, nó đã bị cái chân đau kia hành rồi, mà nó còn có sức để cãi nhau, xem ra con bé này cũng khỏe và ương bướng quá.

Ông hỏi Hoàng:

- Cháu là gì của cô bé này...??

Hoàng vẫn còn chưa kịp nói gì, Vân bảo ngay:

- Dạ, anh ấy là chồng chưa cưới của cháu...!!!

Ông bác sĩ và cô y tá kinh ngạc nhìn Hoàng, họ không ngờ đôi oan gia này lại là vợ chồng.

Hoàng suy tí nữa lại ngã ngửa ra sau, sao con bé này hay nói những câu làm cho anh bị sốc và giật mình thế nhỉ.

Mắt của anh mở to ra mà nhìn nó, còn mồm của anh há hốc ra, anh nhìn nó không chớp, sao con bé này nó nói dối mà không chớp mắt thế kia, thậm chí nó còn mỉm cười với anh nữa chứ.

Ông bác sĩ hỏi Hoàng:

- Cháu đã làm thủ tục đăng ký cho vợ của cháu chưa...??

Ông bác sĩ vừa dứt, Vân nhìn Hoàng, nó nói bằng cái giọng âu yếm, nó bảo:

- Kia anh, sao anh không trả lời bác sĩ đi, anh đã đăng ký nằm viện cho em chưa...??

.....

Hoàng định giải thích anh không là gì của con nhóc này cả, nhưng Vân hình như đoán được những điều Hoàng sắp nói hay sao, mà nó bảo ông bác sĩ.

- Bác sĩ thông cảm, anh ấy vì lo cho vợ sắp cưới quá nên không còn tâm trí đâu mà lo cái vụ đó nữa...!!!

Ông bác sĩ có vẻ dễ dãi, và hiểu được tâm trạng của Hoàng, vì ai sắp cưới mà vợ của mình lại bị như thế này, ai mà lại không lo và buồn lòng kia chứ, anh ta không thấy vợ mình bị què mà bỏ là tốt bụng và có lòng thành lắm rồi, ôn nghĩ mình nên động viên anh ta và ăn nói nhẹ nhàng với anh ta thì hơn.

Ông cười bảo:

- Lúc nữa cháu xuống đăng ký cho vợ đi nhé...!!

Hoàng cười khỏ, bây giờ anh mà bảo, anh không có quan hệ gì với con nhóc này, thế nào họ cũng chửi anh là đồ bạc bẽo, vì vợ của anh bị như thế này anh liền bỏ cô ta, để chạy theo một người đàn bà khác, nếu ai mà biết được chuyện này, anh còn mặt mũi nào mà sống ở trên đời này nữa.

Anh nhìn Vân với anh mắt căm thù, và bức mình, anh không ngờ nó lại giờ cái chiêu này ra với anh, kiểu này anh muốn thoát ra khỏi nó, xem ra không được nữa rồi, nó muốn hành anh đây mà.

Anh chán nản quá, anh sẽ phải làm gì với con nhóc đánh đá này đây, anh mà bỏ đi và không quan tâm tới nó, mấy bác sĩ và y tá ở đây thế nào cũng hỏi con nhóc kia, nó lại bảo anh là người tệ bạc, thấy nó bị thương, anh không muốn có một người vợ như vậy nên bỏ rơi nó rồi, hic, anh nghĩ đến những lời bàn ra tán vào của họ mà ngán.

Anh cố nặn ra được một nụ cười, anh nói với ông bác sĩ đang khám cho Vân.

- Dạ, cháu sẽ đăng ký cho cô ấy ngay...!!!

Ông bác sĩ cười, và trấn an Hoàng:

- Cháu yên tâm đi, vợ của cháu không bị gãy chân thật đâu mà lo, cái chân của cô ấy sẽ lành nay mai thôi, lúc đó hai cháu có thể lấy nhau như những người bình thường...!!!

Cả Vân và Hoàng mừng quá hỏi:

- Có thật thế không hả bác sĩ...??

Ông bác sĩ thấy đôi trẻ mừng quá lên như thế ông phì cười, ông nghĩ bọn này mong lấy nhau quá đây mà.

Nhưng ông có biết đâu, Hoàng mừng vì anh mong thoát nó sớm, anh không muốn nó hành anh cả đời, nếu không anh sẽ phải vào nhà thương điên mất.

Còn Vân mừng vì nó không muốn nó bị què, nó sợ nó không có cơ hội làm những điều mà nó thích với cái chân bị thọt, nó nghĩ đơn giản, nó sẽ làm cho tên kia phát điên và phát khùng lên nếu cái chân của nó bị gãy, nhưng xem ra trò chơi này sẽ phải sớm kết thúc vì cái chân của nó không bị làm sao cả, mặc dù vậy nó vẫn mừng, vì ít ra nó cũng có thể hành tên kia tới hơn một tháng lận.

Ông khẽ cười bảo:

- Đúng thế, chậm nhất là một tháng, hay là gần hai tháng thôi...!!!

Hoàng cười thật tươi, anh nhìn Vân một cái, anh nhếch mép lên, anh nói với ông bác sĩ:

- Cảm ơn bác sĩ nhiều...!!

Ông bác sĩ và cô ý ta sau khi khám và xem lại vết thương cho Vân, ông ghi bệnh án của nó vào hồ sơ và kê đơn thuốc cho nó, ông dặn nó đôi điều, rồi cả hai đi ra khỏi phòng, bây giờ chỉ còn lại Hoàng và Vân ở lại.

.....

Hoàng mắt nhìn Vân tóe lửa, anh quát:

- Con nhỏ kia, ai là chồng chưa cưới của cô hả...??

Vân tỉnh bơ nói:

- Anh là chồng chưa cưới của tôi chứ còn ai nữa...!!

Mặt của Hoàng nhẵn lại, anh khinh thường nói:

- Tôi mà là chồng chưa cưới của cô, chắc mắt của tôi bị mù hay trái tim của tôi đã chết nên mới chọn một người vợ như cô...!!!

Vân không hề cảm thấy bức mình, mà ngược lại, nó cười thật tươi vì làm cho Hoàng tức, vì mấy lời vừa rồi của anh chẳng hề làm cho nó bức mình hay cáu gắt gì cả.

Nó nói thật dịu dàng:

- Sao thế anh yêu, không lẽ em đau bệnh thể này, mà anh nỡ lòng nào bỏ em thật sao..??

Hoàng tức quá, anh quát:

- Cô có câm đi không hả, hay là tôi phải lấy cái gì để bịt miệng của cô lại...!!

Vân le lưỡi trêu Hoàng, nó xoa xoa vào bụng của mình, nó bảo Hoàng:

- Anh có thể mua cái gì cho tôi ăn không, vì tôi đói quá rồi...??

Hoàng kinh ngạc, anh lắc đầu, nó hành anh chán, bây giờ nó lại dám nhờ nạn nhân của nó mua gì cho nó ăn nữa, nó coi anh là cái gì nhỉ, con dối của nó hay sao.

Anh chán quá, anh đứng dậy, lấy mấy quả táo, và mấy bịch sữa, anh đưa cho nó.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Vân cầm lấy bịch sữa mà Hoàng đưa, nó nhìn quả táo trên tay của Hoàng, nó hỏi:

- Sao anh không gọt nó đi, không lẽ anh bắt tôi ăn cả vỏ...??

Hoàng tức mình gắt:

- Cô không ăn mặc cô, tôi làm như thế này là tốt với cô rồi, cô mà còn làm cao lên, tôi sẽ bỏ mặc cô, lúc đó đứng có hối hận...!!

Vân nói với Hoàng bằng cái giọng thương hại, nó bảo:

- Tội nghiệp cho anh, anh là công tử con nhà giàu mà, làm sao anh có thể gọt được táo, thôi anh đưa cho tôi con dao, tôi tự gọt lấy vậy...!!

Hoàng nghe nó khích bác, tự ái của anh nổi lên, anh liền cầm lấy con dao nhỏ, anh bắt đầu gọt quả táo, nhưng đúng là anh không biết gọt thật, anh gọt thế nào mà nó cứ trượt mãi, mấy lần anh suýt bị dao cắt vào tay, anh kêu khổ, vì ở nhà anh, những việc như thế này anh có bao giờ phải làm đâu, anh mà muốn ăn thì chỉ cần mở tủ lạnh ra là có rồi.

Vân thấy ngứa cả mắt, nó quát:

- Đưa đây, tôi tự làm lấy, nhìn anh làm lúc nữa, chắc là tôi đau tim mất...!!

Vân cầm lấy con dao và quả táo mà Hoàng đang gọt dở, nó chỉ cần xoay quả táo hai ba vòng là nó gọt xong, chưa hết, nó bỏ quả táo ra cũng rất nghệ thuật.

Mấy quả táo còn lại, nó cũng làm như thế, xong đâu đấy nó bỏ ra một cái đĩa nhỏ, nó bắt đầu ăn và uống sữa, nó chia ra cho Hoàng và bảo:

- Anh có ăn không...??

Hoàng nhìn nó làm, anh thích thú nhìn nó xoay vòng quả táo, anh nghĩ con nhỏ này cũng khéo tay đấy.

Thấy nó mời mình, anh không muốn ăn nên bảo:

- Không, cô ăn đi...!!

Hoàng hỏi nó, khi thấy nó ăn ngon miệng quá, kiểu này chắc là nó đói lắm đây.

- Cô có muốn ăn thêm gì nữa không...??

Vân cười buồn bảo:

- Anh sẽ mua cho tôi khi tôi nhờ anh chứ...??

Hoàng bực mình, vì nó dám nghi ngờ lòng tốt của anh.

- Cô muốn ăn gì sao không nói ra mau đi, còn lẩm nhẩm như thế làm gì...??

Vân sung sướng quá, vậy là có người muốn mua gì cho nó ăn thật, nó ngẫm nghĩ mình nên ăn gì bây giờ nhỉ, à, nó nhìn Hoàng, nó cười toe toét, nó bảo:

- Anh có thể mua cho tôi một tô phở, mấy cái bánh mỳ, hai bịch sữa, một chai nước khoáng, và mấy túi kẹo mút không...??

Hoàng nhìn nó từ đầu xuống chân, anh muốn đánh giá xem nó nặng cỡ nào, sao nó ăn lắm thế, anh phì cười, nó bị ốm đau thế này mà ăn nhiều như thế, chắc là lúc khỏe mạnh con bé này ăn phải khiếp, anh lắc đầu, anh bảo:

- Cô chờ ở đây, tôi sẽ bảo người mua cho cô...!!!

Vân cười bảo:

- Chỉ cần anh cho người mua cho tôi là được, chờ thêm lúc nữa cũng không sao...!!

Hoàng nói:

- Cô đã suy nghĩ về lời đề nghị của tôi chưa...??

Vân trả lời, mà mắt không hề nhìn Hoàng, vì nó còn đang bận ăn, nó bảo:

- Tôi đã nói rồi, tôi không cần tiền của anh, mà tôi cần anh chăm sóc cho tôi cho đến khi tôi lành lặn...!!

Vân ngẫm nghĩ lại lời của Hoàng nói, nó thấy như vậy là quá tuyệt cho nó rồi, vì nó vừa được trả tiền, vừa có người chăm sóc và có nhà để ở, nếu nó mà làm gắng quá thì đúng là nó chẳng có lợi gì thật.

- Tôi đồng ý, hy vọng anh làm đúng với những gì mà anh nói...!!

Hoàng cười bảo:

- Tất nhiên rồi, thôi cô nghỉ ngơi đi, tôi có việc bận rồi, tôi về trước đây...!!!

Vân không nói gì, nó đang nghĩ lại về cuộc đời của nó, nó sẽ phải ở nhà ăn không ngồi rồi một tháng, nó đang tính trong thời gian đó nó sẽ làm gì, nó nghĩ nó nên lên mạng tìm cái gì đó để làm, nếu không nó sẽ điên lên mà chết mất.

Vân chờ khoảng 20 phút thì có người mang đồ ăn cho nó, nó nhìn cái túi bóng đầy, nó mở ra xem, nó cười, anh ta mua cho nó nhiều quá, nó cảm thấy hơi hối hận vì nó lỡ xài xẻ Hoàng ghê quá, anh ta cũng tốt bụng đấy chứ, và nó cũng cảm thấy mình hơi quá đáng vì nó là người đi sai luật, anh ta đã trả tiền viện phí cho nó và chăm sóc cho nó đến khi lành bệnh, lẽ ra nó là người phải cảm ơn anh ta mới đúng, nhưng nó lại dám chửi anh ta không thương tiếc, nó nghĩ nếu Hoàng đến đây thăm nó nữa, nó sẽ xin lỗi Hoàng.

Nhưng Hoàng không hề đến thăm nó lần nào nữa, anh đã thuê một bà khoảng 45, 46 tuổi chăm sóc cho nó, tiền viện phí và mọi thứ khác anh đều trả cho nó đầy đủ.

Nó có hỏi bà Thoa - người chăm sóc cho nó về Hoàng, nhưng ngay cả bà ta cũng không biết Hoàng là ai, thân thể của anh ta là dấu hỏi chấm to đùng trong đầu nó.

Nó nhờ bà Thoa mua cho nó một quyển vở và một cây bút nó tì giấy lên bàn, nó muốn viết thư về cho gia đình, nó không muốn họ lo cho nó, nó chỉ cần thông báo nó vẫn khỏe mạnh, và đang sống tốt là được, nó dấu điện chỉ và nơi nó đang sống vì nó không muốn ai tìm ra nó cả.

Trong thư nó viết:

"Bố mẹ và ông kính yêu của con...!!

Con biết là bây giờ bố mẹ và ông đang lo cho con lắm, nhưng mọi người yên tâm đi vì con vẫn còn rất khỏe mạnh, con đã đến được thành phố mà con yêu thích, con cũng tìm được việc làm và chỗ ở cho mình, nói chung là cuộc sống tự lập của con tạm

ổn, lúc đầu mới xa mọi người con cảm thấy sợ lắm, con đã tủi thân và khóc rất nhiều, con cảm thấy mình thật ngu dại khi bỏ nhà ra đi, nhưng nay con đã tạm dần quen với cuộc sống mới, con cảm thấy dễ chịu hơn.

Mỗi sáng sớm con thức dậy, con luôn tự hỏi là mọi người đang làm gì, có nhớ đến con và lo lắng cho con không, còn con, con nhớ mọi người và yêu mọi người lắm, nhưng con không thể nào về được, bố mẹ và ông hãy hiểu và tha thứ cho con, đừng tìm con và lo lắng cho con nữa, con tự biết mình phải làm gì.

Con hay nhìn về phương trời xa, con nhớ quê nhà, nhưng trong tim của con không muốn quay về, vì nó vẫn chưa tìm được một người mà con có thể gởi trao cả cuộc đời, bố mẹ và ông có thể chấp nhận cho con, khi con tìm được tình yêu của cuộc đời mình không...??

Con viết thư này con chỉ muốn bố mẹ và ông biết con đang sống tốt và con sẽ không làm điều gì khiến bố mẹ và ông buồn lòng đâu, nên con mong mọi người hãy sống vui vẻ và yên lòng vì ở nơi phương xa này con luôn cầu chúc mọi điều tốt đẹp cho mọi người."

Nó viết xong lá thư, nó gấp lại và cho vào một cái phong bì, nó nhờ bà Thoa đi gởi thư cho nó, vì với cái chân đau và ngồi trên xe lăn như thế này, nó không thể đi chuyển được.

Bà Thoa cầm lá thư của nó, bà ra khỏi bệnh, bà bắt một chuyến xe buýt và gởi lá thư của nó ở một cái bưu điện gần nhất.

Một mình trong bệnh viện, nó cảm thấy hơi chán, nó mân mê cái điện thoại trên tay, nó muốn gọi cho ai đó, nó nghĩ ngay đến con bé Thu, bạn thân của nó, nhưng nó sợ, mình mà gọi cho nó bây giờ, cả hai sẽ không cầm được nước mắt, nhưng nó buồn và cô đơn quá, nó cần có ai đó để tâm sự.

Nó bấm số của Thu, nó chờ.

Thu bắt máy ngay khi trên màn hình hiện lên số của con bạn thân, nó đã cố gọn cho Vân không biết bao nhiêu lần nhưng không lần nào nó chịu bắt máy cả, may quá, nó lại gọi cho mình, mình phải cố dò xem nó đang ở đâu mới được.

Thu khóc, nó hỏi với giọng run run:

- Vân hả, mày đang ở đâu đấy...??

Vân cũng khóc, nó bảo:

- Mày và các bạn ở trong lớp vẫn khỏe mạnh và sống vui vẻ chứ.../?

Thu quát:

- Con kia, sao tự nhiên mày lại bỏ đi là thế nào, mày có biết vì mày mà tao và các bạn trong lớp lo cho mày lắm không hả, bố mẹ và ông nội của mày đã đi tìm mày suốt, chưa hết họ còn đăng cả báo tìm mày đấy, không lẽ mày không đọc báo hay lên mạng hả, hay là mày biết mà không chịu về...???

Vân buồn buồn bảo Thu.

- Tao làm sao mà về được, nếu tao mà về bây giờ hóa ra công tao bỏ đi là công cốc à, chưa hết nếu gia đình của tao lại bắt tao kết hôn thì sao....??

Thu tức quá hét lên.

- Con nhỏ kia, không lẽ mày vì thế mà bỏ đi à, mày ích kỷ vừa thôi, mày chỉ quan tâm tới mày, thế còn bạn bè và người thân lo cho mày thì sao...??

Vân khóc, nhưng mà nó cũng tức không kém, con nhỏ kia thì biết cái gì nó mà ở trong trường hợp của mình xem.

Vân uất quá, nó bảo Thu.

- Tao không ngờ là tao có một người bạn như mày, mày nghĩ đi cuộc đời của tao đang tốt đẹp như thế này thì tự nhiên tao bị ép phải kết hôn, mà mày có biết anh ta là ai không, anh ta là một kẻ ghét đàn bà, vậy mà mày còn dám ép tao về để kết hôn là sao...??

Thu lúng túng, Vân nói cũng đúng nếu phải lấy người ghét mình thì đi tu còn hơn, nhưng cái tội nó bỏ nhà ra đi là không thể nào tha thứ được.

Thu quát Vân cho bớt bối rồi, nó nói với Vân bằng cái giọng dạy đời, nó bảo.

- Dù cho có là như vậy thì mày cũng nên thử nói chuyện với gia đình của mình xem sao chứ, chưa gì đã bỏ đi như vậy, mày có biết là ngu lắm không hả, không lẽ bố mẹ và ông của mày lại ép mày lấy anh ta tới cùng, thiếu gì cách mà lại chọn cái cách đi trốn là thế nào...!!

Vân nghe con bạn giảng đạo một hồi, nó ngán ngẩm bảo Thu.

- Dạ, thưa cô, em còn kém lắm nên mới ngu đi làm bạn với cô, nhưng bây giờ thì cô yên tâm vì em sẽ không bao giờ dám làm phiền cô nữa, mong cô và các bạn sống khỏe mạnh và vui vẻ, em sẽ gọi điện cho cô sau, chào cô...!!

Nó cúp máy cái rụp, nó không cho Thu kịp nói tiếng nào nữa, nó đang bực cả mình, cứ tưởng nó sẽ được con bạn thân an ủi hay nói vài câu dễ nghe, thế mà con bạn của nó còn chửi nó nhiều hơn nữa chứ, đúng là đang dầu cả ruột, tự nhiên lại ăn thêm ớt thật là cay mà.

Nó chờ mãi mà không thấy bà giúp việc về, ở mãi trong phòng cũng làm cho nó bức bối, nó lấy tay đẩy hai bánh xe của cái xe lăn, nó mở cửa và đi ra ngoài, nó nhìn thấy bệnh nhân ở đâu ra mà nhiều thế, họ đi khám bệnh, rồi đi thăm nuôi, tất cả làm cho nó cảm thấy ngột ngạt hơn, chán quá, nó lại quay về phòng, không có việc gì làm nó lười tờ báo ra đọc.

Nó xúng sốt khi thấy hình của mình được đăng lên ở trang thứ hai của tờ báo, đọc mục tin nhắn do bố mẹ và ông

của nó đăng làm cho nó rơi lệ.

Nó không ngờ họ lại lo lắng cho nó thế, nhưng nó không thể vì cái này mà trở về nhà được, vì chân của nó đã lành lặn đâu, nó cũng không muốn đối diện với cuộc hôn nhân kia, nó muốn thời gian sẽ làm cho bố mẹ và ông của nó thay đổi quyết định ép nó kết hôn, nó đành nuốt lệ để làm một đứa con bất hiếu vậy.

Vân phải ở trong bệnh viện gần cả tháng và trong một tháng ấy bố mẹ và ông của nó ngoài lá thư mà nó cho người gửi về nhà, họ không còn nhận được bất kỳ tin tức nào của nó cả.

Vân thỉnh thoảng gọi điện cho Thu và nhờ Thu nhắn giùm cho bố mẹ nó biết là nó vẫn còn khỏe mạnh và bảo họ đừng lo cho nó.

Vân cũng chuyển đến ngôi nhà mà Hoàng đã thuê cho Vân, nó sẽ sống ở đó cho đến khi đôi chân của nó lành lặn, những ngày tháng ăn không ngồi đòi làm cho nó phát điên, nó muốn tìm được việc gì đó để làm, nhưng làm gì đây, nó liền nhờ Di Thoa đi mua cho nó mấy tờ báo, nó cần đọc để tìm việc làm dần, nó không muốn sống trên tiền trợ cấp của người khác, nó nghĩ như thế nhọc lắm, nó không muốn lợi dụng Hoàng, mà từ hôm đó tới giờ anh ta cũng bật tắt không thấy đâu.

Hoàng đang say sưa làm việc trong văn phòng của mình, anh mặc dù vẫn còn hơi mang máng nhớ tới con bé nạn nhân của mình, nhưng sau khi giao lại toàn bộ chuyện này cho ông luật sư, anh cũng quên luôn vì công việc của anh nhiều quá, anh làm con không xuể thì nhớ tới một con bé lạ hoặc kia làm gì, không phải là anh đã lo cho nó đầy đủ rồi hay sao, anh yên tâm vào làm việc và làm rất hăng say, vì từ xưa tới nay công việc là lẽ sống của anh, ngoài nó ra, anh không còn quan tâm tới bất cứ thứ gì khác.

Vũ hôm nay có việc nên anh đi ra ngoài vì mẹ anh muốn anh đi xem mắt, anh đã ngán tận cổ cái kiểu này lắm rồi, nhưng biết làm sao được, dù anh có muốn hay không anh cũng phải vâng lời mà đi.

Nhưng đi đến ngang đường anh lại quay lại không đi tiếp nữa, vì điện thoại của anh chợt reo lên, anh mở máy ra và cho lên tai nghe.

- A lô, Hoàng hả, có gì không mày...??

Hoàng cười lên ở trong mây.

- Thế nào có giành không , tao mời mày đi uống rượu...??

Vũ kêu khổ với thằng bạn, anh bảo.

- Tao phải về nhà vì mẹ tao có chuyện cần nói với tao hình như là lại đi xem mắt thì phải....!!

Hoàng ôm bụng lên mà cười, anh trêu.

- Sướng nhé, mày đúng là có phúc, còn tao thì chẳng có ai quan tâm đến cả, tao đã từng tuổi này rồi mà có ai đâu...!!

Vũ bực cả mình, cái thằng bạn chết tiệt sao nó dám cười trên nỗi đau của anh chứ, Vũ quát.

- Tên kia, mày không thể nào bớt cái mồm đi được à, mày có biết là tao đang đau cả ruột không hả...??

Hoàng giả vờ hỏi.

- Sao thế, có vợ không sướng hả, sao mày lại buồn, tao mà được như mày thì tao phải hét lên vì sung sướng ấy chứ...??

Vũ mai mỉa.

- Không phải là mày trốn về đây vì cũng không muốn lấy vợ sao, đúng là có tật mà dám chê người khác là thế nào...??

Vũ nghĩ đến con bé Dung thư ký của anh là anh lại rùng cả mình, cô ta xinh đẹp đấy, nhưng anh không thể nào chịu đựng được con người của cô ta, con gái gì mà ông à ông ẹo, cô ta ăn nói còn dẻo hơn cả kẹo, anh ghét nhất là những cô gái như thế.

Thằng kia mà nói anh thích con bé này thà là anh đi tu hay trốn đi đâu đó còn hơn, trời ơi là trời tại sao mình lại có một người bạn như cái thằng này chứ, nó đúng là một thằng bạn tồi tệ mà.

Hoàng cười khoái trá, anh sung sướng vì lần nào cãi nhau anh cũng làm cho thằng kia điêu đứng, dám chơi với anh hả, he he he, phải luyện nhiều vào nhóc.

Hoàng thương hại hỏi.

- Sao thế "em" không còn gì để nói với "anh" nữa à....??

Vũ biết mình mà gây sự với tên này nữa thì chỉ chuốc khổ và đau thương vào thân thôi, anh đổi giọng bảo.

- Mày làm ơn cứu tao đi, tao không muốn bị ép đi xem mắt như thế này nữa, mày có cách nào để mẹ tao bỏ qua cho tao không...??

Hoàng vuốt vuốt cái cằm, anh vất chân lên cái bàn trước mặt, tay anh bung tách cà phê, anh nói như một nhà hiền triết.

- Sao mày không tìm hay thuê ai giả làm bạn gái hay người yêu của mày, hai người sẽ có những thỏa thuận với nhau sao cho hợp tình hợp lý, mày đưa cô gái ấy về gia đình của mày, bác Thanh thấy mày có người yêu rồi, thì bà sẽ từ bỏ cái ý nghĩ kia thôi...!!

Vũ nghe Hoàng giảng giải và bày mưu cho mình, anh thấy tên bạn này của mình thông minh quá, vậy mà anh lại không nghĩ ra.

Anh vui mừng liền cảm ơn thằng bạn rồi rít.

- Tao không ngờ là cái đầu của mày lại tinh quái như thế, thảo nào mẹ của mày cũng phải chào thua, cách này hay đấy, nhưng vấn đề là tao nên nhờ ai đây, tao sợ nhờ phải một con bé dở hơi, cô ta lại quay ra thích tao hay hành tao thì khổ.../??

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hoàng thấy tên bạn của mình đúng là một tên vô dụng, anh ngán ngẩm bảo.

- Tao đã bày cách cho mày rồi, còn nhờ ai mày phải tự đi mà tìm chứ, không lẽ ngay cả việc này tao cũng phải giúp mày, thế trên đời này mày còn làm được cái gì nữa hả, đúng là đồ ngốc.....!!

Vũ tức quá, nó giúp anh được tí việc, mà dám xài xể anh là thế nào, anh nghĩ đúng là anh ngốc thật, mặc dù anh đẹp trai, giàu có, và có một công việc mà nhiều người mơ ước, nhưng anh chưa bao giờ yêu ai, anh sợ đàn bà, họ chưa đến gần anh thì anh đã chạy xa rồi, mặc dù đến cái tuổi này nhưng anh vẫn không muốn kết hôn mà anh lại là con một nữa mới chết chứ, bố mẹ xấp này ép anh ghê quá, anh đành phải làm theo cách của cái tên này vậy, tránh được ngày nào hay ngày ấy, nếu anh mà phải lấy người mà anh không thích chỉ để làm hài lòng bố mẹ anh thì anh thà làm người con bất hiếu còn hơn.

Vân đã gần như hồi phục hoàn toàn, tuy cái chân vẫn còn hơi đau, nhưng nó đã có thể tự đi lại được, nó hạnh phúc quá vì nó không bị què, nó có thể tự đi tìm việc làm để nuôi thân được rồi.

Nó liền cất hết quần áo vào va ly, nó bảo Di Thoa.

- Cháu xin lỗi nhưng cháu không thể nào sống ở đây được nữa, cháu phải đi thôi, vì cái chân của cháu đã khỏi rồi, cháu giao lại chìa khóa cho Di, nhờ Di đưa lại cho anh Hoàng hay là cái ông luật sư gì đó, chào Di cháu đi....!!

Di Thoa sứt xứt vì tuy chỉ sống vồn vẹn với nó có hơn một tháng thôi nhưng Di thích nó và yêu quý nó như người thân của mình, nay phải tạm biệt nó khiến cho Di hơi buồn và không biết bao giờ Di mới có thể gặp lại nó.

Di buồn buồn bảo nó.

- Sao cháu không ở lại đây, dù sao cậu ấy cũng đâu có đuổi cháu đâu...??

Vân nắm lấy tay của Di nó nói.

- Mặc dù vậy cháu không muốn mang tiếng là ăn bám vào kẻ khác, và hơn nữa cháu khỏe mạnh như thế này lẽ nào lại không tìm được việc làm cho mình hay sao....!!

Bà Thoa khâm phục tính tự lập của nó nhưng nó còn trẻ quá, mà cuộc sống này lại phức tạp, một người không trải đời như nó có thể làm được gì đây, kiếm tiền của thiên hạ đâu có dễ, và nhờ nó bị người ta lừa vào con đường tội lỗi thì sao.

Bà Thoa hiền từ khuyên nó.

- Cháu ơi... nghe lời của Di nên về với gia đình đi, Di không biết vì lý do gì mà cháu bỏ đi, nhưng cuộc sống này có quá nhiều cạm bẫy mà cháu vẫn còn trẻ người non dạ, cháu không lường hết được hiểm họa của xã hội ngoài kia đâu, cháu nên mua vé tàu mà về quê ngay hôm nay đi....!!

Vân ôm lấy Di Thoa, nó khóc nhưng giọng của nó kiên quyết, nó bảo Di.

- Cháu không về nhà đâu và cháu cũng không muốn về vào lúc này, cháu tin rằng cháu sẽ sống được, Di cứ yên tâm đi cháu sẽ không gây ra chuyện gì đâu, Di ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, nếu có gì thì liên lạc theo số điện thoại mà cháu đã cho Di, Di nhớ cẩn thận và đừng làm mất nhé....!!

Di Thoa tựa cửa nhìn Vân lời cái va ly màu đỏ theo sau, nó biết là Di đang nhìn nó, nhưng nó không dám quay đầu lại, vì nó biết nếu nó quay đầu lại, nó sẽ không bao giờ rời xa Di được, nó cũng yêu Di và coi Di như là mẹ của nó vậy.

Trong những ngày nó sống ở đây, hai Di cháu đã rất vui vẻ với nhau, nó và Di cùng nhau ăn cơm, cùng xem phim và đọc sách báo cho nhau nghe, Di kể chuyện về cuộc đời của Di cho nó nghe, nó chăm chú lắng nghe và rơi lệ vì đời của Di bất hạnh quá, còn nó, nó cũng kể cho Di nghe về bạn bè của nó, gia đình của nó, nhưng nó không dám kể cho Di nghe lý do tại sao nó lại bỏ nhà ra đi, nó sợ Di sẽ cười nó và khuyên nó nên về nhà.

Di chăm sóc cho nó từng miếng ăn giấc ngủ, nó đáp lại tấm lòng của Di bằng nụ cười và ánh mắt biết ơn, nay nó đành gạt lệ mà ra đi, vì nó không muốn Hoàng khinh nó là kẻ ăn bám, và nó cũng không cho phép mình làm như thế, nó chỉ cầu mong là Di sống khỏe mạnh và có thể tìm cho mình được một người chủ tốt, thế là nó yên lòng rồi, nó cũng hứa là thường xuyên liên lạc với Di, nó nhắm mắt lại cho hai dòng lệ chảy xuống, nó mở cổng và bước ra ngoài.

Vân cầm tờ báo trên tay, nó nhìn cái điện chỉ trước mặt, nó kinh hãi vì cái công ty này to quá, nó run run nhìn cho thật kỹ cái điện chỉ được in trên báo, không sai, đúng là nó rồi, chúa ơi, mình cứ tưởng nó nhỏ thôi, không ngờ cái công ty này lại vượt ra ngoài sức tưởng tượng của nó.

Nó ngập ngừng đứng ở trước cổng, nó không biết là nó có nên vào hay không, vì trông mặt mũi của nó non choẹt thế này, ai người ta dám nhận, nó nghĩ thôi thì đi kiếm việc khác.

Từ lúc nó dọn ra khỏi nhà trọ mà Hoàng tìm cho nó, nhờ đọc báo nó cũng tìm được cho mình một căn gác nhỏ để thuê, nó sống qua ngày bằng cách xin vào làm một chân dịch thuật ở một cửa hàng gần chỗ nó trọ, ngoài ra nó còn xin đi dạy đàn piano thuê, nhờ vậy cuộc sống của nó cũng bớt khó khăn, nó cũng kiếm đủ chi tiêu cho nó hàng ngày, chỉ cần nó không tiêu hoang phí, nó có thể dư ra được một ít để phòng lúc ốm đau.

Chị cùng làm với nó thấy nó giỏi nhiều thứ tiếng quá, chị liền đưa cho nó một tờ báo và bảo.

- Em thử đến chỗ này xin việc xem sao, họ đang tìm một người có thể biết nhiều thứ tiếng như em đây...??

Vân cầm lên đọc, nó chán nản bảo chị Hà.

- Biết họ có nhận em không, vì em còn trẻ quá, họ sẽ không tin tưởng mà giao cho em đâu...!!

Chị Hà an ủi nó.

- Em chưa đến thì làm sao mà biết, cứ đến đi và nhớ làm một bộ hồ sơ nhé, viết cho oai vào vì đó là cửa ngõ để xin việc mà....!!

Vân thấy chị khuyến khích mình thế, nó cũng hăng lên và hôm nay nó tới đây, vừa nhìn thấy cái công ty này là ý chí của nó tan thành mây khói rồi thì còn xin việc gì nữa, trong khi nó đang định quay gót, nó nghe có tiếng hỏi.

- Cháu tới đây làm gì mà cứ đứng tần ngần mãi thế...??

Vân giật mình nhìn lên, nó thấy bác bảo vệ đang hỏi nó, nó cười bảo.

- Dạ, cháu tới đây để xin việc làm...!!

Bác bảo vệ kinh ngạc, vì con bé này trẻ quá, thậm chí nó còn chưa đủ tuổi để làm chứng minh thư thì xin việc làm thế nào.

Bác bác vệ buồn cười hỏi.

- Cháu đang đùa đúng không, tuổi của cháu nên về nhà mà đi học thì hơn, đây là một công ty họ tuyển người phải có đầy đủ hồ sơ, trông cháu trẻ thế này thì ai người ta thuê...!!

Vân tươi cười nói, lúc này nó sợ là thế, nay có người dám khinh thường nó và bảo nó do còn trẻ nên không được nhận, nó cần phải cho bác bảo vệ này biết, nó có thể làm được gì.

- Bác ơi, cháu đã đủ tuổi lao động rồi, chẳng qua là do khuôn mặt của cháu trẻ con thế thôi, nếu bác không tin có thể xem hồ sơ của cháu....!!

Nó liền giở ra cho bác bảo vệ xem, bác vì tò mò cũng cầm lấy, đến là khổ cho bác mặc dù bác là bảo vệ của cái công ty này nhưng tiếng anh bác đâu có giành.

Vân là một chuyên gia nên nó viết đơn xin việc, rồi lý lịch của nó toàn bằng tiếng anh, bác đành chịu và trả lại cho nó.

Bác ngán ngẩm bảo.

- Thôi cháu vào đi, nếu họ mà không nhận thì đừng trách là bác không nói trước....!!

Vân mừng quá, thế là nó có thể vào được rồi, nó chỉ đến đây để thử cho vui thôi, còn họ có nhận nó hay không, nó cũng chẳng quan tâm.

- Cháu cảm ơn bác nhiều, cháu vào trước đây....!!

Nó bỏ đi vào trong sau khi nói xong câu đó, nhìn cái dáng đi tung tăng của nó, bác bảo vệ lắc đầu, trẻ con thế mà cũng đòi đến đây để xin việc, thế nào họ cũng đuổi con bé này ra sớm.

Vân bước vào trong, nó thấy có nhiều người giống như nó đang ngồi chờ ở đây, và trông ai cũng lớn tuổi hơn nó, nó ngán ngẩm nghĩ kiểu này mình nên đi về cho rồi, họ lớn tuổi hơn mình, kinh nghiệm cũng nhiều hơn, rồi vốn sống nữa chứ, về đi thôi, nó tự bảo mình như thế.

Nó đứng lên và định quay gót đi thì có tiếng nói của một anh chàng nào đó.

- Giám đốc nói chúng ta có thể bắt đầu phỏng vấn được rồi, vậy mới lần lượt từng người theo số thứ tự vào trong....!!!

Người thứ nhất là một cô nàng khá bắt mắt, cô ta trước khi đi còn lấy hộp phấn ra trang điểm lại làm cho Vân muốn ói, nó nghĩ không biết là cô ta tới đây để xin việc hay là đi xem mắt mà cô ta phải làm quá lên như thế, đúng là vô duyên.

Vân ngồi ngắm từng người đi vào, rồi từng người đi ra và trên khuôn mặt tiu ngưu của họ biểu hiện sự thất vọng vì không được nhận.

Vân lấy tay che miệng vì ngáp ngủ, nó ngán quá rồi, nó không muốn đợi chờ nữa, nó liền hỏi chị ngồi bên cạnh.

- Chị à, chị có biết giám đốc của cái công ty này là ai không, mà sao anh ta lại sa thải nhiều người thế....??

Chị kia nhìn Vân thương hại, chị bảo.

- Em đi xin việc mà không tìm hiểu về công ty hay giám đốc của công ty à...??

Vân cười hời hợt, nó nói.

- Em xin lỗi nhưng đúng là em không biết gì về cái công ty này thật....!!

Chi kia nhìn nó như người lạ hay ở nước khác tới, sao trên đời này lại có một con bé đi xin việc mà ngay cả giám đốc của mình là ai và công ty đang kinh doanh hay làm gì mà nó cũng không biết là thế nào nhỉ, ít ra nó cũng phải tìm hiểu trên báo chí và trên mạng chứ.

- Đây là lần đầu tiên chị mới gặp một người đi xin việc như em đấy, sao em không tìm hiểu trước khi tới đây...??

Vân nghĩ mình làm quái gì có thời gian, mà nếu có thì mình cũng đâu có hứng.

Nó không quan tâm nó được nhận hay không vì ở tuổi của nó, nó chỉ muốn những công việc bán thời gian thôi, còn công việc yêu cầu khả năng làm việc cả ngày này nó chào thua, lúc này nó định bỏ về rồi, chẳng qua là do bác bảo vệ nói khích nó nên nó mới vào đây.

Cuối cùng cũng tới lượt của Vân, nó chán nản đứng dậy để bước vào trong, nó không muốn phỏng vấn một chút nào, nhưng mà có hề gì, nếu nó không thử thì trò chơi đâu còn thú vị nữa, nó bình tĩnh đi vào, nó mở cửa, và nó nhìn thấy chỉ có mỗi mình nó và một người nữa đang viết cái gì đấy, thấy có cái ghế nó ngồi xuống.

Nó chờ vì nó không vội, nó mặc cho anh cầm cúi viết cái đó, nó nhìn thấy ở bên cạnh có nước uống, nó liền đứng dậy, nó tự rót cho mình một ly, nó bung đến chỗ cũ nó ngồi xuống, nó đâu hay những hành động vừa rồi của nó bị tên kia quan sát từ nãy giờ.

Anh ta buông bút xuống, hai tay bắt chéo ở trước mặt, anh ta nhìn nó hỏi.

- Cô bé có bị đi lạc không, đây là công ty chứ có phải là nhà trường đâu mà cô tự nhiên quá vậy....??

Vân uống xong một ngụm nước, nó ghéech mặt lên hỏi.

- Vậy anh nghĩ tôi đang làm gì ở đây, tôi tới đây là để xin việc mà lẽ nào tôi lại không được tự nhiên ở đây...??

Anh ta tròn mắt ra mà nhìn nó, anh ta lắc đầu vì trông nó còn trẻ quá, kiểu này chắc cô bé chỉ mới học cấp ba là cùng, anh bảo nó.

- Thôi em nên về đi học đi là hơn, anh không muốn tốn thời gian với em...!!

Vân chán nản bảo.

- Anh nói đúng, tôi cũng nên về với công việc của mình, ở đây tôi thấy ai cũng khinh người, vừa trông thấy mặt người khác là đã vội đánh giá khả năng của người khác rồi thì còn làm ăn thế nào nữa, chào anh tôi về...!!

Anh chàng giám đốc nghe nó nói mà phát bực, anh ta tức khí hỏi.

- Sao cô dám chê bai người khác là thế nào, cô không biết ăn nói à, ít ra cô cũng phải lịch sự một chút chứ...??

Vân cười mát bảo.

- Vậy còn anh thì sao, vừa mới gặp người ta là anh đã xỏ xiên người ta rồi, nói thật cho anh biết tôi cũng không cần công việc này đâu, tôi tới đây vì tò mò và cũng vì để cho vui thôi...!!

Khoa bị xóc anh chưa thấy có con nhóc nào như con nhóc này, sao nó dám đem thời gian của người khác ra làm trò đùa là thế nào, anh phải gọi bảo vệ đuổi nó ra đường, thật là chịu hết biết với con nhỏ này.

Vân tức khí nó xỏ ra một tràng tiếng Đức, nó chửi luôn anh chàng, chưa hết nó còn chửi luôn anh bằng cả tiếng hoa nữa, mặc dù nó nói nhỏ nhưng anh ta lại nghe được.

Anh ta kinh ngạc nghe nó nói, anh ta hỏi nó.

- Cô biết bao nhiêu thứ tiếng...??

Vân thờ ơ bảo.

- Tôi biết bốn thứ tiếng, bây giờ tôi đang học thêm hai thứ tiếng khác nữa, mà anh hỏi chuyện này làm gì vì nó có liên quan tới anh đâu...???

Khoa cầm lấy hồ sơ của nó, anh mở ra xem, anh kinh ngạc vì nó viết hay quá, xem ra con nhóc này giỏi thật, đúng là không nên trông cái mặt non choẹt của nó mà vội đánh giá là nó không biết gì.

Anh bảo nó.

- Cô có thể nói được những ngôn ngữ nào, ngoài ra cô còn có thể làm gì khác nữa không...??

Vân không hiểu anh ta hỏi nó như vậy làm gì, vì anh ta đâu có ý định thuê nó làm việc ở đây đâu, nhưng nó vẫn trả lời.

- Tôi có thể thông thạo các thứ tiếng như Anh, Pháp, Đức, Hoa, còn các thứ tiếng khác tôi chỉ biết sơ sơ, tôi cũng có thể đánh máy, lái xe, chơi piano, và nhảy nếu cần....!!

Anh ta quan sát nó xem nó nói có đúng sự thật không, còn nó đứng lên, nó bảo Khoa.

- Phiền anh trả lại hồ sơ cho tôi để tôi còn đi về...!!

Khoa nói.

- Nếu cô giúp tôi trong việc này, và nếu nó thành công thì tôi sẽ thuê cô, thế nào cô có đồng ý không...??

Vân ngán ngẩm bảo.

- Kể cả anh nói như vậy tôi cũng không có hứng làm việc cho một ông chủ như anh...!!

Nó liền lấy lại hồ sơ, và định bước ra cửa.

Khoa cười nói.

- Nếu cô không dám thử thì tôi cũng không ép, tôi cứ tưởng cô là một con người táo bạo lắm, không ngờ cô lại nhát như thế, thôi chào cô...!!!

Vân khựng lại, anh ta bảo sao, mình mà nhát ư, được làm thì làm, nó liền quay lại bảo.

- Được, tôi đồng ý giúp anh, nhưng tôi nói trước nếu thất bại thì anh cũng đừng có mà trách tôi...!!

Khoa nhếch mép lên anh bảo Vân.

- Đây coi như là thử việc cho cô, chúng ta đi ngay bây giờ...!!

Vân kinh ngạc, nó hỏi Khoa.

- Anh nói sao, đi ngay bây giờ à, ít ra anh cũng phải cho tôi thời gian để chuẩn bị chứ, sao phải gấp gáp thế, không phải anh cần phỏng vấn thêm hay sao...???

Khoa cầm cái áo vét của mình, anh lôi Vân đi, vừa đi anh vừa bảo.

- Việc đó tôi sẽ giao cho người khác, còn cô thì mau theo tôi....!!

Vân bị lôi lên một chiếc xe ô tô, anh ta đưa cho nó một cái máy tính xách tay, anh ta bảo nó khi xe đang đi trên đường.

- Cô hãy đánh máy lại chính xác lại những gì mà tôi nói....!!

Anh ta bắt đầu nói những gì mà anh muốn chuẩn bị cho cuộc ký kết với đối tác sắp tới, Vân không hề nhìn anh ta, nó thấy anh ta dừng lại không nói nữa, nó bảo.

- Anh cứ nói tiếp đi vì tôi đang ghi lại những gì mà anh nói đây...!!!

Anh ta thấy nó đánh máy đã lâu như vậy rồi mà không cảm thấy mỏi tay hay sao, anh ta liền hỏi.

- Cô không cần nghỉ ngơi à, vì từ này giờ cô đã đánh máy liên tục rồi...??

Vân cười bảo.

- Có là gì nếu so với bài

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

tập piano của tôi, đánh máy này cũng giống như luyện một bài hát dài mà thôi...!!

Khoa kinh ngạc, anh thích thú nhìn nó say sưa gõ trên bàn phím, khi đã xong xuôi, nó đọc lại tất cả cho anh nghe.

Anh cười bảo nó.

- Đúng là không sai chút nào...!!

Nó hỏi.

- Anh có cần tôi in cái này hay gửi fax cho ai không...??

Khoa nhìn nó, anh nghĩ con bé này cũng chuyên nghiệp đấy, anh bảo.

- Cô in ra cho tôi và gửi bản báo cáo này về cho công ty...!!!

Vân không nói gì, nó lưu lại và ấn nút print trên màn hình xong đầu đấy nó gửi fax về cho công ty của Khoa.

Trên đường đi anh giải thích cho nó hiểu.

- Công ty sẽ ký hợp đồng với một đối tác người Đức, nhưng nhân viên của tôi không có ai giành tiếng này cả nên tôi mới đăng báo và tìm tạm một người thay thế cô thư ký, tôi muốn cô làm phiên dịch cho tôi trong chuyến thương thuyết làm ăn này...!!!

Vân kinh ngạc bảo.

- Anh có đùa và lừa quá không, thứ nhất tôi là một kẻ mù tịt về kinh tế, thứ hai mặc dù tôi có thể nói và dịch giỏi nhưng tôi là một Amateur trong chuyện này, tốt nhất là anh nên cho tôi xuống vì mặc dù tôi không thích cái cách anh xài xẻ người khác tôi cũng không muốn vì tôi mà anh chuốc lấy thất bại...!!!

Khoa cười mát hỏi Vân.

- Cô mà cũng biết quan tâm tới người khác à, tôi không biết nhưng nếu không thử thì làm sao mà biết kết quả được, cô đừng khinh khả năng của tôi, mặc dù tôi không giỏi chuyện này cho lắm nhưng tôi cũng biết đôi chút về nó, nên cô yên tâm đi nếu lúc đó cô dơ ra thì tôi sẽ tự lo cho bản thân mình.....!!!

Bên phía công ty của Khoa chỉ có anh và Vân, còn bên kia có ba người, họ bắt tay nhau, Vân nhìn họ mà choáng váng, thật ra nói chuyện với người nước ngoài hay là đi chơi và sinh hoạt hội nhóm với họ, nó cũng không lạ gì, vì ở quê nó là vùng du lịch mà nên nó hay giúp những vị khách này đi thăm quan khắp nơi.

Nó cố trấn tĩnh tinh thần, nó tự nghĩ mình hãy coi họ như những vị khách du lịch kia thôi, nó nhắm mắt lại và hít một hơi dài, nó cố mỉm cười.

Cuộc nói chuyện và đàm phán diễn ra, công ty của Khoa sản xuất và xuất khẩu rượu bia, thị trường ở Đức là nơi đầu tiên mà anh nhắm đến khi đem sản phẩm của mình giới thiệu ra nước ngoài, nếu cuộc làm ăn này thành công sẽ có lợi cho những vụ làm ăn sau của anh.

Anh nghĩ mình cũng hơi liều khi đi thuê một con bé non choẹt này làm phiên dịch cho mình, anh có hơi sợ và hơi hồi hộp, nhưng mà không sao, vì anh tin vào khả năng của mình, không phải có nhiều vụ đều do anh tự giải quyết hay sao, nếu Vân giúp cho anh được là tốt nếu không anh sẽ có cách khác.

Nhưng cuộc đàm phán diễn ra tốt đẹp hơn so với anh tưởng, Vân đã làm rất tốt vai trò của mình, nó mỉm cười thật tươi, nó hay thêm những câu dịch dí dỏm vào làm cho phía đối tác bên kia cười suốt, ông ta hài lòng về vụ làm ăn này.

Sau khi ký kết hợp đồng xong, ông ta nói tiếng anh với Khoa.

- Cô thư ký của anh tuyệt lắm, cô bé đó nói tiếng Đức và hiểu nó y như người bản xứ, và cô bé cũng nói với cái giọng mượt mà rất thu hút người nghe, xem ra anh đã tìm được một người tuyệt vời đấy nhỉ, chúc mừng anh và hy vọng chúng ta có thể hợp tác làm ăn với nhau lâu dài...!!!

Khoa cũng cười bảo.

- Vâng, tôi cũng hy vọng thế...!!!

Anh mời họ đi ăn với mình, nhưng họ từ chối vì họ còn có việc bận nên chỉ còn lại Khoa và Vân.

Vân nhắc nhở vì nó đói quá rồi, nó cần ăn, nó bảo Khoa.

- Anh có thể tha cho tôi một lúc được không, tôi cần phải đi ăn, nếu không tôi sẽ xỉu vì đói mất...!!!

Nhìn cái mặt nhăn như khi của Vân, Khoa bật cười bảo.

- Nào chúng ta đi ăn, dù sao tôi cũng nên cảm ơn cô vì cô đã giúp cho tôi ký được hợp đồng...!!!

Vân chẳng quan tâm cái nó cần bây giờ là ăn, còn chuyện anh ta có cảm ơn nó vì nó hoàn thành tốt nhiệm vụ hay không với nó cũng không có gì là quan trọng.

Nó bỏ đi ra xe trước còn Khoa theo sau, cả hai tới một nhà hàng sang trọng.

Khoa hỏi nó.

- Cô muốn ăn gì thì cứ gọi tự nhiên nhé vì tôi không biết là cô thích gì để giúp cô đâu...??

Vân còn chưa kịp lên tiếng thì nó thấy Hoàng và Vũ cùng đi vào, nó tròn mắt và há hốc mồm ra vì kinh ngạc, vì sao nó lại gặp hai tên oan gia cùng một lúc là thế nào, sao hai tên này lại đi cùng nhau không lẽ họ là bạn của nhau.

Hoàng và Vũ cùng kinh ngạc không kém khi gặp Vân ở đây.

Vũ kinh ngạc vì con bé đi xin làm người giúp việc cho anh mà lại có tiền ngồi đây ăn uống là thế nào, anh không thể nào hiểu nổi.

Còn Hoàng kinh ngạc vì anh tưởng Vân là một con bé không nhà, không tiền, nhưng xem ra anh đã nhận xét nhầm thì phải, con bé này dám đóng kịch với anh là thế nào.

Cả hai cùng thốt ra khi nhìn thấy Vân.

- Lạ thật....!!

Vũ và Hoàng quay ra nhìn nhau, Vũ hỏi Hoàng.

- Mà quen biết con nhỏ này à...??

Hoàng bảo.

- Cô ta chính là con bé mà tao hay kể cho mày nghe đấy, con bé chanh chua mà tao lỡ tông xe vào khi nó băng qua đường mặc dù lúc đó đèn giao thông vẫn còn xanh, tao đã bị con nhỏ này chơi ác khi nó bảo mọi người tao là chồng chưa cưới của nó, chưa hết nó còn đòi tao cho sống chung nữa đấy....!!

Vũ thích thú quá, anh cười lên sung sướng, ít ra thằng bạn mồm mép của anh cũng bị một con nhỏ trị, ha ha ha, anh cười thầm ở trong lòng, cho mày chết tên kia, ai bảo mày hay bắt nạt tao làm gì, đúng là vô quýt dầy có móng tay nhọn.

Hoàng thấy thằng bạn mình cười lên khùng khục vì sung sướng, anh bực mình quá khề hết.

- Thằng kia, mày có cảm đi không hả, thế còn mày, mày cũng quen cô ta à...??

Vũ cố nín cười bảo.

- Cô ta tới nhà tao xin làm người giúp việc nhưng tao không nhận, mặc dù trí nhớ của tao không có chỗ cho đàn bà nhưng con nhỏ này đặc biệt quá nên tao không quên nó được....!!

Hoàng nheo nheo mắt trêu Vũ.

- Không phải là mày cảm con nhỏ kia rồi chứ, sao mày không nhờ cô ta giả làm người yêu của mày luôn đi, vừa tiện cho mày tìm hiểu cô ta vừa tiện cho mày yêu cô ta...??

Vũ đang uống cốc cà phê, nghe Hoàng gợi ý, anh đã ho lên sặc sụa và người anh có bao nhiêu gai ốc đều nổi hết lên, híc, ngay cả những cô gái dịu dàng anh còn không thêm đề ý, anh có ngu đâu mà đi giẫy vào con nhỏ chanh chua và đánh đá này, thậm chí người hay ép anh lấy vợ như mẹ anh cũng không chấp nhận cô ta nữa là anh.

Vũ mai mỉa hỏi Hoàng.

- Mày có phúc hơn tao vì chẳng phải cô ta đã nhận mày làm chồng chưa cưới của cô ta là gì, sao mày không chạy lại kia mà ôm lấy cô ta đi, sao lại để cô ta ngồi với một người đàn ông khác là thế nào...??

Hoàng cũng tức cả mình, anh quát Vũ.

- Tao có thêm vào, trời ạ, thiếu gì con gái mà tao phải chọn cô ta, tao chỉ có gặp cô ta có hai tiếng thôi là tao đã ón cả đời rồi, nếu mà phải gặp cô ta hàng ngày chắc là mày không còn nhìn thấy tao ở trên đời này nữa đâu...!!

Hai anh chàng lắc đầu ngán ngẫm, họ đều sợ Vân.

Vân ngồi nghe họ vô tư bàn luận về mình, nó điên tiết tay nó bóp chặt lấy cái thìa, lúc nãy nó đói lắm nhưng phải nuốt cục tức ở trong bụng nên tự nhiên nó không còn cảm thấy đói nữa, nó cần phải cho hai tên kia biết, nó là ai mà dám nói xấu nó thế hả.

Vân điên cả mình, nó bảo Khoa.

- Anh cứ ăn đi nhé, tôi sang đây chào bạn của mình một chút....!!

Khoa ngạc nhiên hỏi.

- Cô đói lắm cơ mà, sao không lo ăn đi, chút nữa rồi hãy sang chào bạn của cô không hơn à...??

Vân nghĩ cục tức chần ngang cổ thể này thì làm sao mà nuốt cho nổi, mình mà không xả ra có khi mình sẽ chết vì nghẹn mất.

Nó tươi cười bảo Khoa.

- Không sao đâu anh, tôi chỉ sang đó một chút thôi...!!

Không đợi Khoa có đồng ý hay không, nó liền đứng dậy và bước sang cái bàn bên cạnh, nó nhìn hai nạn nhân của mình, nó giả vờ ngạc nhiên hỏi.

- Chào hai anh, tình cờ thật, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây....!!

Vũ và Hoàng sững sờ nhìn nó, họ kêu khổ, kiểu này con nhỏ đã nghe hết hai anh nói xấu về nó và nó sang đây để tính sổ với hai anh đây mà.

Hoàng lúng túng bảo.

- Cô cũng đi ăn ở đây à....??

Vân tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, nó cười cười, nó nói.

- Sao anh không gọi gì đi, hay là để em gọi giúp cho nhé....!!

Vũ và Hoàng còn chưa kịp nói gì, nó liền gọi anh bồi bàn lại và bảo.

- Phiền anh cho tôi xem thực đơn...!!

Anh chàng liền đưa cho nó, Vân gọi thật nhiều món, chưa hết nó chơi toàn món cay, xong đâu đấy, nó cảm ơn anh chàng và không quên nháy mắt với anh ta một cái, anh chàng lão đảo bước đi vì nó đẹp quá.

Vũ và Hoàng cả hai tròn mắt ra mà nhìn nó, con nhỏ này đúng là thủ đoạn quá, nó định làm thùng túi tiền của hai anh và nó cũng muốn nói hai anh là con trai mà cay như ớt, ý của nó là muốn ám chỉ hai anh là đàn bà đây mà, vì chỉ có đàn bà mới đi nói xấu người khác sau lưng.

Vân tươi cười mời hai người.

- Kia hai anh sao không ăn đi, em đã phải vất vả lắm mới chọn được mấy món này, em hy vọng là hai anh thích, coi như đây là quà ra mắt sau khi chúng ta quen nhau....!!

Thấy hai người cứ nhìn nó chằm chằm, trên nét mặt biểu hiện sự kinh ngạc, tức tối và khó hiểu, nó phì cười, nó nghĩ cho chết, từ sau mà để tôi gặp phải hai người và nghe hai người nói xấu tôi nữa thì tôi sẽ nặng tay hơn chứ không đơn giản như thế này đâu.

Nó đứng lên, nó giả vờ xin lỗi nó bảo.

- Hai anh cứ từ từ mà ăn đi nhé, em phải về bàn của mình đây, chúc hai anh ngon miệng....!!

Trước khi đi nó cười nhưng cái răng của nó nghiến lại, nó nói tiếp.

- Em hy vọng lần sau nếu có gặp lại, anh em mình sẽ vui vẻ với nhau hơn, chào hai anh nhé....!!

Khoa cũng kinh ngạc không kém hai anh chàng kia, anh cũng lắc đầu với hành động của Vân, nhưng anh lại thích thú mỉm cười, anh nghĩ anh nên tìm hiểu hơn về con nhóc này.

Vân quay lại bàn của mình, nó nhìn Khoa cười, nó bảo.

- Mình ăn thôi anh....!!

Nói xong câu đó, nó cầm cùi xuống ăn vì bây giờ cái đói mới thật sự hành hạ nó, nó vừa ăn vừa mỉm cười sung sướng, mắt của nó thỉnh thoảng liếc nhìn sang bàn bên cạnh, nó thấy hai cái mặt nhăn như khi của hai anh chàng kia là nó lại mỉm cười.

Nó vừa ăn vừa cười nên suýt chút nữa là nó bị sặc, nó vội lấy cốc nước để uống cho đỡ nghẹn và lấy tay vuốt cổ của mình.

Anh chàng Khoa buồn cười quá, con bé này đúng là trẻ con, nó đi ăn với một người đàn ông mà nó như đi ăn với bạn của nó là thế nào.

Vân không hề chú ý gì tới anh chàng Khoa đang ngồi trước mặt của nó, tất cả tinh thần và giác quan của nó đang nhìn hai anh chàng bên cạnh.

Hoàng và Vũ nhìn nhau mà cười khỏ, họ chỉ uống mỗi người một cốc nước là đứng cả lên, mặc dù thức ăn ở trên bàn bày la liệt nhưng họ không hề động đĩa, họ trả tiền và bước ra ngoài để đi về.

Vân nhìn theo mà môi nó nở một nụ cười thật tươi, nó vắt chéo hai tay ở trên bàn, nó nói mấy câu tiếng hoa, nó hạnh phúc vì nó đã cho họ được một trận, nhưng nó thấy mình cũng hơi quá đáng và cảm thấy tội nghiệp cho họ.

Nó kết thúc bữa ăn của mình, nó bảo Khoa.

- Chào anh, tôi đã suy nghĩ kỹ lại rồi, tôi không thể nào làm ở chỗ của anh được đâu, tôi giúp anh coi như vì bữa ăn này vậy....!!

Nó đứng lên và định đi, nhưng Khoa bảo nó.

- Cô quên là cô đã ký vào bản hợp đồng rồi à...!!

Vân kinh ngạc hỏi Khoa.

- Anh nói gì lạ thế, anh chỉ bảo tôi là theo anh, tôi có thời gian đâu để ký vào bản hợp đồng nào...!!!

Khoa cười cười bảo.

- Cô không nhớ là tôi nhờ cô thay tôi ký vào một tờ giấy à...??

Vân thờ ơ nói.

- Đúng anh có nhờ tôi ký vào một tờ giấy nhưng đó chỉ là giấy tờ làm ăn của anh, nó đâu có phải là bản hợp đồng của tôi...!!

Khoa nheo nheo mắt trêu nó.

- Nhưng đó là bản hợp đồng của cô, tôi đã in ra làm hai bản, bản mà cô ký chỉ là bản phụ thôi, vì cô đã ký nên bắt đầu từ ngày mai cô sẽ làm trợ lý cho tôi...!!

Vân kinh ngạc, nó ngồi thụp xuống, mắt nó nhìn Khoa đầy tức tối, nó hét.

- Tôi không ngờ anh lại thủ đoạn như thế, anh đi bắt nạt một con bé trẻ con như tôi là thế nào, mà có ông chủ nào kỳ lạ như anh không hả, người ta đã không thích làm thì thôi, tại sao anh lại đi ép người khác phải làm cho anh...??

Khoa không lý gì đến mấy câu chữ khéo của Vân, anh bảo.

- Cô mà không để n làm tôi sẽ chiếu theo luật bắt cô phải bồi thường thì khổ, nên sáng mai cô biết điều mà đi làm cho sớm...!!

Thật ra Vân đâu có ký vào cái hợp đồng nào, Khoa chỉ bảo nó lấy chữ ký mẫu thôi, nó vì ngốc nên mới bị anh dọa như thế mà nó cũng tin.

Vân tức quá, nó tức tối hỏi Khoa.

- Anh nghĩ là anh dọa được tôi sao, nói cho anh biết tôi sẽ không đi làm vào sáng mai đâu...!!!

Khoa thờ ơ bảo Vân.

- Vậy chúng ta gặp nhau ở tòa án nhé, lúc đó cô đừng trách là tôi không nương tay với cô....!!

Vân sợ, nó thân cô thế cô, tiền tiêu hàng ngày nó phải vất vả lắm nó mới kiếm đủ, nó lấy tiền đâu mà thuê luật sư và hầu tòa, chưa hết nếu nó thua, nó cũng lấy tiền đâu mà bồi thường hợp đồng cho Khoa.

Nó ôm đầu, nó ngu quá, tại sao trước khi ký nó không đọc kỹ là cái gì mà chỉ nhìn cái tiêu đề thôi là nó đã ký đánh xoẹt một cái, bây giờ có hối hận cũng đã muộn rồi, đúng là bứt xà gà chết.

Nó rầu rầu hỏi Khoa.

- Vậy anh muốn tôi làm gì anh mới hủy hợp đồng kia cho tôi...??

Khoa cố nín cười để làm cho bộ mặt của mình được nghiêm túc, anh háng giọng bảo nó.

- Bắt đầu từ ngày mai cô phải đến văn phòng của tôi sớm và đợi ở trong đó, tôi sẽ giao việc cho cô....!!

Vân buồn rầu bảo.

- Nếu tôi hủy hợp đồng, tôi sẽ phải đền cho anh bao nhiêu...??

Khoa cố tỏ ra vẻ quan trọng, anh suy nghĩ một lúc rồi bảo.

- Khoảng gần năm mươi triệu....!!

Khoa vừa dứt lời, Vân hét lên.

- Cái gì, anh có đùa tôi không, tôi chỉ giúp anh trong thời gian ngắn hạn thôi, tại sao tôi phải đền cho anh nhiều thế...??

Khoa bảo Vân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

- Cô có biết luật không hả, khi đã ký vào rồi thì hai bên phải có những thỏa thuận với nhau như thế mới đảm bảo công bằng và không bên nào bị thiệt, sao lúc ký vào cô không đọc kỹ, bây giờ cô lại trách tôi là thế nào....!!

Vân chán nản quá, hic, năm mươi triệu, hu hu hu, nó phải mất ít nhất là bốn hay năm năm nó mới trả hết nợ, ôi chúa ơi, đây còn chưa tính tiền ăn, tiền phòng và những thứ linh tinh khác, thôi đi làm đi cho rồi.

Nó muốn khóc lắm, cái mặt của nó xị xuống, nó không ngờ vụ đi xin việc làm này lại gặp tai họa như thế này, nếu mà nó biết trước thà là nó ở nhà ngủ còn sướng hơn.

Khoa càng ngắm nó, anh càng buồn cười, thật ra anh giữ nó ở lại bên mình chỉ để cho vui thôi, anh cũng không chắc là nó có thể giúp gì cho anh trong các thương vụ làm ăn nữa hay không, nhưng nếu mỗi ngày đến công ty mà được vui vẻ như thế này thì cũng đáng.

Anh cười bảo.

- Thế nào cô đã quyết định chưa...??

Vân thờ dãi nói.

- Tôi đồng ý, sáng mai tôi sẽ đi làm sớm...!!

Hôm nay Vân ăn mặc hơi khác với mọi ngày một chút, vì hôm nay là lần đầu tiên nó làm việc ở một văn phòng của một công ty lớn, nó ngán ngẩm quá, nó không muốn đến đó một chút nào, cả đêm hôm qua, nó nguyên rửa tên Khoa không tiếc lời, nó tự nhủ với lòng nó sẽ cho tên kia biết tay của nó, hừ, cứ tưởng ép được nó vào làm là thắng nó à, nó là một con bé đầu phải dễ để bắt nạt, chờ đây tên kia, tôi sẽ cho anh cảm thấy hối hận vì đã thuê tôi.

Bác bảo vệ thấy nó, bác hỏi.

- Cháu lại tới đây làm gì, mà lại vào buổi sáng sớm này nữa chứ...??

Vân ngán ngẩm bảo bác.

- Dạ, vì hôm nay là ngày làm việc đầu tiên của cháu, nên cháu phải chăm chỉ một chút...!!

Bác bảo vệ kinh ngạc, sao Khoa lại nhận một con bé như thế này vào làm việc, cậu ta đã đuổi không biết bao nhiêu người mà theo ông còn giỏi và có kinh nghiệm hơn cả con nhỏ này, ông nghĩ hay là có nhầm lẫn gì ở đây.

Bác bảo vệ nghi ngờ hỏi nó.

- Cháu nói thật chứ, nhìn cháu thế này mà người ta cũng thuê hay sao...???

Vân thấy bác không tin mình, nó không trách nhưng cảm thấy hơi bức, nó bảo.

- Sao bác không đi hỏi giám đốc của bác là tại sao anh ta lại muốn thuê một con nhóc như cháu...???

Bác bảo vệ cười ruồi bảo.

- Cháu nói thế bằng đánh đố bác, bác mà hỏi không khéo lại bị đuổi việc cũng nên...!!

Vân cười mắt hời bác.

- Nếu thế bác để cháu hỏi cho vì cháu đang thích bị đuổi việc mà không được đây....!!

Bác bảo vệ nhìn Vân mà sững sốt, ngay từ lần gặp đầu tiên bác đã có ấn tượng với con nhóc này, nó là một con bé mạnh mẽ, bốc đồng và có vẻ hơi ngốc.

Bác buồn cười quá, bác nheo nheo mắt trên nó.

- Chúc cháu bị đuổi việc thành công nhé, bác chưa gặp ai mà ngày đầu tiên đi làm lại mong bị đuổi việc như cháu cả....!!

Vân nghĩ bác mà biết được lý do tại sao thì bác sẽ không còn dám trên nó như thế nữa, nhưng mà thôi nó đâu cần phải nói điều đó ra.

Nó chào bác và đi vào trong.

Nó hỏi anh chàng bảo vệ phòng của tên Khoa, anh ta thấy nó chỉ là một con nhóc, anh ta bảo nó.

- Em hỏi phòng của giám đốc làm gì...??

Vân ngán ngẩm bảo anh chàng bảo vệ.

- Em hỏi vì em đến đây để làm việc chứ còn làm gì nữa...??

Anh ta há hốc mồm ra vì kinh ngạc, anh ta cũng như bác bảo vệ ở cổng không thể nào tin được là Khoa lại đi thuê một con nhóc làm việc cho mình.

Vân thấy ai cũng nhìn mình như một con thú lạ nó bực cả mình, nó nghĩ nếu không phải tên kia dọa nó phải trả cho anh ta năm mươi triệu tiền bồi thường thì nó thềm vào đến đây.

Nó tức khí nói với anh chàng bảo vệ.

- Sao anh còn không chỉ cho em phòng của giám đốc đi, anh còn nhìn em mãi làm gì, bộ trông em lạ quá hả...??

Anh ta còn chưa kịp nói gì thì Khoa đến, anh vừa nhìn thấy Vân là anh mỉm cười, anh bước đến và bảo anh chàng kia.

- Anh cứ đi làm việc của mình đi, còn cô bé này cứ để tôi lo....!!

Anh chàng bảo vệ vâng một tiếng và bỏ đi nhưng cũng không quên quay lại nhìn Vân một cái đầy khó hiểu.

Vân nhìn ánh mắt của anh chàng, nó bực cả mình, hai tay của nó siết lại, cái mặt của nó hầm hầm, trông nó lúc này như muốn đánh nhau với ai.

Khoa phì cười hỏi.

- Cô đi làm mà như thế hả, gặp sếp của mình cũng không thềm chào, chưa hết sao cái mặt của cô lại trông như thế kia...??

Vân tức ói máu, nó khề gắt Khoa.

- Dạ, thưa sếp, sếp có thể cho tôi biết hôm nay sếp muốn tôi làm gì cho sếp không ạ...??

Khoa cười lên thích thú, anh nghĩ từ nay công việc của anh sẽ không còn nhàm chán nữa, vì anh có một cô nhân viên trẻ con và dễ thương như thế này để chọc phá thì cũng hay đấy.

Anh nói.

- Cô đi lên văn phòng với tôi, và từ sau trở đi gặp tôi là phải chào, cái miệng của cô cũng nên cười lên, nếu không họ lại tưởng tôi thuê phải một con điên thì khổ....!!

Vân nghĩ không sao, mình sẽ làm cho anh ta phát tức mà sa thải mình, như thế mình không hề vi phạm hợp đồng và mình cũng không cần phải trả anh ta tiền, he he he, có cách rồi, mỗi nó nở một nụ cười, vì nó vừa nghĩ ra được một cách rất hay để bị đuổi việc.

Khoa nhìn vẻ mặt sung sướng của Vân, anh cố nín cười, anh đưa cho nó một tờ giấy và bảo.

- Cô đọc xong nếu có gì thắc mắc thì hỏi tôi, còn nếu cô đồng ý thì ký vào....!!

Vân cầm lấy tờ giấy, nó tò mò muốn xem tên này lại giở trò gì ra với nó, nó bắt đầu đọc, trong đó anh ta yêu cầu nó.

- Thứ nhất: Không được cãi lại lời của ông chủ (tức là anh ta), phải làm đúng những gì mà anh ta yêu cầu.

- Thứ hai: Nó không được có bất cứ hành động phá rối nào, nếu không nó sẽ bị phạt thêm tiền, và số tiền ấy tùy vào những thiệt hại mà nó gây ra.
- Thứ ba: Nó không được phép tự ý bỏ việc, kể cả khi mệt nó cũng phải báo lại cho anh ta.
- Thứ tư: Nó phải cho anh ta số điện thoại di động, số điện chỉ nhà mà nó đang sống và những thứ khác mà anh ta yêu cầu.

Đọc xong tờ giấy này, nó cảm thấy đây đúng là một bản hợp đồng khổ sai, vậy là cái kế hoạch phá rối của nó tan thành mây khói.

Nó ngán ngẩm bảo Khoa.

- Tôi không đồng ý với những điều mà anh viết trong này đâu...!!

Khoa ngược mắt nhìn Vân, anh hỏi nó.

- Cô không đồng ý ở điểm nào...??

Vân trả lời ngay.

- Tất cả các điều khoản này...!!

Khoa thờ ơ hỏi Vân.

- Tại sao....??

Vân tức quá, xem ra anh ta chẳng coi ý kiến của nó ra gì nên anh ta mới hỏi nó bằng cái giọng lạnh lùng và thờ ơ như thế kia.

Nó bực mình hỏi.

- Anh nói là trước khi ký kết hợp đồng giữa ông chủ và nhân viên của mình thì hai bên phải thỏa thuận sao cho hợp tình hợp lý và hai bên đều có lợi đúng không, vậy tại sao anh lại đi ép tôi là thế nào....???

Khoa thích thú ngồi nghe Vân nói, anh nghĩ con nhỏ này cũng lý luận kinh đấy, nhưng mà chơi với anh nó không thắng nổi đâu.

Anh nhếch mép lên bảo Vân.

- Đúng là tôi có nói như thế, nhưng là trước khi cô ký vào cái hợp đồng kia, cái này chỉ là giao kèo giữa tôi và cô thôi, vì tôi hiểu cô mà, có phải là cô đang tìm cách phá tôi hay làm cho tôi tức để sa thải cô không, tôi phải đề phòng mọi trường hợp chứ....!!

Vân tròn xoe mắt nhìn Khoa, vậy là anh ta đã đoán được hết mọi suy nghĩ của nó, kiểu này thì làm sao mà nó thoát được.

Thấy Vân còn ngồi thừ để suy nghĩ, Khoa nói thêm

- Hay là cô trả tôi tiền bồi thường luôn cũng được, cô sẽ không phải tới đây làm việc hay là ký thêm vào cái giao kèo này, thế nào cô chọn bồi thường hay là ký vào đây...???

Vân chưa bao giờ gặp tình huống nào như thế ở trong đời cả, mới nghe thì cứ tưởng anh ta tốt bụng với nó lắm, nhưng anh ta đang dồn nó vào đường cùng.

Nó run run cầm cây bút, nó nhắm mắt lại, nó ký tên của nó vào tờ giấy.

Khoa cố nhịn cười, cả đời của anh chưa có phút giây nào vui thú như thế này cả.

Cầm tờ giấy trên tay, và xem lại chữ ký của Vân, Khoa hài lòng bảo.

- Bắt đầu từ hôm nay, cô sẽ làm việc ở đây, và làm theo những chỉ thị của tôi....!!!

Vân đành nói.

- Vâng, bây giờ anh muốn tôi làm gì...???

Khoa giao cho nó một chồng hồ sơ, anh ra lệnh cho nó.

- Cô phải dịch và đánh máy lại toàn bộ cái này trong ngày hôm nay....!!

Vân choáng váng, anh ta định hành xác của nó hay sao mà giao cho nó nhiều thế.

Nó kinh hãi bảo Khoa.

- Anh bắt tôi phải làm hết từng này hay sao...??

Khoa bắt đầu cầm cúi xuống làm việc, anh bảo nó.

- Đúng thế, và nhớ là phải báo cáo cho tôi vào chiều nay, cô đi làm việc của mình đi vì tôi còn nhiều chuyện phải làm lắm...!!

Vân kêu khổ, nó biết là cái tên này muốn trả thù nó đây mà, có ông chủ nào bắt nhân viên của mình giải quyết một đồng công việc trong ngày đi làm đầu tiên không hả trời.

Mặc dù than thân như thế thôi, nhưng nó biết là nó phải dựa vào sức mình, vì không ai có thể giúp được nó.

Nó ôm chồng hồ sơ, nó tìm cho mình một cái bàn trống, chưa hết nó cướp luôn cái Laptop của tên kia.

Nó cười khi, nó bảo Khoa.

- Xếp thông cảm, vì em phải đánh máy và in ra nên em cần cái này...!!

Khoa bực cả mình, nhưng anh phải chịu thua nó, thành ra nó dùng Laptop của anh, còn anh phải dùng desktop để làm việc.

Vân thích trí cười, cho anh chết, ai bảo ngu đi thuê tôi làm gì.

Nó giờ hồ sơ thứ nhất ra, nó bắt đầu đọc, đọc đến đâu nó bắt đầu đánh máy đến đấy, mắt của nó nhìn hồ sơ ở trước mặt, tay của nó gõ trên bàn phím.

Nó say sưa làm việc, nó cũng không quan tâm tới thời gian trôi qua nhanh hay trôi qua chậm.

Nó cứ thế làm, nó cũng không ngước mắt lên nhìn Khoa cái nào, anh đầu tiên mãi làm việc của mình, đến khi anh làm xong anh nhìn lên, anh thấy Vân tay thì gõ, mắt nhìn hồ sơ, miệng của nó cười toe toét, anh không hiểu gì cả, tò mò anh bước lại xem, anh muốn biết nó đang giờ trò gì.

Khoa hỏi Vân.

- Cô đã làm xong chưa, mà sao lại ngồi chơi game là thế nào...??

Vân mắt vẫn nhìn màn hình, tay của nó vẫn gõ trên bàn phím, nó bảo anh.

- Tại sao tôi lại không được chơi...??

Khoa tức quá, anh liền gấp cái Laptop lại, anh quát.

- Cô định trêu tức tôi đấy hả, cô có biết là cô vừa ký vào hợp đồng không...??

Vân cười cười hỏi Khoa.

- Đúng, tôi đã ký thì sao...??

Khoa thấy nó chẳng coi lời của anh ra gì cả, anh nhếch mép lên, anh xé một tờ giấy ra, anh định viết hay ghi cái gì đấy thì Vân đưa cho anh một tập giấy và bảo.

- Tôi đã đánh máy và dịch xong cho anh rồi đây...!!

Khoa kinh ngạc, cả một chồng hồ sơ thế kia, nó có làm cả ngày cũng không xong, sao chỉ trong vòng có mấy tiếng mà nó đã hoàn thành là thế nào.

Anh nghi ngờ hỏi nó.

- Cô có chắc là mình làm cẩn thận không đấy...??

Vân nheo nheo mắt bảo Khoa.

- Anh không tin khả năng của tôi à, vậy tôi sẽ nói lại ý chính cho anh nghe nhé...!!

Khoa ngồi xuống cái ghế của mình, anh nói.

- Cô nói đi, tôi đang nghe đây....!!

Vân cầm cái Laptop của Khoa, nó khởi động lại máy, nó mở cái file văn bản mà nó đã lưu, nó bắt đầu nói.

Khoa chăm chú ngồi nghe, anh kinh ngạc về khả năng của nó, anh càng ngày càng tò mò về nó, xem ra anh đã đánh giá thấp khả năng của nó.

Nó kết thúc bài thuyết trình của mình, nó hỏi Khoa.

- Anh thấy thế nào...??

Anh thờ ơ bảo.

- Cũng không tệ...!!

Vân hơi tức, vì bao công sức và tâm huyết của nó, thế mà cái tên này chỉ nói được có thế thôi sao.

Nhưng nó không lấy đó làm buồn, vì nó đã hoàn thành xong nhiệm vụ rồi, he he he, không phải là nó có thể về nhà hay sao.

Nó nhìn Khoa, nó xin phép.

- Tôi đã hoàn thành xong nhiệm vụ mà anh giao cho tôi rồi, anh có thể cho tôi về chứ...??

Khoa hỏi nó.

- Cô có biết là cô phải làm ở đây ít nhất là tám tiếng không, cô mới chỉ làm được có mấy tiếng mà đã đòi về là thế nào...!!

Vân ngán ngẩm bảo.

- Nhưng mà tôi đói lắm rồi, tôi cần phải đi ăn, không lẽ anh bắt tôi phải nhịn đói hay sao...??

Khoa xem đồng hồ, anh thấy cũng đã đến giờ cơm chưa rồi, anh bảo nó.

- Chúng ta cùng đi ăn chứ...??

Vân kinh ngạc hỏi Khoa.

- Anh đùa tôi à, tôi mà đi cùng anh, mấy nhân viên ở đây họ dị nghị tôi thì sao, tôi sợ gặp phải cái cảnh như sáng nay lắm...???

Khoa trêu Vân.

- Không lẽ một người táo bạo và coi trời bằng vung như cô mà cũng biết sợ cơ à...??

Vân không thèm chấp, nó bảo.

- Anh cứ nói cho sướng miệng đi, còn tôi phải đi ăn đây...!!

Nói xong câu đó, nó bỏ đi luôn, Khoa cũng theo sau nó.

Trong khi anh đi lấy xe, Vân đã đi được một đoạn xa rồi, nó muốn tìm một cái quán nào đó để ăn cơm.

Nó xoa xoa vào bụng, mắt của nó nhìn giáo dác xung quanh, nó cầu là có cái gì để cho nó ăn vào lúc này, nếu không nó chết mất.

Nó đi dọc hai hàng cây, nó thấy có một cái quán nhỏ, nó liền bước vào, nó gọi cho mình một tô phở, nó xo đĩa và ngồi chờ.

Vân nhìn ra đường, nó muốn xem người đi qua đi lại cho đỡ buồn, nó thấy có một bà già muốn sang bên này nhưng giao thông đông quá làm cho bà sợ.

Vân bỏ đôi đĩa xuống bàn, nó tìm cách sang bên kia đường vì nó muốn giúp bà lão.

Vân nhìn bà lão trước mặt mình, nó ân cần hỏi.

- Bà có cần cháu đưa sang bên kia không...??

Bà lão nhìn nó kinh ngạc, bà bảo nó.

- Vậy thì cảm ơn cháu nhé....!!

Vân cầm tay của bà cụ, nó đỡ bà sang bên kia đường, nó cười tươi với bà khi sang đến nơi, nó bảo.

- Bây giờ thì bà có thể đi được rồi đấy...!!

Bà lão nhìn nó, bà hỏi.

- Cháu làm ơn chỉ cho ta biết công ty sản xuất bia rượu Đức Tiến ở đâu được không...??

Vân ngạc nhiên hỏi bà cụ.

- Bà hỏi công ty của cháu làm gì...??

Bà cụ cũng kinh ngạc nhìn nó, vì sao một cô gái trẻ như thế này lại làm việc trong một công ty sản xuất bia rượu.

Bà kia vui mừng hỏi nó.

- Cháu làm việc ở đó thật à, vậy thì may quá cháu có thể đưa ta đi không...???

Vân đối quá rồi, cái bụng của nó xồi lên, nó nhăn nhó bảo bà cụ.

- Bà có thể vào ăn cùng cháu không, khi nào ăn xong cháu sẽ đưa bà đi...??

Bà lão nhìn cái mặt nhăn lại vì đói của nó, bà phì cười bảo.

- Cháu không ngại khi mời một người lạ như bà hay sao...??

Nó tươi cười và lễ phép trả lời.

- Trông bà cũng giống như ông bà của cháu thôi, cháu chỉ mời bà có một bát phở thì có sao đâu...!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bà kia cười bảo nó.

- Thế thì phiền cháu vậy...!!

Nó liền cầm tay của bà cụ, nó đưa bà vào cái quán lúc nãy, nó hỏi bà ăn gì để nó gọi.

Bà kia lắc đầu bảo nó.

- Bà đùa cháu thôi, bà không có đói, cháu có thể gọi cho bà một cốc nước cũng được....???

Vân liền gọi cho bà một tách cà phê sữa, còn nó hoàn thành nốt tô phở, xong đâu đấy nó đưa bà lão về công ty của nó.

Bà kia hỏi nó.

- Cháu làm gì ở trong công ty này...??

Vân ngán ngẩm bảo.

- Cháu chỉ dịch giúp tài liệu thôi...!!

Bà không tin một con bé trẻ như thế này lại có thể giỏi như thế, bà hỏi nó tiếp.

- Giám đốc của cháu là Khoa đúng không...??

Vân thấy bà lão này hỏi nó nhiều thứ quá, chưa hết ngay cả giám đốc của nó là ai bà cũng biết, nó tò mò muốn hỏi bà này xem bà có quan hệ gì với công ty của nó.

Vân lễ phép trả lời bà lão.

- Vâng, nhưng tại sao bà lại biết anh ấy và bà tới công ty của cháu có chuyện gì không...???

Bà già kia cười bảo Vân.

- Bà biết rõ về công ty của cháu vì bà có người thân làm ở đây...!!

Vân gạt đầu ra về là đã hiểu, nó cười nói.

- Vậy thì mời bà theo cháu, cháu nghĩ cũng sắp đến giờ làm việc vào ca chiều rồi...!!

Bà lão nhìn Vân, bà mỉm cười, bà nghĩ cô bé này tốt bụng đấy, trong mắt bà có một cái gì khang khác khi trông thấy nó lần đầu tiên.

Vân chào bác bảo vệ và đưa bà già kia vào trong.

Bà hỏi nó.

- Cháu tên là gì...??

Vân lễ phép trả lời.

- Dạ, cháu là Vân, bà cũng có thể cho cháu biết tên của bà luôn được không ạ...??

Bà mỉm cười bảo nó.

- Tên của bà là Thu Hoa, cháu cứ gọi bà là Hoa đi cho tiện....!!!

Vân còn chưa kịp nói gì thì Khoa đến, anh ta vừa nhìn thấy bà Hoa, anh ngạc nhiên hỏi.

- Sao bà lại đến đây, cháu đã bảo là bà đợi cháu ở nhà rồi kia mà...??

Vân kinh ngạc, bà Hoa là bà của tên này sao, híc, lẽ ra nó phải nghĩ ngay ra từ đầu mới phải vì bà ấy biết rõ về Khoa thế cơ mà.

Nó nhăn nhó hỏi bà Hoa.

- Bà lừa cả cháu, sao bà không nói cho cháu biết bà là bà của anh Khoa...???

Bà Hoa hồi lỗi nói.

- Bà xin lỗi, chỉ là bà không muốn người ta biết mình là ai thôi...!!

Vân cũng thông cảm, nó không trách, vì nó cũng không thích những người hay khoe khoang về mình cũng như gia thế của mình.

Khoa cũng kinh ngạc không kém, anh hỏi bà của mình.

- Làm thế nào mà bà quen Vân...???

Bà hiền từ nhìn Khoa, bà trả lời.

- Cô bé này đã giúp bà băng qua đường nên bà quen nó....!!

Khoa nhìn Vân biết ơn, anh bảo.

- Cảm ơn cô nhé...!!

Vân thờ ơ bảo Khoa.

- Anh có thể vì cái ơn này mà bớt cho tôi một chút điều khoản được không...??

Khoa tuy muốn cảm ơn Vân thật, nhưng bớt cho nó ư, không đòi nào anh làm vậy, anh đã mất gần cả đêm mới nghĩ ra được những điều đó, và trò chơi chỉ vừa mới bắt đầu, chưa chi đã kết thúc thì còn gì là hay nữa.

Bà Hoa nhìn Vân và Khoa đầy thú vị, trong ánh mắt của bà ánh lên một nụ cười, bà không nói gì, nhưng trong đầu của bà đã có một suy tính, bà nhìn ra ngoài trời, bà như đang thì thầm với ai đó.

Khoa nhờ Vân đi pha cho anh hai tách trà, nó ngần ngẫm quá, nhưng cũng đành phải đi, vì nó biết nếu nó mà cãi thì tên kia lại lấy cớ mà phạt thêm tiền cho nó thì khổ.

Nó lấy hai túi trà và cho vào hai cái túi lọc, xong nó đổ nước nóng vào, rồi bung vào phòng cho Khoa và bà Hoa uống.

Nó mời hai người, nó định rút lui để cho họ nói chuyện thì bà Hoa hỏi nó.

- Cháu có thể đến nhà bà chơi chứ....???

Cả Khoa và Vân đều kinh ngạc như nhau, Vân không hiểu bà Hoa mời nó tới nhà bà làm gì, còn Khoa nhìn bà mình khó hiểu, bà lại đang định âm mưu

gì nữa hay sao.

Vân cười cười bảo bà Hoa.

- Nếu bà vì cảm ơn cháu đã giúp bà thì không cần đâu ạ...!!

Bà Hoa nói.

- Dù cháu không giúp bà thì bà cũng muốn mời cháu tới nhà của bà chơi, cháu sẽ đến chứ, cháu đừng từ chối tấm lòng của bà, nếu không bà sẽ buồn lắm...!!

Vân khổ sở, vì nó không muốn bà phật lòng, nhưng đến nhà của tên kia chơi ư, híc, nó ngại lắm, nó sợ người ta lại bảo nó lợi dụng mối quan hệ với Khoa để anh tuyển dụng nó.

Bà Hoa nhìn nó nhăn nhó như vậy, bà nói thêm.

- Bà không cho cháu từ chối đâu, cháu và Khoa cùng đi luôn với bà nhé, nói thật là bà vừa mới về nước, nên muốn cháu đến chơi cho vui cửa vui nhà, một mình bà trong căn nhà đó buồn lắm...!!

Vân lúng túng, nó không biết nói gì vào lúc này, Khoa bảo nó.

- Bà đã nói vậy thì cô cũng nên đến nhà tôi cho bà vui lòng, nếu không ngày nào tôi cũng nghe bà nhắc đến cô thì tôi cũng không được yên...!!

Vân nói mát.

- Anh hay quá ha, bây giờ anh lại ép tôi làm việc này nữa hả, tôi chỉ đồng ý và vâng lời với anh vì công việc thôi, còn việc riêng tư của anh thì mặc anh...!!

Bà Hoa thấy nó từ chối mình, bà buồn buồn bảo nó.

- Ngay từ lần đầu gặp cháu, ta đã mến cháu rồi, không lẽ cháu không thể coi ta như là ông bà của cháu ở nhà hay sao...??

Vân hốt hoảng nói.

- Bà đừng hiểu lầm cháu, chẳng qua cháu không muốn người ta dị nghị hay hiểu lầm cháu thôi...!!

Bà Hoa nhìn nó, bà cười và bảo nó.

- Cháu ngoan thế, cháu là một cô bé tốt bụng, ai người ta dám bàn ra tán vào, nghe lời bà chiều nay tới nhà của bà chơi đi...!!

Vân bị bà ép quá, Khoa lại nói thêm vào.

- Vâng, chiều nay khi xong việc cháu sẽ đưa cô ấy đến....!!

Khoa cho người đưa bà của mình về, trước khi đi bà Hoa còn dặn Vân thêm một lần nữa là nhất định nó phải tới nhà của bà chơi vào chiều nay.

Nó nhìn bà Hoa đi về mà lắc đầu cười khổ, Khoa bảo nó.

- Cô giỏi nhì, bà tôi là một người khó tính thế mà chỉ vừa mới gặp cô bà đã thích cô là thế nào...??

Vân bực mình bảo Khoa.

- Sao anh không đi hỏi bà của anh, anh hỏi tôi làm gì, đúng là một tên ngốc....!!

Khoa cũng bực mình không kém, anh quát Vân.

- Con nhỏ này, cô dám ăn nói với sếp của mình như thế hả, cô có tin là tôi tặng thêm tiền bồi thường cho cô không....??

Vân ôm đầu, nó nói gì hay làm gì cũng phải canh đê, nó mệt mỏi với cuộc sống kiểu này lắm rồi, nó tự hỏi là bao giờ nó mới thoát khỏi tên Khoa này.

Vân được Khoa chở về nhà của anh chơi, trên đường đi, anh hỏi nó.

- Cô có muốn đi đâu chơi vào cuối tuần này không...??

Vân chán nản bảo.

- Tôi không muốn đi đâu cả, tôi ở nhà để ngủ thôi...!!

Khoa phì cười hỏi nó tiếp.

- Không lẽ ngoài ăn và ngủ, cô không còn cách nào để giải trí à...??

Vân bực mình đáp.

- Việc đó có liên quan đến anh à...!!

Khoa cười cười bảo nó.

- Tất nhiên là không liên quan đến tôi, chẳng qua tôi hỏi cô cho vui thôi...!!

Vân mai mỉa.

- Anh có hứng quá nhỉ, chuyện riêng tư của nhân viên của mình anh cũng muốn biết...!!

Khoa bực mình nói với Vân.

- Con nhỏ này, người ta quan tâm tới cô nên người ta mới hỏi, cô lại có thái độ đó là sao...!!

Vân giả vờ hối lỗi, nó nói.

- Dạ, cho em xin lỗi sếp, chẳng qua hôm nay em thấy sếp tự nhiên tốt với em quá nên em ngạc nhiên quá đổi thành ra mới như vậy...!!

Khoa lắc đầu chào thua, con nhỏ này mồm mép khiếp quá, anh nói gì nó cũng tìm cách vặn lại anh, anh không hiểu có ông chủ nào mà phải nhường nhân viên như anh không, mặc dù đã nhiều lần anh muốn xa thải nó đi cho rồi, nhưng không hiểu sao anh không làm được, một phần vì nó là một con bé có tài năng, một phần vì anh có hứng thú với nó.

Vân thấy Khoa im lặng không nói gì nữa, nó thích chí nó mỉm cười, nó lẩm bầm.

- Cho anh chết, ai bảo anh cứ hay tìm cách bắt chẹt tôi, nếu không phải là vì bà của anh tôi đã tìm cách hành anh cho bỏ ghét rồi, hừ, đồ làm tàng...!!

Chiếc xe dừng lại, Khoa bảo Vân.

- Phiền cô bước xuống, và bấm chuông cửa dùm tôi vì đã tới nhà của tôi rồi...!!

Vân mở cửa và bước xuống xe, nó nhìn ngôi nhà trước mặt mình mà kinh ngạc, to và đẹp quá giống như một cung điện vậy.

Nó bước lại, nó bấm nút, một lúc sau có một cô giúp việc ra mở cổng cho nó, cô ta hỏi nó.

- Cô tìm ai...??

Vân chán ngán bảo cô ta.

- Tôi không tìm ai cả, tôi chỉ bấm hộ chuông cửa cho cái tên kia thôi....!!

Khoa nghe nó nói mà bực hết cả mình, con nhỏ này nó khinh anh quá, anh ở đây mà nó dám nói hỗn với anh là thế nào, hai bàn tay của anh siết lại, anh nghĩ mình phải tìm cách hành con nhỏ kia cho bớt láo toét đi.

Anh bấm còi xe, chị giúp việc mới nhận ra anh, chị ta vội mở cánh cổng cho rộng ra, anh lái xe vào, Vân cũng bước theo trước con mắt ngạc nhiên của chị giúp việc.

Bà Hoa thấy Vân đến chơi, bà cười cười, bà hỏi nó.

- Thế nào cháu, hai đứa nói chuyện vui về chứ...??

Vân ghét nhất là tên Khoa này, vì hắn hay tìm cách hành hạ nó, nhưng không lẽ lại đi nói xấu anh ta trước mặt bà của anh ta nên nó đành nói trở đi.

- Dạ, cũng bình thường thôi ạ...!!

Bà Hoa nheo nheo mắt hỏi nó.

- Sao thế, hai đứa lại cãi nhau à...??

Vân chối biến.

- Dạ, không có đâu ạ, chẳng qua là làm cả ngày nên bọn cháu hơi mệt thành ra cả hai không có gì để nói với nhau...!!

Bà Hoa gật gù ra về bà đã hiểu, bà mời nó.

- Cháu ở lại đây ăn cơm luôn nhé...!!

Vân cảm thấy ngại, vì nó đến đây chơi là không muốn bà Hoa phiền lòng thôi, còn ở lại để ăn cơm nó thấy không tiện, nó đang định từ chối thì bà Hoa đã nói.

- Cơm canh bà đã cho người chuẩn bị rồi, nên cháu đừng tìm cách từ chối bà....!!

Vân lắc đầu kêu khổ, sao lần nào bà cũng ép nó thế nhỉ.

Bà âu yếm hỏi nó.

- Cháu đang sống ở đâu...??

Vân lễ phép trả lời.

- Dạ, cháu đang thuê một căn gác nhỏ để sống...!!

Bà mỉm cười và nhìn nó cho thật kỹ, bà bảo nó.

- Cháu có thể dọn về nhà của bà để sống không...??

Vân đang uống cốc nước mà bà Hoa đưa cho nó, nó bị sặc nước do lời đề nghị của bà Hoa.

Nó kinh ngạc hỏi bà Hoa.

- Sao bà lại đi mời một người lạ như cháu về nhà, bà không sợ kẻ xấu hay sao...??

Bà Hoa cười cười bảo nó.

- Vậy là cháu đồng ý về đây rồi đấy nhé, ở đây có nhiều phòng trống lắm nên cháu tha hồ mà chọn, bà rất vui nếu cháu về đây...!!

Vân sững sốt, nó chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào giống như bà Hoa cả, sao chỉ gặp nó có một lần mà bà đã ép nó đến nhà bà chơi, chưa hết bà còn ép nó tới đây sống cùng bà là thế nào.

Nó vội nói với bà Hoa.

- Cháu xin lỗi, cháu không thể nào tới đây ở cùng bà được đâu...!!

Bà Hoa không lý gì đến lời từ chối của nó, bà hỏi nó.

- Tại sao cháu cứ từ chối ta mãi thế, cháu yên tâm ta không cho cháu ở không đâu, mà ta có việc làm cho cháu đấy...!!

Vân không muốn đến đây sống một chút nào, nó nghĩ phải gặp cái tên Khoa kia cả ngày lẫn đêm chắc là nó sẽ phát điên hay phát rồ lên mất.

Nó cười hối lỗi nó bảo bà Hoa.

- Mặc dù vậy cháu cũng không thể nào tới đây sống được...!!

Bà Hoa liền nắm ngay lấy tay của nó, bà buồn buồn bảo nó.

- Cháu không thể vì thấy ta già cả mà đến đây cho ta vui sống hay sao, Khoa thì đi làm suốt cả ngày nên ta cảm thấy cô đơn lắm, ta thích cái tính nhí nhảnh, trẻ con và vui tính của cháu, hãy vì ta mà suy nghĩ lại nhé, ta sẽ rất buồn nếu cháu từ chối ta...!!

Vân khờ sở bảo bà Hoa.

- Cháu quý bà và yêu bà như bà ngoại của cháu ở nhà, nhưng điều này không có nghĩa cháu có thể đến đây ở...!!

Bà Hoa hỏi nó.

- Tại sao lại không thể được...??

Vân cũng hơi buồn bảo bà Hoa.

- Bà cũng biết rồi, cháu chỉ là nhân viên của anh Khoa thôi, nếu mà ai biết được chuyện này họ lại nói ra nói vào và hiểu lầm cháu thì khổ lắm, chưa hết cháu không muốn bắt ép anh Khoa phải đồng ý cho cháu chuyện này...!!

Khoa từ trong phòng tắm bước ra, anh hỏi nó.

- Tôi đã bắt ép cô làm gì mà cô nói xấu tôi hả...??

Vân nhìn thấy Khoa là ngán ngấm rồi, nó thờ ơ trả lời.

- Không gì cả....!!

Bà Hoa nhìn và nghe hai đứa đối đáp với nhau, bà thích thú quá, bà bảo thằng cháu trai.

- Bà muốn mời Vân về đây sống, không biết ý của cháu thế nào...??

Khoa hét lên vì kinh ngạc, nguyên cái chuyện bà anh mời Vân về chơi đã là khó hiểu rồi, lại thêm chuyện này nữa khiến cho anh kinh ngạc không kém.

Anh gấp gấp hỏi bà anh.

- Sao bà lại có cái ý nghĩ ấy, cô ta không thể nào sống ở đây được....!!

Vân nghe Khoa trả lời bà Hoa, nó tức quá, tên kia ai thêm tởm ở nhà của anh chứ, sao anh lại có cái giọng đó là thế nào.

Nó bực mình bảo Khoa.

- Dạ, sếp yên tâm đi vì em biết phận mình nên em không dám trèo cao đâu ạ, chào bà và sếp em về....!!

Bà Hoa buồn cười quá, bà không nhận được khi nhìn cái mặt nhăn như khi của thằng cháu và cái miệng phồng lên vì tức của Vân, bà nghĩ bắt đầu từ hôm nay căn nhà sẽ không còn yên ắng và buồn tẻ nữa vì đôi trẻ này là một đôi oan gia, chúng nó sẽ mang lại sinh khí cho ngôi nhà và cho cả bà nữa.

Bà Hoa giả vờ khẽ gắt Khoa và Vân.

- Hai đứa có thôi cãi nhau đi không hả, bà đã quyết định là Vân tới đây sống rồi nên Vân không được quyền từ chối bà và Khoa không được phép có ý kiến gì nữa....!!

Cả Khoa và Vân đều nói với bà Hoa.

- Bà làm thế coi sao được....!!

Thấy cả hai cùng hét lên một lúc, bà Hoa che miệng mình lại vì cười, bà khẽ e hèm và bảo.

- Hai đứa còn đứng ở đây làm gì, đi ăn cơm thôi....!!

Nói xong bà Hoa bỏ đi trước, Khoa và Vân lèo đèo theo sau, Vân tức Khoa ói máu, nó muốn cho tên này mấy cú đá vào người hay là quát anh ta cũng được, nó sẽ tìm cách để thương lượng với bà Hoa về cái quyết định này.

Khoa nhìn Vân tóe lửa, nó đúng là một con nhò trời đánh, chúa ơi, anh chỉ gặp mặt nó ở công ty thôi là anh đã khổ sở lắm rồi, nay nó lại tới đây sống cùng anh, chắc là anh phải bỏ nhà ra ở riêng thôi, anh không thể nào chia sẻ cùng một ngôi nhà với nó được.

Cả hai vừa đi vừa thờ dài, họ không biết rằng trên môi của bà Hoa vừa nở một nụ cười thật đẹp vì bà vừa nghĩ ra được một cách rất hay cho hai đứa này.

Sau khi ăn xong vì thấy cũng đã tối rồi nên Vân xin phép bà Hoa cho nó ra về.

Bà Hoa cười bảo nó.

- Sao hôm nay cháu không ngủ lại ở đây, rồi sáng mai thu dọn hành lý tới nhà bà ở luôn....!!

Vân và Khoa sững sốt, Vân không thể nào tin được, sao bà Hoa cứ ép nó tới cùng là thế nào, nó cười khi bảo bà Hoa.

- Bà thông cảm, cháu không thể nào ngủ lại ở đây được đâu vì cháu làm gì có quần áo để thay....!!

Bà Hoa cười cười bảo nó.

- Việc đó thì cháu yên tâm đi vì bà đã nhờ người mua cho cháu hai bộ quần áo rồi....!!

Vân lại được một phen kinh ngạc nữa, nó không hiểu gì cả, vậy là bà Hoa đã chuẩn bị hết mọi thứ từ trước rồi, nó hết cả đường lui.

Nó cầu cứu Khoa, vì nó biết tên này không thích nó, thế nào anh ta cũng nói cho nó vài câu với bà Hoa, nhưng Khoa lại lơ đi coi như là không biết, không những thế anh còn bảo bà Hoa.

- Cháu xin phép được lên phòng của mình trước, bà và Vân cứ nói chuyện với nhau đi....!!

Bà Hoa nhìn thẳng cháu trai tỏ vẻ không hài lòng khi bà cho phép Vân tới đây sống, nhưng bà giả vờ như không biết, bà âu yếm bảo Khoa.

- Ủ, thôi cháu về phòng đi, và nhớ là nên đi ngủ sớm và đừng có làm việc khuya quá, vì như thế không tốt cho sức khỏe đâu...!!

Khoa trước khi đi anh còn nhìn Vân một cái đầy tức giận, Vân thấy thế, nó le lưỡi ra để trêu anh, Khoa tức cả mình, anh hăm hăm đi lên phòng.

Vân nhìn theo mà cười khoái trí, nó đâu hay bà Hoa đang nhìn nó, bà nghĩ con bé này thú vị đấy, mình sẽ tìm mọi cách để nó phải đồng ý về đây sống với mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bà Hoa hỏi Vân. - Thế nào cháu có đồng ý ngủ lại ở đây không...?? Vân cười khở bảo. - Bà cho cháu về đi vì cháu đã đi cả ngày rồi cháu sợ có chuyện gì xảy ra thì sao...!! Bà Hoa gạt đi, bà nói. - Cháu đừng viện cớ nữa, dù cháu có đi cả tháng hay cả năm cũng không có ai lấy cái gì của cháu đâu mà lo, thôi nghe lời bà đi lên phòng tắm rửa, thay quần áo để còn nghỉ ngơi nữa chứ...!!

Vân rơi vào tình trạng bị đưa vào tình huống đã rồi, nó muốn về cho nhanh, nhưng nó thấy thái độ không thích của Khoa dành cho nó, nó liền tươi cười bảo bà Hoa. - Vâng, cháu sẽ ngủ lại ở đây đêm nay, còn chuyện có chuyện đến đây sống hay không cháu xin bà cho cháu thời gian suy nghĩ đã...!! Bà Hoa thấy nó đồng ý bà vui lắm, bà nói. - Cháu ngủ ở phòng bên cạnh của Khoa nhé, và khi cháu đến đây sống thì phòng đó thuộc về cháu luôn....!!

Vân nghe bà Hoa nói mà phát sợ, hic, cái gì mà gần phòng của tên kia, chúa ơi, không được mình nên đi về thì hơn. Bà Hoa thấy nó còn phân vân, bà buồn cười, bà hỏi thúc nó. - Kia cháu, sao không lên phòng của mình đi, bà đã cho người dọn dẹp và trang trí lại phòng đó cho cháu rồi, còn quần áo thì bà đã để cả ở trên giường, cháu thích mặc bộ nào thì lấy mà mặc, bà cũng phải về phòng của mình đây...!! Bà Hoa nói xong câu đó, bà cũng bỏ về phòng của mình, Vân nhìn căn nhà này, nó ổn quá, nó đi từng bước lên lầu, nó hơi sợ nhưng cố mà bước. Nó nhìn quay xem phòng của nó là phòng nào, nhưng nó đành chịu vì ở đây phòng nào cũng giống như phòng nào, nó nhắm đại một phòng và mở cửa bước vào. Nó thấy căn phòng này được trang trí rất có nghệ thuật, những bức tranh treo ở trên tường đẹp quá làm cho nó không rời mắt ra được, nó định lấy tay của mình sờ vào thì nó nghe có tiếng quát. - Cô đang làm gì trong phòng của người khác thế hả...?? Vân giật mình quay lại, nó thấy Khoa đang nhìn nó đầy tức tối, hai tay của anh khoanh lại, anh hất hàm bảo nó. - Cô có biết là vào phòng của người khác mà không gõ cửa là bất lịch sự lắm không...?? Vân cũng tức không kém nó muốn xạc cho tên kia một hồi lắm, nhưng hấn nói đúng vì nó tự tiện vào phòng của hấn nên hấn tức giận mà mắng nó là phải, do ở đây có nhiều phòng quá mà cái nào cũng giống nhau, hơn nữa nó tới đây là lần đầu nên nó mới bị nhầm phòng như thế này. Nó hỏi lỗi bảo Khoa. - Anh thông cảm bà chỉ bảo là phòng của tôi gần phòng của anh mà không nói cho tôi biết nó có những đặc điểm gì nên tôi mới vào nhầm phòng của anh...!! Khoa cười khẩy nghĩ, bà của anh muốn cái gì mà sắp xếp cho con nhỏ này ở đây rồi bây giờ là ở gần phòng của anh. Khoa nói mát, anh bảo Vân. - Dù cô có không biết thì cô cũng nên gõ trước khi vào chứ, cô cứ thế mà xông bừa vào như thế này mà coi được à...!! Vân bữ môi, nó nhìn Khoa như kẻ thù, nó mai mỉa. - Anh không thích tôi ở đây chứ gì, anh yên tâm đi vì tôi cũng không có hứng thú với anh, nhưng anh dám thách thức tôi, nên tôi báo cho anh một tin buồn là bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ dọn đến đây sống...!! Khoa không còn tin ở tai của mình nữa, anh cũng khinh khỉnh bảo nó. - Chắc là cô thấy ở trọ khổ quá nay được bà tôi mời về đây nên cô lợi dụng luôn cơ hội này để đòi đòi chứ gì...!! Vân tái mặt, sao anh ta dám sỉ nhục nó như thế chứ, nó không nói gì cả, nó bước đến, nó tát cho Khoa một cái vào mặt, chưa hết nó chửi Khoa luôn. - Anh tưởng tôi là ai hả, anh có biết là tôi khinh nhất là những con người như anh không, anh đừng có cậy gia đình của anh giàu có mà anh có quyền sỉ nhục tôi, tôi nói thật tôi cũng chán ngán anh lắm rồi, nếu như không phải vì anh bắt tôi phải đền tiền bồi thường cho anh thì tôi cũng không thèm đến công ty của anh làm việc đâu, tôi không làm cho anh tôi cũng đâu có chết đói, tôi nghèo thật nhưng tôi không bao giờ đem lòng tự trọng của mình ra để bán...!! Hai dòng lệ của nó rơi xuống, đây là lần đầu tiên nó bị người ta sỉ nhục như thế này, nó bước thẳng ra cửa, nó nghĩ thôi thì mình đi về cho xong. Khoa bàng hoàng, anh không ngờ mình chỉ có nói thế thôi mà nó đã dùng đũa đánh anh và chửi rủa anh như thế. Anh thấy nó bỏ đi, anh định giữ nó lại, nhưng nghĩ thế nào anh lại thôi, anh đoán chắc là nó đang đi sang phòng bên cạnh hoặc xuống lầu. Vân bị Khoa sỉ nhục nên tự ái của nó nổi lên, nó bước xuống lầu, nó nhờ chị giúp việc mở cổng cho nó đi về và nó thề nó sẽ không bao giờ quay lại căn nhà này nữa, dù nó có quý bà Hoa nhưng nó sợ bị hiếp lắm là lợi dụng bà Hoa như vừa rồi lắm. Vân đi được ngang đường thì trời mưa to, Vân không có ô dù hay là nón để che đầu, Vân ngán ngẩm nghĩ kiểu này thế nào mình cũng bị ướt hết, trong lòng của nó lại xối lên vì tức giận, bao nhiêu con tức được nó xả ra bằng cách vừa đi vừa chửi rủa Khoa không tiếc lời.

Khoa xoa xoa hai cái vào má, từ bé tới giờ đây là lần đầu tiên anh bị con gái đánh và chửi như tát nước vào mặt như thế này. Anh cười khẩy nghĩ, con nhỏ này ghê gớm và nóng tính quá, dù người ta có nói hay làm gì nó thì cũng phải suy nghĩ rồi mới ra tay chứ, đáng này nạn nhân của nó vừa mới dứt lời là nó đã đánh phủ đầu người ta rồi. Nhìn trời đang mưa to, anh không hiểu tại sao trong lòng của mình có một chút hơi bồn chồn và lo lắng, anh nghe có tiếng gõ cửa. - Mời vào...!! Bà Hoa bước vào trong, bà nhìn Khoa hỏi. - Cháu có thấy Vân đâu không...?? Khoa thờ ơ trả lời bà nội của mình. - Chắc là cô ấy đi loanh quanh ở đâu đó thôi...!! Bà Hoa lo lắng nói. - Cháu không biết là trời đang mưa à, trời lại tối như thế này mà con bé Vân có thể bỏ đi đâu được chứ...!! Hai người còn đang thắc mắc không biết là Vân đã đi đâu thì cô giúp việc vào. Cô bưng cho Khoa một tách cà phê, nghe bà Hoa nhắc tới Vân, cô trả lời. - Lúc này Vân nhờ cháu mở cổng cho nó về rồi...!! Bà Hoa kinh ngạc hỏi Hồng - cô giúp việc. - Vân về lúc nào, rõ ràng lúc bà đi ngủ, bà đã dặn nó là lên phòng của nó để tắm rửa và nghỉ ngơi rồi cơ mà, tại sao tự nhiên nó lại bỏ về là thế nào...!! Khoa như kẻ trộm sợ bị bắt quả tang, anh giả vờ hỏi Hồng. - Chị thấy nó về lâu chưa, và trước khi về Vân có mang theo ô dù hay là cái gì khác không...?? Hồng lễ phép trả lời chủ của mình. - Cô ấy không mang theo cái gì cả, mà hình như cô ấy đang tức giận cái gì đấy thì phải vì trên mặt của cô ấy vẫn còn ướt và cô ấy vừa đi vừa nguyền rủa ai đó...!! Bà Hoa trừng mắt nhìn Khoa, bà quát. - Chắc là do cháu chứ gì, bà nói cho cháu biết cháu mà còn không mau đi đón nó về đây là

không xong với bà đầu...!! Khoa cười khổ bảo bà nội của mình. - Cháu có làm gì cô ấy đâu, nếu cô ấy muốn về thì ai mà giữ nổi, tại sao cháu lại phải đi đón cô ấy là thế nào....!! Bà Hoa cười mát, bà nói. - Nếu vì chuyện này mà Vân từ chối tôi đây ở, bà sẽ bay về bên kia ngay lập tức và không bao giờ sang đây nữa, cháu cũng đừng bao giờ gọi bà là bà nội của cháu, vì vậy cháu hãy liệu mà làm...!! Khoa sợ hãi, anh chỉ còn mình bà là người thân ở trên đời, mà bà là già cả thế kia, anh vội nói. - Bà đừng giận cháu, cháu sẽ đi đón cô ấy ngay đây...!! Anh vội vớ lấy chiếc chìa khóa xe ở trên bàn và bước ra cửa, mặc dù trong lòng không phục và cảm thấy bị bắt ép nhưng vì bà anh, anh đành chịu.

Vân sẽ còn chờ rửa Khoa nữa nếu như nó không nghe có tiếng còi xe ở đằng sau, lúc này cả người của nó đã bị ướt như chuột lột, nhưng vì tức tên kia nên nó không quan tâm là nó có bị lạnh vì nước mưa hay không. Vân giật mình quay lại để nhìn, vừa nhìn thấy người ngồi ở đằng sau tay lái, Vân cảm thấy ngán ngẩm, Vân quay đi và tiếp tục cất bước, nó không thèm bảo tên kia thế nào. Nhưng đi được vài bước nó liền hắt xì hơi mất cái, và người của nó run lên, nó vội ôm lấy mình, quần áo của nó đang rò nước ròng ròng xuống chân, nước mưa vẫn hắt và tạt lên mặt nó. Khoa vội bảo nó khi nhìn thấy nó run lên vì lạnh. - Cô còn không mau vào xe đi...!! Vân cười khẩy bảo Khoa. - Anh còn đóng kịch với tôi làm gì, không phải là anh không muốn nhìn thấy mặt của tôi hay sao, tôi đã làm đúng như ý muốn của anh, sao anh còn tới đây quấy rầy tôi...!!!

Khoa tức mình nghĩ, con nhỏ kia ai thèm tới đón cô chứ, nếu như không phải vì bà nội của tôi thì cô đừng hòng có cơ hội lên mặt với tôi.

Anh đành phải cầm cái ô và bước xuống xe, anh bước lại gần nó, anh lấy cái ô che mưa cho nó, anh bảo.

- Thôi cô đừng giận tôi nữa mà lên xe cho tôi nhờ...!!

Vân nghe Khoa nói nó hơi ngạc nhiên về thái độ của Khoa, mặc dù nó hiểu anh làm thế này là do bà của anh ép nhưng hình như anh ấy cũng không xấu như nó tưởng, nhưng mà cùng về nhà với hần ư, không bao giờ.

Nó đứng tránh sang một bên và nói.

- Không cần anh phải thương hại tôi, tôi có thể tự đi về nhà của mình....!!

Khoa nhìn Vân từ đầu tới chân, do nó bị ướt nên quần áo của nó dính chặt vào người, anh đỏ mặt vội quay đi.

Vân thấy thái độ của Khoa khi nhìn mình, nó giật mình nhìn xuống, nó vội ôm lấy ngực và gắt Khoa.

- Anh...anh nhìn cái gì đấy hả, anh có biết là mình vô duyên lắm không...??

Khoa cười cười, anh không thèm nhìn đi chỗ khác nữa mà anh nhìn thẳng vào người của nó, anh trêu.

- Thế nào hả em, em sẽ theo anh về nhà chứ, hay là em định cứ như thế này mà đi về nhà....!!

Vân nghe Khoa nhắc, nó vội nhìn mọi người đi đường ở xung quanh, tuy họ phóng xe nhanh vì trời mưa, nhưng một cô gái bị ướt sũng như thế này mà đi ra đường làm cho không ít ánh mắt tò mò đang nhìn nó. Vân đỏ mặt vì xấu hổ, nó không còn cách nào khác đành bảo Khoa.

- Vậy...vậy anh cho tôi đi nhờ xe!!

Khoa phì cười, đúng là con gái, anh nghĩ chanh chua cho lắm vào, tôi cứ tưởng cô không cảm thấy ngại mà đi như thế ở trên đường chứ.

Vân trèo lên xe, nước trên người của nó rò xuống làm ướt cả cái ghế, Khoa thấy thế liền ném cho nó một cái khăn bông, anh khề quát.

- Tôi chưa thấy ai trẻ con như cô, người ta mới nói có thể thôi mà đã dùng dùng bỏ về là thế nào, chưa hết sao cô còn dám đánh và chửi cả tôi...??

Vân tức giận quát lại Khoa cũng không kém

- Cho anh chết, ai bảo anh dám sỉ nhục tôi, nói cho anh biết lần sau mà anh còn làm như thế với tôi nữa tôi không những đánh anh mà còn chửi rửa anh thật thậm tệ cho anh uất ức mà điên lên thì thôi....!!

Khoa giả vờ sợ hãi hỏi.

- Cô làm tôi sợ quá, nhưng cô có biết là cô vừa vi phạm giao kèo của hai chúng ta không hả, tôi đã tặng thêm cho cô 5% số tiền mà cô phải bồi thường cho tôi rồi đấy....!!

Vân kinh ngạc hỏi Khoa.

- Anh bảo sao, tôi có làm gì anh đâu mà chưa chi anh lại tính thêm tiền cho tôi là thế nào...??

Khoa cười khẩy bảo Vân.

- Cô đánh và chửi ông chủ của mình mà bảo là không làm gì tôi à, không lẽ tôi phải nằm viện hay cái lỗ tai của tôi bị điếc thì tôi mới có quyền phạt tiền của cô....!!

Vân điên tiết nói.

- Anh cứ bắt bí tôi mãi là sao, lần này là do anh gây sự với tôi trước chứ....!!

Khoa trả lời Vân.

- Cứ cho là như thế đi, cô cũng phải biết kiềm chế mình, người ta chỉ có nói vài câu là cô đã nổi khùng lên là thế nào....!!

Vân hắt xì hơi liên tục, Vân nghĩ nó đã bị cảm lạnh mất rồi, Vân sợ nhất là ốm và phải uống thuốc, nó nghĩ đến mấy tuần sắp tới, nó phải mang theo một hộp khăn giấy và mấy vỉ thuốc là đã buồn não cả lòng rồi.

Cái chân của nó lại bị nhức do thay đổi thời tiết, nó đau đớn nghĩ mình không có duyên với bọn đàn ông vì gặp ai hay quen biết ai cũng đều là tai họa cả, nó vì ông chồng không biết mặt mà phải ra khỏi nhà và phải sống chui sống nhủi, nó vì tên Hoàng phải nằm viện gần hai tháng và giờ đây cái chân của nó vẫn còn đau.

Nó cảm hận nghĩ, mình mà có thể thoát được cái tình trạng bị bắt ép này, nó sẽ cho tên Khoa kia chết, nhưng vấn đề của nó bây giờ là cái bản hợp đồng kia, không lẽ nó phải đi ăn trộm.

Nó giật mình với cái ý tưởng táo bạo đó nhưng nó không còn cách nào khác cả, nếu nó không làm thế thì cả đời của nó cũng chỉ là một con dối của tên kia.

Khoa thấy nó vì mình mà bị ốm anh cũng hơi xót xa, anh quay sang định hỏi nó có sao không, nhưng khi nhìn thấy cái mặt nhăn nhu như khi và đang suy nghĩ gì của nó, anh phì cười bảo nó.

- Có phải cô đang tính đi ăn trộm cái bản hợp đồng và bản giao kèo kia không, tôi xin lỗi vì làm cho cô phải thất vọng nhưng tôi đã cho gửi nó ở kết sắt của nhà băng rồi, nếu cô có tài mở khóa và phá khóa thì xin mời....!!

Vân giật mình, nó không ngờ những toan tính trong đầu của nó từ nãy giờ đều bị tên Khoa kia vạch trần ra hết cả.

Nó vội lấp liếm

- Anh nói gì lạ thế, tôi làm gì có cái ý tưởng điên khùng ấy....!!

Mặc dù Khoa biết là mình không hề nói sai cho Vân, nhưng anh cũng giả vờ đồng tình với nó, anh hỏi lỗi nói.

- Vậy thì cô cho tôi xin lỗi nhé, vì tôi chỉ đoán mò thôi mà....!!

Vân tức muốn ói cả máu ra ngoài, khi nghe cái giọng mai mỉa của Khoa, nhưng nó đành chịu vì anh ta đâu có nói oan cho nó.

Anh lái xe một vòng rồi dừng lại, anh tắt máy xe và bảo nó.

- Cô chờ tôi ở đây, tôi đi mua thuốc cảm cho cô....!!

Vân nhìn Khoa mà không tin vào mắt mình nữa, anh ta bảo sao cơ, mua thuốc cảm cho nó à, khó tin quá.

Khoa bước xuống xe, anh đi vào một cửa hiệu thuốc tây gần đó, anh bảo chị bán thuốc.

- Chị có thể kê đơn thuốc cho em hai ngày dành cho người bị cảm được không...??

Chị kia cười tươi bảo Khoa.

- Được rồi, em chờ chị một chút....!!

Chị bán thuốc hỏi anh về bệnh tình của Vân rồi theo đó chị lấy thuốc và ghi rõ nên uống như thế nào trong một tờ giấy.

Khoa cầm lấy túi thuốc sau khi trả tiền cho chị, anh quay ra xe của mình, anh đưa thuốc cho Vân và bảo.

- Cô nhớ uống thuốc đều đặn theo những gì được ghi ở trên giấy....!!

Vân cảm động, từ lúc nó bỏ nhà ra đi đến nay ngoài Di Thoa ra chưa có ai đối xử tốt và quan tâm tới nó như thế này, tuy tên Khoa hay gây sự và hay cãi nhau với nó nhưng anh ta cũng không tệ bạc với nó lắm.

- Cảm ơn anh nhiều vì anh đã lo cho tôi....!!

Khoa cười bảo nó.

- Cô cũng đừng có làm như thế này nữa nhé, nói thật là tôi mệt mỏi với cái tính trẻ con của cô lắm rồi....!!!

Vân cười mắt hỏi Khoa.

- Sao anh không sa thải tôi đi, nếu anh làm thế không phải là anh không cần phải chịu đựng tôi thêm nữa à...!!

Khoa bí lý vì anh ép nó chứ có phải là nó ép anh thuê nó đâu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Anh cười cười bảo nó.

- Tuy là thế nhưng tôi cần phải lợi dụng tài năng của cô thêm nữa chứ, khó khăn tôi mới thuê được một người có tài như cô, tôi đâu có ngu mà bỏ cô cho người khác thuê...!!

Vân nghe Khoa nói, nó điên tiết hỏi Khoa.

- Anh bảo sao, anh chỉ muốn lợi dụng tôi thôi hả, chỉ có thế thôi mà anh chấp nhận chịu đựng khổ sở khi ở bên tôi, nói thật là tôi khâm phục anh lắm, anh đúng là một kẻ biết nhịn nhục nhưng mà anh thù đoạn quá...!!

Khoa bực mình đến nỗi anh cho xe dừng lại đột ngột, chiếc xe xô cả về phía trước, Vân sợ hết hồn, nó quát Khoa.

- Anh làm cái gì đấy hả, anh có biết là chỉ một chút nữa thôi là anh đâm vào người phía trước kia không...???

Khoa gồng mình lên vì tức, anh cười khẩy hỏi Vân.

- Cô coi tôi là cái gì, một con cáo già hay sao mà cô dám nói tôi là một con người thủ đoạn là thế nào, cô có tin là tôi sẽ cho cô ăn một cái tát không hả...??

Vân thấy trong ánh mắt của Khoa nhìn nó đầy giận dữ, cái vai của anh run run, nó nghĩ mình cũng hơi quá.

Vân cúi đầu hối lỗi, nó nhỏ nhẹ nói.

- Mong anh tha lỗi cho em, vì em cảm thấy hơi mệt, do anh trêu tức em nên em mới lỡ lời nói anh như thế, anh là người lớn thì chấp trẻ con làm gì đúng không...??

Khoa hơi bực mình, cục tức của anh đang nằm ngang ở cổ, chưa hết các dây thần kinh của anh căng cả ra, anh quát Vân.

- Tôi không cần biết và tôi cũng không muốn nghe lời phân trần của cô, từ tối tới giờ tôi bị cô chửi rủa không tiếc lời, lúc cô mắng người khác cô có nghĩ tới cảm nhận của họ không hả, hay là cô chỉ nói cho sướng cái mồm của cô thôi...!!

Vân đang tức, nghe mấy lời dạy bảo của Khoa, nó buồn cười quá đến nỗi, nó đánh rơi cả gói thuốc mà Khoa đưa cho nó lúc nãy.

Nó ôm lấy bụng của mình, nó nhìn khoa đầy thích thú.

- Bây giờ tôi mới biết anh đáng yêu như thế này, anh nói y như mẹ của tôi ở nhà từ giọng điệu cho đến cử chỉ không sai một ly, tôi tự hỏi là mình đã có một bà mẹ rồi nay lại thêm một bà nữa thì hơi thừa.....!!

Khoa lắc đầu nhìn Vân, miệng của nó cười chán, nó lại có thể quay ra nói móc anh ngay được, con nhỏ này đúng là bị trời đánh mà.

Khoa không thèm chấp Vân nữa, anh cho nổ máy và lái xe đi.

Trời cũng đã tạnh mưa, nước làm ngập úng con đường, Vân nhìn mọi người đang bị bồm lợ nước và đang khổ sở vì phải dắt xe do chết máy.

Vân cảm thấy hơi buồn nên nó bảo Khoa.

- Anh có thể mở đài hay cái gì cho tôi nghe được không...??

Khoa lơ đi coi như là không nghe thấy, Vân cười mát và tự mở máy nghe nhạc cho mình.

Vân chơi toàn nhạc vũ trường, vừa nghe theo tiếng nhạc nó vừa hát theo.

Khoa điếc cả lỗ tai, anh hết chịu nổi nên hét nó.

- Cô có thể tắt đài và im cái miệng dùm tôi được không hả, cô mà còn làm như thế này nữa, người ta lại tưởng cô là một con điên thì khổ...??

Vân thở dài bảo Khoa.

- Anh không thấy là à, tôi đi một mình hay là làm gì mà không có liên quan tới anh, có ai nói tôi bị thế nào đâu, thế mà chỉ mới quen biết anh và ở bên anh được có hai hôm thôi ai cũng bảo tôi bị điên, tôi nghĩ vấn đề này không phải là tại tôi mà là tại anh....!!

Khoa lại bị Vân nói móc, cái đầu của anh như muốn nổ tung lên vì tức, híc, anh bắt đầu thấy hối hận cho việc thuê nó làm việc cho mình.

Vân thấy Khoa không tìm cách đòi đáp lại lời của nó nhưng cái mặt của anh lúc này như muốn đâm cho ai và quả.

Vân phì cười, nó giả vờ an ủi Khoa.

- Anh đừng chấp em làm gì, vì anh là một người tốt bụng, em rất mừng vì anh đã thuê em, em cảm ơn anh nhiều lắm...!!

Khoa nghe cái giọng mai mỉa và thích trí của nó, anh điên lên, bây giờ anh muốn tổng cổ nó xuống xe lăm, nhưng còn bà của anh, bà sẽ không tha cho anh nếu như bà biết vì anh mà Vân không về được nhà và còn bị ốm như thế này nữa chứ.

Anh than trời, chúa ơi, tại sao anh lại ngu dại đi gây với nó làm gì, xem ra bây giờ người bị đo ván không phải là nó mà là anh.

Mặc kệ là Khoa có đồng ý hay là có thích Vân tới nhà của anh sống hay không, bà Hoa vẫn quyết định mời Vân tới đây ở.

Vân và Khoa ngồi trong văn phòng của công ty, cả hai nhìn nhau như kẻ thù.

Khoa nhếch mép lên hỏi Vân.

- Cô sẽ không vì lời mời của bà tôi mà dọn về nhà của tôi sống chứ...??

Vân mắt đọc báo, miệng trả lời Khoa.

- Nếu tôi đồng ý thì anh làm gì được tôi, và nếu tôi không đồng ý cũng đâu có liên quan gì tới anh...!!

Khoa quát Vân.

- Cô ẩn nói như thế mà nghe được à, nếu chuyện này không liên quan tới tôi, tôi cũng đâu có đánh mà xen vào, nhưng đó là nhà của tôi nên tôi mong cô trả lời rõ ràng cho tôi biết...!!

Vân cố tình kéo dài thời gian chờ đợi của Khoa, anh sốt cả ruột thế mà nó không thèm bảo anh thế nào, nó còn mỉm cười để đọc báo nữa chứ, kiểu này là nó muốn trêu tức anh đây mà.

Khoa đứng dậy, anh giật tờ báo trên tay của nó, chưa hết anh cũng lôi nó đứng lên.

Anh nhìn thẳng vào mặt của nó mà hỏi.

- Sao cô còn chưa trả lời tôi, tôi mong là cô hãy từ chối lời đề nghị đó nếu không tôi sẽ không tha cho cô đâu...???

Vân nghe Khoa dọa mình, tuy là nó hơi sợ, nhưng bản tính của nó là cố chấp, càng trêu tức nó và càng dọa nạt nó, nó lại càng làm già.

Vân vênh mặt lên để thách thức Khoa.

- Nếu tôi đồng ý với lời mời của bà anh thì anh sẽ làm gì được tôi...???

Khoa cười khẩy bảo nó.

- Tôi sẽ không làm gì cô cả, nhưng mà cô có biết vì sao bà của tôi lại muốn cô tới nhà của tôi sống không...??

Vân tò mò hỏi.

- Bà của anh muốn gì ở tôi...??

Khoa vuốt vuốt cái mũi của mình và ngắm nó từ đầu tới chân, anh nheo nheo mắt bảo nó.

- Vì bà muốn tôi và cô gần gũi nhau hơn, cô có hiểu điều đó nghĩa là gì không, bà muốn tôi và cô trở thành tình nhân hay là người yêu...!!

Vân kinh ngạc vì cách suy đoán của Khoa, nó không tin cho lắm nhưng sau khi suy nghĩ lại nó thấy Khoa nói cũng có lý.

Vân liền hỏi Khoa.

- Vì điều này nên anh khuyên tôi không nên đến nhà của anh chứ gì...??

Khoa cười cười bảo Vân.

- Cô thông minh đấy, cô cũng đã nghe rồi, nếu cô còn cố tình không thay đổi thì điều đó chứng tỏ là cô thích tôi và muốn tiếp cận tôi...!!

Vân lại được một phen kinh ngạc nữa, hẳn muốn chặn hết đường lui của mình đây mà, nếu nó từ chối bà Hoa, bà sẽ giận nó, còn nếu nó đồng ý thì hóa ra nó thích tên kia.

Vân ôm đầu vì chỉ có hai con đường cho nó lựa chọn thôi, thế mà nay đều bị chặn hết cả lối rồi, nó phải làm sao đây.

Khoa nhìn cái mặt nhăn lại vì bí lý của Vân, anh sung sướng mỉm cười, cho cô chết, ai bảo cô dám gây sự với tôi làm gì, tôi sẽ chờ xem cô trả lời với bà tôi như thế nào.

Từ lúc gặp lại Vân, Hoàng không thể nào nén được cục tức ở trong lòng, anh cũng như Vũ cả hai đi về mà không ai nói với ai câu nào.

Vũ thấy Vân như vậy, anh càng sợ đàn bà hơn, anh nghĩ con gái bây giờ đánh đá và chanh chua phát khiếp, anh tự hào vì mình vẫn chưa yêu ai hay lấy ai.

Vũ nhìn cái mặt bí xị của Hoàng, anh buồn cười đến nỗi cái vai của anh rung lên.

Hoàng quay sang nhìn thẳng bạn một cái như muốn móc mắt của Vũ ra hay lấy cái gì bịt miệng của Vũ lại.

Hoàng mai mĩa bảo Vũ.

- Vui quá ha, mày sung sướng vì được gặp lại con nhỏ đó chứ gì, tiếc thế nhỉ, biết thế tao đã xin số điện thoại hay điện chỉ của nó cho mày...!!

Vũ cũng giả vờ tiếc nuối nói.

- Tao cũng cảm thấy hơi buồn thật, hay là tao với mày quay lại cái nhà hàng đó để hỏi xin nó....??

Hoàng tức quá, anh đâm nhẹ một cái vào vai của thẳng bạn.

- Mày có im đi không hả, tao đang bực cả mình đây, con bé đấy đúng là độc ác, híc, nó không những làm cho tao và mày thủng túi mà tao và mày còn bị nó chửi khéo nữa chứ, chúa ơi, sao tao lại ngu như thế chứ, biết thế tao đã bỏ mặc nó đi cho rồi, gặp mặt nó làm chi để đau thương như thế này....!!

Vũ cũng tức Vân không kém gì Hoàng, nhưng anh phải cảm ơn con nhỏ đó vì nó đã thay anh dạy cho tên kia một trận.

Thấy cái mặt nhăn lại như khi và cái đầu rối như tổ vò của Hoàng, Vũ lại cười to lên, lần này anh không còn kiềm chế được nữa, anh cười đến chảy nước mắt và anh cũng phải dừng cả xe lại để cười.

Hoàng kinh ngạc nhìn Vũ, anh không hiểu gì cả, tại sao nó bị con nhỏ kia chơi một vỏ đau như vậy, nó không những không tức giận hay điên lên thì thôi mà nó lại cười như điên thế kia là thế nào.

Nhưng Hoàng đâu có hiểu chính nét mặt và giọng nói thua cuộc của anh làm cho Vũ khoái trí.

Vũ cười chán, anh lấy tay quẹt hai giọt nước mắt của mình, vì lúc này anh lỡ cười làm cho nó văng ra, anh bảo thẳng bạn.

- Hôm nay là ngày vui nhất của cuộc đời tao...!!

Hoàng nắm lấy cổ áo của Vũ mà quát.

- Tên này sao mày lại cười như điên thế hả, mày mà không giải thích được tại sao mày có thái độ như thế thì mày chết với tao...???

Vũ gỡ tay thẳng bạn ra khỏi cổ của mình.

- Tao buồn cười vì tao thấy đôi oan gia gặp nhau và cãi nhau làm cho tao vui quá...!!

Vũ lại bắt đầu cười to lên, anh lại không kiềm chế được mình, Hoàng tức quá, anh liền cầm lấy cái khăn giấy, anh tống luôn vào mồm của Vũ, anh hét.

- Mày có câm đi không hả, trời ơi, sao tao lại có một người bạn như mày chứ....!!

Vũ mặc dù bị Hoàng làm cho không cười được vì đóng khăn giấy kia, nhưng cái vai của anh vẫn rung lên, anh gỡ từng cái khăn ra một, anh tiện tay vứt luôn ra cái sọt rác gần ở đấy.

Anh nheo nheo mắt trêu Hoàng.

- Nhìn chàng kia, chắc là nhớ nàng quá nên tương tư chứ gì...???

Vũ vỗ vỗ hai cái vào vai của thằng bạn anh giả vờ an ủi.

- Thôi mà có gì thì cứ nói ra đi để lần sau nếu có gặp lại tao sẽ

xin giúp số điện thoại và điện chỉ của nhà nàng cho...!!

Hoàng tức bầm gan, anh bóp cổ của Vũ, anh rủa thằng bạn của mình.

- Thằng kia cho mày chết, mày mà còn nói với tao bằng cái giọng đó nữa tao sẽ giết chết mày thật đấy...!!

Hoàng vừa buông tay của mình ra là Vũ lại cười phá lên, anh cười như chưa bao giờ được cười.

Hoàng tức quá, anh bước xuống và đóng cửa xe đánh rầm một cái, anh bỏ đi luôn.

Vân một mình cất bước trên đường, nó đang cố vắt óc ra để nghĩ cách trả lời bà Hoa sao cho hợp tình hợp lý, nhưng nó không tìm ra cách nào cả.

Hôm qua nó đã viết thư về nhà, hàng tuần nó đều gửi một lá thư, nó muốn bố mẹ và ông của nó yên tâm về nó.

Một mình cô đơn và phải chống trọi với cuộc sống đầy biến động này nhiều lúc làm cho nó mệt mỏi, nhưng nó không thể nào đầu hàng được, nó cần thời gian để thích nghi dần.

Nó lang thang khắp nơi vì hôm nay là chủ nhật nên nó được ở nhà, bà Hoa đã mời nó tới nhà của bà chơi, nó ngán ngẩm nghĩ đến lúc phải trả lời là không với bà nhưng nó không còn cách nào khác, vì nếu nó ở lại, tên kia lại khinh nó và hiểu lầm là nó thích anh ta thì khổ.

Vân thấy có một cái công viên rất to gần bên đường, nó liền tạt sang, vì trời nóng như thế này mà có một chỗ để nghỉ ngơi và tránh cái nắng như thiêu thì còn gì bằng.

Vân tìm cho mình một cái ghế đá trống để ngồi, nó nhìn xung quanh nhưng nó đành thất vọng vì người ta đã ngồi kín cả rồi.

Vân nghĩ kiểu này mình đành ngồi trên nền gạch cạnh cái bồn hoa kia. Vân đang định ngồi xuống, nó thấy có một anh chàng đang đọc sách và bên cạnh anh ta vẫn chưa có ai ngồi.

Vân thận trọng tiến lại từng bước, vì anh ta cúi xuống và đang say sưa đọc nên không biết là nó đang nhìn mình.

Vân lên tiếng hỏi.

- Tôi có thể ngồi ở đây được chứ...??

Anh ta giật mình ngược mắt lên, vừa nhìn thấy con nhỏ trước mắt mình là mũi của anh ta nhăn lại như ăn phải ớt và cái miệng của anh hơi trề ra, anh ta mai mỉa bảo nó.

- Không dám, cô cứ tự nhiên...!!!

Vân cũng không ngờ là mình lại gặp phải Hoàng ở đây, khi thật, sao số của nó xui thế không biết.

Vân không thêm bảo Hoàng thế nào, nó liền ngồi ngay xuống. Vân lấy tay lau mồ hôi trán, nó cúi xuống dầm nhẹ vào cái chân bị nhức mỏi vì đi bộ.

Vân hỏi Hoàng với vẻ quan tâm.

- Hôm đó anh và Vũ ăn ngon chứ.....??

Hoàng hận nó vẫn còn chưa tan, anh đã cố để quên thế mà nó lại dám nhắc lại với anh thế này.

Hai tay của anh siết lại, cuốn sách vị vò nát trong tay anh mà anh cũng không biết.

Vân thấy Hoàng nhắm mắt lại, nó nhìn xuống tay anh thấy cuốn sách xấp bị nhàu đến nơi, nó liền giật lấy và giở ra xem.

Vân vừa nhìn thấy tựa đề của cuốn sách, nó sung sướng quá vội hỏi Hoàng.

- Anh mua nó ở đâu, anh có thể chỉ cho tôi được không...??

Hoàng cảm thấy con nhỏ này đúng là có vấn đề, hôm trước nó chơi xỏ anh, hôm nay nó cười đùa với anh, sao tính cách của nó lúc nắng lúc mưa là thế nào.

Hoàng đã ghét nó sẵn nên anh thờ ơ hỏi.

- Cô cần biết để làm gì...??

Vân say sưa bảo Hoàng.

- Vì tôi đã lùng mua nó từ lâu lắm rồi mà không được, anh đã đọc xong chưa, nếu anh đọc xong rồi anh có thể cho tôi mượn được không...??

Hoàng ngạc nhiên tại sao một con nhóc lại có hứng thú với cuốn sách đòi hỏi phải suy ngẫm nhiều như thế này, lẽ ra nó phải chọn cho mình mấy cuốn truyện tình cảm nhẹ nhàng của tuổi teen chứ.

- Cô mượn sách của tôi về để đọc hay chỉ để chiêm ngưỡng cho vui...!!

Vân đang vui vì tìm được cuốn sách mà mình yêu thích nên nó không để ý tới lời nói pha chút châm biếm của Hoàng.

- Tất nhiên là để đọc rồi vì tác giả của cuốn sách này là thần tượng của tôi...!!

Hoàng tò mò hỏi.

- Cô đã đọc những tác phẩm nào rồi mà trông cô có vẻ có hứng quá, nếu cô mà lừa tôi là tôi biết ngay vì ông này cũng là tác giả yêu thích của tôi...!!

Vân kể ra một loạt, chưa hết nó còn bình phẩm hay dở của cuốn sách cho Hoàng nghe, nó hăng say bình luận với Hoàng như hai người đang bình luận về bóng đá.

Cả hai không ngờ là càng nói chuyện họ càng thấy mình có quá nhiều điểm chung từ sở thích đọc sách, xem phim, nghe nhạc thậm chí cả khiếu ăn uống, họ kinh ngạc nhìn nhau rồi cùng quay ra hai hướng khác nhau.

Vân mặc kệ Hoàng có đồng ý cho mình mượn sách hay không, nó vẫn cầm lấy cuốn sách và bảo.

- Cảm ơn anh vì cho tôi mượn sách, tôi sẽ hoàn trả cho anh sớm...!!

Hoàng kinh ngạc, vì anh đã nói gì đâu, sao con nhóc này chưa chỉ đã nói như thể anh đã đồng ý rồi là thế nào.

Hoàng cười khẩy bảo Vân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

- Tôi chưa thấy có ai vô duyên và chai mặt như cô, người ta vẫn chưa đồng ý hay cho phép tại sao cô lại dám cầm cuốn sách của người khác là thế nào...??

Vân giả vờ thương hại và hối lỗi. - Tôi xin lỗi, tại tôi tưởng anh là một con người tốt bụng, và hai nửa gia đình anh lại giàu có nên tôi mới dám mượn sách của anh, tôi mượn sách rồi tôi sẽ trả chứ có phải tôi cướp luôn của anh đâu mà anh bảo tôi là chai mặt, anh có thấy mình hơi quá đáng không hà...??

Hoàng đã được ném mùi đau khổ vì miệng lưỡi của Vân nên anh đành cố nuốt giận vào lòng.

Hoàng đứng lên, anh không muốn nói chuyện hay nhìn thấy mặt của con nhóc này nữa.

Vân thấy Hoàng định đi về, nó liền hỏi.

- Anh có thể cho tôi biết là tôi có thể trả cuốn sách này cho anh theo cách nào không...??

Hoàng chán nản lắc đầu, anh bảo Vân.

- Thôi cứ giữ lấy mà đọc vì trong thư viện của nhà tôi có rất nhiều sách thuộc loại này...!!

Vân mặc dù thích cuốn sách thật, nhưng nhận ơn từ một người như Hoàng, nó không thích nên nó cương quyết bảo Hoàng.

- Nếu thế thì tôi đành phải trả anh cuốn sách này, tôi không muốn anh lại coi khinh tôi...!!!

Vân đưa cuốn sách ra trước mặt của Hoàng, anh nhìn cái tay đang cầm cuốn sách của Vân, anh cười khẩy hỏi nó.

- Cô mà cũng biết nói câu này à, tôi đã nói là không cần đến nó nữa thì cô cứ cầm lấy đi sao còn lăm mồm và lòi thòi làm gì...!!

Vân càng nghe Hoàng nói, nó càng tức.

- Này anh, anh có thấy mình nhỏ mọn quá không hả, anh đã bao nhiêu tuổi rồi mà cứ tìm cách gây sự và cãi nhau với một con nhóc như tôi...!!

Hoàng bực cả mình, anh không thèm bảo nó thế nào nữa, anh bước đi luôn.

Vân đâu chịu buông tha cho Hoàng dễ dàng thế, thấy Hoàng bỏ đi, nó cũng bước theo, thành ra Hoàng đi trước, nó lẻo đẻo theo sau, Vân đếm từng bước chân của mình, thậm chí nó còn dơ nắm đấm lên dứ dứ ở đằng sau gáy của Hoàng nữa, nó lấy tay bịt miệng mình lại vì buồn cười.

Hoàng nghe có tiếng bước chân ở đằng sau, anh vội quay ngay lại, anh thấy con nhóc đang che miệng cười, chưa hết nó và anh đang đứng đối diện với nhau.

Bầu trời đã về trưa, cái nắng nóng lúc này đã dâng cao, những tán lá cây đang hắt lên những tia sáng chói chang và những con gió đang thổi nhẹ qua hai người.

Vân cười cười hỏi Hoàng.

- Chồng của em có thể mời em một bữa ăn được không...??

Hoàng tròn xoe mắt ra vì kinh ngạc, anh kêu khò, con bé này đúng là nó chẳng coi anh ra cái gì thật, nó chỉ coi anh là một con dối của nó thôi, vì nó không những chửi anh, chơi xỏ anh và bây giờ nó còn đòi anh mời nó ăn cơm nữa chứ, chúa ơi sao trên đời này lại có một con nhóc không biết liêm sỉ như nó.

Hoàng vừa tức giận và vừa mai mỉa Vân.

- Cô không thấy là mình hơi kỳ lạ hả, tôi không thấy có người con gái nào như cô cả, sao cô lại dám bắt ép tôi mời cô ăn là thế nào, cô không thể nào tự mình đi được hay là cô không có tiền trả...!!

Vân vuốt vuốt cái mũi của mình, nó khoanh tay lại, cuốn sách đang đưa trong tay của nó.

- Dạ, cả hai anh ạ, vì em lỡ không mang theo tiền và...!!

Vân nheo nheo mắt trêu Hoàng.

- Không lẽ em không thể nhờ chồng chưa cưới của mình mời mình ăn một bữa hay sao, anh mà keo kiệt như thế này thì ai mà dám lấy anh...!!!

Hoàng ôm đầu, cái mặt của anh bắt đầu nhăn lại, anh bỏ đi trước, Vân cười khoái trí, nó liền nắm ngay lấy tay của Hoàng, vừa đi nó vừa âu yếm bảo Hoàng.

- Anh yêu mình đi ăn luôn nhé, vì em đã đói lắm rồi...!!

Hoàng hất tay của Vân ra, anh càng cố thì nó càng nắm chặt lấy thậm chí nó còn ôm chặt lấy khuỷu tay của anh.

Hoàng đành chịu thua, anh dở khóc dở cười, chúa ơi, có ai bị rơi vào tình huống như anh không hả trời.

Vân trong lòng thì tức và căm hận Hoàng lắm vì hắn làm cho cái chân của nó đến bây giờ vẫn còn đau, hắn còn dám sỉ nhục và nói xấu nó nữa, nên nó quyết tâm làm cho cái tên này điên đầu và phát rồ lên vì nó thì thôi.

Vừa nắm tay của Hoàng, nó vừa đi vừa nhảy lên như một con nhóc được cha của mình dắt đi dạo công viên trông hai người giống cha con hơn là người yêu.

Hoàng lắc đầu kêu khò, tên Vũ bạn của anh nói đúng anh và nó là oan gia, mặc dù không muốn và không thích gặp nhau nhưng ông trời lại chơi ác cứ bắt ép anh phải gặp nó. Hoàng ngán ngẩm con nhóc này lên đến tận cổ rồi.

Anh chán nản hỏi nó.

- Cô muốn ăn gì...??

Vân xoa xoa vào bụng của mình, nó bảo Hoàng.

- Tôi thích rất nhiều món, nhưng thôi chào anh...!!

Nói xong câu đó, Vân liền buông tay của Hoàng ra, trước khi quay gót đi, nó bỏ lăm ra để cười.

Hoàng nhìn Vân đầy tức tối, thì ra nó lại chơi xỏ anh, anh muốn điên cả đầu và hai bàn tay của anh bóp chặt lại với nhau, bây giờ Hoàng muốn cho Vân vài cái tát lắm, nó làm cho anh khổ sở từ nãy giờ, anh cứ tưởng nó ép anh mời nó đi ăn thật, hóa ra nó chỉ muốn chơi anh mà thôi.

Vân le lưỡi ra để trêu Hoàng.

- Em suy nghĩ lại rồi, em không thể nào chịu đựng nổi một ông chồng như anh đâu, anh vừa keo kiệt, miệng lưỡi lại như đàn bà, em mà lấy anh hóa ra là hai người đàn bà lấy nhau à, thiên hạ mà biết họ lại khinh thường em không có mắt chọn chồng thì khổ, chào anh nhé anh yêu, em hy vọng anh sẽ tìm được một người con gái có thể sửa được cái tính đó của anh.....!!

Vân vừa đi vừa chạy vì nó sợ Hoàng sẽ đuổi theo và cho nó một trận, trên môi nó nở một nụ cười thích thú, he he he, nó sung sướng vì đã cho cái tên ngu ngốc kia một vố thật đau.

Hoàng bất lực nhìn theo Vân, anh tái mặt, anh chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế này cả, con nhỏ kia nếu để tới gặp cô thêm một lần nữa, tôi cần phải cho cô biết cô sẽ nhận được những gì mà cô nói với tôi ngày hôm nay, cô dám khinh tôi là đàn bà hả, ha ha ha, anh cũng phá ra cười như điên, nhưng chỉ được hai câu là anh ngừng ngay lại, trong đầu của anh hiện lên một kế hoạch, cái mặt của anh giãn ra và cái miệng của anh khẽ nhếch lên.

Vân chạy một mạch và không dám quay đầu lại, nó chỉ sợ Hoàng đuổi theo nó ở đằng sau thì khổ.

Chạy được một đoạn khá xa, Vân phải dừng lại để thở, cái chân của nó rã ra vì chạy bộ và vì vết thương sau tai nạn của nó vẫn còn chưa lành hẳn.

Lấy tay quệt mồ hôi trán, tuy là hơi mệt mỏi nhưng tinh thần của nó rất phấn chấn vì nạn nhân của nó hôm nay là Hoàng, kẻ mà nó căm hận nhất đời đã bị nó xử.

Vân mỉm cười cất bước, nhìn mọi người vội vàng lái xe về nhà để ăn cơm trưa hay chỉ đơn giản là tránh cái nắng nóng, trong lòng của nó cảm thấy hơi cô đơn và buồn bã.

Vân đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, nó đứng lặng ở đấy, niềm vui lúc nãy của nó tan biến đi đâu hết cả, nỗi đau phải xa nhà và là một kẻ lang thang đang chiếm hết tâm trí của nó.

Vân thở dài nghĩ, bao giờ mình mới có thể về nhà và liệu mình có tìm được một người đàn ông mà mình tin tưởng để gửi gắm trái tim hay không.

Vân quá đói và quá mệt để đi về nhà, nhìn thấy có một chuyến xe buýt đang đến, nó liền dơ tay ra vẫy vẫy, rồi trèo lên khi chiếc xe dừng lại.

Vân hỏi chị soát vé về trạm sắp tới và hỏi xem nó có thể xuống ở đâu, nó yên tâm vì nó cách nhà cũng không xa lắm, chọn cho mình được một chỗ trống, nó ngồi xuống. Vân nhìn mọi người xung quanh, ngồi được một lúc, cái mặt của nó díp lại, nó ngủ ngà ngủ ngật ở trên xe.

Đến khi chiếc xe dừng lại, chị soát vé phải gọi và lay nó hai ba lần nó mới tỉnh giấc.

Vân giật mình đứng lên và hỏi chị.

- Chị làm ơn cho em hỏi em đang ở đâu....??

Chị soát vé phì cười bảo nó.

- Đây là bến đỗ của xe buýt, em nên bắt chuyến khác để về nhà, vì chiếc xe này không đi nữa đâu...!!

Vân kêu khổ vì ngủ quên mà nó bị lỡ cả chuyến xe, nó cảm ơn chị và bước xuống.

Mắt của nó hoa cả lên vì nắng và cái đầu của nó như bị ai vò vì đau, còn cái bụng của nó lại xối lên vì đói.

Vân nhìn xung quanh, ngoài xe và xe ra nó không còn trông thấy cái gì khác nữa, nó ngán ngẩm và buồn thay cho cái số của nó, không biết đây là chỗ nào.

Vân lê bước ra đường, ánh nắng hắt lên đầu và lên người của nó, nó lấy tay che đầu lại, vừa đi nó vừa chạy, nó chỉ mong mình có thể về nhà ngay vào lúc này. Vân sờ tay vào túi quần, nó đang ước lượng xem mình còn bao nhiêu tiền để thuê xe về nhà hay là đi ăn, nhưng xui cho nó vì hình như nó chỉ còn vài xu lẻ.

Vân nhăn mặt lại vì lo và vì sợ, nó cảm thấy tình trạng của nó lúc này không khác lúc đầu nó đến đây là mấy, không tiền, không nhà và không biết đường.

Vân ôm đầu đứng ở đấy, nó ngồi xuống cái ghế chờ xe buýt, nó co chân lên và nhìn mọi người đi ra đi vào. Vân dựa vào cái bảng quảng cáo và mắt của nó nhắm lại, mặc dù nó muốn về nhà nhưng nó không còn sức để mà lê nữa rồi.

Vân run run mở cái điện thoại ra, nó cần gọi cho Thu - bạn thân của nó.

Nhưng mà xui cho nó, Thu chắc là đang bận nên không bắt máy. Vân cố gọi hai ba lần mà cũng không được, Vân ngán ngẩm nghĩ, mình đúng là vô duyên, có mỗi con bạn tuy là ở xa nhau nhưng trong lúc mình gặp chuyện buồn hay khó khăn như thế này thì nó lại đi đâu mất.

Vân cúp máy và đút nó luôn vào túi. Vân nghĩ hay là mình nhờ Khoa đi đón vì ngoài hân ra mình không nghĩ được ai khác nữa cả.

Vân còn chần chừ chưa quyết thì có một ông người nước ngoài bước lại và hỏi nó bằng tiếng Pháp.

- Cô làm ơn chỉ cho tôi viện bảo tàng lịch sử ở chỗ nào được không...??

Vân giật mình nhìn lên, miệng của nó cười tươi, nó liền đáp lời.

- Xin lỗi, nhưng tôi cũng là người lạ ở đây nên tôi không biết nó ở đâu cả, phiền ông đi hỏi người khác...!!

Ông ta cũng mỉm cười đáp lại Vân, ông không ngờ là có thể gặp được một cô bé có thể hiểu được mình đang nói gì.

- Cháu có thể hỏi giúp tôi được không, vì đây là lần đầu tiên tôi sang Việt Nam để du lịch nên tôi sợ là họ không hiểu tôi đang nói gì...??

Vân cười cười, nó quay sang hỏi người bên cạnh, nhận được câu trả lời rồi, nó liền nói cho ông người nước ngoài kia biết.

Ông cười tươi và hạnh phúc vì mình đã tìm được điện chỉ nơi mà ông cần đến, ông liền bỏ cho nó tiền, nhưng nó từ chối không nhận, ông mỉm cười bảo nó.

- Cháu hãy nhận đi cho ta vui vì không ai tốt như cháu cả...!!

Vân từ chối mãi mà ông kia không từ bỏ cái ý định muốn cho Vân tiền, nó đành phải nhận, tuy nhiên nó chỉ lấy của ông một ít đủ để đi xe về nhà thôi.

Vân bảo ông khách.

- Cháu sẽ nhận nhưng cháu chỉ lấy từng này thôi, nếu ông mà ép cháu quá thì cháu xin lỗi cháu phải từ chối...!!

Ông khách mỉm cười đáp lại lời của nó, sau khi ông bỏ đi theo một hướng mà nó đã chỉ. Vân đứng lên rời khỏi trạm xe buýt, nó đang có ý định tìm một chiếc xe nào đó để về.

Vân trở về căn gác nhỏ của mình, vừa đi về đến đầu ngõ, Vân thấy có một chiếc xe ô tô đang đi vào. Nhìn màu xe và kiểu xe, Vân giật mình lắm lắm.

- Chiếc xe này sao giống của tên Khoa thế nhỉ, không lẽ hắn đến đây để tìm mình...!!

Nhưng Vân đã đoán sai, chiếc xe đó tuy có giống về màu sắc và kiểu xe nhưng không phải của Khoa mà là của một người khác.

Vân lướt qua chiếc xe khi nó dừng lại, chỉ cần người đó không phải là Khoa thì Vân quan tâm làm gì.

Vân đi được hai bước, Vân nghe có tiếng gọi và hỏi mình.

- Cô là Vân đúng không...??

Vân giật mình trả lời người đàn ông trước mặt.

- Vâng, nhưng làm sao mà anh biết tên của tôi...??

Người đàn ông cười cười, anh ta bảo Vân.

- Bà chủ của tôi mời cô tới nhà chơi...!!

Vân càng kinh ngạc hơn vì Vân không biết bà chủ của anh chàng kia là ai, và tại sao anh ta biết mặt của Vân. Vân còn đang ngỡ ngàng vì không hiểu, anh chàng đã nói tiếp.

- Bà chủ Hoa muốn tôi tới đây đón cô...!!

Vân à lên coi như đã hiểu, thì ra anh chàng này là tài xế của nhà bà Hoa, thảo nào anh ta biết tên và mặt của Vân.

Vân cười khi bảo anh ta.

- Vâng, anh chờ tôi một chút, tôi cần phải vào nhà để lấy một số thứ...!!

Anh ta mỉm cười đáp lại lời của Vân, anh ta bảo.

- Cô cứ tự nhiên, tôi chờ cô ở ngoài này, khi nào cô xong thì lên tiếng nhé...!!

Vân gật đầu rồi chạy vào nhà. Thật ra, Vân cũng chẳng có cái gì để lấy hay để thay, nhưng Vân không yên tâm mà bỏ đi được vì gần cả ngày hôm nay không về nhà nên Vân cần kiểm tra xem có mất cái gì không.

Ngồi trên xe, Vân và anh chàng tài xế không ai nói với ai câu nào. Anh chàng tập trung vào lái xe, còn Vân nhìn ra hai bên đường. Cả ngày hôm nay,

Vân không có cái gì vào bụng cả, cơ thể của nó như muốn lá cả ra, chân tay của nó phát run vì đói.

Vân nhắm mắt của mình lại, người của nó khẽ dựa vào cái ghế xe.

Anh chàng tài xế vì mãi tập trung vào lái xe nên không để ý tới Vân. Khi chiếc xe lăn bánh vào cổng, anh ta quay sang để bảo Vân là đã đến nơi, nhưng anh chàng phải phì cười vì Vân đang say sưa trong giấc mộng.

Anh ta lắc đầu và cố lay Vân dậy, nhưng không có tác dụng. Vân do vừa đói, vừa mệt, cộng thêm bị cảm từ hôm qua đến giờ nên nó đã thiếp đi lúc nào không hay. Số thuốc mà Khoa mua cho Vân, Vân không hề uống hay dờ ra xem, vì nó vốn là một con bé lười uống thuốc, nên mỗi lần nó bị bệnh, bố mẹ và ông của nó phải ép nó lắm nó mới nhắm mắt mà nuốt cho trôi, nay nó sống một mình, không ai quản và cũng không có ai biết để làm cái việc đó.

Cơ thể của nó nóng lên, hình như là nó bị sốt, cái mặt đỏ lên, mồ hôi lấm tấm ở trên trán của nó.

Anh chàng tài xế vừa động vào vai của nó, anh ta phải rút ngay tay lại vì người của nó như là cái lò than.

Anh ta hốt hoảng vội gọi tên Vân thật to, làm cho Vân giật mình thức giấc. Vân lấy tay dụi mắt, nó hỏi anh ta.

- Đã đến rồi hả anh....??

Anh ta bước xuống mở cửa xe cho nó và bảo.

- Đến rồi, cô xuống đi, bà chủ đang đợi cô ở trong nhà...!!

Vân lảo đảo bước xuống, cái đầu của nó đau nhức và hơi lạnh như thấm vào cơ thể của nó. Vân vội ôm lấy mình, nó cố đi vào trong, nhưng hình như đôi chân không còn nghe theo lời của nó nữa, nó khụy dần xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Khoa đang ở trong phòng của mình, cả ngày hôm nay anh không phải gặp con nhỏ Vân nên đầu óc của anh thanh thản, anh đang tận hưởng không khí bình yên và riêng tư, nhưng nó bị phá vỡ khi anh nghe có tiếng gõ cửa dồn dập.

Khoa bực cả mình, sao anh không có phút giây nào yên thế nhỉ, đang muốn được yên thân thì lại bị làm phiền.

Khoa bước xuống đất, anh đi ra mở cửa. Anh hỏi cô giúp việc của mình.

- Có chuyện gì hay sao mà chị gõ cửa phòng của tôi gấp gấp thế....??

Chị kia thở dài bảo.

- Cô Vân bị cảm nặng quá nên bà chủ cậu đưa cô ấy đi bệnh viện...!!

Khoa lo lắng hỏi Hồng.

- Cô ấy bây giờ ở đâu...??

Hồng lễ phép trả lời Khoa.

- Cô ấy đang ở trong phòng khách.....!!

Khoa mặc dù ghét Vân, và không muốn gặp mặt nó, nhưng vì anh mà nó bị cảm, anh lo nó mà bị làm sao anh sẽ ăn năn vì hối hận mất.

Khoa vào phòng của mình lấy cái áo dài tay, anh khoác vào và vội đi xuống lầu.

Vân nằm trên ghế xô pha, mắt của nó đỏ lại vì sốt, nó cảm tưởng mọi thứ như đang quay xung quanh nó, giống như người ta bị say xe hay say sóng do đi thuyền.

Bà Hoa nắm lấy tay của nó bà âu yếm hỏi nó.

- Cháu cảm thấy trong người thế nào, cháu chờ một chút, Khoa sẽ đưa cháu đi bệnh viện ngay bây giờ...??

Vân cố mỉm cười và trấn an bà Hoa.

- Cháu không sao đâu, cháu chỉ cần nghỉ ngơi một chút là khỏe ngay ấy mà....!!

Bà Hoa thấy Vân bị xốt như thế này mà nó vẫn còn búng nên bà gắt.

- Cháu nên đi khám đi thì hơn, cháu tưởng bệnh cảm mà không chết người hả, không lẽ cháu không đọc báo hay là xem phim, người ta nói chỉ cần đề quá, nó mà biến chứng ra căn bệnh khác thì khổ...??

Vân sợ nhất là không khí của bệnh viện, hơn một tháng ở trong ấy, nó cảm thấy như một cái nhà tù, nó ghét mùi thuốc và sự ngột ngạt của những con người bệnh tật. Vân nhắm mắt lại vì sợ, tại sao nó cứ bị ốm đau như thế này.

Khoa bước xuống, thấy nó nằm dài ra đấy. Anh quan tâm hỏi han nó.

- Cô không sao chứ....??

Vân cười khẩy bảo Khoa.

- Tôi không sao, cảm ơn anh vì đã quan tâm...!!

Khoa tức khí nghĩ, con nhỏ kiêu kỳ kia, tôi quan tâm và lo lắng cho cô, cô không cảm ơn tôi và cảm động vì lòng tốt của tôi thì thôi sao cô dám mai mỉa tôi là thế nào. Khoa cố nén giận lại để không quát Vân, vì dù sao con nhỏ cũng vì anh nên mới thành ra thế này.

- Cô đứng lên đi tôi sẽ đưa cô đi khám....!!

Vân nhất quyết không đi đâu cả, nó nghĩ đơn giản chỉ là do nó đói quá mà thôi.

- Không cần đâu, tôi chỉ muốn có cái gì bỏ vào bụng thôi, híc, cả ngày hôm nay tôi không có cái gì để ăn cả....!!

Bà Hoa kinh ngạc hỏi nó.

- Cháu đã làm gì mà cả ngày hôm nay không ăn uống gì là sao...??

Vân cười khỏ bảo bà Hoa.

- Dạ, không có gì chỉ là cháu mãi đi chơi quá nên bị lạc đường....!!

Bà Hoa phì cười, bà bảo Hồng.

- Cháu nấu cái gì ngon ngon cho con nhóc này nhé, nó không muốn đi khám bệnh thì mình gọi bác sĩ đến đây cũng được.....!!

Bà Hoa dặn dò Hồng vài câu, bà bảo Khoa.

- Sao cháu còn đứng đó, còn không mau gọi bác sĩ Hùng tới đây đi, bà nói cho cháu biết nếu Vân mà bị làm sao bà sẽ không tha cho cháu đâu!!

Khoa kêu khổ, anh lại bị bà mắng vì con nhóc kia, bây giờ anh đâm ra ghen tị với nó. Bà chỉ gặp con nhỏ có một lần mà bà đã yêu thương và coi nó hơn cả anh.

Khoa ngán ngẩm, anh bấm số và gọi cho ông bác sĩ kia.

Mấy ngày sau đó Vân bị bà Hoa ép ở nhà bà để tiện cho việc chăm sóc.

Vân không thể nào từ chối tấm lòng của bà Hoa được nên đành nhắm mắt lại để chấp nhận. Vân phải gặp và nhìn thấy Khoa hàng ngày là cực hình và là nỗi ám ảnh của nó vì anh ta nhìn nó rất lạ, ngoài cái thái độ lạnh lùng và pha chút châm biếm ra thì không còn gì nữa.

Vân hiểu anh ta không muốn mình tới đây sống, mà trong lòng của nó có muốn đâu, nó chỉ cầu mong mình nhanh khỏi để về nhà cho nhanh.

Nắm chán ở trên giường, Vân ngồi dậy, tìm cho mình được một bộ quần áo. Vân bắt đầu thay ra, chỉ mới cởi được cái ngoài, nó giật mình quay lại vì...

Khoa ngồi ở trên phòng của mình, anh tự hỏi là con nhóc kia đã ngủ chưa, anh cần phải nói chuyện thẳng thắn với nó về vấn đề này nếu không mai sau lại bị hiểu lầm hay có rắc rối xảy ra thì khổ, anh nghĩ nên làm điều này từ trước thì hơn.

Anh bước sang phòng bên cạnh, cầm cái nắm cửa, anh thấy nó vẫn còn mờ, nên nhẹ nhàng bước vào. Anh nghĩ con nhỏ bị cảm chắc là nó đang ngủ, mình không nên gõ cửa làm gì, anh sợ phá giấc ngủ của nó.

Khoa mở to mắt ra và cái mặt của anh đỏ lên khi anh nhìn thấy hình ảnh này của Vân. Khoa vội quay mặt đi, anh khẽ gắt.

- Cô thay đồ nhanh lên....!!

Vân giật mình, nó cuống quýt mặc vội cái áo, mặt của nó cũng đỏ như một trái cà chua. Vân vừa ngại, vừa xấu hổ và vừa tức giận. Vân quát.

- Cái đồ biến thái kia, anh đang làm gì thế hả, anh chê tôi vào phòng người khác mà không biết gõ cửa, thế còn anh, anh cũng có khác gì tôi đâu...!!

Khoa quay mặt lại, anh nhìn nó từ đầu xuống chân. Anh cười khẩy bảo nó.

- Xin lỗi cô nhé vì làm cho cô buồn, lúc này tôi chẳng nhìn thấy được gì của cô cả, mà nếu cô có nhìn thấy thì tôi cũng không có hứng thú gì với cô đâu vì tôi chỉ coi cô là một con nhóc và....!!

Anh thờ dài bảo nó.

- Với cái tính cách đánh đá và chanh chua như của cô thì ai mà dám động...!!

Vân điên tiết, hấn xông vào đây, không những không xin lỗi mình, hấn còn dám chửi xéo mình là sao.

Vân tiện tay đẩy Khoa ra ngoài cửa, nó hét.

- Anh rút về phòng của anh đi và tôi hy vọng anh đừng bao giờ bước chân đến đây nữa....!!

Khoa tiện tay cầm luôn lấy áo của nó, anh khẽ giật ra một cái, hàng cúc đầu tiên của nó bung ra.

Cả Vân và Khoa đều đỏ mặt, Vân vội buông Khoa ra, nó ôm lấy ngực của mình và quay lại đằng sau để đóng cúc áo. Cái vai của nó rung lên vì giận và vì xấu hổ.

Vân tức quá liền dơ tay lên để đánh cho Khoa một cái tát nhưng anh nhanh hơn, anh cầm lấy tay của nó và đẩy nó ngã xuống giường.

Vân sợ hãi và không hiểu tên kia định làm gì nó. Khoa cười khẩy, anh ngồi lên người của nó, hai tay của anh giữ chặt lấy hai tay của nó, anh bảo.

- Cô đánh đá vừa thôi và cũng đừng có làm cao quá, nói cho cô biết tôi không bao giờ nghĩ đến cô dù chỉ là một chút....!!

Vân nghe anh ta khinh bỉ mình, nó cũng cười khẩy bảo Khoa.

- Tôi cũng vậy, nếu hai chúng ta không coi nhau ra cái gì thì may quá rồi còn gì....!!

Vân trừng mắt lên nói tiếp.

- Tôi yêu cầu anh xuống khỏi người tôi ngay nếu không tôi hét to lên cho cả nhà nghe thấy bây giờ....!!

Khoa nheo nheo mắt trêu nó.

- Sao thế không phải là cô thích tôi và mong muốn tôi làm như thế này à....!!

Vân định kêu lên thì Khoa đã bịt miệng của nó lại. Vân bí thế không biết làm thế nào cả, nó dùng cái tay còn lại để đẩy Khoa xuống.

Khoa thích thú khi được trêu đùa nó như thế này, anh mỉm cười bảo nó.

- Thế nào hả em yêu, cố gắng làm gì chỉ cần em nói là em xin lỗi anh và hứa từ này không được ăn nói hỗn với anh nữa thì anh sẽ buông tha cho em....!!

Vân làm sao mà nói khi cái miệng của mình bị Khoa bịt lại. Khoa giả vờ thờ dài bảo Vân.

- Em ngoan cố quá đấy anh đã cho em một cơ hội rồi mà em không biết nắm lấy, kiểu này xem ra anh phải xử em mới được....!!

Bà Hoa cũng muốn kiểm tra xem Vân đã đỡ chưa, bà bưng cho nó một tô cháo nóng mà Hồng vừa nấu xong.

Bà thấy cánh cửa hơi hé mở, bà liền bước vào.

Bà Hoa xúng xốt khi thấy cánh Vân nằm dưới còn Khoa ngồi lên trên. Bà vừa mừng vừa buồn cười, bà nghĩ bọn trẻ bây giờ khiếm quá, chúng nó chỉ mới tìm hiểu nhau thôi mà đã làm như thế này rồi.

Bà ngập ngừng không biết mình có nên lên tiếng hay không, nhưng nghĩ thế nào bà liền bước ra và khép luôn cửa lại. Bà cười thầm ở trong lòng, như thế này càng may, chúng nó càng nhanh tiến tới bà càng nhau có cháu dâu, đây không phải là điều mà bà mong ước bấy lâu nay hay sao.

Vân không tài nào đẩy Khoa ra khỏi người mình, nó nhọc nhãi quá, nước mắt của nó xấp trào ra và cái mặt của nó bí xị lại vì bị bắt nạt.

Khoa thích chí hỏi Vân.

- Thế nào hả em yêu, em đã suy nghĩ lại lời đề nghị của anh chưa....??

Vân đã hãi quá nên nó gật gật cái đầu. Khoa thấy nó hình như xấp khóc thì phải, anh thấy mình cũng đùa hơi quá. Khoa liền buông tay ra khỏi miệng của Vân và anh cũng bước xuống đất luôn.

Vân bàng hoàng và sợ cứng cả người, hu hu hu, thật là hú vía, chúa ơi, con vừa bị cái gì thế này, hic, từ sau con sẽ đóng cửa lại thật cẩn thận khi con ở trong phòng.

Hai tay của Vân nắm thật chặt vào cái lếp giường, mũi của nó nhăn lại. Vân đang tính cách trả thù tên kia cho bồ tức, hấn dám làm nhục mình và đe dọa mình, được lắm đã vậy thì anh đừng trách tôi độc ác.

Vân ngồi dậy, nó đi thẳng ra cửa. Khoa nhìn nó ngạc nhiên anh tưởng nó sẽ quát mắng hay chửi anh vài câu cho bồ tức chứ, sao nó lại hằm hằm bỏ đi và không thèm báo anh thế nào. Khoa chợt dạ nghĩ, hay là nó đang toan tính gì ở trong đầu, anh hốt hoảng cũng bước theo nó ra khỏi phòng.

Đúng là Vân đang có một kế hoạch, nó gõ cửa phòng của bà Hoa.

Bà Hoa cười thật tươi khi nhìn thấy nó.

Vân cũng cười đáp lại bà.

- Bà ơi cháu có chuyện cần nói.....!!

Bà Hoa đã chứng kiến cảnh của hai đứa nên bà khẽ che miệng mình lại vì cười. Bà Hoa nghĩ chắc con nhỏ sang đây để nói cho bà biết tình cảm của hai đứa.

Bà Hoa vừa dứt suy nghĩ thì Vân bảo.

- Bà ạ, cháu đã suy nghĩ lại lời đề nghị của bà rồi, cháu xin lỗi nhưng cháu không thể nào sống ở đây được.....!!

Bà Hoa giật mình, không lẽ bà đoán sai.

- Cháu bị làm sao thế, không lẽ hai đứa lại cãi nhau à...?/

Vân lắc đầu, nó cương quyết bảo bà Hoa.

- Cháu biết bà thương cháu nhưng cháu thấy mình sống ở đây không tiện cho lắm, bà yên tâm cháu sẽ thường xuyên tới thăm bà.....!!

Bà Hoa dù sao vẫn thích nó tới đây sống hơn, bà cố gượng ép bảo nó.

- Cháu không thể nào suy nghĩ khác được hay sao.....??

Vân nắm lấy tay của bà Hoa, nó nói với bà bằng cái giọng kính yêu.

- Cháu thương bà như bà ngoại của cháu ở nhà, nhưng chuyện này cháu xin bà đừng ép cháu.....!!

Bà Hoa thấy Vân sắp khóc đến nơi, bà hốt hoảng bảo nó.

- Thôi được rồi, nhưng nếu cháu thay đổi quyết định của mình thì cháu có thể dọn đến đây bất cứ lúc nào.....!!

Vân sung sướng quá, nó liền ôm lấy bà Hoa, nó vừa cười vừa bảo.

- Dạ, cháu biết rồi, cháu cảm ơn bà nhiều lắm.....!!

Bà Hoa cũng vòng tay ra sau lưng để ôm lấy nó. Bà cũng mỉm cười.

- Cháu gái ngoan của ta, cháu nhớ là phải giữ gìn sức khỏe đấy.....!!

Vân hạnh phúc vì đã tìm cho mình được một người yêu thương, quan tâm và lo lắng cho nó như bà Hoa.

Vân tạm biệt bà Hoa để về nhà của mình. Trước khi đi về, Vân nhìn Khoa tóe lửa, cái tên chết tiệt kia, anh hãy sống cho tốt, tôi có thêm vào ở nhà của anh, vậy là anh sung sướng nhé, tôi đã đi đúng như ý nguyện của anh.

Khoa tưởng Vân tìm cách trả thù anh nhưng anh không ngờ con nhỏ chỉ xin phép bà anh cho nó về nhà. Vân cũng quyết định không đến đây sống nữa, xem ra anh đã dọa cho nó sợ hãi nên nó phải bỏ đi. Trên môi của Khoa khẽ nhếch lên, anh tựa cửa nhìn bóng dáng của nó khuất dần sau cánh cửa, trong lòng của anh hình như có một cái gì vừa nhói lên và trái tim của anh hơi đập nhanh thì phải.

Vân được anh chàng tài xế đưa về nhà, trên đường đi. Vân cười khẩy khi nghĩ đến cái mặt hài lòng của Khoa. Vân nhếch mép lên, tay của nó nắm chặt

vào chéo áo của mình, nhưng nó cũng đỏ mặt ngay lập tức khi nghĩ đến tình huống mà nó vừa trải qua.

Vân bước xuống xe, nó cảm ơn anh chàng tài xế và bước vào nhà.

Chị hàng xóm hỏi nó.

- Em đi đâu mà từ hôm qua tới giờ chị không gặp....??

Vân cười khỏ bảo chị.

- Em ở nhờ nhà bạn, hôm nay chị không đi làm à....??

Chị kia cười cười bảo nó.

- Hôm nay người yêu của chị tới chơi nên chị nghỉ ở nhà...!!

Thấy cái mặt đỏ hồng và nụ cười nở trên môi sưng sướng của chị, Vân phì cười, thì ra khi người ta yêu họ lại hạnh phúc như thế này.

Vân nheo nheo mắt trêu chị.

- Chúc mừng chị nhé, em hy vọng anh chị có một buổi tối thật lãng mạn...!!

Chị kia nghe Vân trêu lại càng đỏ mặt hơn, chị cố lấp liếm sự ngượng ngùng bằng cách khẽ gắt Vân.

- Em liệu hồn đấy nhé, em mà trêu chị nữa, chị sẽ xử em bây giờ...!!

Chị liền tiến lại, chị thọc tay vào nách của Vân, làm cho Vân phải cười toáng lên vì buồn.

Vân cầu xin chị.

- Chị tha cho em đi, em hứa sẽ không bao giờ làm như thế này nữa...??

Chị kia còn trêu nó một lúc mới chịu buông tha cho nó. Vân cười đến chảy cả nước mắt, trước khi Vân vào nhà, nó liền đóng ngay cửa lại và nói vọng ra.

- Chúc anh chị vui vẻ nhé, he he he.....!!

Chị kia tức điên lên nhưng chị không làm gì được nó vì nó đóng cửa mất tiêu rồi. Chị đứng ngoài chị đe dọa.

- Con nhóc kia, khi nào em chị mà chị bắt gặp được em thì em chết....!!!

Vân giả vờ sợ sệt.

- Dạ, chị làm em sợ quá à nhưng khi nào đến lúc đó rồi tình, kia chị sao chị còn không mau về phòng của mình đi chị không thấy là mình đang bỏ tình lang ở nhà à...??

Chị kia khẽ gõ hai cái vào phòng của Vân rồi mới bỏ đi.

Vân mỉm cười, nó nhìn căn phòng trống vắng của mình. Vân thở dài, rồi ngồi xuống, hình như nó đã không mua thức ăn từ hôm qua đến giờ. Vân nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn sớm nó quyết định tạt vào cái siêu thị ở bên kia đường để mua sắm vài thứ cần thiết cho mình.

Vân chạy vào phòng, tắm rửa và thay quần áo, xong xuôi nó cầm cái ví tiền, khép cửa lại, nó bước ra ngoài.

Đi bộ được một đoạn cũng không xa lắm, nó tạt vào một cái siêu thị rất to mà nó hay đến mua đồ.

Vân mở cửa bước vào, nó mỉm cười vì hôm nay người ta đến đây đông quá, như thế càng hay vì nó cũng đang buồn có thêm người làm cho nó bớt cô đơn.

Vân đến mấy quầy thực phẩm nó chọn toàn thức ăn khô, nhìn mấy phong kẹo mít, nó thích quá liền mua cho mình một túi bóng to. Vân cũng mua cho mình rất nhiều mì gói, vì nó là một con bé lười nấu nướng, đi làm về mệt mà bảo nó nấu cơm thì thà là ăn mì gói cả tháng còn hơn.

Vân đi thang máy lên lầu hai, nó cần mua cho mình một bộ quần áo, vì từ khi đến đây nó chưa mua bộ nào cả. Chọn đi chọn lại mà nó vẫn chưa tìm được cái nào ưng ý, bực mình nó lấy đại cho mình một bộ, xong nó vút vào cái xe đẩy. Vân để cái xe ở đấy và lại tiếp tục lên tầng ba, vì ở đó có một hiệu sách.

Vân lang thang hết kệ sách này tới kệ sách khác, nó tìm đến kệ sách bày bán truyện tranh, nó liền ngồi ngay xuống đó để đọc.

Vân còn đang mỉm cười, nó nghe có một tiếng nói ở bên cạnh.

- Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, mấy cuốn sách này cô phải bày làm sao cho nó ngăn nắp chứ, cô làm kiểu này ai người ta thèm đọc hay làm sao mà họ tìm được.....!!

Cô gái nhân viên hối lỗi nói.

- Em xin lỗi, em sẽ đi làm ngay đây...!!

Vân giật mình đứng lên, khi nhìn thấy cái bóng của tên kia và cả cái giọng nói mà nó không sao quên được.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Vân nhếch mép lên, cuộc đời của nó gặp toàn oan gia thế này, hay là do tính cách của nó nên xố nó cũng xui xẻo theo. Vân lắc đầu, nó nghĩ thôi thì về nhà đi cho xong, nếu mình mà còn phải gặp mặt thêm cái tên này nữa thì mình sẽ điên lên ở đây mất.

Vân đứng dậy, trả cuốn truyện vào đúng vị trí của nó. Vân bước ra lối đi, nhưng xui cho nó.

- Chào cô, lâu rồi chúng ta mới gặp nhau...??

Vân ngán ngẩm khi nghe có tiếng nói ở đằng sau lưng, nó không thèm bảo nào mà quay gót đi luôn.

Nhưng anh ta đâu có tha cho nó dễ dàng thế.

- Cô có biết là mình bất lịch sự quá không hả, người ta đường đường là một người lớn, thế mà tôi phải chào cô trước, cô không biết điều thì thôi sao cô lại không thèm bảo tôi thế nào....!!

Vân quay phắt lại, nó lễ phép chào.

- Dạ, em chào anh ạ, em rất vui khi được gặp anh, chào anh em đi...!!

Anh ta cười khẩy bảo nó.

- Cô bỏ cái giọng đó đi, hôm ở nhà hàng cô mạnh miệng lắm mà sao hôm nay lại ăn nói dẻo kẹo thế kia, cô có biết là tôi kinh tởm nhất những cô gái có cái giọng đó không hả...??

Mặt của Vân tái xanh lại, cái mũi nó khê hếch lên, nó cười khi nói.

- Dạ, em xin lỗi, nhưng thích hay không thích đó là việc của anh điều đó chẳng liên quan gì đến em cả...!!

Vũ cũng đáp trả không kém.

- Cô nói đúng, đó là bản chất của cô mà, thật tội nghiệp cho cha mẹ của cô khi phải chịu đựng một đứa con gái như cô...!!

Vân tức quá, nó quát.

- Tên kia, tôi đã nể anh lắm rồi đấy, anh đừng có gân lên với tôi, nếu không anh chỉ chuốc họa vào thân mà thôi....!!

Vũ nhún vai, anh bảo Vân.

- Cô lại dùng cách trả thù trẻ con như hôm trước chứ gì, nếu mà cô có thể làm được điều đó cả đời tôi sẵn sàng chơi với cô...!!

Vân cười mát.

- Dạ, em không dám, vì anh là đại gia mà, em làm sao có sức và có tiền để chơi với anh...!!

Mọi người xung quanh trong đó có cả khách hàng của Vũ, họ đứng xem và nghe hai con người này đối đáp với nhau, họ vừa buồn cười, vừa kinh ngạc. Nhưng kinh ngạc nhất vẫn là mấy cô nhân viên của Vũ, vì anh nổi tiếng là một người đạo mạo và chừng mực, tại sao hôm nay anh lại đi cãi nhau với một con nhóc, thật là khó hiểu.

Vũ và Vân đang hay say nên không quan tâm đến ai nữa, ai cũng muốn phần thắng và lẽ phải về mình.

Vũ cười khẩy bảo Vân.

- Cô có biết là mình ngu dại lắm không hả, đừng tưởng giờ vài trò máy khéo của cô ra là đã thắng được người khác....!!

Vân cũng cười mát bảo Vũ.

- Nhưng mà hình như có người vì tôi mà bây giờ hận vẫn chưa tan thì phải, thật tội nghiệp cho anh, không biết từ hôm đó đến giờ, anh có ăn ngon và ngủ kỹ hay không mà trông sắc mặt của anh hơi xấu đi đấy....!!

Vũ cúi quá, anh hít một hơi thật dài, anh đúng là ngu mà, tự nhiên đi gây sự trước với con nhóc này làm gì, biết thế cứ để nó đi cho xong, gọi nó lại mình không những không làm gì được nó mà còn bị nó chửi thêm nữa.

Vũ còn đang phân là mình nên bỏ đi trước hay là nên bỏ đi sau thì anh nghe có một giọng rất ngọt ngào hỏi anh.

- Anh Vũ, anh đi đâu mà em phải tìm anh từ nãy tới giờ...??

Vũ và Vân quay lại nhìn cô gái trước mặt mình. Cô ta đúng là đẹp thật, nước da trắng hồng, cơ thể bốc lửa, có thể nói đàn ông mà nhìn thấy cô ta thì không thể nào dứt ra được.

Vân nghĩ chắc đây là người yêu của anh chàng, mình nên bỏ đi thì hơn vì đứng gây sự với hắn cũng có ích lợi gì đâu chỉ tỏ làm cho thiên hạ cười đùa và chê bai.

Vũ nhăn mặt lại, cả người của anh có bao nhiêu gai ốc đều nổi hết cả lên, anh ngán ngấm. Vũ còn sợ cô gái này hơn con nhóc kia nhiều, vì con nhóc kia chỉ giỏi cãi nhau và gây sự với anh một chút còn cô ả này là một con cáo già, anh ghét nhất là những loại đàn bà chai lì như cô ta, anh đã nói bao nhiêu lần là anh không thích cô ta rồi tại sao cô ta không buông tha cho anh mà cứ bám diết lấy anh là sao.

Vũ ngán quá lần này anh không còn chần chừ nữa mà bước đi luôn, cô ả vội nắm lấy tay của Vũ. Cô ta nũng nịu nói.

- Kia anh, sao anh lại không bảo em thế nào, anh có biết là em phải tìm anh vất vả lắm không...??

Vũ rùng cả mình, anh kêu khò. Người ta bảo ai có số đào hoa là sướng nhưng anh chỉ cầu mong mình là một người cô độc, vì phải gặp những cô gái như thế này thì anh đi tu đi còn hơn.

Vũ hất tay của cô ả ra, anh khề gắt.

- Lan, cô có thể buông tha cho tôi được không, tôi đã mệt mỏi vì cô lắm rồi nên cô làm ơn tìm người khác mà đùa....!!

Lan tuy có hơi tức, nhưng Vũ là chàng trai đầu tiên không bị cuốn hút bởi nhan sắc của cô ta nên cô ả tò mò và tìm hiểu thật kỹ về Vũ. Cô ả không ngờ anh lại giàu có và có tài như thế. Từ đó cô ả tìm mọi cách tiếp cận Vũ, nhưng Vũ không hề có chút rung động nào hay là để ý đến cô ta cả. Cô ả bức mình càng quyết tâm cao hơn, thậm chí ngay cả nhà của Vũ, cô ả cũng tìm đến nhưng cũng chẳng có tác dụng gì vì khi ở bên cô ta Vũ vẫn cứ đứng đưng như không, cô ta nhiều lúc cũng muốn buông xuôi cho xong.

Lan ôm lấy tay của Vũ, cô ả nháy nháy mắt, cô ả bảo.

- Kia anh, sao anh lại nói với em những lời đó, anh không sợ làm em buồn à...??

Vũ càng ngày càng ghê tởm Lan hơn, nhưng anh không tài nào thoát nổi cô ta, nếu anh mà làm quá ở đây, họ lại xì xào bàn tán và coi khinh anh thì khò. Nhìn cái mặt rầu rầu của Vũ khi bị cô ả kia làm cho điêu đứng, Vân sung sướng quá, nó thích chí cười khi. Vân nguyên rủa Vũ.

- Cho anh chết, he he he, ai bảo trêu tôi lắm làm gì, anh còn dám chê và khinh đàn bà nữa chứ, rõ là tội cho anh bây giờ vớ ngay phải một con nhỏ tiểu yêu, he he he, sung sướng quá đi....!!

Vũ thấy cái mặt hài lòng và đang cổ nhin cười của Vân, anh tức quá, con nhỏ chết tiệt sao nó dám cười đùa trên nỗi đau của anh chứ, được lắm cô muốn chết thì tôi cho cô chết.

Anh liền hất tay của Lan ra, anh chạy ngay lại và nắm lấy tay của Vân.

Vân đang vui sướng cất bước, thì tự nhiên nó bị ai đó nắm tay lôi lại, nó quay lại để nhìn xem là ai mà vô duyên thế. Vân kinh ngạc vì không hiểu Vũ làm như thế này là có ý gì.

Vân cũng hất tay của Vũ ra, nó khề gắt nhỏ vì mọi người đang nhìn và xem hai đứa.

- Anh giờ trò gì thế hả, còn không mau buông tay của tôi ra....!!

Vũ âu yếm nhìn nó, nhưng trong ánh mắt của anh ánh lên cái nhìn gian gian, anh ngọt ngào bảo nó.

- Em yêu đừng giận anh nữa mà, có gì thì từ từ nói, em mà bỏ đi như thế anh đau lòng lắm....!!

Vân há hốc ra vì kinh ngạc và nó ngạc nhiên đến nỗi đôi mắt của nó căng hết cả ra để nhìn Vũ.

Vũ thì ngược lại, anh cố nín cười, anh thì thầm ở trong lòng.

- Con nhỏ kia, hôm nay tôi sẽ cho cô chết, cô đánh đá và chanh chua mà để xem cô đối phó với cô ta thế nào....!!

Lan cũng kinh ngạc không kém, cô ta không ngờ Vũ lại đi thích và yêu một con nhóc. Nhưng sau khi suy xét lại cô ta không tin điều này là sự thật, vì cô ta đã điều tra kỹ con người của Vũ, anh không hề quen biết hay gần gũi với phụ nữ, thì làm sao anh lại đi quen và yêu một con nhóc như thế kia được, anh ấy làm như thế này vì anh ấy muốn gạt mình ra mà thôi.

Lan mỉm cười và mắt của cô ta khẽ liếc Vũ một cái. Cô ta cười thầm ở trong lòng.

- Anh còn non dại lắm, nếu muốn loại bỏ tôi thì phải dùng cách nào hay hơn còn dùng cái cách trẻ con này thì không ăn thua đâu....!!

Lan bước lại, cô ta mỉm cười chào Vân.

- Chào em chị là Lan....!!

Vân còn chưa hết bàng hoàng, nó không thể tin được, vì cái cách này nó đã dùng với Hoàng thế mà hôm nay nó lại bị người ta chơi lại.

Vũ khẽ huyếch nhẹ vào người của Vân khi anh thấy nó đơ ra như bị đóng băng.

- Kia em, Lan đang hỏi em kia...??

Mọi người ở đây hứng thú quá vì họ được xem một vở kịch hay, mà các diễn viên này diễn rất tốt vai diễn của mình. Họ nghĩ nếu mà có thể được phép hoan hô có lẽ họ đã điều đó từ lâu rồi.

Vân kêu khổ, thằng cha này thật là đề tiện mà, hắn dám dùng mình làm con tốt để chết thay cho hắn.

Vân cười mà cái mặt như mếu.

- Vâng, em chào chị....!!

Lan giả vờ tò mò hỏi Vân.

- Em và anh Vũ quen nhau lâu chưa, mà chị nghe anh ấy gọi em thân thiết quá....!!

Vân tức ói máu khi nghe cái giọng mỉa mai và pha chút châm biếm của cô ả.

Nó cũng mỉm cười đáp lễ, nhưng cái chân của nó dậm cho Vũ một phát thật mạnh. Làm xong được cái việc ấy, nó thấy bớt tức đi được một chút.

- Dạ, cũng mới thôi chị. Chị hỏi em như vậy làm gì...??

Lan cười khẩy bảo.

- Chị chỉ tò mò thế thôi, vì anh ấy ở bên chị lâu như vậy mà chị cũng không biết anh ấy có một người bạn như em...!!

Vân giả vờ thờ dài bảo.

- Tại em không muốn anh ấy nói cho ai biết mối quan hệ của em và anh ấy!!

Vân nghiêng răng của mình lại và nhìn Vũ một cái còn sắc hơn cả dao cạo, nó nói tiếp.

- Vì mối quan hệ của chúng em đặc biệt quá nếu để cho người ngoài biết lại không hay...!!

Lại tức run người lên vì giận khi nghe cái giọng kênh kiệu và không biết ngượng của Vân.

- Cô là gì của Vũ...??

Vân định nói, mình chẳng là gì của Vũ nhưng khi nhìn ánh mắt khinh người của Lan và cái mặt của cô ta nhăn lại như muốn nói cô ta không thể nào chịu đựng được cái mùi trên người của nó.

Vân điên tiết nghĩ, mình sẽ cho cả cái tên này và con mụ này biết tay.

Vân liền ôm ngay lấy tay của Vũ, nó cố nén giận để nói cho thật ngọt ngào.

- Anh yêu, sao anh tệ thế, em và bạn của anh nói chuyện từ nãy giờ mà anh cũng không nói cho em biết tên của chị ấy...!!

Lan muốn học cả máu ra ngoài khi nhìn thấy cảnh Vân ôm cứng lấy Vũ, chưa hết nó còn dựa cả mình vào người của Vũ nữa, con ghen trong người của cô ta bốc lên, cô ta hét Vũ.

- Anh giải thích cho tôi biết con nhỏ này là ai và tại sao anh lại ôm nó như thế kia...!!

Vũ ngán ngẫm quá rồi, cái chân của anh vẫn còn đau do con nhỏ này xéo vào. Anh tức cả mình, khi không anh lại bị hai con bé này trêu đùa, và lại bị làm trò hề cho thiên hạ thế này.

Anh đành cố đóng nốt vở kịch do mình tạo ra.

- Đây là Vân và là vợ chưa cưới của anh...!!!

Lan nhìn Vân như muốn bóp cổ cho Vân chết ngay tại chỗ, cô ta run rẩy vì cô ta không thể nào chấp nhận được sự thật này.

Khuôn mặt của cô ta đỏ lừng cả lên và cái mắt long lên sòng xọc vì tức và vì hận. Sao Vũ có thể đối xử cô ta như thế chứ, cô ta đã bỏ bao nhiêu công sức mà chỉ nhận được một con số không thôi sao. Không không bao giờ cô ta có thể bỏ qua dễ dàng được, cô ta phải cướp lại những gì thuộc về mình.

Vân bẹo cho Vũ một cái đau thấu xương, nó và Vũ tuy trên miệng thì cười với nhau, nhưng từng ánh mắt và cử chỉ thì như muốn đánh nhau và chửi nhau.

Vân vẫn mắt của mình lên như muốn bảo Vũ.

- Tên chết tiệt kia, khi nào con mụ kia đi, tôi sẽ cho anh biết tay, anh tưởng tôi sẽ bỏ qua cho anh khi anh đem tôi làm vật thế thân cho anh à...!!

Vũ cũng nhìn lại Vân không kém

Lan gào lên.

- Anh lừa em đúng không, anh làm sao có thể yêu và lấy một con nhóc như thế này, chưa hết em không hề thấy anh nhắc đến nó hay hẹn hò gì với nó cả...!!

Vũ cố nói cho mọi thứ được xuôi và nghe có vẻ hợp lý.

- Anh nói thật đấy, vì anh yêu nó nên đã từ chối tình cảm của em, không phải đã bao nhiêu lần anh nói anh không thích em rồi còn gì...!!

Lan bí lí nhưng cô ả vẫn ngoan cố.

- Tôi không tin và không bao giờ tin, anh cố tình làm như thế này vì anh không muốn tôi làm phiền anh chứ gì...??

Vũ lại kêu khổ, anh mệt mỏi quá rồi. Vân thấy vậy, nó mỉm cười.

- Chị kia, anh ấy đã nói như vậy rồi sao chị vẫn còn cố tình không hiểu là thế nào, tôi là người yêu và vợ chưa cưới của anh ấy, dù cô có tin hay không cũng mặc cô....!!

Vân chống hai tay vào sườn, nó dọa.

- Cô không thấy là mình mặt dày quá hả, người yêu của người ta đứng lù lù ở đây mà cô dám nhảy vào tranh giành và gào lên như một con điên là thế nào, cô không thấy là mình đang làm trò cười cho mọi người ở đây à...!!

Lan nghe Vân nhắc, cô ta giật mình nhìn mọi người xung quanh. Cô ta bối rối quá, vì về lý và vì tình cô ta không thể nào thắng nổi con nhỏ kia.

Cô ta cố nén giận mà bước đi, nhưng trước khi đi cô ta còn quay lại nhìn Vân một cái như muốn ăn tươi nuốt sống. Cô ta có thể bỏ qua cho Vân hôm nay nhưng không có nghĩa là ngày mai cô ta không tính sổ với nó.

Buông tha cho Vũ và cho anh dễ dàng được lấy vợ như thế ư...?? Không bao giờ, dù cái đám cưới kia có là thật hay không cô ta cũng phải tìm cách phá cho bằng được và phải biến Vũ thành riêng của mình.

Vân sau khi xử được cô ả kia cho Vũ rồi. Vân quay sang Vũ để xử nốt anh.

Vân một tay chống vào sườn, còn tay kia chỉ thẳng vào mặt của Vũ mà quát.

- Tên kia, sao anh dám làm nhục tôi trước mặt mọi người như thế hả, anh mà không xin lỗi tôi thì anh sẽ không xong với tôi đâu...!!!

Vũ cười khẩy bảo Vân.

- Tại sao tôi lại phải xin lỗi cô, cô nên nhớ tuy tôi là người tạo ra vở kịch này nhưng tôi không hề ép cô phải diễn cùng tôi. Cô đã tự nguyện làm điều này cho tôi sao bây giờ cô còn trách tôi...!!

Vân bí lí, đúng là anh ta ép mình giả làm vợ chưa cưới của anh ta nhưng mình cũng có thể nói cho mọi người ở đây và cô ta biết sự thật kia mà.

Mình đúng là một con ngu, tự giục đầu vào dọ thì còn than thở cái nỗi gì. Vân hết cả hứng thú cãi nhau và nó cũng quên luôn việc xử Vũ.

Vân quay ra để đi về, vì hình như cũng hơi muộn rồi thì phải. Vũ thấy nó bỏ đi, anh hỏi.

- Cô tới đây mua sắm gì à...??

Vân thờ ơ trả lời.

- Tôi chỉ mua vài thứ thôi, mà anh hỏi tôi để làm gì...??

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Vũ cười cười bảo Vân.

- Vì cô giúp tôi nên tôi sẽ không lấy tiền số hàng hóa cô đã mua...!!

Vân cười khẩy nghĩ, mình bị hấn mua danh dự và lòng tự trọng của mình chỉ bằng vài xu lẻ, đúng là nực cười, dù chị đây có đi ăn mày cũng không bao giờ muốn nhờ cậy hay nhận ơn từ anh.

Vân không thèm bảo Vũ thế nào, nó quay bước đi luôn.

Vũ bực cả mình, vì nó dám lờ đi lời nói của anh. Dù nó không cần hay không muốn thì ít ra nó cũng phải nói cho anh một câu chứ. Con nhỏ này đúng là đồ khinh người và kiêu căng quá đáng.

Vũ khẽ gắt Vân.

- Thế nào cô có đồng ý không...??

Vân quay phắt lại, nó ngán ngẩm bảo Vũ.

- Anh định trả ơn người khác bằng tiền bạc à, với tôi nó chẳng là cái gì cả, vì danh dự của tôi đã bị anh đem ra đùa bỡn như thế mà anh có vẻ dửng dưng như là chuyện mua bán là thế nào...!!

Vũ nheo nheo mắt trêu Vân.

- Cô mà cũng có lòng tự trọng cơ à, không phải cô đã dám nhận Hoàng là chồng chưa cưới của cô hay sao. Hôm nay bị người khác chơi lại, cảm giác của cô thế nào...??

Vân cũng cười khẩy bảo Vũ.

- Cảm giác của tôi rất tuyệt, vì tôi thấy cả hai anh rất giống đàn bà và rất thân thiết với nhau nên có chuyện gì cũng nói cho nhau nghe, anh có biết là hai anh là những người rồi hơi nhất thiên hạ không hả...??

Vũ tức bầm gan, anh không còn thấy cảm ơn hay là biết ơn nó nữa mà trong lòng của anh lúc này chứa đầy sự bực dọc.

- Nếu thế thì tôi không cần phải trả ơn cho cô cái gì cả, cô có thể đi được rồi...!!

Nhưng Vân lại thay đổi quyết định của mình, tha cho hấn ư, dễ dàng cho hấn quá.

Vân chìa tay của mình ra, nó hất hàm hỏi Vũ.

- Anh là ông chủ của cái siêu thị này chứ gì...??

Vũ chán nản trả lời.

- Đúng thế.....!!

Vân cười cười.

- Anh có thể đưa thẻ VIP của anh cho tôi không...??

Vũ kinh ngạc, anh hỏi nó.

- Cô cần nó để làm gì...??

Vân vuốt vuốt cái mũi của mình, cái miệng của nó khẽ nhếch lên.

- Không phải lúc này anh bảo muốn trả ơn cho tôi là gì, bây giờ có cơ hội rồi sao anh không chụp lấy....!!

Vũ chưa thấy con nhỏ nào tự kiêu như con nhỏ này, nó làm giúp cho mình có tí chuyện mà nó đòi hỏi mình trả ơn cho nó, chưa hết nó làm như mình vinh dự lắm nếu được làm một cái gì đó cho nó, đúng là đồ kênh kiệu.

Vân mua cho mình một đồng hồ, nó cười cười bảo Vũ.

- Anh tính tiền cho tôi hết số này nhé, cảm ơn anh nhiều...!!

Vũ nhìn mà choáng, chúa ơi, nó muốn mua hết cả cái siêu thị của anh hay sao. Anh thở dài bảo cô nhân viên của mình.

- Em tính hết số này và ghi vào một cái sổ riêng cho anh...!!

Cô gái gật đầu và cầm túi quét từng cái mã vạch.

Vân bảo Vũ.

- Tôi đi vệ sinh một tí, anh cứ làm đi nhé....!!

Trước khi đi nó nhìn Vũ một cái thật đều, đi được hai bước nó vội lấy tay bịt miệng của mình lại vì buồn cười.

Chỉ khổ cho cô gái kia, phải quét hết một đồng hồ, đến khi xong thì trán của cô ta cũng lấm tấm mồ hôi và cái tay của cô ta cũng muốn rời cả ra vì mỏi.

Mọi thứ đã được tính toán và cho hết cả vào túi bóng mà vẫn không thấy Vân đâu.

Vũ nóng cả ruột vì chờ đợi nhưng hình bóng của Vân thì như chim đang bay ở trên trời

Đã đến giờ đóng cửa mà Vân vẫn không quay lại. Vũ dơ cái đồng hồ của mình lên để xem giờ, anh giật mình vì đã gần 10 giờ rồi.

Vũ cười khẩy, kiểu này là anh lại bị con nhỏ chết tiệt kia chơi xỏ. Chúa ơi, sao anh không để ý tới thái độ của nó trước khi nó đi chứ, không phải nó nhìn anh một cái thật đều và cười khúc khích là gì.

Vũ ngồi thờ ở đấy, anh ôm đầu. Cả ngày hôm nay anh phải ra sức để làm việc, vừa mới giải quyết chuyện làm ăn xong, thì anh lại phải giải quyết họa từ trên trời rơi xuống.

Anh mệt mỏi bảo mấy nhân viên của mình.

- Chắc là cô ta không quay lại đâu, phiền mọi người trả hết mọi thứ vào chỗ cũ, rồi chúng ta đóng cửa lại để ra về....!!

Họ gật đầu và làm theo, mặc dù trong lòng họ hơi tức và hơi cảm thấy khó hiểu cho hành động kỳ lạ của Vân. Cô ta bắt người khác chọn cho cô ta một đồng, chưa hết tất cả cũng đã được tính toán xong, sao cô ta không đem về nhà của mình mà lại bỏ đi đâu mất.

Vũ cầm chiếc chìa khóa xe ô tô, anh mở cửa và bước vào xe.

Vũ ôm đầu vì con đầu nhức lại hành hạ anh, cứ mỗi lần anh bị stress hay căng thẳng là thần kinh của anh lại căng như dây đàn.

Vũ lái xe ra con đường chính, anh nói rộng cái cạp ở cổ cho thoải mái. Vũ lúc này chỉ muốn nhanh về nhà để tắm rửa và nghỉ ngơi.

Vũ đang đi anh thấy thấp thoáng bóng dáng của một con nhóc đang đi dạo trên vỉa hè, anh đèn chiếu lên người nó, anh giật mình vì kia không phải là con nhóc hay sao.

Vũ ngập ngừng nửa muốn bỏ đi cho xong, nửa muốn dừng xe lại để trị cho nó một trận vì nó dám trêu tức anh. Nhưng anh lắc đầu nghĩ thôi thì mặc xác nó đi nếu mình mà còn gặp hay nói chuyện với nó nữa thì chỉ chuốc họa vào thân mà thôi, đúng là một con nhỏ chanh chua.

Vân muốn đi dọa cho tâm hồn thanh thản, lúc này nó trêu tức và làm cho Vũ một vỏ tuy có hơi vui sướng lúc đầu, nhưng mọi cảm giác sung sướng lại trôi qua nhanh.

Vân hay thờ dãi vì nó nhớ nhà và nhớ người thân trong gia đình, có lẽ nó là một người ngoài thì cố tỏ ra mạnh mẽ nhưng thật ra nó là một con nhỏ yếu đuối.

Mắt của nó nhìn hai hàng cây to bên đường, chân của nó bước đều. Tâm trí của nó đang suy nghĩ vẩn vơ, nó đâu hay có một cái cây to trước mặt.

Thấy nó đi mà tâm hồn để đầu đầu, Vũ buồn cười quá. Anh chưa kịp hét lên để thông báo cho nó biết là có một cái cây trước mặt thì cái trán của nó đã bị sung cả lên rồi.

Vân đập đánh bốp một cái vào thân cây, chưa hết nó ngã cả ra đất, chỉ tội cho cái trán và cái mông của nó sẽ bị đau tới mấy ngày hôm sau.

Vũ khúc khích cười khi thấy oan gia của mình bị thương như thế kia. Vân đứng dậy, cái mặt của nó nhăn nhó, tay của nó vuốt vuốt cái quần. Sờ lên cục u ở trên trán, Vân kêu khổ, nếu mai cái trán của mình mà bị sưng lên hay tím bầm thì ai còn dám vác mặt đi làm nữa, đúng là xui xẻo hết chỗ nói.

Vân thấy có ánh đèn xe ô tô chiếu vào mình, nó liền quay lại xem là ai mà đều thế, mình bị như thế này mà người ta lại chiếu sáng mình cho thiên hạ xem là thế nào.

Vân quay sang nhìn, vừa trông thấy người ngồi ở đằng sau tay lái và anh ta còn gặp cả người xuống để cười nó nữa chứ.

Vân bực mình bước lại, nó quát.

- Tên kia, anh cười cái gì há, đứng rồi cứ cười đi, cười cho đã vào...!!

Vũ cố nín cười để hỏi nó.

- Tại sao tôi lại không được cười, không lẽ ngay cả chuyện này tôi cũng phải xin phép cô...??

Vân tức đáp.

- Mặc xác anh cười hay là không cười, nhưng sao anh lại cười đúng vào lúc tôi bị ngã là thế nào...??

Vũ tỉnh bơ nói.

- Cô này lạ nhỉ, không may tôi lại muốn cười vào đúng lúc này không lẽ cô bắt tôi phải cố nín nhịn hay sao...??

Vân mỉa mai bảo Vũ.

- Anh muốn trả thù tôi chứ gì, anh đúng là đồ nhỏ mọn...!!

Vũ cười cười đáp.

- Tôi thấy người nhỏ mọn là cô mới đúng, cô giúp tôi được có chút chuyện, tôi đã có lòng trả ơn cho cô thế mà cô lại dám chơi tôi, hại tôi đến bây giờ mới được về nhà....!!

Vân khẽ nheo nheo mắt, cái trái của nó nhăn lại và cái chân của nó như muốn trùng cả ra, nó nhún mình đáp.

- Vâng, tôi là người nhỏ mọn, chào anh và hy vọng chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau...!!

Vân bước đi thẳng nhưng khốn nỗi, nó bước hụt vì vỉa hè cao hơn lòng đường nên nó lại bị ngã chổng kình ra đấy. Mặt của nó đập bốp xuống nền xi măng, hai tay của nó đang rộng ra và cái chân của nó khẽ co lên.

Vũ lại được phen cười thật to, anh cười như chưa bao giờ được cười. Hình như cơn đau đầu của anh không cần thuốc cũng đã khỏi rồi.

Vân đau quá, nó bật khóc khi bị làm trò cười cho cái tên kia. Vân cố đứng dậy, nhưng nó loạng choạng muốn ngã, cơn choáng váng của nó vẫn còn chưa hết vì nó đã khỏi ốm đau.

Vân căm tức cái tên Vũ vô tình và máu lạnh kia, chúa ơi sao hắn lại tàn ác đến thế, dù cho hắn có ghét mình thì khi thấy mình bị ngã đau như thế này hắn phải chạy lại đỡ mình dậy và hỏi han mình vài câu chứ, đằng này hắn lại sung sướng cười như điên thế kia, không lẽ hắn tưởng mình đang diễn hài cho hắn xem.

Vân bước lại, nó liền mở cửa xe của Vũ, chưa hết nó trèo luôn vào. Vân nhăn nhó bảo Vũ.

- Anh có thể trở dùm tôi về nhà hay không vì cái chân của tôi đau quá mà tôi cũng không còn sức để đi về nhà nữa vì tôi đói quá rồi...!!

Vũ sùng sốt, sao nó còn dám nhờ vả anh nữa là thế nào. Anh định đuổi nó xuống đi cho xong, nhưng khi nhìn thấy cái trán bị sưng và bộ quần áo dính toàn bụi của nó, anh đành thờ dãi bảo.

- Nhà của cô ở đâu để tôi đưa về...??

Vân liền đổi ý, nó bảo Vũ.

- Anh có thể mời tôi một bữa coi như là trả ơn tôi giúp anh được không...??

Vũ lại há hốc mồm ra vì kinh ngạc, chúa ơi, nó còn là con gái không nhỉ, lúc nãy mình trả ơn cho nó thì nó lại không thèm lấy, bây giờ nó lại muốn mình mời nó ăn nữa chứ, không được mình ghét đi ăn với con gái lắm, đuổi nó xuống đi cho xong.

- Xin lỗi cô nhưng tôi không thể đi ăn cùng cô được thay vào đó tôi sẽ cho cô tiền để cô đi ăn một mình...!!

Vân hai tay siết chặt vào nhau, đây là điều nhục nhã nhất mà nó từng phải chịu đựng, anh ta đúng là một tên khốn.

Vân không nói gì, nó liền bước xuống, nhưng đi được hai bước nó liền quay lại, nó đá hai phát vào thân cây bên đường, nó rủa.

- Cho mày chết, hy vọng lần sau tao không còn gặp hay trông thấy mày nữa...!!

Vũ tức cả mình, nó đang chửi khéo mình đây mà. Anh hỏi nó.

- Này cô, thế cô không lấy tiền để đi ăn à...??

Vân đi thẳng nó không thèm bảo Vũ như thế nào, nhưng nó liền ôm ngay lấy bụng của mình mà rên rĩ.

Vũ đang khởi động xe để đi, anh nhìn thấy nó như vậy, anh nghĩ chắc con nhỏ kia nó muốn trêu đùa mình nữa chứ gì, mặc xác nó, mình không có hứng thú hay dành rồi để chơi với nó.

Vũ đi được một đoạn xa rồi mà con nhỏ kia vẫn cứ ôm lấy bụng và không chịu đứng lên, anh bực cả mình vì anh không thể nào bỏ đi khi chưa biết nó bị làm sao, kể cả nó lừa anh cũng được như thế khi trở về nhà anh mới ăn ngon ngủ kỹ.

Vũ cho xe lùi lại, anh bước xuống xe khi đến gần nó.

Anh lo lắng hỏi.

- Cô bị làm sao thế...??

Anh khề đặt tay lên vai của nó, Vân nhăn nhó vì đau, cái trán của nó đã lấm tấm mồ hôi và cái mặt của nó thì xanh như tàu lá chuối.

Vũ thấy thế hốt hoảng quá, anh hỏi nó dồn dập.

- Cô bị đau ở đâu à, sao trông sắc mặt của cô yếu thế...??

Vũ vừa dứt lời, nó run run bảo.

Tôi...tôi cũng không biết nữa, chỉ là cái bụng của tôi đau dữ dội quá...!!

Nói xong câu đó nó là dần ra. Vũ hoảng hồn anh vội bế xốc nó trên tay của mình. Anh đặt nó vào xe, và cài dây an toàn cho nó, anh phóng xe đến bệnh viện gần đó.

Vừa đi anh vừa trấn an nó.

- Cô cố chịu đau một chút, tôi sẽ đưa cô đến bệnh viện gần đây...!!

Vân đau quá, nó không thể trả lời hay nói gì với Vũ. Tay của nó ôm chặt lấy cái bụng của mình, mồ hôi đã tuôn ra ướt đầm cả áo, đôi môi của nó run run.

Vân nắm chặt lấy tay của Vũ mà không chịu buông ra, nó sợ hãi lắm, mặc dù đau nhưng nó vẫn cố nói với anh.

- Anh...anh sẽ không bỏ tôi mà đi về chứ...??

Vũ thấy nó bị như thế này trong lòng của anh cảm thấy thương xót, anh an ủi nó.

- Ừ, anh sẽ không về đâu, em cứ yên tâm mà vào phòng bệnh đi...!!

Hai cô ý tá và ông bác sĩ đẩy cái xe của Vân vào trong. Vũ đứng ở ngoài chờ, anh thấy lo lắng, lau mấy giọt mồ hôi chảy trên má, anh ôm đầu ngồi xuống cái ghế bên cạnh.

Vũ sợ không khí bệnh viện và anh cũng sợ luôn cả mùi thuốc. Ký ức tuổi thơ của anh là nỗi ám ảnh không bao giờ nguôi, anh nhớ đến người bạn học đã

chết của mình.

Anh và con nhỏ đó thích nhau đã lâu, đến khi anh học đại học thì cô bạn của anh đột nhiên trở bệnh. Khi anh phát hiện ra cô bạn gái của mình bị ung thư giai đoạn cuối anh đau khổ tột cùng, ngay cả một câu anh thích em anh cũng không kịp nói thì cô ấy đã bỏ anh đi.

Anh coi đó mà mối tình đầu khó phai của mình, anh tự hỏi có phải vì như thế nên anh không thể yêu hay thích ai, anh luôn so sánh các cô gái khác với con nhỏ đó, anh không thấy ai có thể sánh được hay là bằng được cô ấy cả.

Cũng cái không khí bệnh viện và mùi thuốc này cho anh cảm giác đau thương, anh không bao giờ đặt chân đến bệnh viện trừ phi nhà anh có người thân ốm đau, thế mà hôm nay anh vì một con nhỏ không quen biết, anh lại phải đến đây.

Anh tự an ủi mình là mình làm như thế này cũng vì tình người mà thôi, không lẽ anh có thể vô tâm bỏ mặc một người ốm đau ở đường.

Vũ ngồi chờ mà trong dạ bồn chồn, anh đang suy nghĩ mông lung ở trong đầu thì có tiếng của bác sĩ.

- Cậu là người thân của cô bệnh nhân này à...??

Vũ cười mệt mỏi nói.

- Vâng, cô ấy có bị làm sao không hả bác sĩ...??

Ông ta gỡ sổ bệnh án ra, ông khẽ héch cái kính cận dày cộm của mình lên, ông bảo.

- Cô ấy có triệu chứng bị đau dạ dày thời kỳ đầu...!!

Vũ lo lắng hỏi.

- Nếu thế cô ấy sẽ không bị biến chứng hay chuyển sang bệnh khác chứ...??

Ông bác sĩ trả lời anh như một nhà giáo giảng bài cho học sinh.

- Cô ấy sẽ không sao nếu biết cách điều chỉnh ăn uống và uống thuốc đầy đủ...!!

Vũ cảm ơn bác sĩ, anh hỏi.

- Tôi có thể làm hồ sơ nhập viện cho cô ấy và đóng tiền viện phí cho cô ấy ở đâu...???

Ông bác sĩ liền bảo Vũ.

- Cậu đi đến cuối hành lang, rẽ phải là đến...!!

Vũ quay gót bước đi, sau khi hoàn thành xong cái thủ tục rườm rà kia. Vũ còn phải mua sữa và vài thứ khác cho Vân.

Vũ lắc đầu kêu khổ, anh tự hỏi mình là gì của nó, chúa ơi, bạn bè cũng không phải người thân cũng không, thật nực cười i anh và nó là kẻ thù của nhau, sao anh lại phải đi giúp đỡ cho nó.

Vân vẫn còn đau, nó nghĩ chắc là anh chàng Vũ kia đã về nhà rồi. Nó cảm thấy cô đơn và buồn tủi quá, sao nó cứ hay ốm đau thế này, nó bị gãy chân, cảm cúm nay là căn bệnh đau dạ dày, mà ông bác sĩ bảo mình mới chớm đau thôi, mình chỉ cần điều chỉnh cái thói quen ăn uống không có giờ giấc và ăn vô tội vạ là được.

Vân còn đang suy nghĩ mông lung thì Vũ vào, anh quan tâm hỏi nó.

- Cô không sao chứ, đã thấy đỡ đau chưa...??

Vân kinh ngạc vì nó tưởng Vũ đã đi rồi, nó nghi ngờ hỏi.

- Sao anh còn ở đây, không phải là anh đã về nhà rồi sao...??

Vũ mai mỉa bảo Vân.

- Vâng, tôi cũng muốn về nhà rồi, nhưng ai kia nắm tay tôi chặt quá làm tôi không dứt ra được để mà đi...!!

Vân không chấp chỉ cần anh ta ở lại với nó là nó mừng hết biết rồi, trách móc anh lỡ anh ta tức giận rồi bỏ về luôn thì sao.

Vân cười toe toét hỏi Vũ.

- Anh mua cho tôi cái gì vậy, tôi có thể ăn được không...??

Vũ trừng mắt lên quát Vân.

- Cô vừa phải thôi, cô không biết mình bị gì hay sao mà hơi một là ăn và ăn là thế nào...??

Vân nhăn mặt lại vì đói, con đau vẫn còn chưa tan nhưng với nó đói quan trọng hơn.

Vân năn nỉ Vũ.

- Anh làm ơn đi mà tôi đói lắm rồi tôi phải ăn nếu không tôi chết mất...!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Vũ rửa Vân.

- Sao cô cứ mở miệng ra là chết, sao cô không chết luôn đi...!!

Vân liền giật ngay lấy cái túi mà Vũ mang vào, nó reo lên khi trông thấy cái bịch sữa.

Cắm cái ống hút vào cái lỗ, nó hút đánh xoẹt một cái, xong rồi nó mỉm cười thật tươi.

- Cảm ơn anh nhiều lắm vì đã chịu ở lại và đưa tôi vào đây...!!

Vũ há hốc mồm ra để nhìn nó, anh lắc đầu, con nhóc này đúng là trẻ con, sao mỗi lần nó trông thấy thức ăn giống như một con mèo thèm thịt mỡ là thế nào.

Anh thấy con nhỏ này người của nó mi nhon như thế kia thì nó ăn bao nhiêu sao lúc nào nó cũng kêu đói, hay người nó là một cái thùng rỗng kêu to.

Vũ lắc đầu, anh bảo nó.

- Tôi đã làm thủ tục nhập viện và đóng tiền viện phí cho cô rồi, nên cô cứ yên tâm mà ở đây, tôi cần phải về nhà để tắm rửa và nghỉ ngơi...!!

Vân nghe Vũ nói là anh sẽ về, nó cảm thấy hơi buồn, nhưng anh giúp cho nó như thế này là đã quá tốt rồi, nó không nên đòi hỏi hơn.

- Vâng, chào anh và cảm ơn anh về tất cả...!!

Vũ không nói gì, anh khép cửa và bước ra để đi về.

Vân vì nằm có một mình ở trong bệnh viện nên cô nàng chán nản quá liền bò dậy.

Vân đi từng bước ra cửa, nó nghĩ chỉ bằng mình đi về nhà đi cho xong. Ở đây thêm lúc nữa chắc là mình sẽ hóa điên lên mất, chuồn về nhà để ngủ là cái tốt nhất.

Nói là làm, Vân liền khép ngay cửa lại và bước đi. Vân thấy mọi người cũng đã chuẩn bị đi ngủ hết cả rồi, cái không khí bệnh viện về khuya này làm cho Vân cảm thấy rờn rờn, vì bệnh viện thì tất nhiên phải có người chết, Vân hoảng hốt không biết phòng chứa xác chết ở chỗ nào. Cả người của nó đều run lên vì lạnh và cái mặt của nó sợ đến mức đã biến sang màu xanh rồi. Vân nhìn trước nhìn sau rồi bước đi.

Ra được đến cổng của bệnh viện, nó liền chạy một mạch. Trời đã về khuya như thế này, Vân không tìm thấy có cái xe ôm hay tắc xi nào để đón về nhà cả. Vân cũng sợ người ta mà biết nó trốn viện thì tiêu, nhưng ép nó ở đây thêm lúc nữa làm sao mà nó chịu nổi.

Vân ôm đầu đứng ở cổng, nó đang phân vân giữa việc đi và việc ở. Vân nghĩ thôi thì quóc bộ một đoạn rồi thấy cái xe nào thì mình đón về nhà luôn. Vân đi bộ khoảng mấy phút nó thấy có một bác xe ôm đang co ro đứng trên vỉa hè, bác vừa trông thấy Vân, bác liền hỏi nó.

- Cháu có cần đi xe ôm không, lên đây bác chở cho....??

Vân đang cần xe để về nhà, nó mừng quá liền nó ngay.

- Vâng, nhưng bác phải tính rẻ cho cháu đấy nhé, vì cháu cũng không còn nhiều tiền đâu...!!

Bác xe ôm cười cười, bác bảo nó.

- Ủ, bác sẽ tính rè cho cháu nên cháu yên tâm đi...!!

Bác đưa cho nó một cái mũ bảo hiểm. Vân cầm lấy và đội nó vào đầu. Hai người đi lòng vòng một đoạn là tới nhà của Vân, cô nàng trả tiền cho bác xong liền bước ngay về nhà.

Khổ thân cho Vân, hôm nay nó định đi mua sắm thức ăn và quần áo cho mình, vì gặp Vũ và trêu đùa với Vũ mà nó chẳng mua được cái gì cả. Bây giờ con đói lại bắt đầu hành hạ nó. Vân hoảng quá nếu tình trạng này mà kéo dài thì căn bệnh mới chớm đau dạ dày của nó sẽ ngày càng tồi tệ hơn, nghĩ đến lúc nó phải nằm trên bàn mổ là nó run cả mình.

Vũ vừa về đến nhà, anh mệt mỏi cả người, vứt cái áo khoác và cái cặp sang một bên, anh nằm thẳng cẳng ở trên giường. Bây giờ anh muốn ngủ lắm, nhưng anh phải hoàn thành xong cái nhiệm vụ tắm rửa, ăn cơm kia rồi mới thanh thản và không cảm thấy bức rứt để lên giường.

Đã chuẩn bị mọi thứ cho mình xong anh còn chưa kịp làm gì thì điện thoại của anh reo vang. Vũ chán nản cho lên tai nghe.

Lan từ lúc chia tay với Vũ ở siêu thị, cô ta điên lên, cô ta nghĩ mình sẽ phải tìm cách và tính từ bây giờ, mình cần làm cho Vũ cảm thấy hối hận vì dám lờ mình và dám không để ý đến tình cảm của mình.

Cô ta rủ mấy anh chàng mà si mê mình đi vũ trường để giải sầu, vừa mới uống được hai chai rượu cô ta buồn buồn nói lảm nhảm rồi gọi điện cho Vũ.

- A lô, Anh Vũ hả, anh có thể đến đây với em được không...??

Vũ đang điên cả mình, anh chỉ muốn được nghỉ ngơi và ngủ thế mà cô ta lại dám gọi điện làm phiền anh chưa hết hình như cô ta lại uống rượu và đi vũ trường thì phải vì anh nghe được cái mùi rượu trong giọng nói và âm nhạc quá to ở trong máy.

Vũ ngán ngẩm bảo.

- Xin lỗi cô nhưng tôi không rảnh, chào cô....!!

Lan cười khẩy bảo Vũ.

- Anh là một thằng khốn, không lẽ anh không thể nể mặt tôi vì anh mà đã làm không biết bao nhiêu chuyện để đến đây hay sao...??

Vũ tức khí gắt.

- Cô ăm nói cho cẩn thận, từ xưa tới nay tôi chưa nhờ cô hay khiến cô làm gì cho tôi cả....!!

Lan cũng tức không kém.

- Phải rồi, bây giờ anh có vợ đẹp rồi thì cần gì đến một cô gái như tôi nữa....!!

Vũ đã cáu kỉnh rồi, anh nghĩ mình mà còn nói chuyện hay giằng dụa với cô ả này nữa thì có lẽ mình phải uống thêm thuốc say ra mới ngủ được.

- Chúc cô vui vẻ, và cô nên nhớ là từ nay về sau đừng có gọi điện thoại cho tôi nữa....!!

Vũ bực mình nên anh không cần biết mình có bất lịch sự hay không, anh cúp máy một cái rất thô bạo. Lan cười khẩy, trong lòng của cô ta càng nung nấu quyết tâm chiếm Vũ cho bằng được, cô ta là thế không ăn được thì đập bỏ, cô ta nhất quyết không nhường cho bất cứ ai cả.

Anh chàng đi cùng Lan đã si mê cô nàng từ lâu rồi nay thấy cô nàng bị như thế này, trong đầu của anh ta có một ý nghĩ thoáng qua, lợi dụng lúc cô nàng quay đi chỗ khác anh ta liền bỏ một viên thuốc màu hồng nhạt vào ly rượu của Lan.

Lan vì đang chìm trong nỗi thống khổ nên không hay biết gì cả, cô ta bị anh chàng kia khích cho vài câu thế là cô ta lại điên lên và cho rượu lên môi uống.

Anh ta nhìn Lan uống cạn gần hết ly rượu anh ta mừng thầm và trong ánh mắt của anh ta ánh lên cái nhìn đầy xấu xa và bỉ ổi.

Lan đã say mềm cả người nên cô ta gục xuống bàn để ngủ nhưng miệng của cô ta đang nói cái gì đó. Anh chàng Công kia liền nháy mắt cho mấy thằng bạn đi cùng, anh ta bảo.

- Chúng mày cứ vui chơi đi nhé, tao có việc với con nhỏ này rồi...!!

Mấy thằng công tử kia cười hô hô bảo Công.

- Ủ, chúc mày vui vẻ....!!

Công đưa Lan ra xe của mình, cô nàng vẫn còn ú ớ ở trong miệng. Lan là một cô gái kiêu kỳ, cô ta cậy mình có chút nhan sắc nên hay tìm cách bốn cọt với tình ái, cô ta luôn chơi bời với toàn bọn công tử nhà giàu, trong đó có Công. Anh chàng này không phải là thích Lan chỉ vì con nhỏ dám si mê và trêu đùa anh trước mặt của nhiều người nên anh mới chơi cho nó một vỏ như hôm nay.

Công lái xe đến một cái khách sạn quen mà anh hay đưa các cô gái vào đây. Anh đi thẳng lên phòng của mình mà không cần phải bảo cô gái ở quầy tiếp tân câu nào.

Lan đã mềm nhũn trong vòng tay của Công rồi, cô nàng cảm thấy cả thân thể của mình nóng như lửa đốt, cô ta tự xé từng cái quần áo của mình ra một, rồi ôm chầm lấy Công

Khoa nhắc bông Vân lên và bế con nhỏ vào trong phòng riêng của mình. Anh đã thiết kế cho mình một phòng ở đây để nghỉ ngơi hay là phải làm việc khuya. Căn phòng này từ xưa đến nay không ai được phép vào hay là được dùng đến nó thế mà nay anh vì một con nhóc phải phá vỡ đi nguyên tắc của mình.

Anh đặt nhỏ Vân lên cái giường cá nhân, không biết trong mơ con nhỏ mơ thấy gì mà nó ôm lấy cổ của anh. Nó nói lảm nhảm ở trong miệng.

- Ông ơi, ông đừng giận con ông nhé, rồi con sẽ về nhà thôi.....!!

Khoa phì cười, mặt của anh đỏ lên vì anh với con nhóc gần nhau quá, hơi thở của nó phả lên cả mặt của anh. Anh ngượng ngùng nhìn xuống đôi môi đang hé mở của nó.

Khoa gỡ tay của Vân ra khỏi cổ của mình, nhưng con nhỏ lại giữ thật chặt, vừa làm nó vừa hét.

- Ông đừng bỏ con đi mà, con xin ông đấy....!!

Khoa kêu khổ, nó mà không buông anh ra nhờ đâu có ai vào đây thì sao. Anh cúi xuống tai của nó, anh thì thầm.

- Ngủ ngoan nhé cháu yêu, buông ông ra nào....!!

Khoa vừa dứt lời, Vân liền buông Khoa ra. Anh buồn cười quá đến nỗi hai tay của anh phải ôm lấy miệng của mình vì anh sợ làm cho nó thức giấc.

Khoa khép cửa phòng riêng của mình lại. Anh bắt đầu công việc, có một đồng hồ sơ đang chờ anh ký và phê duyệt. Anh ôm đầu, đến là khổ sao con nhóc lại ngủ ngay vào lúc này, anh đang cần con nhỏ dịch cho anh mấy tài liệu mà bên kia gửi sang, kiểu này anh sẽ bắt con nhỏ làm việc thêm giờ để bù vào khoảng thời gian mà nó đã ngủ.

Hoàng thì lại khác anh đang nường ở trên giường mà vẫn chưa muốn dậy. Tối hôm qua anh làm việc khuya nên hôm nay anh phải ngủ bù cho đủ.

Từ hôm chia tay con nhỏ Vân ở công viên đến giờ, nhiều lúc nghĩ đến nó anh vẫn còn cảm thấy tức nhưng công việc đã cuốn anh đi như dòng chảy của thời gian tàn phá hết mọi thứ mà nó đi qua.

Anh đã quên hết, anh coi Vân như chưa bao giờ tồn tại hay xuất hiện trước mặt của anh.

Anh là người được mệnh danh là người của công việc, anh hăng say làm và sáng tạo nên những cái mới, đó là đam mê cũng như lẽ sống của anh.

Lan thấy đầu của mình đau như bị ai dằn và cái cổ họng khô khốc. Cô ta kinh hoàng khi thấy mình nằm trần truồng ở trên giường, vội lấy cái chăn quấn quanh mình, cô ta chạy vội vào phòng tắm.

Cô ta đau khổ cùng cực và khóc nức lên, cô ta cố nhớ xem chuyện gì đã xảy ra tối hôm qua. Càng nhớ đến đâu cô ta càng kinh tởm Công hơn nhưng cô ta làm gì được hấn.

Hai tay của cô bóp thật chặt vào cái vôi hoa sen, thế là hết mình phải làm sao bây giờ, chúa ơi, có ai hiểu cho lòng của con, tại sao không phải là ai khác mà lại là hấn.

Lan định kiện Công ra tòa, nhưng cô ta lại ngừng ngay ý nghĩ này, vì đây đâu phải là lần đầu tiên cô ta qua đêm với đàn ông. Cô ta không muốn làm to chuyện này vì không muốn Vũ biết, nếu mà anh ấy biết thì kế hoạch tiếp cận của cô ta đâu còn nữa.

Lan là một con cáo già dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cô ta cũng nghĩ được ra cách để thoát thân.

Công đã dậy và bỏ đi từ bao giờ rồi, sau khi chơi cho thỏa anh ta sung sướng nhìn nạn nhân của mình vẫn còn ngon giấc. Anh ta nhếch mép của mình lên, lấy cho mình cái áo và tắm qua, anh ta khép cửa và bước ra ngoài. Trên tay của anh là một xấp ảnh dày, anh ta đã chụp lại tất cả hình ảnh khỏa thân của Lan.

Lan ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi khách sạn nhưng trên mặt của cô ta tái xanh vì thuốc và vì uất hận, cô ta không ngờ cả đời của mình đi trên đũa kê khác nay lại bị người ta chơi lại một cách sâu cay như thế này.

Vân đã ngủ bốn tiếng rồi mà nó vẫn chưa chịu dậy. Khoa vì mãi làm nên cũng quên không đánh thức con nhỏ.

Vân khẽ cựa mình, nó vươn vai và ngáp một cái thật to. Trên nét mặt của nó biểu hiện sự thỏa mãn vì được ngủ đã giấc. Vân giật mình vì nó đang nghĩ xem mình đang ở đâu.

Vân thấy mình đang nằm trên giường, cái chăn được đắp ngang người. Vân vội nhảy xuống đất, khẽ vuốt tóc cho thẳng, nó mở cửa bước ra. Vừa mới

nhìn thấy Khoa, Vân đỏ hết cả mặt vì xấu hổ.

Khoa vừa bực mình vừa buồn cười hỏi nó

- Thế nào hả cô nhân viên của tôi, ngủ đủ chưa...??

Vân bẽn lẽn nói.

- Dạ, đủ rồi ạ...!!

Khoa nghe Vân trả lời anh như một con mèo, anh càng bực mình hơn.

- Bây giờ thì cô làm việc cho tôi....!!

Anh ném cho nó một đồng hồ sơ, chưa hết anh quát.

- Cô phải hoàn thành hết cho tôi trong ngày hôm nay, làm luôn bản báo cáo tình hình của công ty....!!

Anh trừng mắt lên bảo nó.

- Và làm luôn bản kiểm điểm về thái độ của mình đối với sếp.....!!

Vân chán chường buồn cãi nhau với Khoa, con nhỏ ngoan ngoãn mang chồng hồ sơ mà Khoa vừa ném cho mình và tước luôn cái Laptop của Khoa. Nó không nói gì nữa mà cắm cúi vào làm việc.

Vân cố gắng hoàn thành công việc và nhiệm vụ của mình sớm. Nhưng Khoa không tha cho con nhỏ. Anh chàng bắt Vân dịch hết tài liệu này tới tài liệu khác. Khoa muốn hành và đẩy Vân cho bỏ ghét.

Vân lau mồ hôi trán, cô nàng vừa bung một chồng hồ sơ vừa thở hổn hển vì mệt. Vân lẩm bẩm

- Cái tên chết tiệt kia, hần đúng là đồ độc ác mà, hần định hại mình chết đói và chết dần vì mệt đấy. Được anh muốn chơi thì tôi chơi với anh....!!

Vân thôi không còn làu nhàu hay lẩm bẩm chửi rủa Khoa nữa mà cô nàng chăm chú và cắm cúi làm việc. Trên môi của cô nàng nở một nụ cười thật gian. Khoa nhìn thấy nụ cười đó, anh chàng cảm thấy nghi ngờ và có ý đề phòng ở trong dạ, vì từ khi làm chung với Vân đến giờ anh chàng hiểu Vân là một con bé nghịch ngợm và hay bày trò để trêu ghẹo người khác.

Vân khẽ quay lại nhìn Khoa một cái rồi nở một nụ cười, Khoa giật mình và đỏ mặt vội cúi xuống giả vờ ghi ghi chép chép. Anh chàng cảm tưởng mình là học sinh bị cô giáo bắt gặp đang quay bài.

Vân lấy tay che miệng của mình lại, cô nàng thì thầm.

- He he he, hôm nay tôi và anh cùng nhện đói để làm việc. Tôi xem anh kêu mệt trước hay là tôi....!!

Vân liền giờ mấy que kẹo mút rồi cho lên miệng ngậm, cô nàng vừa làm việc vừa ngậm kẹo nên trông rất hoạt kê.

Khoa bực mình hỏi Vân.

- Cô có còn con nít không hả, đúng là đồ bất lịch sự. Đây là văn phòng làm việc chứ không phải là canteen, vì vậy cô làm ơn bỏ cái que kẹo ra khỏi mồm cho tôi nhờ....!!

Vân cười cười, rồi vớ lấy túi xách của mình. Cô nàng chìa ra một que kẹo trước mặt của Khoa. Cô nàng mời.

- Anh có muốn ăn không vì tôi còn nhiều lắm....!!

Khoa vừa bực mình vừa buồn cười. Con nhỏ này coi mình là cái gì nhỉ, không lẽ nó coi mình là con nít hay sao. Mình là một thằng con trai và đã trưởng thành rồi ai lại đi ăn kẹo mút. Con bé này đúng là trẻ con.

- Không cảm ơn cô. Cô cứ giữ lấy mà ăn....!!

Vân cười khi bảo Khoa.

- Tôi chỉ sợ nếu ăn một mình mà không mời anh. Anh lại bảo tôi là đứa không biết phép tắc.....!!

Khoa ngán ngẩm lắc đầu rồi quát Vân thật to.

- Này cô kia, Cô đã hoàn thành xong công việc chưa, sao còn không làm việc đi. Cô có tin tôi lại trừ thêm tiền lương của cô không....!!

Vân tỉnh bơ bảo Khoa.

- Vâng, sắp cứ tự nhiên. Vì em biết kể từ khi làm cho xếp, em đã xác định là mình sẽ bị xếp bắt nạt và chết đói rồi nên sắp cứ thông thả mà làm.....!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Khoa muốn điên cả cái đầu. Anh chàng không nói một lời nào nữa mà tập trung vào cái desktop. Vân cũng tập trung vào công việc của mình. Cô nàng đánh máy mấy tài liệu đã dịch xong, rồi làm bản báo cáo tình hình của công ty cho Khoa. Vân đặt một chồng hồ sơ trước mặt của Khoa. Vân đặt đâu có nhẹ, cô nàng cố ý làm cho Khoa phải giật mình lên thì thôi. Đúng là Khoa vì mãi làm việc nên không hay là Vân đang đứng trước mặt mình.

Khoa giật bắn người lên, tim của anh chàng đang nhảy điệu Van ở trong lồng ngực. Vân bíp chặt miệng của mình lại để tiếng cười khỏi thoát ra ngoài. Khoa tức quá liền lấy tay gỡ tay của Vân ra khỏi miệng. Vân phá ra cười thật to. Trạng thái tinh thần của hai người lúc này trái ngược nhau, Vân thì hạnh phúc vì đã dọa được Khoa, còn Khoa tức điên lên và chỉ muốn cho con nhỏ Vân này một cái cốc. Anh chàng cố nén để hỏi. - Cô đã làm xong rồi chứ....?? Vân khẽ e hèm một tiếng và nuốt tiếng cười ở trong bụng. Cô nàng lấy bộ mặt thật nghiêm túc để trả lời xếp của mình. - Vâng, thưa sếp. Em đã dịch, đánh máy toàn bộ và làm luôn bản báo cáo của công ty cho sếp rồi.....!! Khoa ngả người ra sau ghế, anh chàng khoanh tay lại, mắt nhướng lên hỏi Vân.

- Cô có biết là mình đã quên gì không....?? Vân khẽ ngước mắt lên, cô nàng đang nhìn trần nhà, cái tay xoa xoa cằm. Đầu óc của cô nàng đang hoạt động rất mạnh và đang kiểm tra xem mình đã quên không làm nốt yêu cầu gì của Khoa. Vân cười khi bảo. - Xin lỗi sếp, nhưng em không nhớ gì cả.....!! Khoa vỗ bàn đánh dấm một cái. Vân giật bắn người lên, Con nhỏ khê gắt. - Sếp không thể ăn nói nhẹ nhàng được hay sao mà phải đập bàn để thị uy thế....?? Khoa cười khẩy bảo Vân. - Với người ương bướng và cứng đầu như cô, nói chuyện nhẹ nhàng không có tác dụng. Tôi bảo cô làm thêm bản kiểm điểm vì thái độ bất kính đối với sếp của mình và thêm hành vi dám ngủ trong giờ làm việc nữa.....!!

Vân tiu ngưu hỏi Khoa. - Anh có thấy mình hơi quá đáng không, nhân viên bị ốm anh cũng không cho nghỉ, anh bắt người ta đến đây làm việc, bị sốt thì phải uống thuốc mà uống thuốc thì phải ngủ chứ...?? Khoa trừng mắt lên, anh chàng ngồi dậy rồi lòi Vân sát vào mặt mình. - Cô mà còn dám cãi tôi, hay có những hành động chống đối nữa là tôi lòi cô ra tóa thật đấy.....!! Vân quay mặt sang hướng khác, cái chân của cô nàng khẽ dậm nhẹ lên chân của Khoa. Vân giả vờ ngoan ngoãn bảo Khoa. - Vâng, thưa sếp em biết mình phải làm gì rồi.....!! Khoa nhăn mặt lại vì đau, Khoa định cho Vân một cái cốc vào đầu nhưng cô nàng nhanh hơn. Vân lách người ra khỏi tầm với của Khoa, rồi giả vờ ôm lấy bụng của mình.

- Xin lỗi sếp, em cần đi vệ sinh một tí.....!! Vân bỏ chạy ra cửa thật nhanh, rồi đóng đánh rầm một cái và bỏ đi luôn. Khoa bị cục tức chèn từ sáng tới giờ, anh chàng như quả bom đang nổ chậm. Vân vừa đi khỏi thì Tú vào, anh chàng này muốn báo cáo tài liệu mà Khoa yêu cầu lúc sáng. Vân nhẹ nhàng đi từng bước và tiến lại gần cánh cửa văn phòng của sếp. Con nhỏ đang nghĩ cách để không bị trừng phạt cho cái tội dám dậm lên chân của sếp. Vân đứng gần vào tường rồi thò đầu qua khe cửa, đôi mắt của Vân nhòm vào.

Vân thấy Khoa đang chăm chú làm việc, hình như anh chàng không biết là Vân đang quan sát mình. Vân lấy tay ôm ngực và tự trấn chỉnh tinh thần để bước vào trong. Vừa mở được cánh cửa, Vân đã thấy được nụ cười rất ngọt của sếp. Vân chột dạ nghĩ. - Sao tự nhiên cái tên kia lại cười, không lẽ hẳn đang tính làm gì mình hay sao.....!! Vân hơi hải nên vẫn đứng một chân trong cửa và một chân ngoài cửa. Ý của cô nàng là nếu tên sếp kia có bất cứ hành động gì khả ghi Vân còn có đường để thoát. Khoa vẫn cười mà không nói gì. Vân đứng được một lúc rồi. Khoa bây giờ mới lên tiếng.

- Cô không đứng luôn ở đấy cả đời chứ, cô có biết là tôi chờ cô này giờ để nghe cô báo cáo không hả, hay là cô không đói và không cần phải nghỉ ngơi.....!! Vân thận trọng tiến từng bước vào trong. Vân mỉm cười hỏi sếp. - Anh đã đọc qua bản báo cáo của tôi chưa...?? Khoa nheo nheo mắt rồi giả vờ nói. - Xin lỗi cô tại tôi bận quá nên không có thời gian, bây giờ tôi yêu cầu cô đọc lại bằng miệng hết từng này cho tôi...!! Vân sững sốt, định phản kháng lại. Nhưng Vân hiểu ngay.

- Cái tên này muốn hành mình để trả thù cho hành động ban nãy của mình đấy mà. Đúng là đồ nhỏ mọn, cũng được nếu anh muốn thế tôi sẽ chiều anh.....!! Vân tươi cười và lễ phép nói. - Vâng, thưa sếp. Em sẽ làm ngay đây.....!! Vân lòi tệp hồ sơ mà lúc nãy mình đánh máy ra, rồi nói sơ qua nội dung cho Khoa. Khoa chăm chú lắng nghe, nhưng vẫn hỏi Vân hỏi nhiều. Vân bực hết cả mình. - Hừ, tên này cậy mình giỏi để bắt nạt một con bé mù kinh tế như mình đây mà. Nhưng mà anh đánh giá và coi khinh người khác hơi quá đấy.

Tuy là tôi không được đào tạo và có nhiều kinh nghiệm cũng như sự nhạy bén như anh nhưng điều đó cũng đâu có nghĩa là tôi không thể tự học.....!! Vân tự tin trả lời Khoa hết những câu hỏi mà Khoa đưa ra cho Vân. Con nhỏ không cần biết là đúng hay sai mà chỉ trả lời theo suy nghĩ và cảm giác của mình mà thôi. Khoa phá ra cười thật to. - Cô hài hước quá, làm ăn kinh tế như cô chỉ có nước phá sản sớm.....!! Vân đáp lại lời Khoa cũng không kém. - Anh nói đúng, tôi công nhận mình ngu dốt. Nhưng tại sao có người biết tôi ngu dốt mà vẫn thuê tôi vào đây làm nhĩ, không biết anh ta có vấn đề gì không, hay đơn giản là anh ta có suy nghĩ khác người.....!! Khoa đang cười vội ngừng ngay lại.

Khoa trừng mắt lên quát. - Con nhỏ kia, cô có biết là mình vẫn chưa làm bản kiểm điểm và vẫn chưa nộp cho tôi. Nguyên hai cái tội kia tôi vẫn còn chưa xử lý cô, nay cô lại vi phạm thêm là thế nào, có phải vì tôi dễ tính quá nên cô được nước lấn tới không hả...?? - Dạ, em xin lỗi sếp. Em sẽ ngồi và viết bản kiểm điểm cho sếp ngay đây. Nhưng em xin chỉnh sửa với sếp một chút xíu. Em cho là sếp hơi nhầm khi cho rằng mình dễ chịu thật ra chỉ có hai từ để miêu tả về sếp đó là "độc tài".....!! Khoa gồng mình lên rồi đập bàn cái dầm. Khoa quát lên thật to. - Cô đứng là càng ngày càng không coi tôi ra gì

mà.

Thôi khỏi cần nói nhiều với cô, cô viết cho tôi mười bản kiểm điểm chưa hết tôi sẽ phạt cô bằng cách tăng ca cho cô.....!! Vân bình thần nói. - Vâng, cảm ơn sếp.....!!! Vân đánh máy một bản kiểm điểm của mình, rồi in ra mười bản. Thanh đưa một đồng cho Khoa. Khoa ngạc nhiên bảo Vân. - Cô làm gì thế hả, có ai viết bản kiểm điểm mà bằng máy tính đâu, tôi yêu cầu cô viết lại bằng tay.....!!

Vân ỉu xiu nói. - Sếp đừng bắt bí người khác mà. Bản kiểm điểm viết bằng tay hay bằng máy đâu có gì quan trọng, quan trọng là thành ý của tôi đối với sếp.....!! Khoa nhìn thẳng vào mặt của Vân. Anh chàng phì cười bảo. - Cô có biết là bây giờ trông cô khôi hài lắm không hả, cô đúng là đồ nói dối mà không biết ngượng.....!! - Anh thì biết cái gì, tôi đã làm xong hết yêu cầu của anh rồi. Chào anh tôi đi ăn cơm trưa đây.....!! Hoàng sau một giấc ngủ dài, anh chàng vươn vai thức dậy. Vớ lấy cái đồng hồ đặt ở đầu giường. Hoàng dụi mắt để nhìn cho thật kỹ, thấy đã hơn 11 giờ trưa rồi. Hoàng phì cười nghĩ. - Mình đúng là ngủ như một con heo, không ngờ mình có thể nằm im một chỗ lâu như vậy.....!! Hoàng ngồi dậy, rồi đi vào phòng tắm. Sau khi đánh răng, rửa mặt và làm vệ sinh buổi sáng xong, Hoàng thay quần áo rồi phóng xe đi ăn trưa. Hoàng là một người lười nấu nướng, ngoài ra anh chàng cũng không biết nấu ăn, nên căn bếp lúc nào cũng lạnh vì lửa chưa bao giờ được thối lên ở đây. Hoàng lái xe tới siêu thị của Vũ, anh chàng muốn rủ thẳng bạn đi ăn cùng. Vũ đang bận giải quyết mấy đơn đặt hàng ở trong văn phòng nên không có thời gian để đi ăn. Anh chàng làm việc say sưa quá nên cũng quên luôn cả đói. Vũ nghe tiếng gõ cửa liền nói. - Mời vào.....!! Hoàng tươi cười bảo Vũ. - Thế nào cậu đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình chưa, mình muốn mời cậu đi ăn.....!! Vũ ngược mắt lên nhìn thẳng bạn. Thấy khuôn mặt tươi rói và hạnh phúc của Hoàng. Vũ mỉm cười hỏi. - Hôm nay cậu trúng mảnh gì hay sao mà vui thế....?? Hoàng ngồi xuống cái ghế đối diện với Vũ, anh chàng cầm một tờ giấy lên xem, người ngả về phía sau, hai chân vắt lên nhau. Hoàng cười khi bảo Vũ. - Chẳng là lâu rồi mình mới có một giấc ngủ ngon nên tinh thần có vẻ hơi phấn chấn một chút.....!! - Nếu thế thì chúc mừng mày còn tao không tài nào ngủ được, đầu của tao lại sắp như muốn nổ tung ra đây.....!! Hoàng nheo nheo mắt trêu Vũ. - Có phải mày không ngủ được vì đàn bà không. Cái số đào hoa của mày thật sung sướng, nhiều lúc tao ước được như mày mà không được.....!! Vũ cười khẩy bảo Hoàng. - Mày có cảm đi không hả, mày đến đây là để mời tao đi ăn, hay tới đây để móc họng tao.....!! - Xin lỗi mày, nhưng tao chỉ nói sự thật thôi mà, mày có thấy là không hề có đứa con gái nào bám đuôi của tao trong khi tao cũng đẹp trai, tài giỏi và nhà cũng giàu có như mày, tại sao chúng nó chỉ bám theo mày mà không bám theo tao.....!! Vũ được nước nói luôn. - Hay là chúng nó biết mày bị bóng nên sợ hãi tránh xa.....!! Hoàng uất quá liền lấy tờ giấy ở trên tay đập bốp vào đầu của Vũ. Anh chàng quát thật to. - Thằng kia sao mày dám ăn nói với tao như vậy hả, mày có tin là tao bóp mày chết luôn ở đây không....?? Thấy cái mặt tím tái vì giận của Hoàng. Vũ buồn cười quá, anh chàng lại càng trêu già. - Dạ, em biết lỗi rồi. Em hứa từ sau sẽ không dám trêu anh nữa. Nhưng mà anh cũng phải nói sự thật cho thẳng em này biết để còn giúp cho anh nếu không mẹ của anh lại hỏi em tại sao đến giờ này anh vẫn còn độc thân và không bám theo ai thì em biết trả lời như thế nào.....!! - Nếu thế mày chỉ cần bảo mẹ tao là tao lỡ yêu mày rồi nên không muốn có ai khác.....!! Vũ cùng già vờ hùa theo. - Ấy chết anh đừng làm thế, anh mà làm như vậy mẹ của em lại lên con đau tim rồi chết luôn thì sao.....!! Hoàng bực cả mình, anh chàng liền đứng dậy, rồi ôm lấy cổ của Vũ, Hoàng khẽ bóp lại rồi dọa. - Mày im miệng ngay lập tức cho tao, nếu không tao cho mày đi viện bây giờ.....!! Kể từ khi Vân mất tích đến giờ bố mẹ và ông của Vân ra sức tìm kiếm nhưng vô vọng. Hàng tuần họ vẫn nhận được hai lá thư của Vân gửi về nhà, trong thư con nhỏ chỉ bảo nó vẫn khỏe và đang sống rất tốt, ngoài ra nó không hề nói cho họ biết là nó đang ở đâu để cho họ đi tìm.

Thu vẫn hay tới nhà của Vân chơi, con nhỏ được Vân nhờ nhắn lại tình hình của mình cho gia đình của nó biết.

Bố mẹ và ông của Vân có lo lắng cho Vân cũng không làm gì được, vì bây giờ Vân giống như một con chim bay ngang trời làm sao mà bắt được nó và làm sao xác định nó đang bay theo phương nào để đi theo.

Bà Nhung đã tụt đi mấy ký, hàng đêm bà vẫn khóc vì nhớ thương đứa con gái. Ông Chung nẫu cả ruột khi nhìn thấy vợ như thế này, ông an ủi bà Nhung.

- Em đừng có đau buồn quá mà thành bệnh thì khổ. Anh tin là nó sẽ về nhà với chúng ta thôi.....!!

Bà Nhung mắt đỏ hoe bảo chồng.

- Em cũng mong như anh lắm nhưng chúng ta đã đợi nó được gần nửa tháng rồi mà có tin tức gì của nó đâu.....!!

Bà Nhung cầm mấy lá thư mà Vân gửi về, lòng bà đau như cắt. Bà ôm lấy mặt của mình, bà nói trong tiếng nức.

- Em thấy chúng ta thật độc ác, con bé còn trẻ người non dạ, biết nó có chống trọi được với phong ba bão táp của cuộc đời hay không...??

Ông Chung thở dài, ông ôm lấy vợ của mình. Bàn tay của ông khẽ vỗ nhẹ lên lưng của vợ.

- Anh tin là nó có thể vượt qua được, em không thấy là khi còn ở nhà nó cũng đã có chí khí tự lập từ nhỏ rồi hay sao.....!!

Vân tuy sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có nhưng con nhỏ chưa bao giờ cậy mình có của cải hơn người khác mà kiêu kỳ ngược lại con nhỏ rất chăm chỉ đi làm thêm và đi học thêm rất nhiều nên vốn sống của Vân tuy không nhiều nhưng cũng không quá ít.

Bà Nhung vẫn lo ngại.

- Em sợ lắm anh ạ, vì đường đời đâu có phải là đơn giản ngay cả những người được coi là lão thành và trải đời nhiều mà vẫn không thể nào vượt qua được cạm bẫy của cuộc đời huống chi là con bé Vân nhà mình.....!!

Ông Chung mặc dù lo lắng, buồn đau và nhớ thương Vân không kém gì vợ nhưng ông không thể nào biểu hiện ra sự yếu đuối như vợ của mình được vì ông cần phải mạnh mẽ để làm chỗ dựa cho vợ.

Hai vợ chồng ngồi im lặng ở phòng khách, họ không nói với nhau câu nào nữa vì hôm nay nhà đăng trai tới. Ông Chung ngán ngấm bảo bà Nhung.

- Chúng ta biết ăn nói với họ như thế nào đây, không lẽ nói cho họ biết là con bé Vân nó trốn mất tiêu rồi.....!!

Bà Nhung lấy khăn lau nước mắt.

- Anh xem có còn cách nào khác đâu, giấy làm sao mà gói được lửa, thôi thì nói ngay từ đầu rồi họ muốn làm sao thì làm vì em chỉ cần đưa con gái của em khỏe mạnh quay về nhà thôi, còn kết quả là họ có chấp nhận nó làm con dâu hay không bây giờ với em không còn quan trọng nữa. Thậm chí mai sau không ai lấy nó em cũng sẽ nuôi nó cả đời....!!

Ông Chung đang buồn rầu nghe bà vợ nói ông cũng phải phì cười.

- Anh chưa thấy bà vợ nào kỳ lạ như em, không lẽ em định để cho nó chết già mà không có ai hay sao....!!

Bà Nhung giải thích cho ông chồng hiểu.

- Nào em có muốn con mình bị ế cả đời đâu nhưng trong trường hợp này em nghĩ thà là bị như vậy còn hơn....!!

Ông Chung nắm lấy tay của vợ. Ông dịu dàng nói.

- Anh tin là mọi chuyện sẽ diễn ra tốt đẹp. Anh cùng sẽ làm như em, vì từ khi con Vân rời khỏi nhà anh nhớ thương nó quá, nhiều lúc anh ước giá mà không có cái hẹn ước kia thì có lẽ anh và em không phải sống trong đau khổ như thế này. Chúng ta chỉ có mỗi mình nó là con gái, nếu nó mà có mệnh hệ gì chúng ta biết sống làm sao đây....!!

Bà Nhung lại khóc nức lên. Ông Chung ôm bà vợ vào lòng. Cả hai vợ chồng đều nén đau thương và tiếng thở dài để đi gặp gia đình chồng tương lai của Vân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cuộc gặp mặt giữa hai gia đình diễn ra trong không khí đầm ấm nhưng sự vui vẻ không hề hội tụ ở đây. Vì nhà gái cô dâu đã trốn mất, còn đằng trai chú rể cũng không hề tới.

Cả hai gia đình nhìn nhau mà cười khổ, họ hiểu hoàn cảnh của nhau nên không ai có lỗi hay phải xin lỗi trong trường hợp này.

Điều là kỳ ở đây là tại sao đằng trai lại đem theo cả luật sư đi theo cùng, họ còn chưa ra mắt nhà đằng gái sao lại mang theo ông này đi làm gì. Mặc dù thắc mắc ở trong lòng nhưng gia đình của Vân không tiện hỏi nên ngồi im xem họ muốn gì.

Ông luật sư chia ra một tờ giấy đã được soạn sẵn và đã được đóng dấu ra trước mặt ông Chung.

- Đây là cậu chủ của tôi nhờ tôi soạn cái. Cậu ấy muốn ông bà đọc cũng như ký vào bản giao ước này....!!

Ông Chung, bà Nhung sững xốt chỉ có ông Chương là ngồi im. Trên môi của ông khẽ nở một nụ cười.

Bà Nhung và ông Chung đọc chung, họ đọc đến đâu họ đều mù mờ không hiểu đến đấy.

Bà Nhung kinh ngạc hỏi ông luật sư.

- Cậu chủ của ông làm như thế này là có ý gì, tại sao lại bắt bố mẹ của cô dâu ký vào cái giao ước vớ vẩn này. Chúng tôi tuy yếu thế hơn nhưng điều đó không có nghĩa là chịu để cho con gái của mình phải khổ đâu nên anh về nói lại với cậu chủ của ông là chúng tôi không đồng ý....!!

Ông luật sư đẩy cái kính lên, ông từ tốn giải thích.

- Xin lỗi ông bà, nhưng những điều này đều có lợi cho ông bà, vì cậu chủ của chúng tôi là người từ xưa tới nay làm việc gì cũng rất cẩn thận. Cậu chủ của tôi chỉ muốn mọi chuyện phải được rõ ràng ngay từ đầu tránh trường hợp mai sau cả hai bên đều bị tổn thương....!!

Bà Nhung bức hết cả mình, anh chàng con rể tương lai này đúng là quá đáng hết sức cậu ta tưởng cậu ta là ai mà dám khinh thường đưa con gái yêu quý của bà. Bà Nhung liền đứng dậy.

- Tôi nghĩ là chúng ta không còn gì để bàn với nhau nữa, vì chúng tôi không chấp nhận cuộc hôn nhân này....!!

- Bà nên suy nghĩ lại đi thì hơn vì cậu chủ của chúng tôi cũng không muốn mọi chuyện diễn ra theo hướng này nhưng tôi đại diện cho cả bà chủ là mẹ của cậu chủ ư ư tôi và cả cậu chủ của tôi nữa....!!

Bà Jenny Phạm tươi cười bảo bà thông gia tương lai.

- Bà chị cứ bình tĩnh chúng ta phải vì con cái để bàn luận chuyện tương lai của hai đứa.....!!

Bà Nhung vẫn còn tức liền hỏi bà thông gia.

- Bà nói như vậy là ý làm sao, tôi không hiểu ý của con trai của bà....!!

Bà Jenny Phạm thờ dãi bảo bà Nhung.

- Khổ lắm bà ạ, thằng con trai của chúng tôi nó cũng như đứa con gái của bà, nó không chấp nhận chuyện gia đình hai bên sắp xếp cuộc hôn nhân này. Tôi đã phải dùng hết cách nó mới đồng ý nhưng với một điều kiện là nó được làm những gì mà nó muốn với cô dâu của mình.....!!

Bà Nhung càng nghe càng điên tiết.

- Bà nói như vậy là bà khinh thường gia đình của tôi quá, tôi không thể nào và không bao giờ đồng ý cuộc hôn nhân mà gia đình đằng trai khinh thường gia đình đằng gái.....!!

Ông Chung cũng bức mình không kém gì vợ của mình, sao bà thông gia lại có thể nói ra được những lời như thế chứ, ít ra bà ta cũng phải nhún nhường hay ăn nói biết điều một chút. Đằng này bà ta lại nói như thế là gia đình của ông may mắn lắm mới được làm thông gia của gia đình họ vậy.

Ông Chung cười mát hỏi.

- Tôi không hiểu ý tứ của bà, bà bảo là vì hạnh phúc của con cái nhưng tôi thấy gia đình của bà đang bắt chẹt gia đình của tôi thì phải.....!!

Bà Jenny Phạm vội cãi lý.

- Anh chị lại hiểu lầm ý của tôi rồi. Anh chị cũng hiểu giới trẻ bây giờ cái gì chúng nó cũng muốn được tự do làm những gì mà mình thích nhất là trong chuyện yêu đương và thành lập gia thất. Đứng trên tư cách làm cha làm mẹ, chúng ta ai chẳng muốn con cái mình được hạnh phúc nhưng chúng ta đi ép chúng nó như thế này thì không phải lắm.....!!

Ông Chương bây giờ mới lên tiếng.

- Cô có thể nói rõ ràng hơn được không, vì chúng tôi vẫn chưa hiểu được thông suốt cho lắm.....!!

Bà Jenny Phạm lễ phép nói.

- Tôi sang đây là muốn chúng ta bàn cho xong chuyện này, nhưng hình như con dâu của tôi lại không có mặt mà con trai của tôi cũng vắng thành ra người lớn hai bên phải ngồi bàn thay chuyện của chúng nó. Cái bàn giao ước kia hoàn toàn là ý của nó mà không hề liên quan gì đến tôi. Đến hôm nay tôi mới biết là nó ông luật sư của gia đình soạn cho nó. Tôi cũng như anh chị không biết là nó muốn gì. Tôi mong anh chị và ông đây thông cảm cho nó, và cho gia đình tôi. Vì nó tuy là con trai của tôi mà tôi cũng bó tay không thể nào lay chuyển được cái tính cố chấp và ương bướng của nó.....!!

Trên khuôn mặt của bà Jenny Phạm biểu hiện sự bất lực và vô vọng với thằng con trai của mình. Bà nói tiếp.

- Có lẽ gia đình sẽ bị xóc khi tôi nói thẳng và nói thật tình hình của mình. Nhưng sớm hay muộn chúng ta cũng thành thông gia, tôi không muốn mai sau chúng ta phải ngổ ngàng và trách móc nhau vì không nói ngay từ đầu. Tôi không phải là người giỏi ăn nói và giỏi thuyết phục nhưng tôi mong anh chị hãy chấp nhận cuộc hôn nhân này.....!!

Bà Nhung sững xốt ngồi nghe bà thông gia nói. Bà nghĩ.

- Đây đúng là cách đi hỏi vợ cho con trai ngược đời và kỳ lạ nhất thiên hạ, đầu tiên là khó người ta sau đó năn nỉ người ta gả con gái cho. Bà này đúng là làm theo kiểu vừa đâm vừa xoa. Nhưng bà ta thẳng thắn như vậy cũng tốt, tuy có hơi mất lòng một chút nhưng ít ra mình cũng hiểu rõ hơn về hoàn cảnh mà con gái mình phải đối diện khi bị gả vào nhà của bà thông gia này. Bà mẹ chồng thì quá thẳng thắn nhưng có vẻ như bà ta là một người tốt và biết điều, còn cậu quý tử chỉ tiếc là mình không được tiếp xúc và nói chuyện cùng nếu không mình cũng biết cậu ta là người thế nào. Bây giờ mà mình không đồng ý cũng không yên ổn với ông bố chồng, còn nếu mình nói có mình lại không yên tâm về hạnh phúc của con gái. Mình nên làm gì bây giờ.....!!

Ông Chung nói.

- Nếu bà muốn chúng ta thẳng thắn với nhau thì tôi cũng có điều cần nói. Con bé Vân nhà tôi cũng đã bỏ nhà ra đi được hơn một tuần rồi, nó không hề đồng ý cuộc hôn nhân này, nó chống đối bằng cách ra đi và tự sống tự lập. Chúng tôi cũng đau cả đầu vì nó. Bây giờ bà đã biết rồi, bà có ý kiến gì thì cho chúng tôi biết để chúng ta còn bàn tiếp.....!!

Bà Jenny Phạm cũng kinh ngạc không kém gì bà Nhung khi nghe bà nói thẳng về thằng con trai. Bà lắc đầu nghĩ.

- Xem ra hai đứa này đúng là một đôi trời sinh, chúng nó giống nhau quá, nếu mà lấy nhau không biết có hạnh phúc hay không. Mình nên làm gì bây giờ. Con dâu của mình xem ra cũng là một con bé mạnh mẽ và nóng tính đây, nó táo tợn quá chỉ có thể thôi mà nó dám bỏ nhà ra đi. Bọn trẻ này làm cho mình đau cả đầu.....!!

- Tôi cũng không biết làm gì vào lúc này nữa. Tôi nghĩ thôi thì mình cứ bàn chuyện cưới xin dần đi. Sau khi gặp chúng nó chúng ta sẽ nói chuyện này sau....!!

Bà Nhung lo lắng hỏi.

- Chúng ta làm như thế này liệu có quá vội vàng không vì biết đâu chúng nó lại không chấp nhận và cả đòi của chúng nó vì chúng ta mà giang dở thì sao.....!!

Bà Jenny Phạm cũng hơi do dự, bà cũng sợ làm cho hai đứa khổ. Nhưng ông Chương lại mỉm cười.

- Các con yên tâm vì bố tin là chúng nó sẽ nên đôi và sẽ sống rất hạnh phúc....!!

Ông Chương mặc dù không tin tưởng lắm, nhưng ông cũng nói vào để động viên vợ.

- Anh nghĩ là mình nên làm theo lời của chị thông gia đi. Khi nào tìm được con bé Vân, chúng ta sẽ làm đám cưới cho hai đứa luôn....!!

Bà Nhung nắm lấy tay của chồng. Bà Jenny Phạm nhìn hai vợ chồng, bà hiểu.

- Họ đang lo cho đứa con gái của họ....!!

Bà cũng đang lo cho thằng con trai của mình, bây giờ bà cũng không biết là nó đang ở chỗ nào. Bà mệt mỏi nghĩ.

- Sau khi lo xong cho chúng nó có lẽ bà cũng sẽ phải vào viện để điều trị bệnh thần kinh....!!

Ông Chương quan tâm hỏi bà Jenny Phạm.

- Bây giờ cô định ở đâu. Nếu cô không ngại có thể dọn hành lý về nhà của chúng tôi....!!

Bà Jenny cười.

- Cảm ơn bác, nhưng cháu đã thuê phòng ở khách sạn rồi. Cháu sẽ tới thăm anh chị và sáng mai....!!

- Cô định ở đây bao lâu...??

- Chắc khoảng một tuần, vì sau khi lo cho xong chuyện cưới xin này, cháu cần bay về nước để giải quyết chuyện của gia đình....!!

Họ vừa ăn vừa nói chuyện. Cả hai gia đình đều cố tìm hiểu và nói chuyện với nhau nhiều hơn. Họ kể về con gái và con trai của họ, vì dù gì mai sau họ cũng trở thành thông gia. Mặc dù bố mẹ của Vân không đồng ý cuộc hôn nhân gượng ép này nhưng họ không dám có ý kiến phản đối vì ông Chương đã đứng ra giải quyết hết vụ này rồi. Bà Nhung đành nuốt hận và lo lắng vào trong lòng. Bà cầu trời cho Vân bình an trở về và không gặp bất cứ chuyện gì.

Bà Jenny Phạm đang lo cho thằng con trai, bà không hiểu tại sao nó lại biến mất một cách thần bí như vậy. Bà không biết là nó đang định làm gì.

Tay cầm túi xách, hành lý theo sau. Anh chàng neho mắt lại để nhìn mọi thứ xung quanh. Đây là lần đầu tiên anh chàng sang đây, thành phố này không hề cuốn hút anh chàng mà chàng chàng sang đây vì một lý do hết sức tế nhị, đó là muốn được yên thân.

Bắt cho mình một chiếc tắc xi, anh chàng tài xế tươi cười hỏi khi thấy hành khách đã yên vị trên ghế của mình.

- Cậu cần đi đâu để tôi đưa đi...??

- Anh có biết khách sạn nào gần đây không...??

Anh chàng tài xế hỏi.

- Đây là lần đầu tiên cậu sang đây hay sao mà không biết nên nghỉ ở khách sạn nào...??

- Vâng, phiền anh đưa tôi đi....!!

Anh chàng tài xế không nói gì mà tập trung vào lái xe, anh chàng lái xe qua mấy con đường và qua mấy cái ngã tư. Cuối cùng anh chàng cho xe dừng lại ở một cái khách sạn to và đẹp nhất ở đây.

Sau khi trả tiền xong cho anh chàng tài xế. Anh ta bước vào trong. Một anh chàng nhân viên đã đứng sẵn ở cửa để mở cửa cho khách. Anh ta lịch sự hỏi.

- Cậu cần tôi mang hành lý hay giúp gì cho không...??

- Tôi muốn thuê một phòng....!!

Anh chàng nhân viên đơn đã mời.

- Vậy phiền anh đi theo hướng này để đăng ký phòng...!!

Anh chàng kia theo hướng chỉ. Anh chàng hỏi cô tiếp tân.

- Chị làm ơn cho em

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Bà này đúng là làm theo kiểu vừa đám vừa xoa. Nhưng bà ta thẳng thắn như vậy cũng tốt, tuy có hơi mất lòng một chút nhưng ít ra mình cũng hiểu rõ hơn về hoàn cảnh mà con gái mình phải đối diện khi bị gả vào nhà của bà thông gia này. Bà mẹ chồng thì quá thẳng thắn nhưng có vẻ như bà ta là một người tốt và biết điều, còn cậu quý tử chỉ tiếc là mình không được tiếp xúc và nói chuyện cùng nếu không mình cũng biết cậu ta là người thế nào. Bây giờ mà mình không đồng ý cũng không yên ổn với ông bố chồng, còn nếu mình nói có mình lại không yên tâm về hạnh phúc của con gái. Mình nên làm gì bây giờ....!!

Ông Chung nói.

- Nếu bà muốn chúng ta thẳng thắn với nhau thì tôi cũng có điều cần nói. Con bé Vân nhà tôi cũng đã bỏ nhà ra đi được hơn một tuần rồi, nó không hề đồng ý cuộc hôn nhân này, nó chống đối bằng cách ra đi và tự sống tự lập. Chúng tôi cũng đau cả đầu vì nó. Bây giờ bà đã biết rồi, bà có ý kiến gì thì cho chúng tôi biết để chúng ta còn bàn tiếp....!!

Bà Jenny Phạm cũng kinh ngạc không kém gì bà Nhung khi nghe bà nói thẳng về thẳng con trai. Bà lắc đầu nghĩ.

- Xem ra hai đứa này đúng là một đôi trời sinh, chúng nó giống nhau quá, nếu mà lấy nhau không biết có hạnh phúc hay không. Mình nên làm gì bây giờ. Con dâu của mình xem ra cũng là một con bé mạnh mẽ và nóng tính đây, nó táo tợn quá chỉ có thể thôi mà nó dám bỏ nhà ra đi. Bọn trẻ này làm cho mình đau cả đầu.....!!

- Tôi cũng không biết làm gì vào lúc này nữa. Tôi nghĩ thôi thì mình cứ bàn chuyện cưới xin dần đi. Sau khi gặp chúng nó chúng ta sẽ nói chuyện này sau....!!

Bà Nhung lo lắng hỏi.

- Chúng ta làm như thế này liệu có quá vội vàng không vì biết đâu chúng nó lại không chấp nhận và cả đời của chúng nó vì chúng ta mà gang dở thì sao.....!!

Bà Jenny Phạm cũng hơi do dự, bà cũng sợ làm cho hai đứa khổ. Nhưng ông Chương lại mỉm cười.

- Các con yên tâm vì bố tin là chúng nó sẽ nên đôi và sẽ sống rất hạnh phúc....!!

Ông Chung mặc dù không tin tưởng lắm, nhưng ông cũng nói vào để động viên vợ.

- Anh nghĩ là mình nên làm theo lời của chị thông gia đi. Khi nào tìm được con bé Vân, chúng ta sẽ làm đám cưới cho hai đứa luôn....!!

Bà Nhung nắm lấy tay của chồng. Bà Jenny Phạm nhìn hai vợ chồng, bà hiểu.

- Họ đang lo cho đứa con gái của họ....!!

Bà cũng đang lo cho thằng con trai của mình, bây giờ bà cũng không biết là nó đang ở chỗ nào. Bà mệt mỏi nghĩ.

- Sau khi lo xong cho chúng nó có lẽ bà cũng sẽ phải vào viện để điều trị bệnh thần kinh....!!

Ông Chương quan tâm hỏi bà Jenny Phạm

- Bây giờ cô định ở đâu. Nếu cô không ngại có thể dọn hành lý về nhà của chúng tôi....!!

Bà Jenny cười.

- Cảm ơn bác, nhưng cháu đã thuê phòng ở khách sạn rồi. Cháu sẽ tới thăm anh chị và sáng mai....!!

- Cô định ở đây bao lâu...??

- Chắc khoảng một tuần, vì sau khi lo cho xong chuyện cưới xin này, cháu cần bay về nước để giải quyết chuyện của gia đình....!!

Họ vừa ăn vừa nói chuyện. Cả hai gia đình đều cố tìm hiểu và nói chuyện với nhau nhiều hơn. Họ kể về con gái và con trai của họ. vì dù gì mai sau họ cũng trở thành thông gia. Mặc dù bố mẹ của Vân không đồng ý cuộc hôn nhân gượng ép này nhưng họ không dám có ý kiến phản đối vì ông Chương đã đứng ra giải quyết hết vụ này rồi. Bà Nhung đành nuốt hận và lo lắng vào trong lòng. Bà cầu trời cho Vân bình an trở về và không gặp bất cứ chuyện gì.

Bà Jenny Phạm đang lo cho thằng con trai, bà không hiểu tại sao nó lại biến mất một cách thần bí như vậy. Bà không biết là nó đang định làm gì.

Tay cầm túi xách, hành lý theo sau. Anh chàng neho mắt lại để nhìn mọi thứ xung quanh. Đây là lần đầu tiên anh chàng sang đây, thành phố này không hề cuốn hút anh chàng mà chàng chàng sang đây vì một lý do hết sức tế nhị, đó là muốn được yên thân.

Bắt cho mình một chiếc tắc xi, anh chàng tài xế tươi cười hỏi khi thấy hành khách đã yên vị trên ghế của mình.

- Cậu cần đi đâu để tôi đưa đi...??

- Anh có biết khách sạn nào gần đây không...??

Anh chàng tài xế hỏi.

- Đây là lần đầu tiên cậu sang đây hay sao mà không biết nên nghỉ ở khách sạn nào...??

- Vâng, phiền anh đưa tôi đi....!!

Anh chàng tài xế không nói gì mà tập trung vào lái xe, anh chàng lái xe qua mấy con đường và qua mấy cái ngã tư. Cuối cùng anh chàng cho xe dừng lại ở một cái khách sạn to và đẹp nhất ở đây.

Sau khi trả tiền xong cho anh chàng tài xế. Anh ta bước vào trong. Một anh chàng nhân viên đã đứng sẵn ở cửa để mở cửa cho khách. Anh ta lịch sự hỏi.

- Cậu cần tôi mang hành lý hay giúp gì cho không...??

- Tôi muốn thuê một phòng...!!

Anh chàng nhân viên đơn đã mời.

- Vậy phiền anh đi theo hướng này để đăng ký phòng...!!

Anh chàng kia theo hướng chỉ. Anh chàng hỏi cô tiếp tân.

- Chị làm ơn cho em một phòng....!!

Cô tiếp tân nhìn anh chàng trước mặt rồi mỉm cười hỏi.

- Em đi một mình hay đi với bạn.....!!

- Em chỉ có một mình....!!

Cô nhân viên kiểm tra trên máy tính rồi đọc số phòng và kiểu phòng cho anh chàng chọn.

Vứt hành lý ở trên sàn, anh chàng nằm dài ở trên giường, tay vắt ở trên trán. Anh chàng cười khẩy nghĩ.

- Mình là một thằng xui xẻo, tại sao bố mẹ lại bắt mình kết hôn với một con bé lạ hoắc như thế chứ, mà cô ta là một người như thế nào mình cũng không biết thì kết hôn cái nỗi gì. Đúng là bức cả mình....!!

Anh chàng lấy quần áo và một cái khăn bằng bông rồi bước vào phòng tắm. hơi nước làm cho anh chàng tươi tỉnh lên một chút nhưng nỗi bức dọc ở trong lòng thì không làm sao mà quên được, mình cần phải tìm cho ra con bé đó và yêu cầu nó hủy bỏ hôn ước này cho mình. Tuy mình yêu cầu bố mẹ của cô ta ký vào tờ giấy đó nhưng đó chỉ là giả vờ mà thôi, mình không đời nào chịu đi cưới một con bé như cô ta.

Mặc một quần áo mà anh chàng cho là thoải mái nhất, anh chàng khép cửa rồi bước ra ngoài.

Thành phố này có quá nhiều xe cộ và đông người, khói bụi và nắng nóng là cho anh chàng muốn điên cả lên.

Anh chàng bắt đầu cảm thấy hối hận vì đi ra ngoài đường như thế này, biết thế ngủ ở trong phòng còn sướng hơn.

Có nhiều bác xe ôm mời chào anh chàng nhưng anh chàng lờ đi vì anh chàng muốn đi dạo ở quanh đây cho thư giãn đầu óc.

Vân sau khi nói là mình muốn đi ăn, cô nàng vớ lấy cái túi sách của mình rồi chạy biến ra cửa mà không cần sự cho phép của Khoa.

Khoa tức khí lắm lắm.

- Cô ta đúng là một cô nhân viên vô phép tắc nhất trên đời....!!

Nhìn mấy tờ giấy của Vân để ở trên bàn, anh chàng ngồi suy tư tuy là còn non nớt nhưng Khoa phải công nhận một điều là Vân rất có tài và có triển vọng, nếu được đào tạo cẩn thận Vân sẽ trở thành một nhà kinh tế giỏi trong tương lai.

Vân phóng ra cổng thật nhanh, cô nàng vừa chạy vừa chào bác bảo vệ khi thấy bóng dáng của ông.

- Chào bác.....!!

Ông bảo vệ từ khi quen biết Vân đến giờ ông đâm ra thích cái tính trẻ con và hơi ngổ của con nhỏ. Ông cười tươi bảo.

- Cháu đi ăn đấy à, mà chạy vừa thôi không lại va vào ai bây giờ....!!

- Không sao đâu mà bác vì cháu chạy như thế này quen rồi....!!

Vân nhảy tung tăng như một con chim sáo ở trên đường, cô nàng vừa đi vừa hát nhỏ ở trong miệng.

Hát chán cô nàng huýt sáo lên một giai điệu vui tươi, mấy người đang đi trên vỉa hè quay cả lại để nhìn cô con nhỏ nhưng Vân không quan tâm, vì trong lòng của Vân đang vui nên không thể ngăn được sự hạnh phúc của cô nàng.

Mùi thức ăn bay ra làm cho Vân cảm thấy đói, con nhỏ quẹt ngang mũi rồi lắm lắm.

- Giờ ăn đã đến rồi....!!

Vân phóng hết tốc lực và chạy thật nhanh đến cái quán quen. Cô nàng đi nhanh quá đến nỗi va cả vào một anh chàng đang đi ngược hướng với mình, anh chàng liền tóm ngay lấy tay của Vân rồi quát.

- Cô đi đứng như thế hả...??

Mái tóc của Vân bay theo chiều gió khi cô nàng quay một vòng và khi ánh mắt của họ nhìn vào nhau cả hai đều sững sờ.

Anh chàng sững sờ nhìn Vân cho thật kỹ rồi hỏi tên của con nhỏ.

- Cô tên là gì...??

Vân giật mình, thôi không còn nhìn anh chàng va vào mình nữa mà hỏi vặn lại.

- Anh hỏi tên của tôi làm gì và anh còn không mau buông tay của tôi ra.....!!

Anh chàng kia vẫn nắm cứng và yêu cầu Vân.

- Chỉ cần cô nói tên của mình cho tôi biết tôi sẽ buông tha cho cô, nếu không tôi sẽ bắt đền cô vì tội dám va vào tôi....!!

Vân chưa thấy có tên nào vô lý như tên này.

- Anh có bị làm sao không hả, anh nên nhớ tôi tuy va vào anh nhưng đó chỉ là vô tình thôi. Tôi thấy anh có bị làm sao đâu mà tôi phải đền cho anh là thế nào....!!

Anh chàng không nói gì mà vác Vân lên vai của mình. Anh ta huýt sáo có một chiếc xe đang chờ sẵn.

Vân kinh hoàng và sợ hãi kêu lên.

- Anh làm gì thế hả, mau thả tôi xuống....!!

Anh ta không nói gì mà tổng luôn Vân vào xe, anh ta cũng theo luôn vào. Anh ta ra lệnh.

- Lái xe đi cho tôi....!!

Vân gào lên.

- Có ai không cứu tôi với....!!

Anh ta bịp miệng của Vân lại và dọa.

- Cô mà còn to mồm nữa là tôi sẽ trói cô lại và tống giề vào mồm của cô bây giờ....!!

Vân gật gật đầu coi như đã hiểu, anh chàng kia vừa buông tay ra. Vân lại gào lên và đánh vào người của anh ta, nhưng anh giữ Vân thật chặt trong vòng tay của mình. Vân không tài nào cự quạ nổi.

Chiếc xe dừng lại ở một khách sạn. Vân không hiểu gì cả tại sao anh ta vừa mới nhìn thấy mình là bắt cóc mình là thế nào. Vân run sợ, con nhỏ sợ gặp phải mấy tên biến thái. Cả người của cô nàng run lên cầm cập và nước mắt của cô nàng tuôn cả ra.

Anh chàng kia cúi xuống hỏi.

- Cô sợ đến thế kia à, nếu lúc này cô nghe lời của cô thì đâu phải khổ như thế này nhưng bây

giờ chúng ta sẽ nói chuyện với nhau theo cách khác.....!!

Anh ta hát hàm bảo anh chàng kia.

- Anh có thể lên phòng của tôi để mở cửa ra trước được không, tôi cần nói chuyện với con nhỏ này.....!!

Anh chàng kia nghe lời rồi bước xuống đất. Anh chàng từ từ buông tay ra khỏi miệng của Vân. Mắt trừng lên đầy đe dọa.

- Tôi yêu cầu cô cho tôi biết tên thật của cô!!

Vân sợ hãi nên run bắn cả người, cô nàng cố cạy tấm cửa kính xe để thoát ra ngoài nhưng vô vọng.

Anh chàng kia bảo Vân.

- Cô có gào lên cũng vô ích vì đây là khách sạn của tôi, cô nghĩ họ sẽ cứu cô khi tôi là ông chủ của họ à. Nào nói đi, chỉ cần cô trả lời của tôi, tôi sẽ thả cho cô đi...!!

- Anh... anh hỏi tên của tôi làm gì...??

Anh chàng kia quát.

- Tôi chỉ cần cô trả lời tôi thôi sao cô còn lăm mồm như thế làm gì...??

Vân định nói đại một cái tên nào cũng được nhưng khi thấy anh ta nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống. Vân hãi quá bảo.

- Tên của tôi là Vân.....!!

Từ Vân vừa thoát ra khỏi miệng. Hắn ta cầm chặt lấy tay của Vân, hắn nhìn cho thật kỹ và gặng hỏi.

- Cô nói thật chứ....??

Vân tức khí nói.

- Anh quá đáng vừa thôi, tôi đã nói tên của mình rồi anh còn không mau thả tôi xuống. Anh mà không thả tôi, tôi sẽ báo công an bắt anh về tội bắt cóc bây giờ....!!

Anh ta cười khẩy bảo Vân.

- Cô sẽ kiện tôi về chuyện gì, chuyện tôi bắt cóc vợ chưa cưới của mình à....???

Vân bị xốc và kinh ngạc tột độ, con nhỏ cảm tưởng mọi thứ như bị gãy vụn xung quanh mình.

Vân không còn tin vào tai của mình nữa. Vân bịp tai lại và mắt nhìn anh chàng trước mặt của mình. Con nhỏ lấp bắp hỏi.

- Anh...anh đùa tôi đúng không, làm gì có chuyện phi lí như vậy được, tôi không quen biết anh và anh cũng không quen biết tôi làm gì có chuyện chúng ta là vợ chồng chưa cưới, thật là khôi hài. Anh mau hạ cửa kính xe cho tôi xuống....!!

Anh ta lấy một tấm hình rồi đưa cho Vân, anh ta hát hàm bảo Vân.

- Cô hãy tự mình xem đi...!!

Vân run run cầm lấy. Con nhỏ sững xốt vì đây là hình của nó, tại sao cái tên kia lại có trừ phi.

Vân ôm đầu kêu khổ, con nhỏ đã tốn không biết bao nhiêu công sức mới trốn thoát và sống sót cho đến bây giờ tại sao tên chồng chết tiệt này lại xuất

hiện ở đây làm gì, mà có chắc hẳn là chồng của mình không, biết đâu đây chỉ là một trò lừa đảo để mình xa vào bấy thì sao.

- Anh lừa tôi đúng không, anh không thể nào là chồng của tôi được.....!!

Anh ta bức mình liền lấy thêm mấy tờ giấy và cả lá thư của ông nội của Vân nữa. Nét chữ này thì không thể nhầm được, chưa hết còn có cả một tấm hình chụp ảnh gia đình của Vân. Anh ta còn mang cho Vân xem một album ảnh toàn là ảnh của Vân. Vân bức mình hết sức. Con nhỏ nghĩ.

- Chắc đây là một trò của ông nội mình đây mà, thảo nào mình tìm mãi cũng không thấy cuốn album của mình ở đâu, hóa ra ông mình gọi cho hẳn. Ông mình đúng là không biết thương cháu gái gì hết, ông định bán mình đi luôn hay sao mà làm cái trò hôn nhân vớ vẩn này.....!!

- Tôi không cần biết và tôi cũng không tin anh. Vì vậy phiền anh mở cửa để tôi đi cho, nếu không tôi sẽ gõ to lên và gọi cảnh sát bây giờ....!!

Anh chàng yêu cầu Vân.

- Tôi muốn cô hủy đám cưới này cho tôi vì tôi không thể nào đồng ý lấy một con nhỏ như cô được.....!!

Vân mặc dù vẫn chưa tin và không muốn tin tên này là chồng của mình nhưng nghe anh ta nói muốn hủy hôn. Vân mừng quá, con nhỏ cười thật tươi rồi nói luôn mà không cần suy nghĩ đến một giây.

- Được tôi đồng ý, nếu anh không yêu cầu tôi, tôi cũng muốn làm điều này từ lâu rồi nếu không tôi đâu bỏ nhà đi chốn làm gì. Vậy là chúng ta đã thỏa thuận xong, coi như từ nay tôi và anh không quen và cũng không biết.....!!

Anh chàng kinh ngạc, anh ta cứ tưởng là sẽ rất khó khi yêu cầu cô vợ của mình hủy bỏ hôn ước của hai gia đình nhưng điều này lại vượt ngoài mong đợi của anh chàng. Tự nhiên anh ta lại muốn kéo dài trò chơi này.

- Cô không hối hận khi từ chối một người như tôi chứ...??

Vân bĩu môi nói.

- Dạ, tôi không dám, anh đi mà tìm người nào có thể thích anh và muốn lấy anh còn tôi...

Cô nàng bắt chéo hai tay trước ngực rồi nói tiếp.

- Tôi không thích loại công tử bột như anh...!!

Anh chàng kia tái mặt, anh ta mở cửa và tổng Vân ra ngoài.

- Chào cô, tôi cũng không hy vọng gặp lại cô nhưng chúng ta cần phải gặp nhau thêm một lần nữa vì chúng ta còn có một số vấn đề cần thảo luận với nhau.....!!

Vân được thoát ra ngoài. Vân mừng quá, vừa đi cô nàng vừa lẩm bẩm.

- Tôi mạng rồi chúa ơi mình phải làm sao khi đối diện với sự thật này đây. Nhưng mà may quá không phải là hẳn không hề muốn có cuộc hôn nhân này hay sao vậy là mình không cần phải chôn chui chôn nhui nữa và có thể về với gia đình rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Tuyệt quá đi.....!!

Vân quên luôn cả nỗi sợ hãi khi tưởng bị bắt cóc như vừa rồi, trên môi của cô nàng nở một nụ cười thật tươi, bao nhiêu buồn phiền và lo lắng ở trong lòng như tan biến vì cái gai của cô nàng đã được tháo bỏ.

- Đây cô.....!!

Vân giật mình quay lại, nụ cười trên môi của Vân tắt ngấm khi thấy hẳn ta đứng trước mặt mình. Vân lo lắng hỏi.

- Anh còn muốn gì nữa...??

Hắn ta ngắm Vân từ đầu tới chân. Mặc dù tấm hình của Vân suốt ngày ở trong túi quần của mình nhưng nay được gặp mặt và nhìn thấy người thật như thế này, anh ta muốn ngắm cho thật kỹ.

Có thể nói về nhan sắc Vân sẽ là một người vợ mà nhiều người thèm muốn và ao ước còn về tính cách thì anh chàng không biết. Có một điều là anh chàng không muốn lấy vợ và không thích những loại phụ nữ hay vây quanh mình. Anh ta là một tên công tử lạnh lùng và có một lòng tự trọng quá cao nên cách nhìn người của anh ta cũng khác.

Ngay khi được bố mẹ thông báo là mình có một người vợ được đính ước từ nhỏ, anh chàng đã bị sốc cực độ và không thể nào tin nổi là đã thế kỷ nào rồi mà còn có chuyện bố mẹ đặt đầu con cái ngồi đấy như thế. Anh chàng đã nói thẳng thừng với bố mẹ của mình.

- Con nhất định không bao giờ chấp nhận cuộc hôn nhân gượng ép và không có tình yêu này đâu, bố mẹ nên tìm cách mà từ chối người ta đi...!!

Bà Jenny Phạm và ông John đã phải nói hết lời, mặc mẹ khóc lóc và van xin. Anh chàng cũng nhất định không lay chuyển nhưng bà nội của anh chàng đe dọa làm cho anh chàng phải nhượng bộ.

Tuy chỉ là tạm thời nhưng anh chàng là một người thông minh nên đã nghĩ ra được cái bản giao ước kia vì anh chàng biết khi bố mẹ của cô vợ tương lai đọc nó thế nào cũng không thích và không đồng ý gả con gái của họ.

Vấn đề thứ hai anh chàng cần làm là tìm cách để cho cô gái mà anh ta phải lấy từ chối kết hôn với mình. Anh ta sang đây là để nghỉ ngơi và dò tìm về Vân. Anh chàng định đi cùng mẹ của mình nhưng nghĩ như thế nào anh chàng lại muốn đi sau nên khi đi cùng ra sân bay anh chàng biến mất mà chỉ nhắn tin cho mẹ của mình và bảo bà đi trước.

Bà Jenny Phạm tuy hơi tức nhưng cũng đành nén để bước lên máy bay. Chờ cho mẹ mình đi rồi, anh chàng đổi chuyến bay thay vì đến nhà của Vân, anh chàng lại đổi đến thành phố mà Vân đang sống. Anh chàng chỉ muốn được nghỉ ngơi một ngày và đến khách sạn của gia đình để kiểm tra.

.....

Cuộc gặp mặt hai bên gia đình kết thúc. Bà Jenny Phạm vì lo lắng cho cậu con trai nên gọi điện để hỏi thăm và muốn biết thằng con trai của mình đang ở đâu.

Duy bắt máy ngay sau tiếng tút đầu tiên.

- A lô con nghe đây...!!

Bà Jenny quát.

- Con trốn đi đâu đấy hả, con có biết vì con mà mẹ bị đau đầu và phải mất mặt với người ta không...??

Duy hồi lời nói.

- Con cũng biết thế nhưng con không muốn gặp họ vào lúc này...!!

- Con thì hay rồi chỉ tội cho bà mẹ này của con phải chườm mặt ra để chịu thay cho con....!!

Duy trêu mẹ của mình.

- Đây không phải là điều mà mẹ mong ước bao lâu nay hay sao, mẹ ép con kết hôn với con gái của người ta bây giờ được gặp mặt thì mẹ phải mừng mới đúng chứ...!!

Bà Jenny thờ dãi bảo Duy.

- Gia đình của Vân thì mẹ đã gặp rồi còn con nhỏ nó trốn mất tiêu rồi nên mẹ làm sao mà gặp được nó ngay cả gia đình của nó cũng không biết bây giờ nó đang ở đâu nữa là huống chi là mẹ....!!

Duy kinh ngạc hỏi mẹ của mình.

- Mẹ nói như vậy là sao không lẽ cô ta trốn vì không muốn kết hôn với con...!!

Bà Jenny lắc đầu nói.

- Nó cũng như con thôi, cả hai đều không muốn cuộc hôn nhân này, nhưng có vẻ con bé mạnh mẽ hơn con khi nó dám bỏ nhà ra đi. Mẹ bắt đầu thích nó làm con dâu của mẹ rồi, vì chỉ có những đứa như thế mới trị nổi con....!!

Duy tức khí nói.

- Mẹ lúc nào cũng chỉ bênh người ngoài, mẹ thì biết gì về cô ta mà chưa chi mẹ đã khen cô ta rồi. Bây giờ mẹ định tính sao, cô ta đã bỏ đi thì chúng ta nên hủy hôn đi cho rồi, con cũng không cần phải tới đó nữa....!!

Bà Jenny quát lên ở trong máy.

- Xin lỗi nhé con trai, cả hai bên gia đình đã quyết định vẫn tiến hành làm đám cưới cho hai đứa như ban đầu mà không có một chút thay đổi nào hết. Mẹ còn chưa xử con vì cái tội dám làm cái bản giao ước vớ vẩn kia, mẹ mà gặp con bây giờ thế nào mẹ cũng cho con vài cái vut....!!

- Mẹ làm thế mà nghe được à, mẹ có biết là bây giờ cô ta ở đâu mà kết hôn, nhờ đâu cả đời cô ta cũng không về thì mẹ định để cho con trai của mẹ mòn mỏi đợi chờ cô ta trong vô vọng hay sao.....!!

- Đó không phải là điều mà con muốn hay sao, con chẳng đã từng tuyên bố là cả đời này không lấy ai là gì, vậy thì con và con nhỏ Vân cứ chơi đùa với nhau đi, mẹ và bố của con có thể chờ được hai đứa.....!!

Duy dọa.

- Vậy là mẹ không muốn có cháu bé hay có cháu để nối dõi tông đường, như vậy cũng hay con chấp nhận điều này.....!!

Bà Jenny chột dạ, đứng rồi sao bà lại quên mất điều này, bà chỉ có mỗi mình Duy là con trai trưởng trong nhà, nhà bà lại vắng nên bà mong Duy sớm lấy vợ để bà còn có cháu bé cho vui cửa vui nhà. Đúng là nếu bà gân lên với nó, bà càng thua nó hơn mà thôi.

Thấy mẹ của mình không nói gì. Duy cười cười hỏi.

- Kia mẹ, sao mẹ không nói gì thế.....!!

- Con im miệng đi, việc đó cứ thế mà làm. Mẹ tin là Vân sẽ sớm về nhà thôi, mà nếu nó không chịu về mẹ sẽ thuê thám tử đi tìm nó. Con phải tới đây vào ngày mai để chào gia đình của Vân. Đó là lệnh con mà làm trái những lời vừa rồi của mẹ, thì con liệu hôn đây.....!!

Bà Jenny cúp máy. Duy thù người ra đề nghị. Anh chàng không thể nào tin được là cô vợ tương lai của mình lại bỏ chạy khi biết phải lấy chồng. Nhưng mà cũng hay đấy, xem ra trong trò chơi này, cô ta và mình ngang sức với nhau.

Duy đi dạo trên vỉa hè và phải vào Vân. Anh chàng kinh ngạc và sửng sốt khi thấy có một cô gái giống hệt Vân ở trong bức hình. Đầu tiên Duy không tin là có người lại giống nhau đến thế, cô gái này có vẻ xinh hơn ở trong ảnh nhiều nhưng không phải là mẹ đã nói là Vân bỏ chốn khỏi nhà hay sao. Biết đâu cô ta là Vân thì sao.

Anh chàng cố gặng hỏi mà Vân nhất định không chịu nói, cực chẳng đã anh chàng liền dùng cái cách như là muốn bắt cóc kia. Khi xác định được cô gái trước mặt của mình là Vân rồi, anh chàng cảm thấy số phận của mình và cô gái này có một sự trùng lặp đến khó tin.

Duy vừa nghe điện thoại của mẹ và biết được là Vân không có nhà, gia đình của Vân tìm Vân đã lâu rồi mà không gặp, thế mà anh chàng vừa đặt chân lên thành phố này lại gặp ngay cô nàng ở ngoài đường.

Anh chàng còn kinh ngạc hơn khi cô nàng thẳng thừng từ chối kết hôn của mình trong vòng chưa đầy một giây. Lòng tự trọng của anh chàng bị tổn thương nặng, mặc dù anh chàng sang đây là muốn hủy hôn nhưng khi được đồng ý một cách dễ dàng anh chàng lại đâm ra chán và muốn chơi tiếp với Vân.

Vân thấy tên này cứ nhìn mình mãi mà không chịu nói gì, Vân bỏ đi luôn. Nhưng anh ta gọi giật Vân lại.

- Cô có thể dùng bữa cùng tôi chứ...??

.....

Xin lỗi anh nhưng tôi không muốn dùng bữa với anh và tôi cũng còn công việc cần phải làm....!!

Anh chàng khẽ nhếch mép lên rồi bảo Vân.

- Tôi không thể nào dùng bữa với vợ chưa cưới của mình được hay sao.....!!

Vân bịt tai lại, con nhỏ hét.

- Đề nghị anh ăn nói cẩn thận cho, lúc này anh chẳng bảo là tôi không phải là vợ của anh là gì, chúng ta đã đồng ý hủy hôn ước rồi nên chúng ta không có quan hệ gì nữa, anh cứ coi tôi như một người lạ là được rồi....!!

Duy hai tay đút vào túi quần. anh chàng nghĩ.

- Con nhỏ này thật là ương bướng, mình bắt đầu bực mình rồi. Cô tưởng là tôi muốn có quan hệ hay muốn gây dục gì với cô hay sao.....!!

Duy bảo anh chàng vệ sĩ.

- Phiền anh đưa cô chủ của mình vào trong khách sạn này cho tôi. Không cần biết anh dùng cách nào, tôi chỉ cần biết là anh hoàn thành nhiệm vụ của mình là được rồi....!!

Duy nói xong bỏ đi luôn. Vân không hiểu gì cả, lợi dụng cơ hội không có ai để ý đến mình. Vân định phóng vọt ra cổng nhưng không may cho cô nàng. Anh chàng vệ sĩ chặn trước mặt, anh ta lễ phép nói.

- Phiền cô chủ đi theo tôi vào trong....!!

Vân tức quá liền hét to lên.

- Anh mau tránh ra cho tôi, nếu không anh đừng trách tôi độc ác....!!

Vân xông vào đánh anh chàng, nhưng Vân cảm thấy tay của mình tê dại, con nhỏ đánh vào người của anh chàng vệ sĩ mà như đánh vào cục đá. Vân nhăn mặt lại vì đau.

Anh chàng kia vẫn kiên nhẫn bảo Vân.

- Xin mời cô theo tôi....!!!

Vân nhất định không chịu đi. Anh chàng vệ sĩ định cầm tay của Vân lôi vào nhưng Duy quát.

- Không được đụng vào cô ấy, anh đi làm việc của mình đi....!!

Anh chàng kia dạ một tiếng rồi bỏ đi. Vân muốn xạc cho tên kia một trận nhưng Vân nghĩ mình cần thoát ra khỏi đây mới là quan trọng, con nhỏ vừa chạy được hai bước, cái mũ áo khoác ở đằng sau bị tóm chặt lấy. Vân bị lôi giật về phía sau.

Duy cười cười bảo Vân.

- Em yêu mình lên phòng trên kia rồi nói chuyện. Em không thấy là người ta đang nhìn mình à...??

Vân nhìn xung quanh đúng là có nhiều người đang nhìn hai người nhưng con nhỏ không quan tâm.

- Anh buông tôi ra để cho tôi đi....!!

Duy không nói gì, anh chàng lại vác Vân lên vai mặc cho Vân giãy dụa và kêu gào. Duy quát.

- Cô có câm đi không hả, cô có tin là tôi sẽ ném cô như một bao gạo xuống đất không...??

Vân uất quá nước mắt của cô nàng đã lăn dài trên mi. Vừa đánh nó vừa quát.

- Buông tôi ra, anh đang giả vờ gì thế hả. anh có biết là mình đang vi phạm đời tư và nhân quyền của người khác không...??

- Cô nên nhớ cô là vợ của tôi. Chồng vác vợ trên vai của mình có gì là sai....!!

- Anh im đi ai là vợ của anh....!!

Mấy cô nhân viên hỏi Duy.

- Cậu chủ có chuyện gì vậy....!!

Duy mỉm cười bảo họ.

- Cô vợ của tôi bị đau chân nên tôi vác cô ấy lên phòng....!!

Họ ngạc nhiên nhìn Vân. Vân vội bảo với họ.

- Mọi người làm ơn cứu tôi hay gọi cảnh sát đi. Tên này không phải là chồng của tôi đâu....!!

Nhưng họ đều không nhúc nhích hay di chuyển mà tất cả đều sững sờ nhìn hai người. Vân thấy họ vô tình như vậy, con nhỏ gào lên.

- Mọi người làm gì vậy sao không gọi cảnh sát hay giúp tôi đi mà còn đứng ở đó làm gì...??

Duy gắt.

- Tôi bực cô lắm rồi đấy, cô càng gào to lên thì tôi càng hành cô nên cô biết điều thì im cái mồm đi....!!

Vân đâm vào sau lưng của Duy, Vân mong hấn buông mình xuống nhưng Duy không buông. Hấn ném Vân xuống giường, rồi trừng mắt lên quát.

- Con nhỏ kia, cô có biết là mình đánh người khác đau lắm không hả....??

Vân bật dậy rồi chạy ra cửa nhưng xui cho cô nàng vì hai cánh tay của hai anh chàng vệ sĩ đã chặn mất lối.

.....

Vân cắn hận hỏi Duy.

- Anh làm như thế này là có ý gì, anh có biết tội giam giữ và bắt cóc người khác sẽ bị tội gì không hả...???

Duy ung dung bưng một tách trà, anh chàng nhấm từng ngụm như mấy tao nhân ngày xưa cùng nhau uống trà và ngâm thơ. Vân ngửa mắt, cô nàng cãi nhau và quát tháo nhiều nên khát nước. Không cần ai phải mời Vân bưng một cốc nước rồi cho lên miệng, cô nàng tu một hơi.

Duy ngắm nhìn Vân một cách thích thú. Con nhỏ này đúng là không giống những cô gái khác mà anh chàng đã từng gặp. Mình nên vui đùa với nó trước khi thả cho nó đi, nếu mà kết thúc cuộc chơi ở đây thì hơi chán.

Duy liền nhấc điện thoại và bấm số. Bà Jenny đang ngồi trong phòng khách sạn của mình, nghe tiếng chuông điện thoại bà liền bắt máy.

- Mẹ, con là Duy đây....??

Bà Jenny ngạc nhiên hỏi Duy.

- Con gọi cho mẹ làm gì, không phải lúc này mẹ con mình vừa nói chuyện với nhau hay sao...??

Duy dựa người vào chiếc bàn cạnh tường, anh chàng khẽ co một bên chân lên. Mắt của anh chàng đang quan sát từng cử chỉ và hành động của Vân, miệng trả lời mẹ của mình.

- Mẹ có tin được không, con đang giữ cô vợ của mình ở trong phòng khách sạn của gia đình....!!

Bà Jenny vừa kinh ngạc vừa sung sướng hỏi Duy.

- Con đùa mẹ đúng không, làm sao có chuyện trùng hợp như vậy được, hay là con nhầm Vân với một cô gái nào khác....!!

- Mẹ tưởng là mắt của con mù hay sao, chính cô ta cũng thừa nhận mình là Vân. Con trai của mẹ bị cô ta đánh cho ê ẩm cả người đây này....!!

Bà Jenny cười to lên ở trong máy. Bà thích thú bảo.

- Làm sao mà con tìm được nó. Vừa mới gặp nhau mà hai đứa đã đánh nhau rồi cơ à, xem ra hai đứa có duyên ghê, mẹ sẽ gọi điện cho gia đình của Vân. Có lẽ chiều nay mọi người sẽ vào trong đó....!!

Duy ngán ngẩm bảo bà Jenny.

- Mẹ nên nói khéo với họ một chút vì con không muốn mình bị hiểu lầm...!!

Bà Jenny trêu.

- Thế nào hả ông con trai, con đã cảm người ta rồi à...??

Duy bực mình ngắt lời của mẹ.

- Mẹ cho con xin đi, bây giờ là lúc nào rồi mà mẹ còn đùa được. Con tìm được cô ta có nghĩa là chuyện hôn nhân này không thể nào hoãn được phải không mẹ...??

- Còn thế nào nữa, con đã tìm được nó thì phải kết hôn nhanh chứ, không lẽ con không muốn hay lại giờ trò gì ra nữa, con không sợ bà lại lên con đau tim rồi chết luôn hay sao....??

- Mẹ đừng lấy bà nội ra để dọa con vì con nhất định không lấy cô ta đâu, người gì mà dữ như quỷ và to mồm phát khiếp....!!

Bà Jenny gắt.

- Con thì đùa nào mà chả chê, mẹ nói cho con biết con muốn làm sao thì làm khi gặp gia đình của Vân còn phải ăn nói cho lễ phép một chút, con mà còn làm mất mặt mẹ nữa là không xong với mẹ đâu....??

- Con biết rồi, vì mẹ yên tâm đi, đây sẽ lần cuối cùng con gặp mặt gia đình của cô ta....!!

Bà Jenny quát.

- Con dám ăn nói như thế hả. Con đúng là đồ vô phép tắc....!!

- Con chào mẹ....!!

Duy nói xong liền cúp máy. Vân nghe anh ta nói từ nãy tới giờ, con nhỏ điên lên.

- Tên kia, ai cho phép anh khinh thường ngư ời khác như vậy hả, hứ, đồ công tử bột, dù có cho tôi vàng tôi cũng thêm vào lấy anh, nên anh làm ơn hạ bớt cái kiêu của mình lại cho tôi nhờ, nếu không anh lại giống như mấy con điều đứt dây, cứ lơ lửng mãi mà không biết đường xuống.....!!

.....

Duy bóp thật chặt vào hai bả vai của Vân.

- Cô nên biết ăn nói giữ mồm và giữ miệng một chút vì tôi không dễ dàng bỏ qua cho những người mà dám xúc phạm tôi đâu....!!

Vân gạt tay của Duy ra khỏi vai của mình.

- Thế còn anh thì sao, ai cho anh cái quyền được bắt cóc và ép người khác phải làm theo ý của anh.....!!

Duy khoanh tay lại, hần hếch mặt lên rồi bảo Vân.

- Vì tôi là chồng của cô nên đương nhiên tôi có cái quyền đó....!!

Vân cười khẩy bảo Duy.

- Thật là nực cười, tôi không bao giờ lấy một người mà tôi không yêu. Tôi chưa yêu ai và vẫn còn chưa nển trái nũ hôn đầu tiên thì làm sao mà đồng ý lấy anh được.....!!

Duy kinh ngạc và thích thú hỏi Vân.

- Cô đang nói đùa đúng không, một người như cô mà cũng chưa có người yêu và vẫn chưa hôn ai thì khó tin quá.....!!

Vân bực mình ngắt lời của Duy.

- Anh tin hay không tin thì có liên quan gì tới tôi. Anh còn không mau bảo hai anh chàng vệ sĩ kia tránh ra cho tôi đi về.....!!

Duy nhìn thẳng vào mắt của Vân mà hỏi.

- Cô nói thật cho tôi biết đi, cô đã yêu ai và hôn ai rồi đúng không...??

Vân đẩy Duy tránh xa mình ra. Con nhỏ đi ra cửa, nó cầu xin hai anh chàng vệ sĩ.

- Hai anh làm ơn tránh ra cho em đi vì em sắp muộn giờ làm rồi.....!!

Hai người kia không nói gì. Vân kêu khổ, sao hôm nay mình gặp toàn xui xẻo thế này, hết cãi nhau với Vũ và Khoa, bây giờ lại bị cái tên trời đánh tự xưng là chồng chưa cưới kia bắt cóc và giam giữ ở đây.

Duy lôi Vân lại phía mình, anh chàng gặng hỏi.

- Cô nói đi....!!

- Tôi đã nói với anh rồi, sao anh còn lăm mồm thế. Thả tôi ra mau.....!!

Duy cười cười rồi lôi Vân lại, anh chàng đặt môi của mình lên môi của con nhỏ. Hai anh chàng vệ sĩ kia vội quay mặt ra hướng khác. Vân chưa từng hôn ai nên cô nàng chỉ biết đứng im chịu trận, mặt của Vân đỏ lên và tim đập rất nhanh. Nước mắt lăn dài trên má, Vân cố đẩy Duy ra.

Lưỡi của anh chàng lùa cả vào răng của Vân, một hơi nóng bốc lên ở trong cổ họng. Vân bị ôm chặt vào người, cô nàng bí thế liền dậm cho Duy một phát thật đau vào chân.

Duy buông Vân ra, anh chàng thỏa mãn hỏi.

- Cô thấy thế nào, tuyệt đấy chứ...??

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Vân quệt môi của mình, con nhỏ vẫn mắt lên quát Duy.

- Anh đúng là đồ biến thái, anh mau trả lại nụ hôn đầu của tôi đây....!!

Duy giả vờ thờ dài bảo Vân.

- Xin lỗi nhưng hôn nhau thì làm sao mà trả lại được, hay là cô hôn lại tôi như thế cho công bằng...!!

Vân uất quá, con nhỏ xông lại đánh túi bụi vào người của Duy. Duy nắm lấy tay của Vân. Anh chàng dọa.

- Cô mà còn đánh tôi nữa thì tôi không chỉ là hôn cô đâu mà còn làm hơn thế nữa, thế nào cô có muốn tôi làm như thế không...??

Vân hơi ớn nên vội rời xa người của Duy ra. Môi của con nhỏ run run. Vân xuống giọng cầu xin Duy.

- Anh làm ơn thả tôi ra vì sắp của tôi đang chờ....!!

Duy nhướng mắt lên điều tra Vân.

- Sếp của cô là ai và cô đang làm gì...??

Vân chưa bao giờ bị bắt nạt như thế này, từ xưa tới nay chỉ có Vân bắt nạt người ta nên con nhỏ cảm thấy uất ức, và một nỗi hờn giận đang trào lên ở trong lòng. Vân nghĩ tên này đúng là đồ xấu xa và độc ác, có chết mình cũng nhất định không bao giờ lấy hấn.

- Tôi làm trợ lý cho một công ty ở gần đây....!!

Duy ngắm nhìn Vân từ đầu đến chân để xác định xem một con nhỏ vắt mũi chưa sạch thế này thì làm được gì.

- Cô lại nói dối tôi đúng không, một con bé con như cô thì làm sao trở thành một trợ lý được....!!

- Mặc xác anh, còn không mau thả tôi ra...!!

Duy đẩy Vân sát vào tường, anh chàng nói từng tiếng một.

- Tôi yêu cầu cô nghỉ việc ngay lập tức....!!

Vân sửng sốt và run sợ khi thấy Duy đứng quá gần mình, từng hơi thở của Duy phả ra mặt của Vân. Cô nàng ngửi được cả mùi nước hoa toát ra từ thân thể của Duy. Vân quay mặt sang hướng khác, bàn tay của cô nàng cố đẩy Duy ra xa.

- Tại sao tôi phải nghỉ việc, anh có biết là tôi sẽ phải trả bao nhiêu tiền khi bỏ ngang xương không hả...??

- Cô cứ nghỉ việc đi còn việc đó để tôi lo....!!!

Vân chưa bao giờ được nếm trải cảm giác sợ hãi nào như thế này ở trong đời. Vân trào cả nước mắt ra, nhưng miệng vẫn nói cứng.

- Tôi không bao giờ và không thể nào bỏ việc được....!!

Duy thấy Vân khóc, anh chàng lấy tay của mình lau hai dòng lệ đang chảy trên má của Vân, rồi dịu dàng hỏi.

- Tại sao cô lại không muốn bỏ việc....??

- Tôi không muốn người ta khinh mình và tôi cũng không muốn nhờ vả anh hay muốn nhận ơn từ anh....!!

Duy nhếch mép lên hỏi Vân.

- Có phải vì anh chàng giám đốc của cô đẹp trai quá nên cô không thể nào dứt lòng ra đi được chứ gì...??

Vân lấy tay quệt nước mắt, cô nàng vênh lên nói.

- Đúng thế, anh ấy rất đẹp trai nên tôi không thể nào dứt được. Tôi trả lời như vậy đã thỏa mãn câu hỏi của anh chưa....??

Duy cười khẩy bảo Vân.

- Nếu thế thì cô càng phải nghỉ và phải nghỉ ngay lập tức....!!

Vân điên máu quát Duy.

- Anh là gì của tôi mà dám yêu cầu tôi làm hết cái này tới cái khác cho anh là thế nào. Tôi không phải là một con rối của anh....!!

- Nhưng bắt đầu từ hôm nay cô sẽ là con rối của tôi....!!

Vân sững xốt hỏi Duy.

- Anh nói như vậy là sao. Tôi không hiểu gì cả...??

- Rất đơn giản, vì tôi muốn chúng ta kết hôn với nhau....!!

- Anh đang đùa tôi đúng không, lúc này anh nói muốn hủy hôn ước với tôi cơ mà, tại sao bây giờ anh lại thay đổi quyết định của mình. Mà dù anh có muốn tôi cũng không bao giờ đồng ý đâu....!!

Duy trừng mắt lên nhìn thẳng vào mắt của Vân. Anh chàng dí sát mặt của mình vào mặt của Vân.

- Cô có không muốn cũng không được, vì tôi là một người khi đã muốn có được cái gì thì phải có cho bằng được....!!

Vân cảm thấy đất dưới chân mình như đang lún sâu xuống, cái hố địa ngục đang chờ mình. Vân run run nói.

- Dù anh có ép, tôi cũng không bao giờ khuất phục anh đâu....!!

- Cô cứ làm những gì mà mình thích còn tôi cũng sẽ làm những gì tôi thích. Chúng ta cứ đấu với nhau đi xem ai sẽ gục xuống trước....!!

Duy nói tiếp.

- Cô cũng nên chuẩn bị tinh thần đi vì chiều nay gia đình của cô sẽ tới đây....!!

Nhắc đến gia đình, Vân cảm thấy tội lỗi. Mình đã bỏ nhà ra đi lâu như vậy rồi, chắc bố mẹ và ông nội lo cho mình lắm, tất cả cũng tại cái tên chết tiệt kia, hấn làm cho mình phải rời bỏ mái ấm gia đình. Mình phải làm sao bây giờ, mình không thể nào lấy hấn, chúa ơi, mới ở bên hấn có mấy phút thôi, cả người mình như muốn chết mấy lần rồi, nếu phải ở bên hấn cả đời thì làm sao mà mình chịu nổi.

Ai có thể cứu mình ra khỏi tình trạng này không...?? Khuôn mặt của Vân rầu rầu, cô nàng đang đau khổ. Duy thích thú ngắm nhìn, trong ánh mắt của Duy ánh lên một sự thỏa mãn.

Duy muốn trêu đùa cô vợ chưa cưới của mình. Con nhỏ này thật là láo toét, nó dám chửi rủa mình không tiếc lời, mình phải giữ nó lại ở bên cạnh để trị cho nó bớt cái tính đánh đả và hung hăng kia đi.

Nhưng mình có sai lầm không khi giữ một con bé như nó ở bên mình. Duy khẽ vuốt mái tóc ra đằng sau.

Vân và Duy không ai nói với ai câu nào. Vân xoa xoa vào cái bụng đói, mặt của cô nàng nhăn lại.

- Anh có thể cho tôi đi ăn được không vì tôi đã đói lắm rồi...???

Duy gạt mình, anh chàng mãi cãi nhau và gây sự với Vân nên quên mất.

- Cô chờ một chút. Tôi sẽ gọi người mang thức ăn lên....!!

Vân định nhân cơ hội đi ăn để trốn thoát không ngờ cái tên chết tiệt kia lại ép ăn ở đây. Vân tiu nghiu hỏi Duy.

- Anh định không thả cho tôi đi thật à...??

Duy cười cười bảo Vân.

- Đúng thế, và có khi cô sẽ phải ở luôn với tôi trong căn phòng này cũng nên....!!

Vân quát.

- Anh quá đáng vừa thôi, tôi đã xuống nước năn nỉ anh mà anh không buông tha cho tôi là thế nào....!!

- Cô làm ơn hạ bớt cái giọng của mình xuống, nếu không tôi lại trừng phạt cô bây giờ....!!

Vân nhìn đồng hồ, đã quá giờ làm việc vào ban chiều. Vân nhăn mặt lại vì khổ, kiểu này đành phải gọi điện xin lỗi Khoa và nói dối là mình bị ốm nặng nên phải ở nhà vậy.

Khoa đã bắt đầu làm việc được một lúc lâu rồi mà cô nhân viên của mình vẫn chưa tới. Khoa gồng mình lên vì tức, con nhỏ chết tiệt này càng ngày càng vô phép tắc. lúc nữa nó về đây mình phải trị cho nó một trận, nếu cứ để cho nó nhờn mình mãi thì còn gì là quan hệ cấp trên với cấp dưới nữa.

Khoa giật mình vì có điện thoại bàn. Anh chàng cầm lên nghe.

- A lô, chào sếp. Em là Vân đây....!!

Khoa cúi quá nên quất phủ đầu Vân luôn.

- Cô đang làm cái gì thế hả còn không mau về công ty để bắt đầu làm việc đi...!!

Vân khẽ liếc nhìn Duy khi thấy anh chàng đang khoanh tay và đang quan sát mình. Vân gãi gãi đầu.

- Em xin lỗi sếp, nhưng sếp có thể cho em nghỉ hôm nay được không, tại vì nhà em có chuyện nên em không thể nào đi làm được...!!

Khoa cười khẩy hỏi Vân.

- Cô lại viện cớ chứ gì, nói thật cho tôi biết đi cô đang lang thang hay vui chơi ở đâu hả, tại sao những mệnh lệnh và yêu cầu của tôi không có tác dụng với cô là thế nào...??

- Xếp thông cảm, hôm nay em bận công chuyện thật mà....!!

Khoa đập bàn cái đằm. Vân mặc dù chỉ nghe trên điện thoại di động của mình thôi mà cũng giật cả mình.

- Xếp không thể nào thông cảm cho em được hay sao, người ta bận người ta mới xin phép nghỉ sao sếp cứ bắt bí người khác mãi thế....!!

- Cô mà bận cái gì, tôi cho cô mười phút cô phải về ngay công ty cho tôi...!!

Vân kêu khổ, bị nhốt như tù nhân ở đây thì đi cái nổi gì, trừ phi mình có phép thuật hay cái tên ác quỷ kia tha cho mình.

Duy tước chiếc điện thoại trên tay của Vân. Anh chàng tươi cười nói ở trong máy.

- Chào anh, tôi là chồng chưa cưới của cô ấy. Anh làm ơn cho cô ấy nghỉ vì hôm nay gia đình của cô ấy lên thăm để bàn chuyện của hai chúng tôi nên cô ấy không thể nào đi được đâu...!!

Vân kinh ngạc và cấm hận tên Duy này, tại sao hắn phải quảng cáo cho Khoa biết hắn là chồng của mình chứ, đồ độc ác, không biết Khoa sẽ nghĩ gì về mình đây. Tại sao cái số của con lại đi gắn với hắn làm gì.

Khoa thấy lòng bùng hết cả lỗ tai. Anh chàng không tài nào tin ngay được. Con nhỏ Vân có tí tuổi đầu mà cũng đòi kết hôn là sao. Khoa cảm thấy đây đúng là một trò đùa của số phận.

- Xin lỗi tôi không hiểu cậu nói gì vì chuyện cô ấy nghỉ thì có liên quan gì tới chuyện kết hôn của cô ấy đâu....!!

Duy khiêm tốn giải thích. Anh chàng nhướn cao người lên vì Vân đang muốn giật lại cái điện thoại của mình.

- Tại sao lại không liên quan, chiều nay gia đình hai bên họp mặt với nhau. Nếu mà vắng Vân thì chúng tôi làm sao bàn chuyện kết hôn được. Anh là một ông sếp tốt chắc sẽ không phá hỏng hạnh phúc và chuyện riêng tư của nhân viên chứ...??

Khoa cười khẩy bảo anh chàng Duy.

- Cậu hãy nói với Vân là cứ nghỉ đi, còn chuyện công việc tôi sẽ bắt cô ấy làm bù sau cũng được....!!

Duy nheo nheo mắt trêu Vân.

- Cảm ơn anh rất nhiều. Chào anh, chúc anh một ngày làm việc vui vẻ...!!

Khoa thần thờ đặt cái điện thoại của mình xuống bàn. Trong lòng của anh chàng tự nhiên đau nhói và trái tim của anh chàng đang rung lên.

Cả buổi chiều hôm ấy Khoa như người mất hồn. Khoa không tài nào tập trung vào làm việc được như mọi khi, đôi mắt của Khoa cứ liếc nhìn chiếc bàn mà Vân hay ngồi. Bây giờ anh chàng cảm thấy nhớ cô nàng Vân.

Khoa không hiểu tại sao hôm nay của mình lại bị như thế này. Khoa cảm thấy bồn chồn lo lắng và hay cáu gắt vô cớ. Khoa chán nản vì không thể nào làm được cái gì. Anh chàng gọi điện cho bà Liên và thông báo cho bà biết là mình sẽ về nhà sớm. Đây là lần đầu tiên Khoa rời công việc để về nhà khi giờ tan ca thì phải mấy tiếng nữa mới tới.

Khoa tự hỏi có phải do Vân đi lấy chồng nên Khoa buồn bã như thế này không...??

Vân cúi tiết quất Duy.

- Anh có biết là mình bất lịch sự lắm không hả, tại sao anh lại dám cướp đồ của người khác và xen vào chuyện riêng tư của người khác là thế nào...??

Duy không trả lại điện thoại cho Vân ngay mà anh chàng còn mở máy ra kiểm tra một hồi. Duy chăm chú nhìn vào màn hình, anh chàng mỉm cười. Vân thấy lạ liền bước đến xem. Cô nàng đỏ mặt, rồi tiện tay giặt ngay lại.

.....

Cô gái phục vụ phòng mang thức ăn lên cho hai người. Vân vừa nhìn thấy là xà xuống ăn, vì cô nàng đã đói lắm rồi nên không còn ngại ngùng gì hết.

Duy ngồi trên chiếc bàn cạnh giường ở góc phòng. Anh chàng nhìn cô vợ của mình đang ăn ngon lành, anh chàng phì cười. Anh chàng nghĩ.

- Cô vợ của mình cũng dễ thương và trẻ con quá. Nhưng mà xem ra mình và cô ấy sẽ có nhiều chuyện để làm với nhau đây....!!

Duy ngồi đối diện với Vân. Anh chàng nheo nheo mắt hỏi Vân.

- Thế nào vừa miệng với cô chứ...??

Vân mỉm cười nói.

- Cũng ngon. Khi nào tôi ăn xong, anh sẽ thả tôi ra chứ...??

Duy cầm một đôi đũa lên. Anh chàng gắp cho Vân một cọng rau, miệng anh chàng trả lời Vân.

- Sao cô vội thế, mà bố mẹ và gia đình của chúng ta vẫn chưa đến đây cơ mà. Tôi làm sao mà yên tâm để thả cô đi được, nhờ đâu cô trốn đi mất tiêu thì sao....!!

Vân đang ăn ngon miệng, tự nhiên cô nàng hết muốn ăn. Vân thờ dài buông đũa, rồi uống một ít nước ở trong ly. Vân đứng dậy, chầm chầm bước đến bên cửa sổ. Vân mở rộng cánh cửa bằng gỗ cho gió lùa vào phòng. Làn gió thổi tung mái tóc và bộ quần áo trên người của Vân. Vân nhắm mắt lại, rồi hít một hơi thật sâu, cô nàng đang cảm thấy bối rối và lo lắng. Vân trốn nhà đi mà không có được sự cho phép của gia đình nên Vân không biết sẽ phải đối diện với người thân của mình như thế nào.

Duy đã đứng đằng sau của Vân từ khi nào rồi. Anh chàng đứng im không nói gì. Duy quan sát từng sắc thái biểu cảm trên nét mặt của Vân. Đây là khoảng lặng duy nhất giữa hai người kể từ khi gặp nhau. Họ chỉ ở bên nhau có mấy tiếng ngắn ngủi nhưng hai người đã có nhiều ấn tượng sâu đậm về nhau.

Dù họ có ghét nhau thì chuyện đính ước giữa hai người là sự thật, họ phải tìm cách để giải quyết chuyện này nếu không muốn mai sau phải hối hận hay tiếc nuối.

Duy quan tâm hỏi Vân.

- Cô đang suy nghĩ gì à mà sao cô lại thần người ra như thế...??

Vân buồn buồn bảo Duy.

- Tôi đang lo vì tôi không biết phải đối diện với gia đình của mình như thế nào. Anh cũng biết rồi tôi đã trốn đi mà không được phép của họ....!!

Vân siết chặt lấy cái rèm cửa, rồi quay phắt lại quát Duy.

- Tất cả cũng tại anh. Nếu không phải lấy anh thì tôi đâu đến nỗi biến thành một đứa con bất hiếu và nếu không phải tại anh thì tôi đâu bị giam giữ ở đây.

Anh còn không mau thả tôi ra....!!

Duy hai tay đút vào túi quần, hần đứng sát vào người của Vân.

- Xin lỗi cô nhưng mà tôi không có lỗi gì trong chuyện cô bỏ nhà ra đi hay cô bị giam giữ ở đây. Nếu muốn trách cô hãy trách mình ngốc thì hay hơn....!!

Vân bực cả mình, liền đẩy Duy lùi về phía sau. Cô nàng chống hai tay vào sườn rồi ra lệnh cho Duy.

- Đề nghị anh tránh xa tôi hai mét, anh mà lại gần tôi thì đừng trách tôi độc ác....!!

Duy thích thú cười thật to.

- Cô nghĩ là mình có thể làm gì được tôi. Cô thử nói cho tôi nghe xem nào....!!

Vân liền vớ lấy một cái gối thật to ở trên đầu giường rồi dơ lên đầy đe dọa.

- Anh cứ thử bước lại gần tôi xem. Tôi sẽ đánh cho anh bầm dập lên thì thôi...!!

Duy càng cười to hơn. Anh chàng ôm lấy bụng của mình, vừa cười anh chàng vừa bảo Vân.

- Cô có biết là nếu đánh cái gối mà cô đang cầm có thể làm cho người khác bị thương thì bọn con gái như các cô sẽ không bao giờ chơi đùa với nó....!!

Vân quan sát khắp phòng để tìm vật khác, nhưng cô nàng vội ngừng ngay cái ý nghĩ độc ác ở trong đầu. Vân run run đặt trả cái gối ở chỗ cũ. Cô nàng khoanh tay trước ngực rồi vênh mặt lên.

- Tôi không cần nó tôi cũng có thể xử được anh, anh đừng có khinh thường và đánh giá thấp bản lĩnh của tôi....!!

Duy lại quan sát Vân từ đầu xuống chân. Vân co rúm người lại vì anh chàng Duy này đang nhìn Vân với một ánh mắt thèm thuồng cứ như một con sói đang nhìn một con thỏ.

Duy thấy Vân sợ hãi như vậy, Duy lại phá ra cười thật to. Anh chàng nói.

- Dù sao phụ nữ vẫn là phụ nữ, cô nên van xin hay cầu khẩn tôi thì hơn vì cô càng có tỏ ra mạnh mẽ tôi càng phải làm cho cô yếu đuối hơn....!!

Hoàng và Vũ lôi nhau đi ăn. Hai anh chàng vừa lái xe vừa nói chuyện rôm rả. Vũ ngán ngẩm bảo Hoàng.

- Mày có tin là tao vì con nhỏ Vân mà gặp toàn chuyện xui xẻo không hả...??

Hoàng thích thú hỏi Vũ.

- Ủa, mày gặp nó khi nào mà tao không biết...??

- Gặp ở siêu thị của tao. Và điều nực cười hơn, tao được nó nhận làm chồng chưa cưới....!!

Hoàng phá ra cười thật to, anh chàng sung sướng vỗ vai thằng bạn thân.

- Tao xin chúc mừng mày. Cầu cho mối duyên tình của hai người được nên đôi và hạnh phúc....!!

Vũ quay sang nhìn Hoàng với ánh mắt tức giận và cau có. Vũ dọa.

- Thằng kia mày có cảm miệng đi không hả, tao mà không bận lái xe thì tao cho mày chết....!!!

Hoàng thôi cười, anh chàng quan tâm hỏi.

- Tại sao khi không nó lại nhận mày làm chồng chưa cưới làm gì, không lẽ con nhỏ đó không có ai để phá nên chọc mày cho vui....!!

Vũ thở dài bảo Hoàng.

- Thật ra nguyên nhân đầu tiên là do tao, vì lúc đó Lan bám tao và làm phiền tao ghê quá nên tao mới lợi dụng sự có mặt của con nhỏ Vân, tao nhờ nó đóng giả làm vợ chưa cưới của mình để đuổi cô ả kia đi. Nhưng tao không ngờ được là vì thế mà tao bị làm phiền suốt từ tối hôm qua tới giờ....!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

Vân gọi điện hay đến siêu thị tìm mày à....??

Vũ khẽ vuốt mái tóc của mình ra đằng sau, anh chàng vuốt mặt mình thêm một cái nữa cho tỉnh táo rồi trả lời Hoàng.

- Vân không gọi điện hay đến siêu thị làm phiền tao mà ông bác sĩ của bệnh viện gọi điện cho tao suốt từ sáng tới giờ để hỏi tin tức của con nhỏ Vân. Hôm qua nó bị bệnh nên tao đưa vào đó, không ngờ nó chôn mắt tiêu thành ra tao là người duy nhất mà ông bác sĩ kia biết.....!!

Hoàng không hiểu gì cả, chuyện con nhỏ Vân bị bệnh thì có liên quan gì tới tên này mà hắn phải đứng ra chịu trách nhiệm là thế nào, không lẽ nó cũng giống như mình gây ra tai nạn cho con nhỏ Vân.

- Mày đừng có nói với tao là vì mày mà con bé Vân phải nhập viện, nếu thế thì cái số của mày xui xẻo rồi....!!

Vũ ngắt lời của Hoàng.

- Mày điên hay sao, nó bị bệnh là do bản thân của nó chứ có liên quan gì tới tao đâu, chẳng qua là tối hôm qua lúc tao đang trên đường về nhà thì gặp nó

đi dạo rồi nó nhăn mặt lại kêu đau bụng dữ dội tao hoảng quá nên bế xốc nó lên rồi đưa vào bệnh viện. Mày bảo lúc đó nhìn nó xanh xao và sắp xỉu vì đau đến nơi tao lại bắt nó tự đi làm thủ tục nhập viện cho mình hay sao nên tao đành phải làm thay cho nó.....!!

Hoàng gật gù anh chàng đã hiểu gần như toàn bộ câu chuyện.

- Sao mày không gọi điện cho con nhỏ Vân để hỏi lý do vì sao nó trốn viện và bảo nó nên quay lại bệnh viện để người ta còn khám cho nó.....!!

Vũ nghĩ đến đoạn cãi nhau với Vân lúc sáng, anh chàng siết chặt cái vô lăng tay lái.

- Mày đừng bao giờ nhắc đến con nhỏ đó trước mặt của tao nữa, mày có biết khi tao tình cờ gặp nó vào sáng nay lúc nó đang đón xe buýt, nó bảo gì với tao không. Nó bảo là từ nay tao đừng bao giờ làm phiền nó hay là muốn gặp mặt của tao nữa.....!!

Hoàng không nhịn được cười, anh chàng nheo nheo mắt trêu Vũ.

- Mày và con nhỏ đó có duyên ghê, chỉ trong vòng có mấy tiếng đồng hồ mà tình cờ gặp không biết bao nhiêu lần. Mày đúng là một tên ngốc, sao không lợi dụng lúc cô nàng đau bệnh mà xin luôn số điện thoại của cô nàng đi.....!!

Vũ dùng tay trái của mình, anh chàng gõ cho Hoàng một cái vào đầu rồi quát.

- Tao đã bảo mày cầm họng rồi cơ mà, tên kia hay là mày muốn tao xử mày luôn tại đây. Mày mà còn trêu tao thêm một lần nào nữa thì chúng ta không ăn và không uống gì nữa, mày đã nghe rõ chưa hả.....!!

Hoàng cười khi bảo Vũ.

- Dạ, em biết rồi anh hai, chẳng qua là em lo cho hạnh phúc của anh nên em mới gợi ý cho anh như vậy, sao anh lại cáu với em. Anh mà cứ gắng lên mãi như thế anh không sợ mình bị ê hay sao.....!!

Vũ cáu quá anh chàng phanh xe đánh két một cái rồi quay sang tóm cổ áo của Hoàng. Vũ trừng mắt lên anh chàng hét.

- Thằng kia, tao đã bảo bao nhiêu lần rồi là nếu mày muốn trêu đùa thì cũng phải tùy trường hợp tại sao mày lại chọn đúng lúc tao đang cáu giận là thế nào, mày có phải là bạn của tao không hả.....!!

Hoàng nặn ra được một khuôn mặt thật dễ thương, anh chàng cười khi khi rồi giả vờ năn nỉ.

- Dạ, đại ca tha cho em, em hứa là từ nay sẽ không trêu đại ca nữa. Đại ca là một người đại từ đại bi, đại ca trách một người như thằng em làm gì đúng không...??

Vũ mặc dù đang tức nhưng cũng phải phì cười khi trông thấy cái mặt giả nai của Hoàng. Anh chàng thở dài và bó tay cho cái tính hay đùa của thằng bạn.

Vũ và Hoàng chọn được cho mình một nhà hàng quen. Vũ thích nhất là thức ăn và âm nhạc ở đây. Anh chàng yêu nhạc của Trịnh Công Sơn. Hoàng bực mình bảo Vũ.

- Tại sao họ không mở được loại nhạc nào khác hay sao mà tối ngày cứ phải là nhạc Trịnh là thế nào...??

Thấy thằng bạn dám chê thần tượng và sở thích âm nhạc của mình. Vũ nhăn mặt lại gắt Hoàng.

- Mày thì biết cái gì, đây là một tuyệt phẩm của tạo hóa ban cho con người, mày cứ thử nhắm mắt và nghe thử xem, mày sẽ cảm nhận được hết cái hay của nó, đến lúc đó tao sợ mày lại mê loại nhạc này thì sao.....!!

Hoàng cười khẩy bảo Vũ.

- Thảo nào bọn con gái nó mê mày là phải, đúng là già cỗi, chúa ơi mày mới gần ba mươi tuổi thôi mà, mày vẫn còn trẻ thì nên chọn loại nhạc cho phù hợp với tuổi tác của mình chứ.....??

Có một tiếng nói bên cạnh.

- Không lẽ nói như anh thì cứ phải là già mới nghe được loại nhạc này, tôi còn trẻ nên không nghe được à.....??

Hai anh chàng giật mình quay sang nhìn. Đây đúng là một cô gái Tomboy chính hiệu, áo quần rộng thùng thình chưa hết cái mũ lưỡi chai của cô nàng cũng in những hình nhân cổ quái, cô nàng đội lạt ngựa nó ra đằng sau.

Hoàng và Vũ kinh ngạc nhìn con nhỏ không chớp mắt. Họ không thể nào tin được là có một cô gái như vậy ở trên đời. Cô ta co cẳng chân lên ghế để ăn mà không ngồi xuống chân xuống một cách bình thường như mọi người, cái đầu của con nhỏ gật gù trông như một là một cái hình nhân bay trong gió.

Hoàng thích thú hỏi con nhỏ.

- Vậy theo cô tôi thuộc loại người gì....??

Con nhỏ vừa ăn vừa trả lời.

- Anh thuộc loại người vừa ngây thơ vừa có một chút vấn đề về não vì theo như tôi biết anh chỉ suốt ngày chỉ có công việc và công việc nên không cảm nhận được hết cái hay và cái dở ở đời....!!

Hoàng bực cả mình, tại sao cô ta vừa mới gặp mặt mình mà đã chê bai mình một cách không thương xót là thế nào, đúng là một con nhỏ khó ưa.

Vũ bàng quang ngồi nghe hai người này đối đáp với nhau. Anh chàng cảm thấy con nhỏ này xem ra không giống như hình thức bề ngoài mà nó có một kiến thức sâu sắc đấy.

- Con nhỏ kia cô ăm nói cho cẩn thận, ba tuổi nhóc con mà dám có thái độ bất kính với người lớn là thế nào....!!

Con nhỏ quay ngược lại cái mũi của mình. Con nhỏ đập bàn một cái dầm, cô nàng chống hai tay vào sườn. Con nhỏ chỉ thẳng vào mặt của Hoàng rồi quát.

- Tên kia anh tưởng mình là ai tại sao anh dám bỏ trốn mà không nói với tôi một lời nào, anh tưởng là tôi muốn lấy anh lắm hả, tên chết tiệt hôm nay tôi sẽ cho anh nếm mùi đau khổ mà tôi đã phải chịu đựng....!!

Hoàng há mồm ra vì kinh ngạc, anh chàng bây giờ đã hóa thành đá rồi. Anh chàng không thể nào tin được cô vợ mà người mẹ thân yêu chọn cho mình lại là một con nhóc và lại dữ dằn như thế này hay sao.

Vũ đầu tiên kinh ngạc và sững xốt không kém gì Hoàng nhưng anh chàng lại sung sướng mỉm cười khi nhìn thấy khuôn mặt đơ ra của Hoàng.

Vũ cười thầm ở trong lòng.

- He he he, cho mày chết, ai bảo mày dám trêu tao. Ha ha ha.... Cuối cùng cô vợ mà mày trốn suốt bao nhiêu ngày qua nay đã xuất hiện rồi, tao muốn biết là mày sẽ làm được gì và giải quyết như thế nào....!!

Hoàng ngây dại như một người điên, anh chàng nhận được tin này như là bị sét đánh ngang tai.

Hoàng cảm tưởng mọi cảm giác của mình như đang bị đóng băng lại. Anh chàng lắp bắp hỏi con nhỏ.

- Cô... cô đang nói đùa tôi đúng không...??

Con nhỏ vẫn chống hai tay vào sườn, nó cười khẩy bảo Hoàng.

- Không sai tí nào, tôi là vợ chưa cưới của anh....!!

Hoàng chỉ một chút xúu nữa thôi là ngã cả ra ghế, anh chàng ngắm cô vợ chưa cưới của mình từ đầu xuống chân. Anh chàng ngán ngấm vì con nhóc này mới học cấp ba là cùng, tuy nó có là mỹ nhân đi chăng nữa, mình cũng không thể nào lấy một con nhóc làm vợ, chúa ơi, còn tính cách dữ dằn của nó nữa chứ, làm sao mà mình chịu nổi. Mẹ mình có bị điên hay không khi ép mình lấy một con nhỏ như thế này. Hoàng tự hào vì mình đã trốn đi nhưng mà làm sao nó lại tìm ra được mình.

Con nhỏ chìa một cây bút và một tờ giấy ra trước mặt của Hoàng, nó ra lệnh.

- Anh ký vào đây cho tôi....!!

Hoàng kinh ngạc anh chàng nhìn con nhỏ rồi nhìn xuống tờ giấy ở trên bàn. Hoàng cầm lên, anh chàng đọc đến đâu anh chàng bỏ lăn ra cười đến đấy.

Hoàng hỏi con nhỏ.

- Cô có chắc là mình muốn làm điều này hay không...??

Con nhỏ tỉnh bơ đáp.

- Tôi vất vả bám theo anh sang tận đây là muốn làm điều này. Tôi mong anh mau ký vào, vì chỉ có làm như thế tôi và anh mới không bao giờ phải gặp mặt nhau hay làm phiền nhau nữa....!!

Trong tờ giấy con nhỏ yêu cầu Hoàng ký giấy hủy hôn ước giữa nó và Hoàng. Hoàng đầu tiên tưởng nó bắt Hoàng phải đồng ý kết hôn với nó, anh chàng không ngờ là con nhỏ lại là người chủ động làm điều này.

Hoàng nheo nheo mắt trêu con nhỏ, tờ giấy được đặt ở trước mặt.

- Cô không muốn chúng ta bàn luận hay thảo luận gì hay sao mà vội kết thúc sớm như vậy...??

- Tôi không muốn có bất cứ điều gì liên quan hay dính líu tới anh cả. Tôi còn cả một con đường dài phía trước cần đi, và một điều quan trọng tôi không muốn kết hôn với một người yêu công việc hơn cả mọi thứ như anh. Tôi nghĩ mình thà bị ế còn hơn là lấy anh....!!

Hoàng tái mặt, anh chàng cúi tiết gắt con nhỏ.

- Này cô kia, sao cô lại dám ăn nói với tôi như thế hả, dù cô không muốn kết hôn với tôi thì cô cũng phải ăn nói cho cẩn thận một chút chứ, cô mà càng làm già tôi lại không ký vào tờ giấy kia bây giờ....!!

- Tôi nghĩ là anh sẽ không bao giờ làm như thế vì anh đã bỏ chạy sang đây khi mẹ anh bắt anh phải kết hôn với tôi còn gì, tôi chỉ làm đúng theo nguyện vọng của anh thôi, lẽ ra anh phải cảm ơn tôi mới đúng, anh không cần phải lên giọng với tôi như thế đâu...!!

Con nhỏ giục.

- Anh còn không mau ký vào....!!

Hoàng bấm cây bút đánh tạch một cái. Anh chàng khẽ liếc nhìn con nhỏ một cái, anh chàng thấy con nhỏ đang cầu mong anh ký cho nhanh. Tự nhiên Hoàng cảm thấy do dự, anh chàng nghĩ.

- Mình có nên ký vào hay không, vì xem ra con nhỏ này cũng đặc biệt đấy nó dám bay một mình sang tận đây để tìm mình vì một lý do duy nhất là muốn hủy hôn. Tại sao mình không thử chơi đùa với nó một chút rồi hãy ký vào tờ giấy này....!!

Anh chàng buông cây bút xuống bàn. Con nhỏ tức khí hỏi Hoàng khi thấy anh chàng không chịu ký.

- Tên kia, anh làm gì thế hả, sao còn không ký mau lên....!!

Hoàng bắt chéo hai tay vào nhau anh chàng tra vấn.

- Tại sao cô lại biết tôi đang ở đây và tại sao cô lại tìm ra tôi một cách dễ dàng như thế....!!

Con nhỏ đứng mãi cũng mỏi chân, nó bưng một ly nước lên rồi tu một hơi, nó từ tốn trả lời.

- Khi biết mình phải lấy anh tôi đã rất tức giận nên đã cãi nhau với cha mẹ của mình. Tôi đã tìm hết mọi cách để lay chuyển nhưng bố mẹ và gia đình của tôi vẫn nhất quyết bắt tôi phải lấy anh. Tôi bực cả mình liền dò tìm điện chỉ của nhà anh, tôi muốn gặp mặt của anh để thương thuyết về vấn đề hôn nhân của hai chúng ta.....!!

Con nhỏ dừng lại một chút rồi kể tiếp.

- Nhưng tôi không ngờ là anh lại bỏ đi mất rồi, nên tôi đành phải chờ anh về rồi tính tiếp. Tôi chờ anh trong vòng một tháng mà không thấy tin tức gì của anh cả. Tôi nghĩ mình phải tự đi điều tra lấy. Tôi đến nhà gặp mẹ của anh, qua bà tôi biết anh có một người bạn ở Việt Nam. Tôi xin điện chỉ của anh Vũ bạn của anh rồi bay sang đây. Tôi phải mất hai ngày mới dò ra được điện chỉ mà bác Hà mẹ của anh cho. Khi tìm đến nhà của anh Vũ, tôi lại ngại không dám vào. Nhưng mà may mắn cho tôi khi tôi thấy anh ấy lái xe đi làm, tôi liền thuê một chiếc xe tắc xi, tôi bảo anh chàng tài xế bám theo anh Vũ. Tôi thấy anh ấy đến một cái siêu thị thật to thì dừng lại, tôi trả tiền cho anh chàng tài xế. Tôi cũng bước vào trong siêu thị rồi hỏi cô nhân viên phòng của anh Vũ. Tôi đã phải ngập ngừng và chờ đợi suốt từ sáng đến trưa mà không dám đến gặp anh ấy.!!

Con nhỏ trừng mắt nhìn Hoàng một cái rồi con nhỏ tiếp tục câu chuyện pha chút thám tử của mình.

- Khi anh vừa bước vào cửa, tôi đã rất kinh ngạc và cảm thấy mình thật may mắn, vì không ngờ là anh lại vác xác tới đây. Tôi định chạy ngay lại và hỏi anh là tại sao anh lại bỏ đi một cách hèn nhát như thế nhưng tôi thấy đông người quá nên lại thôi. Tôi định là khi nào anh ra về tôi sẽ bám theo anh để hỏi chuyện với anh.

- Tôi thấy anh bước vào phòng của anh Vũ, tôi lại phải chờ. Khi anh mở cửa đi ra tôi tưởng anh đi về, tôi bỏ tờ tạp chí đang cầm ở trên tay xuống bàn, tôi đứng lên và bước theo anh. Hai anh đi trước còn tôi thuê một bác xe ôm chờ theo sau. Hai anh vào sau tôi vì hai anh còn bận cất xe còn tôi chỉ việc trả tiền và ngồi đợi sẵn anh ở đây. Đó là toàn bộ câu chuyện của tôi....!!

Hoàng sững sốt và kinh ngạc tột độ, anh chàng phải ngấm lại con nhỏ từ đầu tới chân để xác định xem nó có nói dối hay là mình có bị hoa mắt không. Chúa ơi con nhỏ này đúng là gan cùng mình. Nó mới có tí tuổi đầu mà dám một mình bay sang một nơi lạ hoắc, rồi còn giờ trò làm thám tử nữa chứ.

Vũ mỉm cười, anh chàng nâng ly bia lên môi rồi nhấp một ngụm. Anh chàng nghĩ.

- Xem ra tên Hoàng kia gặp phải đối thủ rồi, cô bé đúng là rất dũng cảm mình hy vọng hai đứa này có thể nên đôi vì theo mình không ai hợp với Hoàng hơn con nhóc đang ngồi trước mặt mình đây.!!

.....

Anh đã nghe toàn bộ câu chuyện của tôi rồi nên anh làm ơn ký dùm cho tôi...!!

Hoàng ngồi thờ người ra để nghĩ.

- Nếu mình mà không ký vào thì điều đó có nghĩa mình thừa nhận mình muốn kết hôn với nó trong khi mình không muốn bị ràng buộc vào hôn nhân. Còn nếu mình ký vào thì hai bên đều có lợi, nó cũng như mình đều không thích cuộc hôn nhân này nhưng nhờ đâu mẹ mình và gia đình của nó không chấp nhận thì sao. Mình và nó nên tìm hiểu kỹ về nhau rồi quyết định cũng chưa muộn màng cơ mà....!!

Hoàng nghiêm túc bảo con nhỏ.

- Tôi biết cô và tôi đều không muốn có cuộc hôn nhân này, nhưng đây không phải là chuyện chúng ta muốn hay không muốn là được. Tôi đề nghị chúng ta cho nhau thời gian để tìm hiểu về nhau, nếu thấy hợp tôi và cô sẽ suy nghĩ tiếp về vấn đề này, còn nếu không chúng ta sẽ kết thúc cho nhanh. Cô thấy ý của tôi thế nào...??

Con nhỏ ngồi nghiền ngẫm ý kiến của Hoàng. Con nhỏ hiểu là mình chỉ đơn thương độc mã kết thúc cuộc hôn nhân này, chưa chắc bố mẹ đã đồng ý và nghe theo nguyện vọng của mình, thôi thì nghe theo ý kiến của hấn đi cho rồi vì mình cũng đâu có thiệt hại gì, mình sẽ làm cho hết nhẽ để mai sau khỏi phải hối hận và hối tiếc.

- Tôi không phản đối ý kiến của anh. Nhưng tôi nói trước dù anh có thích tôi hay là tôi thích anh thì chúng ta cũng sẽ không bao giờ kết hôn với nhau. Tôi đã nói rồi tôi không muốn lấy một người coi trọng sự nghiệp của mình hơn mọi thứ ở trên đời. Nếu anh đồng ý với điều này của tôi thì chúng ta sẽ bước vào thỏa thuận với nhau....!!

Hoàng cười khẩy nghĩ.

- Con nhỏ kiêu ngạo kia, cô tưởng là mình có thể điều khiển được tôi hay sao. Để xem khi kết thúc trò chơi này tôi thua hay là cô....!!

Hoàng dơ tay của mình ra, anh chàng muốn bắt tay như hai người bạn. Con nhỏ không chút ngại ngần liền chìa bàn tay nhỏ nhắn và xinh xắn của mình ra nắm lấy bàn tay của Hoàng. Anh chàng hơi giật mình một chút khi bàn tay của nó chạm vào bàn tay của anh chàng.

Hoàng hỏi con nhỏ.

- Coi như thỏa thuận của chúng ta đã xong. Tôi đang thắc mắc là gia đình của cô có biết cô bay sang đây để tìm tôi và hiện tại cô đang ở đâu...??

Con nhỏ thở dài bảo.

- Tôi chỉ nói là mình có công chuyện cần giải quyết, trong thư tôi cũng đã viết rõ là tôi sang đây tìm anh. Còn chỗ ở....!!

Con nhỏ gãi gãi đầu nó nói tiếp.

- Tôi đang sống ở trong một khách sạn nhỏ gần đây....!!

Hoàng trừng mắt quát con nhỏ.

- Ai cho phép cô ngủ ở khách sạn hả. Lúc nữa cô phải dọn đồ ra khỏi đó ngay lập tức....!!

Con nhỏ đập lại Hoàng.

- Anh bảo tôi phải dọn đồ đi đâu bây giờ, không lẽ anh bảo tôi ra ngoài đường ngủ à....??

Hoàng bối rối không biết trả lời con nhỏ như thế nào. Vũ cười thật gian, anh chàng trả lời thay cho thằng bạn.

- Đơn giản thôi, em chỉ cần dọn về nhà của hấn là xong....!!

Cả con nhỏ và Hoàng đồng thanh la lên.

- Cái gì....!!

Vũ bật cười thật to, anh chàng giải thích.

- Tôi nói thế không đúng à, hai người thử nghĩ mà xem. Dù gì trên danh nghĩa hai người cũng là vợ chồng chưa cưới mà hai người lại đang trong giai đoạn tìm hiểu nhau thì sống chung nhà có gì là lạ đâu. Con nhỏ này lại không có chỗ nào để ở. Nó muốn ở khách sạn mà mày lại không cho còn gì không lẽ mày muốn nó bay luôn về nước, nếu mà muốn nó về thì mày phải ký vào tờ giấy kia đã chứ, không phải là nó sang đây vì mục đích này à....!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Nghe Vũ phân tích một hồi, con nhỏ và Hoàng đều cảm thấy đúng. Hai người ngồi thử ra để nghĩ nhưng đúng là không còn cách nào khác cả.

Nếu gia đình bên kia đã biết con nhỏ sang đây thế nào bà mẹ của Hoàng cũng gọi điện hỏi thăm và yêu cầu anh chàng chăm sóc cho con nhỏ. Con nhỏ mà xảy ra chuyện gì có khi vì việc này mà gia đình hai bên từ bạn biến thành thù cũng nên.

Hoàng nhắm mắt lại vì anh chàng đã quen sống độc thân và muốn được yên tĩnh một mình rồi nay phải rước thêm con nhỏ này vào nhà làm cho anh chàng cảm thấy hơi bất tiện.

Con nhỏ trả lời dứt khoát.

- Thôi anh ký vào cho tôi, tôi sẽ bay ngay về nước vào ngày mai. Chúng ta cũng không cần phải đau đầu về quan hệ của mình làm gì...!!

Hoàng chán nản bảo con nhỏ.

- Cô không nên nóng tính như thế, mặc dù tôi không mong muốn cô bước vào nhà của mình. Nhưng đành vậy, khi nào ăn xong tôi sẽ đưa cô tới khách sạn mà cô đang ở rồi thu dọn hành lý về nhà của tôi....!!!

Con nhỏ ngượng ngùng bảo Hoàng.

- Tôi cảm thấy rất bất tiện, thôi anh cứ để cho tôi ở khách sạn thì hơn. Nhà của anh chỉ có hai người tôi thấy không ổn cho lắm....!!

.....

Hoàng nheo nheo mắt trêu con nhỏ.

- Tôi tưởng cô dừng cảm và gan lì lắm chứ vì cô dám một mình bay sang đây, rồi tìm tôi như truy lùng một tên tội phạm. Chưa hết vừa mới gặp tôi cô đã chửi phũ phàng rồi còn gì....!!

Con nhỏ ỉu xiu trả lời Hoàng.

- Tôi nghĩ trong trường hợp của tôi ai cũng làm như vậy cả thôi. Nếu không chẳng lẽ vì anh bỏ đi không về mà tôi phải đợi chờ anh cả đời hay sao....!!

- Tôi thì lại nghĩ chỉ có mình cô là người duy nhất hành động điên rồ như thế này....!!

Con nhỏ tức khí đáp.

- Đúng, tôi là một kẻ điên rồ đó, vậy anh làm ơn ký dùm cho tôi....!!

Hoàng cũng bực mình không kém, anh chàng cầm tờ giấy lên, rồi ký đánh doyet một cái. Anh chàng đưa cho con nhỏ.

- Thế nào cô đã thỏa mãn chưa. Tôi đã làm đúng như yêu cầu của cô rồi đấy....!!

Con nhỏ sung sướng quá, nó nở một nụ cười thật đẹp rồi riu rít cầm lấy tay của Hoàng. Con nhỏ ôm chặt lấy Hoàng và khẽ hôn lên má của anh chàng một cái. Niềm vui của nó bây giờ giống như là ai đó đang cho nó quà.

Hoàng bàng hoàng và sững xốt hết cả người, mặt của anh chàng đỏ lên và tim đập rất nhanh. Anh chàng không thể nào tin được sao chỉ có một cái ôm và một cái hôn nhẹ lên má thôi mà làm cho anh chàng thần thờ hết cả người là thế nào.

Con nhỏ làm xong cái hành động trẻ con và vô tư ấy. Nó liền đứng lên và định bỏ đi. Vũ thấy thằng bạn ngây người ra như là bị trúng tà. Vũ phì cười lắm lắm.

- Thằng ngốc đã cảm người ta rồi sao còn không giữ người ta lại, mà để người ta bỏ đi là thế nào, không lẽ nó lại muốn hối hận về mai sau....!!

Vũ khẽ huyếch nhẹ vào sườn của Hoàng làm cho anh chàng bừng tỉnh. Hoàng không biết làm gì vào lúc này vì anh chàng tự nhiên muốn giữ con nhỏ lại nhưng với lý do gì đây.

Vũ bực cả mình, anh chàng liền nói thay hộ Hoàng.

- Cô định bỏ đi thật hay sao, dù gì cô cũng nên cho hai người thời gian để tìm hiểu về nhau chứ, cô mà đi bây giờ tôi nghĩ cũng không giải quyết được gì. Có khi vì việc này bố mẹ và gia đình hai bên lại bắt hai người kết hôn nhanh với nhau cũng nên....!!

Con nhỏ đang đi vội khựng lại hỏi Vũ.

- Anh nói như vậy là sao....??

Vũ thấy con nhỏ đã chịu lắng nghe mình, anh chàng khôn khéo đang tìm cách giúp thằng bạn ngu ngốc và khờ khạo của mình giữ con nhỏ lại.

- Cô cũng biết là ngay từ đầu Hoàng đã phản đối cuộc hôn nhân này nên nó mới bỏ đi, cô cất công sang tận đây tìm nó, cô yêu cầu nó ký vào tờ giấy kia

thì đương nhiên một người ghét hôn nhân như hấn sẽ ký vào tờ giấy đó. Nhưng mà cô lấy gì để đảm bảo bố mẹ của cô sẽ động lòng khi trông thấy nó. Họ ép hai người kết hôn là mong hai người có thể làm thay đổi nhau vì họ hiểu cả hai không thích nhau nên muốn nhanh kết thúc. Cô không thấy là ý của người lớn lại hoàn toàn trái ngược với điều này à.

- Cô đến được đây và biết được điện chỉ của hấn thì không lẽ gia đình của hai bên lại không biết, họ thấy cô bay về nước ngay thì thế nào họ cũng bay sang đây tìm Hoàng và yêu cầu anh chàng kết hôn với cô. Lúc đó cô và nó có thể từ chối không làm theo hay sao.....!!

Con nhỏ ngán ngẩm ngồi xuống. Nó đưa đôi mắt trong veo lên hỏi Vũ.

- Anh bảo tôi phải làm gì bây giờ...??

Vũ thấy con nhỏ đã nắc bầy của mình, trong lòng của anh chàng sung sướng lắm nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm trang bảo con nhỏ.

- Cô cứ giữ lấy tờ giấy ấy phòng trường hợp cô và nó không thể nào thích nhau hay hòa hợp được với nhau thì cô hãy dùng nó như là bằng chứng để từ hôn với nó. Còn bây giờ cô nên theo về nhà của nó đi thì hơn. Hai người nên ấn định thời gian để thử thách tình cảm của mình là bao nhiêu rồi quyết định chia tay mãi mãi.....!!

Con nhỏ quay sang hỏi Hoàng.

- Anh thấy ý của anh Vũ thế nào...??

Vũ khẽ liếc Hoàng một cái. Ý của anh chàng bảo.

- Thằng ngu kia mà làm hỏng cơ hội này là coi như cuộc đời của mày vứt bỏ nên hãy lựa lời mà nói.....!!

Hoàng gãi gãi đầu của mình. Anh chàng bối rối nói.

- Tôi đồng ý.....!!

- Nếu thế coi như tôi và anh đã thỏa thuận với nhau xong. Bây giờ tôi phải đi lấy hành lý của mình đây.....!!

Hoàng đứng lên, anh chàng bảo con nhỏ.

- Để tôi đi cùng cô.....!!

- Còn anh Vũ thì sao không lẽ anh định bỏ anh ấy một mình....??

Vũ cười tươi nói.

- Hai người cứ đi đi vì tôi đã ăn uống được gì đâu.....!!

Hoàng và con nhỏ chào Vũ rồi cùng nhau bước ra cửa. Vũ nhìn theo bóng dáng của hai người, anh chàng lẩm bẩm.

- Thế là anh chàng kia đã tìm được cho mình một cái gông để đeo vào cổ. Mong sao chúng nó hạnh phúc.....!!

Vũ gọi anh bồi bàn lại, anh chàng nhờ anh ta mang thức ăn của mình lên. Anh chàng vừa ăn vừa nghe nhạc. Trong lòng của anh chàng một nỗi buồn mênh mông đang xâm chiếm lấy tâm hồn vì hôm nay là ngày giỗ của cô bạn gái hồi học cấp ba.

Vân quá mệt mỏi, cô nàng không còn chịu đựng hơn được nữa. Đôi mắt díp cả lại. Vân mặc kệ Duy ngồi trên bàn ở một góc của căn phòng. Cô nàng trèo ngay lên giường rồi lăn ra ngủ.

Vân ngủ rất ngon và rất say sưa, cô nàng quên hết những phiền muộn của bây giờ và sắp tới mà mình phải đối diện. Vân tự nhủ với bản thân là mình chỉ cần thư giãn và hãy để cho đầu óc thanh thản vào lúc này thôi. Hãy cố mà quên hết đi, Vân đã làm được, cô nàng nằm im, bàn tay đặt lên trán, cô nàng chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Duy bước lại, anh chàng ngồi ở cạnh giường. Nhìn cô vợ của mình ngủ thật ngon, anh chàng lắc đầu.

- Con bé này đúng là trẻ con hết biết, cãi nhau chán với mình nó lại lăn quay ra ngủ được, mà mình cũng mệt mỏi quá rồi. Mình cũng cần phải ngủ một giấc.....!!

Anh chàng nằm luôn xuống bên cạnh Vân. Hai anh chàng vệ sĩ nhìn vào trong phòng, họ thấy cậu chủ của mình và cô chủ đang nắm tay ngủ với nhau ở trên giường họ phì cười rồi khẽ khép cửa lại.

Gia đình của Vân được bà Jenny Phạm thông báo tình hình của Vân và lý do vì sao mà Duy có thể tìm được Vân. Bà Nhung xa lạ, bà mừng quá.

- Tạ ơn trời Phật cuối cùng con cũng có thể gặp lại đứa con gái của mình....!!

Nước mắt trên má vẫn còn chưa khô nhưng trên đôi môi của bà một nụ cười hạnh phúc đang ngự trị, bà nắm lấy tay của chồng, bà hỏi thúc.

- Chúng ta phải đi ngay vào với nó nếu không em sẽ chết vì nôn nóng mất.....!!

Ông Chung cũng mừng không kém gì vợ. Ông âu yếm bảo bà Nhung.

- Từ từ đã nào, chúng ta cần phải xấp xếp lại vài thứ rồi mới đi được.....!!

Bà Nhung đã nôn nóng và hồi hộp lắm rồi nên bà gắt.

- Em không cần biết chúng ta phải đi ngay bây giờ, anh muốn làm gì thì làm, anh phải nhanh lên nếu không em sẽ đi trước mà không cần có anh....!!

Ông Chương bảo con dâu.

- Con yên tâm, con bé Vân không trốn được đâu mà con lo. Bố nghĩ nếu mà thằng Duy tìm được con bé Vân thì không khi nào nó lại dễ dàng thả cho con bé đó đi.....!!

Bà Nhung vẫn chưa yên tâm. Gần nửa tháng đợi chờ tin tức của con gái yêu trong vô vọng và mỏi mòn, bà không muốn mất nó thêm một lần nữa. Bà buồn buồn nói với bố chồng.

- Con biết là mình hơi vội vàng nhưng trong lòng của con cứ nóng như là lửa đốt nên con phải đi ngay bây giờ, chỉ khi nào gặp mặt được nó thì may ra con mới yên tâm.....!!

Bà Jenny cũng cười bảo bà Nhung.

- Chị đừng nôn nóng quá, mọi thứ em đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi. Chúng ta sẽ ở khách sạn của nhà em nên mọi người không cần phải lo lắng về chỗ ăn hay chỗ ở.....!!

Bà Nhung run run ngồi xuống cái ghế xô pha, bà bùng một ly nước. Bà muốn uống để lấy bình tĩnh, bà không biết là khi gặp Vân bà sẽ mắng chửi nó hay là ôm nó vào lòng cho thỏa lòng mong nhớ.

Bà quá hồi hộp, chân tay của bà run rẩy nên bà không giúp gì được trong việc thu xếp hành lý mà để cho ông Chung phải làm một mình.

Họ đã thu xếp hết mọi chuyện trong một thời gian ngắn nhất rồi bốn người kéo nhau ra nhà ra hai chiếc xe ô tô chờ sẵn.

Để hành lý sau cốp xe, bà Jenny bảo anh chàng tài xế.

- Anh hãy lái xe cho cẩn thận vì đường cũng hơi xa, tôi không muốn gặp bất cứ chuyện gì trên đường đi đâu.....!!

Anh chàng kia vâng dạ rồi lái xe đi. Bà Nhung dựa hẳn vào người của ông Chung. Bà thầm thì nói.

- Không biết con bé Vân bây giờ trông như thế nào, em sợ nó lại gầy và ốm yếu hơn trước thì sao....??

Ông Chung vỗ nhẹ vào vai của vợ, ông an ủi.

- Em đừng lo quá, anh nghĩ là nó có thể tự chăm sóc cho mình. Em không thấy là những lá thư mà nó gửi về nhà, nó đều nói là vẫn sống tốt hay sao...??

- Biết đâu nó chỉ nói như thế để cho chúng ta an tâm về nó thì sao...??

- Em chỉ suy đoán mò thôi. Anh nghĩ chỉ lát nữa là chúng ta gặp lại nó rồi, em cần gì phải lo lắng quá lên như thế.....!!

Bà Nhung dùng khăn tay của mình để lau hai giọt lệ đang chảy trên má. Bà cầu trời.

- Con chỉ cầu xin cho đứa con gái của con còn khỏe mạnh, con không muốn gặp lại nó trong một thể xác yếu đuối và bệnh tật.....!!

Ông Chương và bà Jenny đi chung một xe. Trên đường đi hai người nói chuyện rất nhiều về tương lai của hai đứa. Bà Jenny mỉm cười bảo ông Chương.

- Cháu nghĩ con bé Vân nhà bác và thằng Duy nhà cháu là một đôi trời sinh, vì chúng nó vừa ương bướng, vừa cố chấp và rất trẻ con.....!!

Ông Chương cười đáp lại lời của bà Jenny.

- Bác cũng nghĩ thế, chúng ta sắp gặp được hai đứa chúng nó rồi. Mà không biết bây giờ hai đứa đó đang làm gì....???

Vân giật mình tỉnh giấc. Vân quay nghiêng người sang bên trái, cô nàng giật mình và xúng xính khi thấy Duy đang nằm ngay sát bên cạnh, hơi của hắn phả ra cả mặt của Vân, và chỉ một chút nữa thôi là Vân đã hôn hắn. Vân còn thấy tên này cời cả áo ra để ngủ nữa. Vân kinh hãi quá nên hét lên thật to.

- Á.....!!

Duy mở choàng mắt khi nghe tiếng hét của Vân. Cô nàng lùi tít về phía cuối giường. Vân uất ức hét Duy.

- Tên kia anh làm gì thế hả. Tại sao anh lại ngủ ở trên giường cùng với tôi là thế nào....??

Duy lười biếng vào Vân.

- Cô có im miệng đi không hả, ở trong căn phòng này có mỗi một cái giường, cô bảo tôi phải ngủ ở đâu bây giờ....??

- Ngủ ở đâu là việc của anh, việc đó thì liên quan gì đến tôi. Anh còn không mau xuống....!!

Duy cười khẩy bảo Vân.

- Lẽ ra cô phải mừng vì được ngủ cùng với tôi mới đúng, không phải chúng ta là vợ chồng chưa cưới à...??

Vân tức giận quát Duy.

- Tên kia, tôi đã nói bao nhiêu lần là tôi và anh không có liên quan gì tới nhau rồi kia mà, sao anh còn nhắc lại những điều vô nghĩa đó làm gì....!!

Duy ngồi dậy, anh chàng tiến sát gần người Vân. Cô nàng hãi quá liền lấy cái gối đánh túi bụi vào người của Duy. Anh chàng gạt tay của Vân ra rồi kéo cô nàng nằm xuống giường. Vân cố gắng đẩy Duy tránh xa người của mình ra, cô nàng hét lên thật to.

- Đồ biến thái, anh muốn làm gì tôi thế hả....??

Duy nheo nheo mắt bảo Vân.

- Làm những gì mà các cặp vợ chồng khác hay làm với nhau, cô không thấy mình hơi như vậy là hơi thừa à....??

Vân tức quá vì không làm gì được hắn, cô nàng run rẩy hết cả người. Duy nằm đè lên người của Vân, hắn hôn Vân cuồng nhiệt chưa hết một bàn tay của hắn thò cả vào trong lớp áo của Vân.

Vân uất ức nên nước mắt đã trào cả ra, cô nàng nhìn Duy đầy căm thù. Duy thỏa mãn nên buông Vân ra. Vân nằm im như một xác chết, hai bàn tay của Vân nắm chặt xuống cái lạp giường. Một ý chí chạy trốn lại nung nấu trong lòng của Vân. Cô nàng nghĩ.

- Mình không thể nào chịu đựng được một thằng chồng biến thái, độc ác và ác quỷ này đâu. Chúa ơi, nhưng làm sao mà mình trốn ra được khỏi đây....!!

Duy bước xuống giường, hắn âu yếm hỏi.

- Em yêu, em có muốn tắm chung không...???

Vân cắn hờn nói.

- Đồ điên, anh hãy tắm một mình và chết luôn ở trong ấy đi....!!

Hắn nheo nheo mắt trêu Vân.

- Sao em lại độc mồm nguyên rửa chồng chưa cưới của mình chết thế hả, em không sợ mình trở thành góa bụa hay sao....??

Vân ón quá, cô nàng bịt hai tai của mình lại, rồi lấy chăn trùm kín đầu. Duy cười khẩy không nói gì, anh chàng cầm cái khăn bông rồi đi vào phòng tắm.

Vân nghe tiếng nước chảy, cô nàng chồm dậy. Vân lò dò đi từng bước ra cửa, mắt nhòm qua cái lỗ tròn tròn. Vân thấy hai anh chàng vệ sĩ đã bỏ đi đâu đó rồi. Cô nàng mừng hóm vì mình sắp có cơ hội trốn thoát ra khỏi đây.

Vân đi thật nhẹ nhàng vào trong để lấy cái túi sách của mình. Vân muốn xác định rõ là cái tên kia đang tắm ở trong phòng, nếu không hắn mà đột nhiên ra đây thì thế nào mình cũng bị bắt lại.

Đúng là hắn đang tắm nhưng Vân lại hét thật to lên.

- Á.....!!

Cô nàng đỏ hết cả mặt vì cánh cửa phòng tắm làm bằng kính nên trong suốt. Vân đã nhìn thấy những thứ mà mình không nên nhìn. Vân kêu khổ, tại sao người ta lại thiết kế ra cái căn phòng quái quỷ này làm gì kia chứ, chúa ơi, còn gì là đôi mắt của con nữa.

Vân cầm cái túi sách của mình, rồi bỏ chạy thật nhanh ra cửa. Cô nàng tiện tay khóa luôn cửa phòng phía sau lưng của mình lại. Vân nguyên rửa.

- Tên kia cho người chết, hừ, đồ khốn kiếp....!!

Vân ngó trước ngó sau, rồi vội vàng bước trên hành lang. Cô nàng giật mình đánh thót một cái khi trông thấy bóng dáng của hai anh chàng bảo vệ. Vân nhanh trí vội núp ngay sau cánh cửa của một căn phòng dùng làm phòng chứa đồ.

Chương 23

Vân thấy ở đây có treo hai bộ quần áo đồng phục của nhân viên phục vụ phòng của khách sạn. Vân xoa xoa vào cằm, cô nàng khẽ nở một nụ cười.

Vân lấy một bộ đồ rồi cởi bỏ bộ quần áo đang mặc ở trên người ra, cô nàng gấp thật gọn bộ đồ của mình. Vân đút nó vào trong túi xách rồi mặc bộ đồ kia vào người.

Cô nàng cũng vấn tóc và đội một cái mũ màu trắng lên đầu, trông Vân bây giờ rất giống một cô nàng phục vụ phòng.

Vân hít một hơi thật dài rồi mở cửa bước ra, cô nàng nhìn trước nhìn sau, thấy không có ai để ý đến hành động lén lút của mình, cô nàng khẽ thở phào một cái rồi bước đi.

.....

Vân đi được mấy bước, cô nàng nghe có tiếng quát.

- Cô kia, sao cô lại không đi làm việc của mình đi hả....??

Vân hốt hoảng tưởng là ai đó đã nhận diện ra mình. Vân không dám quay đầu lại, bà quản lý khách sạn thấy cô nhân viên không có phản ứng gì với mệnh lệnh của mình, bà quát thật to lên.

- Chị kia, chị có muốn làm việc ở đây nữa không hả, nếu muốn làm tiếp thì đi lên tầng năm lau dọn phòng đi....!!

Vân hít thật sâu rồi quay người lại, cô nàng kinh sợ lắm nhưng vẫn phải cố tỏ ra bình tĩnh. Cô nàng lễ phép nói.

- Dạ, cháu xin lỗi cô. Nhưng cô có thể cho cháu biết cháu phải dọn dẹp phòng nào không ạ....??

Bà quản lý bước gần đến chỗ của Vân. Bà ta nhìn Vân từ đầu xuống chân, Vân run rẩy hết cả mình, cô nàng chỉ sợ bà già này nhận ra mình đã đi cùng cái tên ác quỷ kia. Bà hắt hàm hỏi Vân.

- Cô mới vào đây làm à....??

Vân cố nuốt những nỗi sợ hãi ở trong lòng. Con nhỏ nắm chặt lấy chéo áo của mình, con nhỏ bình tĩnh trả lời.

- Vâng, cháu mới được nhận vào làm hôm nay....??

Bà quản lý nhìn tên của Vân được in trên ngực áo, bà hỏi.

- Cô là Phạm thị Hồng Hoa à, sao cái tên này tôi nghe quen thế....??

Vân lại giật mình đánh thót một cái, cô nàng lắp liếm trả lời.

- Vâng, tất nhiên rồi. Vì cháu nghĩ ở đây đông người như thế này lẽ nào lại không có người trùng tên và trùng họ với nhau....!!

Bà quản lý kia vẫn còn ghi ngờ nhưng thấy khuôn mặt trẻ con và đáng yêu của Vân, bà cũng hơi mềm lòng nên bảo Vân.

- Cháu hãy mang xô, giẻ lau và mấy thứ linh tinh kia lên tầng bảy phòng 13 rồi quét dọn đi, nếu khách hàng mà có bất cứ phản nản nào thì cháu chết với cô....!!

Vân vâng dạ, rồi bỏ đi. Cô nàng kêu khổ vì không biết làm thế nào bây giờ. Vân quay lại mấy lần mà bà già kia cứ nhìn Vân mãi làm cho Vân thấy khó cơ hội linh đi.

Vân đi khuất vào một hành lang. Con nhỏ núp thật kỹ rồi khẽ hé mắt nhìn ra. Thấy bà quản lý kia đang nói chuyện với hai anh chàng bảo vệ. Tim của Vân lại đập nhanh như là tiếng trống đánh trận thời kỳ Chiến Quốc. Vân run run nghĩ.

- Kiểu này thì mình sẽ không thể nào trốn thoát được mất....!!

Duy tắm xong, anh chàng quần một cái khăn ngang người rồi bước ra khỏi phòng tắm. Duy vừa đi vừa lau mai tóc ướt của mình. Anh chàng trêu Vân.

- Thế nào hả em yêu, em có muốn tắm không...??

Duy nói hai ba lần mà Vân vẫn không trả lời mình thế nào. Anh chàng bước lại gần giường rồi cười khi bảo Vân.

- Em sao thế, không lẽ em lại ngủ rồi à...??

Cái chăn phủ lên một cái gối rất to và dài nên Duy tưởng là Vân đang nằm ở trên giường, anh chàng túc cái chăn sang một bên. Duy sùng sốt vì không hề có Vân ở đây. Anh chàng chợt dạ liền gọi.

- Vân... cô ở đâu rồi, mau ra đây đi vì tôi không muốn chơi trò chốn tìm với cô đâu....??

Duy vừa lục tìm Vân khắp phòng vừa gọi tên của con nhỏ nhưng vô ích. Duy bóp chặt hai tay vào nhau, anh chàng lăm bằm.

- Chỉ còn hai chỗ mình chưa tìm cô ta đó là tủ quần áo và gầm giường. Nếu ngay cả hai chỗ đó mà mình cũng không tìm thấy được cô ta thì điều đó có nghĩa là cô ta lại tìm cách trốn thoát mất tiêu rồi...!!

Duy liền cúi xuống gầm giường anh chàng hét.

- Con nhỏ kia cô có ra khỏi đó mau không hả, nếu cô mà không ra thì đừng có trách tôi không nương tay với cô....!!

Duy vén cái tấm nệm trải giường lên để nhìn cho rõ, nhưng anh chàng thấy nó trống không. Ý nghĩ về việc Vân đã bỏ trốn càng ngày càng mãnh liệt. Duy hy vọng là mình có thể tìm thấy Vân ở trong tủ quần áo nhưng cũng vô ích vì nó cũng trống không.

Duy ngồi bệt ở mép giường, anh chàng vuốt mặt mình một cái cho tỉnh táo. Hai tay chống vào cằm, Duy vừa bực mình vừa thích thú vì tính cách của cô vợ chưa cưới của mình. Anh chàng lăm bằm.

- Con nhỏ kia nếu lần này mà tôi tìm được cô tôi sẽ sách luôn cô ở trong phòng để xem lúc đó cô làm sao mà trốn thoát....!!

Duy đi ra mở cửa nhưng nó lại bị khóa từ bên ngoài nên Duy đành chịu và không làm cách nào mở được. Anh chàng tức giận nói.

- Con nhỏ chết tiệt kia, cô hãy chờ đây, cô càng làm như thế này tôi lại càng muốn chơi với cô....!!

Duy gọi điện cho phòng tiếp tân anh chàng yêu cầu họ mau mang chìa khóa dự phòng lên đây để mở cửa phòng cho mình.

.....

Duy trừng mắt nhìn hai anh chàng vệ sĩ.

- Tôi đã bảo hai anh canh chừng ngoài cửa cơ mà, tại sao cô vợ của tôi lại có thể xỏ lỏng bay ra ngoài được là thế nào...??

Hai anh chàng vệ sĩ kia cúi mặt xuống không dám nói gì hay dám phản ứng lại lời của Duy vì anh chàng này nói đúng, họ đã không làm tròn bổn phận và trách nhiệm của mình.

- Chúng tôi xin lỗi vì một chút sơ xuất mà xảy ra chuyện này. Tôi nghĩ là cô ấy vẫn chưa thể nào đi xa hay rời khỏi đây được đâu vì bọn tôi chỉ đi khỏi vị trí này có mấy phút thôi....!!

Duy vui mừng hỏi.

- Nếu thế các anh chia nhau đi tìm cô ấy về đây cho tôi. Tôi sẽ phát cho hai anh mấy tấm hình của cô ấy. Các anh muốn làm thế nào thì làm nhưng phải tìm bằng được cô ấy cho tôi, nếu không hai anh nên sách đồ của mình về nhà đi thì hơn....!!

Hai anh chàng kia nhăn nhó vì xin việc bây giờ đâu phải dễ, nhất là cái khách sạn này. Hai anh chàng vâng dạ rồi bước đi. Duy ôm đầu kêu khổ. Anh chàng sợ gia đình của Vân vào đây, anh chàng biết phải ăn nói với họ như thế nào, không lẽ bảo họ là Vân lại trốn thoát mất rồi.

Vân núp sau bức tường của một hành lang. Con nhỏ thấy hai anh chàng vệ sĩ kia đi hỏi từng người và dơ tấm hình của mình ra cho họ xem. Vân ớn lạnh nghĩ.

- Chắc là cái tên kia đã phát hiện ra mình trốn nên hắn mới cho người đi tìm mình. Hắn lại còn cho người ta xem hình của mình nữa chứ, làm sao mà mình thoát được ra ngoài bây giờ....!!

Vân cười toe toét, con nhỏ vừa nghĩ ra được một ý rất hay. Vân mở túi sách của mình, con nhỏ lấy cái một chiếc khăn dùng làm băng khẩu, con nhỏ đeo dây vào hai bên tai. Bây giờ Vân nghĩ.

- Đố có ai nhận ra được mình, he he he...Tên kia tôi thử xem anh sẽ tìm ra tôi bằng cách nào....!!

Vân ung dung bước ra khỏi chỗ núp. Con nhỏ đi rất khoan thai trông giống như một người vô tội, mà không phải là một người đang cố trốn thoát....!!

Hai anh chàng bảo vệ kia đã hỏi gần hết mọi người mà không thấy. Anh chàng Hoan trông thấy bà quản lý khách sạn đang đứng một chỗ và đang nhìn cái gì đó. Anh chàng bước gần đến rồi hỏi.

Bạn đang đọc truyện tại wapsite www.giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

- Cô làm ơn cho cháu hỏi, cô có trông thấy cô gái này hay không...??

Bà quản lý giật mình hỏi anh chàng vệ sĩ.

- Cô gái này tôi vừa gặp lúc nãy nhưng cô ấy làm gì hay sao mà bị các cậu truy lùng....!!

Anh chàng vệ sĩ kêu khổ bảo bà quản lý.

- Cô ấy là vợ chưa cưới của cậu chủ chúng ta, họ cãi nhau nên cô gái bỏ đi. Chúng tôi có nhiệm vụ canh chừng cô ấy nhưng trong một phút bất cẩn cô ấy đã linh đi đâu mất. Cô biết là cô ấy bây giờ đi đâu không...??

Bà quản lý liền chỉ cho anh chàng Hoan hướng mà Vân vừa đi. Anh chàng mừng quá liền gọi điện ngay cho anh chàng kia và mấy người khác nữa. Vân đang đi, cô nàng bị anh chàng vệ sĩ kia xô vào người. Anh ta nhìn Vân từ đầu tới chân, Vân lại giật mình và hốt hoảng. Mồ hôi đã rịn ra cả trán của cô nàng, đôi tay của Vân run run. Trông cô nàng lúc này rất giống một người đi ăn trộm vừa bị bắt quả tang.

Hoan hất hàm hỏi Vân.

- Cô có thấy một cô gái mặc đồng phục giống như cô đi lên trên tầng bảy không...??

Vân e hèm, cô nàng cố biến đổi giọng của mình.

- Có thưa anh, cô ấy còn hỏi tôi phòng 13 là phòng nào nữa mà anh tìm cô ấy làm gì...??

Anh chàng vệ sĩ liền chia tám ảnh của Vân ra rồi hỏi.

- Có đúng là cô gái này không...??

Vân khịt khịt mũi đáp.

- Đúng là cô ấy.....!!

Anh chàng vệ sĩ kia liền chạy ngay lên cầu thang. Anh chàng đang cố bắt kịp một cô gái trong tưởng tượng.

Vân phì cười nhìn theo, con nhỏ vừa đi khuất thì anh chàng vệ sĩ thứ hai cũng vừa tới. Vân cố nín cười để đi tiếp. Con nhỏ chạy thật nhanh xuống tiền sảnh. Vân nghĩ.

- Mình chỉ cần ra khỏi cổng của khách sạn là thoát. Mình hy vọng là không có ai tìm ra mình....!!

Vân nghe có tiếng nói ở đằng sau lưng.

- Không hiểu tại sao cậu chủ của chúng ta lại bắt chúng ta tập trung hết xuống tiền sảnh là thế nào....!!

Vân hốt hoảng, con nhỏ lắm bằm.

- Hắn mà làm thế này thì mình chết vì thế nào hắn cũng tìm ra mình. Làm thế nào đây hả trời....!!

Vân định bước ra khỏi cửa, cô nàng bên cạnh liền lôi luôn Vân đi. Cô ta bảo.

- Hoa, tớ tưởng hôm nay cậu nghỉ. Không phải hôm qua cậu gọi điện cho tớ và nhờ tớ xin nghỉ cho cậu là gì, cậu nói cậu có việc bận nên không thể đi làm được, sao hôm nay cậu còn tới đây....??

Vân kêu khổ, tại sao bây giờ lại lôi ra một con bé bạn của cô gái chủ nhân của bộ đồng phục này là thế nào. Vân ú ớ không biết trả lời cô bạn kia thế nào cả. Con nhỏ bí quá đành bảo.

- Cậu có thể buông tay của mình ra được không vì mình cần đi vệ sinh một tí...!!

Cô bạn gái kia chưa kịp nói gì thì có loa thông báo của bà quản lý.

- Đề nghị tất cả các cô nhân viên phục vụ phòng và công nhân vệ sinh tập trung tại tiền sảnh của khách sạn trong vòng năm phút. Không ai được phép vắng mặt hay viện lý do để không đến nếu không sẽ bị đuổi việc ngay lập tức.....!!

.....

Vân giật mình, con nhỏ vội gỡ tay của mình ra khỏi tay của cô bạn gái kia. Vân lí nhí nói.

- Cậu cứ đi tập trung đi nhé, mình cần phải ra đây một chút....!!

Cô bạn kia ngỡ ngàng không hiểu, về vóc dáng thì có đôi nét giống nhưng ánh mắt và giọng nói thì khác hẳn, không lẽ con nhỏ kia không phải là bạn của mình. Vân chạy thật nhanh ra cửa khách sạn, anh chàng gác cửa hỏi Vân.

- Em không nghe thông báo gì hay sao mà còn chạy ra đây....??

Vân vội dừng lại, con nhỏ không dám chạy nữa.

- Dạ, em có chuyện gấp lắm nên không thể tập trung với mọi người được....!!

Anh chàng gác cửa không hiểu là có chuyện gì quan trọng đến nỗi con nhỏ này bất chấp cả việc bị đuổi không cho làm ở đây nữa chứ.

- Anh nghĩ là em nên quay vào tập trung với mọi người đi thì hơn vì cậu chủ có lệnh là không cho phép bất cứ ai mặc đồng phục nhân viên được rời khỏi đây....!!

Vân chết sững, cô nàng kêu lên ở trong lòng.

- Thế là hết làm sao mà mình có thể thoát được khi không được phép bước ra khỏi cánh cửa kia....!!

- Anh làm ơn mở cửa cho em đi mà, nhà em có chuyện gấp lắm, em không thể nào chậm trễ được....!!

Anh chàng kia lắc đầu bảo Vân.

- Anh xin lỗi nhưng lệnh là lệnh, anh không thể nào làm trái được....!!

Vân tui ngùi quay vào. Cô bạn gái lúc này đang hốt hải chạy theo Vân. Cô gái hỏi Vân.

- Cậu còn làm gì ở đây mau theo tớ vào trong đi, bà quản lý đang điểm danh từng người kia. Cậu có biết là nếu mình mà mất việc ở đây là cả hai chúng ta đều bị đói không hả....??

Vân bị lôi đi như một cái bịch bông. Vân nhăn mặt lại và nguyên rủa Duy không tiếc lời.

- Tên độc ác, sao hắn không buông tha cho mình kia chứ, không phải là hắn cũng ghét mình hay sao. Tại sao hắn cứ cố sống cố chết bắt mình lại cho bằng được. Không lẽ hắn ghét mình tới mức hắn muốn giữ mình ở bên cạnh hắn để hành mình cho bổ ghét....!!

Vân cũng sợ vì mình mà cô gái của bộ đồng phục này bị mất việc. Vân tuy nghịch ngợm nhưng con nhỏ là một người tốt và không thích phiền lụy người khác. Vân đang tưởng tượng ra cảnh cô gái kia khóc hết nước mắt khi nhận lệnh bị xa thải.

Vân rầu rầu cả người, nhưng cũng cố bước theo cô bạn gái. Vân chỉ mong là tên kia không nhận ra mình. Vân lo sợ vì nếu hắn mà bắt mình cởi bỏ cái khăn này ra thì thế nào mình cũng bị bắt.

Duy đút hai tay vào túi quần, anh chàng vừa uống cà phê ở một cái bàn được đặt trên bục cao, vừa nhìn bọn nhân viên của mình.

Vân và cô gái kia đến sau cùng nên đứng ở cuối hàng. Duy nhìn khắp một lượt rồi nói.

- Tôi tập trung mọi người ở đây vì cần tìm một người, tôi yêu cầu cô gái đó bước ra đây ngay lập tức nếu để tôi mà phải tự đi kiểm tra từng người thì cô ta chết....!!

Bàn tay của Vân khẽ rung lên nhưng con nhỏ gan lì nhất định không chịu ra. Duy quét ánh mắt của mình lên từng hàng một, anh chàng khẽ nhếch mép lên, anh chàng trừng mắt quát tiếp.

- Tôi đã nói hết lời mà cô vẫn còn cố tình không chịu ra nếu cô còn gan lì như thế thì tôi sẽ chơi với cô....!!

Duy đặt ly cà phê của mình xuống bàn đánh cạch một cái. Anh chàng ung dung bước xuống từng hàng một. Bọn nhân viên không hiểu gì cả, tại sao anh chàng này lại có cái ý nghĩ kỳ cục là muốn nhìn mặt từng người một là thế nào.

Nhưng họ cũng không dám có ý kiến. Những cô gái trẻ đỏ bừng cả mặt khi Duy đi qua chỗ của họ vì anh chàng này đẹp trai quá, họ ao ước được anh chàng này để mắt đến hay là chỉ mỉm cười với họ thôi cũng được nhưng anh ta lại lạnh như băng.

Dù họ có ước ao thì cũng không dám trèo cao vì họ là ai nào, họ chỉ là tầng lớp bình dân trong khi anh ta một công tử con nhà tỷ phú. Nhà của anh ta quản lý không biết bao nhiêu khách sạn thì làm sao anh ta nhìn ngó đến họ được.

Vân thấy anh ta sắp đi ngang qua chỗ của mình, con nhỏ liền xích gần đến cái cánh cửa bên cạnh. Vân lợi dụng lúc mọi người đều tập trung và chú ý tới Duy con nhỏ định lên đi nhưng xui cho cô nàng, cô bạn gái kia hỏi.

- Hoa, cậu lại muốn đi đâu nữa....??

Vân bực cả mình, con nhỏ gắt nhẹ cô bạn gái.

- Cậu có thể im đi dùm mình không. Cậu cứ đứng yên ở đây mình cần phải làm một số chuyện nên không thể ở thêm được nữa đâu...!!

Bà quản lý bước đến bà gõ cho Vân một cái đánh cốp vào đầu bà ra lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

- Im lặng hết đi, hai đứa có biết bây giờ là lúc nào không hả mà còn dám nói chuyện, có tin là tôi đuổi hai người đi luôn không...??

Vân gồng mình lên vì tức, sao lần nào có cơ hội thoát thân, mình cũng bị làm phiền và bị phá hỏng là thế nào.

.....

Vân giả vờ ôm lấy bụng của mình, con nhỏ thì thảo bảo bà quản lý.

- Cô làm ơn cho cháu đi vệ sinh một tí, cháu đã đau bụng từ nãy tới giờ rồi....!!

Bà quản lý quan sát Vân thật kỹ. Dưới con mắt của một người chuyên làm sếp và giao việc cho người khác bà cảm nhận con nhỏ này rất khác người, trông nó chẳng có chút nào giống người giúp việc hay phục vụ phòng ở đây mà trông nó giống một con bé làm văn thư hơn. Bà lên tiếng hỏi.

- Cô đã làm ở đây lâu chưa...??

Cô bạn gái kia trả lời.

- Dạ, cả hai chúng cháu làm ở đây đã được gần một năm rồi....!!

Bà quản lý nhìn cô gái. Bà không lạ con nhỏ này vì ngày nào bà cũng gặp và giao việc cho nó. Bà hát hàm hỏi cô gái.

- Đây là bạn của cháu à...??

Cô gái lễ phép trả lời.

- Vâng, thưa cô....!!

Duy đã đi gần hết bốn hàng rồi mà vẫn không tìm được Vân, anh chàng cảm thấy chán nản vì chỉ còn hai hàng nữa thôi. Anh chàng vừa đi vừa lăm bằm.

- Nếu mà mình không tìm được cô ta ở đây thì coi như mình thua và phải chịu ăn mắng oan từ bà mẹ khó tính của mình....!!

Duy gồng mình lên vì tức, anh chàng điên tiết khi bị con nhỏ Vân chơi cho một vỏ rổ đau như thế này. Anh chàng nghĩ.

- Xem ra những ngày tháng sau này sẽ có rất nhiều chuyện khôi hài xảy ra. Có lẽ cuộc sống của mình nhờ nó cũng sẽ bớt buồn chán đi....!!

Bà quản lý bảo Vân.

- Cô đúng là không có phép tắc gì cả, cô có biết là cậu chủ của chúng ta sắp đi ngang qua đây rồi không hả, cậu ấy đã yêu cầu tất cả nhân viên đứng im ở đây để cậu ấy kiểm tra. Bây giờ cô tự ý rời khỏi vị trí của mình mà không xin phép thì cô sẽ bị xa thải ngay lập tức. Cô nên cố chịu đựng thêm chút nữa rồi đi vệ sinh vẫn chưa muộn mà....!!

Vân sa xầm mặt xuống, con nhỏ nguyên rủa tên Duy.

- Tên ác quỷ kia, anh đừng có mơ là tôi cho anh bắt lại mình. Mặc kệ mấy cái nguyên tắc vợ vãn của anh. Tôi cứ chuồn đi trước đây xem anh làm gì được tôi....!!

Vân nhăn nhó bảo bà quản lý.

- Cháu xin lỗi nhưng mà cháu không còn chịu được nữa rồi, cháu phải đi đây....!!

Vân nói xong, cô nàng quay gót bước đi nhưng bị bà quản lý tóm lại. Bà bực mình quá nên bà quát lên thật to mà quên mất rằng Duy đang đứng gần ở đây.

- Con bé này, tôi đã bảo là cô phải chờ cơ mà sao cô còn cố tình làm trái lệnh của tôi hả.....??

Duy và tất cả mọi người ở đây đều giật mình. Họ đều quay lại nhìn bà quản lý và Vân. Vân thấy tất cả đang quan sát mình, người của con nhỏ như bị đông cứng lại. Vân khẽ liếc Duy một cái. Vân vội cụp ngay mắt xuống. Con nhỏ kêu khổ, kiểu này thế nào tên kia cũng bước lại đây cho mà xem.

Duy bước lại thật anh chàng bực mình hỏi bà quản lý.

- Có chuyện gì hay sao mà cô lại quát ầm lên thế...??

Bà quản lý khúm núm nói.

- Tôi xin lỗi vì cô nhân viên này cứ cãi nhau làm cho tôi bực mình nên không kiềm chế được sự nóng giận của bản thân....!!

Duy quan sát Vân từ đầu đến chân. Vân co rúm lại vì sợ, con nhỏ hốt tên này còn hơn cả là ma quỷ nữa. Duy hất hàm ra lệnh.

- Cởi bỏ cái khăn trên mặt của cô xuống....!!

Vân kinh hoàng vì như thế có khác nào bảo.

- Cô chìa tay ra cho tôi trói....!!

Vân lắc đầu rồi khịt khịt mũi nói.

- Xin lỗi anh tôi nghĩ là không nên vì tôi đang bị cảm, tôi sợ nếu mình mà tháo băng ra mọi người ở đây sẽ lây bệnh của tôi....!!

Duy phá ra cười thật to, anh chàng cười như chưa bao giờ được cười. Tất cả mọi người ở đây lại được một phen sùng sốt vì họ không hiểu gì cả, lúc này anh ta lạnh như băng sao đột nhiên anh ta lại cười như điên là thế nào.

Duy huyt sáo một tiếng, ba anh chàng vệ sĩ mặc đồng phục đen đứng vây quanh Vân. Mọi người đều sợ hãi và lo lắng cho cô gái đeo băng khẩu kia.

Duy cười khẩy bảo Vân.

- Thế nào hả em yêu, chơi trò trốn tìm với anh đã đủ chán chưa...??

Vân tái mặt, vì không ngờ là hần lại nhận ra mình nhanh như thế. Nhưng cô nàng vẫn cố chối.

- Anh này nói lạ thật, ai là em yêu của anh hả mà tại sao anh lại dám ăn nói với tôi như thế, anh không sợ mọi người ở đây cười chê à...??

Duy nhếch mép lên, hần bước lại gần Vân, chỉ bằng một động tác hần nắm cứng lấy con nhỏ rồi tiện tay giật luôn cái khăn ở trên mặt, chưa hết hần cũng giật luôn cái mũ ở trên đầu của Vân.

Hần ôm siết lấy Vân. Hần nghiêng răng lại, rồi hần nói vào tai của Vân.

- Khi nào về phòng của mình tôi sẽ cho cô chết. Cô đã làm cho tôi phải khổ sở và vất vả để đi tìm cô. Cô hãy chuẩn bị tinh thần mà đón nhận những gì mà mình gây ra đi....!!

Duy vác luôn Vân trên vai của mình, Vân kêu to.

- Buông tôi xuống, đồ xấu xa kia. Anh đang làm gì đây hả...??

Mọi người nhìn hai người không khác gì xem hai diễn viên đang diễn trò ái tình trên sân khấu. Bà quản lý kinh ngạc đến nỗi bà không còn tin vào mắt của mình nữa.

- Chúa ơi, con nhỏ đó là vợ của anh chàng Duy hả, nếu thế thì khổ cho mình rồi vì mình dám đánh cô ta và không biết cô ta có trả thù mình vì mình dám chửi cô ta nữa hay không...??

Nhưng kinh ngạc nhất vẫn là cô bạn gái kia vì cô ta cứ tưởng Vân là bạn của mình nhưng hóa ra lại không phải. Họ giải tán ai về công việc nấy nhưng họ

vẫn ngoái đầu nhìn theo bóng dáng của hai người. Các cô gái trẻ đều ước mong được thay vào vị trí của Vân hiện giờ nhưng họ đều hiểu ước mơ chỉ là ước mơ mà thôi.

Mặc cho Vân la hét dữ dội. Duy vẫn vác Vân trên vai, anh chàng vừa đi vừa quát.

- Con nhỏ kia cô có cảm mến đi không hả, tôi nói cho cô biết tôi vì cô mà phải khổ sở như thế này, cô mà còn làm ầm lên nữa là chết với tôi...!!

Vân đâm vào vai của Duy. Con nhỏ quát Duy.

- Đồ biến thái, sao anh không thả tôi ra. Anh nói là anh không thích lấy tôi cơ mà, nếu thế anh phải mừng vì tôi bỏ đi mới đúng chứ, sao anh còn bắt tôi lại làm gì...!!

Duy bực cả mình liền phát cho Vân một cái thật mạnh vào mông, anh chàng để luôn tay ở đấy mà không chịu buông xuống. Duy cười thật đều bảo Vân.

- Cô mà còn hét nữa là tôi sẽ làm những gì mà mình thích với cơ thể này của cô đấy nên cô hãy im ngay cái miệng lại cho tôi nhờ...!!

Vân sợ cứng cả người, con nhỏ uất ức nhưng không làm thế nào được vì mình bị vác như một con heo. Vân run run bảo Duy.

- Tôi yêu cầu anh bỏ tay ra khỏi người tôi ngay lập tức....!!

Duy cười khẩy bảo Vân.

- Sao cô không hét to lên nữa đi, cô càng hét tôi càng được lợi, vì thân hình của cô cũng không đến nỗi tệ...!!

Vân uất quá, cô nàng muốn bóp cho tên này chết ngay tại chỗ. Nhưng con nhỏ phải cố nhịn vì con nhỏ hiểu mình càng gắng với hắn mình càng chịu thiệt. Vân im miệng luôn, con nhỏ không dám cựa quậy hay nhúc nhích nữa.

Duy mỉm cười hài lòng, anh chàng bảo anh vệ sĩ.

- Anh mở cửa cho tôi....!!

Anh vệ sĩ kia liền gạt đầu rồi mở cửa cho Duy. Anh chàng vác Vân đi thẳng vào phòng. Duy ném Vân một cách không thương tiếc xuống giường. Duy trừng mắt lên quát Vân.

- Con nhỏ kia, cô được lắm. Tôi đã cho cô được tự do đi lại ở trong phòng nhưng cô lại không muốn, nếu thế cô đừng trách tôi sao quá độc ác với cô....!!

Vân nhăn nhó vì đau, con nhỏ căm ghét Duy hơn là ác quỷ, chúa ơi hắn có phải là người hay không mà tại sao hắn lại đối xử với mình như nô lệ của hắn như thế. Đồ độc ác, đồ chết tiệt.....!!

Duy quát Vân.

- Cô còn dám chửi rủa cả tôi nữa hả. Xem ra tôi phải dạy cho một bài học thì may ra cô mới chừa được cái tính ương bướng và cái hỗn của mình đi....!!

Vân tức mình quát lại Duy.

- Tên kia, ai cho anh cái quyền được bắt ép người khác rồi coi người ta như là tù nhân của mình là thế nào. Anh đúng là một tên độc tài và là một kẻ không biết điều. Tôi thấy mình thật là thông minh khi bỏ đi ngay từ đầu vì nếu phải lấy một người như anh là thà tôi đi tu còn hơn....!!

Duy tiến gần đến chỗ của Vân rồi anh chàng nâng cằm của Vân lên. Hắn nhếch mép bảo con nhỏ.

- Cô cũng tưởng là tôi thích lấy cô lắm hả, mà cô yên tâm đi tôi lấy cô vì tôi cần một nô lệ sớm tối hầu hạ bên mình chứ không phải vì tôi cần một người vợ như cô đâu.....!!

Vân tròn mắt ra nhìn Duy. Con nhỏ không thể nào tin được là trên đời này lại có kiểu suy nghĩ khác người như cái tên này. Hắn coi mình là cái gì, một con vật hay sao mà hắn nói gì và ra lệnh gì mình cũng phải răm rắp nghe theo. Đừng có mơ nghe em, dù có phải tranh đấu đến cùng thì chị đây cũng nhất quyết không bao giờ lấy một kẻ như anh.

- Nếu anh mà có kiểu suy nghĩ như thế thì tôi chúc mừng anh. Tôi không ngờ là anh có thể nghĩ ra được một cách hay như thế, anh nên kết hôn với một con mèo hay là một con thú nào khác thì hơn, vì chúng rất trung thành và khi được huấn luyện kỹ chúng sẽ nghe lời của anh mà không cần bất cứ điều kiện gì....!!

Duy tức bầm gan vì kiểu ăn nói xóc của con nhỏ. Duy tức quá anh chàng quát anh vệ sĩ.

- Vật mà tôi nhờ anh chuẩn bị, anh có mang theo ở đây không...??

Anh chàng kia liền đưa ngay ra cho Duy. Duy cầm lấy rồi thích thú bảo Vân.

- Em yêu bây giờ em mới thực sự bước vào cuộc sống của một nô lệ....!!

Vân sững xốt nhìn cái còng số tám ở trên tay của Duy. Cô nàng run rẩy hỏi Duy.

- Anh...anh không định khóa tôi lại như một tội phạm đấy chứ....??

Duy cười cười bảo Vân.

- Tất nhiên là cái này được dùng cho em rồi. Không phải em từng nói em là một con ngựa hoang à, mà đã là ngựa hoang thì cần phải có dây chạc để trói cổ của em lại chứ...??

Vân sợ quá liền bật dậy như lò xo rồi phóng thật nhanh ra cửa. Vân phóng nhanh quá đến nỗi cô nàng chỉ một chút nữa thôi là đập mặt vào cánh cửa khi nó đột nhiên bị khóa lại từ bên ngoài bởi hai anh chàng vệ sĩ.

Vân vừa đập cửa vừa hét.

- Hai anh làm ơn mở cửa cho tôi đi, tôi cầu xin hai anh đó làm ơn đi....!!

Họ im lặng không trả lời Vân câu nào. Vì dù họ có muốn họ cũng không thể làm trái mệnh lệnh của Duy được. Vân thất vọng nãy nề, cô nàng đành phải tìm cách tự cứu bản thân mình.

.....

Duy quay quay chiếc vòng trên tay mình. Anh chàng mỉm cười thật dễ thương. Vân càng nhìn thấy Duy trong bộ dạng này con nhỏ càng tức và càng hận. Vân nhăn cả mặt. Con nhỏ nghĩ.

- Thôi thì mình cầu xin hấn đi cho xong, mình mà càng gân với hấn thì hấn lại càng hành hạ mình hơn!!

- Anh làm ơn tha cho tôi đi. Anh nói đi tôi phải làm gì anh mới buông tha và không làm phiền tôi nữa....??

Duy bước lại gần Vân, anh chàng nâng cằm của Vân lên rồi nhìn thẳng vào mắt của con nhỏ. Duy nói từng từ một.

- Nếu cô có thể quyến rũ được tôi thì tôi sẽ tha cho cô đi....!!

Duy vừa dứt lời. Vân hét to lên vì sững xốt.

- Cái gì....!!

- Anh có bị điên không hả. Tôi không có hứng để chơi trò tình ái với anh nếu anh muốn thì nguyên cả cái khách sạn này con gái thiếu gì mà anh lại phải phiền một con bé không biết điều như tôi....!!

Duy dựa người vào tường, một chân của anh chàng co lên, còn chân kia đứng thẳng. Tay trái đút vào túi quần, tay phải cầm cái còng dơ lên trước mặt của Vân. Anh chàng mỉm cười đe dọa.

- Nếu cô không đồng ý với điều kiện đó của tôi thì cô sẽ phải chịu nhiều đau khổ hơn thôi....!!

Vân phui phui hai tay vào nhau. Cô nàng hếch cái mũi nhỏ xinh của mình lên rồi nói.

- Anh không cần phải nói thách hay khiêu khích tôi vì tôi đã chết chứ nhất quyết không bao giờ muốn dính líu tới hạng người như anh....!!

Duy sa xầm nét mặt xuống, mắt của anh chàng nhìn Vân như là muốn ăn tươi nuốt sống. Một bên mép của Duy khẽ nhếch lên, hấn ta cười khẩy bảo Vân.

- Tôi thách cô dám ăn nói như vậy với tôi một lần nữa đấy, cô nên nhớ một điều là dù mình có muốn hay không thì tôi cũng là chồng của cô....!!

Vân không thèm bảo Duy thế nào, cô nàng bước luôn ra cửa. Duy hạ ngay chân của mình xuống, anh chàng ngáng chân của Vân làm cho cô nàng ngã xõng xoài ra sàn nhà.

Mặt của Vân đập bốp xuống tấm thảm, hai tay và hai chân của Vân giang rộng ra trông cô nàng lúc này rất giống một con ếch trong tư thế chuẩn bị nhảy lên cao. Mặt của Vân nở đom đóm; tai của con nhỏ ù đặc; còn bộ não của Vân thì lại đang bốc hỏa vì tức giận.

Vân nằm im không nhúc nhích, con nhỏ mong mình có thể chết luôn ở đây để đỡ phải nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét và độc ác của tên kia. Duy lấy chân đá nhẹ vào người của Vân.

- Cô còn không mau đứng lên đi, cô còn định nằm ăn vạ đến bao giờ...??

Vân vẫn không thèm bảo Duy thế nào. Con nhỏ bị ngã như thế nào thì nằm im như thế ấy. Duy dọa.

- Cô mà không đứng lên thì đừng trách tôi làm gì với cô....!!

Duy thấy mình nói như thế mà nó vẫn không chịu đứng lên cho mình nhờ. Duy bực mình, anh chàng cúi xuống lay Vân.

- Cô kia, cô bị điếc hay sao mà không nghe tôi nói gì....!!

Đôi vai của Vân run run, con nhỏ đang khóc. Duy giật mình, anh chàng không ngờ mình chỉ trêu nó có chút xíu mà nó đã rơi lệ rồi.

- Thôi cô cho tôi xin lỗi nhưng cô phải đứng ngay lên nếu không tôi lại xử cô bây giờ....!!

Vân nằm ngửa người ra con nhỏ cầm thù bảo Duy.

- Tên độc ác kia, anh định ám sát tôi hay sao mà anh lại dám ngáng chân của tôi. Anh có biết là mình là một kẻ độc ác nhất trên đời không hả...??

Duy nắm tay của Vân rồi lôi con nhỏ đứng lên. Vân bị giật mạnh đến nỗi con nhỏ nhắm mắt lại vì đau rồi theo đà con nhỏ ngã ngay vào lòng của Duy, đầu của Vân đập bốp vào ngực của Duy. Hai người sững sờ trong vòng hai giây, Vân kinh hoàng vì không ngờ mình lại là người ôm hân trước. Vân ón quá liền lùi một bước chân rồi đứng cho xa Duy ra.

Duy xoa xoa vào ngực của mình vì Vân đập vào đâu có nhẹ. Vân khẽ che miệng của mình lại khi thấy cái bản mặt nhăn như khi của Duy. Duy bực mình gất Vân.

- Cô còn dám cười nữa cơ à, còn không mau xin lỗi tôi vì cô dám va vào tôi đi...!!

Vân ngán ngẩm vì con nhỏ chưa bao giờ gặp phải một tên nào vô lý như cái tên này. Vân le lưỡi của mình ra rồi cười thật tươi, con nhỏ rủa.

- Cho anh chết ai bảo anh kéo tôi mạnh như thế làm gì. Tôi mà biết anh chửi rủa tôi như thế này thì tôi đã làm cho anh còn đau hơn nữa cho anh chửi cái tính hay bắt nạt người khác đi...!!

Duy kéo Vân sát lại gần mình anh chàng dơ cái còng số tám lên rồi bóp nhẹ

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

một cái một bên tay của Vân bị khóa cùng với cái còng, chưa hết Duy cũng khóa luôn vào tay của mình. Thành ra bây giờ Vân và Duy trông rất giống một cặp tội phạm, trong đó Vân đóng vai một kẻ bị bắt còn Duy đóng vai người thi hành công lý.

Vân lắp bắp hỏi Duy.

- Anh...anh làm cái gì đấy, sao anh lại khóa chung với tôi là thế nào. Anh có bị tâm thần hay không mà đi làm cái trò này hả...??

.....

Khoa buồn bã bước vào trong nhà. Anh chàng hôm nay không còn tâm trạng để mà đùa hay là cười nữa. Tất cả mọi thứ xung quanh dường như trở nên u tối và lạnh lẽo hơn.

Bà Liên đang ngồi uống nước trong phòng khách, thấy thằng cháu trai về. Bà cười tươi hỏi.

- Hôm nay cháu kết thúc công việc sớm thế...??

Khoa thờ dãi trả lời bà nội của mình.

- Dạ, cũng chưa phải là xong. Cháu hơi mệt nên muốn về nhà nghỉ ngơi thôi.....!!

Bà Liên quan sát nét mặt của thằng cháu. Bà thấy hôm nay nó có vẻ đang thất vọng hay rầu rầu cái gì đó.

- Cháu bị làm sao vậy mà trông cháu có vẻ không được vui....??

Khoa ngồi ngả người ra sau cái ghế xa lông, anh chàng nói rộng cả vạt ở cổ ra cho dễ thở. Bàn tay phải vuốt mái tóc của mình, Khoa thờ dãi bảo bà nội.

- Bà nghĩ là nếu mình yêu hay thích một ai đó mà người đó đi mất thì mình phải làm sao để giữ người đó lại.....!!

Bà Liên lại nhìn Khoa thêm một lần nữa. Bà nghĩ.

- Quái lạ, sao hôm nay thằng này lại hỏi mình một câu như thế, không lẽ nó đã yêu ai hay thích ai rồi.....!!

- Cháu nói gì bà không hiểu. Đừng nói với bà là cháu có người yêu rồi đó nhe.....!!!

Khoa hơi mỉm cười đáp lời.

- Bà đùa cháu hay sao, cháu tối ngày bận rộn với công việc thì thời gian đâu để mà yêu với đương.....!!

Bà Liên giữ tách cà phê trên bàn tay phải, mắt bà nheo lại. Bà âu yếm hỏi Khoa.

- Nếu thế cháu hỏi bà câu đó làm gì....??

Khoa nhìn ra cửa, anh chàng đang nhìn mấy chậu hoa trước cửa nhà. Khoa nhớ những lần Vân đến đây chơi cô nàng thường hay ngồi xuống mân mê những bông hoa mới hé mở và hay cười hỏi Khoa tên từng cây một.

Khoa giật mình vì không ngờ mình lại nhớ đến con nhỏ vào lúc này, không phải bây giờ nó đang vui vẻ bên người chồng sắp cưới hay sao. Mình nhớ tới nó làm gì có khi chỉ thêm phiền muộn hơn mà thôi.

Bà Liên thấy Khoa trầm tư mà không chịu trả lời câu hỏi của mình. Bà nhắc.

- Kia sao cháu không trả lời câu hỏi của bà đi.....!!

Khoa quay lại mỉm cười hỏi bà.

- Bà có muốn cháu đưa bà đi chùa vào chủ nhật này hay không...??

Bà Liên nhìn thẳng vào mặt của thằng cháu rồi tra vấn.

- Khoa, cháu nói thật cho bà biết có phải là đã xảy ra chuyện gì rồi đúng không...??

Khoa lấp liếm.

- Dạ, không có gì đâu. Bà chờ cháu một chút, cháu đi tắm rửa rồi xuống ăn cơm với bà.....!!

Bà Liên còn muốn hỏi thêm Khoa nữa nhưng anh chàng đã nhanh chân đi lên lầu mất rồi. Khoa ném cái cặp xuống bàn, anh chàng lẩm bẩm.

- Không biết con nhãi đó bây giờ làm gì, chắc là gia đình hai bên đang ăn ở một cái nhà hàng nào đó và đang bàn chuyện cưới xin cho nó.....!!

Khoa cười khẩy nói tiếp.

- Mình không thể nào tin được mới có tí tuổi đầu mà nó đã nghĩ tới chuyện kết hôn không biết trong đầu nó nghĩ gì mà có thể vội vàng trong chuyện trăm năm như thế này hay là nó yêu anh chàng kia quá nên không thể nào hoãn lại được.....!!

Trong lòng Khoa một nỗi hờn ghen đang nhen nhóm như một làn khói nhờ gió nên có thể cháy to lên. Khoa chán nản lắc đầu mấy cái cho tỉnh táo. Khoa nghĩ.

- Mình chỉ hơi bức bối vì nó dám nghi ngang thời, làm gì có chuyện mình đi thích một con nhỏ chanh chua và đánh đá như nó. Thôi thì vứt chuyện của nó sang một bên mình chỉ cần biết là nó phải hoàn thành xong nhiệm vụ mà nó đang làm đang dở là được rồi.....!!

Khoa mở vòi nước rồi bắt đầu tắm gội. Hơi nóng của nước làm cho đầu óc của Khoa tỉnh táo hẳn ra, anh chàng cảm thấy sảng khoái và quên đi những mệt mỏi và phiền muộn mà anh chàng phải chịu đựng từ chiều tới giờ.

Bà Liên gọi Khoa.

- Khoa, cháu tắm xong chưa, xuống ăn cơm đi thôi.....!!

Khoa nghe tiếng bà nội gọi, anh chàng vội mặc quần áo, lau khô mái tóc ướt rồi chạy vội xuống bếp.

Một chiếc bàn dài mà chỉ có hai bà cháu ăn cơm với nhau nên hơi chổng văng. Bà Liên hỏi Khoa.

- Sao hai hôm nay bà không thấy Vân đến chơi, cháu không mời con nhỏ đến đây à.....??

Khoa không biết trả lời bà mình như thế nào, nếu nói Vân đi lấy chồng thì thế nào bà cũng buồn và thất vọng vì bà đang muốn tác thành Vân cho mình.

Anh chàng vội bịa ra một câu chuyện rất hay.

- Cháu có mời nhưng cô ấy có chuyện nên không thể nào đi được.....!!

Bà Liên nhai nốt miếng cơm, bà buông đũa rồi nhắc khéo thằng cháu.

- Chủ nhật này cháu nhớ bảo con nhỏ Vân cùng bà cháu mình đi lễ chùa nhé. Cả ba người chúng ta cùng đi chắc là sẽ rất vui.....!!

Khoa vội nói ngay.

- Cháu e là không được đâu bà. Cô ấy còn có nhiều công việc khác để làm chứ có phải là rảnh rỗi đâu mà mình muốn cô ấy đi lúc nào cũng được. Cháu sợ mình mà ép cô ấy quá lại thành ra không hay.....!!

Bà Liên nhướn mắt lên nhìn Khoa, bà bực mình hỏi anh chàng.

- Cháu nói thế là sao, đừng nói với bà là cháu lại bắt nạt con nhỏ nên nó mới không muốn đến đây nữa.....!!

Khoa tức cả mình, anh chàng đang rầu cả ruột thể mà của anh chàng lại không hiểu cho, bà lúc nào cũng bênh con nhỏ Vân chăm chăm. Thật là yêu người ngoài còn hơn cả cháu của mình.

Khoa cãi .

- Bà cứ đổ oan cho cháu không à, cháu bị cô ta bắt nạt thì có. Bà có biết vì cô ta mà cháu điên cả đầu lên không hả.....??

Bà Liên khề trềng mắt quát Khoa.

- Cháu thì lúc nào mà chả nói thế. Con nhỏ Vân hiền lành tốt bụng, tuy là nó ăn nói hơi to mồm một chút nhưng bản chất của nó đâu có xấu, cháu chỉ biết đánh giá người khác qua hình thức bề ngoài thôi.....!!

Khoa cười cười bảo bà nội.

- Bà cứ làm như cháu không biết nhìn người, bà đừng quên là ngày nào cháu cũng tuyền nhân sự cho công ty và tiếp xúc với không biết bao nhiêu đối tác làm ăn, lẽ nào cháu lại không rút ra được gì cho mình.....!!

Bà Liên bác bỏ cái suy luận logic của Khoa. Bà phán một câu xanh rờn.

- Đó là xét về mặt công việc còn việc nhìn nhận và đánh giá về phụ nữ thì cháu mù tịt. Suốt ngày bà chỉ thấy cháu ôm công việc ngay cả trong lúc ăn và trong lúc ngủ thì còn tâm trí đâu mà nghĩ tới chuyện yêu đương. Bà nghĩ bọn con nít bây giờ có kinh nghiệm về tình yêu còn hơn cả cháu, bà khuyên cháu hãy mua cho mình mấy cuốn sách về tâm lý phụ nữ về nhà mà đọc đi.....!!

Khoa nịnh bà nội.

- Cần gì phải mua những thứ đồ hủ hủ bà, không phải là cháu có một người bà tuyệt vời ở đây rồi hay sao.....??

Bà Liên phì cười cho cái tính hay tếu của anh chàng nhưng không phải vì thế mà bà quên đi việc của mình.

- Cháu nhớ là phải mời Vân đi chùa cùng bà vào chủ nhật này đấy cháu mà quên hay là cố ý không làm theo lời bà là không xong với bà đâu.....!!

Khoa kêu khổ, anh chàng nhăn cả mặt lại vì ớn. Khoa cố vớt được một câu.

- Cháu sẽ làm theo lời của bà nói nhưng việc cô ấy có đi hay không là việc của cô ấy, cháu mong là đến lúc đó bà lại không trách hay mắng cháu.....!!

Bà Liên thờ ơ bảo Khoa.

- Cháu cứ làm như thế đi vì đến lúc đó rồi hãy tính.....!!

Kết thúc bữa ăn, Khoa chào bà nội rồi trở về phòng của mình. Anh chàng lôi ghế ra khỏi gầm bàn, bàn tay khề kéo ngăn tủ. Khoa lục tìm một tấm ảnh mà anh chàng đã cất kỹ bao lâu nay.

Khoa ngồi xuống, mắt nhìn chăm chú vào tấm ảnh đã bị mờ do lớp bụi của thời gian. Khoa không muốn nhớ hay là không muốn ai nhắc đến người con gái này nữa. Một quá khứ đau buồn cho mối tình đầu thoáng hiện ra trong trí óc của anh chàng.

Khoa đã từng yêu và đã từng hận nhưng anh chàng không thể nào đánh mắng hay chửi rửa cô ta vì người mà làm cho Khoa đau khổ lại chính là người bạn thân của mình.

Khoa quá ngây thơ khi giới người yêu cho thằng bạn thân biết, nhìn thấy họ ngày nào cũng cười đùa và quần quít bên nhau, Khoa lại thờ ơ và coi đó là chuyện bình thường. Anh chàng tối ngày bận và lo học nên không có thời gian để quan tâm hay hẹn hò được với cô bạn gái của mình. Chính những lúc như thế thằng bạn thân mới có cơ hội nhảy vào.

Khoa đã đau đớn biết chừng nào khi họ nói thật tình cảm của mình cho Khoa biết. Anh chàng chỉ còn biết đứng chết trân một chỗ để nhìn họ bước đi, kể từ đó Khoa không còn yêu ai khác hay có hứng thú với phụ nữ nữa. Khoa dồn hết tâm trí của mình vào học hành. Khoa đã thành công và đang vững bước trên con đường mà mình đã chọn.

Khoa quá bận và quá mệt nên không để ý hay chú ý gì tới tuổi tác và nỗi cô đơn khi phải sống một mình. Nhưng hôm nay tại sao điều này lại ám ảnh và gây phiền muộn cho Khoa đến thế.

Anh chàng chỉ rung động duy nhất một lần với cô người yêu cũ. Trái tim của anh chàng dần khép kín lại nay hình như nó đang mở dần ra. Khoa chán nản lắm lắm.

- Mình có bị điên hay không khi đi ghen tức với thằng chồng chưa cưới của Vân vì dù sao con nhỏ đó và mình có mối quan hệ gì đâu, nó chỉ là một nhân viên như bao nhân viên bình thường khác của mình thôi mà.....!!

Từng nét mặt và ánh mắt của người trong bức ảnh như thì thầm với Khoa, anh chàng đau khổ nói.

- Cô chắc là đang hạnh phúc lắm vì cô đã chọn cậu ta mà không phải là tôi, cô đã từng nói với tôi là cô yêu hắn lắm, mặc dù đau khổ vì bị cô phản bội nhưng tôi vẫn mong hai người được mãi bên nhau.....!!

Khoa cất tấm ảnh vào ngăn bàn rồi đẩy học tủ lại. Khoa vuốt mặt cho tỉnh táo, anh chàng mở laptop của mình ra. Bàn tay của Khoa sờ lên bàn phím, trong đầu của Khoa lúc này đang nhớ tới hình bóng của Vân khi cô nâng cúp cái Laptop của mình và mỉm cười thật xinh vì đã làm cho Khoa tức.

Khoa lắc lắc đầu, anh chàng lắm lắm.

- Hôm nay mình bị làm sao thế này. Tại sao hình bóng của con nhỏ Vân cứ bám mãi mà không tan, mình làm gì hay sờ tới cái gì cũng nhớ về nó là sao. Không lẽ con nhỏ này là quỷ ám.....!!

Khoa bực mình lôi ngay cái bàn giao kèo của Vân ra rồi đọc lại một lượt cho nhớ. Khoa mỉm cười vì không ngờ con nhỏ lại ngây thơ đến thế. Mình chỉ dọa nó có tí xíu thôi mà nó đã răm rắp làm theo thật là ngô ngê hết sức.

Khoa cũng hơi lo lắng, anh chàng sợ sau khi kết hôn Vân sẽ không đến công ty làm việc nữa. Vì Khoa không có lý do gì để giữ Vân lại, tờ giấy và bản hợp đồng kia chỉ là giả nên con nhỏ có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Khoa cũng không phải là một kẻ bi ối đến mức đi ép người khác phải làm việc cho mình khi người ta không muốn.

Tự nhiên Khoa cảm thấy nóng bức, anh chàng liền vớ lấy cái remote rồi hạ nhiệt độ của căn phòng xuống. Khoa tập trung tinh thần của mình vào công việc, anh chàng không muốn những cảm giác không hay kia ảnh hưởng tới tiến độ công việc của mình.

Bà Liên vẫn ngồi ở phòng khách bà cảm thấy thằng cháu của mình hôm nay không được bình thường như mọi hôm, chắc chắn là nó có chuyện gì đó giấu mình mà không dám nói ra.

Bà định lên phòng của Khoa rồi tra hỏi anh chàng nhưng nghĩ như thế nào bà lại thôi. Bà không muốn làm phiền Khoa khi anh chàng đang làm việc. Bà lắm lắm.

- Sáng mai mình nhất định phải hỏi nó lý do tại sao nó lại mang một bộ mặt thất vọng như thế khi về nhà.....!!

Bà suy đoán.

- Hay là công việc làm ăn của nó không được thuận lợi nên nó mới buồn như thế, vì từ xưa tới nay khi nó nói chuyện với mình nó chỉ có nói về công việc và công việc mà thôi.....!!

Bà gọi cô giúp việc.

- Hồng ra đây bác bảo.....!!

Chị giúp việc vội bỏ bác đĩa ở đấy rồi chạy ra. Chị ta lễ phép hỏi.

- Dạ, thưa bà. Bà có gì căn dặn cháu...??

Bà Liên đặt tách trà xuống bàn, bà khẽ thở dài bảo Hồng.

- Ngày mai cháu nhớ mua nhiều thức ăn một chút nhé vì bà muốn làm một mâm cơm mời Vân tới nhà mình chơi.....!!

Hồng ngoan ngoãn trả lời bà Liên.

- Dạ, cháu biết rồi. Mà hình như cô ấy lâu rồi chưa tới nhà mình thì phải, không biết là cô ấy có bận gì không.....??

Bà Liên tò mò hỏi Hồng.

- Cháu thấy Vân là người như thế nào...??

Hồng hơi suy nghĩ một chút rồi đáp lời bà Liên.

- Cháu nghĩ Vân là một cô bé tốt bụng, tuy có hơi thẳng tính một chút nhưng cô ấy dễ tha thứ và hay giúp đỡ người khác.....!!

Bà Liên hài lòng vì Hồng cũng suy nghĩ giống như mình. Bà cười hỏi Hồng tiếp.

- Cháu nghĩ sao nếu bác tác hợp Vân với Khoa....??

Hồng cười tươi nói.

- Cháu ủng hộ bà trong chuyện này, nhưng bà cũng đừng nên vội vàng quá mà lại hỏng việc vì Vân là một cô gái có lòng tự trọng rất cao, nó không muốn ai ép nó trong chuyện này đâu. Ngoài ra cháu thấy cậu chủ và Vân vẫn chưa có cảm giác gì với nhau mình mà cho họ biết ý định này chỉ làm cho họ thêm ngại ngùng rồi không thêm nhìn mặt nhau cũng nên.....!!

Bà Liên gật gù bảo Hồng.

- Cháu nói đúng, bác muốn tạo cơ hội cho chúng nó gần gũi nhau hơn rồi tính tiếp.....!!

Hồng cười cười không nói gì, chị hỏi bà Liên.

- Bà có còn dặn dò gì cháu nữa không để cháu còn vào làm nốt công việc còn dang dở.....!!

Bà phẩy phẩy tay bảo Hồng.

- Cháu vào làm công việc của mình đi, có gì thì bác gọi cháu sau.....!!

Hồng vâng dạ rồi bước vào trong. Chỉ còn mình bà Liên ngồi ở đấy, bà thích thú nghĩ.

- Con bé Vân và thằng Khoa tuy là hay sung khác nhưng biết đâu mai sau chúng nó lại yêu nhau và thích nhau thì sao, mình cần phải làm một cái cầu nối cho tình cảm của hai đứa vì nếu không thằng cháu cù lần, khù khờ và ham công tiếc việc của mình, có khi chết già nó cũng không tìm được ai mắt.....!!

Trong khi bà nội lo lắng cho chuyện tình cảm của mình, Khoa lại đang say sưa làm việc. Khoa đang truy tìm thông tin trên mạng, sắp tới có vài đối tác nước ngoài đến đặt hàng nên anh chàng muốn biết càng nhiều về họ càng tốt.

Bữa ăn của Vũ không hề diễn ra trong im lặng anh chàng phải một phen giật mình vì chiếc điện thoại thân yêu đang vang lên một bài hát giáng sinh quen thuộc. Vũ chán nản mở máy.

Anh chàng không hiểu số này là của người nào mà lại gọi cho mình. Vũ định không nghe nhưng anh chàng tự nhủ.

- Biết đâu người này gọi cho mình vì có chuyện quan trọng cần bàn thì sao. Mình nên nghe đi thì hơn.....!!

Vũ cầm điện thoại rồi áp vào tai, anh chàng lịch sự hỏi.

- Xin hỏi ai đang gọi cho tôi đây.....??

Đầu dây bên kia sau hai giây ngập ngừng cuối cùng cũng lên tiếng.

- Em xin lỗi vì làm phiền anh nhưng anh có thể nói chuyện với em một chút được không...??

Vũ giật mình vì đây không phải là giọng nói của Lan đây sao. Cô ta lại muốn gì nữa mà lại gọi điện cho mình thế này.

Vũ thay đổi thái độ lúc này bằng một giọng chán nản. Anh chàng vặn hỏi Lan.

- Cô muốn gì.....??

Lan ôm gối nằm ở trên giường. Cô ả đang buồn và đang cô đơn, cô ả muốn có người san sẻ và người đầu tiên mà cô ả nghĩ đến là Vũ. Cô ả liền cầm lấy cái điện thoại của mình rồi gọi cho Vũ ngay lập tức.

Lan ngập ngừng hỏi Vũ.

- Anh...Anh có thể đi ăn cùng em không??

Vũ ngán ngẩm nói.

- Thành thật xin lỗi cô vì tôi đang đi ăn cùng bạn bè. Nếu không còn gì nữa thì tôi cúp máy đây.....!!

Lan hơi tiếc nuối vì cô à không bao giờ có cơ hội được tiếp cận hay gần gũi với Vũ. Anh chàng luôn tìm cách tránh xa hay lảng tránh cô à. Cô ta hờn rồi hỏi Vũ.

- Chắc anh đang đi ăn cùng cô vợ chưa cưới của mình chứ gì. Hạnh phúc ghê há...??

Vũ cúi tiết khẽ gắt Lan.

- Tôi có đi ăn cùng ai hay hạnh phúc hay không thì liên quan gì đến cô, không lẽ tôi làm gì hay đi ăn cùng ai cũng phải xin phép và cảm thấy có lỗi với cô. Cô nên nhớ chúng tay ngay cả bạn bè cũng không phải, tất cả mọi thứ đều là do cô tự nhận vơ về mình mà thôi.....!!

Lan siết chặt cái điện thoại của mình trong bàn tay, cô à cắn thù nói.

- Anh đừng quên dù gì tôi cũng đã nói là tôi không bao giờ từ bỏ anh một cách dễ dàng. Tôi sẽ làm mọi cách để anh biến thành của tôi. Nếu anh không muốn con nhỏ vợ chưa cưới của anh gặp bất cứ chuyện gì thì hãy đồng ý làm người tình của tôi đi.....!!

Vũ cảm thấy ghê tởm, anh chàng chưa bao giờ thấy một cô gái nào trơ chèn và đều như cô à Lan này. Vũ đã vượt quá mức chịu đựng của mình. Anh chàng quát.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Cô quá đáng vừa thôi. Cô là dân giang hồ hay sao mà dám đi dọa nạt này nọ. Tôi thật hối hận vì đã không làm điều này sớm hơn, lẽ ra tôi phải cho cô ăn vài cái tát mới phải. Tôi nói thật cho cô biết, cô càng làm vậy thì tôi càng ghét cô hơn mà thôi. Tôi không bao giờ muốn nghe hay muốn nhắc đến tên của cô nữa, vì vậy làm ơn đừng bao giờ gọi điện quấy rầy tôi.....!!

Vũ tức quá anh chàng liền cúp luôn máy. Lan nhăn mặt lại vì tiếng một tiếng cạch vang lên thật to. Cô à nghiêng chặt hai hàm răng của mình lại, nổi hờn ghen đang sôi sục ở trong lồng, cả người của cô ta như muốn bốc hỏa. Cô ta lẩm bẩm nói một mình.

- Anh hãy chờ đấy, nếu anh không thuộc về tôi thì con nhỏ kia cũng đừng hòng có được anh. Nó chỉ là một con nhóc thì làm sao nó có thể địch được với tôi. Tôi phải làm cho nó chịu nhục một cách thậm tệ, và phải rời xa anh ngay lập tức.....!! Cô ta tức giận ném cái gối xuống giường.

Cả một bàn phấn trang điểm bị cô ta gạt hết tất cả xuống đất. Cô ta uất hận vì bị Vũ cho ra rìa. Cô ta tự hỏi là mình hờn ghen như thế này là vì Vũ không yêu mình hay chỉ đơn giản là muốn chiếm được Vũ. Cô à cười một cách thật man dại i. Cô à nói. - Dù là vì lý do gì thì mình cũng phải làm cho cái tên kia phải chịu quý gối xuống van xin mình tha thứ và cầu xin mình yêu hắn thì thôi.....!! Ánh mắt của cô à ánh lên những tia nhìn oán độc và căm thù. Cô à nhìn trừng trừng ra cửa sổ, cô à bóp nát quả cam đang cầm trên tay rồi ném nó bay đánh vào một cái qua song sắt cửa sổ.

Chỉ tội nghiệp cho bác làm vườn. Bác đang tập trung làm việc thì bị một vật gì đó rơi đánh bốp một cái vào đầu. Bác giật mình vội buông cái cuốc và nhìn thật kỹ xem là vật gì. Bác kinh ngạc vì không biết quả cam này bay ra từ đâu. Bác lẩm bẩm. - Cũng may chỉ là quả cam nếu là viên đá hay viên sỏi thì còn gì là đầu của mình nữa. Người nào mà bất cẩn và vô duyên hết sức.....!! Nổi tức giận và căm hờn của Lan tràn hết cả ra mọi thứ, cô à đập phá gần hết đồ đạc trong nhà rồi quát lên thật to. - Con bé Hoa đâu rồi. Mau lên đây tao bảo.....!!

Hoa đang nấu ăn và dọn dẹp trong bếp nghe tiếng gọi thất thanh của cô chủ. Con nhỏ hãi quá vội chạy. - Dạ, em ở đây.....!! Con nhỏ chạy thật nhanh lên lầu hai. Con nhỏ sợ hãi nhất là cô chủ khó tính và hay bắt chẹt những người làm trong nhà này. Con nhỏ run run gõ cửa rồi bước vào trong. Hoa kinh hãi khi nhìn thấy những vảnh vỡ vụn của đồ đạc bị đập phá. Lan tóm lấy áo của Hoa rồi tiện tay cô à tát cho Hoa một cái để xả bớt giận trong người ra. Cô à nghiêng răng nói.

- Mày quét dọn hết chỗ này cho tao. Tao mà thấy còn sót bất cứ thứ rác nào ở trong phòng khi tao quay lại là mày chết với tao. Mày đã nghe rõ chưa há.....?? Hoa bật khóc vì cái tát của cô à đâu có nhẹ, mắt của con nhỏ nỏ đom đóm và con nhỏ đếm được không ít sao. Con nhỏ uất ức và tủi hận nhưng không dám có hó hê hay cãi lại mà lí nhí nói. - Dạ, em biết rồi ạ.....!! Lan trước khi rời khỏi phòng còn quay lại trừng mắt nhìn Hoa thêm một lần nữa. Cô à mỗi lần gặp chuyện gì bức tức hay là cáu giận ai ở bên ngoài. Cô à luôn lôi Hoa ra làm cục xả của mình.

Hoa cố gắng nín nhịn cho xong nhưng qua chuyện này con nhỏ gồng mình lên vì sức chịu đựng của con nhỏ đến đây là hết. Con nhỏ vừa làm vừa khóc. Nước mắt của một con bé nghèo khổ và quê mùa nhưng chịu khó roi đòn trên má. Hoa lấy tay gạt nước mắt của mình, con nhỏ nghĩ. - Hết ngày hôm nay sau khi nhận lương mình sẽ xin nghỉ làm ở đây rồi tìm một gia đình nào đó tử tế hơn. Ở đây mình chỉ có bị đánh và bị chửi suốt ngày, mình đi làm thuê cho họ chứ có phải là nô lệ của họ đâu mà họ có cái quyền chà đạp lên nhân phẩm của mình. Cô ta đúng là một con quỷ cái. Cầu mong cho cô chết sớm hay bị trời trừng phạt cho những hành vi độc ác của cô ta.....!! Con nhỏ rửa chán rồi lại tiếp tục làm nốt công việc của mình.

Lan đeo cái túi xách làm bằng da trên vai, mắt đeo một cái kính màu hồng, mái tóc uốn quăn. Trông cô ta rất sành điệu và rất bốc lửa. Cô ta đang thu

hút tất cả mọi ánh nhìn về phía mình. Cô ta bước đi như một người mẫu chính hiệu, khê hất mái tóc của mình ra phía sau. Cô ả đã làm thần thờ không biết bao nhiêu trái tim của những quý ông trong cái quán bar này. Có một bàn tay khê đặt lên vai của cô ta lúc cô ta đang nâng ly rượu lên môi uống. Cô ả giật mình quay lại khi nhìn rõ là kẻ nào rồi, cô giật mình đánh thót một cái, ly rượu trên tay sóng sánh suýt đổ.

Công mỉm cười âu yếm hỏi Lan. - Chào em, hôm nay em lại có nhả hứng đến đây cơ à. Tại sao em không gọi anh đi uống cùng mà lại đi một mình cô đơn như thế này...?? Cô ả cắn thù nhìn Công đầy tức giận và ghê tởm. - Anh còn không mau cút đi hay là tôi phải gọi bảo vệ đến bắt anh vì tôi quá rối và làm nhục tôi....!! Công không lấy thế làm buồn hay sợ hãi mà anh chàng ngồi luôn xuống. Hắn ta nhìn Lan một cách đầy thèm muốn và si mê, hắn nhìn Lan mà không cần dấu giếm hay cảm thấy ngượng ngùng. Hắn muốn cho Lan biết điều này nên miệng của hắn suýt xoa. - Công nhận hôm nay em đẹp thật. Anh có thể mời em một ly và lúc nữa ra nhảy với anh được không...?? Lan kinh tởm bảo Công. - Cảm ơn anh nhưng anh hãy biến đi cho tôi nhờ vì mỗi lần nhìn thấy cái bản mặt dâm dục của anh là tôi lại phát tởm....!!

Công tái mặt nhưng hắn càng muốn trêu đùa với Lan hơn vì cô ta càng xỉ nhục hắn bao nhiêu hắn lại càng muốn làm cho Lan phải đau khổ bấy nhiêu. - Anh nghĩ là em từ nay từ chối anh ư là không được vì chuyện trên giường của chúng ta anh đã chụp mấy bức hình làm kỷ niệm không biết em có nhả hứng muốn xem nó hay không...?? Ly rượu ở trên tay đồ nghiêng xuống làm ướt cả cái váy màu hồng của cô ta. Cô ả run run hỏi Công. - Anh...anh không làm cái trò bi ôi thế chứ...?? Công cười thật đều bảo Lan. - Sao em lại nói là bi ôi phải nói là thông minh mới đúng chứ. Vì thân hình của em đẹp quá anh chỉ muốn lưu lại một chút gì đó cho mình thôi mà....!!

Lan nghiêng răng cắn hờn nói. - Tôi đề nghị anh xóa nó ngay lập tức nếu không tôi sẽ kiện anh ra tòa vì tội hiếp dâm và dâm dục những thứ bản thiêu đốt để đe dọa tôi....!! Công ung dung rót cho mình một ly rượu, anh chàng cầm cái ly rồi nhăm nháp từng tí một. Công nheo mắt bảo Lan. - Em hãy làm những gì mà mình thích. Nhưng anh không đảm bảo là những tấm hình đó không bị tung lên mạng hay là....!! Anh ta nhếch mép lên nhìn Lan trừng trừng rồi nói tiếp. - Hay là không được gửi cho anh chàng Vũ mà em đang đeo đuổi đâu....!!

Lan giật mình đánh thót một cái, cô ta lo sợ nhất chính là điều này. Mục đích chiếm đoạt Vũ cho riêng mình cô ta vẫn chưa làm xong. Cô ta không thể để bất cứ lý do gì ngăn chân của cô ta được. Cả người của cô ta run lên vì hận và vì tức. Cô ta cắn thù Công tội độ nhưng hắn đang nắm được điểm yếu của cô ta, nên cô ta đành nhượng bộ hỏi Công.

- Anh muốn tôi phải làm gì cho anh thì anh mới buông tha và trả những bức hình đó cho tôi...?? Công mân mê đùi và nhìn Lan một cách thật đều rồi nói. - Chỉ cần cô đồng ý làm người tình của tôi trong vòng một tháng thì tôi sẽ buông tha cho cô....!! Lan cười khẩy, cô ả gạt tay Vũ ra khỏi đùi của mình. Cô ả cay cú nói. - Ai đảm bảo là anh sẽ giữ đúng lời hứa của mình vì nhờ đâu anh được vui đời tiên thì sao....?? Công thờ ơ đáp lời của Lan. - Nếu thế cô hãy chờ tôi sẽ làm gì cho cô đi vì người chịu thiệt trong trò chơi này chỉ là cô mà thôi....!! Lan cắn hận Công tội độ. Cô ả chỉ muốn xông lại cho tên Công vài phát tát và bóp cổ cho hắn chết ngay tại chỗ nhưng cô ta phải cố nén.

- Tôi đồng ý với điều kiện đó của anh nhưng anh phải làm một bản giao ước cho tôi. Vì tôi không tin anh sẽ giữ đúng lời hứa của mình....!! Công khê nhếch mép lên. Anh ta thăm thì ở trong dạ. - Cô tưởng có thể dùng bản giao ước đó để bắt tôi làm theo yêu cầu của cô sao. Dù sao đó chỉ là một tờ giấy nháp mà thôi, nó có giá trị quái gì đâu nhưng tôi sẽ ký và làm theo yêu cầu đó của cô vì chỉ có như thế cô mới xa vào bẫy của tôi....!!

Hắn tươi cười rồi lôi Lan ra sàn nhảy, hắn cô ý ôm sát và sờ vào mông của Lan. Lan nhắm mắt thật chặt lại, cơ thể của cô ta run rẩy và đóng băng lại khi ở trong vòng tay của Công. Cô ta khinh ghét bản thân mình vì không ngờ một con người cáo già và chuyên môn đi lừa tình của kẻ khác như cô ta nay lại bị một kẻ cao tay hơn biến thành trò chơi của hắn.

Công thì thào vào tai của Lan. - Đêm nay cô ở lại với tôi chứ...?? Lan viện cớ để từ chối Công. - Xin lỗi anh nhưng tôi có việc bận rồi....!! Công cười khẩy rồi siết thật chặt cơ thể của Lan vào người mình. Hắn ta gần từng tiếng. - Cô nghĩ là mình có cái quyền đó hay sao. Cô đừng quên là bây giờ cô bị biến thành cái gì....!! Lan bị nghẹt thở vì Công siết mạnh quá. Cô ta nói như là người bị bóp cổ. - Anh...anh làm ơn buông tôi ra vì tôi không thể thở được....!! Công không những không buông ra mà hắn còn siết mạnh hơn, hắn đe dọa.

- Cô đừng tìm cách chạy trốn hay có ý hại tôi vì tôi không phải là kẻ dễ chơi đâu nên hãy ngoan ngoãn làm theo lời của tôi đi thì hơn....!! Lan khiếp sợ nên vội đáp. - Vâng, em biết rồi anh hãy làm ơn đi, em không chịu được nữa rồi....!! Công nói lỏng tay của mình ra, nhưng một bàn tay của hắn thọc sâu vào lớp áo đằng sau lưng, miệng của hắn cắn nhẹ vào tai của Lan. Hắn mon trớn hỏi. - Thế nào hả em yêu mình đi chứ...?? Cơ thể của Lan như bị hóa đá, cô ta khinh hoàng vì những ngày sắp tới cuộc sống của cô ta không còn yên lành nữa rồi.

Cô ta sẽ phải chịu đựng tên xấu xa và tệ nạn này suốt một tháng mà chưa chắc hắn sẽ buông tha cho Lan một cách dễ dàng. Lan là một con cáo già có thể bây giờ cô ta chịu thua Công nhưng điều đó đâu có nghĩa là cô ta không thể nào không tìm ra được cách trả thù lại Công. Trong đầu của cô ta thoáng hiện ra hình bóng của Dũng. Cô ta nghĩ. - Hãy tận hưởng những phút giây như thế này đi vì không bao lâu nữa đâu chính tôi sẽ cho anh cảm luôn và phải giành hết cả cuộc đời của mình ở trong bệnh viện....!!

Cô ta đang muốn dùng thân thể của mình để làm một cuộc trao đổi với Dũng. Anh ta là một tên giang hồ đã si mê và muốn có được Lan lâu rồi nhưng cô ta không bao giờ để ý đến hắn ta nay nếu được cô ta gợi ý thì anh chàng sẽ sướng phát điên lên mà làm theo bất cứ yêu cầu nào của cô ta. Lan đã lấy lại được bình tĩnh và phong độ hàng ngày của mình. Cô ả cười khẩy bảo Công. - Đi thôi đi anh tưởng tôi sợ anh sao....!!

Công kinh ngạc khi nhìn vào ánh mắt đầy nham hiểm của Lan. Anh ta mặc dù có cảm thấy hơi lo ngại và có ý đề phòng ở trong dạ nhưng anh ta tin tưởng vào mấy bức ảnh bản thiêu kia. Anh ta có ngờ đâu, anh ta không còn nắm được con dao đang chuôi nữa mà anh đang cầm con dao đằng lưỡi. Lan bỏ đi trước. Công lều đẹo theo sau. Cô ta hát hăm hỏi Công.

- Anh định đưa tôi đến khách sạn nào....?? Công không thể nào tin được là tại sao cô ta lại có thái độ dửng dưng đến phát sợ như thế này. Đây đâu phải là thái độ của một cô gái bị bắt ép làm chuyện xấu xa với một người đàn ông mà đây là thái độ ban phát cho một kẻ khác. Công tự nhiên cảm thấy ớn lạnh. Anh chàng công tử bột bắt đầu thấy mình không được thông minh và sáng suốt khi đi chơi đùa với một con người sâu hiểm như Lan.

.....

Vân điên tiết quát Duy. - Anh làm như thế này có khác gì anh xâm phạm vào quyền công dân của người khác. Mau thả tôi ra ngay.....!! Duy lắc đầu bảo Vân. - Xin lỗi, nhưng chìa khóa tôi không có sẵn ở đây chỉ khi nào bố mẹ và người thân của chúng ta tới nói tôi mới thả cho cô đi được.....!! Vân tái mặt hỏi lại Duy. - Ý của anh nói là họ sắp vào đây rồi hay sao....?? Duy bực mình bảo Vân. - Không lẽ lúc này tôi nói cô bị điên hay sao mà không nghe tiếng.....!! Vân dùng tay trái ôm lấy đầu của mình, con nhỏ nhăn mặt lại vì lo sợ. Vân lắp bắp van xin Duy.

- Anh làm ơn buông tha cho tôi đi vì tôi không thể gặp họ vào lúc này được.....!! Duy tỉnh bơ trước nỗi lo lắng của Vân, anh chàng nheo mắt nói. - Đó là việc của cô vì điều đó chẳng liên quan gì tới tôi cả. Tôi chỉ làm đúng bổn phận của mình thôi.....!! Vân ngồi bệt xuống cái ghế bên cạnh, cô nàng rầu rầu nét mặt, ánh mắt buồn thảm. Vân im luôn cô nàng như bị hóa đá. Trong đầu của Vân lúc này có muôn vàn ý nghĩ thoáng qua.

Vân không biết sẽ phải đối diện với bố mẹ và ông nội như thế nào đây. Họ có bị sốc hay là tha thứ cho mình hay không hay họ lại đau khổ và thất vọng khi gặp mình. Vân thở dài vì con nhỏ hiểu. Họ thất vọng và đau buồn vì mình là đúng. Ai bảo mình bỏ nhà ra đi mà không nói lại với họ một lời. Biết họ đang báo tìm mình mà mình cũng không chịu về nhà. Con nhỏ nhăn nhó bảo Duy.

- Anh...anh làm ơn mở khóa còng tay cho tôi vì.....!! Vân đỏ bừng cả mặt con nhỏ không dám nói tiếp. Duy thấy lạ nên hỏi vặn Vân. - Cô muốn gì sao không nói tiếp đi.....!! Vân đáp ứng nói. - Vì tôi cần đi vệ sinh nên anh làm ơn.....!! Duy cũng đỏ mặt và lúng túng anh chàng cảm thấy khó xử vì nếu đi cùng Vân vào phòng vệ sinh thì không hay lắm mà thả con nhỏ ra, anh chàng lại không yên tâm. Duy trừng mắt lên dọa nạt Vân.

- Tôi sẽ mang cô vào trong đó rồi khóa một tay của cô lại vào cái thanh sắt. Khi nào cô đi xong thì gọi tôi. Vân càng đỏ mặt hơn, con nhỏ tức giận gắt Duy. - Anh làm như thế là có ý gì, tôi đâu phải tội phạm vượt ngục mà anh đối xử với tôi một cách quá đáng như thế. Anh không thấy mình hơi độc tài và độc ác hả....?? Duy cố cho Vân hai cái vào đầu thật đau. Anh chàng vẫn mắt lên đe dọa Vân. - Cô im miệng ngay cho tôi. Cô mà còn lảm nhảm là tôi không cho cô đi bây giờ....??

Vân há hốc mồm ra vì con nhỏ bị kinh ngạc tột độ, chúa ơi nếu hấn mà làm như thế thật thì mình làm sao mà chịu nổi không lẽ mình lại đi vệ sinh ra ngay tại đây. Vân xấu hổ quá con nhỏ cầu xin Duy. - Vâng, tôi sẽ không trốn đi đâu. Anh làm ơn nhanh lên.....!! Duy lôi Vân vào trong anh chàng cởi một bên khóa ở cánh tay của mình rồi khóa luôn vào thanh sắt bên cạnh. Anh chàng nheo mắt bảo Vân. - Cô mà có ý định gì đen tối thì cô chết với tôi.....!! Vân rửa thầm trong bụng. - Tên chết tiệt kia, anh tưởng tôi là ai. Siêu trộm hay sao mà mở được cái còng tay như thế này chưa hết đây là lần hai dù tôi có thoát khỏi nó thì không lẽ tôi biết bay.....!!

Duy bỏ ra ngoài, anh chàng khép cửa lại rồi lôi mấy tờ báo ra đọc. Vân cảm thấy bức bối, cô nàng muốn tắm nhưng cái tay bị còng như thế kia thì tắm như thế nào được. Vân bực mình đá hai phát vào cái bồn làm bằng sứ, hậu quả bàn chân trái của Vân đau điếng. Cô nàng kêu lên một tiếng. - Á.....!! Duy đang chăm chú đọc báo, anh chàng nghe thấy tiếng kêu của Vân. Duy vội bỏ tờ báo xuống bàn rồi chạy lại gõ cửa phòng tắm, anh chàng quan tâm hỏi. - Cô không bị làm sao chứ.....?? Vân đau quá cô nàng ngồi bệt xuống sàn gạch men. Vân nhăn nhó trả lời Khoa. - Tôi....tôi không sao.....!! - Tôi có thể vào được chưa.....?? Vân đáp ứng nói. - Anh có thể vào được rồi.....!! Duy liền mở cửa rồi bước vào trong. Thấy cô vợ chưa cưới của mình ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt nhăn nhó trông thật tội. Duy lo lắng hỏi. - Cô bị làm sao thế mà trông sắc mặt của cô lại tái xanh như thế kia....?? Anh chàng nhìn xuống cái chân đau của Vân. Vân không ngớt xuyết xoa và ôm cứng lấy nó. Duy bực mình hỏi Vân. - Cô đi đứng như thế nào mà lại bị đau như thế hả....??

Vân uất ức nói.

- Tôi đi đứng như thế nào thì có liên quan gì tới anh. Anh cần gì phải tỏ ra tức giận lẽ ra người tức giận ở đây là tôi mới đúng.....!!

Duy mở khóa rồi dìu Vân ra bên ngoài. Cô nàng vừa đi được hai bước lại kêu á một tiếng. Duy liền bế ngay lấy Vân, anh chàng trừng mắt bảo cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

- Cô mà còn làm như thế này với tôi nữa là cô chết với tôi.....!!

Vân gắt Duy.

- Buông tôi xuống, anh đang làm gì đấy hả....??

- Cô im miệng đi đã bị đau chân rồi lại còn lảm nhảm nữa là thế nào, cô có tin là tôi dùng băng dính dán miệng của cô lại luôn không....??

Vân sợ hãi im miệng luôn vì con nhỏ hiểu tên này nói được là làm được. Duy nhẹ nhàng đặt Vân ngồi ở mép giường, anh chàng cúi xuống vén quần của Vân lên. Vân đỏ bừng cả mặt, cô nàng vội rút bàn chân đau của mình lại rồi lắp bắp nói.

- Không sao đâu tôi có thể tự lo cho mình được.....!!

Duy mặc dù lo lắng cho Vân nhưng ngoài mặt anh chàng vẫn lạnh lùng như thường. Duy quát.

- Tôi đã bảo cô im miệng rồi cơ mà, cô mà nói thêm một lời nào nữa là chết với tôi...!!

Vân tức khí muốn bóp cổ cái tên kia cho hấn nghẹn họng luôn, sao hấn có thể độc tài như thế kia chứ, nói cũng không cho người ta nói. Vân nhắm chặt mắt lại, cô nàng cố chịu đựng mà không có phản ứng gì nữa.

Duy cầm bàn chân hơi bị sưng của Vân, Vân nhắm mắt lại vì đau. Duy thấy vậy anh chàng lí nhí nói.

- Xin lỗi cô nhưng từ lần sau nếu cô có trút giận lên cái gì thì hãy tìm vật nào mềm mềm một chút đừng bạ đâu cũng đánh có ngày cô lại phải vào bệnh viện vì cái tính điên khùng này đây.....!!

Vân không nói lại Duy câu nào. Anh chàng thấy cô nàng không dám đáp lại hay cãi với mình nữa anh chàng phì cười vì khuôn mặt phụng phịu và đôi môi mím chặt lại của Vân. Anh chàng lăm bầm.

- Chắc con nhỏ đang uất ức lắm đây. Nhưng cho nó chết ai bảo nó gân lên với mình làm gì, mình cần phải trị cho nó mềm người ra thì thôi...!!

Duy bôi thuốc cho Vân, anh chàng quan tâm nói.

- Cô nên nằm xuống nghỉ ngơi đi vì trông cô cũng mệt lắm rồi. Cô cũng nên chuẩn bị tinh thần để tiếp gia đình của mình đi, lúc này mẹ tôi có gọi điện cho tôi. Mẹ nói là họ đang trên đường tới đây....!!

.....

Vân nằm xuống giường, cô nàng nhắm mắt lại một giọt lệ lăn dài trên má. Cô nàng đang khóc vì tủi cho thân phận của mình.

Duy giật mình hỏi Vân.

- Tại sao cô lại khóc tôi có bắt nạt hay làm gì cô đâu...!!

Vân thờ dãi bảo Duy.

- Tôi hạnh phúc vì sắp gặp mặt được người thân của mình nên có hơi xúc động một chút...!!

Duy cười cười bảo Vân.

- Nếu thế cô phải cảm ơn tôi mới đúng vì nhờ tôi cô mới có được cơ hội đoàn tụ với gia đình....!!

Vân vát một tay lên trán, cô nàng nhìn thẳng lên trần nhà. Chùm bóng đèn đang đưa là cho Vân hoa cả mắt, cô nàng vội nhắm ngay mắt lại. Vân khẽ mấp máy môi.

- Anh có thể yên lặng để cho tôi ngủ một chút được không vì tôi muốn được yên tĩnh một mình....!!

Duy không nói gì, anh chàng bước lại cái bàn gần đó rồi cầm tờ báo lên. Anh chàng cần đọc nốt mấy trang còn dang dở.

Vân chìm sâu vào trong giấc ngủ, lần này Vân ngủ thật say. Duy đọc xong tờ báo anh chàng quay lại nhìn Vân. Duy nghe được những tiếng thở đều, anh chàng phì cười nói.

- Con bé này đúng là đáng yêu như trẻ con hết giận rồi lại làm lành, cãi nhau chán lại lăn ra ngủ....!!

Duy bước gần lại. Duy nhìn thật kỹ vào nét mặt của Vân khi cô nàng ngủ. Bàn tay khẽ lướt nhẹ qua trên đôi môi đỏ hồng của Vân. Duy rùng mình vội rút tay lại, anh chàng cảm thấy xấu hổ cho hành động lén lút của mình.

Duy vuốt mặt và vuốt tóc, anh chàng lăm bầm.

- Mình biết làm gì với cô vợ chưa cưới này đây. Mình không thể dễ dàng từ bỏ nó được vì mình muốn chơi đùa với nó nhưng nếu phải sống cùng với nó thì e rằng không được tiện cho lắm....!!

Máy bay mà chở bốn người vừa hạ cánh xuống sân bay. Hành lý và mọi thứ được hai anh chàng nhân viên của khách mang hết ra xe. Hai anh chàng hí hục xếp tất cả lên cốp xe rồi mời mọi người.

- Dạ cháu mời cả nhà lên xe....!!

Ông Chương, ông Chung và bà Nhung vội vàng bước vào trong. Bà Jenny bảo anh chàng tài xế.

- Anh lái xe đi đi, chắc là chúng nó đang chờ ở đó....!!

Anh chàng kia cung kính trả lời bà chủ.

- Vâng, cả hai cô cậu đang chờ mọi người....!!

Anh chàng khẽ mỉm cười khi nghĩ hành động trốn thoát của Vân nhưng không dám nói cho bà Jenny vì Duy đã căn dặn là không được bép xép bất cứ thứ gì.

Bà Jenny gật.

- Sao cậu không đi đi hay là tôi phải tự mình lái xe lấy....!!

Anh chàng kia hốt hoảng vội nói.

- Tôi xin lỗi, tôi sẽ làm ngay đây....!!

Bà Jenny lôi điện thoại của mình ra rồi gọi vào điện thoại bàn trong phòng khách của Duy.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của Duy. Anh chàng bước đến cái bàn bên cạnh rồi nhấc ống nghe lên.

Duy lịch sự hỏi.

- Xin hỏi ai đấy....??

Bà Jenny Phạm nói ngay.

- Là mẹ đây, con và Vân vẫn ở khách sạn đấy chứ...??

Duy khẽ liếc nhìn Vân một cái anh chàng lễ phép trả lời.

- Vâng, cô ấy và con vẫn còn ở đây. Mẹ và mọi người đã gần đến nơi chưa...??

Bà Jenny cười bảo Duy.

- Mẹ còn đang trên đường đi nhưng chỉ mất hơn mười phút nữa thôi là tới nơi....!!

Duy cười khi trêu mẹ của mình.

- Chắc là mẹ đang mong gặp mặt con dâu của mình lắm nhưng con báo trước là mẹ sẽ phải thất vọng vì cô ta không được như mong ước của mẹ đâu....!!

Bà Jenny bực mình quát Duy.

- Con có im miệng đi không hả, con có biết là con mà ăn nói kiêu đó nữa thì mọi người ở đây sẽ buồn lòng lắm con có biết không....??

Duy hối lỗi nói.

- Con xin lỗi nhưng con chỉ nói sự thật thôi mà....!!

- Vậy là con trai của mẹ đã quyết định từ hôn...??

Duy hơi lặng người đi một giây, anh chàng cảm thấy hơi chán khi phải xa Vân. Duy cũng chưa hiểu được tình cảm của mình vì dù sao hai người vẫn chưa có nhiều thời gian ở bên nhau.

Duy cười đáp.

- Mẹ muốn con phải làm gì từ hôn hay chấp nhận cuộc hôn nhân này....??

Bà Jenny bực mình vì kiểu ăn nói nước đôi của Duy.

- Con nói thế mà nghe được à. Việc của con thì con phải tự quyết lấy chứ....!!

- Mẹ nói có thật không, nếu thế mẹ bảo họ về đi vì con trai của mẹ không hề muốn gặp họ hay có liên quan gì tới họ hết....!!

Bà Jenny điên tiết quát to.

- Thằng kia khi nào tới nơi thì mẹ sẽ cho con vài cái tát. Con càng ngày càng không gia gì rồi đấy....!!

Duy nhìn mẹ.

- Con chỉ đùa mẹ thôi mà, mẹ cần gì phải nóng tính như thế....!!

- Chuyện này mà con còn đùa được hả. Mẹ không cần biết lúc nữa mọi người tới nơi con mà còn ăn nói kiểu đó nữa là không xong với mẹ đâu, con nghe rõ lời của mẹ chưa hả...??

Duy ngoan ngoãn đáp.

- Dạ, con nghe rồi....!!

Duy chào mẹ mình rồi cúp máy. Bà Jenny cầm cái điện thoại trên tay, đầu của bà bốc hỏa vì tức giận. Bà bực mình lắm lắm.

- Thằng con trai chết tiệt, nó mà dám làm mất mặt của mình trước ông bà thông gia là nó chết với mình. Đúng là điên cả đầu vì con cái...!!

Ông Chung và bà Nhung đi một xe riêng nên không nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi. Chỉ có ông Chương ngồi chung xe với bà Jenny nên ông nghe được hết. Ông cười hỏi bà Jenny.

- Xem ra thằng cháu rể của bác cũng ương bướng và nóng tính đấy nhì....??

Bà Jenny hỏi lỗi nói.

- Cháu xin lỗi, cháu không thể nào chịu đựng được nó hơn nữa nhất định lúc nữa cháu phải xử và dạy lại nó....!!

Ông Chương hiền từ bảo bà Jenny.

- Kệ chúng nó đi vì nếu chúng nó không có cá tính thì còn đâu là chúng nó nữa....!!

Bà Jenny phì cười vì câu triết lý của ông Chương nhưng bà cũng nhẹ lòng vì ông Chương không có biểu hiện chê trách cho những câu ăn nói xấc xược của thằng con trai. Bà Jenny thở dài nói.

- Cháu biết bác là người độ lượng nên không để ý tới thái độ bất lịch sự của nó nhưng cháu cảm thấy ngại ngùng và xấu hổ thay cho nó vì cháu là mẹ của nó mà không biết dạy con....!!

Ông Chương vỗ về bà Jenny.

- Nếu thế bác cũng phải xin lỗi cháu trước vì con bé Vân nhà bác cũng không khác gì thằng Duy con trai của cháu bao nhiêu. Bác sợ nó còn ăn nói mạnh miệng hơn thằng Duy nhiều....!!

Bà Jenny và ông Chương bật cười to vì họ có hai người thân thật hay. Bà Jenny nói trong tiếng cười.

- Nếu hai đứa chúng nó mà nên đôi thì ngày nào chúng nó cũng cãi nhau và có chuyện hài hước để xem....!!

Ông Chương an ủi bà Jenny.

- Bác nghĩ là chuyện đó chưa chắc xảy ra đâu vì con bé Vân tuy to mồm và không sợ ai nhưng biết đâu Duy lại trị được nó thì sao vì trong chuyện này không phải ai cũng là nhất....!!

Bà Jenny gật gù bảo ông Chương.

- Bác nói phải vì thằng Duy có thể giữ được con bé Vân suốt mấy tiếng đồng hồ mà con bé Vân không thể trốn thoát và phản kháng lại thì xem ra cô nàng đang dần bị khuất phục đây....!!

Ông Chương và bà Jenny cùng mỉm cười thú vị cho đôi trẻ. Cả hai người đều đang tự hỏi là chúng nó đã làm gì với nhau trong thời gian chúng nó ở bên nhau.

.....

Bà Nhung cứ nắm chặt lấy tay của ông Chung trên suốt đoạn đường đi. Trong lòng của bà vừa hồi hộp vừa lo lắng bà không biết phải làm gì để trấn an những suy nghĩ ở trong đầu.

Ông Chung phì cười hỏi vợ.

- Em làm gì mà như là sắp bị kết án thế...??

Bà Nhung ngược đôi mắt buồn lên nhìn ông Chung rồi trả lời.

- Em lo quá anh ạ, em sợ mình sẽ không giữ nổi bình tĩnh đến khi gặp mặt nó mặt....!!

Ông Chung khẽ vỗ nhẹ vào vai của vợ rồi kéo bà ngã vào vai của mình. Ông an ủi.

- Em đừng lo lắng quá rồi mọi chuyện cũng sẽ qua thôi. Không phải chúng ta sắp được gặp mặt đứa con gái yêu rồi hay sao.....!!

Bà Nhung lại sụt sịt khóc, bà chán nản nói.

- Sao chiếc xe này không đi nhanh lên được nhỉ. Em ước mình có đôi cánh để bay đến chỗ của nó ngay bây giờ....!!

Ông phì cười bảo bà Nhung.

- Nếu em mà làm được điều ấy thì thế gian này còn có chuyện gì để mà nói nữa!!

Bà Nhung bực mình bảo chồng.

- Anh không thể nào tâm lý hơn được hay sao. Người ta đang lo muốn chết thế mà anh lại dội ngay một gáo nước lạnh vào mặt thì ai mà chịu nổi.....!!

Ông Chung vội nói ngay.

- Anh chỉ đùa em thôi mà, anh không muốn em lo lắng quá lại thành bệnh thì khổ. Em không sợ mình sẽ gục ngã xuống trước khi gặp mặt được con hay sao.....!!

Bà Nhung cố mỉm cười bảo chồng.

- Em biết rồi. Em cũng cần phải khỏe mạnh để tí nữa hỏi tội nó và cho nó vài cái tát cho thỏa những gì mà nó gây ra cho em. Con bé này láo quá, từ bé đến giờ em có bao giờ dạy nó nổi loạn đâu. Em không biết nó là con gái hay là con trai nữa. Anh thấy cái tính cách nghịch ngợm và táo tợn như con trai của nó không. Sau chuyện này em cần phải dạy bảo lại nó mới được.....!!

Ông Chung mỉm cười nói.

- Anh nghĩ là em không còn có cơ hội đó đâu vì chuyện này chúng ta đành phải nhờ chồng của nó thôi. Không phải là chúng nó sắp kết hôn với nhau rồi hay sao...??

Bà Nhung lo sợ vì với cái tính cách ương bướng và không biết sợ ai của Vân. Con nhỏ sẽ làm bề mặt bà với gia đình của bà thông gia. Bà than thầm.

Ông Chung nhìn khuôn mặt rầu rầu và lo lắng của vợ. Ông trấn an.

- Em đừng lo ngại về tính cách của nó quá vì theo anh thấy nhiều khi như vậy lại hay.....!!

Bà Nhung sững sốt nhìn chồng, bà tưởng ông Chung bị điên. Con gái đánh đá như thế thì chỉ chuốc khổ vào thân chứ có gì là hay đâu mà ông này lại mừng là thế nào.

- Ông có được ổn định về thần kinh không hả. Ông không phụ tôi dạy bảo nó thì thôi sao ông lại đi ủng hộ nó trong chuyện này là sao...??

Ông Chung giải thích.

- Em không thấy là con bé Vân tuy hay ăn nói ngang bướng nhưng nó là một đứa biết điều và thông minh, nó sẽ tự biết phải làm gì để điều chỉnh cuộc sống của nó nên chúng ta không cần phải bận tâm về nó quá.....!!

Bà Nhung bực mình bảo ông Chung.

- Đàn ông các anh thì biết cái gì. Con gái khi đi lấy chồng là phải đến nhà họ sống, có được ở bên cha mẹ của mình đâu. Nó phải bắt đầu một cuộc sống mới, những thói quen mới, anh tưởng họ sẽ chấp nhận nó ngay đấy hả, đấy là còn chưa tính tới những mối quan hệ chằng chịt của gia đình nhà chồng....!!

Ông Chung nghe bà Nhung giải thích một hồi, ông cũng cảm thấy đau cả đầu. Ông nheo mắt trêu vợ.

- Nếu em lo cho nó như thế thì em giữ nó lại luôn bên mình đi hay bảo anh chàng kia ở giế nhà mình cũng được....!!

Bà Nhung cau quá liền bẹo cho ông chồng một cái vào vai, bà gắt.

- Đây là lúc để anh đùa à. Anh còn không mau nghĩ ra cách gì đi chứ. Nếu cái tình trạng này mà kéo dài mãi thì em sẽ bị stress thêm mà thôi....!!

Ông Chung ôm vợ vào lòng, ông âu yếm nói.

- Em không nên lo lắng quá làm gì, vì có những chuyện bỗng phàn làm cha làm mẹ như chúng ta cũng không thể nào giải quyết hay là xen vào được. Em hãy thả lỏng cơ thể và xóa bỏ đi những lo toan vụn vặt đó ra đi. Con bé Vân không còn là đứa con gái bé bỏng của chúng ta nữa mà nó đã là một cô bé 16, 17 tuổi rồi. Em phải biết chấp nhận điều này nếu không anh sợ em sẽ ngã quỵ mất.....!!

Bà Nhung rơi lệ. Lúc mới sinh nó ra bà mong nó nhanh lớn khôn nhưng khi nó trưởng thành rồi bà lại mong nó bé lại. Cảm giác được quan tâm và chăm

sóc nó không thể nào phai nhanh được. Bà nghĩ ông Chung nói đúng bà phải dần làm quen với việc nó sẽ đi đến một nơi khác để sống mà không phải là nhà của bà.

Chỉ nghĩ đến lúc phải xa nó là bà lại buồn nẫu cả người. Trong nhà sẽ vắng đi tiếng cười trong trẻo và khỏe mạnh của nó. Bà khóc thật to lên làm cho ông Chung giật mình, ông hốt hoảng hỏi.

- Em bị làm sao thế mà tự nhiên là gào lên như thế này...??

Bà Nhung nấc lên, bà ấp úng nói.

- Tại vì em buồn quá anh ạ, nó mà đi lấy chồng thì chỉ còn ba người lớn trong gia đình thôi....!!

Ông Chung bực cả mình vì bị một phen kinh sợ. Ông lại tưởng bà vợ bị đau ở đâu. Ông đứng là bó tay cho đàn bà, khi vui họ cũng khóc mà khi buồn họ cũng khóc. Người ta nói không sai, đàn bà là những con báo nhỏ, họ thay đổi hướng đi liên tục nên không biết đường nào để mà dò.

- Em có bị điên hay không, sao tự nhiên lại khóc như thế hả. Em làm anh hết cả hồn....!!

Bà Nhung chỉ khóc nấc lên, bà không buồn đáp lại lời của ông Chung. Ông vụng về bảo vợ.

- Thôi nào, có bà mẹ nào như em không, con gái còn khỏe mạnh, em mà khóc như thế ai đi qua lại tưởng là nhà đang có tang đấy....!!

Bà Nhung nhìn ông Chung trừng trừng. Ông Chung kêu khổ vì ông lỡ lời nên ăn nói xui xẻo. Ông cười khi nhìn vợ.

- Em không cần phải mắng anh đâu vì anh biết lỗi rồi, anh hứa là sẽ im lặng cho đến hết đoạn đường đi....!!

Bà Nhung nguyệt ông Chung một cái rồi bà hứ lên một tiếng. Bà quay người đi hướng khác mà không thèm nhìn vào mặt của ông Chung nữa. Ông vội vàng cầm lấy tay của vợ, ông tha thiết cầu xin.

- Anh xin em đấy chúng ta không nên giận nhau vào lúc này vì anh không muốn bà thông gia buồn lòng, và con bé Vân không khóc khi biết chúng ta cãi nhau....!!

Bà Nhung giật ngay tay của mình lại, bà nghiêng răng nói.

- Không phải là anh đang cầu mong nhà mình có tang à, anh còn cầu xin em làm gì. Đúng là người độc miệng, em chưa thấy ai ăn nói vô duyên như anh....!!

Ông Chung ra về tội nghiệp nói.

- Thôi mà em, anh đã cầu xin em rồi thì em phải biết tha thứ cho anh chứ....!!

Bà Nhung vẫn không thèm bảo ông Chung thế nào, bà xa xăm nét mặt xuống. Mắt của bà nhìn thẳng.

Ông Chung cũng buồn bã ngồi im. Ông hy vọng lúc nữa khi tới nơi bà ấy sẽ hạ hỏa xuống nếu không ông biết phải ăn nói như thế nào với mọi người đây.

Chiếc xe đang đi bỗng chạy chậm dần rồi cuối cùng đi vào cổng của một cái khách sạn thật to và thật sang trọng.

Ông Chung thì thầm bảo bà Nhung.

- Hình như là chúng ta đã tới nơi....!!

Bà Nhung càng hồi hộp hơn, bà run run nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

- Anh ạ, chân tay của em đã rã cả ra rồi. Em sợ là mình không thể nào bước đi được nữa....!!

Ông Chung cầm lấy tay của vợ rồi nhẹ nhàng bảo.

- Em cứ bình tĩnh mọi chuyện cứ để anh lo. Nếu em không đi được thì để anh dìu em...!!

Vân vẫn còn ngủ say sưa nên không biết là gia đình của mình đã tới. Anh chàng Duy cứ đi ra đi vào vì sốt ruột. Anh chàng cảm thấy hơi lo lắng vì bản giao ước mà anh chàng giao cho ông luật sư đã có không ít những điều khoản không hay ở trong đó không biết họ có tức giận mà mắng anh chàng hay không.

Bà Nhung run run bước đi lên lầu cầu thang, bà hồi hộp quá nên thân thể của bà cũng run theo. Ông Chung phải nắm lấy tay của bà và dìu bà đi lên.

Ông Chung cũng mong muốn nhanh chóng được gặp mặt đứa cháu gái của mình sau bao nhiêu ngày xa cách. Khi Vân bỏ đi ông cũng cảm thấy hối hận vì ép cháu gái của mình đi lấy chồng. Nhưng ông là một con người biết nhìn trước tính sau nên trong chuyện này ông tin là mình không tính sai khi chấp nhận cuộc hôn nhân này.

Người ông nội đã chết của Duy là bạn thân thời thơ ấu của ông Chung. Hai người đã chơi với nhau cho đến khi ông Cường đi theo gia đình sang bên kia làm ăn.

Họ tuy xa nhau nhưng vẫn giữ mối liên lạc, hai ông hứa là sau này khi nào sinh con gái và con trai thì sẽ gả cho nhau. Nhưng cả hai ông lại sinh ra hai thằng con trai thành ra mỗi hẹn ước đó chuyển sang cho đứa cháu gái.

Cái chết của ông Cường là một sự mất mát lớn trong cuộc đời của ông Chung vì họ coi như anh em ruột thịt. Mặc dù gia đình của ông Cường giàu có gấp vạn lần nhà ông Chung nhưng mối giao hảo giữa hai gia đình không vì thế mà mất đi ngược lại còn thấm thiết hơn xưa.

Bà Thủy - bà nội của Duy là người chủ động gọi điện sang cho ông Chung để nhắc về lời giao ước ngày xưa. Ông kinh ngạc vì không ngờ là họ vẫn còn nhớ và muốn Vân trở thành cháu dâu của mình.

Ông đã bàn chuyện này với bố mẹ của Vân, lúc đầu hai người phản đối chuyện này dữ lắm vì họ lo Vân vẫn còn ít tuổi quá và hai nữa nó còn trẻ con nên làm sao mà gánh vác nổi trách nhiệm của một người vợ và một người con dâu trong gia đình. Ông phải dùng đến hạ sách là lấy bệnh tật của mình ra để ép hai người. Cuối cùng bố mẹ của Vân cũng phải đồng ý.

Ông mỉm cười vì ông cũng muốn gặp mặt thằng cháu giẻ. Mặc dù đã xem qua trên ảnh nhưng nếu được gặp trực tiếp và nói chuyện với nó thì vẫn hay hơn.

Cả bốn người tiến đến một căn phòng đẹp nhất và sang trọng nhất của khách sạn. Hai anh chàng vệ sĩ gật đầu chào rồi lễ phép nói.

- Dạ, mời tất cả vào trong....!!

Anh vệ sĩ kia mở cửa cánh cửa phòng cho rộng ra để bốn người bước vào trong phòng. Bà Nhung gần như ngã quỵ xuống vì con tim của bà đang hoạt động và đập nhanh quá mức bình thường.

Duy vội đứng lên, anh chàng nhìn ba người thân của Vân. Anh chàng thấy bố mẹ của Vân vẫn còn trẻ quá, bà Nhung- mẹ của Vân trông rất giống con nhỏ.

Duy lễ phép nói.

- Cháu xin chào cả nhà. Cháu là Duy....!!

Cả ba người đều nhìn Duy chăm chăm. Họ thấy Duy là một anh chàng rất phong độ, đẹp trai, nam tính và rất lạnh lùng. Khi nhìn vào đôi mắt sâu của anh chàng họ phải vội nhìn ngay đi chỗ khác, vì chàng ta như muốn nhìn xuyên thấu tâm gan của người khác khi đối diện với mình.

Bà Nhung run rẩy hỏi Duy.

- Con bé Vân nhà bác đâu rồi sao bác không thấy...??

Duy lễ phép đáp.

- Dạ, cô ấy đang ngủ ở trong kia....!!

Bà nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh thần kinh của mình. Bà rần rờ bảo Duy.

- Cháu có thể đánh thức nó dậy hay không vì bác có chuyện cần nói với nó...??

Ông Chung ngay từ cái nhìn đầu tiên đã ưng ngay thằng cháu giẻ này. Ông Chung cũng có nhận xét giống ông Chung, hai người cùng nhìn nhau rồi cùng mỉm cười. Vì xét về hoàn cảnh gia đình và về bề ngoài của anh chàng thì không còn gì để chê trách nữa. Họ chỉ phân vân về tính cách của anh chàng mà thôi.

Bà Nhung không có gì phàn nàn về ngoại hình của Duy nhưng bà vẫn không chấp nhận được cái vẻ ngoài lạnh lùng và dám đề nghị bà ký vào cái bản giao ước kia. Bà mà không nể ông bố chồng thì tên nhóc này đừng hòng dễ dàng lấy được con gái của bà.

Bà Jenny sai mấy cô phục vụ phòng mang thức ăn và nước uống lên cho mọi người. Bà ân cần bảo.

- Cháu mời cả nhà uống nước và ăn trái cây trước khi tắm rửa để ăn cơm và nghỉ ngơi. Chúng ta vẫn còn nhiều thời gian để nói chuyện với nhau mà....!!

Bà Nhung hồi lỗi nói.

- Em xin lỗi chị nhưng em hồi hộp lắm rồi nên cần phải nói chuyện với con gái của mình ngay....!!

Bà Jenny cũng làm mẹ nên bà hiểu vì Duy chỉ biến mất có mấy tiếng mà bà đã lo lắng như thế rồi nói chỉ đến việc Vân biến mất gần nửa tháng trời.

Duy bước ngay vào trong, anh chàng tiến gần đến chiếc giường mà Vân đang nằm. Anh chàng khẽ lay Vân dậy.

- Vân, tỉnh ngủ đi vì gia đình của cô đã tới nơi rồi....!!

Vân gạt tay của Duy ra khỏi người mình, con nhỏ ngái ngủ nói.

- Anh làm ơn cho tôi ngủ thêm một lúc nữa thôi....!!!

Duy bực mình quát Vân thật to.

- Cô mà còn không dậy là tôi tạt nước lạnh vào người của cô bây giờ....!!

Vân giật mình, con nhỏ mắt nhắm mắt mở rồi hốt hoảng nói.

- Anh làm ơn đừng làm thế, tôi sẽ dậy ngay đây....!!!

Vân bật người dậy như lò xo, con nhỏ nhảy đánh bộp một cái xuống đất. Vân đạp cả chân lên người của Duy, anh chàng nhăn mặt lại vì đau. Vân thấy Duy tức giận nhìn mình, con nhỏ hãi quá vì tưởng anh chàng sắp đánh mình tới nơi nên con nhỏ cầu xin.

- Anh làm ơn tha cho em. Em không phải cố ý dẫm lên chân của anh đâu....!!

Duy tức quá anh chàng gắt.

- Cô thì lúc nào mà chả nói thế. Đi vào trong phòng tắm rửa mặt cho tỉnh ngủ đi...!!

Vân ngoan ngoãn làm theo, con nhỏ chạy vù vào trong. Vân vịn vòi nước rồi hắt nước trong đôi bàn tay của mình, con nhỏ rửa mặt thật nhanh rồi chạy ra cũng nhanh không kém.

Đôi bàn chân ướt làm cho Vân trượt pa tanh trên sàn nhà. Vân lao mình về phía trước, Duy hốt hoảng quá vội ôm chặt lấy Vân. Một tiếng dầm thật to làm cho bốn người và hai cô phục vụ đang ngồi trong phòng khách giật mình.

Kết quả Vân nằm lên trên còn Duy nằm im ở bên dưới. Anh chàng nhăn nhó vì bị ngã đau. Duy cảm thấy choáng váng, thân thể ê ẩm và hình như đôi bàn tay của mình đang ôm chặt lấy cơ thể của Vân.

Vân và Duy đỏ bừng cả mặt vì họ đang môi chạm môi, chóp mũi của Vân chạm nhẹ vào chóp mũi của Duy. Ánh mắt của họ đang nhìn thẳng vào nhau.

Sáu người cùng chạy vào trong để xem chuyện gì đang xảy ra. Họ kinh hoàng và sửng sốt khi trông thấy cái cảnh này. Bà Nhung thật không thể nào tin được đứa con gái yêu quý của mình lại đi ôm cứng và nằm đè lên trên thẳng con rể Duy. Bà vừa cảm thấy sốc và ngại ngùng với bà thông gia vì không biết dạy con. Trời ạ, chúng nó vẫn còn chưa cưới xin sao lại dám làm cái trò này.

Bà Jenny cũng kinh ngạc không kém gì bà Nhung, bà cũng không ngờ thằng con trai lạnh lùng và nói là không thích phụ nữ kia lại ôm cứng lấy Vân. Bà nghĩ.

- Xem ra thằng này thích con bé Vân rồi thì phải nên nó mới làm như thế kia. Nếu thế thì mình càng mừng vì không cần phải ép uống nó nữa....!!

Ông Chung và Chương tròn xoe mắt nhìn hai đứa. Ông Chung khẽ e hèm một tiếng. Vân và Duy mới giật mình không nhìn nhau nữa. Vân cố đứng dậy nhưng khổ nỗi tóc của con nhỏ dài quá nên Duy nằm đè cả lên mấy sợi tóc của Vân ở dưới đầu. Vân đau nhói rồi bị giật ngay lại. Môi của cô nàng chạm thật mạnh vào môi của Duy. Duy sững sờ vì cái cảm giác này.

Vân nhắm tịt mắt lại, con nhỏ chống hai tay dưới đất rồi lại cố gắng đứng lên. Chân trái của Vân vẫn còn đau, cô nàng nhăn cả mặt lại khi phải cố gắng hết sức mà vẫn không đứng lên được. Duy thấy vậy, anh chàng khẽ đẩy Vân nằm sang một bên, anh chàng vùng đứng dậy rồi lúi cô nàng đứng lên theo.

Sáu người đứng bất động nhìn hai đứa. Bố mẹ và ông của Vân cũng như bà Jenny cứ tưởng sẽ phải chứng kiến cảnh cãi cọ và gây lộn của hai đứa chứ, không ngờ họ lại được xem những pha lãng mạn như thế này.

Vân kinh hoàng hết cả người vì con nhỏ không tin được là hấn lại lao ra cứu mình khi mình sắp bị ngã. Con nhỏ lí nhí nói.

- Cảm ơn anh nhiều....!!

Duy ê ảm hết cả mình mảy, anh chàng nhăn nhó gất Vân.

- Cô có thể bớt cái tính hậu đậu của mình đi không hả...??

Căn phòng trở nên yên ắng khác thường, hai mẹ con không ai nói với ai lời nào. Vân không biết nói gì mẹ nên con nhỏ chọn cách im lặng và chờ bà Nhung lên tiếng trước.

Bà Nhung đưa mắt quét xung quanh căn phòng ngủ của Vân. Bà hài lòng vì nó to đẹp hơn gấp trăm lần căn phòng bé nhỏ của Vân ở nhà. Bà không trề trách gì về hoàn cảnh gia đình và gia thế của nhà Duy. Cái bà lo bây giờ là tình cảm của hai đứa và suy nghĩ của Vân đối với cuộc hôn nhân gượng ép này.

Tay mân mê từng cái cốc bằng sứ. Bà Nhân thích nhất là đồ gốm vì người cha mà sinh ra bà là một thợ nhân làm gốm có tiếng. Bà đã được làm quen và quen với mùi đất sét nồng nồng ngay từ thuở lên năm nên bà đam ra nghiện những đồ vật bé nhỏ như thế này.

Trong phòng ngủ và trong phòng khách của gia đình bà đã tự tay trưng bày trên bàn và trong tủ kính. Ông Chung luôn trêu đùa cái tính yêu thích những thứ làm bằng đồ gốm như trẻ con của bà Nhung.

Ông thường bảo bà.

- Em cứ như là vẫn còn con nít lắm hay sao mà đến nhà ai chơi em cũng reo lên thích thú và sấm soi những đồ vật làm bằng xứ của người ta, em còn hỏi người ta thật cặn kẽ là người ta mua ở đâu, giá bao nhiêu nữa chứ. Nhiều lúc anh cũng cảm thấy phiền cho cái tính vui quá mức của em....!!

Bà Nhung phồng mồm và phụng phịu như trẻ con. Bà bảo ông Chung.

- Thế tại sao ngày xưa anh không tìm hiểu kỹ rồi đi lấy một cô gái chín chắn và nghiêm chỉnh làm vợ được không, việc gì anh phải lấy một cô gái trẻ con và hay hờn dỗi như em về làm vợ làm gì, không lẽ anh không sợ em làm cho anh điên đầu hay sao...??

Ông Chung phì cười bảo bà Nhung.

- Em thì lúc nào mà chả lý luận được, nếu đã thuộc về duyên phận thì ai nói trước được điều gì, có thể cái tính cách hay hờn dỗi của em với người khác là không đáng yêu và không có duyên nhưng với anh thì lại khác, anh thấy em như thế mới đáng yêu và mới đáng cho anh lấy em về làm vợ....!!

Bà Nhung đỏ bừng cả mặt, bà khẽ nguyền ông Chung một cái rồi gất.

- Anh chỉ có được nước là khéo nịnh. Em nói cho anh biết từ lần sau anh mà còn chê bai cái tính hay hờn dỗi và đam mê đồ gốm của em nữa là em không tha cho anh đâu. Anh đừng tưởng anh là chồng của em thì có quyền kiểm soát sở thích và suy nghĩ của em theo anh. Bây giờ phụ nữ đã có được quyền bình đẳng như đàn ông nên anh hãy liệu chừng mà ăn nói cho phải phép....!!

Bà chống hai tay vào nách rồi nói từng tiếng một như một vị sếp nữ quát và ra lệnh cho nhân viên nam của mình.

- Anh đã nghe rõ những lời mà em nói với anh chưa hả..??

Ông Chung vừa tức vừa buồn cười cho cái tính hay ra oai của vợ đối với mình. Vì cái tính này đôi khi ông thấy cuộc sống vợ chồng của hai người cũng bớt buồn chán đi nhưng nhiều lúc ông bức cả mình vì đang lúc ông muốn được yên thân thì bà vợ không biết điều của ông cứ vênh cổ lên cãi lại ông thành ra nhà lại có thêm chuyện để bàn tán và không khí thêm ồn ào náo nhiệt.

Vân và bà Nhung nếu đi cùng nhau người ta lại lầm tưởng là hai chị em. Vì Vân giống hệt bà Nhung, tuy bà Nhung đã hơn ba mươi tuổi rồi nhưng trông bà vẫn còn trẻ và vẫn còn thon gọn như thời con gái nên có nhiều người nhầm lẫn khi hỏi bà Nhung.

- Hai người cách nhau bao nhiêu tuổi mà tôi trông hai người giống nhau đến thế...??

Bà Nhung bẽn lẽn trả lời họ.

- Tôi là mẹ của nó nên đương nhiên tôi phải hơn nó nhiều tuổi rồi...!!

Con nhỏ Vân lí lắc trêu mẹ.

- Tại vì trông mẹ trẻ quá nên người ta mới hiểu lầm. Mẹ có biết là bạn bè của con chúng nó đều trêu con vì bố mẹ kết hôn quá sớm không. Con không hiểu mẹ yêu bố như thế nào mà chỉ chồm vào tuổi 17 mẹ đã đi lấy chồng rồi, sao mẹ không bảo bố chờ thêm ba năm nữa rồi cưới có phải hơn không...??

Bà Nhung cốc cho Vân một cái thật đau vào đầu, bà tức khí nói.

- Còn con đấy, con cứ đến tuổi của mẹ xem. Lúc đó mẹ lại sợ con đòi mẹ cho đi lấy chồng trước năm 17 tuổi đấy, mẹ nói cho con biết con lo mà học hành đi, con mà dám yêu đương hay lén phéng chơi bời là không xong với mẹ đâu...??

Vân xoa xoa hai cái vào cái đầu đau do mẹ cốc đầu có nhẹ, con nhỏ gất gồng.

- Mẹ không đánh con vào chỗ khác được hay sao, mẹ cứ đánh vào đầu của con lỡ bay mất hết trí thông minh của con thì sao. Lúc đó con sẽ trở thành một đứa trẻ si ngốc, không lẽ mẹ muốn con trở thành một kẻ tật nguyền như thế....??

Bà Nhung triết lý.

- Nếu ai bị cốc vào đầu cũng trở thành si ngốc thì hay quá rồi còn gì vì không còn những đứa trẻ cứng đầu cứng cổ và khó dạy như con nữa. Mẹ rõ ràng sinh con là con gái tại sao tính cách và lối hành xử của con lại như con trai là thế nào. Con cần phải chấn chỉnh ngay cho mẹ nếu không mẹ sẽ còn đánh con thêm nữa.....!!

Vân vừa đi vừa đá mấy viên sỏi ở dưới đất, sự tức giận truyền cả ra bàn chân rồi từ bàn chân truyền ra viên sỏi nên nó bay đánh vào một cái vào người của bác quản phó ở phường nơi mà Vân đang sinh sống.

Bác kêu một tiếng á thật to, bác tức giận hỏi xung quanh.

- Ai vừa làm gì tôi đấy hả, có ra ngay đây không thì bảo. Nếu để tôi phải cất công đi tìm và đi điều tra thì người đó chết....??

Vân hãi quá, không ngờ hành động vô thức trong lúc tức giận của mình lại gây ra họa. Vân ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh. Vân thấy họ đều đưa mắt nhìn người bên cạnh, tất cả đều im lặng như tờ. Vân nghe được hơi thở của từng người, họ đều nhìn dán mắt vào Vân. Ý họ như ngầm bảo.

- Con nhỏ Vân kia sao còn không mau ra tạ tội với ông ấy đi, nếu để ông ấy phải làm như những gì ông ấy nói thì hình phạt không có nhẹ đâu nhé....!!

Bà Nhung liến loai ngay Vân lại, rồi lí nhí nói với bác quản phó.

- Cháu xin lỗi chỉ vì con bé nghịch ngợm này mà bác bị đau. Cháu lỗi nó ra đây, bác muốn đánh chửi gì thì cứ tự nhiên vì cháu không có can thiệp gì vào đâu....!!

Vân tức ứa máu, không ngờ bà mẹ trẻ con của mình lại bỏ mặc mình không xin tha cho thì thôi lại khuyến khích người ta xử mình thêm. Con nhỏ lễ phép nói.

- Cháu xin lỗi, cháu không cố ý đá vào bác đâu, chẳng qua là do cháu ngứa chân nên lỡ làm bay vào bác....!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Bác quản phó trừng mắt lên nhìn Vân. Bác đe dọa.

- Cháu dám ăn nói với cái giọng không biết lỗi đó hả. Đây là công cộng nên có nhiều người qua lại, cháu vừa đi vừa đá như thế thì không trúng vào người này cũng trúng vào người kia nhờ đâu cháu gây ra tai nạn cho họ thì sao. Bác cấm cháu từ nay không được vô ý như thế nữa, nếu không bác sẽ lỗi cháu lên phường rồi lập biên bản lưu tên của cháu lại. Cháu mà vi phạm thêm một lần nữa bác sẽ tạm giam cháu trong một đêm hay đi quét rác công cộng một tuần....!!

Bác chống hai tay vào sườn rồi vẫn mắt lên nhìn Vân. Bác gằn từng tiếng.

- Cháu đã nghe rõ chưa hả....??

.....

Vân mặc dù không phục nhưng vẫn phải cúi đầu xuống nghe bác quản phó dạy bảo. Bác dạy bảo cho Vân một hồi rồi phóng xe đi tiếp. Mọi người xung quanh neho mắt trên con nhỏ Vân.

- Thế nào hả cháu, đã nhận ra được lỗi lầm của mình chưa, từ nay về sau đừng có làm như thế này nữa nếu không bác ấy không tha cho cháu đâu....!!

Vân phồng cả mồm lên vì tức nhưng con nhỏ phải xiu ngay xuống để nói.

- Dạ, cháu biết rồi lần sau cháu sẽ sửa....!!

Trên đường đi về nhà Vân không thềm nói với mẹ Nhung một câu nào. Con nhỏ đang giận mẹ về chuyện dám bỏ mặc con gái không cứu lại động viên cho thiên hạ xử con của mình.

Bà Nhung thấy Vân trầm tư không nói gì, bà biết Vân giận nên khẽ huých nhẹ vào cánh tay của Vân. Bà giả vờ thờ dài bảo Vân.

- Con không sao đấy chứ, vì trông con lúc này giống như là một trái bóng làm bằng cao su chỉ cần mẹ trịch nhẹ một cái là con bị nổ tung ra. Thế nào con có cần mẹ làm như thế hay không...??

Vân tức giận, con nhỏ quay phắt sang bảo bà mẹ trẻ con của mình.

- Mẹ có phải là mẹ của con không hả, mẹ đã không bảo vệ con thì thôi. Mẹ làm ơn tránh xa và không nói chuyện lại dùm con, vì chỉ cần nghe mẹ nói thêm một lời nào nữa là con lại phát điên. Lúc đó con không đảm bảo là có thể nói được những câu từ tế đâu...??

Bà Nhung thấy Vân đang nổi giận tam bành như một bà cụ non bà buồn cười đến chảy cả nước mắt, bà phì cười bảo Vân.

- Con có biết bây giờ trông con giống một bà mẹ ghê không và tại sao con dám ăn nói hỗn láo với mẹ như thế hả. Con có tin là mẹ cho con ăn thêm mấy cái cốc nữa hay không...??

Vân muốn cho người mẹ thân yêu của mình vài cái bẹo vào người lắm. Vân đau cả đầu vì bà mẹ trẻ con của mình, ai đời đã gần ba lăm, ba sáu rồi mà bà mẹ này lúc nào cũng cười đùa và ăn nói như trẻ con. Thậm chí mẹ còn giận dỗi với bố hơn cả con gái trong gia đình.

Mẹ của Vân là một nẫu ăn dở tệ và không biết quản lý gia đình, bà tuy có yêu Vân nhưng cử chỉ chăm sóc thì vụng về như một cô dâu trẻ mới về làm dâu và lần đầu làm mẹ.

Vân lớn lên trong sự chăm sóc dịu dàng và ân cần của cha nhiều hơn là của mẹ. Mẹ của Vân có yêu con gái đến đâu bà cũng làm cho Vân bức mình thêm vì bà luôn ăn mặc như là còn thanh niên thiếu thời nên con nhỏ rất ngại ngùng khi mời bạn bè về nhà.

Bạn bè của Vân rất yêu quý bà Nhung vì với cái tính cách trẻ con và vẫn còn giữ mãi cái đức tính thuở mười tám nên bà dễ dàng hòa đồng và nói chuyện rất hợp gu.

Kỷ niệm về mẹ ủa về trong tâm trí của Vân. Con nhỏ phì cười khi nghĩ đến những hành động điên rồ của bà mẹ mình. Vân tự hỏi là sau khi mình bỏ nhà ra đi như thế này bà mẹ của mình có lo lắng cho mình hay không.

Đây là lần đầu tiên bà Nhung đánh Vân và cũng là lần đầu tiên bà làm tròn và đứng bốn phận của một người làm mẹ. Vân kinh ngạc hỏi bà Nhung.

- Hôm nay con thấy mẹ khác lạ lắm không lẽ nhờ hành động bỏ nhà ra đi của con mà mẹ thay đổi được tính cách trẻ con của mình...??

Bà Nhung thôi không còn sờ mó những cái tách và cái chén nữa mà bà ngồi xuống giường gần bên Vân. Bà tức giận bảo con nhỏ.

- Con im miệng đi, con mà còn dám ăn nói trả treo với mẹ nữa là mẹ sẽ xử con tiếp bây giờ....!!

Vân ôm chầm lấy bà Nhung, con nhỏ cười khi bảo.

- Con biết là mẹ yêu con mà, mẹ làm sao mà đánh con gái của mẹ nữa đúng không...??

Bà Nhung ôm chặt lấy Vân. Bà yêu nó quá, ngày xưa bà đã không nghiêm khắc dạy bảo nó cho từ tế mà hay nuông chiều nó thành ra nó mới hư hỏng như thế này. Bà lăm bằm bảo Vân.

- Bắt đầu từ hôm nay mẹ sẽ dùng kỷ luật sắt đối với con nên con hãy chuẩn bị tâm lý dần đi là vừa...!!

Vân giả vờ sợ sệt bảo mẹ.

- Mẹ làm con hốt hoảng quá, không biết mẹ yêu quý của con định xử phạt con như thế nào đây, mẹ có thể nói để con tham khảo được không...??

Bà Nhung thấy Vân chẳng coi những lời đe dọa của mình vào đâu cả bà bức mình quá.

- Con bé này, con dám khinh thường những lời nói của mẹ như thế hả, mẹ nói cho con biết mẹ đã đồng ý gả con đi rồi đấy. Bây giờ mẹ sẽ cho con nếm mùi đau khổ khi đi lấy chồng sớm là như thế nào và con cũng sẽ nhận được bài học vì cái tính cách nghịch ngợm và không biết điều của con....!

Bà trầm giọng nói tiếp.

- Mẹ thấy chỉ có mỗi mình Duy là trị được con thôi vì con có biết nghe lời của ai đâu, bố con thì hơi một tý là bênh con. Ông nội của con thì lúc nào cũng cười nên làm sao mà dạy bảo con được. Mẹ mừng vì ít ra trên đời này còn có một người khắc chế được một đứa bất trị như con....!!

Vân kinh ngạc và uất ức hỏi mẹ.

- Mẹ định bán con gái cho quý sa tăng đấy à, nếu mẹ mà làm thế thì mẹ cho phép con đi tu còn hơn. Con đã nói nói với mẹ bao nhiêu lần rồi là con không thích bị cưỡng ép làm những chuyện con không thích cơ mà....!!

Bà Nhung khẽ phát một cái thật đau vào mông của Vân, bà gắt.

- Con tưởng con là ai hả, con nên nhớ con là con của mẹ nên mẹ có quyền sai bảo con làm những việc mà mẹ cho là đúng đắn, không lẽ ngay cả cái quyền đó mẹ cũng không có.....!!

Vân phân trần.

- Không phải là con không cho phép mẹ làm điều đó, con biết là bố mẹ và ông chỉ muốn tốt cho con thôi khi gán ghép con với hân. Nhưng mà con không yêu hân thì con lấy hân thế nào được. Không lẽ chỉ vì nhà hân giàu và vì lời hứa ngày xưa mà mọi người nỡ hại cả đời của hai đứa trẻ bất hạnh hay sao.....!!

Vân nói với một giọng thật chán nản và buồn bã, con nhỏ đang cố khơi dậy tâm lòng thương con của một người mẹ. Nhưng bà Nhung lại vô tình bảo Vân.

- Con đừng cố thuyết phục mẹ làm gì, nếu con không phục hay còn điều gì thắc mắc thì nên đi hỏi và nói chuyện trực tiếp với ông của con là hơn....!!

Vân kêu khổ, vì bất ông nội thay đổi những gì mà ông đã ban ra còn khó hơn là lên trời. Ông luôn coi trọng danh dự và lời hứa của mình còn hơn là những thứ như là quyền quý và của cải trong nhà. Vân phải làm gì để thuyết phục ông nội hủy bỏ cái đám cưới không có tình yêu này.

Vân ước giá mà mình có được một người yêu thì hay biết mấy vì lúc đó con nhỏ sẽ nói là vì yêu người khác rồi nên không thể kết hôn với Duy được nhưng nếu chuyện này mà lộ ra thì không hay lắm. Mình phải làm sao đây hả trời.

Trong khi Vân đang nói chuyện và than phiền về thân phận như cá nằm trên thớt của mình. Vũ lại đang lang thang ngoài đường, cú điện thoại của Lan làm cho Vũ càng thêm chán nản và thêm u sầu.

Tiết trời vào mùa mưa nên lúc nào cũng xám xịt, những đám mây không còn trong xanh nữa mà nó đang ngoằn ngoèo những sợi dây đen xì nằm vắt ngang qua bầu trời.

Vũ cảm thấy mệt mỏi, cơ thể như muốn rũ cả ra và trong tâm trí của Vũ đang hiện dần lên hình bóng của Hoa - người yêu thời học sinh của anh chàng.

.....

Thế đã hơn tám năm trôi qua kể từ ngày Hoa mất, Vũ vẫn thui thủi một mình. Vũ không muốn yêu ai thích ai nữa nhưng tình cảm là chuyện không thể nào nói trước được. Vũ cũng ước mơ tìm được cho mình một người có thể san sẻ và hiểu được tâm tư của Vũ.

Nhưng đó là mơ ước của mai sau còn hôm nay Vũ cần mua hoa để ra thăm mộ của Hoa. Vũ mua loại hoa hồng nhưng mà Hoa thích nhất. Vũ còn nhớ là mỗi lần nhìn thấy người ta bày bán loại hoa này ở trên đường thế nào Hoa cũng xà xuống để mua vài bông về nhà.

Hoa say sưa miêu tả các sắc hoa cho Vũ nghe rồi mỉm cười một mình. Vũ nhớ nhất là nụ cười có chiếc răng khểnh rất duyên của Hoa, anh chàng cứ nhìn ngắm người ta mãi đến khi người ta đỏ mặt thẹn thùng quay ra chỗ khác, Vũ mới giật mình và tự chữa thẹn bản thân bằng cách hỏi một câu vu vơ.

- Thời tiết hôm nay đẹp nhỉ...??

Mỗi lần như thế Hoa lại được một trận cười thật to. Vũ đỏ bừng cả mặt vì xấu hổ, kỷ niệm thuở học trò thật đáng yêu và tình nghịch biết bao. Điều đó đã lấy đi của Vũ không biết bao nhiêu nước mắt và bao nhiêu máu trong tim khi cô bạn học cùng lớp trong suốt sáu năm ra đi không bao giờ trở lại nữa.

Ngước mắt lên nhìn bầu trời trên cao. Vũ thì thầm.

- Hoa, bây giờ em đang ở đâu. Có biết là anh vẫn không làm sao quên được em hay không, anh ước mơ có thể gặp được em dù chỉ một lần trong giấc mơ của mình mà thôi. Tại sao em lại không cho anh cơ hội để làm được điều đó. Có phải em ghét anh hay hận anh vì anh ngu ngơ và đại khờ khi không nói rõ tình cảm của mình cho em biết nên anh và em đành ôm hận đến muôn kiếp sau không ...??

Trên khóe mắt của Vũ một dòng nước mắt rỉ ra. Vũ vội lấy tay quệt ngay đi vì anh chàng sợ người ta nghĩ mình bị khủng. Vũ móc điện thoại của mình ra. Vũ tìm số của Hoàng trong danh bạ điện thoại khi tìm được rồi Vũ ấn nút và cho lên tai nghe.

Chờ đợi điện thoại của thằng bạn thân là một cực hình đối với Vũ vì không biết Hoàng làm gì mà mãi vẫn chịu nghe máy. Con nhỏ Trúc- vợ tương lai của Hoàng quát Hoàng.

- Tên kia sao anh không chịu nghe điện thoại đi. Anh có biết nhạc chuông của anh thật là kinh khủng không hả....??

Hoàng bực cả mình vì anh chàng đang mãi tập trung vào lái xe nên không muốn nghe máy vào lúc này. Hoàng định tìm một chỗ khuất nào đó để đậu xe rồi nghe điện thoại sau cũng chưa muộn.

Nhưng con nhỏ Trúc này lại không biết điều, nó cứ luôn cản nản làm cho Hoàng điên tiết bảo Trúc.

- Cô làm hạ cái giọng của cô xuống. Tôi nghĩ lúc này giọng của cô còn to hơn cả chuông điện thoại của tôi....!!

Trúc cáu tiết cầm luôn điện thoại của Hoàng lên rồi mở máy ra. Nhìn thấy tên của Vũ trên màn hình. Trúc nhấc.

- Anh nên nghe máy luôn đi vì anh Vũ đang gọi cho anh kia kia, không lẽ anh định để cho anh ấy chờ anh đến tối hay sao....??

Hoàng nghe Trúc nói là Vũ gọi điện cho mình, anh chàng liền cầm luôn lấy. Một tay lái xe, một tay cầm điện thoại. Hoàng lịch sự hỏi Vũ.

- Cậu gọi cho mình có việc gì không mà chúng ta vừa mới chia tay được ít phút không lẽ đã có việc gì xảy ra cho cậu mà cậu gọi cho mình gấp gấp như thế....??

Vũ nghe Hoàng hỏi một lúc một lúc những câu hỏi không đầu không đuôi của Hoàng. Vũ bực mình ngắt lời của Hoàng.

- Cậu im miệng và làm ơn phanh lại cho mình nhờ. Cậu làm gì mà tớ chưa hỏi cậu được câu nào thì cậu lại hỏi mình một đống như phủ đầu người khác là thế nào...??

Trúc đưa đôi mắt hiếu kỳ ra nhìn mọi người và phớt xa xung quanh. Trúc thấy cái gì cũng lạ và cũng hiếu kỳ. Con nhỏ muốn biết người ta làm gì và sinh sống như thế nào, có khác biệt lắm với bên kia hay không.

Có một điều Trúc không được hài lòng khi ở đây lắm là thành phố này bụi bặm và nhiều xe cộ quá, con đường thì nhỏ như là cái hạt mít nên suốt ngày ách tắc.

Nhìn mọi người đi xe trong những chiếc áo mưa xanh đỏ tím vàng. Trúc phì cười vì trông họ như những hình nộm di động. Trúc nhăn cả mặt lại vì lo lắng, con nhỏ không ngờ họ lại phóng xe và vượt ẩu như thế kia, không lẽ họ không sợ chết và gây tai nạn cho người khác hay sao.

Trúc bực mình lắm lắm.

- Họ đúng là những kẻ vô ý thức, đi thì phải đúng tuyến và phải tuân thủ luật lệ giao thông chứ, sao họ đi cứ như là chỉ có mình họ lưu thông ở trên đường là thế nào...??

Hoàng đáp lại lời của Vũ trong một tiếng phanh xe gấp, chiếc xe đang lăn bánh ngon lành bỗng giật khục một cái vì một tên điên phóng xe trước mũi xe ô tô của Hoàng như xin mời anh chàng đâm cho tên kia một phát.

Trúc sợ hãi quá nên hét lên thật to. Con nhỏ đạp luôn lên thắng xe trên bàn chân phải của Hoàng.

- Chúa ơi...!! Anh có nhìn đường không hả. Muốn chết thì tự đi mà đâm vào đâu đó đi. Tại sao lại chọn chúng tôi là thế nào...??

Vũ thấy chói hệt cả tai khi nghe tiếng hét thất thanh của Trúc vọng lại ở trong máy. Vũ kinh hoàng tưởng Trúc và Hoàng bị tai nạn xe ô tô. Anh chàng gấp gấp hỏi.

- Hai người có bị làm sao không...??

Hoàng hết cả hồn, anh chàng phải nín thở và hít thật sâu trong hai giây rồi mới trả lời Vũ.

- Bọn mình không bị làm sao. Lúc này không biết cái tên điên nào phóng xe vượt trước bọn mình, may mà phanh kịp nếu không đã tông vào người ta rồi...!!

Vũ thở phào nhẹ nhõm vì bạn bè của mình không sao. Vũ quan tâm hỏi.

- Thế còn Trúc, cô ấy không bị làm sao chứ...??

Hoàng thấy con nhỏ đang cau có nhìn theo bóng dáng của tên điên lúc này. Anh chàng lắc đầu bảo Vũ.

- Cô ấy không sao...!!

Vũ vui mừng nói.

- Cậu nên lái xe cẩn thận vì trời mưa nên họ đi xe cẩn thận lắm. Nếu mà Trúc có xảy ra chuyện gì thì cậu không chịu trách nhiệm nổi đâu. Lúc đó bố mẹ của con nhỏ sẽ sang đây và thế là số phận của cậu từ nay chấm dứt...!!

Hoàng bực mình bảo Vũ.

- Cậu có thôi ăn nói xui xẻo đi không hả. Nói mau cậu gọi điện cho mình làm gì...??

Vũ đang đứng dưới một tấm mái tôn của một cửa hàng bán thực phẩm và văn phòng. Mưa to quá làm cho Vũ không đi đâu được, anh chàng lại không mang theo ô nên đành đứng trú tạm ở chỗ này.

Vũ chán nản bảo Hoàng.

- Tớ gọi cho cậu chỉ muốn hỏi thăm là cậu và Trúc đã đến khách sạn mà Trúc đang ở thôi....!!

Hoàng phì cười bảo Vũ.

- Cậu đúng là đồ rồi hơi. Thế còn cậu đã ăn xong chưa...??

Vũ nhìn những hạt mưa thật to đang rơi xuống đường, từng người đi qua đi lại thật vội vàng và hấp tấp. Những vũng nước bắn tung tóe khi những chiếc xe ô tô và xe máy đi qua. Cô bé đi xe đạp bị nước của chiếc xe ô tô bắn hết cả lên người khi cô bé đi đúng vào lúc chiếc xe phóng thật nhanh qua.

Vũ thấy thương hại cho cô bé rồi lắm lắm.

- Tại sao mưa to như thế này không vào trú mưa mà đi bộ trong thời tiết như thế này làm gì...??

.....

Duy đứng dựa vào cửa phòng khách, anh chàng đang rơi vào trạng thái trầm tư mặc tưởng. Duy không biết phải ăn nói và trả lời bố mẹ và ông nội của Vân như thế nào đây.

Hai từ "Kết hôn" là một cụm từ quá xa lạ và không thích hợp trong hoàn cảnh này. Duy làm sao mà kết hôn khi trong tâm tư và tình cảm của mình Duy chưa thể nào chấp nhận nỗi Vân và không tài nào yêu nổi một con nhỏ đánh đá và chanh chua như con nhỏ Vân.

Nếu để chơi đùa thì chơi đùa với Vân là một niềm hứng thú còn nếu để kết hôn thì đây đâu phải là một trò chơi. Duy không muốn mai sau hai đứa đưa nhau ra tòa li dị vì một lý do có thể nhìn thấy ngay từ đầu đó là không hợp nhau.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Duy phải làm gì để người thân của hai bên gia đình không ép Duy và Vân kết hôn ngay vào lúc này mà cho hai đứa thời gian tìm hiểu nhau rồi mới quyết định có nên lấy nhau hay không.

Ông nội của Vân ngồi quan sát Duy từ nãy giờ. Ông ngắm Duy cho thật kỹ, ông hài lòng vì ngay từ khi nhận được bức hình của Duy ông đã muốn có một thằng cháu giẻ như thằng cháu Duy này rồi.

Nhìn phong độ và dáng đứng đầy tự tin của Duy, ông mỉm cười và an tâm trong dạ vì với tính cách cứng cỏi và tự tin đầy tài năng như thế này mới có thể đứng vững và chèo chống với cuộc đời. Vân sẽ tìm được một người lý tưởng để bảo vệ và che chở cho con nhỏ trong những lúc vấp ngã và những lúc đau ốm.

Ông Chương không còn gì thắc mắc nữa, ông càng nhìn Duy ông càng hài lòng với quyết định gả Vân cho gia đình của Duy. Trong khi Vân hy vọng ông nội sẽ từ bỏ ý định ép uống mình lấy Duy thì ông nội lại càng thích Duy hơn.

Hai ông cháu hai suy nghĩ khác nhau về Duy. Trong con mắt của Vân, Duy là một tên độc tài, đáng ghét và gia trưởng thì trong con mắt của ông Chương, Duy là một chàng trai tài năng, có bản lĩnh và đáng tin cậy để ông giao đứa cháu gái mà ông yêu quý và cưng chiều cho.

Bà Jenny xin phép bố con ông Chương.

- Cháu xin lỗi nhưng cháu phải đi tắm rửa đây. Hai người cứ nói chuyện tự nhiên....!!

Ông Chương gật gù bảo bà Jenny.

- Ủ, cháu đi đi, bác còn phải nghỉ ngơi thêm chút nữa mới đi tắm gội được....!!

Bà Jenny mỉm cười rồi bước luôn đi vào trong phòng tắm ở bên trong phòng cạnh phòng ngủ của Vân. Bà đi qua chỗ Duy đứng, bà khề neo mắt lại, bà trêu thẳng con trai.

- Thế nào hả con trai đã chuẩn bị hết những thứ cần nói ở trong đầu ra chưa. Đừng nói với mẹ là con đang bày trò để không phải kết hôn với Vân nhé vì mẹ nghe nói con nhỏ là một con bé có nhiều người theo đuổi lắm, con không sợ là con chỉ cần buông lỏng Vân ra một chút là con người hót con nhỏ đi ngay à...??

Duy đang chìm trong suy tư nên chỉ nghe được loáng thoáng lời của mẹ nói. Anh chàng thờ ơ đáp lời của bà Jenny.

- Nếu cô ta mà có người hót đi hay có người yêu rồi thì càng mừng cho con vì con sẽ không cần phải kết hôn với người ta nữa, như thế không phải hay hơn à...??

Bà Jenny nhìn thật sâu vào đôi mắt sâu thẳm của thằng con trai. Trong ánh mắt của Duy ánh lên những tia nhìn đầy cương nghị và ương bướng, anh chàng là một con ngựa hoang và một tên lẳng tử thích phiêu du một mình một thuyền.

Bà Jenny tự hỏi là liệu Vân có trối buộc nỗi đứ con trai ngổ ngược và ương bướng của bà hay không. Bà tuy sinh ra Duy nhưng cũng không thể nào hiểu nổi Duy đang nghĩ gì và đang muốn gì.

Bà cảm tưởng mình là một người làm công và một người họ xa của Duy vì trong cách anh chàng nói chuyện với mẹ của mình như là một vị cha xứ truyền đạo cho dân trong giáo hội. Bà Jenny thấy mình làm gì cũng sai và chưa bao giờ làm hài lòng Duy.

Bà Jenny chưa có cơ hội được nói chuyện riêng với Vân vì mọi chuyện xảy ra nhanh quá từ việc Vân bị mẹ đánh rồi Duy bế luôn con nhỏ vào phòng thành ra bà đành nén việc nói chuyện và tìm hiểu Vân vào dịp khác.

Bà muốn quan sát và tìm hiểu xem Vân liệu có phải là một nữ a của Duy hay không. Nếu nó là một con nhỏ kênh kiệu và không biết điều thì bằng mọi cách bà sẽ phá hủy cái đám cưới này bằng được.

Bà tuy bắt ép Duy lấy Vân cho bằng được, nhưng bà là một người mẹ thương con, bà không muốn trông thấy cảnh Duy và Vân suốt ngày đánh nhau và cãi nhau vì cuộc hôn nhân không có tình yêu này.

Nếu hai đứa phải dùng cách đưa nhau ra tòa để kết thúc cuộc sống hôn nhân gượng ép thì có lẽ suốt cuộc đời Duy sẽ không muốn lấy vợ mất và như thế thì còn đâu ước vọng bế cháu và mong có người nối dõi tông đường của bà và ông John nữa.

Bà càng nghĩ bà càng đau cả đầu. Bà lẩm bẩm

- Tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này cơ chứ. Hôn nhân là gì mà cứ phải chuyển qua chuyển lại như là hàng hóa, và liệu mình có sai lầm khi đồng tình ép Duy lấy Vân hay không...??

Bà Jenny bây giờ cũng nghi ngờ chính khả năng và phán đoán của mình. Bà đã giao động cho cái quyết định sắt đá là phải ép Duy lấy Vân cho bằng được. Nếu Duy mà biết được điều này thì có lẽ anh chàng sẽ lợi dụng ngay cơ hội để trốn thoát cái lưới mà bà Jenny đang bủa vây xung quanh Duy.

Duy thấy bà Jenny cứ đứng ngây ra một chỗ, bà đang lẩm bẩm cái gì đó ở trong miệng. Duy vừa tò mò muốn biết mẹ mình đang nghĩ gì vừa muốn hiểu bà đang âm mưu gì tiếp theo.

- Mẹ đang làm gì đấy con tưởng là mẹ cần phải đi tắm rửa...??

Bà Jenny giật mình, bà mỉm cười khóa lấp và cố nói cho xuôi để Duy khỏi nghi ngờ những ý nghĩ mới chớm nở ở trong đầu của mình.

- Mẹ chỉ đang tính là tối nay cả nhà chúng ta sẽ ăn gì thôi. Vì mẹ không biết là bố mẹ và ông nội của Vân thích gì để gọi....!!

Duy xoay bà Jenny đối diện với mình, anh chàng soi thật kỹ vào ánh mắt bối rối của mẹ rồi vắn hỏi.

- Mẹ đang nói dối con đúng không vì khuôn mặt và ánh mắt của mẹ đang thể hiện và viết hai chữ to đùng là "nói dối" kia kia...??

Bà Jenny gạt tay của Duy ra khỏi vai của mình, bà gắt.

- Con có thôi cái tính tò mò của mình đi không hả, mẹ nói cho con biết là con không nên tin vào mấy cái linh cảm vớ vẩn của con vì có ngày con phải hụt hẫng là mình đang đoán sai bét cả....!!

Duy khoanh tay lại. Duy đang chiêm ngưỡng mẹ mình như một con chiến ngoan đạo.

- Con nghĩ là mình đang đoán đúng chẳng qua là mẹ không dám thừa nhận đấy thôi, mẹ nên nhớ là con không hề nói oan cho mẹ bao giờ....!!

Bà Jenny biết là nếu mình còn đứng ở đây nói chuyện thêm với Duy nữa thì thế nào bà cũng nói toẹt hết những suy nghĩ của mình nên bà tìm cách bỏ đi cho nhanh.

Bà phán.

- Mẹ phải đi tắm đây có gì thì chúng ta nói chuyện này sau...!!

Bà Jenny bỏ đi vào trong phòng tắm, bà khép cửa lại. Bà bắt đầu gột rửa hết những bụi bặm trong một quãng đường không hề ngăn mạng lại. Hai mẹ con của Vân nói chuyện say sưa về quãng thời gian Vân đi vắng, con nhỏ hỏi mẹ về Thu và các bạn học của mình.

Trời đã tạnh mưa được một lúc rồi. Vũ đưa bàn tay của mình ra, anh chàng muốn xác định là mưa đã tạnh hẳn hay chưa. Vũ mỉm cười vì trời đã tạnh hẳn rồi.

Không khí sau cơn mưa trong lành và mát hẳn, mọi thứ xung quanh được nước mưa gột rửa hết những bụi bặm bám vào. Nắng rồi lại mưa đó là quy luật của trời đất.

Vũ vẫy tay gọi một chiếc xe tắc xi màu trắng. Vũ leo lên rồi bảo anh chàng tài xế.

- Anh làm ơn đưa tôi ra nghĩa trang gần đây...!!

Anh chàng tài xế hỏi Vũ nghĩa trang nào rồi phóng xe đi. Con mura dút mọi người lại đổ xô ra đường và con đường trở nên quá tải, xe cộ cứ ngày càng đông hơn trong khi diện tích của nó không hề phình to ra được một tẹo nào nữa.

Anh chàng tài xế chán nản bảo Vũ.

- Xin lỗi anh nhưng chúng ta sẽ phải dành ở đây ít nhất là ba mươi phút nữa thì may ra chúng ta mới rời đi được....!!

Vũ thở dài thông cảm bảo anh chàng tài xế.

- Không sao đâu vì anh cũng đâu có muốn thế mà ở đây hình như đã thành quy luật rồi thì phải vì cứ hễ mưa là lại ách tắc đường...!!

Anh chàng tài xế cười không nói gì. Họ chăm chú nhìn ra hai bên đường, nhìn mọi người khổ sở nhích lên từng bước một như là đang tập đi bước nhỏ.

Chiếc xe tắc xi bị đoàn người đi xe vây kín vào giữa. Tất cả tạo nên một bức tranh lập thể thật là đông. Vũ không muốn nhìn ra ngoài đường nữa mà anh chàng nhắm chặt mắt của mình lại. Vũ muốn thư giãn đầu óc của mình cho thanh thản vì căn bệnh đau đầu kinh niên đang tung hoành.

Lan bước ra khỏi khách sạn trong một trạng thái hoàn toàn là một kẻ chiến thắng, trên môi của cô ta một nụ cười hiểm ác và khinh bỉ hiện ra.

Cô ta cười khẩy rồi lầm bầm.

- Hãy tận hưởng những phút giây sống an nhàn và lảm tưởng vì kiểm soát của mình đi vì chính bàn tay của tôi sẽ cho anh xuống địa ngục....!!

Cô ta đeo cái kính màu đen lên mắt, rồi khẽ vẩy tay một cái một chiếc xe tắc xi màu đen đang đi trên đường dừng ngay lại khi trông thấy một vị khách là nữ.

Lan mở cửa rồi bước vào trong xe. Cô à yêu cầu anh chàng tài xế lái xe đưa ta đến một cái nhà hàng cách cái khách sạn mà cô ta vừa bước ra không xa.

Trong đầu của cô ta bao nhiêu toan tính hỗn độn được cô ta lập ra một cách chi tiết. Cô ta đang tính toán những thiệt hơn khi giao dịch làm ăn với Dũng. Nhưng tính ra thì cô ta cũng đâu có thiệt thòi gì.

Cô ta bực cả mình vì chiếc xe tắc xi mà cô ta đang đi gặp phải những đoạn đường kẹt xe nên nhích lên từng bước. cô ta lầu nhầu bảo anh chàng tài xế.

- Anh không thể nào chọn con đường nào sáng xủa hơn hay sao mà cứ nhất định phải là con đường quỷ quái này....??

Anh chàng tài xế kia mặc dù rất khó chịu trước một cô gái có vẻ bề ngoài quyến rũ nhưng tính cách thì khó chịu và cau có này. Anh ta nhũn nhặn trả lời.

- Xin lỗi cô nhưng con đường nào thì cũng như vậy thôi....!!

Lan chán nản không nói gì hơn nữa. Cô ta móc điện thoại ra rồi gọi cho Dũng. Đây là lần đầu tiên cô ta chủ động làm điều này vì từ xưa đến nay chỉ có Dũng là gọi cho Lan. Cô ta thậm chí không thèm nghe hay thèm nhấn tin trả lời cho Dũng.

Dũng hôm nay nhận được cái vịnh dự này vì cô ta có việc cần nhờ đến hắn ta. Dũng mừng như là trúng xổ số khi nhìn thấy tên của Lan hiện lên trên màn hình.

Lan mỉm cười rồi nói thật ngọt ngào.

- Chào anh, lâu quá rồi mình không gặp nhau. Anh có rảnh không vì em có chuyện cần nói với anh...??

Dũng sung sướng nói ngay.

- Có chứ, anh lúc nào cũng rảnh nhất là khi được gặp một người đẹp như em....!!

Lan cảm thấy kinh tởm và cười khẩy vì thái độ xốt sáng của Dũng đối với mình. Cô à khôn khéo nói.

- Anh có thể đến cái quán mà mình gặp nhau lần trước được không...??

Dũng nhìn đồng hồ rồi trả lời Lan.

- Anh sẽ đến đó trong vòng mười lăm phút nữa, thế nào anh không bắt em đợi anh lâu đấy chứ...??

Lan thờ ơ bảo Dũng.

- Anh cứ từ từ mà đi vì em đang bị đóng đinh ở đường nên chưa chắc em có thể đến trước được anh đâu....!!

Dũng không nói gì, hấn ta si mê và mê mết Lan lâu rồi. Đối với hấn đàn bà chẳng là gì cả nhưng với Lan thì lại khác, hấn ta không thể nào cưỡng lại nổi sức hút của Lan nên luôn tìm mọi cách tiếp cận và làm cho Lan vừa lòng thậm chí kể cả những việc xấu xa.

Hấn ta đúng là một kẻ đại gái số một thế giới, trong khi hấn hết lòng hết dạ với Lan. Lan lại không coi Dũng ra gì mà chỉ coi Dũng là một công cụ của mình mà thôi. Tuy phải đi với một kẻ mà Lan ghét nhưng trong nhiều trường hợp và trong những chuyện như thế này Dũng tỏ ra là một kẻ rất hữu dụng.

Dũng vội bỏ cây gậy chọc bi da xuống bàn. Hấn ta bảo bọn đàn em.

- Chúng mày cứ vui đùa đi vì tao còn có chuyện cần làm...??

Một tên đầu đình lễ phép hỏi Dũng.

- Anh định đi gặp chị Lan à. Nếu thế chắc là chị ấy đang đợi anh ở đây, anh nên nhanh lên nếu không người đẹp mà giận hờn thì anh chỉ có nước phải gây lườm may ra mới nản nỉ nổi....??

Dũng không nói gì, hấn đang vội nên không có thời gian trả treo với tên đàn em. Trong đầu và trong tâm trí của hấn chỉ có hình bóng và tiếng nói êm dịu của Lan ngự trị mà thôi.

Bữa ăn diễn ra trong không khí ấm cúng và thân mật. Duy và Vân bị mọi người cố ý sắp xếp phải ngồi cạnh nhau. Duy và Vân không nói với nhau một lời nào, anh chàng chỉ im lặng ăn uống rồi trả lời đôi câu hỏi của mọi người.

Vân ngược lại con nhỏ lo lắng bồn chồn thấy rõ. Vân cũng không biết là tại sao tâm tư và tình cảm của mình lại không được yên như thế này phải chăng là có chuyện không hay gì đó đang sắp xảy ra.

Vân run run gấp một cọng rau nhưng con nhỏ không tài nào gấp nổi. Duy thấy Vân tự nhiên biến thành một con rùa rút đầu như thế, anh chàng khẽ lấy bàn chân phải của mình đá nhẹ vào bàn chân trái của Vân. Ý của anh chàng bảo Vân.

- Lo mà ăn đi cho nhanh đi vì tôi có chuyện cần nói với cô...!!

Vân tức lắm vì tự nhiên bị tên Duy này đánh nhưng con nhỏ cố nhìn và không dám phát tiết ra ngoài. Vân sợ bị bố mẹ và ông nội mắng cho cái tội cãi nhau trong lúc ăn cơm với người lớn.

Bà Jenny quan sát không sót một cử chỉ và hành động nào của Vân. Bà phì cười khi thấy mồm của con nhỏ phồng lên khi nhìn Duy đầy tức giận. Bà âu yếm hỏi Vân.

- Cháu ăn gì thì tự nhiên đi nhé vì bác không biết cháu thích gì để gọi nên chỉ gọi theo sở thích của mình mà thôi....!!

Vân lễ phép trả lời.

- Dạ, cháu cảm ơn....!!

Ông Chương hỏi Duy.

- Cháu đã học xong và hoàn thành hết chương trình học của mình rồi. Cháu có định học thêm nữa hay không...??

Duy buông đũa, anh chàng từ tốn trả lời.

- Cháu mặc dù học đã hoàn thành xong việc học nhưng bề học là bao la thì biết thế nào cho đủ nên cháu vẫn muốn học thêm nữa....!!

Ông Chương gật gù bảo Duy.

- Cháu nói đúng, ông ủng hộ cách suy nghĩ này của cháu. Tuổi trẻ cần phải chăm chỉ học vì chỉ có như thế mới nên người được....!!

Vân không có ý kiến gì, con nhỏ không muốn ăn thêm nữa nên xin phép mọi người.

- Cháu no rồi nên cháu xin phép được ra ngoài trước....!!

Duy thấy Vân đứng lên anh chàng cũng buông đũa bảo mọi người.

- Con cũng no rồi. Mọi người cứ tự nhiên dùng bữa và nói chuyện đi. Con xin phép được đưa Vân ra ngoài....!!

Duy nắm tay của Vân rồi lôi con nhỏ đi. Mọi người chỉ khẽ mỉm cười khi thấy thái độ vùng vằng của Vân khi bị Duy kéo đi một cách thô bạo như thế.

Bốn đôi mắt nhìn Vân và Duy đến khi bọn trẻ khuất sau cánh cửa của phòng khách thì thôi. Họ không nhìn theo nữa mà tiếp tục câu chuyện còn dang dở của mình.

Vân bực mình hỏi Duy.

- Anh định đưa tôi đi đâu đây...??

Duy p hì cười bảo Vân.

- Tôi muốn mời cô đi xem phim....!!

Vân kinh ngạc trước cử chỉ quan tâm của Duy giành cho mình. Vân nhìn ra bên ngoài, thấy ánh đèn đã ngập nhোang ngoài phố. Con đường vẫn còn chưa khô nước mưa, những vũng nước vẫn còn đọng đầy những chỗ trũng.

Không khí mát rượi cho Vân cảm giác thoải mái, con nhỏ dễ dãi hỏi.

- Anh định xem phim gì...??

Duy kéo tay của Vân xuống tiền sảnh, vừa đi Duy vừa trả lời.

- Cứ đến đó rồi cô cũng biết mình cần phải xem phim gì thôi....!!

Vân nghi hoặc hỏi Duy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

- Ý của anh là anh vẫn chưa chọn phim cần phải xem à...??

Mấy cô nhân viên thấy Vân và Duy đi xuống họ lễ phép chào hỏi Vân và Duy. Duy lạng lạng không nói gì, còn Vân vẫn chưa quen được người ta coi trọng quá như thế này nên lễ phép đáp lại tất cả lời của mọi người chào mình.

Duy thấy cô vợ trẻ của mình biết điều và lễ phép quá với cấp dưới như vậy, anh chàng tuy có hài lòng nhưng ngoài mặt vẫn nói.

- Cô có cần trang trọng quá như thế hay không...??

Vân không thềm bảo Duy như thế nào. Con nhỏ vẫn làm nốt công việc còn đang dở của mình. Vân thấy một bà già đang cố lê từng bước lên cái bậc thang. Vân giằng tay của mình ra khỏi tay của Duy rồi chạy ngay lại chỗ của bà cụ rồi ân cần hỏi.

- Bà cần lên phòng nào để cháu đưa lên cho....??

Bà mỉm cười biết ơn. Bà bảo Vân.

- Không cần đâu cháu, cháu cứ đi chơi với bạn trai của cháu đi vì bà chỉ đi loang quanh đây cho gần gần cốt thôi....!!

Vân thấy bà cụ không cần mình giúp đỡ, tuy có hơi hụt hẫng một chút. Nhưng con nhỏ tươi cười bảo bà.

- Vậy thì cháu chào bà nhé, chúc bà có một buổi tập thể dục thật vui về....!!

Vân cười toe rồi chạy lại chỗ của Duy đang đứng. Anh chàng mỉm cười thích thú khi chứng kiến cái hành động điên rồ và tốt bụng của Vân. Duy nghĩ.

- Con nhỏ này xem ra cũng có nhiều tính tốt đấy nhỉ nhưng mà nó hơi ngổ một chút....!!

Vân vui vẻ hỏi thúc Duy.

- Mình đi thôi...!!

Con nhỏ hăng hái mở cửa rồi bước ra trước. Vân cảm thấy thật phóng khoáng vì được hít thở khí trời và cảm giác được tự do thỏa mái thật là dễ chịu. nhớ lại những lúc bị cầm tù bởi Duy, Vân bực cả mình và cảm thấy bức bối.

Anh chàng vệ sĩ đánh xe ra đến cổng từ khi nào rồi nên Vân và Duy không phải chờ đợi lâu. Duy hát hăm bảo Vân.

- Còn không mau trèo lên xe đi, anh ta đang chờ chúng ta ở ngoài kia kìa, không lẽ cô tưởng tôi và cô đi bộ đến chỗ đó...??

Vân không thèm nói lại hay cãi lại với Duy một lời. Vân muốn được đi ngắm cảnh thành phố về đêm, nhất là về những đêm mưa như thế này.

Vân leo lên xe rồi chọn cho mình một chỗ gần cuối hàng ghế thứ ba của chiếc xe ô tô. Vân tự thất đây an toàn cho mình. Đôi mắt của Vân nhìn mọi người đang đi qua đi lại ở trên vỉa hè.

Vân nhớ mình cũng đã từng đi lang thang dạo phố một mình như thế này, cảm giác đó thật là tuyệt, tự nhiên Vân nhớ đến Vũ và tự hỏi không biết bây giờ anh chàng đang làm gì, có còn nhớ đến một con nhỏ oan gia như mình hay là mãi làm việc mà quên luôn rồi.

Duy ngồi hàng ghế thứ hai, anh chàng khẽ nhìn Vân một cái rồi mỉm cười hỏi con nhỏ.

- Cô bị làm sao thế, tại sao lại ngồi tận cuối ở đây là thế nào, không lẽ cô sợ tôi ăn thịt của cô hay sao...??

Vân đang nhớ đến đoạn hội thoại và cãi nhau với Vũ vào sáng nay. Con nhỏ thấy mình hơi bị quá đáng vì dám trêu đùa trên lòng tốt của Vũ. Vân tự nhủ là khi nào có dịp Vân phải đến tận siêu thị mà Vũ đang làm việc để cảm ơn Vũ vì đã đưa Vân vào bệnh viện và đóng tiền cho con nhỏ.

Vân ngại ngùng lẩm bẩm.

- Mình đúng là một kẻ vô ơn, lẽ ra mình phải cảm ơn anh ta ngay lúc đó mới đúng. Thế mà mình còn dám chửi rủa anh ta không tiếc lời nữa chứ....!!

Vân lấy tay ôm mặt rồi thở dài ra một tiếng, con nhỏ chán nản quá. Duy thấy Vân hết nói lẩm bẩm một mình rồi lại thở dài. Duy phì cười nghĩ.

- Con bé này càng ngày càng thú vị có lẽ mình và nó cần phải có một thỏa thuận ngầm mới được....!!

.....

Anh chàng lái xe đưa Vân và Duy đến một rạp chiếu phim nổi tiếng của thành phố. Vân bước xuống xe rồi chạy ngay lại bức tường ngoài cổng của rạp chiếu phim.

Vân say sưa ngắm mấy tấm poster hình ảnh của phim sắp chiếu. Vân phân vân là mình nên chọn phim gì để xem, Vân chưa bao giờ đi xem phim ở rạp vì con nhỏ lúc còn ở nhà không có lúc nào rảnh để đi xem, còn ở đây con nhỏ không muốn đi xem một mình.

Duy nheo mắt hỏi Vân.

- Thế nào cô đã chọn cho mình được một phim ưng ý chưa...??

Vân lướt qua từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên. Vân chán nản bảo Duy.

- Xin lỗi anh, tôi không biết nên xem phim nào cả. Tôi nghĩ anh nên chọn phim đi thì hay hơn....!!

Duy không nói gì, anh chàng cầm tay của Vân rồi lôi theo mình vào trong. Cái rạp chiếu phim này rất to và đẹp mắt. Hôm nay khán giả chủ yếu là các cặp tình nhân, họ đều có đôi có cặp. Hình như phim mà họ chọn là mấy phim tình cảm lãng mạn cho tình cảm đôi lứa càng thăng hoa.

Duy thì lại khác anh chàng chọn một bộ phim ma kinh dị cho mình và cho Vân xem. Con nhỏ còn mãi nhìn mấy tấm hình poster nên không hỏi Duy chọn phim nào.

Duy mua hai vé, anh chàng trả tiền rồi quay lại chỗ của Vân đang đứng. Duy ân cần hỏi Vân.

- Cô có muốn ăn gì hay mua gì không...??

Vân nhìn quầy hàng bán thực phẩm. Vân tươi cười bảo Duy.

- Nếu thế tôi muốn mua bỏng ngô và bắp rang. Anh có muốn tôi mua gì thêm cho anh nữa hay không...??

Duy phì cười, anh chàng nghĩ.

- Đúng là con gái đi đâu cũng bỏng ngô với bắp rang....!!

Mấy đôi tình nhân đi xem phim cùng nhau họ đều mỉm cười âu yếm rồi đút thức ăn cho nhau. Vân cảm thấy ớn lạnh vì Vân nghĩ.

- Mình thà chết còn hơn diễn cái cảnh đó ở một nơi công cộng và trước mặt bao nhiêu con người như thế này....!!

Vân chạy lại quầy bán thực phẩm, con nhỏ mua hai túi bỏng ngô, một túi bắp rang, mấy chai nước ngọt và thêm mấy chai bia cho Duy.

Vân mua thêm kem que nhưng nghĩ thế nào con nhỏ lại không muốn mua nữa. Vân định trả tiền nhưng Duy nhanh hơn, anh chàng trả hết tiền rồi mua thêm cho Vân hai cây kem que nữa.

Vân bẽn lẽn bảo Duy.

- Cảm ơn anh....!!

Duy mỉm cười không nói gì. Anh chàng đưa cho Vân hai cây kem rồi nói.

- Cô ăn đi vì tôi không thích loại kem này cho lắm....!!

Vân nhìn hai cây kem trên tay của Duy. Con nhỏ ngán ngẩm bảo Duy.

- Anh tưởng tôi là bụng của một con trâu hay sao mà chứa nổi hai cây kem này chứ, tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên chia đôi đi thì hay hơn...!!

Duy nhăn mặt lại vì cây kem trên tay của anh chàng như là một thứ có một mùi thật kinh tởm hay thức ăn mà anh chàng ghét nhất. Vân thì ngược lại con nhỏ thích thú nhìn cây kem của mình rồi khẽ liếm qua một cái. Vân hà hơi bảo Duy.

- Sao anh không ăn đi. Kem quế là ngon nhất rồi đây....!!

Duy thấy Vân ăn ngon như vậy, Duy định vứt bỏ nó vào thùng rác đi cho xong nhưng thấy Vân cứ nhìn mình chăm chăm. Duy nuốt đánh ực một cái trong cổ họng rồi đưa que kem trên tay lên miệng. Duy chỉ khẽ nhắm nháp một ít ở trên đầu môi. Anh chàng cảm thấy hơi lạnh của kem đang tan chảy trong miệng rồi cổ họng của mình.

Đây là lần đầu tiên Duy ăn kem nên cảm thấy có một vị lạ và không quen ở trong đầu lưỡi. Vân thấy anh chàng công tử bột chịu ăn kem quế với mình. Vân hài lòng bảo Duy.

- Ngon đúng không, tôi nghĩ lần sau anh sẽ quen dần với nó thôi.....??

Giờ chiếu phim đã tới, Vân thấy từng đôi từng cặp đi vào phòng chiếu phim của mình. Vân hỏi Duy.

- Chúng ta phải vào phòng nào đây...??

Duy đưa một vé cho Vân rồi hát hăm bảo con nhỏ.

- Cô hãy tự xem số phòng và số chỗ ngồi của mình ở trên vé ấy. Lúc này tôi quên không hỏi cô bán vé rồi...??

Vân chưa thấy tên nào vô duyên và buồn cười như cái tên này. Ngay cả số phòng và số ghế mà hán cũng không biết, mà hán chọn phim gì đây. Vân cùng Duy đi vào phòng số một căn phòng dành cho khách VIP. Vân thấy choáng ngợp trước một cái màn hình thật to ở trên bục. Phòng máy lạnh làm cho Vân rét run, con nhỏ xoa xoa vào hai cánh tay của mình. Vân lẩm bầm

- Biết thế mình đã mang cái áo khoác của mình đi cho xong. Mà hán lòi mình đi nhanh như thế thì kịp thế nào được....!!

Duy cởi chiếc áo khoác bên ngoài của mình rồi đưa cho Vân. Anh chàng nhẹ nhàng bảo.

- Cô mặc vào đi....!!

Vân nhìn Duy với một ánh mắt biết ơn nhưng con nhỏ vẫn từ chối.

- Tôi không cần đâu....!!

Duy không nói gì anh chàng nhẹ nhàng khoác vào vai của Vân. Vân định đưa trả áo cho Duy nhưng hơi ấm từ cơ thể của Duy vẫn còn lưu lại trên áo làm cho Vân ấm hân, con nhỏ không muốn rời xa nó nên im lặng không nói gì.

Duy quay lên nhìn vào màn hình, những dòng chữ nhấp nháy bắt đầu hiện lên. Bộ phim đang chiếu tiêu đề và nội dung sơ qua của nó. Mới nhìn được những hình ảnh đầu tiên Vân đã hét lên.

- Á á.....!!

Vân kinh hoàng vì không ngờ anh chàng Duy lại đi chọn một bộ phim toàn cảnh chém giết và hút máu như thế này. Ly kem trên tay của Vân rơi cả xuống đất. Vân nhắm tịt mắt của mình lại rồi ôm chặt lấy người của Duy, con nhỏ run rẩy nói.

- Anh...anh tại sao lại chọn một bộ phim kinh dị như thế này hả...??

Duy không ngờ là Vân lại sợ hãi đến nỗi thất kinh hồn vía như thế này. Anh chàng cứ tưởng một cô gái có cá tính mạnh mẽ và nghịch ngợm như đàn ông của Vân thì sẽ không ngại ngùng để xem những bộ phim kinh dị chứ. Hóa ra cô nàng chỉ ngang tàng bên ngoài còn trái tim bên trong lại yếu đuối như một cô gái bình thường.

Cơ thể của Vân run rẩy như gặp lạnh, con nhỏ cứ ôm cứng lấy Duy không rời. Duy tự nhiên được Vân ôm thật chặt, anh chàng cảm thấy có chút bối rối và dao động khi hai cơ thể gần nhau và có thể cảm nhận được hơi ấm của nhau như thế này.

Duy nhẹ nhàng vòng tay ra phía sau lưng của Vân rồi vỗ về.

- Cô có muốn chúng ta đổi phim khác để xem hay không...??

Vân không dám ngược mắt nhìn lên. Hai tay bịt chặt tai của mình lại vì những âm thanh rùng rợn đang phát ra liên hồi. Vân hãi quá, con nhỏ run lấy bả bảo Duy.

- Tôi muốn chúng ta đi về, bộ phim này đáng sợ quá....!!

Vân cố đứng dậy để đi ra nhưng khổ nỗi nỗi sợ hãi làm cho cơ thể của Vân nhũn cả ra nên Vân không tài nào đứng dậy nổi. Duy phải khó khăn lắm mới lôi được cả hai thoát khỏi cái ghế chật hẹp trong rạp chiếu phim.

Duy cầm tay của Vân dắt ra ngoài, Vân cố đi theo bước chân của Duy trong ánh sáng mờ ảo của rạp chiếu phim. Trên màn hình vẫn đang chiếu lên những cảnh chém giết và những âm thanh rùng rợn không ngớt phát ra trong những chiếc loa phóng đại kia.

Vân đã mấy lần vấp ngã vì những bậc cầu thang ở lối đi chính giữa của rạp. Duy phải dừng lại để đỡ Vân đứng dậy, anh chàng lo lắng hỏi Vân.

- Cô không bị làm sao đấy chứ, có cần tôi cõng cô ra khỏi đây không...??

.....

Lan và Dũng gặp nhau trong một cái nhà hàng quen thuộc. Không khí nơi đây gọi cho Lan những ký ức không mấy tốt đẹp về tương lai của mình.

Mặc dù Lan biết khi chấp nhận chơi cùng những loại người bụi đời và sống ngoài vòng pháp luật như Dũng thì cô ta sẽ gặp không ít phiền phức liên quan đến pháp luật nhưng cô ta bất chấp tất cả. Cái mà cô ta cần bây giờ là lấy lại được những bức ảnh mà Công đã chụp và điều thứ hai mà cô ta cần là loại bỏ Vân ra khỏi cuộc đời của Vũ.

Lan gọi hai chai rượu mạnh, cô ả hút thuốc và uống rượu sành điệu như một người đàn ông chính hiệu. Đối với những thứ ăn chơi như thế này cô ta không lạ gì mà có thể gọi cô ta là một kẻ lờ đời.

Dũng say sưa ngắm thân hình bốc lửa của Lan. Lan mặc dù cảm thấy gai cả người, cô ả kính tởm Dũng nhưng không thể gạt bỏ Dũng ra khỏi cuộc chơi của mình vì Lan còn cần đến Dũng và muốn Dũng làm cho mình hai việc nên cô ả đành ngồi im chịu trận trước những ánh mắt như muốn bóc trần từng mảnh quần áo của Lan ra khỏi người của Dũng.

Lan rót cho mình một ly rượu, cô ả khẽ lắc nhẹ nó trong đôi bàn tay ngọc ngà của mình rồi cho lên môi nhấp một ngụm nhỏ. Cô ả là một kẻ sành điệu trong cách thức thưởng thức rượu. Dũng thì thô lỗ hơn, hần uống như một con trâu, hần uống rượu mà như người ta uống nước lã.

Lan nhăn cả mặt lại khi chứng kiến sự thô lỗ của Dũng, dù hần có phong độ và có thể làm cho Lan biết bao nhiêu chuyện nhưng hần không bao giờ có thể lọt vào mắt xanh của cô ả.

Dũng âu yếm hỏi Lan.

- Em nói là có việc nhờ anh làm giúp, không biết đó là việc gì...??

Lan nịnh hót Dũng.

- Em xin lỗi vì làm phiền anh nhưng việc này nếu không có sự giúp đỡ của anh thì em sợ không ai có thể giúp được cho em. Nén em mong anh hãy cố hết sức giúp cho em....!!

Dũng sung sướng quá, hần rót một ly rượu, rồi uống một hơi. Hần đặt ly rượu xuống bàn đánh cộp một cái, hần hỏi thúc Lan.

- Em mau nói ra chuyện mà em yêu cầu đi. Dù có khó khăn đến đâu anh hứa sẽ giúp cho em bằng được....!!

Lan không vội nói ra yêu cầu của mình ngay. Cô ả mở ví rồi lôi ra một bao thuốc lá thơm để ở trên bàn. Cô ả rút một điếu ở trong bao ra, hai ngón tay cô ả điệu nghệ kẹp điếu thuốc, cô ả gắn lên đôi môi đỏ mọng đầy khêu gợi của mình.

Dũng say sưa nhìn Lan không chớp mắt, hần cung kính khẽ bật lửa rồi châm vào điếu thuốc cho Lan hút. Hần nguyện cả đời làm một con chó trung thành vô điều kiện với Lan. Mặc dù trong lòng của hần thừa hiểu Lan chẳng coi hần ra gì và chỉ muốn lợi dụng hần mà thôi.

Cô ả hít vào một hơi rồi xả khói thuốc ra ngoài. Mắt của cô ả thích thú nhìn những làn khói trắng bay dần ra rồi tan biến trong không trung. Cô ả ngọt ngào bảo Dũng.

- Em muốn anh xử cho em hai người mà em căm thù và ghét nhất ở trên đời....!!

Dũng không ngạc nhiên lắm trước yêu cầu của Lan. Dũng chăm chú nghe Lan nói tiếp.

- Người thứ nhất em muốn anh xử đó là tên Công vì hần dám làm nhục em....!!

Cô ả giả vờ khóc nức lên rồi kể lể.

- Anh có biết là hấn bị ỉn như thế nào không, hấn lợi dụng trong lúc em uống rượu hấn đã bỏ thuốc vào chén rượu của em. Em đã bị hấn cưỡng bức....!!

Cô ả run run đôi vai, lúc đầu cô ả chỉ đóng kịch để làm mũi lòng và khơi dậy sự căm thù của Dũng đối với Công mà thôi nhưng về sau cô ả khóc thật vì sự căm tức của ả đối với Vũ do anh dám từ chối quyết liệt tình cảm của cô ta đối với anh.

Dũng bóp chặt bàn tay lại thành hình quả đấm, hấn đập bàn đánh dầm một cái. Cái bàn rung mạnh như sắp đổ dưới sức mạnh như hổ báo của hấn, ly tách kêu leng keng ly rượu nghiêng cả rượu ra ngoài.

Hấn nghiêng răng thật chặt lại, trên đôi bàn tay của hấn những sợi gân màu xanh nổi cả lên. Ánh mắt của hấn vẫn đỏ, hấn căm thù hời Lan.

- Tại sao em không kiện hấn ra tòa hay nói chuyện này cho anh biết sớm. Nếu em mà nói với anh ngay thì có lẽ anh đã cho hấn nằm trong bệnh viện rồi....!!

Lan khẽ nhếch mép lên vì con cá đã cắn câu, cô ta là một diễn viên tài năng nên không ai thoát khỏi được mảnh lưới của cô ta. Cô ta đau buồn bảo Dũng.

- Anh nghĩ em làm gì được hấn, em chỉ là một cô gái yếu đuối trong khi hấn là một thằng con trai. Hấn..hấn....!!

Cô ta áp úng không nói tiếp nữa. Dũng sốt cả ruột hỏi Lan.

- Còn gì sao em không nói tiếp đi mà cứ lấp la lấp lửng mãi thế...??

Lan hít một hơi dài, cô ả đau khổ bảo Dũng.

- Em không dám kiện hấn vì hấn đang giữ những tấm hình khỏa thân của em....!!

Dũng đã tức giận đến cực điểm mặc dù yêu Lan và luôn muốn có Lan nhưng hấn không dám động vào người của Lan thế mà nay một tên Công khốn kiếp nào đó dám động vào người mà hấn yêu thì làm sao hấn nuốt được cục tức và cục hận này.

Hấn bóp tay Lan thật chặt làm cho ả nhăn cả mặt lại vì đau. Hấn gấp gáp hỏi thúc Lan.

- Em có mang theo ảnh của hấn hay địa chỉ nhà riêng của hấn hay không. Anh muốn biết rõ về hấn thật tường tận để tiện bề xử lý hấn....!!

Lan liền mở bóp của mình ra, cô ả chìa ra cho Dũng xem một tấm hình chữ nhật. Dũng liền cầm ngay lấy rồi xăm xoi cho thật kỹ. Hấn cảm thấy ghen tị và ảm ức vì tên này đẹp trai và quyến rũ quá, hấn đúng là một tay ăn chơi trong khi bản thân của Dũng chỉ là một thằng vai u thịt bắp và là một tên găng tơ mà thôi làm sao sánh bằng một thằng công tử bột như là Công chứ.

Thấy Dũng nhìn bức ảnh trầm ngâm không nói gì. Lan nhắc.

- Thế nào, anh có đồng ý giúp em không...??

Dũng căm tức Công tội độ, anh chàng ghen tị với cái may mắn của Công nên đáp lời luôn.

- Tại sao lại không mà kể cả em không nhờ vả anh. Anh cũng sẽ không bao giờ buông tha cho hấn....!!

Lan hài lòng trước thái độ sục sôi căm thù của Dũng đối với Công. Vậy là một tên đã bị xử, còn nốt con bé Vân người yêu và vợ chưa cưới của Vũ nữa là xong. Cô ả từ tốn bảo Dũng.

- Em sẽ cung cấp đầy đủ cho anh thông tin về nhà ở, những khách sạn và vũ trường mà hấn hay đến cho anh luôn một thể. Em đã phải vất vả lắm mới đi điều tra được từng này thứ cho anh, em hy vọng anh sẽ làm cho hấn phải ăn năn hối hận về những gì mà hấn gây ra cho em....!!

Dũng trấn an Lan.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

- Em yên tâm, bọn anh mà làm điều gì thì không bao giờ có chuyện nạn nhân được yên ổn sống sót hay có thể trốn thoát được....!!

Lan nghe được một lời hứa chắc chắn của Dũng, cô ả hài lòng gật gù rồi đưa một tờ giấy cho Dũng. Trong đó cô ả đã ghi đầy đủ những thông tin mà Dũng cần để đón đầu Công ở khắp mọi nơi.

.....

Người thứ hai Lan nhờ Dũng xử đó là Vân, cô ả không biết Vân ở đâu nhưng cô ả có ảnh của Vân do cô ả lên chụp được. Cô ả đẩy một tấm hình khổ nhỏ về phía của Dũng.

Cô ả chán nản nói tiếp.

- Em muốn anh làm cho con nhỏ này có một vài vết sẹo ở trên mặt hay anh muốn làm gì với nó cũng được....!!

Dũng cầm bức hình lên, hấn kinh ngạc vì con nhỏ trong bức ảnh này đẹp quá, không biết con bé này đã làm gì Lan mà cô ta có vẻ giận dữ tới mức muốn hấn cho con nhỏ vài vết sẹo trên khuôn mặt xinh đẹp thế này.

Dũng muốn biết nguyên nhân tại sao nhưng hấn sợ sẽ bị Lan giận dỗi bỏ về vì cơ hội cho hấn gặp mặt Lan đâu có bao nhiêu, hấn đã nguyện làm một người hầu cận trung thành đối với Lan suốt đời hay sao nên những chuyện con con thế này có gì mà hấn chẳng làm được, chỉ cần Lan muốn là hấn bắt cháp tất cả để làm điều đó cho Lan.

Hấn không còn quan tâm tới lý do Lan muốn hại con nhỏ trong bức hình nữa, hấn chỉ hỏi Lan đơn giản.

- Em có thể cho anh biết anh phải đi đâu để tìm gặp được nó hay không...??

Lan ra chiều nghĩ ngợi, cô ả không hề biết Vân ở chỗ nào nhưng chỉ cần cho người bám theo Vũ thì thế nào cũng truy ra tung tích của con nhỏ Vân.

Cô ả mỉm cười bảo Dũng.

- Anh chỉ cần cho người theo dõi Vũ là biết ngay con nhỏ kia đang ở đâu...??

Nghe nhắc đến tên của Vũ. Dũng cảm thấy nghi ngờ và có chút hờn ghen, hấn hiểu Vũ là người mà Lan yên nhưng anh chàng đó không hề chú ý gì tới cô ả nên cô ả ghen tức đi hại bạn gái của anh chàng đó chứ gì. Thật là một kẻ bỉ ổi và đáng sợ, lòng dạ của đàn bà khi họ giận dữ và hờn ghen còn độc địa hơn cả rắn rết.

Dũng tự nhiên cảm thấy chùn bước trước yêu cầu này của Lan. Hấn ta không muốn hại một con nhỏ ngây thơ và trong trắng như con nhỏ trong bức hình này, nhưng nếu hấn không làm gì thì thế nào Lan cũng giận và không thèm nhìn mặt của hấn nữa.

Hấn nén tiếng thở dài ở trong lòng để đáp lại lời của Lan.

- Được rồi, anh hứa sẽ giúp cho em hai việc này nhưng không lẽ em chỉ coi anh là một công cụ để em sử dụng thôi hay sao...??

Lan kinh tởm nhìn Dũng. Cô ả biết là anh chàng này đang vờ vĩnh cái gì nhưng cô ả đâu có ngu dại tới mức đi trao thân cho một người như Dũng. Cô ả chỉ hôn nhẹ lên má của hấn rồi thì thầm thật ngọt ngào vào tai của Dũng.

- Anh cứ làm tốt cho em hai việc này đi. Khi nào xong chuyện em sẽ có thưởng cho anh mà nên anh yên tâm em không bao giờ để cho anh bị thiệt đâu...!!

Dũng ngắt ngay trước mùi nước hoa thơm ngát của Lan, hấn sung sướng bảo Lan.

- Anh hứa sẽ làm xong cho em hai việc này thật tốt và thật nhanh gọn để em có thể ăn ngon ngủ kỹ....!!

Lan khẽ phì phà thuốc, cô ả không bộc lộ gì cảm giác biết ơn hay đang đùa bỡn với tình cảm của Dũng mà cô ả đang tận hưởng sáng khoái của những lạc thú mà thuốc này mang lại.

Vân ngồi bệt lên cái ghế màu đỏ tại phòng chờ của rạp chiếu phim. Vân tái hết cả mặt, môi con nhỏ run run. Vân hú vía nghĩ.

- Cũng may mình không bao giờ đi xem phim một mình nếu không mình làm sao mà thoát khỏi cái nơi quỷ quái đó, thật là đáng sợ...!!

Duy nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Vân, anh chàng ân cần hỏi.

- Cô không sao rồi chứ, tôi hy vọng là cô không sợ tới mức đêm về nằm mơ thấy ác mộng....!!

Vân bực mình ngắt lời của Duy.

- Có ai rủ bạn gái đi xem phim cùng mà mua vé xem phim kinh dị không hả, anh đúng là một người kỳ lạ nhất thiên hạ....!!

Duy thấy Vân vẫn chưa hết sợ mà cơ thể của con nhỏ vẫn còn run rẩy, khuôn mặt đã tái xanh vì sợ, đôi môi run lại và hấn thâm vì rét. Duy vội ng về không biết làm gì vào lúc này, anh chàng hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng vòng tay qua vai của Vân.

Duy nhẹ nhàng kéo đầu của Vân ngả vào vai của mình, anh chàng ngại ngần bảo Vân.

- Cô hãy dựa vào người của tôi một chút cho bớt sợ hãi đi rồi chúng ta cùng nhau trở về nhà....!!

Vân chưa bao giờ được nghe một câu dịu dàng nào của Duy từ lúc gặp nhau cho tới giờ. Mặc dù Vân không ưa gì tính cách độc tài và có đôi chút gia trưởng của Duy nhưng Vân phải công nhận một điều là anh chàng luôn biết cách bảo vệ và an ủi Vân đúng lúc.

Vân không muốn bị bắt gặp trong tình trạng vai kề vai với Duy trong rạp chiếu phim đầy rẫy người như thế này nên con nhỏ gắng gượng bảo Duy.

- Không cần đâu anh vì tôi chỉ hơi choáng váng một chút thôi....!!

Duy thấy bộ dạng sợ hãi của Vân đã thể hiện hết ra trên khuôn mặt, cơ thể không ngớt run rẩy lên từng chập thê mà vẫn còn cố nói cứng. Duy bực mình ra lệnh cho Vân như là bắt ép con nhỏ làm theo ý của mình.

- Cô nên nghe lời của tôi đi thì hơn vì nếu không tôi sẽ lôi cô vào trong đó để xem tiếp bộ phim đó đấy....!!

Vân ón quá. Con nhỏ phồng mồm lên vì tức, Vân lăm bắm

- Sao hán không thể nào ăn nói nhẹ nhàng với mình được hơn hay sao, hán biết thừa là mình sợ xem những loại phim kiểu đó rồi cơ mà. Hán có muốn giúp mình bớt sợ thì cũng phải biết cách an ủi người ta chứ đằng này hán lại càng làm cho mình sợ hơn, hán đúng là một tên ngốc mà....!!

Duy thấy Vân cứ phồng cả mồm lên, miệng không ngớt lăm bắm. Anh chàng phì cười hỏi.

- Thế nào hả cô vợ của tôi, cô có cần tôi phải mời cô thêm một lần nữa hay không...??

Vân còn chưa kịp đáp lời của Duy. Cả hai nghe được tiếng khóc của một đứa bé lên ba. Tiếng khóc thất thanh của nó đã phá tan đi sự ồn ào và náo nhiệt của những người lớn xung quanh. Vân thấy nó đang ngo ngắc có một mình, Vân tự hỏi là không biết nó bị lạc mẹ hay mẹ nó đang đi mua cái đồ cho nó.

Vân không đành lòng khi trông thấy một đứa bé phải khóc lóc và đứng một mình ở đâu nên con nhỏ bước thật nhanh lại chỗ đứa bé đang đứng khóc.

Vân ngồi xuống trước mặt của nó rồi mỉm cười dịu dàng hỏi.

- Mẹ của em ở đâu mà em lại đứng đây khóc một mình thế này...??

Đứa bé gương đôi mắt to đen và tròn xoe lên nhìn Vân, nó co cả người lại vì sợ. Vân lại mỉm cười trấn an nó.

- Em đừng sợ vì chị không phải là người xấu đâu. Thế mẹ của bé đâu...??

Đứa bé chỉ tay ra ngoài cổng ý của nó bảo là mẹ của nó đã đi đâu đó rồi. Vân kinh ngạc không hiểu tại sao một bà mẹ dám bỏ rơi đứa con của mình ở đây để đi là thế nào, nhờ đâu nó bị lạc hay bọn bắt cóc bắt nó đem đi bán thì sao.

Duy ngồi im ở hàng ghế, anh chàng thấy Vân là một người con gái hay giúp đỡ người khác và thích xen vào chuyện của thiên hạ. Duy mỉm cười thích thú vì càng ngày anh chàng càng muốn khám phá thêm những mặt khác mà Vân còn chưa có dịp bộc lộ hết ra. Xem ra con nhỏ này là một người không giống như tính cách xộc nổi của nó mà nó còn là một con người có nhiều tài năng và tính cách bí ẩn khác nữa.

.....

Thấy nó cứ xụt xịt mãi. Vân thương tình bảo đứa bé.

- Em lại chỗ của anh chị chơi nhé, lúc nào mẹ em quay lại thì đón em được không...??

Nó vẫn còn chưa tin Vân ngay vì mẹ của nó từng dặn nó là không được nói chuyện và đi theo người lạ nên nó vẫn đứng yên một chỗ. Vân thấy nó vẫn chưa chịu tin mình, con nhỏ liền chạy đến quầy thực phẩm rồi mua cho nó một cây kẹo mút thật to. Vân chìa ra trước mặt của nó rồi dụ.

- Em sẽ đến chỗ kia chơi với chị chứ...??

Nhìn thanh kẹo mút làm bằng dâu tây và sữa trông thật ngon mắt. Nước bọt trong miệng của nó đã chảy gần hết cả ra, nó nuốt đánh ực một cái xuống cổ họng rồi rụt rè cầm lấy que kẹo trên tay của Vân. Vân mỉm cười thích thú rồi khẽ xoa đầu nó một cái.

Duy quan sát Vân và đứa bé không sót một cử chỉ và hành động nào, anh chàng mỉm cười gật gù nghĩ.

- Mình không ngờ là có những lúc Vân có thể cười dịu ngọt và tươi như thế này. Tại sao cô ấy chưa bao giờ cười và ăn nói dịu dàng với mình như thế, xem ra chỉ đối với những cụ già và trẻ nhỏ, Vân mới thể hiện được bản chất thứ hai của bản thân, xem ra con nhỏ này cũng là một người đa tính cách....!!

Vân nhẹ nhàng cầm bàn tay phải nhỏ xíu của đứa bé trai rồi mỉm cười bảo.

- Em đến chỗ kia chơi với chị nhé....!!

Thanh kẹo bằng sữa dâu tây đã làm cho thằng nhỏ mũi lòng. Nó gật đầu không phản đối nhưng nó nhất định không chịu nói một lời với Vân. Vân không

hiểu tại sao nó không chịu nói gì với mình nhưng con nhỏ hài lòng vì ít ra thằng bé đã chịu đi cùng Vân tới chỗ của Duy đang ngồi.

Vân nhẹ nhàng dắt nó đến chỗ của mình, thấy nó cứ chực là ngã xuống. Vân cúi xuống con nhỏ bế nó trên đôi tay thon nhỏ của mình. Vân âu yếm bảo thằng bé.

- Em hứa với chị là phải chơi ngoan cho đến khi mẹ của em đến nhé vì chị sợ sẽ bị bé làm phiền khi bé khóc toáng lên lắm...!!

Thằng bé vẫn mút kẹo chùn chụt. Nó gật đầu ra chiều đã hiểu lời nói của Vân. Vân bế thằng bé đến cái ghế mà Vân và Duy đang ngồi. Vân đặt nó ngồi giữa Vân và Duy. Anh chàng hất hàm hỏi Vân.

- Cô quen biết với mẹ của đứa bé này hay sao mà bế nó lại đây...??

Vân hiền từ nhìn thằng bé đang ăn kẹo một cách ngon lành. Con nhỏ lắc đầu trả lời Duy.

- Tôi không biết mẹ của đứa bé này là ai cả. Tôi chỉ thấy nó khóc kinh quá và chỉ đứng có một mình nên tôi thương tình mang nó lại đây thôi...!!

Duy trêu Vân.

- Nếu mẹ của đứa bé này đang đi tìm nó và nhớ đâu bà ấy hiểu lầm là cô đang có ý định bắt cóc nó thì sao...??

Vân không lo lắng gì đến những lời của Duy nói, con nhỏ bình thản trả lời.

- Tôi mặc kệ là bà ấy có hiểu lầm tôi hay không vì tôi không thể bỏ mặc một đứa trẻ khóc hết nước mắt và gào lên khản cả giọng được, tôi nghĩ là mình đã muốn là một điều gì đó đúng đắn thì quan tâm làm gì đến những suy nghĩ sai lệch về mình....!!

Duy lặng thinh không nói gì, anh chàng đang nghiền ngẫm lại những gì mà Vân nói. Duy kinh ngạc trước một triết lý hiển nhiên của Vân, anh chàng không ngờ là cô vợ luôn ăn nói một cách nhanh chóng khi người khác vừa mới dứt lời lại có thể nói ra được một câu đầy tính nhân văn và ý nghĩa như thế.

Thằng bé khẽ kéo tay áo của Vân, nó nhìn Vân như đang muốn một cái gì đó. Vân không tài nào hiểu được là nó muốn gì. Con nhỏ gãi gãi trán rồi nhìn Duy như cầu cứu. Anh chàng nhẹ nhàng bảo thằng bé.

- Em muốn uống nước đúng không...??

Thật nhỏ giật mình nhìn kỹ Duy, nó hơi sợ hãi khi nhìn vào khuôn mặt lạnh tanh của Duy. Nó hơi mếu mếu khuôn mặt, hình như nó sợ hãi quá nên sắp khóc rồi thì phải. Vân phì cười vì không ngờ khuôn mặt của anh chàng Duy lại có thể dọa trẻ em một cách hữu hiệu như thế. Anh chàng không cần phải hét toáng lên hay cau có mà thằng bé đã run sợ rồi.

Vân sợ thằng bé lại khóc nên con nhỏ âu yếm bảo nó.

- Để chị cho em uống nước nhé...!!

Thằng nhỏ thôi không còn nhìn Duy nữa mà quay sang nhìn Vân. Khuôn mặt của nó răn cả ra khi nhìn thấy nụ cười và ánh mắt yêu thương của Vân. Nó gật gật đầu, Vân càng ngày càng tò mò vì tại sao thằng bé này không chịu nói gì mà chỉ ra dấu không là thế nào.

Vân mở chai nước khoáng ra con nhỏ chắt từng giọt nhỏ ra cái ly rồi khẽ nâng lên miệng của thằng bé. Con nhỏ nhẹ nhàng bảo.

- Em há miệng ra nào...!!

Thằng bé cầm lấy cái ly, ý của nó là không muốn Vân giúp nó uống mà nó có thể tự lo được. Vân không nói gì con nhỏ đưa ly nước cho nó, thằng bé dùng hai bàn tay nhỏ xíu của mình. Đôi bàn tay của nó khẽ bóp nhẹ vào cái ly rồi nâng lên miệng, nó uống từng ngụm nhỏ.

Cái ly to quá so với chiếc miệng nhỏ xinh của nó nên nước đổ cả ra ngoài. Vân cầm lấy tờ giấy, con nhỏ cẩn thận lau từng ngón tay và lau vạt áo bị ướt của nó. Vân lo lắng hỏi.

- Em sẽ không bị mẹ mắng khi mẹ biết em bị ướt như thế này chứ...??

Thằng bé lắc đầu. Vân ngăn ngấm vì nó chẳng chịu nói gì với con nhỏ cả, tất cả mọi biểu hiện của nó chỉ là lắc đầu và gật đầu mà thôi.

Duy say sưa ngắm Vân chăm sóc cho một thằng nhỏ lạ mặt, anh chàng không có biểu hiện gì nhưng ở trong đầu Duy đang suy nghĩ rất dữ. Anh chàng đang nghĩ đến cuộc hôn nhân của bản thân với Vân. Duy biết chỉ ngày mai thôi gia đình hai bên sẽ ngồi bàn về chuyện này.

Duy cần phải thỏa thuận với Vân trước nếu không cả hai sẽ không có được một tiếng nói chung khi trả lời cha mẹ của đôi bên. Duy biết là mình không còn muốn từ chối lấy Vân nữa mà như có một sức hút vô hình nào đó từ Vân làm cho anh chàng muốn được ở gần bên Vân hơn.

Duy mỉm cười vì nếu phải lấy một người vợ như Vân thì cũng không đến nỗi tệ lắm, con nhỏ tuy hơi ương bướng một chút nhưng như thế mới thú vị. Duy tưởng tượng cuộc sống của mình sẽ nhạt nhẽo biết bao khi phải ở bên một cô vợ chỉ biết vâng và dạ, ngoài ra không còn nói gì khác như thế chả khác nào ở bên một cái máy tính được lập trình sẵn.

Cuộc sống lúc nào cũng có hai mặt của nó, không có ai là hoàn hảo một trăm phần trăm cả, được mặt này thì lại hỏng mặt kia. Điều cơ bản là bản thân có chấp nhận điều đó hay không mà thôi.

Vân sau khi lau tay và quần áo cho thằng bé, con nhỏ quan tâm hỏi thằng nhóc.

- Mẹ em có nói là bao giờ mẹ em quay lại đón em hay không...??

Thằng bé lắc đầu không nói. Vân bắt đầu sốt ruột vì con nhỏ sợ nếu như mẹ của thằng bé không quay lại đây thì sao. Lúc đó Vân sẽ phải làm gì với nó đây, không lẽ giao nó cho cảnh sát.

Giờ chiếu phim đã kết thúc nên khán giả lần lượt rời khỏi phòng chiếu phim của mình, họ vừa đi vừa bàn luận về bộ phim mà họ vừa mới xem xong. Trong giọng nói của họ có những người hài lòng với nó còn những người khác thì không.

Họ lướt qua chỗ của Vân và Duy đang ngồi, họ không chú ý gì lắm đến hai người chỉ có một số ít tò mò đưa ánh mắt nhìn sang. Họ thấy có một đôi bạn trẻ và một đứa trẻ con đang nói chuyện và đang làm gì đó ở trên ghế.

Họ còn có việc của mình nên không tiếp tục nhìn hai người nữa. Vân băn khoăn hỏi Duy.

- Không biết anh chàng tài xế có sốt ruột vì chúng ta bắt anh ấy chờ lâu hay không. Anh nghĩ sao nếu chúng ta cho anh ấy về nghỉ ngơi trước...??

Vân và Duy ngồi chơi cùng với thằng nhóc rất vui vẻ, nó không hề nói một lời với Vân. Vân nghĩ.

- Không biết thằng bé này có bị dị tật bẩm sinh gì không mà tại sao nó không hề mở miệng nói chuyện với mình. Hay là nó không quen nói chuyện với người lạ....!!

Vân mân mê ngón tay nhỏ xinh của nó, con nhỏ dụi dụi mắt nhìn thằng bé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

- Nếu mẹ em đến đây thì em phải nói cho chị biết đấy nhé, nếu không mẹ em sẽ lo lắng cho em lắm đấy....!!

Thằng bé gật gù ra vẻ đã hiểu. Duy ngồi im suốt từ này đến giờ, anh chàng chưa bao giờ có em hay có trẻ con đến nhà chơi nên Duy cảm thấy hơi ngượng ngùng và không được tự nhiên lắm khi nói chuyện cùng thằng bé.

Vân thấy Duy cứ ngồi im mà không chịu nói gì với thằng nhóc. Vân gợi ý.

- Kia anh, sao anh không nói gì với nó đi. Không lẽ anh chỉ ngồi im mãi như thế thôi sao...??

Duy cười gượng bảo Vân.

- Cô bảo tôi phải nói gì với nó bây giờ. Nó vừa nhìn thấy tôi là lại khóc toáng lên rồi thì nói chuyện gì nữa....!!

Trời lại bắt đầu mưa phùn, nhìn những hạt mưa rơi nghiêng nghiêng do gió thổi. Vân cảm thấy hơi lạnh, con nhỏ lo thằng nhóc sẽ bị ướt nên bảo Duy.

- Chúng ta đổi chỗ ngồi đi anh vì ở đây gió to quá sẽ làm nước mưa tạt hết vào người....!!

Duy đồng tình, anh chàng cảm thấy thú vị mà Vân mua lúc này và cái áo khoác của mình. Vân cúi xuống gần sát người của thằng nhóc rồi âu yếm bảo nó.

- Chị em mình đi lên trên kia ngồi nhé, chị nghĩ là ở trên đó cũng nhìn được mẹ của em đấy....!!

Thằng bé tụt xuống ghế, nó đưa hai bàn tay nhỏ xíu của mình lên. Ý của nó là nó muốn Vân bế nó lên trên kia. Vân mỉm cười rồi nhẹ nhàng kéo nó vào lòng, con nhỏ thì thâm và vỗ về vào lưng của nó.

- Em đừng có sợ lúc nữa mẹ của em sẽ đến đón em thôi....!!

Nó không nói gì. Duy kinh ngạc trước cử chỉ dịu dàng của Vân giành cho một thằng nhóc không quen, con nhỏ này cũng khéo nịnh và dễ dàng trẻ con. Duy không biết là Vân còn có tài gì nữa hay không nhưng chỉ trải qua có một ngày Duy đã biết thêm được mấy tính cách của Vân rồi nếu thêm bên con

nhỏ này nữa chắc Duy sẽ biết thêm được nhiều mặt nữa của Vân.

Cả ba đi lên một chiếc cầu thang nhỏ bên hông trái của rạp chiếu phim. Đây chỉ là tầng trệt của lầu một nên có thể nhìn được mọi thứ ở tiền sảnh. Vân sợ mình ngồi khuất xa sẽ không có dịp quan sát xem có bà mẹ nào đi tìm con hay không. Vân không muốn mình bỏ lỡ cơ hội được trông thấy mặt một bà mẹ liều lĩnh bỏ rơi đứa con để đi đâu đó.

Vân đặt nhẹ nhàng bé xuống ghế. Cái kẹo mút đang chảy trên tay của nó, hình như thằng nhóc đã chán không muốn ăn nữa rồi. Vân quan tâm hỏi nó.

- Em có muốn ăn gì nữa không để chị đi mua....??

Thằng bé lắc đầu, tay của nó chỉ vào chai nước khoáng. Nó ăn nhiều kẹo ngọt quá nên khát nước. Vân mở nắp chai, rồi rót vào cái ly lúc này. Vân nhẹ nhàng bảo nó.

- Lần này để chị cho em uống nước nhé, lúc này em đã làm đổ hết cả ra áo rồi đấy....??

Thằng nhóc gật đầu. Vân nhẹ nhàng nâng ly nước lên miệng của nó rồi cho nó uống từng ngụm nhỏ. Vân làm rất khéo nên không có giọt nước nào đổ ra. Thằng nhóc sau khi uống đủ, nó thỏa mãn không muốn uống tiếp nữa.

Duy đưa mắt nhìn xung quanh. Trời mưa làm cho nhiều khán giả không muốn về nhà, họ đang đứng và ngồi rải rác trong tiền sảnh. Tiếng nói chuyện râm ran. Duy thấy nơi đây thật khác xa với nơi mà anh chàng đang sinh sống. Duy có lẽ sẽ yêu quê hương của Vân vì dù sao quê cha đất tổ của anh chàng cũng ở đây.

Duy chưa bao giờ đến đây, anh chàng được sinh ra và lớn lên ở một nơi khác. Ở trong gia đình của Duy bố mẹ và ông bà luôn nói hai ngôn ngữ, khi đi ra đường họ nói chuyện với những người sống ở đó theo ngôn ngữ của họ, còn khi ở nhà người thân của Duy sử dụng ngôn ngữ mẹ đẻ.

Duy thấm nhuần tình yêu đất nước và tổ quốc từ người ông đã mất. Ông nội luôn dạy Duy những phong tục tập quán ở đây nên Duy cũng không cảm thấy xa lạ và ngỡ ngàng cho lắm mặc dù đây là lần đầu tiên Duy về Việt Nam.

Thằng bé đưa mắt nhìn xuống tiền sảnh. Trong lòng của nó cũng đang lo lắng và đang thắc mắc là mẹ của nó đi đâu mà giờ này vẫn chưa quay lại đón nó về nhà. Vân thấy nó âu sầu và hình như nó lại đang sắp khóc. Vân ớn quá, nếu nó lại gào to lên như lúc này thì con nhỏ biết lấy gì để dụ cho nó nín khóc bây giờ.

Vân cầu cứu Duy.

- Anh có biết trò gì làm cho thằng nhóc này vui lên hay không, vì tôi không biết làm gì cả....??

Duy mỉm cười rồi nhẹ giọng hỏi thằng nhóc.

- Em có muốn xem ảo thuật không nào....??

Thằng nhóc đôi mắt trong veo lên nhìn Duy. Lúc đầu nó có hơi sợ Duy nhưng khi nghe được giọng nói ấm áp và yêu thương của anh chàng nó không còn sợ hãi nữa mà trên khuôn mặt của nó một sự tò mò và háo hức đang chờ đón Duy biểu diễn tài nghệ cho nó xem.

Duy đáp ứng yêu cầu của nó bằng cách anh chàng hỏi Vân.

- Cô có thể cho tôi mượn chiếc khăn tay của cô được không...??

Vân liền lấy một chiếc khăn tay màu trắng trong túi quần rồi đưa cho Duy. Duy cầm lấy rồi quấn nó thật nhỏ lại thành hình một sợi dây màu trắng. Vân và thằng nhóc tròn mắt và tập trung vào từng động tác của Duy.

Duy là một người rất tài tình khi hút hết được mọi giác quan và ánh mắt của Vân và thằng nhóc vào từng cử chỉ của mình. Duy khum hai bàn tay của mình lại, chiếc khăn của Vân nằm trong hai lòng bàn tay của Duy.

Vân và thằng nhóc hồi hộp chờ xem chiếc khăn sẽ biến mất hay biến thành hình thù gì. Thằng nhóc say sưa và chăm chú thấy rõ, nó đã nôn nóng muốn biết kết quả lắm rồi nhưng Duy chưa vội. Anh chàng mỉm cười hỏi hai người.

- Hai người đoán thử xem chiếc khăn tay có biến mất không nào...??

Thằng nhóc nuốt nước bọt đánh ực một cái. Nó áp ứng nói.

- Biến.. biến mất....!!

Vân kinh ngạc, không ngờ cuối cùng nó cũng chịu lên tiếng. Vân công nhận Duy tài thật, anh chàng chỉ mới đùa nó có tí xíu thôi là nó đã chịu nói chuyện rồi trong khi bản thân của Vân đã cô hết sức nó cũng chỉ lắc đầu và gật đầu với con nhỏ mà thôi.

Duy quay sang hỏi Vân.

- Thế còn cô, cô có tin là nó biến mất như thằng nhóc này không....??

Vân ra chiều suy nghĩ, con nhỏ lắc đầu chịu thua vì con nhỏ không biết trả lời Duy thế nào cho đúng. Vân bẽn lẽn bảo Duy.

- Tôi chịu vì không thể nào phán đoán được chiếc khăn tay sẽ biến mất hay là biến ra cái gì....!!

Duy động viên Vân.

- Thì cô cứ đoán đại đi có ai bắt cô phải chịu phạt vì lời nói của mình đâu....!!

Vân ậm ừ nói.

- Nếu thế tôi đoán nó sẽ biến mất....!!

Duy mỉm cười không nói gì, anh chàng lắc tay của mình hai ba lần rồi nheo mắt bảo Vân và thằng nhóc.

- Bây giờ tôi mở tay của mình ra đây. Hai người nhìn cho kỹ xem chiếc khăn tay biến ra cái gì nhé....!!

.....

Duy mở bung hai lòng bàn tay của mình ra, trong tay của Duy chiếc khăn không còn nữa mà thay vào đó là một bông hoa hồng nhỏ xinh bằng giấy.

Vân và thằng nhóc tròn xoe mắt nhìn thật chăm chú vào lòng bàn tay của Duy. Hai người muốn tìm hiểu xem Duy có đang đùa bỡn với thị giác của mình hay không. Vân và thằng nhóc mất năm giây mới thôi không nhìn lòng bàn tay của Duy nữa mà nhìn vào mặt của anh chàng.

Thằng nhóc tò mò muốn biết bông hoa trên tay của Duy có phải là ảo giác không nên nó dùng bàn tay phải của mình sờ vào bông hoa hồng làm bằng giấy kia. Nó ngạc nhiên vì bông hoa là thật, cái cảm giác gợn gợn đang rung lên trên những đầu ngón tay của nó cho nó biết điều đó.

Thằng nhóc khâm phục trước tài nghệ của Duy nên nó cười toe toét bảo Duy tuy giọng nói của nó vẫn còn ngượng ngịu nhưng cũng không đến nỗi khó nghe lắm.

- Anh biểu diễn thêm cho em xem đi...!!

Hai bàn tay nhỏ xíu của nó đập vào nhau tạo thành những âm thanh vui tai. Vân thấy nó vui vẻ như vậy, cô nàng cười thật tươi rồi cùng hoan hô với nó. Vân cười khi bảo Duy.

- Anh giỏi thật đấy. Tôi không ngờ là anh cũng biết làm ảo thuật....!!

Duy thấy mình làm cho Vân và thằng nhóc hài lòng, anh chàng sung sướng bảo hai người.

- Nếu hai người muốn xem nữa thì tôi sẽ làm tiếp....!!

Duy lấy một đồng xu trong túi quần ra. Đồng xu này có từ lâu rồi nên màu sắc trên hai mặt của nó đã đen cả lại và có những hình thù rất kỳ quái. Vân chăm chú nhìn rồi con nhỏ không nén nổi tò mò nên ngón tay trở khê sờ nhẹ lên mặt của nó.

Ngón tay của Vân khẽ chạm nhẹ và lòng bàn tay của Duy. Anh chàng rùng hết cả mình vì một cảm giác âm áp, nhẹ nhàng và lâng lâng đang dâng lên ở trong lòng. Duy tự hỏi là tại sao chỉ một cái chạm nhẹ của Vân lại có thể làm cho cơ thể của Duy hồi hộp một cách lạ thường như thế này, không lẽ bản thân của Duy đang dần thích Vân.

Vân tò mò hỏi Duy.

- Anh có thể cho tôi biết đồng xu này có từ bao giờ được không. Trông nó hình như có từ lâu lắm rồi...??

Duy mỉm cười đáp lại lời của Vân.

- Đồng xu này là do ông nội của tôi tặng, tôi cũng quên mất nó có từ bao giờ rồi vì tôi chỉ nhận được nó sau khi ông nội tôi mất nên tôi không có cơ hội hỏi ông về nó....!!

Vân gật gù, con nhỏ quan sát đồng xu thật kỹ. Thằng nhóc thấy Vân chăm chú nhìn vào lòng bàn tay của Duy, nó cũng bắt chước làm theo. Cả hai nhìn đồng xu không rời mắt. Thằng nhóc mặc dù chẳng hiểu gì cả nhưng nó vẫn cứ nhìn và đưa đôi mắt chứa đầy các câu hỏi lên nói.

- Anh mau làm ảo thuật cho em xem đi....!!

Duy kẹp đồng xu vào hai ngón tay giữa của mình, anh chàng đảo qua đảo lại hai ba lần rồi khê nheo mắt bảo hai người.

- Hai người nhớ tập trung vào những gì tôi làm rồi lại phán đoán xem nó sẽ biến ra cái gì nhé....!!

Vân và thằng nhóc ngồi im ở trên ghế, họ chăm chú quá nên không hề nhúc nhích hay cử động nhiều. Thằng nhóc mở to mắt ra, miệng của nó khê hé lên. Đôi mắt không hề rời khỏi bàn tay đang đưa đi đưa lại của Duy một giây, nó cũng như Vân đang muốn biết Duy sẽ biến đồng xu kia thành cái gì.

Sau một loạt những hành động đẹp mắt và tỏ ra bí ẩn kia. Duy cười nói.

- Bây giờ tôi mở tay của mình ra đây...!!

Duy mở lòng bàn tay của mình ra. Trong đó chẳng có gì cả, đồng xu kia đã bốc hơi vào không khí. Vân và thằng nhóc kinh ngạc kêu lên một tiếng.

- À.....!!

Thằng nhóc ngạc nhiên tốt độ, nó không hiểu đồng xu kia đã bay đi đâu mất. Lúc này rõ ràng nó thấy đồng xu vẫn còn nằm trong lòng bàn tay của Duy kia mà sao tự nhiên lại không thấy đâu nữa.

Vân tự nhiên cầm bàn tay của Duy rồi lật lên lật xuống, con nhỏ làm cho Duy đỏ mặt. Vân thì chỉ chú ý đến sự tò mò của mình nên không để ý đến cử chỉ ngượng ngùng và hơi bẽn lẽn của anh chàng.

Vân háo hức hỏi Duy.

- Anh đã để nó ở đâu vậy, sao tôi không thấy nó....??

Bàn tay của Duy vẫn nằm yên trong lòng bàn tay của Vân. Con nhỏ không hay hành động vô thức của mình đã reo một niềm sao động và cảm giác hạnh phúc trong lòng của Duy.

Duy đánh đổ Vân và thằng nhóc.

- Nếu tôi nói ra nó đang ở đâu thì còn gì là hay nữa, hai người thử tài đoán đồ của mình xem nào. Biết đâu lại đoán trúng thì sao....??

Thằng nhóc quan sát Duy từ đầu xuống chân, nó đang cố đoán xem Duy đang giấu đồng xu ở đâu, nhưng nó đành chịu nên lắc đầu bảo Duy.

- Em chịu. Anh có thể nói nhanh lên được không...??

Vân nhòm hán người lên, con nhỏ chồm sát vào người của Duy. Vân nhìn Duy kỹ quá đến nỗi khuôn mặt lạnh băng của Duy từ từ biến dần thành đỏ, anh chàng thấy trái tim của mình đang đập thật nhanh. Duy nghĩ.

- Chúa ơi, hôm nay con bị gì thế này. Tại sao lúc này mình còn ghét nó thậm tệ sao bây giờ trái tim của mình lại đập thật nhanh và khuôn mặt của mình đang đỏ lừ lên khi được nó nắm tay và nhìn thật sâu vào khuôn mặt của mình là thế

nào. Đúng là khó hiểu thật, hay là mình bị bệnh...??

Duy cứ phán đoán tình trạng và cảm giác hồi hộp của mình mãi. Vân sau một hồi quan sát. Con nhỏ cũng giống như thằng nhóc đành chịu thua vì không biết Duy giấu nó ở đâu để tìm.

Vân thất vọng bảo Duy.

- Tôi đành chịu vì không tài nào biết được là anh giấu nó ở đâu. Thôi anh nói nhanh lên nếu không tôi và thằng nhóc chết vì tò mò mất....!!

Duy khẽ phẩy tay của mình một cái, đồng xu hiện ra như có một phép màu. Vân và thằng nhóc lại reo lên kinh ngạc.

- Ô.....!!

Cả hai lại tập trung nhìn thật chăm chú vào lòng bàn tay của Duy. Đồng xu vẫn đen xì và có những hình thù thật kỳ quái, nó vẫn là đồng xu lúc này. Vân và thằng nhóc thấy khó hiểu rõ ràng Vân đã nhìn thật kỹ và lật đi lật lại bàn tay của Duy kia mà tại sao lúc này không có gì mà bây giờ đồng xu lại hiện ra là sao.

Vân mù mờ không hiểu gì cả. Thằng nhóc và Vân ngồi im lặng như hóa đá, cả hai đang cố giải thích vấn đề biến mất và xuất hiện của đồng xu nhưng cả hai đành chịu vì không tài nào giải thích nổi.

Vân tò mò hỏi Duy.

- Anh làm cách nào mà hay thế. Anh có thể chỉ cho tôi được không...??

Duy thấy Vân ham học hỏi và muốn biết nhiều thứ, anh chàng vui vẻ nói.

- Tôi xin lỗi vì đây thuộc về bí quyết rồi nếu cô chịu nhận tôi là thầy của cô thì tôi sẽ đồng ý truyền thụ bí kíp cho cô...??

Vân muốn hiểu và biết thêm về ảo thuật nên con nhỏ nói ngay.

- Chỉ cần anh đồng ý dạy tôi thì anh muốn tôi gọi anh là thầy hay sư phụ cũng được....!!

Duy phì cười hỏi Vân.

- Cô muốn học đến thế hay sao, còn nhiều thứ khác nữa cơ mà. Theo học ảo thuật đòi hỏi sự khéo léo và rất là tốn thời gian. Cô nghĩ mình có thể kham nổi hay không...??

Vân quyết tâm nói.

- Dù khó khăn như thế nào thì tôi cũng muốn học. Có khó và có tốn thời gian thì mới thú vị chứ. Cái gì cũng đơn giản và dễ thành công quá thì còn đâu ý nghĩa nữa.....!!

.....

Duy ngẩng ra trước cái lý lẽ và lòng quyết tâm muốn học ảo thuật của Vân. Duy thờ dài vì từ trước đến nay Duy luôn làm theo những gì mà cha mẹ và ông bà thích. Mặc dù trong lòng của Duy không thích nhưng vì Duy đã sẵn lòng và thông minh nên làm những điều đó không khó lắm.

Duy không thích và không muốn tham gia vào công việc kinh doanh của gia đình, cái anh chàng thích là trở thành một nhà văn hay một nhà nhiếp ảnh. Nghe thì có vẻ là mộng mơ và theo đuổi một thứ đòi hỏi nhiều tâm huyết và hão huyền nhưng đó là ước mơ và khát khao từ bé của Duy.

Duy đã đánh mất dần bản tính hay cười và hay tưởng tượng của mình để biến thành một con người đầy lạnh lùng và xa vời với lứa tuổi còn trẻ con của mình. Nay Duy gặp được Vân một cô bé dám nói dám làm, trái tim hồn nhiên và tươi trẻ. Duy tự nhiên cảm thấy mình muốn được trở lại một thằng nhóc khi lên bảy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Duy còn nhớ đã từng vẽ rất nhiều tranh. Trong những bức tranh đó Duy vẽ trời, vẽ mây. Duy cho tất cả vào một cái hộp rồi chôn nó xuống đất ở sau hông nhà. Duy từng nói.

- Khi nào mình lớn lên, mình sẽ đào cái hộp này lên để xem mình có làm được những gì mà mình muốn hay không...!!

Duy thờ dài vì ước mơ kia nay tan thành mây khói rồi. Trách nhiệm của một thằng con trai trưởng trong dòng họ bắt buộc Duy phải nối nghiệp theo gia đình. Duy phải học tất cả những gì có thể để có sức quản lý cả một sản nghiệp to lớn mà người ông nội thân yêu phải mất cả đời để xây dựng nên.

Duy yêu ông nội và kính trọng ông rất nhiều nên không muốn ông phiền lòng và phải thất vọng về mình. Duy đã cố gắng học và phấn đấu rất nhiều. Mọi người có biết đâu để có thể trở thành một học sinh ưu tú và đứng đầu trong trường. Duy đã phải hy sinh thời gian đi chơi và sinh hoạt cùng bạn bè để vùi đầu vào những trang sách và giáo án của mình.

Đời sống của Duy từ lâu đã trở nên vô vị rồi, Duy không hiểu là mình đang sống cho bản thân hay cho những người xung quanh. Mỗi lần họp mặt gia đình. Duy luôn nhận được những câu khen và tự hào của mọi người, nhưng Duy không thể nào vui nổi vì điều mà Duy thực sự muốn làm Duy không thể làm được thì làm sao anh chàng có thể vui và có thể tự hào.

Nhiều lúc Duy muốn quẳng bỏ trách nhiệm nặng nề đang đè nặng trên vai để làm một người con bình thường trong một gia đình bình thường thôi, nhưng Duy không thể nào chọn lựa cho mình một con đường nào khác. Duy phải làm sao vì Duy được sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có. Nếu sản nghiệp của gia đình Duy phá sản thì không chỉ gia đình Duy nghèo khổ mà còn biết bao nhiêu con người đang làm công cho gia đình Duy cũng sẽ thất nghiệp và lâm vào cảnh khốn cùng.

Duy đi làm và học như một cái máy. Duy đang dần giết chết đi niềm hứng khởi và ao ước của bản thân. Duy mặc dù không thích nhưng vẫn hoàn thành tốt và xuất sắc vai trò của mình. Duy nhiều đêm mất ngủ chỉ để trả lời câu hỏi.

- Mình có đang đi đúng hướng hay không...??

Duy chưa bao giờ tâm sự với bố mẹ hay bạn bè xung quanh về những thắc mắc và những khó khăn trong cuộc sống. Anh chàng luôn giữ nó trong lòng để rồi từng ngày trôi qua đi hàng tá câu hỏi dồn nén lại với nhau đang hoành hành ở trong đầu của Duy.

Duy chưa từng yêu và cũng chưa từng có bạn gái. Duy cũng giống như Vân, đứng trước hai từ "tình yêu", hai người còn quá nhiều ngỡ ngàng và ngỡ ngàng vì không biết cách bày tỏ và quan tâm gì đến cảm xúc của đôi bên mà chỉ có cãi nhau rồi đánh nhau. Có khi nào những biểu hiện đó là dấu hiệu của tình yêu hay không.

Vân thấy Duy đang dỗi ánh mắt xa xăm vào khoảng không trước mắt, trên khuôn mặt đang trầm tư và trong vầng trán rộng đang nhăn cả lại. Vân nghĩ

chắc là Duy đang suy nghĩ gì đó ở trong đầu. Thằng bé nắm nhẹ tay áo của Duy. Nó nũng nịu nói.

- Anh làm ảo thuật hay kể chuyện cho em nghe đi....!!

Duy giật mình quay xuống nhìn thằng nhóc, anh chàng mỉm cười để dài bảo nó.

- Anh xin lỗi nhưng anh hết trò để làm ảo thuật cho em mất rồi. Còn kể chuyện thì anh không biết chuyện gì để kể cho em hay là em nhờ chị Vân kể cho em nghe nhé....!!

Thằng bé hơi thất vọng vì Duy không làm ảo thuật cho nó xem nữa. Nó đưa đôi mắt ao ước nhìn Vân. Nó cũng nũng nịu bảo Vân.

- Chị kể chuyện cho em nghe đi. Em thích nhất là mấy câu chuyện cổ tích....!!

Vân kêu khổ vì con nhỏ từ xưa tới nay ghét nhất là mấy câu chuyện sên sến đó. Vân cố vận dụng lại trí nhớ của mình để xem bản thân có nhớ được gì từ những câu chuyện mà mẹ hay kể cho nghe trước lúc đi ngủ khi còn nhỏ hay không.

Vân thờ phào vì mấy câu chuyện như Tấm Cám, hay Sự tích Sọ Dừa, Vân đều nhớ. Con nhỏ cười khi bảo thằng nhóc.

- Chị chỉ biết mấy câu chuyện đơn giản thôi nếu em không thích thì chị cũng đành chịu....!!

Nó hồi thích Vân.

- Chị mau kể chuyện cho em nghe đi....!!

Vân bắt đầu kể, con nhỏ cố gắng dịu giọng của mình xuống. Nghe Vân kể chuyện lúc này cứ như là ru người ta ngủ, thằng bé đầu tiên còn chăm chú nhìn Vân, sau cùng hai mí mắt của nó từ từ khép lại. Nó đã phải chống trọi với cơn buồn ngủ mấy lần nhưng nó không còn chịu đựng được nữa nên lăn ra ngủ luôn. Người của nó dựa hẳn vào ghế và nó ngủ thật ngon lành.

Duy chú ý lắng nghe giọng kể chuyện truyền cảm của Vân. Anh chàng cảm thấy thật nhẹ nhõm vì đã từ lâu rồi. Duy đã quên rằng mình từng có một tuổi thơ đầy mộng ước và ảo tưởng như thế. Duy thờ dãi vì anh chàng đã đánh mất nhiều thứ quá, thời gian trôi đi Duy chỉ còn nhớ được duy nhất một điều đó là học mà thôi.

Duy không có kỷ niệm hay ký ức gì về tuổi thơ của mình. Ngoài hai buổi cấp sách đến trường, tối vui đùa vào sách vở. Nếu mệt mỏi quá Duy chìm đắm vào trong âm nhạc, hay chơi đàn. Đó là cách giải trí duy nhất của Duy. Duy chưa từng cùng gia đình đi mua sắm hay là đi xem phim cùng ai đó.

Duy đi xem phim với Vân đây là lần đầu tiên nên anh chàng mới chọn một bộ phim kinh dị thay vì một bộ phim hài hay lãng mạn. Duy tự chế giễu bản thân.

- Xem ra mình đúng là một thằng ngốc, mặc dù kiến thức về kinh tế hay chính trị xã hội mình có thể giỏi nhưng kiến thức về tình yêu thì mình mù tịt....!!

Duy ngồi dựa hẳn vào cái ghế màu đỏ gần tường. Duy chưa bao giờ cảm thấy bình yên và nhẹ nhõm như lúc này. Duy tạm quên đi những trách nhiệm và nghĩa vụ mà mình đang trông chờ khi mình về tới nhà và quên luôn mình phải đối diện như thế nào với cái không khí gia đình lạnh tanh nhuốm đầy mâu thuẫn và hận thù vì tranh giành gia sản của gia đình.

Duy mệt mỏi quá rồi, anh chàng nghĩ.

- Nếu mình có thể trốn tránh được thì có lẽ mình đã bỏ đi từ lâu rồi....!!

Duy không muốn nghĩ đến đứa em trai con chú con bác của mình. Ngày xưa hai anh em là những người bạn tốt của nhau nhưng chỉ vì mâu thuẫn của gia đình mà hóa ra kẻ thù. Duy chán không khí gia đình lúc nào cũng lạnh tanh, có hội họp hay tổ chức gặp mặt nhau thì chỉ lờ lờ nhau ra nói móc hay nói kháy nhau mà thôi.

Duy tự hỏi tình và tiền là gì mà người ta phải khổ sở vì nó đến thế. Duy đau cả đầu. Anh chàng đã đánh mất dần đi tuổi thơ trong sáng và hồn nhiên của mình và đánh mất dần đi ý nghĩ tốt đẹp của gia đình vì từ khi còn nhỏ đến giờ cái mà Duy chứng kiến chỉ là những mâu thuẫn và cãi vã của những người thân xung quanh mình mà thôi.

Duy ngửa cổ ra đằng sau ghế, đôi mắt nhắm chặt lại. Duy đã cố thư giãn đầu óc của mình. Duy tự hỏi là ai trên đời này có thể san sẻ và hiểu cho những gì mà Duy đang phải chịu đựng. Duy chán nản những cô gái xung quanh vì họ chỉ nhìn thấy những cái gì bề ngoài mà Duy đang có thôi, họ không đủ sâu sắc để hiểu được căn bệnh con người bên trong của Duy.

Duy đưa ánh mắt buồn rầu và tò mò sang nhìn Vân. Duy tự hỏi là liệu con nhóc này có phải là một nửa và có thể hiểu được con người thật của Duy hay không.

Con mưa và bầu trời tối đen đã ngăn cản bước chân của Vũ. Anh chàng đành ngậm ngùi bảo anh tài xế.

- Anh làm ơn cho xe quay lại vì trời tối nhanh quá nên tôi không thể ra đó vào lúc này....!!

Con mưa dai dẳng không chịu dứt, từng đoàn người vẫn nối đuôi nhau tạo thành một tập thể đang biểu tình ở ngoài đường, ai cũng lụng thà lụng thụng

trong những chiếc áo mưa xanh đỏ tím vàng.

Con đường đã có dấu hiệu thông thoáng hơn, mọi người ai cũng vội vã muốn về nhà thật nhanh nên mọi chuyện xô đẩy và dồn nén lại một cục như thế này.

Vũ dựa người ra sau ghế, đôi mắt liếc nhìn những người xung quanh. Vũ thờ dài, cuộc sống vẫn nối tiếp nhau và không bao giờ dứt nhưng trái tim của Vũ vẫn dừng lại ở thời điểm tám năm về trước.

Vũ nghĩ trái tim của mình có lẽ đã chết thật rồi nên nó mới không đập nhanh hay loạn nhịp trước bất cứ ai nữa. Tại sao trên đời này lại sinh ra một cô gái như Hoa để rồi lại cướp mất cô ấy đi.

Vũ đau khổ vì Vũ nghĩ chỉ mình Hoa là người phù hợp và hoàn hảo với Vũ mà thôi. Nay cô ấy mất rồi thì có lẽ suốt cả cuộc đời này Vũ sẽ phải chịu cảnh cô đơn và không có ai chia sẻ, chăm lo những lúc Vũ buồn hay những lúc Vũ ốm đau.

Chiếc xe tắc xi lăn bon bon trên đường, anh chàng tài xế thờ dài không nói gì. Anh ta cũng cảm thấy mệt mỏi vì suốt ngày phải chạy xe mà nhất là trong những ngày mưa như thế này. Trời về chiều làm cho mọi thứ như nhuộm màu buồn bã và không khí như trùng xuống hẳn nó không còn tươi sáng và ồn ào như ban sáng nữa.

Vũ không muốn trở về nhà của mình. Anh chàng muốn quay lại siêu thị để tiếp tục làm việc. Vì nếu phải về nhà và đối diện với bốn bức tường màu trắng lạnh lùng thì Vũ thà ở lại làm việc thật khuya tại siêu thị của mình còn hơn. Ít ra công việc cũng làm cho đầu óc và tâm trí của Vũ bận rộn, nó không còn chỗ trống để nhớ tới những chuyện không nên nhớ nữa.

Bó hoa hồng nhung vẫn nằm bên cạnh cái ghế xe đằng sau mà Vũ đang ngồi. Nhìn từng cánh hoa màu đỏ đang rung lên rung xuống theo từng nhịp xe và theo từng cái ồ ồ mà chiếc xe đang đi lên. Vũ lắc đầu thờ dài, bàn tay khẽ vuốt những chiếc lá trơn bóng. Vũ thì thầm.

- Không biết cô ấy có hiểu là tao đang muốn tặng cho cô ấy hay không. Hay cô ấy lại giận dỗi tao vì tao không thể nào tới nơi được. Tao hy vọng là cô ấy không giận mà phải vui lên vì tao lúc nào cũng muốn tặng hoa cho cô ấy....!!

Anh chàng lái xe tắc xi hỏi lại Vũ.

- Anh có muốn tôi lái xe vào tận trong siêu thị của anh luôn không....??

Vũ nhìn con đường mưa đang ướt sũng và từng vũng nước màu đen do đất đá và những chiếc xe cộ để lại. Vũ lại nhìn bộ quần áo sạch sẽ và đôi giày bóng loáng của mình. Anh chàng thờ dài bảo anh lái xe.

- Anh làm ơn cho tôi xuống trước cổng của siêu thị....!!

Anh lái xe bóp còi rồi bật đèn xi nhan bên phải. Anh ta lái xe rất điệu nghệ, chiếc xe khẽ quay vòng rồi dừng ngay cạnh cái cổng siêu thị màu xanh.

Bây giờ vẫn còn sớm và đúng vào giờ người ta đi làm về nên người ta đi mua hàng hóa ở siêu thị rất đông. Vũ bước xuống xe anh chàng trả tiền cho anh tài xế. Vũ cầm lấy bó hoa hồng nhung để sau xe của mình rồi bước vào trong.

Hoàng và Trúc sau khi lái xe một vòng cuối cùng cũng đến cái khách sạn Hoàng Vi nơi mà Trúc đăng ký phòng ở một tuần. Trúc bước luôn xuống xe mà không cần Hoàng phải mở cửa cho mình.

Trúc không thèm chờ Hoàng, con nhỏ bước vào trong khách sạn một mình. Hoàng bực cả mình vì cái tính bất lịch sự và táo tợn của Trúc. Anh chàng lăm bằm.

- Đúng là một con ngựa non háu đá. Tôi ước có ngày cô sẽ phải hối hận cho cái tính bồng bột và cố tỏ ra bất cần ai của cô....!!

Trong khi Hoàng còn lăm bằm nói chuyện một mình, con nhỏ đã vào hẳn bên trong tiền sảnh của khách sạn rồi. Trúc bước lên cầu thang. Trúc vừa đi vừa chạy. Con nhỏ đi nhanh quá nên tí nữa là va vào một chị đang đi xuống. Trúc lí nhí nói.

- Em xin lỗi chị....!!

Chị kia chưa kịp có phản ứng gì, con nhỏ lại chạy biến đi thật nhanh. Trúc quẹo phải, con nhỏ đếm từ cánh cửa thứ nhất đến cánh cửa thứ ba là phòng của con nhỏ. Trúc lôi một chiếc chìa khóa trong túi quần ra.

Trúc khẽ xoay cái khóa cửa một cái rồi mở rộng hai cánh cửa sang hai bên. Trúc đi vào trong phòng, mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn kể từ lúc Trúc đi. Điều đó có nghĩa là người ta vẫn chưa dọn phòng cho Trúc. Trúc không hài lòng lắm vì ở đây làm ăn cầu thả quá. Trúc lăm bằm.

- Mà việc đó thì cũng có liên quan gì tới mình nữa đâu. Vì hôm nay mình dọn đi rồi mà....!!

Trúc lôi một cái va ly màu xanh nhạt trong gầm giường ra. Trúc kéo khóa rồi mở rộng hai cánh cửa tủ chứa quần áo. Trúc cẩn thận xếp từng cái áo và cái quần vào va ly. Trúc nhìn quanh và đi kiểm tra một lượt. Trúc muốn kiểm tra xem mình có quên gì không. Con nhỏ hài lòng vì không quên gì cả.

Trúc lôi cái va ly theo mình ra khỏi phòng. Trúc khóa cửa lại rồi đi xuống lầu. Khoa không muốn vào trong khách sạn nên anh chàng vẫn ở trên ô tô đợi Trúc. Hoàng đang phân vân là mình có nên gọi điện cho bố mẹ để thông báo là Trúc đang ở đây không.

Lương lự một hồi, cuối cùng Hoàng quyết định gọi điện cho mẹ. Hoàng lôi cái điện thoại trong túi áo khoác ra. Anh chàng bấm số di động ở nhà rồi chờ máy.

Bà Kim đang ngồi nói chuyện với chồng ở trong phòng khách, bà nghe có tiếng chuông điện thoại bàn. Bà liền bảo chồng.

- Anh chờ em một chút vì hình như có ai đó đang gọi điện cho nhà mình thì phải....!!

Bà bước thật nhanh lại rồi cầm lấy. Bà lịch sự hỏi.

- Xin hỏi ai đấy...??

Hoàng ngập ngừng bảo mẹ.

- Là con đây.....!!

Bà Kim vui mừng hỏi Hoàng.

- Hoàng đấy hả con. Con biến đi đây mà bây giờ mới gọi điện cho mẹ là thế nào, không lẽ con định để mẹ đăng báo tìm con hay sao...??

Hoàng cười khỏ bảo bà Kim.

- Mẹ thông cảm cho con đi vì con bận nhiều chuyện quá nên không có thời gian gọi điện thoại cho mẹ.....!!

Bà Kim gắt Hoàng.

- Con thì lúc nào mà chả nói thế. Con cho mẹ hỏi Trúc đã đến chỗ của con chưa...??

Hoàng đưa mắt nhìn vào trong khách sạn. Hoàng thấy bóng dáng của Kim đang đi xuống cầu thang, đằng sau con nhỏ là một chiếc va ly màu xanh nhạt. Hoàng chán nản nói.

- Cô ta đang ở cùng với con....!!

Bà Kim vừa vui mừng vừa kinh ngạc, vì không ngờ con nhỏ Trúc lại có thể tìm được Hoàng nhanh như thế và vì hai đứa bây giờ đang ở cùng với nhau. Như thế không phải bà đang có hy vọng là chúng nó sẽ nên đôi hay sao.

Bà Kim dặn dò Hoàng.

- Con nhớ là phải chăm sóc và bảo vệ Trúc đấy nhé. Con mà để cho con bé Trúc có chuyện gì xảy ra là không xong với mẹ đâu. Con nên nhớ là mẹ vẫn còn chưa xử và chê trách con cái tội bỏ nhà đi đâu đấy.....!!

Hoàng ngán ngẩm nói.

- Nếu con mà biết mẹ bắt ép con lấy một con nhóc làm vợ thì thà rằng con đi tu ngay từ đầu còn hơn....!!

Bà Kim cười to lên ở trong máy, bà trêu Hoàng.

- Con nghĩ là con trưởng thành hơn con bé Trúc hay sao. Mẹ nghĩ hai đứa mà lấy nhau là hợp lắm rồi, vì nó trẻ con, con cũng trẻ con. Hai cái tính trẻ con gộp lại biến thành một cái hay và có nhiều trò để xem như thể cuộc sống sẽ bớt buồn chán và cô đơn đi.....!!

.....

Hoàng lẩm bẩm bảo mẹ.

- Con xin lỗi nhưng con nghĩ là mẹ đang đùa bỡn với hạnh phúc của con trai mẹ đấy. Con nghĩ là mẹ nên bảo gia đình của Trúc sang đón cô ấy về và kết thúc giao ước đó đi vì con và cô ta không hề hợp nhau đâu.....!!

Bà Kim không lý gì đến yêu cầu của Hoàng. Bà ân cần nói.

- Mẹ nghĩ là con đang muốn tìm hiểu thêm về con bé Trúc đúng không. Con đừng cô đầu lòng của mình làm gì vì ngay từ lần đầu tiên gặp con nhỏ mẹ đã linh cảm là con và Trúc rất hợp nhau.....!!

Hoàng giật mình vì không ngờ mẹ lại hiểu Hoàng đến thế. Anh chàng cứ tưởng mình có thể thắng và đang điều khiển được mẹ hóa ra bản thân của Hoàng lại chính là người bị điều khiển. Cái lưới mà mẹ giăng ra to quá nên Hoàng không tài nào thoát nổi.

- Cứ cho là con tìm hiểu cô ta vì tò mò đi nhưng điều đó đâu có nghĩa là con muốn kết hôn với cô ta. Mẹ thừa biết là con rất tôn trọng cuộc sống cá nhân của mình cơ mà.....!!

Bà Kim nháy mắt cho ông Tùng biết là Hoàng đang gọi điện về nhà. Ông bước nhẹ nhàng trên nền gạch men sáng bóng, ông khẽ bảo bà Kim

- Bà đưa điện thoại cho tôi....!!

Bà Kim cười tươi bảo Hoàng

- Con cứ thử tìm hiểu kỹ con người của Trúc đi rồi hãy tuyên bố như thế vì mẹ tin là con sẽ phải nhanh chóng rút lại lời nói của mình một cách vội vàng ngay thôi....!!

- Con thì chẳng tin những gì mà mẹ nói. Không lẽ bản thân con muốn gì con lại không biết....!!

Ông Tùng cầm điện thoại, ông khẽ e hèm một cái rồi bảo thẳng con trai bướng bỉnh.

- Thế nào hả con trai, đi chơi và rung rẩy bên ngoài chán chưa. Con có về để lo việc kinh doanh của gia đình nhanh không hả. Hay là con muốn bố phải đích thân bay sang Việt Nam để đón con về....??

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Hoàng giật mình khi nghe giọng nói của bố. Anh chàng kêu khổ vì ông Tùng là một người tuy có đôi lúc tỏ ra dễ dãi với Hoàng nhưng thực ra ông là một người cha rất nghiêm khắc với con. Ông có thể rất thả lỏng trong cách dạy con cái cũng có thể rất chặt khi ông tức giận.

- Con xin lỗi bố nhưng con không thể bỏ công việc của con ở đây để bay sang bên ấy được. Con hứa là khi nào làm xong thì con sẽ về nhà ngay....!!

Ông Tùng đe dọa.

- Bố lúc nào cũng nghe con hứa này hứa nọ nhưng con có bao giờ làm được đâu. Bố không thể nào buông lỏng cho con muốn làm gì thì làm nữa. Con mau thu xếp công việc của mình ở bên ấy rồi bay về đây ngay lập tức. Con đã nghe rõ lời của bố chưa hả...??

Hoàng cố cãi.

- Con làm sao mà thu xếp mọi chuyện trong một thời gian ngắn được. Công việc của con bây giờ mới đang trong quá trình tiến hành, bố bảo con phải bỏ hết tất cả những thứ mà con phải mất bao nhiêu công sức và tâm huyết của mình hay sao. Bố mà làm như thế chẳng khác nào bảo con đi đốt bỏ mồ hôi nước mắt của mình....!!

Ông Tùng biết Hoàng là một người tham công tiếc việc, anh chàng đam mê nghệ thuật đến nỗi sẵn sàng từ bỏ tất cả để vẽ nên những công trình kiến trúc và thiết kế nên những căn nhà thật đẹp. Ông Tùng tuy có hải lòng vì Hoàng có thể đặt ra và sống đúng với mục tiêu và lý tưởng của bản thân. Nhưng nếu đam mê quá mà bỏ bê đi những thứ quan trọng khác trong cuộc đời là không được.

- Bố biết con coi công việc là lẽ sống và mục đích của con nhưng con cũng phải có trách nhiệm với bản thân và hạnh phúc của con đi chứ. Bố mẹ cũng đã già cả rồi. Con thấy năm nay bố mẹ ít ra cũng đã hơn sáu mươi, gần bảy mươi đến nơi, không lẽ con định để cho bố mẹ chết già và phải lo lắng cho mãi hay sao...??

Hoàng thở dài, anh chàng lại liếc nhìn Trúc thêm một lần nữa. Bố nói đúng vì dù sao năm nay Hoàng cũng đã 29, 30 tuổi rồi nếu còn chần chờ không lập gia đình nữa thì có lẽ anh chàng sẽ bắt bố mẹ chờ thêm mười năm nữa mất.

Trúc lôi cái va ly màu xanh đến quầy tiếp tân. Con nhỏ đưa chìa khóa phòng mà con nhỏ đã đăng ký cho chị nhân viên rồi nói.

- Chị làm ơn cho em trả lại phòng và cho em xin lại CMND của mình....!!

Chị kia cầm lấy chiếc chìa khóa phòng trên mặt bàn. Chị hỏi tên của Trúc.

- Em cho chị biết tên của em...??

Trúc liền đọc tên của mình. Chị ta kiểm tra trên máy tính rồi mỉm cười bảo con nhỏ.

- Em đã ở đây được hai hôm nên chị sẽ tính tiền cho hết ngày hôm nay là ba hôm vì em lỡ đăng ký hết cả ngày hôm nay rồi....!!

Trúc không có phản ứng gì, con nhỏ hỏi chị nhân viên.

- Chị nói số tiền em cần phải trả là bao nhiêu...??

Chị kia nhìn trên màn hình máy tính rồi đọc cho Trúc nghe. Con nhỏ mở bóp tiền của mình. Trúc trả đúng số tiền mà chị kia đọc. Sau khi hoàn tất hết mọi thứ, Trúc cầm lấy cái thẻ CMND của mình. Con nhỏ nói.

- Cảm ơn chị nhiều....!!

Chị kia cũng mỉm cười lịch sự đáp lại.

- Chúc em một ngày vui vẻ và hẹn gặp lại....!!

Trúc phì cười vì cái tính hay tếu của chị nhân viên. Bây giờ là xẩm tối rồi còn một ngày vui vẻ gì nữa mà có cho tiền mình cũng không bao giờ quay lại đây đâu.

Trúc bước ra cửa, cánh cửa tự động mở ra đóng lại khi có người đến gần thật là tiện lợi. Hoàng vẫn chưa kết thúc cuộc gọi của mình. Anh chàng lễ phép trả lời ông Tùng.

- Bố mẹ đừng lo lắng quá, con hứa là sẽ hoàn thành công việc ở đây một cách nhanh chóng nhất để về bên ấy. Còn chuyện tình cảm con không thể nào hứa chắc với bố được vì cái này còn phụ thuộc vào duyên phận nữa....!!

Ông Tùng hài lòng bảo Hoàng.

- Ủ, con muốn làm gì thì làm nhưng cũng phải biết dừng đúng lúc đấy. Bố biết là khi ép con làm theo ý của bố mẹ là làm khó con nhưng con phải hiểu bố mẹ làm thế cũng chỉ vì muốn tốt cho con mà thôi....!!

Hoàng ngán ngẫm, việc đó thì anh chàng hiểu nhưng bố mẹ nào cũng lấy cái lý do này ra để làm khó con cái thì ai mà chịu nổi. Hoàng mặc dù không được thoải mái lắm nhưng anh chàng vẫn nói.

- Con hiểu và thông cảm cho bố mẹ nhưng con cầu xin là từ nay chuyện tình cảm của con và Trúc cứ để cho mọi chuyện diễn ra một cách tự nhiên được không, vì con không muốn mai sau chúng con phải đưa nhau ra tòa hay là hối hận cả đời vì không hợp nhau đâu....??

Ông Tùng gật gù bảo Hoàng.

- Con cứ làm như con nói đi, bố mẹ hứa là không xen vào chuyện kết hôn của con nữa. Vì bố mẹ của Trúc đã gặp bố mẹ để nói chuyện về tương lai của hai đứa rồi, họ cũng muốn cho hai đứa có thời gian tìm hiểu nhau để hiểu hơn về đối phương và không cảm thấy ngỡ ngàng và hụt hẫng khi kết hôn với nhau....!!

Hoàng nghĩ.

- Việc tìm hiểu vẫn chưa có dịp thì kết hôn cái nỗi gì, nếu mình tuyên bố là không muốn kết hôn với cô ta ngay bây giờ thì họ lại thất vọng về mình. Thôi thì cứ làm như vậy đi có lẽ hay hơn....!!

Trúc bước ra xe của Hoàng, con nhỏ mở cốp xe, rồi cố gắng nâng cái va ly màu xanh nhạt nặng trĩu của mình lên. Hoàng trông thấy con nhỏ đang dùng cái sức mảnh khảnh của mình để làm một việc quá sức như thế. Hoàng không đành lòng nên vội vàng bảo ông Tùng.

- Con chào bố nhé, khi nào con về nhà thì con sẽ điện thoại cho bố sau. Bố nói lại với mẹ là mẹ yên tâm đi vì con sẽ chăm sóc tốt cho con nhỏ Trúc....!!

Trúc nghe Hoàng nhắc đến tên của mình ở trong máy. Con nhỏ ngạc nhiên hỏi Hoàng.

- Anh đang gọi điện cho ai đấy. Đừng nói với tôi là anh đang gọi điện cho bố mẹ của anh và thông báo cho họ biết tôi đang ở đây với anh đấy....??

Hoàng cúp máy, anh chàng mở cửa xe rồi bước luôn xuống. Hoàng chỉ cần nâng nhẹ một cái là chiếc va ly nằm ngon ở trong cốp xe rồi. Hoàng hất hàm bảo Trúc.

- Còn không mau lên xe đi, hay là cô thích tắm mưa ở đây...??

.....

Vân thấy thằng nhóc ngủ ngon cả đầu sang một bên. Đôi tay của nó buông thõng sang hai bên và người của nó trực ngã ra khỏi ghế. Vân sợ thằng nhóc bị ngã xuống đất nên con nhỏ khẽ xốc lấy nách của nó rồi nhẹ nhàng kéo vào lòng của mình.

Vân để đầu của thằng nhóc dựa vào vai của mình. Vân bế nó như một người mẹ bế con. Duy say sưa ngắm Vân, anh chàng không tài nào dứt ra được, có lẽ người phụ nữ yếu trẻ nào cũng làm được như Vân vì chỉ có tình thương người ta mới sẵn sàng san xẻ cho bất cứ ai.

Vân sợ nó bị lạnh nên con nhỏ khẽ hỏi Duy.

- Anh có thể cho tôi mượn cái áo khoác của anh được không...??

Duy cầm lấy cái áo khoác rồi đưa nó cho Vân. Con nhỏ khẽ đắp lên người của thằng bé. Nó mở to mắt ra nhìn Vân rồi ngượng ngịu hỏi.

- Mẹ của em đến chưa...??

Vân dõ dảnh.

- Em cứ ngủ cho ngoan đi khi nào mẹ em đến chị sẽ gọi em dậy....!!

Thằng bé khẽ dụi đầu vào vai của Vân, đôi mắt của nó từ từ nhắm lại, miệng của nó khẽ ngáp ngủ một cái rồi nó chìm sâu vào trong giấc mộng. Vân nghe được những tiếng thở nhịp nhàng của nó, có lẽ thằng nhóc đã buồn ngủ lắm rồi nên chỉ khẽ cựa quậy rồi nó nằm im lủn.

Duy phì cười bảo Vân.

- Có lẽ mai sau cô nên thi vào ngành mẫu giáo vì nó rất phù hợp với cô.....!!

Vân mơ màng nhìn ra xa. Con nhỏ khẽ mỉm cười bảo Duy.

- Tôi là con một nên từ nhỏ tôi luôn mong muốn có một đứa em cho vui cửa vui nhà. Nhớ những lúc đi học về nhà chỉ có một mình, không có ai để cãi nhau và chia sẻ những chuyện buồn trong ngày tôi cảm thấy cô đơn và buồn chán.....!!

Vân nói tiếp.

- Tôi rất thích trẻ con vì chúng đáng yêu và ngây thơ. Nhà tôi cách nhà trẻ của Phường cũng không xa nên ngày nào tôi cũng đến đó chơi đùa cùng bọn trẻ, tôi còn thay cô giáo dạy chúng nó hát hay là dạy chúng đánh vần.....!!

Duy nhìn nụ cười hạnh phúc và trong sáng của Vân. Anh chàng ước mình cũng có thể tìm được một niềm vui và hạnh phúc trong mọi điều và trong mọi công việc khi bản thân thực sự cố gắng muốn thực hiện nó cho bằng được.

Duy chịu thua Vân ở cái tính hay nhìn thấy những điều tốt đẹp và tươi sáng vào những điều nhỏ nhoi trong cuộc sống, có lẽ vì thế con nhỏ luôn vui vẻ và luôn vô tư làm theo những gì mà mình thích, chẳng phải nó đã bỏ nhà ra đi ngay sau khi biết mình bị ép lấy Duy hay sao. Vân cũng là người nói thẳng và nói thật những suy nghĩ của bản thân ra mà không cần phải dấu giếm điều gì.

Duy thì lại khác anh chàng luôn phải nói những gì mà anh chàng cho là đúng và phù hợp với từng hoàn cảnh, chỉ có khi ở gần bên mẹ và bên Vân, Duy mới là chính mình. Duy chưa bao giờ làm những điều như là làm với Vân. Duy đã hành động một cách độc tài và có hơi chút gia trưởng đối với Vân, đây là lần đầu tiên con người trẻ con và có hơi chút muốn kiểm soát người khác trong Duy trời dậy.

Nếu còn ở bên Vân thêm nữa thì có lẽ anh chàng phải quay lại cảm giác của một đứa trẻ lên bảy. Trong lòng của Duy đang dao động dữ dội vì Duy nửa muốn duy trì con người hiện tại của mình, nửa lại muốn quay về những kỷ ức tuổi thơ tươi đẹp mà anh chàng đã chôn sâu xuống mấy tấc đất ở sau nhà kia.

Duy thở dài bảo Vân.

- Tôi không có được những phút giây vui vẻ như cô, cuộc sống của tôi gắn liền với hai từ "trách nhiệm". Tôi đi đâu và làm gì cũng có người dòm ngó và dõi bước theo nên tôi phải cẩn thận trong từng lời ăn và tiếng nói của mình. Không biết từ bao lâu rồi, tôi biến thành một người lạnh lùng và không còn cảm xúc với bất cứ thứ gì nữa.....!!

Vân kinh ngạc vì không ngờ cuộc sống của anh chàng Duy này lại buồn tẻ và nhạt nhẽo như thế. Đầu tiên Vân ghét Duy vì anh ta độc tài và không hề quan tâm đến suy nghĩ của người khác. Nhưng bây giờ thì Vân hiểu rồi, anh ta là một con chim bị nhốt trong chiếc lồng vàng của mình nên không thể sở cánh bay một cách tự do và thoải mái như Vân.

Vân nhẹ nhàng vỗ vào tay của Duy, con nhỏ an ủi Duy như một người bạn tốt.

Anh đừng có buồn quá vì không ai muốn cuộc sống của mình bị buồn chán và không được làm những gì mình thích nhưng tôi nghĩ cũng có nhiều người ước được như anh lắm.....!!

Duy giật mình vì ngay cả với mẹ, Duy cũng chưa bao giờ tâm sự hay nói thật ra những suy nghĩ buồn chán và yếu đuối của bản thân tại sao Duy lại đi nói cho Vân biết.

Anh chàng Duy không hiểu Vân nói như thế là ý làm sao nên vặn hỏi lại con nhỏ.

- Cô nói gì tôi không hiểu, cuộc sống buồn tẻ và có quá nhiều trách nhiệm như thế thì có gì là vui chứ...??

Vân giải thích cho Duy hiểu.

- Anh có biết những đứa trẻ lang thang ngoài đường như thế này vì không có nhà và không có nơi nào để đi hay không. Nó giương đôi mắt buồn phiền và thèm muốn được như chúng ta, nó mong nó có thể có ai đó cho nó ăn, chăm sóc cho nó khi nó ốm và bảo vệ cho nó khi có ai đó bắt nạt nó. Nó chẳng có gì cả nên nó mới ước được như chúng ta. Tôi và anh may mắn được sinh ra và lớn lên bên cha mẹ. Chúng ta được yêu thương, được bảo vệ và

chăm sóc....!!

Vân thở dài bảo Duy.

- Khi tôi bỏ nhà ra đi, đã bao đêm tôi khóc thầm vì tôi cũng lang thang như một con khùng ở ngoài đường. Tuy tôi chỉ có một chút nếm trải cảm giác không nhà và không có cái gì để ăn khi bụng đói thôi, tôi đã muốn khóc và sợ hãi lắm rồi. Thế mà một đứa trẻ chỉ có sáu bảy tuổi thì có thể làm được gì, tôi còn sức và còn có kiến thức để đi xin việc làm, còn bọn trẻ đó chỉ có thể đi xin ăn hay đi làm những công việc như bán báo hay đánh giày mà thôi. Cuộc sống của chúng nó mới đáng thương làm sao....!!

Vân rơi lệ, con nhỏ đang cảm nhận nỗi đau của những đứa trẻ mồ côi và không nhà. Duy sững sờ ngồi nghe Vân nói và kinh ngạc vì con nhỏ có thể dễ dàng rơi lệ khi nói đến một câu chuyện thương tâm của một người khác. Duy mỉm cười hỏi Vân.

- Vậy thì theo cô, tôi và cô may mắn hơn bọn trẻ mồ côi ở điểm nào ngoài cha mẹ giàu có, được nuôi dạy tử tế ra thì còn điểm gì khác nữa...??

Vân nhìn Duy đầy tin tưởng con nhỏ mơ màng nói.

- Tại sao lại không. Anh có thể dùng tài năng và trí tuệ của mình để tạo dựng nên nhiều quỹ hỗ trợ cho những đứa trẻ mồ côi và cho những người nghèo ở khắp nơi như thế không phải anh đang sống có ích và đang giúp cho đời này hay sao....!!

Duy giật mình vì đó là điều mà anh chàng chưa bao giờ nghĩ ra và chưa bao giờ thấy hết được ý nghĩa của việc làm từ thiện do những quỹ hỗ trợ mà ông nội của Duy lập ra. Anh chàng vẫn tuân thủ theo quy tắc của ông nhưng Duy làm điều đó với một thái độ thờ ơ và lãnh đạm. Chưa bao giờ Duy đặt hết tâm huyết, niềm tin và tấm lòng của mình vào những đồng tiền mà Duy cho người xuất ra để đi cứu trợ cho trẻ em nghèo hay quỹ khuyến học mà Duy đã ký như lúc này.

Duy nhắm mắt lại, anh chàng hít một hơi thật sâu. Vân đã cho Duy một cái nhìn khác về ý nghĩa cuộc sống. Có lẽ Vân nói đúng người ta không nên quá chú ý đến những nỗi đau và buồn chán của bản thân mà nên mở rộng lòng mình ra đối với những khó khăn và những đau khổ của người khác thì hay hơn.

Đôi môi của Duy từ từ mở rộng ra, trên khuôn mặt của Duy một nụ cười rạng rỡ mà anh chàng chưa bao giờ có. Khuôn mặt của Duy lúc này bừng sáng như ánh bình minh, Duy nhìn Vân rồi hỏi.

- Cô có muốn chung tay góp sức với tôi trong chuyện này hay không...??

Vân nhìn sững vào khuôn mặt hạnh phúc của Duy. Vân ngây người ra ngắm Duy, con nhỏ không ngờ là cũng có những lúc Duy có thể mỉm cười thánh thiện và hiền từ như thế này. Tim của Vân đập thật nhanh vì trông Duy quyền rũ quá nhất là nụ cười của Duy.

Vân bên lên nói.

- Tại sao anh lại đi hỏi tôi vì tôi có biết làm gì đâu....!!

.....

Duy nheo mắt hỏi Vân.

- Tại sao cô lại coi khinh khả năng của bản thân thế. Với một người biết nhiều ngôn ngữ và nhiệt tình như cô thì có thể làm tốt điều này hơn bất kỳ ai....!!

Vân không tin vào khả năng của mình lắm, mặc dù con nhỏ yêu thích và quý trẻ em nhưng phải đứng ra làm một người quan trọng trong một tổ chức nào đó thì là một người bình thường góp nhặt những việc nhỏ nhoi cho mọi người còn hơn.

Vân tự biết lượng sức của mình vì con nhỏ kinh nghiệm không có, kiến thức bản thân về kinh tế và chính trị cũng không thì làm được gì. Vân từ tốn bảo Duy.

- Tôi biết là anh muốn động viên tôi nhưng tôi hiểu mình còn non nớt và yếu kém lắm nên anh nên tìm một người nào khác có đủ kinh nghiệm và có tiềm năng hơn tôi để hợp tác cùng thì hơn....!!

Duy hơi thất vọng vì Vân từ chối hợp tác cùng mình. Duy nhìn thẳng nhóc ngủ say sưa trong lòng của Vân. Duy khẽ thở dài nói.

- Có lẽ nào lại muốn bỏ mặc tôi một mình với một đồng công việc không có một niềm vui đó hay sao. Đã bao lâu rồi tôi cũng không biết nữa, tôi đã đánh mất đi niềm vui và hứng khởi của mình đối với công việc và sinh hoạt hàng ngày. Tôi nghĩ chúng thật nhạt nhẽo và chán nản. Ngày nào tôi cũng phải làm đi làm lại những công việc trong một lập trình có sẵn và không bao giờ thay đổi. Tôi nghĩ mình có thật sự trưởng thành và có khả năng gánh vác một sản nghiệp to lớn của gia đình hay không...??

Vân chăm chú lắng nghe từng lời nói của Duy. Đây là lần đầu tiên Duy và Vân có thể ngồi im nghe hai người nói về bản thân mình. Vân an ủi Duy.

- Tôi nghĩ là anh cũng sẽ tìm được cho mình một người có thể hiểu được anh và san sẻ với anh những lo toan và vất vả trong cuộc sống thôi, chỉ cần anh chịu mở lòng của mình ra thì thế nào cũng có người sẵn sàng làm điều đó cho anh....!!

Duy nhìn Vân như ngắm một bức tượng bằng thạch cao. Anh chàng đang ngẫm nghĩ lại những lời mà Vân đang nói. Duy thấy Vân nói đúng nhưng nói là một chuyện còn thực hành theo nó lại là một chuyện khác. Duy có thể tin tưởng được ai đây và ai có thể sẵn sàng làm điều đó cho Duy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Mười tám năm qua mới có người nói cho Duy biết điều này và có thể khuyên bảo Duy nên làm những gì một cách chân tình như Vân đang làm. Duy tò mò hỏi Vân.

- Cô có thể trở thành một người bạn của tôi được không vì nói thật từ bé tới giờ tôi chưa hề có bạn thân, những người bạn học cùng trường với tôi, tôi chưa bao giờ thật sự nói chuyện với họ và coi họ là bạn bè của mình....!!

Vân ngạc nhiên không hiểu. Vì cuộc sống của Duy khác với cuộc sống của Vân quá. Con nhỏ có một người bạn thân từ hồi còn bé đó là Thu và không biết bao nhiêu bạn học. Vân và bạn bè của mình có thể nói và buồn đủ thứ chuyện trên đời.

Vân chưa bao giờ thấy cuộc sống của ai lại buồn tẻ và chán nản như cuộc sống của Duy. Vân tự hỏi là hẳn đã sống và làm việc như thế nào trong suốt mười tám năm qua khi không có bạn bè và không có ai san sẻ những khúc mắc trong cuộc sống, không lẽ hẳn có thể tự giải quyết những khó khăn của bản thân bằng sức mạnh của mình.

- Chẳng lẽ anh lại không có ai là bạn hay sao, nếu thế cuộc sống của anh chắc phải nhợt nhạt và buồn chán lắm. Tôi chỉ xa bạn của mình có hơn hai tháng thôi mà đã buồn nẫu cả lòng rồi mặc dù ngày nào chúng tôi cũng nói chuyện điện thoại với nhau thế mà anh có thể chịu đựng trong suốt mười tám năm qua thì anh thật tài giỏi....!!

Nghe giọng nói của Vân không có chút nào là giấu cợt cả mà chứa đựng sự thông cảm và chia sẻ. Duy tin tưởng bảo Vân.

- Không phải là tôi không muốn kết bạn nhưng cô cũng biết rồi đấy, tôi sinh và lớn lên trong một gia đình thế phệt. Gia đình tôi nắm gần như toàn bộ khách sạn của một thành phố và những nơi khác nên mọi người đều biết tôi là ai. Tôi đi đâu và làm gì họ cũng đều chú ý đến tôi. Đầu tiên tôi cũng có được cho mình những người bạn thật tốt nhưng cuộc sống của họ khác xa với tôi quá, tôi không muốn dùng tiền và quyền lực của gia đình làm bàn đạp cho sự tiến thân của cá nhân mà tôi muốn đi lên bằng chính sức lao động của mình....!!

Duy ngừng lại mấy giây rồi nói tiếp.

- Tôi không muốn lãng phí thời gian vào những thứ vô bổ và vô ích đó như là ăn chơi hay tổ chức tiệc tùng. Tôi chán ngán tất cả, nhìn những ánh đèn xanh đỏ đang chạy lên chạy xuống trên sàn nhảy. Tôi đau cả đầu, và cảm thấy mình sẽ trở thành một kẻ sa đọa khi chỉ biết hưởng thụ những gì mà ông bà và bố mẹ vất vả kiếm ra. Từ đó tôi xa rời họ và xa rời luôn những giờ đi chơi vô ích đó. Tôi lao vào học như điên, tất cả thời gian và tâm huyết của bản thân tôi đều ở trường, thư viện và nhà sách....!!

- Cô có thấy một kẻ học như điên mà không bao giờ cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc như tôi không. Tôi có tất cả tiền bạc, sức khỏe, học giỏi. Nói chung trong ánh mắt của người khác tôi không thiếu gì cả nhưng từ sâu thẳm trong trái tim của mình tôi biết là tôi vẫn còn thiếu rất nhiều mảnh ghép. Ước mơ từ bé của tôi là trở thành một người làm nghệ thuật nhưng bây giờ tôi lại trở thành một người có bằng về kinh tế....!!

Vân thấy Duy không hề hải lòng hay tự hào khi nói về những thứ mà mình có hay đang thành công. Anh chàng thất vọng và chán nản thấy rõ. Vân vỗ một cái thật đau vào vai của Duy làm cho anh chàng giật mình. Cô nàng hăng hái bảo Duy.

- Anh là một thằng ngốc hay sao mà không biết phân chia thời gian của mình...??

Duy ngạc nhiên hỏi Vân.

- Cô nói gì tôi không hiểu, làm việc gì thì phải tập trung vào việc đó thì mới thành công được chứ...??

Vân mỉm cười, con nhỏ từ tốn nói.

- Ai bắt anh phải giành toàn bộ thời gian cho nó đâu. Mỗi ngày anh chỉ cần giành mấy tiếng cho nó thôi, coi như là thỏa nguyện ước mơ của mình cho đỡ nghiền, nếu anh có thể tin tưởng để giao phó công việc hiện tại của mình cho ai đó thì anh có thể rảnh gang làm những gì mà mình thích rồi....!!

Duy bật cười thật to trước lời đề nghị ngô ngớ của Vân.

- Cô có ngốc lắm không hả, cô có biết để giao sản nghiệp và mọi thứ của mình cho người khác đâu có dễ dàng gì. Có khi vì việc này cô sẽ mất luôn đi một người bạn tốt hay là gia đình của cô sẽ không còn một xu dính túi vì bị lừa hay công ty phá sản không...??

Vân cười tươi nói ngay.

- Tôi biết anh là một người có trách nhiệm với gia đình nên không thể nào vì hạnh phúc và những ước mơ của bản thân mà làm hại đi hạnh phúc và ước mơ của mọi người vào anh đâu nên anh hãy cố mà phát huy tinh thần vì mọi người của anh đi nhé....!!

Duy vỡ lẽ hóa ra con nhỏ chỉ thử lòng của Duy thôi. Duy mỉm cười hỏi Vân.

- Cô có muốn làm một người đặc biệt của tôi không...??

Vân ngơ ngác không hiểu hai từ "đặc biệt" là gì. Con nhỏ thắc mắc hỏi gì.

- Anh nói như thế là nghĩa làm sao. Tôi không hiểu ý của anh...??

- Rất đơn giản cô có muốn làm một người tri kỷ suốt đời của tôi không...??

Vân trả lời Duy ngay lập tức.

- Tôi không muốn làm một người tri kỷ cả đời của anh mà tôi chỉ muốn làm một người bạn bình thường của anh thôi....!!

Duy nhướng mắt lên hỏi Vân.

- Tại sao cô lại không đồng ý làm một bạn tri kỷ của tôi. Không lẽ cô chê tôi không xứng với cô...??

Vân kêu khổ, con nhỏ bảo Duy.

- Anh không hiểu gì cả. Trở thành một người bạn tri kỷ cả đời đâu có dễ, tôi sợ mình không thể nào hoàn thành tốt vai trò và trách nhiệm đó nên tôi mới từ chối anh. Vấn đề không phải là xứng và không xứng mà là có phù hợp hay không, anh đã hiểu ý của tôi chưa...??

Duy lắc đầu nói.

- Đây là suy nghĩ của riêng cá nhân của cô. Còn đối với tôi, tôi rất mong cô sẽ là một người có thể san sẻ và chia sẻ những suy nghĩ những thắc mắc trong cuộc sống của tôi. Vì cô cho tôi một cái nhìn khác và một đánh giá mới mẻ về mọi vấn đề mà tôi luôn đóng khuôn nó lại trong một mớ những suy luận của mình. Cô như mở mang thêm cho tôi một tầm nhìn mới nên tôi mới cần cô ở bên tôi...!!

Vân gạt mình vì nếu Duy bảo Vân làm như thế không khác gì bảo Vân phải kết hôn với Duy.

Thằng bé giầy giữa trong lòng của Vân và trong miệng của nó đang nói lảm nhảm cái gì đấy. Vân nhẹ nhàng vỗ vào lưng của nó. Thằng bé nằm im không còn cựa cựa gì nữa. Duy nhìn cứ chỉ dụ dằng và biết cách chăm sóc trẻ của Vân, anh chàng ngạc nhiên hỏi con nhỏ.

- Cô đã chăm sóc trẻ con bao giờ chưa mà nhìn cô làm một cách thành thạo quá...??

Vân từ tốn đáp.

- Tôi thường hay bế hộ con hàng xóm nên đương nhiên là tôi quen thuộc với công việc này rồi....!!

Duy tò mò hỏi tiếp Vân.

- Chắc là cô hay quậy phá và hay tham gia công tác xã hội lắm vì một người ưa giúp đỡ người khác như cô thì làm sao có thể ngồi yên một chỗ được...??

Vân kéo lại cái áo khoác của Duy lên ngang người của thằng bé. Vân thích thú ngắm nhìn khuôn mặt dễ thương và ngủ ngon như thiên thần của thằng nhóc. Con nhỏ từ tốn đáp.

- Tôi không thể nào chịu đựng được không khí bức bối ở trong phòng một mình nên tôi luôn đi đâu đó ở bên ngoài. Tôi thường xuyên sinh hoạt nhóm, đoàn ở trường và ở phường nơi mà tôi sinh sống. Tôi yêu cuộc sống tự do và có thể làm những gì mà mình thích....!!

Duy nghe Vân nói về những ước mơ và khát vọng của bản thân một cách say sưa và đầy nhiệt huyết. Niềm vui sướng và hạnh phúc của Vân như lan truyền cả sang bên Duy. Anh chàng đề nghị Vân.

- Tôi với cô có một thỏa thuận ngầm với nhau về chuyện kết hôn của chúng ta được không...??

Vân kinh ngạc hỏi Duy.

- Anh muốn tôi phải làm gì...??

- Cô và tôi cứ đóng giả là đồng ý kết hôn với nhau, chúng ta sẽ có một cuộc sống thử nghiệm trong ba tháng. Trong thời gian đó nếu cô tìm được một người mà cô thích và tôi tìm được một người mà tôi thích thì chúng ta chia tay nhau....!!

Vân lắng nghe chăm chú lời đề nghị của Duy. Con nhỏ vắn hỏi.

- Nếu như anh không tìm được ai thì tôi phải ở với anh trong tình trạng lằng lểng như vậy cả đời hay sao...??

Duy đáp luôn lời của Vân.

- Đúng thế...!!

Vân phản đối.

- Xin lỗi anh nhưng tôi không chấp nhận lời đề nghị này của anh đâu vì như thế thì chúng ta đang chơi một trò chơi mạo hiểm. Tôi nghĩ hai chúng ta nên nói thẳng cho bố mẹ của hai bên biết đi thì hơn cần gì phải đóng kịch làm gì...!!

Duy ngắt lời của Vân.

- Cô có ngốc hay là cô già vờ không biết, chuyện kết hôn của chúng ta dù cô có muốn hay không thì chuyện này vẫn phải diễn ra. Bà nội của tôi và ông nội của cô là những con người cứng rắn, khi họ đã quyết định điều gì rồi thì sẽ mãi không thay đổi. Nếu mai sau chúng ta tìm được một người yêu mới rồi thì may ra họ còn thông cảm mà buông tha cho chúng ta...!!

Vân thấy Duy nói đúng, trong tình hình hiện tại cả Vân và Duy đều không có người yêu nên bố mẹ hai bên sẽ viện vào cái lý do này để ép Vân lấy Duy.

Vân yêu cầu.

- Tôi muốn từ bây giờ cho đến lúc đó anh không được phép xen vào chuyện đời tư của tôi mà để cho tôi tự do làm những gì mà tôi thích. Tôi cũng sẽ làm những điều tương tự đối với anh. Anh có đồng ý với những điều mà tôi nói hay không...??

- Tôi đồng ý nhưng cô phải đảm bảo với tôi một điều là cô không được làm cho tôi mất mặt và làm tổn hại đến thanh danh của gia đình tôi....!!

Vân bực mình nghĩ.

- Anh lúc nào cũng thanh danh và tổn hại này nọ. Anh coi tôi là gì một kẻ không biết điều hay sao....!!

- Anh khỏi cần phải nhắc, tôi tự biết mình cần phải làm gì cho đúng....!!

Vân sốt cả ruột vì đã gần mười giờ đêm rồi mà không thấy bóng dáng mẹ của thằng bé đâu không lẽ bà ta định bỏ đứa con trai bé bỏng của mình hay sao. Nếu thế bà ta là một bà mẹ tàn nhẫn nhất trên đời.

Vân thờ dãi hỏi Duy.

- Tôi phải làm gì với nó đây. Nếu mẹ của nó không quay lại, chúng ta không thể nào đem nó về khách sạn được, mà nếu bỏ nó lại ở đây cũng không xong....!!

Duy còn chưa kịp đáp lời của Vân. Cả hai nghe tiếng gọi con của một bà mẹ trẻ. Vân giật mình nhìn xuống. Con nhỏ thấy đó là một người phụ nữ khoảng hai lăm, hai sáu tuổi. Trông cái dáng vội vã và hốt hoảng tìm con của cô ta làm cho Vân cũng bớt bực mình được một chút.

Vân nhẹ nhàng đứng lên. Con nhỏ không muốn đánh thức thằng nhóc dậy. Vân muốn nó được ngủ ngon. Duy hỏi Vân.

- Cô có cần tôi bế nó thay cô không...??

- Không cần đâu anh, tôi có thể tự làm được....!!

Vân và Duy đi xuống lầu cầu thang. Vân có bước thật nhanh lại chỗ bà mẹ trẻ đang đứng. Cô ta lo quá nên nước mắt nước mũi chảy ra tùm lum hết cả rồi. Cô ta run run đi hỏi từng người nhưng họ đều lắc đầu và bảo là không. Cô ta ngồi thụp xuống đất rồi gào lên thật to.

- Con ơi là con. Con đang ở đâu ...??

Vân nhẹ nhàng hỏi cô ta.

- Chị có phải là mẹ của thằng bé này không...??

Bà mẹ trẻ ngược mắt nhìn lên. Cô ta mừng quá liền ngồi ngay dậy và gấp gáp nói.

- Đúng rồi, tôi là mẹ của nó....!!

Cô ta thấy thằng con trai của mình ngủ ngon lành trong vòng tay của một cô gái lạ. Cô ta nói với giọng biết ơn.

- Cảm ơn cô nhiều lắm. Tôi xin lỗi vì đã làm phiền hai người trông chừng nó trong suốt mấy tiếng vừa qua....!!

Vân muốn xạc cho bà mẹ liều lĩnh này một trận lăm nhưng nghĩ thế nào Vân lại thôi. Vân nhẹ nhàng chuyển thằng nhóc đang ngủ say cho mẹ của nó. Vân

dặn dò.

- Chị nên để cho nó ngủ vì em thấy nó buồn ngủ lắm rồi. Nếu đánh thức nó vào lúc này thì e rằng hơi tội...!!

Chị kia gạt đầu rồi ríu rít nói.

- Hai em đã ăn gì chưa vì chị có hai vé ăn cơm ở một nhà hàng sang trọng lắm, hai em làm ơn nhận cho chị vui lòng...!!

Chị liền đưa cho vân hai cái vé ăn cơm ở một nhà hàng của Pháp. Vân đưa trả cho chị, con nhỏ từ tốn nói.

- Chị cắt đi vì em thấy thằng nhóc tội nghiệp nên chơi cùng với nó thôi, còn nhận ơn thì em không muốn. Chị hãy dùng nó khi hai mẹ con đi ăn ở đó....!!

Chị kia nhất định không cầm lại hai tấm vé. Chị năn nỉ Vân.

- Em làm ơn nhận dùm cho chị đi nếu em không nhận chị không thể yên tâm đi về nhà của mình được....!!

Vân và chị cứ nói đi nói lại mãi mà vẫn chưa giải quyết được vấn đề, thằng bé đang ngủ say nghe tiếng nói xung quanh nên nó hơi giật mình một chút. Chị sợ nó thức giấc nên khẽ vỗ nhẹ vào mông của nó. Chị nhẹ nhàng bảo Vân.

- Em hãy nhận và đi ăn cùng bạn trai của em đi nhé. Chào hai em và cảm ơn hai em thật nhiều....!!

Chị bước đi luôn mà không hề quay đầu lại. Vân đứng im một chỗ, trên tay của con nhỏ đang cầm hai tấm vé ăn cơm. Vân cười khổ hỏi Duy.

- Chúng ta làm gì với nó bây giờ...??

.....

Duy cầm hai cái vé trên tay của Vân. Duy sau khi quan sát và xem xét một hồi. Anh chàng mỉm cười bảo con nhỏ.

- Chúng ta đến nhà hàng đó ăn thôi. Nếu mà vứt bỏ thì cũng phí và phụ lòng của bà mẹ trẻ kia....!!

Vân không muốn đi ăn một chút nào vì con nhỏ đã ngang dạ rồi thì làm sao mà chứa cho nổi nữa. Vân nhăn mặt nói.

- Chúng ta có thể cho người khác kia mà, tại sao nhất định cứ phải đi ăn ở nhà hàng đó khi chúng ta đã ăn cơm rồi....!!

Duy cốc cho Vân một cái vào đầu. Anh chàng nhẹ nhàng nói.

- Dù chúng ta đã ăn rồi, nhưng đến đó đâu nhất thiết là để ăn. Chúng ta có thể thưởng thức không khí ấm cúng và yên bình xung quanh ở đó kia mà....!!

Vân lắc đầu cho cái lý lẽ ngớ ngẩn của Duy. Ai đòi lại đi đến một nhà hàng ăn uống để thưởng thức cảnh bao giờ. Tên này bị điên hay bị khùng nên mới có

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

sở thích khác người như thế.

- Đi thi đi mà anh có thể bớt đánh vào đầu của tôi được không hả. Ngày nào anh cũng đánh tôi thì còn gì là đầu của tôi nữa...??

Duy nhướng mắt lên trêu Vân.

- Tôi chỉ đánh nhẹ vào đầu của cô thôi mà cô đã kêu toáng lên như thế rồi nếu mai sau tôi có tức cô thì không lẽ tôi phải đánh vào mông của cô hay sao...??

<http://santruyen.com>

Vân đỏ bừng cả mặt, con nhỏ gất.

- Anh ăn nói vô duyên vừa thôi. Ai cho phép anh phát biểu bừa bãi ở đây thế hả...??

Duy phì cười anh chàng điệu dàng nói.

- Tôi chỉ đùa cô thôi. Cô phải hứa với tôi là hôm nay chúng ta không được phép cãi nhau hay gây sự với nhau nữa. Tôi muốn được một lần thoải mái đi chơi với ai đó....!!

Vân thờ dãi và thương hại cho đời sống cô độc một mình của Duy. Vân thấy tội nghiệp cho anh chàng khi không có bạn bè chơi cùng. Vân tự nhiên nắm tay của Duy, con nhỏ lúc này coi Duy như một người anh trai xa quê lâu ngày trở về đất tổ nên con nhỏ có trách nhiệm làm một người hướng dẫn viên du lịch.

- Đi nào, tối hôm nay chúng ta phải đi dạo quanh những nơi đẹp nhất ở đây rồi về....!!

Vân chủ động lôi Duy ra khỏi cửa tiền sảnh của rạp chiếu phim. Con nhỏ vừa đi xuống bậc thang vừa cười bảo Duy.

- Anh có muốn chúng ta chụp một kiểu ảnh làm kỷ niệm hôm nay đi chơi hay không...??

Duy bật cười vui vẻ vì đã từ lâu rồi Duy mới được thoải mái tự do là chính mình như lúc này. Anh chàng đã gỡ bỏ đi lớp hóa trang lạnh lùng và đạo mạo mà thay vào đó là sự hồn nhiên và vô tư của một đứa trẻ đang trưởng thành. Duy tự nhủ.

- Hôm nay hãy tạm quên đi mình là ai và đang phải làm gì mà hãy thả lỏng cơ thể và mở rộng lòng của mình ra để đón nhận những niềm vui và mật ngọt của cuộc sống....!!

Vân thấy Duy vui vẻ như một đứa trẻ và mỉm cười thật ngây thơ trong sáng. Trái tim của Vân khẽ rung lên, cơ thể của con nhỏ hồi hộp một cách lạ thường. Vân ôm lấy ngực vì nhịp tim đang đập nhanh quá mức bình thường.

Duy khoe chiếc răng khểnh có duyên ra hỏi Vân.

- Thế nào hả cô hướng dẫn viên, cô định đưa tôi đi đâu đây...??

Vân gạt mình, con nhỏ cố che dấu đi những cảm giác lạ lùng và sao xuyên ở trong lòng đối với Duy bằng một nụ cười thật ngọt. Đôi má của Vân lóe lại thành hai cái núm đồng tiền thật xinh. Vân reo vui bảo.

- Đầu tiên chúng ta đến nhà hàng của Pháp rồi sau đó tôi đưa anh đến chỗ này hay lắm...!!

Hai ánh mắt nhìn thẳng vào nhau. Vân và Duy đứng bất động trong vài giây vì kinh ngạc và vì họ như đang cố đọc xem người kia đang nghĩ gì. Tự nhiên không khí giữa hai người như trùng cả xuống, một sự ngưng đọng và bền lên bao trùm lấy hai người. Vân và Duy chưa bao giờ trải qua cảm giác nào giống như cảm giác hồi hộp và một sự cuốn hút về đối phương đang vây lấy như lúc này.

Vân quay mặt đi hướng khác, con nhỏ nhẹ nhàng nói.

- Chúng ta đi thôi....!!

Duy đứng lặng một chỗ, anh chàng cảm thấy trái tim và khuôn mặt của mình không được ổn vì trái tim đang đập lên những nhịp liên hồi, còn khuôn mặt lại đang đỏ lừng lừng như người bị sốt. Bàn tay của Vân vẫn nắm lấy bàn tay của Duy. Vân bước đi trong khi Duy vẫn đứng một chỗ nên con nhỏ bị lôi giật lùi lại.

Vân quay lại nhìn Duy, con nhỏ hỏi thúc.

- Sao anh còn đứng đó, không lẽ anh muốn chúng ta về nhà...??

Duy mỉm cười đáp lại lời của Vân.

- Tôi chỉ đang nghĩ là mình có bị bệnh gì hay không thôi....!!

Vân kinh ngạc và lo lắng hỏi Duy.

- Anh bị mệt hay đau ở đâu à. Có cần tôi đi mua thuốc hay đưa anh vào bệnh viện hay không...??

Anh chàng Duy ngốc nghếch liền dùng bàn tay phải đặt lên trán của Vân rồi lại đặt lên trán của mình. Vân không hiểu Duy làm như thế này là có ý gì. Vân tự hỏi có phải anh chàng bị sốt nên mới muốn kiểm tra nhiệt độ trên cơ thể của Vân hay không.

Duy lẩm bẩm.

- Rõ ràng c ô ấy và mình không khác nhau bao nhiêu. Vậy tại sao mặt của mình tự nhiên lại đỏ bừng lên và tại sao trái tim của mình lại đập thật nhanh như thế....!!

Vân thấy Duy cứ đứng lẩm bẩm một mình, cái gì mà tại sao với lại đỏ lên gì đó. Con nhỏ nghe lòng bùng hết cả lỗ tai. Vân lấy tay sờ lên trán của mình rồi sờ lên trán của Duy. Con nhỏ phán.

- Anh có bị đau ốm hay bị sốt gì đâu vì trán của anh rất mát. Anh định kiểm tra cái gì mà so sánh nhiệt độ của tôi với nhiệt độ của anh...??

Vân và Duy đứng sát vào nhau. Hai ánh mắt lại nhìn thẳng vào nhau, chỉ trong một thoáng thời cũng đủ làm cho hai con tim thêm hồi hộp và đập thật nhanh. Duy và Vân đều tự hỏi.

- Hôm nay là ngày quái nào thế nhỉ, tại sao mọi chuyện lại trở nên khó hiểu và kỳ cục như thế này...??

Cả hai cùng thờ dãi rồi cùng nhìn vào mặt của nhau để rồi lại quay ra hai hướng khác nhau. Vân thẹn thùng chìa bàn tay trái của mình ra. Con nhỏ hỏi.

- Anh có thể cho tôi xin lại chiếc khăn tay của mình không...??

Duy sờ vào trong túi quần, chiếc khăn tay vẫn nằm yên ở trong ấy. Lúc Vân đưa cho Duy, anh chàng ngửi được một mùi hoa nhài thật thơm trên chiếc khăn. Duy cảm thấy hơi tiếc khi phải trả lại Vân chiếc khăn nên anh chàng giả vờ thờ dãi bảo Vân.

- Tôi xin lỗi nhưng hình như tôi đã đánh rơi ở đâu đó rồi thì phải...??

Vân tiếc chiếc khăn yêu quý do con nhỏ Thu tặng. Vân định chạy vào tìm kiếm nhưng Duy lôi ngay Vân lại, anh chàng khuyên.

- Thôi cô hãy bỏ nó đi để tôi mua đền cho cô một cái khác...!!

Vân lắc đầu bảo Duy.

- Đó là chiếc khăn của bạn tôi nên tôi không thể nào bỏ nó được. Anh đợi tôi một chút, tôi phải vào tìm lại nó...!!

Duy kêu khổ vì nếu nói là mình đang giữ nó thì hóa ra là một người nói dối, còn nếu không con nhỏ sẽ phải tìm đến sáng mai cũng chưa chắc thấy vì anh chàng đang giữ nó.

.....

Duy không biết nói như thế nào với Vân cho phải. Vì Duy không muốn mình là một kẻ nói dối còn nếu không nói Duy sợ Vân sẽ phải thất vọng vì tìm không thấy chiếc khăn tay.

Con mưa rơi xuống đúng lúc đã giúp cho Duy không phải trả lời Vân. Anh chàng kéo Vân chạy thật nhanh ra cổng, rồi mở cửa xe cho Vân. Duy hỏi thúc.

- Cô mau lên xe đi nếu không lại bị ướt hết bây giờ...!!

Vân trước khi trèo lên xe, con nhỏ còn đưa mắt nhìn vào rạp chiếu phim một lần nữa. Trên khuôn mặt đang hiện lên nỗi thất vọng và hơi buồn chán vì đánh mất một món đồ thân thương đã dùng từ lâu.

Duy thấy mình hơi tội lỗi khi lừa dối con nhỏ nhưng nếu không làm thế Duy sẽ không bao giờ có cơ hội được động vào chiếc khăn tay của Vân. Duy giật mình nghĩ.

- Tại sao mình lại thích sở hữu đồ của cô ấy là thế nào, không lẽ mình đã không coi Vân là một con nhỏ đáng ghét nữa rồi hay sao...!!

Duy thần người ra để nghĩ nên quên lên xe. Vân kinh ngạc gắt Duy.

- Anh còn đứng ở đó làm gì mà không lên xe nhanh đi. Anh định dầm mưa để ốm luôn hay sao...??

Duy bình tĩnh, chàng ta bối rối bước lên xe. Vân và Duy ngồi cùng hàng ghế, con nhỏ không còn đòi ngồi xuống ghế sau nữa mà ngồi im một chỗ. Thấy mái tóc ướt nhẹp vì nước của Duy. Vân đưa cho Duy một tệp khăn giấy và một chiếc khăn bông được vắt ngang trên ghế xe. Con nhỏ hỏi thúc.

- Anh lau cho khô tóc và quần áo của mình đi nếu không nước mưa ngấm vào người rồi bị cảm lạnh là không hay đâu...!!

Duy quay sang nhìn vào khuôn mặt lo lắng và ân cần chăm sóc của Vân. Anh chàng không kim được nên khẽ hôn nhẹ lên má của con nhỏ. Vân sững sốt và ngượng ngùng nhìn lại Duy. Con nhỏ đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Vân tức khí hỏi Duy.

- Anh làm gì thế hả...??

Duy mỉm cười, bàn tay cầm lấy chiếc khăn trên tay của Vân. Anh chàng từ tốn đáp.

- Đây chỉ là biểu hiện lòng biết ơn của tôi đối với cô mà thôi. Cô đừng hiểu lầm là tôi có ý định gì hay là đang lợi dụng cô đấy nhé...!!

Vân lặng thinh không nói gì. Con nhỏ chìm sâu vào trong suy tư của mình. Duy lau nhẹ lên tóc lên quần áo rồi đưa trả lại cho Vân. Anh chàng bảo.

- Cô cũng nên lau cho mình đi vì tóc của cô cũng ướt đẫm rồi kia...!!

Vân không muốn lau nên nói.

- Không cần đâu vì tôi chỉ bị dính đôi hạt nước mưa trên tóc thôi...!!

Duy không lý gì đến lý lẽ của Vân. Anh chàng nhẹ nhàng vuốt hai cái lên đầu của Vân. Làm xong cái hành động tử tế và dịu dàng đó, anh chàng mỉm cười bảo Vân.

- Xong rồi đó, bây giờ cô có thể yên tâm vuốt tóc của mình rồi....!!

Vân bối rối vuốt lại mái tóc rồi buộc lại cho gọn. Tóc của Vân dài nên cô nằng vung tay làm cho mấy sợi tóc đen dài bay cả vào mặt của Duy. Duy cảm thấy, anh chàng khẽ nâng mấy sợi tóc của Vân lên mũi, Duy ngửi được một mùi hoa nhài thoang thoảng bay trong không khí. Duy nghĩ.

- Con nhỏ này chắc là thích mùi hoa này lắm đây nên trên cơ thể của nó từ tóc tai quần áo rồi đến cả chiếc khăn tay cũng có mùi hoa nhài...!!

Vân cột tóc mãi mà vẫn chưa xong. Con nhỏ bối rối quá nên quần lộn mất mấy vòng thành ra Vân phải buộc đi buộc lại mất hai ba lần. Duy cảm thấy cái vòng buộc tóc của Vân, anh chàng từ tốn bảo.

- Cô để tôi buộc tóc cho. Cô mà làm mãi thế này có khi đến sáng mai cô cũng không buộc được...!!

Vân nhìn Duy đầy khó hiểu. Con nhỏ không tin là một người lạnh lùng và suốt ngày chỉ biết có sách vở, công việc như Duy lại có thể làm được những chuyện mà chỉ có con gái làm được như thế này. Vân lúng túng hỏi Duy.

- Anh đang trêu tôi chứ gì, vì tôi không tin được là anh có thể buộc được tóc cho con gái...???

Duy giải thích cho Vân hiểu.

- Tôi thường hay buộc tóc cho bà nội của tôi những lúc hai bà cháu nói chuyện với nhau nên tôi làm điều này thường xuyên. Nếu tôi có thể buộc tóc được cho cô thì cô mất gì cho tôi nào...??

Vân hơi sợ vì anh chàng giải thích là đã từng buộc tóc cho bà nội nên có lẽ anh chàng có thể làm được, nhưng nếu Duy chỉ nói chơi với Vân thì sao. Vân cười tươi bảo Duy.

- Anh chắc là đang đùa tôi đúng không vì một người không bao giờ có thời gian rảnh như anh thì làm sao có được những hành động yêu thương và chăm sóc đến người thân như thế...??

Duy nghiêm trang bảo Vân.

- Cô đã không tin tôi, tại sao chúng ta không cá cược với nhau thử xem nào. Tôi có nói xuông đâu mà cô phải phân vân và lo sợ vu vơ...!!

Vân nghĩ.

- Ai lo sợ, và ai vu vơ chứ, chẳng qua người ta làm sao mà tin ngay được một kẻ lạnh lùng và hay quen ra lệnh như anh thì làm sao có thể có được một hành động mang tính dịu dàng và tỉ mỉ như con gái chứ...!!

Vân nói cứng.

- Cược thì cược, tôi nắm chắc là anh không làm được nên anh chuẩn bị tinh thần mà làm theo lời của tôi đi...!!

Duy không nói gì, anh chàng cầm lấy sợi dây thun của Vân. Duy khẽ vuốt mái tóc đen dài và mềm mượt của Vân. Anh chàng cảm thấy những sợi tóc như đang vuốt ve trên mười đầu ngón tay của mình. Duy rất thích những cô gái có mái tóc dài như Vân. Duy kêu khổ vì không biết từ lúc nào mọi thứ về Vân. Duy đều muốn khám phá và muốn được chiêm ngưỡng, có lẽ Duy đã bị điện thật rồi.

Duy vắn tóc của Vân lên rồi buộc sang hai bên, anh chàng còn nghịch ngợm bằng cách tết tóc của Vân lại thành hai cái bím nhỏ trông rất xinh. Sau khi hoàn tất xong tác phẩm của mình, anh chàng xoay Vân đối diện với mình. Duy nheo mắt hỏi Vân.

- Thế nào cô đã tin tài nghệ của tôi chưa...??

Vân đã đỏ bừng cả mặt từ lâu lắm rồi. Con nhỏ cứ thấy Duy nhìn mình mãi không dứt. Vân khẽ nghiêng đầu sang một bên, ánh mắt long lanh. Trông khuôn mặt của Vân lúc này thật đáng yêu, đây là khuôn mặt của một cô gái khi đang yêu ai đó. Khuôn mặt biểu hiện những sắc thái tình cảm của một người hạnh phúc, được nếm mật ngọt và ánh sáng đang chiếu rọi lên.

Duy thần thờ ngắm nhìn Vân, anh chàng không thốt nên lời. Duy kinh ngạc vì không ngờ cô vợ mà mình ghét vì cái tính chanh chua và đánh đá nay lại đẹp và đáng yêu một cách lạ thường như thế này. Trái tim của Duy lại đang đập một cách hoang dại ở trong lồng ngực.

Duy cố dút ánh mắt nhìn Vân không chớp của mình, anh chàng dịu dàng hỏi Vân.

- Cô hài lòng với tác phẩm của tôi chứ...??

Vân cảm thấy cơ thể như muốn tan chảy ra trước ánh mắt của Duy. Vân không hiểu mình bị làm sao nữa. Từ bé tới giờ đây là lần đầu tiên cái cảm giác hồi hộp và bồn chồn mới xâm chiếm vào con tim tươi trẻ của Vân.

- Cảm ơn anh, tôi thích lắm....!!

Duy mỉm cười anh chàng nheo mắt bảo Vân.

- Bây giờ cô đã sẵn sàng nghe lời của tôi chưa hả...??

Vân rụt rè hỏi Duy.

- Anh muốn tôi làm gì cho anh...??

Duy ra chiều ngẫm nghĩ. Anh chàng sau hai giây trầm tư mặc tưởng. Duy tươi cười nói.

- Tạm thời tôi vẫn chưa nghĩ ra được yêu cầu và mong muốn của mình đối với cô nhưng lúc nào thuận tiện tôi sẽ nói với cô sau...!!

Hai người diễn và nói một loạt hành động mà quên bảo anh chàng tài xế là phải đi đâu. Vân giật mình thẹn thùng bảo anh tài xế.

- Anh làm ơn đưa bọn em đến điện chỉ này....!!

Con nhỏ chìa ra tấm vé ăn com mà bà mẹ của thằng nhóc đưa lúc nãy cho anh chàng tài xế. Anh ta sau khi xem xong, anh ta trả lại tấm vé cho Vân rồi nói.

- Chúng ta đi nào....!!

.....

Trên đường đi Vân và Duy thỉnh thoảng mới nói đôi câu với nhau, còn đâu họ đều im lặng nhìn ra hai bên đường. Trời mưa làm cho không khí dịu mát, làn gió hiu hiu khiến cho tâm hồn của mọi người xung quanh thêm phần kích thích đi ngắm cảnh về đêm.

Vân thường hay lang thang một mình ngoài đường nên con nhỏ không lạ lùng lắm với cái không khí ồn ào không bao giờ dứt này. Vân quay sang hỏi Duy.

- Anh có bao giờ đi dạo về đêm khi anh sống ở bên kia không...??

Đôi mắt của Duy lơ đãng nhìn ra hai bên đường. Cũng có những khi Duy đi dạo trên đường phố vào những lúc trí óc căng thẳng hay anh chàng muốn được hít thở không khí thoáng đãng. Cuộc sống vẫn hối hả chạy theo dòng đời của nó. Duy không có gì để hối tiếc hay đau khổ vì từ bé tới giờ Duy chưa yêu ai và chưa bao giờ rung động trước bất cứ một cô gái nào nên Duy vẫn chưa thể hiểu hết được giá trị của cuộc sống và tự hỏi mình sinh ra để làm gì.

Ai mà nghe được câu này của Duy lại tưởng anh chàng bị điên vì ngay bản thân mình là ai và muốn gì mà cũng không biết. Duy lại là một người thông minh như thế, anh chàng tại sao không thể xác định được định hướng cho bản thân. Điều này là một dấu chấm hỏi to đùng đối với trí óc của Duy vì từ lâu anh chàng luôn làm theo nguyện vọng của ông bà nội và bố mẹ nên không có được một tiếng nói riêng và động lực cho bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38

Vân khác Duy, con nhỏ luôn có những ước mơ tươi sáng và luôn cố gắng phấn đấu cho ước mơ đó. Hai người có hai ý nghĩ và mục tiêu khác nhau nhưng nói chung họ đều vì người khác để gắng gượng bản thân của mình lên. Vân muốn trở thành một người có thể dùng tài năng để giúp cho những người nghèo khổ. Duy tuy cố gắng học tập để quản lý công việc kinh doanh của gia đình nhưng nhờ cậu ta mà nhiều người có công ăn việc làm và nhờ những đồng tiền đóng góp cho quỹ từ thiện, Gia đình của Duy đã góp phần không nhỏ cho những con người bất hạnh đó.

Duy trầm tư trả lời.

- Tôi không thích một mình lang thang ngoài phố khi đêm về. Nếu có phải đi đâu tôi thường hay lái xe ô tô đi lòng vòng hai ba con đường đến khi nào chán tôi lái xe về nhà....!!

Vân nghe Duy nói, con nhỏ cảm thấy nhột nhột làm sao. Ai đời đi dạo lại mang xe ô tô phóng vù vù ở ngoài đường. Nếu thế còn gì là hứng thú và ý

nghĩa của việc đi tản bộ nữa.

- Không lẽ từ nhỏ tới lớn anh không có niềm vui nào khác ngoài đọc sách, đi học và đi làm hay sao...??

Duy lắc đầu nói.

- Tôi xin lỗi vì làm cô thất vọng nhưng đúng là ngoài những điều đó ra tôi không còn làm việc gì khác nữa....!!

Vân tròn xoe mắt ra nhìn Duy. Con nhỏ thấy Duy đúng là gỗ đá. Tại sao một người hơn Vân có hai tuổi lại có thể sống một cuộc sống như một thầy tu như thế. Anh chàng này không có cảm xúc và không muốn được làm một đứa trẻ hay sao mà suốt ngày vùi đầu vào những thứ đòi hỏi nhiều thời gian. Vân biết tuổi trẻ không học hành thì không có tương lai nhưng nếu không vui chơi thì cũng có khác gì lãng phí tuổi trẻ của mình đâu. Vui chơi và học hành phải kết hợp với nhau mới tạo nên sự hài hòa của cuộc sống.

Vân thấy mình cần phải thay đổi suy nghĩ cứng nhắc và khô khan của Duy. Vân nghĩ.

- Có lẽ anh chàng này không có ai làm bạn và chơi cùng trong suốt mười tám năm qua nên anh ta luôn cô đơn và cảm thấy mình thật lẻ loi. Anh ta muốn hành mình vì anh ta tưởng là ai cũng nhìn vào những thứ mà anh ta đang có, anh ta không hiểu phải đối xử với người khác như thế nào cho đúng....!!

Vân siết chặt hai tay vào nhau con nhỏ vừa có một quyết định trọng đại. Vân mỉm cười bảo Duy.

- Trong những ngày anh ở đây. Tôi muốn đưa anh đi đâu đó chơi. Anh nghĩ ý kiến của tôi thế nào...??

Duy kinh ngạc nhìn Vân không chớp. Anh chàng tò mò hỏi.

- Cô đồng ý làm một người bạn của tôi hay sao...??

Vân gật đầu, con nhỏ quan tâm nói.

- Mặc dù tôi không thích cái tính cách hay ra lệnh và bắt nạt người khác của anh nhưng tôi muốn chỉ cho anh thấy một mặt khác của cuộc đời. Anh cần mở rộng lòng của mình ra để đón nhận những niềm vui và những khát khao của cuộc sống. Anh đừng nhốt cảm xúc của bản thân trong một cái lồng nữa. Tôi không muốn mai sau khi anh già, anh lại hối tiếc là tại sao khi mình còn trẻ mình không vui chơi và tận hưởng cuộc sống đi mà lại tự giam mình trong bốn bức tường lạnh lẽo....!!

Duy chưa bao giờ thấy Vân gần gũi với anh chàng như lúc này. Vân là người đầu tiên nói những lời quan tâm và thật lòng với Duy. Vì Duy có cho ai được một cơ hội gần gũi như Vân đâu. Anh chàng nhẹ nhàng nắm lấy tay của Vân rồi nói.

- Cô đồng ý làm bạn của tôi thật chứ. Cô nên nhớ là làm bạn của tôi không dễ đâu vì tôi là một người khó tính và vì tôi vẫn chưa quen có một người khác ở bên cạnh mình!!

Vân tự tin bảo Duy.

- Anh lo điều đó làm gì. Nếu anh khó tính quá thì lúc đó tôi bỏ cuộc là xong....!!

Duy hấp tấp hỏi Vân.

- Cô nói từ bỏ nhanh quá. Tôi chỉ mới dọa cô có một chút mà cô đã có tư tưởng muốn buông xuôi rồi, cô đúng là một người không có lập trường gì cả....!!

- Tại anh dọa nạt tôi chứ. Nhưng mà anh yên tâm đi vì tôi sẽ làm phiền anh và làm cho anh cảm thấy bức bối khi anh ở bên tôi thì thôi nên anh chuẩn bị tinh thần mà đón nhận nó đi....!!

Duy nghe giọng dọa nạt của Vân với một sự tò mò và háo hức. Tuy có đôi khi cãi nhau với Vân nhưng anh chàng không hề cảm thấy khó chịu mà trong lòng của anh chàng chưa bao giờ cảm thấy thoải mái như thế.

- Tôi đang mong chờ những trò nghịch ngợm của cô. Tôi hy vọng cô không làm cho tôi phải thất vọng....!!

Vân mỉm cười không đáp con nhỏ đưa mắt nhìn ra hai bên đường. Chiếc xe sau khi rẽ vào một con đường lớn. Anh chàng tài xế nhắc hai người.

- Nhà hàng của Pháp kia rồi....!!

Vân và Duy đọc tên của nhà hàng đang nhấp nháy trên một tấm biển hiệu to. Vân bảo Duy.

- Nhà hàng này xem ra đúng là to và đẹp thật. Tôi nghĩ chúng ta chẳng có gì để ngắm cảnh ở đây đâu vì xung quanh toàn nhà và nhà thế này thì ngắm cái gì....!!

Duy quan sát xung quanh một lượt. Duy mỉm cười đáp.

- Tại sao cô nói là không có gì. Chúng ta hãy chọn một cái bàn gần cửa sổ rồi nhìn mọi người đi đường như thế không phải là ngắm cảnh hay sao...??

Vân không ngờ anh chàng Duy cũng có những đề nghị mang tính nhân rồi và thương thức như thế. Vân đã khám phá ra nhiều mặt trẻ con và đáng yêu của anh chàng. Vân nghĩ.

- Xem ra Duy cũng chỉ là một đứa trẻ đang được che dấu trong cái vẻ bề ngoài lạnh lùng và đạo mạo kia mà thôi.....!!

Vân và Duy tay nắm tay bước lên lầu. Vân lần đầu tiên đến ở ăn một nhà hàng kiểu Pháp sang trọng như thế này nên con nhỏ tò mò đưa mắt nhìn xung quanh. Duy mỉm cười dễ dãi hỏi Vân.

- Cô chưa bao giờ đi ăn nhà hàng nào kiểu này hay sao mà trông cô có vẻ lạ lùng và kinh ngạc như thế...??

Vân đáp.

- Tôi không có đủ tiền để đến đây ăn. Anh cũng biết cuộc sống tự lập của một con bé bỏ nhà ra đi là gì rồi đấy. Tôi phải tiết kiệm từng đồng xu tôi kiếm ra nếu không tôi chỉ còn nước trở về gia đình hay phải đi ăn xin ngoài đường may ra mới duy trì được cuộc sống hàng ngày.....!!

Duy thờ dãi. Duy chưa bao giờ lo thiếu tiền, anh chàng có thể chi trả và ký vào những tờ hóa đơn với một số tiền khổng lồ. Duy tò mò muốn biết một cuộc sống tự lập và không có tiền như Vân là gì. Duy khâm phục Vân vì một con nhóc mới có 16, 17 tuổi lại có thể tự lo cho mình trong những ngày sống xa ra đình. Con nhỏ này không những có thể tự kiếm ra tiền mà kiến thức về xã hội của nó cũng không đến nỗi tệ lắm. Duy nghĩ.

- Cô vợ của mình cũng là một con người có bản lĩnh và có tính cách. Mình biết với những cô gái như thế này nếu phải sống chung cả đời thì sẽ có nhiều chuyện xảy ra nhưng cuộc sống phải có cá tính và bản lĩnh mới vượt qua được.....!!

Lầu hai của nhà hàng được trình bày sang trọng và ấm cúng. Tuy là lần đầu đến đây nhưng Vân đã thích nó mất rồi. Con nhỏ khẽ mỉm cười nói thì thầm với Duy.

- Anh nhìn nơi này có giống nơi nào mà anh đã từng đến hay không. Còn tôi chỉ được trông thấy nó ở trên báo trí và phim ảnh thôi.....!!

Duy phì cười vì con nhỏ này không biết dấu điểm sự ngu ngơ của mình mà nói thẳng ra như thế. Anh chàng thông cảm vì không phải cô gái nào cũng có may mắn được sinh ra trong một gia đình giàu có và không phải cô gái nào cũng thích đua đòi hưởng lạc.

Khoa hăng say làm việc nên quên cả thời gian. Bà Liên đã lên phòng ngủ từ khi nào rồi. Hôm nay trời mưa nên không khí mát mẻ giúp bà dễ chìm sâu vào trong giấc mộng.

Khoa mệt mỏi vươn vai. Anh chàng thở phào vì công việc cuối cùng cũng đã hoàn thành xong. Tuy chưa thật sự hài lòng lắm với những thông tin mà Khoa thu thập được nhưng anh chàng cũng đã nắm được sơ qua tình hình của công ty bên đối tác.

Khoa tắt máy tính. Chiếc điện thoại reo vang làm cho Khoa giật mình. Khoa không biết ai lại gọi cho mình vào lúc này. Bạn bè của Khoa không có nhiều lắm vì anh chàng suốt ngày lao đầu vào công việc nên không rảnh lúc nào để đi ăn hay đơn giản uống cà phê với ai đó.

Dung - cô nàng thư kí của Khoa đang ngồi tại một nhà hàng. Cô ta muốn mời Khoa đi ăn cùng nên gọi điện hỏi thăm Khoa. Khoa vừa nhìn thấy số máy di động hiện trên màn hình, anh chàng đã thấy ngán ngẩm hết cả mình. Khoa mặc dù không muốn nghe nhưng như thế thì bất lịch sự quá nên Khoa đành nén lòng cầm máy lên.

Khoa thờ ơ hỏi Dung.

- Cô gọi cho tôi có gì không...??

Dung mừng ra mặt, cô ta hôm nay ăn mặc thật đẹp. Nhìn cách trang điểm và diện đồ của cô ta lúc này giống như cô ta đang định đi dự tiệc hay ăn mừng lễ cưới của ai đó. Cô ta muốn lúc nữa Khoa đến phải nhìn thấy được một vẻ đẹp kiều sa và sắc nước hương trời của cô ta. Dung phải mất gần mấy tiếng đồng hồ chỉ để trang điểm và làm tóc. Cô ta phải chọn đi chọn lại mấy bộ quần áo của mình mới có được kết quả như thế này.

Dung thu hút nhiều ánh mắt của các chàng trai bên cạnh. Mấy anh chàng cứ liếc mắt ngưỡng mộ nhìn Dung mãi. Cô ta cười thầm vì hôm nay người mà cô ta muốn nhìn cô ta như thế chỉ có Khoa mà thôi. Cô ta hy vọng Khoa sẽ không từ chối lời mời đi ăn cơm của cô ta.

- Anh có thể đi ăn cùng với tôi được không...??

Khoa nhìn đồng hồ đã hơn tám giờ, nghĩa là vẫn còn sớm. Nhưng mặc kệ là sớm hay muộn Khoa cũng không muốn liên quan gì tới Dung vì cô ta không phải là mẫu người phụ nữ mà Khoa thích. Trong trái tim của anh chàng hình bóng của Vân đang dần len lỏi vào. Khoa thờ dãi nói.

- Tôi xin lỗi nhưng lúc này tôi đã ăn cơm với gia đình rồi nên cô hãy đi ăn một mình đi nhé.....!!

Dung thất vọng thấy rõ. Đôi môi đang nở một nụ cười thật tươi đã tắt ngấm. Khuôn mặt rầu rầu. Cô ta thấy mình thật uổng công trang điểm và làm đẹp để đến đây. Dạ dày của cô ta đang sôi lên, cô ta không dám ăn uống gì mà ngồi đợi Khoa ở đây, lẽ nào anh không thể vì nể tình Dung phải vất vả và đặt bao nhiêu thành ý để đến đây hay sao.

Dung van nài.

- Anh không thể đi ăn cùng với tôi được hay sao. Tôi đã phải đợi anh gần cả buổi tối rồi. Anh đi ăn với tôi như quan hệ đồng nghiệp và bạn bè bình thường thôi mà sao cũng khó quá thế hả anh...??

Khoa nhắm mắt lại. Anh chàng nghe giọng nói nãy nê và buồn bã của Dung. Khoa thở dài bảo.

- Thôi được rồi, nhưng tôi nói trước là tôi đã ăn rồi nên chỉ ngồi chơi với cô được thôi....!!

Dung mừng quá, đôi môi lại nở một nụ cười thật tươi. Giọng nói của cô nàng reo vui.

- Anh mau đến đây nhé. Anh có biết nhà hàng của Pháp mà ngày trước chúng ta đã hẹn ăn cùng với đối tác hay không...??

Khoa từ tốn trả lời.

- Tôi biết nhà hàng đó rồi. Cô sẽ tới đó trong vòng mấy phút thôi....!!

Dung lễ phép nói.

- Dạ, anh mau đến nhé. Em đợi anh....!!

Khoa cúp máy. Anh chàng thay cái áo phong mặc ở nhà bằng một cái áo cánh và mang thêm một cái áo khoác ở ngoài màu xanh nhạt.

Khoa mở cửa tủ, anh chàng thở dài vì không biết ăn mặc như thế nào cho phù hợp. Vì nếu sang trọng quá thì anh chàng không muốn. Anh chàng sợ Dung hiểu lầm hành động của mình. Còn nếu anh mặc như một thằng hề, anh chàng lại sợ mọi người xung quanh chê cười. Khoa bực cả mình, anh chàng lăm bắm

- Thôi thì chọn đại một bộ bình thường coi như là đang đi dạo phố thôi vậy....!!!

Sau khi tươm tất trong một bộ quần áo mà Khoa cho là hợp lý nhất cho buổi hẹn ăn cơm này. Khoa lấy chìa khóa ô tô, khép cửa phòng của mình lại. Khoa đi xuống lầu. Khoa định chào bà nội rồi mới đi nhưng ngó xung quanh phòng khách và căn bếp, Khoa không nhìn thấy bà đâu cả. Khoa đoán bà nội có lẽ đã yên giấc rồi.

Khoa gặp Hồng ngoài sân. Anh chàng dặn.

- Nếu bà tôi có hỏi tôi đang đi đâu thì cô bảo là tôi ra ngoài một chút nhé....!!

Hồng gật đầu nói.

- Cậu chủ cứ đi đi. Khi nào bà dậy tôi sẽ chuyển lại lời của cậu cho bà....!!

Khoa không nói gì nữa. Anh chàng tự mở cổng, tiếng khóa kêu lạch cạch làm cho Khoa cảm thấy tim của mình cũng đang kêu lên như thế. Khoa không hiểu tại sao một cảm giác hồi hộp và lo lắng đang tràn ngập lên ở trong lòng.

.....

Do con đường bị ách tắc nên Khoa đến hơi muộn so với thời gian ước hẹn. Khoa bực cả mình, anh chàng không ngờ buổi đi hẹn ăn cơm đầu tiên với Dung lại gặp nhiều trở ngại như thế này. Chiếc xe ô tô của Khoa bị chen vào giữa, từng đoàn người nối đuôi nhau tạo nên một bầy cừu trong một trang trại chăn nuôi.

Khoa lăm bắm.

- Bây giờ nếu ai bị mất ngủ. Thay vì đếm xem có bao nhiêu cừu, họ nên đếm xem có bao nhiêu chiếc xe đang lưu thông ở trên đường vào lúc này còn hơn. Mình nghĩ ngay cả những người bị mất ngủ nặng cũng dễ dàng yên giấc vì xe cộ không biết đếm bao nhiêu cho xuê....!!

Chiếc xe hơi của Khoa nhích lên từng centimet một. Khoa đau cả đầu vì tiếng ồn của xe cộ và vì không gian chật chội toàn người là người như thế này. Khoa tự hỏi là không biết bao giờ người ta mới mở rộng thêm con đường lưu thông cho xe cộ đi. Nhìn số lượng xe càng ngày càng nhiều mà con đường không giãn nở được ra bao nhiêu, ngay cả vỉa hè giành cho người đi bộ, xe máy và xe đạp cũng chen vô khiến cho Khoa thêm một mối và không hy vọng có thể đến nhà hàng Pháp mà Dung đang đợi sớm.

Khoa nghĩ.

- Có lẽ mình nên gọi điện cho cô ta và bảo cô ta chờ mình thêm ít phút nữa. Vì con đường bị kẹt cứng xe như thế này thì mình làm sao mà đến đó nhanh được. Mình định bảo cô ta về nhà đi cho xong nhưng cô ta đã phải ngồi chờ mình gần cả buổi tối mình là đàn ông thì phải hành động làm sao cho xứng, không thể giống một kẻ thất hứa như đàn bà được....!!

Khoa bấm số máy di động của Dung. Anh chàng nói luôn khi biết Dung bắt máy.

- Tôi xin lỗi cô nhưng hiện giờ tôi đang bị kẹt xe nên không thể nào đến đó sớm được đâu. Nếu cô không phiền thì ngồi đợi tôi, còn nếu đói quá thì ăn trước đi....!!

Dung hơi thất vọng vì Khoa nói như thế. Cô ta hy vọng Khoa phải nói những lời khác kia. Nhưng mà không sao chỉ cần Khoa đến là được rồi. Dù có phải chờ Khoa cả đêm, cô ta cũng vui lòng làm điều đó. Nếu có ai rơi vào tình trạng mời Khoa đi ăn và đi chơi không biết bao nhiêu lần mà không được, chắc là sẽ hiểu tại sao Dung lại vui lòng chờ đợi.

- Anh cứ từ từ mà đi vì em cũng không đói và không vội lắm đâu....!!

Khoa nhìn xung quanh, anh chàng vội lái xe vì anh công an đã cho phép tuyến đường của Khoa được phép đi. Khoa từ tốn bảo Dung.

- Chào cô vì tôi phải lái xe nên không nói chuyện được với cô nữa đâu....!!

Dung ngọt ngào nói.

- Vâng, chào anh....!!

Hạnh phúc ngập tràn trong lòng và trên khuôn mặt của Dung. Chỉ mới được Khoa đồng ý đi ăn cùng cô nàng đã vui như bắt được vàng rồi, nếu mai sau Khoa nói lời yêu có lẽ cô nàng sẽ bị ngất vì sung sướng mất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Ánh mắt long lanh. Dung khẽ nhấp một ngụm cà phê, bàn tay nhẹ nhàng khoắng ly cà phê của mình. Dung mỉm cười ngọt như đường. Dung hít thật sâu, cô ta đang chuẩn bị tinh thần để nói chuyện với Khoa khi anh chàng tới đây.

Dung bẽn lèn mãi và hay mỉm cười làm cho mấy chàng trai xung quanh phải ngơ ngẩn ra mà ngấm. Họ ngất ngây vì trông cô nàng xinh đẹp và đáng yêu quá. Họ lăm bầm.

- Không biết con nhỏ kia đang đợi ai mà cô ta có vẻ vui mừng và háo hức thế nhỉ. Mình có nên sang làm quen với cô ta hay không...??

Vân và Duy chọn một bàn gần cửa sổ như đã định. Vân đưa mắt nhìn xung quanh. Nhìn những vị khách đang nói chuyện và ăn uống rôm rả với nhau. Vân bật cười, con nhỏ vui tươi hỏi Duy.

- Tôi không biết cảm giác của anh khi đi ăn nhà hàng và ăn với gia đình như thế nào nhưng với tôi mỗi cái đều có cái hay của nó....!!

Duy cũng đưa mắt nhìn xung quanh một lượt. Duy mỉm cười đáp lại lời của Vân.

- Với tôi ăn ở đâu cũng như thế thôi. Tôi chỉ cần no bụng của mình là xong. Tôi có thể ăn với gia đình, ở một nhà hàng nào đó hay thậm chí ăn ở trong phòng của mình cũng không làm cho tôi phiền lòng vì chưa món ăn nào thực sự làm tôi thích....!!

Vân khẽ liếc nhìn khuôn mặt chán nản của Duy một cái. Cô nàng phì cười hỏi tiếp.

- Anh đừng có xạo. Ai lại không có sở thích riêng của mình. Từ nhỏ tới giờ, chẳng lẽ không có món ăn nào làm cho anh thật sự thích hay sao...??

Duy lắc đầu đáp.

- Tôi nói thật là tôi chưa bao giờ thật sự thích bất cứ một món gì. Tôi nghĩ mình ăn như người ta sợ không ăn sẽ chết đói, thực phẩm cần cho cơ thể vì nó nuôi sống chúng ta. Cảm giác ngon miệng khi ăn làm cho người ta hưng phấn nhưng với tôi nó là bi kịch....!!

Vân không cãi lý với Duy nữa. Con nhỏ nhăn trán lại vì cái gì Duy cũng không biết và không có hứng thú. Vân kinh ngạc tột độ khi khám phá ra con người thật của Duy. Con nhỏ không ngờ ông chồng tương lai của mình lại chẳng biết một cái gì cả. Anh ta ngoài cái đầu thông minh được trang bị một mô kiến thức sâu xa và vĩ đại ra thì những kiến thức đời nhân xử thế, kiến thức về những sinh hoạt của đời sống hàng ngày anh ta chỉ đáng nhận những được những điểm không.

Vân giảng đạo.

- Tôi nghĩ anh nên đăng ký học lại lớp mẫu giáo đi vì ở đó bọn trẻ được dạy làm những công việc đơn giản và được cô giáo dạy cho cách kết bạn cũng như hòa đồng với người khác.....!!

Duy nhìn nụ cười thích thú và kinh ngạc của Vân. Anh chàng lặng thinh không nói gì. Vân gợi ý.

- Anh có muốn ăn gì thì gọi đi nhé. Tôi chỉ muốn thưởng thức đồ uống ở đây thôi. Lúc này khi lên đây tôi trông thấy một tờ áp phích dán mấy tờ tranh minh họa giới thiệu sơ qua về thức ăn và đồ uống ở đây. Tôi nghĩ là nó sẽ rất ngon nên muốn gọi uống thử....!!

Một cô gái ăn mặc theo kiểu tây. Cô ta mặc một cái áo sơ mi cộc tay và một cái váy màu trắng ngang gối, trên đầu đội một chiếc mũ ca nô màu đỏ. Trông cách ăn mặc và trang phục của nhà hàng này rất vui mắt. Vân thích thú nhìn những bước đi uyển chuyển của cô ta về phía bàn của mình.

Cô ta lịch sự chào hai người rồi đưa một tờ menu ra.

- Chào quý khách. Quý khách muốn ăn gì hay uống gì không ạ...??

Vân vẫn còn nhìn cô gái. Vân không trả lời mà giành quyền đó cho Duy. Duy cầm lấy menu, anh chàng đưa nó cho Vân rồi hỏi thúc.

- Cô ăn gì hay uống gì thì gọi trước đi....!!

Vân nhận nó từ tay của Duy. Cô nàng xem đi xem lại hai ba lần. Vân kinh hoàng vì ở đây món nào cũng mắc và không phù hợp với khẩu vị của cô nàng. Vân ngần ngừ gọi cho mình một ly nước mà con nhỏ trông thấy trước cửa. Vân cười tươi đọc cho chị bồi bàn nghe. Con nhỏ đẩy menu về phía của Duy. Vân nói.

- Đến lượt của anh rồi đấy....!!

Duy ngả người ra sau ghế, anh chàng đọc tờ menu mà như đang nghiên cứu một hợp đồng làm ăn. Vân nhìn phong cách đọc của anh chàng. Con nhỏ lăm bằm.

- Anh ta có cần phải chọn kỹ như thế hay không. Đúng là bó tay với anh ta, anh ta không biết là ai mà cũng như anh ta thì phải có bao nhiêu nhân viên phục vụ để đáp ứng yêu cầu của từng này vị khách....!!

Duy ngược mắt nhìn lên. Mặc dù đã xem đi xem lại nhưng Duy cũng không muốn ăn gì và cũng không thích gì cả. Anh chàng gọi hai món đồ ăn nhẹ và một chai rượu ngoại cho mình.

Chị nhân viên nhận lại tờ menu rồi lịch sự nói.

- Cảm ơn quý khách vì đã gọi thức ăn. Quý khách làm ơn một chút. Chúng tôi sẽ mang thức ăn cho quý vị lên....!!

Vân hài lòng và dễ dãi đáp.

- Vâng, chị cứ đi làm nhiệm vụ của mình đi. Bọn em có thể chờ được....!!

.....

Sau khi thoát khỏi những con đường chật cứng và chen lấn nhau. Cuối cùng Khoa cũng đến được nhà hàng mà Dung đang chờ.

Khoa lái xe vào nơi quy định. Anh chàng tắt máy, tút chìa khóa và đóng cửa xe ô tô lại. Khoa nhìn nhà hàng kiểu Pháp ba tầng trước mặt. Cảm giác hồi hộp và lo lắng càng lúc càng tăng. Khoa thở dài, khẽ vuốt mái tóc đen mượt ra đằng sau trán. Khoa bước đi khoan thai vào nhà hàng.

Vân và Duy đang thưởng thức đồ uống và đồ ăn của mình. Vân nhăn cả mặt lại vì một hương vị nồng nồng và chan chất đang tan chảy ở trong cổ họng và trên đầu lưỡi. Con nhỏ vội vớ lấy cốc nước rồi tu một hơi.

Duy khẽ rung cả người lên vì buồn cười. Anh chàng chưa thấy ai ăn uống hấp tấp và trẻ con như con nhỏ này. Ăn gì thì nó cũng phải từ từ và nhấm nháp từng tí một thôi chứ. Đây là một món ăn lạ có phải là món ăn mà nó ăn thường ngày đâu, nó ăn như thể nó đã quen với thức ăn kiểu này từ lâu lắm rồi vậy.

Duy đưa cho Vân một ít khăn giấy ở trên bàn. Anh chàng giục.

- Cô lau miệng của mình đi. Nếu không thích, cô nên gọi cho mình một món khác, đừng có cố ăn. Tôi sợ lúc về cô lại chạy đi chạy lại gần cái bồn cầu thì khổ....!!

Vân đang uống nước lọc. Con nhỏ phụt hết cả ra bàn. Vân ớn lạnh khi tưởng tượng ra cảnh mình ôm cứng lấy cái bồn cầu hồi thôi nên có bao nhiêu nước trong mồm Vân không kìm nén được nên văng cả ra.

Duy nhìn sững Vân như nhìn một con nhóc lên năm. Anh chàng nhăn mặt nói.

- Cô có biết làm mình bất lịch sự lắm không hả. Chúa ơi, cô hãy xem cô đang làm gì đây này, toàn bàn thức ăn văng đầy nước do cô thải ra. Cô đứng đồ trẻ con....!!

Vân đỏ bừng cả mặt vì xấu hổ và vì ngượng. Con nhỏ không ngờ mình lại quá khích như thế. Vân ngại ngùng quá, con nhỏ lắp bắp nói.

- Tôi xin lỗi, tôi không cố tình làm như thế đâu, chỉ vì anh nhắc đến cái bồn cầu nên tôi khiếp sợ quá thành ra bắn hết cả nước ra người anh...!!

Duy lắc đầu, anh chàng đứng dậy. Duy chán nản bảo Vân.

- Cô ngồi ở đây đợi tôi. Tôi cần đi vào phòng vệ sinh gội rửa những gì mà cô để lại trên quần áo của tôi...!!

Vân không dám nhìn vào mặt của Duy. Con nhỏ cúi đầu đáp.

- Anh cứ đi đi....!!

Duy bước đi, anh chàng hỏi anh bồi bàn đang thu dọn bát đĩa phòng vệ sinh của nhà hàng. Duy cảm ơn rồi đi theo hướng mà anh chàng kia chỉ.

Vân nhìn theo bóng dáng của Duy. Con nhỏ lẩm bẩm.

- Sao mình lại vô duyên như thế không biết. Mình đúng là không biết xấu hổ là gì....!!

Khoa rút điện thoại ra khỏi túi áo, anh chàng muốn hỏi Dung xem cô ta đang ngồi ở chỗ nào. Khoa choáng váng vì ở đây đông khách quá nên anh chàng sợ mình lại tốn thêm thời gian vô ích để tìm cô ta thay vào đó gọi điện ngay cho cô ta có phải là hay hơn không.

Dung đang ngồi mơ màng và đang tưởng tượng ra những cảnh nói chuyện lãng mạn với Khoa. Cô ta mân mê chiếc điện thoại trên tay, cô ta cũng đang chờ điện thoại của Khoa nên cô ta bắt máy ngay khi Khoa gọi.

- Anh đã đến nơi chưa...??

Khoa đang đứng dưới lầu. Anh chàng nhìn xung quanh một lần nữa. Khoa đáp.

- Tôi đang đứng ở dưới lầu. Cô đang ngồi ở chỗ nào...??

Cô ta mừng quá đến nỗi cái ly trên bàn suýt bị đổ do cô ta đứng lên vội vàng. Cô ta gấp gáp nói.

- Em đang đứng ở trên lầu. Anh có thể lên trên này hay không...??

Khoa đáp đúng hai câu.

- Được rồi...!!

Anh chàng cúp máy luôn. Dung hơi thất vọng vì cung cách nói chuyện cộc cằn của Khoa nhưng không sao vì cuối cùng Khoa cũng đến.

Vân đến sau Dung. Con nhỏ và Dung ngồi cách nhau không xa. Vân không nhận ra Dung vì cô ta ngồi quay lưng lại phía của con nhỏ và do hôm nay Dung thay đổi nhiều quá, từ quần áo đến tóc tai nên Vân không nhận ra cô ta cũng phải.

Vân giật mình vì giọng nói của cô gái ngồi cách Vân ba cái bàn gọi nhớ đến giọng nói của Dung - cô thư ký của Khoa. Vân lẩm bẩm.

- Không biết cô gái kia có phải là Dung hay không nhưng mà giọng nói thì có vẻ quen lắm....!!

Trong khi chờ đợi Duy. Vân đưa đôi mắt thờ ờ nhìn xung quanh. Con nhỏ ngắm nhìn từng vị khách đang ăn uống và đang nói chuyện ở đây. Trong con mắt trong veo của Vân. Vân thấy họ thật sang trọng và có phần hơi quá lỗ khi cười thật to và cố ý khoe mẽ sự giàu có và kiến thức của mình.

Vân nghĩ.

- Cái xã hội thượng lưu mà Duy đang sống có lẽ cũng không khác những kia là bao nhiêu. Họ có nhiều tiền của nhưng cuộc sống của họ nhạt nhẽo và vô vị quá. Với mình chỉ có tình thân và niềm vui mới là lẽ sống còn nếu không thì mình thà chọn một cuộc sống không giàu nhưng mà hạnh phúc còn hơn...!!

Vân nhìn ra lối cầu thang giành cho những người đi bộ. Con nhỏ đang đánh giá từng người đi lên đi xuống một. Vân tò mò muốn biết những người kia khi đi lên đây để ăn và khi đi xuống sau khi họ ăn xong thì có thái độ như thế nào. Họ có thỏa mãn với thức ăn mà họ đã gọi và số tiền mà họ đã trả hay không.

Vân ngán ngẫm vì buổi đi ăn hôm nay coi như bị hỏng vì con nhỏ đã lỡ làm cho Duy giận và làm bẩn áo của anh chàng mất rồi. Khoa cầm điện thoại trong tay, anh chàng bước lên lầu. Khoa đứng ở giữa lối đi, anh chàng đang cố xác định xem Dung đang ngồi ở chỗ nào.

Khoa và Vân giật mình vì giọng nói của Dung vang lên.

- Anh Khoa em ở đây...!!

Khoa nhìn về phía bàn của Dung. Cô nàng đứng lên, bàn tay khẽ vẫy vẫy. Vân nhìn sững ra cửa, tim của nhỏ đập thật nhanh. Vì không ngờ hôm nay có thể gặp được sếp ở đây. Vân không biết phải đối diện với Khoa như thế nào. Vân sợ bị Khoa mắng chửi vì cái tội dám bỏ công việc để đi chơi như thế này

Khoa đã xác định được chỗ của Dung ngồi, anh chàng khẽ đảo mắt ra xung quanh. Khoa kinh ngạc không kém gì Vân khi giáp mặt con nhỏ ở đây. Trái tim của Khoa đập thật nhanh. Từ sâu trong trái tim của mình Khoa không muốn Vân trông thấy Khoa đi ăn cùng với Dung. Khoa sợ Vân hiểu lầm mối quan hệ giữa Khoa và Dung.

Anh chàng không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ như thế. Nhưng những ý nghĩ đó cứ dồn dập dâng lên trong đầu làm cho Khoa khó xử. Anh chàng đứng chôn chân giữa lối đi. Khoa nửa muốn đến chỗ của Dung nửa muốn quay ra đi về.

Vân sau hai giây kinh ngạc con nhỏ quay mặt đi hướng khác. Đối với Khoa, Vân không biết là con nhỏ coi anh là gì, là bạn hay đơn giản là sếp của mình. Nhưng Khoa là người đầu tiên đã chăm sóc cho Vân khi ốm và là người đầu tiên bắt nạt được Vân.

Tận sâu thẳm trong lòng, Vân biết ơn Khoa và mãi coi anh là một người bạn tốt. Vân bối rối nhìn Khoa thêm một cái nữa, con nhỏ mấp máy môi nhưng không thốt nên lời.

Dung thấy Khoa cứ đứng im một chỗ mà không bước đến bàn của mình. Theo ánh mắt và hướng nhìn của Khoa. Dung ngạc nhiên vì không ngờ con nhỏ Vân cũng ở đây, tự nhiên một nỗi lo lắng và phiền muộn của cô ta dâng lên. Cô ta từng trông thấy cảnh Khoa ôm cứng lấy Vân ở trong văn phòng. Cô ta nghĩ.

- Không biết anh ấy có tình cảm gì với con nhóc này hay không mà tại sao anh ấy lại nhìn nó với ánh mắt tha thiết như thế kia. Không được, mình không thể để cho một con nhóc cướp đi người đàn ông mà mình đã si mê suốt một năm qua....!!

Dung hồi thúc Khoa.

- Kia anh. Tại sao anh còn đứng ở đó.....!!

Khoa thở ra một hơi thật dài. Bước chân của Khoa kêu lên những tiếng cộp cộp do đôi giày bằng da nện trên nền gạch. Trong một không gian đầy người như thế này nhưng họ cảm tưởng chỉ có ba người hiện diện và đang quát sát từng hành động và cử chỉ của người kia.

Vân biết là không thể nào tránh mặt được Khoa nên con nhỏ khẽ chào khi Khoa bước đến gần bàn của mình.

- Chào anh. Hôm nay anh cũng đến đây ăn à....??

Khoa nhìn Vân thật kỹ. Những nét buồn rầu và có một chút hối tiếc hiện lên trên khuôn mặt của Khoa. Anh chàng chán nản vì nghe tin Vân đi lấy chồng. Gặp mặt Vân thế này làm cho lòng của anh chàng vui lên một chút vì chẳng phải từ chiều tối giờ Khoa nhớ Vân đến nỗi không làm được gì hay sao.

- Cô cũng đi ăn ở đây à. Cô đi ăn một mình hay là đi cùng với ai...??

Vân chưa kịp đáp lời của Khoa. Duy từ trong buồng vệ sinh nam bước ra. Anh chàng sau khi gột rửa cẩn thận chiếc áo khoác bên ngoài. Duy là một người sạch sẽ nên chỉ hơi bị dơ một chút là anh chàng đã khó chịu rồi nói gì đến chuyện bị Vân phun cả nước ra áo.

Duy rửa mặt cho tỉnh táo, anh chàng soi khuôn mặt trong gương. Duy thở dài lắm lắm.

- Con nhóc đó chuyên môn đi gây họa. Từ khi mình gặp nó mình bị nó làm cho thất điên bát đảo, từ những cú ngã do trượt chân, bị bà mẹ nóng tính của nó đánh cho một cái tát và một cái vụt vào mông. Bây giờ nó còn cho mình hứng hết nước của nó nữa chứ, không biết mai sau khi sống cùng nhau nó còn gây ra những chuyện gì nữa.....!!

Duy lắc đầu, tuy hơi bức mình nhưng Duy lại thích những điều đó, cuộc sống của anh chàng tẻ nhạt quá nên muốn có thêm những thú vị nho nhỏ và những bất ngờ mà Vân tạo ra. Con nhỏ là một người không mong muốn và không phải là cô gái mà Duy vẫn thường hình dung khi lấy làm vợ nhưng có lẽ điều này không phải là thích mà được vì trái tim tự biết lựa chọn ai phù hợp cho mình. Lý trí và những suy nghĩ logic của Duy không có tác dụng trong trường hợp này.

Duy lau khô tay bằng chiếc khăn giấy đút trong túi áo. Anh chàng vứt nó vào thùng rác rồi bước ra bên ngoài. Duy tự hỏi là Vân đang làm gì, con nhỏ đã ăn xong chưa hay lại đang ngồi ngăm nhìn xung quanh.

Duy ngạc nhiên khi trông thấy Vân đang nói chuyện với một chàng trai lạ. Duy có hơi ghen tị vì anh ta cũng phong độ không kém Duy bao nhiêu mà anh ta còn chững trạc và trưởng thành nữa. Không lẽ con nhỏ Vân quen biết với anh ta.

Vân vừa nhìn thấy Duy, con nhỏ cảm thấy hơi ngại nên lúng túng nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Anh đã gột rửa xong rồi đấy à.....??

Khoa nhìn sững Duy. Anh chàng ngắm Duy từ đầu xuống chân. Theo nhận xét ban đầu và sơ qua của Khoa, Duy là một chàng trai khoảng 18, 19 tuổi; đẹp trai và có vóc dáng như một người mẫu; khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt sâu và cái môi lúc nào cũng mím lại, anh chàng này xem ra rất ương bướng và là một người bất cần đời.

Vân thấy Khoa và Duy nhìn nhau không chớp, con nhỏ chẳng hiểu gì cả. Vân giới thiệu cho Duy biết.

- Đây là anh Khoa, sếp của tôi....!!

Vân chỉ vào Duy.

- Còn đây là Duy. Anh ấy là ... là....!!

Con nhỏ ấp úng không biết nói thế nào cho đúng. Duy nghe Vân nhắc đến cái tên Khoa, anh chàng đang sục sôi một sự tức giận và hờn ghen vô cớ vì đây chẳng phải ông sếp mà Vân khen đẹp trai và nhất quyết không chịu nghỉ khi Duy ép hay sao. Thấy ánh mắt dịu dàng của Khoa khi nhìn Vân làm cho Duy càng thêm hờn ghen, Duy đáp thay lời của Vân.

- Chào anh. Hân hạnh được gặp anh. Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy....!!

Dung đã bước đến gần bàn của Vân từ khi nào rồi. Cô ta không muốn Khoa gần gũi với Vân quá. Theo trực giác của một người phụ nữ cô ta không nghĩ Khoa đối xử và coi Vân như những cô nhân viên bình thường khác mà hình như trong lòng của Khoa đang nhen nhóm một mình cảm nam nữ với con nhóc Vân.

Dung đón nhận tin Vân có chồng với một sự vui mừng và tò mò. Cô ta không ngờ con nhóc có tí tuổi đầu này lại lấy chồng trước cả cô ta và không ngờ nó lại yêu sớm thế. Cô ta cười toe vì nếu Vân đi lấy chồng và đã yêu người khác thì còn ai đi tranh giành Khoa với cô ta nữa. Cô ta chưa bao giờ hạnh phúc và thanh thản như lúc này.

Khuôn mặt của Khoa tái lại, trái tim của anh chàng như ngừng đập trong vòng mấy giây. Bàn tay run run, Khoa nhìn Duy thật kỹ và nhìn cả Vân nữa. Khoa thở dài vì Vân và Duy đẹp đôi quá, Duy cách tuổi của Vân không xa, họ còn trẻ nên có nhiều sở thích và đam mê giống nhau. Còn Khoa đã gần ba mươi rồi nên so với Vân, Khoa thấy mình không xứng và không thể nào sánh được với Duy.

Sự tự ti làm cho Khoa mãi không cất nổi nên lời. Khoa đứng lặng nhìn hai người, Khoa cứ đứng mãi như thế nếu như không có sự nhắc khéo của Dung thì có lẽ anh chàng lại tưởng đang đứng một mình trong căn phòng ở nhà.

- Chúng ta đừng làm phiền họ nữa. Em và anh về bàn của mình đi thôi....!!

Duy nhìn thật sâu vào đôi mắt của Khoa khi nhìn Vân. Duy thấy lo ngại vì Khoa nhìn Vân giống hệt cách lúc Duy nhìn Vân. Duy giật mình nghĩ.

- Không lẽ anh ta cũng thích con nhỏ này. Nếu thế mình phải làm sao, mình có nên tách Vân ra khỏi Khoa không hay là để cho họ tự do được ở bên nhau. Mình đã hứa là không xen vào đời tư của cô ta nhưng trái tim và lòng của mình lại không muốn điều đó xảy ra. Có phải mình ghen tị vì cô ta mới đồng ý làm bạn với mình nên mình không muốn san sẻ tình cảm này với người khác hay không....!!

Khoa đã xác định được chỗ của Dung ngồi, anh chàng khê đảo mắt ra xung quanh. Khoa kinh ngạc không kém gì Vân khi giáp mặt con nhỏ ở đây. Trái tim của Khoa đập thật nhanh. Từ sâu trong trái tim của mình Khoa không muốn Vân trông thấy Khoa đi ăn cùng với Dung. Khoa sợ Vân hiểu lầm mối quan hệ giữa Khoa và Dung.

Anh chàng không hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ như thế. Nhưng những ý nghĩ đó cứ dồn dập dâng lên trong đầu làm cho Khoa khó xử. Anh chàng đứng chôn chân giữa lối đi. Khoa nửa muốn đến chỗ của Dung nửa muốn quay ra đi về.

Vân sau hai giây kinh ngạc con nhỏ quay mặt đi hướng khác. Đối với Khoa, Vân không biết là con nhỏ coi anh là gì, là bạn hay đơn giản là sếp của mình. Nhưng Khoa là người đầu tiên đã chăm sóc cho Vân khi ốm và là người đầu tiên bắt nạt được Vân.

Tận sâu thẳm trong lòng, Vân biết ơn Khoa và mãi coi anh là một người bạn tốt. Vân bối rối nhìn Khoa thêm một cái nữa, con nhỏ mấp máy môi nhưng không thốt nên lời.

Dung thấy Khoa cứ đứng im một chỗ mà không bước đến bàn của mình. Theo ánh mắt và hướng nhìn của Khoa. Dung ngạc nhiên vì không ngờ con nhỏ Vân cũng ở đây, tự nhiên một nỗi lo lắng và phiền muộn của cô ta dâng lên. Cô ta từng trông thấy cảnh Khoa ôm cứng lấy Vân ở trong văn phòng. Cô ta nghĩ.

- Không biết anh ấy có tình cảm gì với con nhóc này hay không mà tại sao anh ấy lại nhìn nó với ánh mắt tha thiết như thế kia. Không được, mình không thể để cho một con nhóc cướp đi người đàn ông mà mình đã si mê suốt một năm qua....!!

Dung hồi thúc Khoa.

- Kia anh. Tại sao anh còn đứng ở đó.....!!

Khoa thở ra một hơi thật dài. Bước chân của Khoa kêu lên những tiếng cộp cộp do đôi giày bằng da nện trên nền gạch. Trong một không gian đầy người như thế này nhưng họ cảm tưởng chỉ có ba người hiện diện và đang quát sát từng hành động và cử chỉ của người kia.

Vân biết là không thể nào tránh mặt được Khoa nên con nhỏ khẽ chào khi Khoa bước đến gần bàn của mình.

- Chào anh. Hôm nay anh cũng đến đây ăn à...??

Khoa nhìn Vân thật kỹ. Những nét buồn rầu và có một chút hối tiếc hiện lên trên khuôn mặt của Khoa. Anh chàng chán nản vì nghe tin Vân đi lấy chồng. Gặp mặt Vân thế này làm cho lòng của anh chàng vui lên một chút vì chẳng phải từ chiều tới giờ Khoa nhớ Vân đến nỗi không làm được gì hay sao.

- Cô cũng đi ăn ở đây à. Cô đi ăn một mình hay là đi cùng với ai...??

Vân chưa kịp đáp lời của Khoa. Duy từ trong buồng vệ sinh nam bước ra. Anh chàng sau khi gột rửa cẩn thận chiếc áo khoác bên ngoài. Duy là một người sạch sẽ nên chỉ hơi bị dơ một chút là anh chàng đã khó chịu rồi nói gì đến chuyện bị Vân phun cả nước ra áo.

Duy rửa mặt cho tỉnh táo, anh chàng soi khuôn mặt trong gương. Duy thở dài lắm lắm.

- Con nhóc đó chuyên môn đi gây họa. Từ khi mình gặp nó mình bị nó làm cho thất điên bát đảo, từ những cú ngã do trượt chân, bị bà mẹ nóng tính của nó đánh cho một cái tát và một cái vụt vào mông. Bây giờ nó còn cho mình hứng hết nước của nó nữa chứ, không biết mai sau khi sống cùng nhau nó còn gây ra những chuyện gì nữa.....!!

Duy lắc đầu, tuy hơi bức mình nhưng Duy lại thích những điều đó, cuộc sống của anh chàng tẻ nhạt quá nên muốn có thêm những thú vị nho nhỏ và những bất ngờ mà Vân tạo ra. Con nhỏ là một người không mong muốn và không phải là cô gái mà Duy vẫn thường hình dung khi lấy làm vợ nhưng có lẽ điều này không phải là thích mà được vì trái tim tự biết lựa chọn ai phù hợp cho mình. Lý trí và những suy nghĩ logic của Duy không có tác dụng trong trường hợp này.

Duy lau khô tay bằng chiếc khăn giấy đút trong túi áo. Anh chàng vứt nó vào thùng rác rồi bước ra bên ngoài. Duy tự hỏi là Vân đang làm gì, con nhỏ đã ăn xong chưa hay lại đang ngồi ngắm nhìn xung quanh.

Duy ngạc nhiên khi trông thấy Vân đang nói chuyện với một chàng trai lạ. Duy có hơi ghen tị vì anh ta cũng phong độ không kém Duy bao nhiêu mà anh ta còn chững trạc và trưởng thành nữa. Không lẽ con nhỏ Vân quen biết với anh ta.

Vân vừa nhìn thấy Duy, con nhỏ cảm thấy hơi ngại nên lúng túng nói.

- Anh đã gột rửa xong rồi đấy à.....??

Khoa nhìn sững Duy. Anh chàng ngắm Duy từ đầu xuống chân. Theo nhận xét ban đầu và sơ qua của Khoa. Duy là một chàng trai khoảng 18, 19 tuổi; đẹp trai và có vóc dáng như một người mẫu; khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt sâu và cái môi lúc nào cũng mím lại, anh chàng này xem ra rất ương bướng và là một người bất cần đời.

Vân thấy Khoa và Duy nhìn nhau không chớp, con nhỏ chẳng hiểu gì cả. Vân giới thiệu cho Duy biết.

- Đây là anh Khoa, sếp của tôi.....!!

Vân chỉ vào Duy.

- Còn đây là Duy. Anh ấy là ... là.....!!

Con nhỏ ấp úng không biết nói thế nào cho đúng. Duy nghe Vân nhắc đến cái tên Khoa, anh chàng đang sục sôi một sự tức giận và hờn ghen vô cớ vì đây chẳng phải ông sếp mà Vân khen đẹp trai và nhất quyết không chịu nghỉ khi Duy ép hay sao. Thấy ánh mắt dịu dàng của Khoa khi nhìn Vân làm cho Duy càng thêm hờn ghen, Duy đáp thay lời của Vân.

- Chào anh. Hân hạnh được gặp anh. Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy....!!

Dung đã bước đến gần bàn của Vân từ khi nào rồi. Cô ta không muốn Khoa gần gũi với Vân quá. Theo trực giác của một người phụ nữ cô ta không nghĩ Khoa đối xử và coi Vân như những cô nhân viên bình thường khác mà hình như trong lòng của Khoa đang nhen nhóm một mình cảm nam nữ với con nhóc Vân.

Dung đón nhận tin Vân có chồng với một sự vui mừng và tò mò. Cô ta không ngờ con nhóc có tí tuổi đầu này lại lấy chồng trước cả cô ta và không ngờ nó lại yêu sớm thế. Cô ta cười toe vì nếu Vân đi lấy chồng và đã yêu người khác thì còn ai đi tranh giành Khoa với cô ta nữa. Cô ta chưa bao giờ hạnh phúc và thanh thản như lúc này.

Khuôn mặt của Khoa tái lại, trái tim của anh chàng như ngừng đập trong vòng mấy giây. Bàn tay run run, Khoa nhìn Duy thật kỹ và nhìn cả Vân nữa. Khoa thở dài vì Vân và Duy đẹp đôi quá, Duy cách tuổi của Vân không xa, họ còn trẻ nên có nhiều sở thích và đam mê giống nhau. Còn Khoa đã gần ba mươi rồi nên so với Vân, Khoa thấy mình không xứng và không thể nào sánh được với Duy.

Sự tự ti làm cho Khoa mãi không cất nổi nên lời. Khoa đứng lặng nhìn hai người, Khoa cứ đứng mãi như thế nếu như không có sự nhắc khéo của Dung thì có lẽ anh chàng lại tưởng đang đứng một mình trong căn phòng ở nhà.

- Chúng ta đừng làm phiền họ nữa. Em và anh về bàn của mình đi thôi...!!

Duy nhìn thật sâu vào đôi mắt của Khoa khi nhìn Vân. Duy thấy lo ngại vì Khoa nhìn Vân giống hệt cách lúc Duy nhìn Vân. Duy giật mình nghĩ.

- Không lẽ anh ta cũng thích con nhỏ này. Nếu thế mình phải làm sao, mình có nên tách Vân ra khỏi Khoa không hay là để cho họ tự do được ở bên nhau. Mình đã hứa là không xen vào đời tư của cô ta nhưng trái tim và lòng của mình lại không muốn điều đó xảy ra. Có phải mình ghen tị vì cô ta mới đồng ý làm bạn với mình nên mình không muốn san sẻ tình cảm này với người khác hay không...!!

.....

Khoa trước khi đi về bàn của Dung. Anh chàng còn quay lại nhìn Vân thêm một cái nữa. Sự chán nản của Khoa ngày càng gia tăng, anh chàng không còn hứng thú ăn uống hay là nói chuyện với Dung. Khoa chỉ mong nhanh về đến nhà để ngủ hay là đọc tài liệu công việc của ngày mai.

Dù trong lòng muốn như thế nhưng Khoa hiểu không thể bỏ về vào lúc này nhất là khi bắt Dung chờ đợi mấy tiếng đồng hồ. Dung thấy khuôn mặt rầu rầu và ánh mắt đau khổ của Khoa. Dung vừa tức giận vừa ghen tuông với Vân. Cô ta hiểu là Khoa đã bắt đầu yêu Vân mất rồi nên anh ta mới có thái độ thất vọng và mất mát như thế kia khi biết Vân đã có chồng chưa cưới.

Dung cố mỉm cười và cố nói vui về đề xua tan đi không khí ngượng ngùng và chán nản giữa hai người. Cô ta ân cần hỏi.

- Anh muốn ăn gì...??

Khoa khẽ quay đầu về hướng bàn của Vân và Duy. Anh chàng nhìn Vân đang nở một nụ cười thật tươi với Duy, đó là nụ cười đẹp nhất mà Khoa chưa bao giờ nhìn thấy khi Vân ở bên Khoa. Khoa ghen tị với Duy, anh chàng cảm thấy bức bối với mọi thứ xung quanh ở đây. Khoa giật mình trả lời Dung.

- Tôi không muốn ăn gì cả. Cô thích ăn gì thì gọi đi nhé, cô đừng vì tôi mà nhịn đói như thế là không hay đâu...!!

Dung thấy Khoa cứ thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía bàn của Vân. Cô ta đau đớn vì tuy Khoa ngồi sát bên cạnh nhưng tâm trí và tình cảm của Khoa lại hướng cả về phía của Vân. Dung buồn chán nghĩ.

- Có lẽ trong lòng của anh ấy mình chỉ là một cô nhân viên bình thường mà thôi. Suốt một năm làm việc cùng với nhau anh ấy chưa bao giờ nhìn mình và cười với mình như cái cách anh ấy nhìn và cười với Vân. Tại sao một con nhóc chỉ làm việc cùng với anh ấy trong vòng có một tuần lại có thể thay đổi tình cảm của anh ấy nhanh đến thế....!!

Đôi mắt của Dung đỏ hoe, trái tim của cô ta rỉ máu. Dung muốn hôm nay phải thật say để quên đi sự thật là Khoa không hề chú ý gì tới mình và cũng muốn quên đi Khoa đang thích Vân - một con nhóc mới có tí tuổi đầu. Tại sao nó lại may mắn hơn cô ta, nó vừa có được một anh chàng chồng chưa cưới đẹp trai, trẻ trung và đầy quyến rũ và vừa có một người đàn ông trưởng thành, có nhiều nét phong trần, tài giỏi và tốt bụng như Khoa yêu nó.

Dung không có gì cả, cô ta chỉ yêu duy nhất một mình Khoa mà thôi, tại sao anh không chú ý gì tới cô ta. Cô ta đã nhìn ngắm anh và làm cho anh không biết bao nhiêu việc nhưng anh luôn đẩy cô ta ra xa. Tình yêu là gì mà cô ta phải đau khổ như thế này.

Nụ cười trên môi của Dung đã tắt từ lâu lắm rồi, một nỗi hờn ghen và chán nản len lỏi lên làm cho cô ta cảm thấy khó thở. Cô ta ngước đôi mắt tuyệt vọng lên nhìn Khoa, cô ta buồn nói.

- Hôm nay anh sẽ uống rượu với em cho đến say thì thôi chứ...??

Khoa ngạc nhiên nhìn cơ thể héo rũ của Dung, còn đâu một Dung luôn tươi cười và hay nói những câu xốc nổi với sếp nữa mà thay vào đó là một Dung đầy đau khổ và đầy thất vọng.

Khoa háp tấp hỏi Dung.

- Cô đã gặp phải chuyện gì hay sao mà trông cô buồn thảm đến thế. Cô có cần tôi giúp gì cho cô hay không...??

Dung sụt khúc khi nghe giọng nói đầy quan tâm của Khoa. Dung gắng gượng nói.

- Tôi chỉ hơi buồn một chút thôi. Tại vì trong cuộc sống đôi khi có những chuyện không như mong muốn và ước vọng của bản thân....!!

Dung rụt rè nắm lấy bàn tay của Khoa. Khoa vội rụt ngay bàn tay của mình lại, anh chàng ngượng ngùng và không được tự nhiên lắm khi nhìn vào ánh mắt đắm say của Dung khi nhìn mình. Khoa lảng tránh ánh mắt đó của Dung, anh chàng nói.

- Cô cần tôi gọi món gì đó cho cô ăn không...??

Dung thất vọng vì Khoa không đáp lại cử chỉ dịu dàng của cô ta. Tình yêu đơn phương làm cho cơ thể và trái tim của cô ta nhức nhối. Cô ta vẫn chưa có cơ hội bày tỏ tình cảm của mình cho Khoa biết. Cô ta vẫn luôn chờ đợi và hy vọng Khoa sẽ đáp lại tình cảm của cô ta nhưng đã hơn một năm nay Khoa vẫn đứng đưng như không. Dung lí nhí nói.

- Anh gọi cho em mấy chai rượu và thức ăn nhé vì em đã đói lắm rồi...!!

Khoa nhìn thật kỹ vào khuôn mặt phụng phịu và trẻ con của Dung. Anh chàng ngạc nhiên vì tại sao bao lâu nay, anh chàng không phát hiện ra Dung cũng có những nét đáng yêu như thế này. Hằng ngày gặp mặt ở công ty và có đôi khi hai người đi công tác cùng nhau nhưng Khoa luôn tỏ ra xa cách và không muốn nói chuyện cùng với Dung vì anh chàng không thể nào chịu đựng được cái tính hay xen vào chuyện riêng tư và cá nhân của Dung.

Khoa đã bao nhiêu lần nhắc nhở Dung là đừng có vượt quá bổn phận và trách nhiệm của một cô thư ký nhưng Dung coi như là chưa từng nghe và hiểu những lời đó của Khoa. Cô ta không muốn Khoa gặp mặt hay có quan hệ với các đối tác là nữ. Nếu họ có muốn mời Khoa đi ăn và đi đâu đó, cô ta luôn làm khó và có thái độ ghen tuông. Có lẽ cô ta đã yêu Khoa đến phát rồ rồi nên không còn biết phân biệt đâu là đúng và đâu là sai nữa.

Khoa tâm trạng cũng đang buồn nên không phản đối ý muốn của Dung. Hai người gọi bốn chai rượu, vài đĩa thức ăn. Cả hai bắt đầu uống và nói chuyện với nhau.

Duy từ lúc gặp Khoa, anh chàng ngồi im như tượng. Duy không nói và không làm gì cả. Duy khoanh tay lại, anh chàng đang nghĩ lung tung ở trong đầu. Chưa có lúc nào Duy lại lo sợ vợ như lúc này. Duy thấy dấu hiệu cảnh báo ở khắp mọi nơi. Anh chàng nhìn Vân thật kỹ, Duy muốn xác định xem Vân có tình cảm hay một ý nghĩa gì đó đối với Khoa hay không nhưng anh chàng đành chịu. Vân ngược lại, con nhỏ không nghĩ ngợi hay lo lắng về bất cứ điều gì cả. Con nhóc đang say sưa mê những que diêm xanh đỏ.

Vân ngược đôi mắt trong veo và tò mò lên hỏi Duy.

- Tôi có thể đem những que diêm này về nhà của mình coi như là quà tặng hay không...??

Duy nhìn bàn tay của Vân đang khum lại, những que diêm đang nằm in trong lòng bàn tay của Vân. Duy lấy ngón trỏ khẽ sờ nhẹ lên chúng. Một ý nghĩ trẻ con và tinh nghịch hiện lên trong đầu của Duy, anh chàng khẽ mỉm cười bảo Vân.

- Tại sao lại không. Cô có muốn ngày nào chúng ta cũng đến đây ăn coi như là điểm hẹn và cùng nhau sưu tầm những bao diêm rồi đút vào trong một cái lọ hay không...??

Vân mỉm cười sung sướng đáp lại.

- Tôi và anh ghé tay ước hẹn với nhau nhé. Nếu ai làm sai lời hứa thì sẽ bị phạt, anh có chịu không nào...??

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Duy bật cười thật tươi, anh chàng không ngờ con nhỏ còn trẻ con hơn cả mình. Nó đã gần 17 tuổi rồi mà còn ghé tay làm tin nữa chứ. Nhưng mà cũng thú vị đấy. Duy chỉ ngón út bên tay phải của mình ra, anh chàng nheo mắt bảo Vân.

- Chúng ta ghé tay đi nào....!!

Vân chìa ngón út bên tay trái ra. Hai người cùng mỉm cười rồi cùng móc hai ngón tay vào nhau. Trong một giây họ như trở về tuổi thơ của mình. Họ quên đi mọi thứ trong lòng chỉ có niềm vui và một nỗi nhớ tràn ngập những kỷ ức mà đã lâu rồi dòng chảy của thời gian và những lo toan làm cho họ quên đi.

.....

Vân nhìn đồng hồ treo tường của nhà hàng. Thấy đã hơn mười giờ rồi, con nhỏ giục Duy.

- Chúng ta về thôi. Tôi không muốn bố mẹ, ông nội và mẹ của anh lo cho chúng ta....!!

Duy nhìn đồng hồ đang đeo ở tay. Anh chàng nói.

- Cô có muốn đi đâu đó chơi rồi trở về nhà hay không...??

Vân muốn được hít thở không khí bên ngoài nhưng đã khuya như thế này rồi còn đi đâu được nữa. Vân chán nản nói.

- Để hôm khác đi anh. Trời lại đang mưa to và cũng quá giờ đi ngủ rồi, tôi không muốn sáng mai đi làm muộn....!!

Duy nghe Vân nhắc đến việc làm. Anh chàng không yên tâm để Vân và Khoa một mình với nhau. Anh chàng yêu cầu.

- Cô không thể nào nghĩ việc ở đó được hay sao...??

Vân nhắc Duy.

- Anh đừng quên những gì mà anh hứa với tôi đấy nhé. Nếu anh vi phạm tôi sẽ không tuân thủ theo lời của anh nữa đâu, lúc đó anh đừng nói tôi là người bội ước trước....!!

Duy lặng thinh nghĩ ngợi. Anh chàng không muốn Vân đến công ty của Khoa làm việc tí nào. Nếu Khoa là một ông chủ hay một ông bác thì Duy còn yên tâm cho Vân đi nhưng Khoa vừa đẹp trai, vừa nam tính lại giàu có như thế kia làm sao anh chàng để cô vợ xinh đẹp của mình dành tám tiếng một ngày bên Khoa được.

Nhưng Duy lấy lý do gì để ngăn cản Vân đây. Con nhỏ đến đó là để làm việc, Duy cũng không muốn một cô vợ suốt ngày chỉ biết chùng diện và không muốn làm gì cả. Duy thấy bản thân mâu thuẫn quá, một nửa anh chàng thích những cô gái thông minh, có thể nói chuyện và bàn luận với anh chàng mọi vấn đề nhưng mặt khác Duy không muốn người con gái của mình thông minh và mạnh mẽ quá vì như thế cô ấy đâu cần anh chàng bảo vệ và lo lắng cho cô ấy.

Duy thần thờ như một người mất hồn. Duy bây giờ không còn giống Duy của lúc trước nữa, chỉ trải qua có một buổi chiều và gần mấy tiếng đồng hồ vào buổi tối với Vân, Duy cảm thấy như đã trôi qua một thế kỉ. Vân là định mệnh và là người thích hợp cho Duy lựa chọn để trở thành một người bạn tri kỉ suốt đời hay chỉ là một người bạn bình thường của Duy mà thôi. Đây là câu hỏi mà Duy vẫn chưa trả lời được, Duy hy vọng trong ba tháng thử thách Duy sẽ có được một câu trả lời thỏa đáng cho mình.

Vân đứng lên, con nhỏ khẽ liếc về phía bàn của Khoa. Vân bối rối khi bắt gặp ánh mắt của Khoa. Cả hai vội vàng quay đi. Vân không hiểu thái độ của sếp sao lại lạ lùng như thế, tại sao Khoa không mắng chửi khi biết Vân rảnh rỗi đi chơi mà không chịu đi làm như mọi khi mà lại im lặng và không có biểu hiện gì. Không lẽ hôm nay sếp tự nhiên tốt tính. Vân bảo Duy.

- Anh ngồi đây đợi tôi một chút nhé. Tôi cần sang chào sếp của mình một tiếng....!!

Vân bước sang bên bàn của Khoa. Con nhỏ thấy Dung và Khoa đã uống gần hết mấy chai rượu, Dung đỏ bừng cả mặt lên vì uống quá nhiều, còn Khoa cũng đang ngất ngà ngất ngưỡng. Vân tròn mắt nhìn hai người và thắc mắc tại sao họ lại uống rượu như điên thế này. Không lẽ hai người đang có chuyện gì buồn.

Vân lễ phép nói.

- Chúng em có chuyện nên về trước đây. Chúc hai anh chị ở lại vui vẻ....!!

Vân định quay bước đi. Khoa nhếch mép lên, anh chàng nhìn Duy một cái rồi bảo Vân.

- Cô vui vẻ quá nhỉ, tôi tưởng hôm nay gia đình hai bên của cô họp mặt để bàn chuyện cưới xin của hai người thế mà tôi lại thấy cô rảnh rang đi hẹn hò với anh ta. Cô định lừa dối tôi như một đứa trẻ hay sao...??

Vân nghe giọng nói tức giận và cay cú của sếp. Vân tưởng mình lừa dối Khoa nên mới bị Khoa mắng, con nhỏ đâu có biết là anh chàng đang ghen nên mới làm như thế.

- Em xin lỗi, em hứa sáng mai sẽ đi làm sớm....!!

Khoa rót rượu vào ly, anh chàng hỏi thúc Dung.

- Sao cô không uống nốt ly rượu của cô đi. Sau khi uống xong ly rượu này chúng ta cũng nên về nhà để nghỉ ngơi vì cũng đã khuya lắm rồi...!!

Dung nhìn Vân đầy oán trách. Vân ngờ ngác không hiểu, con nhỏ luôn bị Dung ghét dù Vân không làm gì cô ta cả. Vân nhớ những lúc Dung gặp Vân trong văn phòng của Khoa, cô ta bao giờ cũng nói mai mữa vài câu hay nhìn Vân như muốn đánh cho Vân vài cái tát. Vân nghĩ mãi cũng không ra được lý do Dung thù ghét mình.

Vân nhìn Khoa và Dung, con nhỏ tưởng hai người là người yêu nên mới rủ nhau đi ăn và uống rượu sau giờ tan cả ở công ty. Vân mỉm cười nói.

- Em đi đây....!!

Vân bước đi luôn, con nhỏ thích thú nghĩ.

- Không ngờ ông sếp khó tính của mình cũng có người yêu. Nhưng điều ngạc nhiên nhất là ông ta lại đi yêu cô thư ký. Hay thật, bà nội của anh ta chắc sẽ vui lắm khi biết anh ta có người yêu...!!

Duy thấy nụ cười tươi rói của Vân. Anh chàng nhìn về phía bàn của Khoa. Duy không thấy biểu hiện ghen tuông hay tức giận của Vân khi biết Khoa đi với một người con gái khác. Anh chàng lẩm bầm.

- Không biết cô ta có yêu anh chàng giám đốc của cô ta hay không. Mình hy vọng hai người không có bất cứ dấu hiệu tình cảm gì nếu không mình phải làm sao đây vì hình như mình không chỉ coi Vân là bạn mà còn có một cảm giác nào đó đang dâng lên ở trong lòng của mình thì phải...!!

Duy ngu ngơ không hiểu gì cả, mười tám năm qua anh ta không yêu ai và không trải qua những cảm giác hồi hộp, bồn chồn và ghen tuông khi biết người con gái mà mình quen được một người con trai khác để ý và quan tâm đến. Mặc dù hơi ngốc nghếch nhưng cái gì diễn ra trong tự nhiên và trong thâm lặng bao giờ cũng đẹp và tinh khiết hơn một kẻ lồi đời nhưng không được trong sáng và hồn nhiên như tình cảm của họ.

Vân vui vẻ giục Duy.

- Chúng ta đi về thôi....!!

Trên tay của Vân là một bao diêm màu xanh rất xinh. Con nhỏ mập mề nó như một báu vật. Vân muốn khi trở về khách sạn, con nhỏ sẽ sắp những que diêm này thành hình một con hạc đầy màu sắc. Vân đoán nó chắc là sẽ đẹp lắm, Vân muốn tặng nó cho Duy khi hoàn thành xong.

Vân quay nghiêng người sang trái con nhỏ ngáy thơ hỏi Duy.

- Chúng ta có cần trả họ tiền thức ăn hay không. Tôi sợ nếu mình đưa hai tấm vé kia ra nhờ họ không nhận thì sao...??

Duy trấn an Vân.

- Cô không cần lo về vấn đề đó, nếu họ không nhận tôi sẽ trả họ bằng tiền....!!

Chị phục vụ lúc này bước đến, chị lịch sự hỏi Vân và Duy.

- Quý khách đã dùng bữa xong chưa ạ...??

Vân gật đầu nói.

- Bọn em đã dùng xong rồi. Chị làm ơn dọn bàn dùm cho em...??

Duy khẽ mỉm cười, anh chàng thấy con nhỏ với ai nó cũng lịch sự và lễ phép ngay với những người làm công của anh chàng, con nhỏ cũng cung kính như họ là bề trên của con nhỏ vậy. Thái độ tôn trọng của Vân với người khác không có gì là xấu cả nhưng đôi khi với người khác nhất là với những người làm thuê cho mình, chúng ta cần phải thể hiện cho họ biết ai mới làm chủ, có như thế những mệnh lệnh ban ra họ mới nghiêm chỉnh tuân theo.

Duy nghĩ.

- Mình cần phải dạy cho nhỏ này cách đối xử và phải ăn nói như thế nào với những người làm công trong khách sạn. Nếu không con nhỏ bị biến thành một nhân viên của họ cũng nên. Điều đó mà xảy ra thì còn gì là mặt mũi của mình nữa....!!

.....

Duy đưa cho chị nhân viên hai cái vé mà bà mẹ trẻ đã đưa. Chị cầm lấy, chị liếc sơ qua. Chị mỉm cười nói.

- Đây là vé ăn cơm miễn phí một lần ở nhà hàng của chúng tôi. Cảm ơn quý khách đã tới dùng bữa. Hẹn gặp lại quý khách vào lần sau....!!

Vân mỉm cười đáp lại.

- Vâng, cảm ơn chị...!!

Con nhỏ gật đầu thật lễ phép. Duy khoanh tay lại, anh chàng nhìn cô vợ chưa cưới thật vui mắt. Trong lòng của anh chàng đang cười thầm. Anh chàng nghĩ.

- Con nhóc này trẻ con quá, dù nó có lịch sự và ngoan ngoãn đi chăng nữa thì nó cũng phải biết dùng đúng vào những trường hợp cụ thể chứ. Tại sao với ai nó cũng áp dụng được là thế nào. Con nhóc này xem ra mình cần phải dạy nó nhiều thứ đây.....!!

Duy đứng dậy, anh chàng khẽ liếc xéo về phía bàn của Khoa. Duy thấy Khoa cũng đang nhìn Vân, Duy đọc được trong ánh mắt của Khoa chứa đựng những nỗi buồn, sự tiếc nuối và một chút hờn ghen. Duy giật mình lắm lắm.

- Tại sao tên kia lại nhìn Vân bằng ánh mắt đó. Không lẽ anh ta đã thích con nhỏ này thật rồi. Khi thật, nếu thế thì không được ổn cho lắm, ngày nào họ cũng được ở bên nhau trong khi mình chỉ được gặp con nhỏ này vào buổi tối mà thôi. Mình phải làm sao bây giờ.....!!

Duy thở dài, tự nhiên trong lòng của Duy một sự lo lắng và bồn chồn dâng lên. Duy không hiểu là tại sao kể từ lúc gặp Vân anh chàng không còn là chính mình nữa. Duy hay lo sợ vu vơ và nỗi lo lắng này ngày càng tăng nhất là khi biết ông sếp của Vân là một anh chàng đẹp trai, phong độ và có những thứ không kém gì Duy. Duy sợ anh ta gặp Vân trước và ở bên Vân nhiều hơn thì thế nào cũng có cơ hội nhiều hơn Duy.

Duy không chịu đựng được tình trạng này nữa, anh chàng cầm lấy tay của Vân rồi kéo đi theo mình. Trước khi đi anh chàng còn nhìn Khoa thêm một lần nữa. Ánh mắt của Duy đầy cảnh giác và có một chút chiếm hữu.

Khoa thờ dãi nhìn theo bóng dáng của hai người, anh chàng cũng buồn không kém gì Dung. Có lẽ hai người yêu đơn phương nên có thể thấu hiểu được tình cảm và lòng dạ của nhau. Nhưng có một điều Khoa không hề biết Dung yêu mình. Trong con mắt của Khoa, Dung mãi vẫn chỉ là một cô thư ký biết việc mà thôi. Đó là lí do vì sao mặc dù Khoa không ưa và không thích cái tính cách hay xen vào chuyện của người khác của Dung, anh chàng vẫn giữ

Dung ở bên cạnh.

Dung nhìn theo ánh mắt của Khoa. Cô ta đau khổ nghĩ.

- Tại sao mình ngồi kế bên anh ấy mà anh ấy không hề nhìn mình một cái và tại sao anh ấy không cảm nhận được trái tim của mình đang bị rỉ máu vì anh ấy.....!!

Dung đau khổ quá, mỗi tính trong cảm lạnh suốt một năm qua làm cho trái tim của Dung thêm nhức nhối, cơ thể như bị một khối đá đè nặng và trí óc của Dung như bị u mê. Cô ta đau cả đầu, đôi mắt díp lại. Dung chìm sâu vào trong giấc ngủ.

Khoa nhìn theo bóng dáng của Duy và Vân cho đến khi họ đi khuất khỏi tầm mắt của Khoa. Anh chàng mới không nhìn theo họ nữa. Khoa định hỏi Dung.

- Cô có muốn chúng ta về nhà luôn không...??

Anh chàng kinh ngạc vì Dung đã lẩn ra ngủ mất rồi. Khoa khẽ gọi Dung.

- Dung....Cô bị làm sao thế.....??

Khoa gọi Dung hai ba lần mà không nghe cô ta trả lời. Khoa chán nản lắm bầm.

- Chắc là cô ấy uống say tới mức không cưỡng lại được cơn buồn ngủ. Mình phải làm thế nào đây. Nhà của cô ấy ở đâu mình cũng không biết, đưa về nhà của mình thì không được, hay là mình thuê một phòng ở một khách sạn nào đó cho cô ấy ngủ qua đêm nay. Chắc chỉ còn có cách đó thôi.....!!

Khoa gọi Dung thêm bốn năm lần nữa nhưng không có tác dụng. Dung vẫn ngủ say như chết. Mấy chai rượu làm cho Dung dễ dàng đi vào mộng ảo.

Vân đi thẳng ra cửa. Con nhỏ không hề quay đầu nhìn Khoa và Dung một lần nào. Trong đầu của con nhỏ lúc này đang nghĩ về việc gặp một con hạc bằng những que diêm xanh đỏ trên tay. Duy nắm chặt lấy tay trái của Vân, anh chàng khẽ bóp nhẹ vào tay của Vân. Hình như Duy đang nghĩ gì đó rất dữ trong đầu và điều này không được tốt đẹp cho lắm nên anh chàng khẽ rung mình một cái.

Vân vô tư hỏi Duy.

- Anh thấy cuộc sống ở đây thế nào. Có khác cuộc sống ở bên kia của anh nhiều không...??

Duy đưa đôi mắt quan sát xung quanh. Mọi thứ chìm trong bóng tối, nhưng sự ồn ào và náo nhiệt chưa bao giờ dứt ở đây. Nhiều nhà hàng và quán xá vẫn tấp nập khách ra và khách vào. Họ ăn uống và nói chuyện vui vẻ, mọi thứ lúc nào cũng vội vã và không bao giờ kết thúc. Duy trả lời Vân.

- Tôi nghĩ ở đâu cũng như thế mà thôi. Mỗi nơi có cái hay và có cái dở của nó. Nếu cô thích một ngày nào đó cô cũng phải theo tôi sang bên đó vì nếu chúng ta nên đôi thì đương nhiên cô phải xuất giá theo chồng rồi.....!!

Vân đang mãi nhìn mấy cái bóng đèn nhấp nháy của nhà hàng. Trong lòng của con nhỏ cảm thấy ảm áp khi được ở bên Duy. Vân coi Duy là một người bạn đặc biệt, có lẽ điều này hơi kì lạ đối với Vân vì tuy con nhỏ có nhiều bạn học là nam nhưng Vân cảm thấy Duy có một cái gì đó khác với những thằng con trai cùng lớp với Vân. Cảm giác khi được ở bên Duy khác hoàn toàn với cảm giác khi ở bên họ.

Vân thấy trái tim của mình đập thật nhanh và trong mọi thứ mà Vân làm con nhỏ đều muốn Duy được vui. Vân tự hỏi bản thân là tại sao lại kỳ lạ như thế. Vân cũng không hiểu và không thể nào trả lời nổi cho bản thân mình. Vân trải qua 16 năm trong niềm vui, vô tư và trong sáng. Con nhỏ chưa bao giờ có cảm giác rung động hay hồi hộp khi ở bên bất cứ thằng con trai nào nhưng khi gặp Duy mọi thứ dường như thay đổi.

Vân không thể nào ăn nói chanh chua hay ương bướng được nữa. Con nhỏ bị Duy kiểm soát mất rồi. Đối với bố mẹ và ông nội, Vân vẫn ương bướng và nghịch ngợm như thường nhưng khi đứng trước Duy, Vân lại trở nên dịu dàng và thật nữ tính, con nhỏ nghĩ có lẽ nó đã bị diễn nên mới hành động khác xa với bản tính của bản thân như thế. Nhưng thật sự con nhỏ có bị diễn hay không thì hãy để cho thời gian trả lời cho con nhỏ.

Trời đã dứt cơn mưa, không khí trong lành và những cánh lá đung đưa trong gió. Hơi lạnh ủa về làm cho Vân hơi co người lại, chiếc áo cộc tay và hơi mỏng không đủ làm ấm cơ thể của Vân. Con nhỏ khẽ vuốt xoa một cái. Duy thấy Vân bị lạnh, anh chàng khoác áo của mình cho Vân. Duy nói.

- Chúng ta đi về thôi.....!!

Vân cảm thấy hơi ấm đang lan truyền khắp toàn thân. Chiếc áo khoác vẫn còn lưu giữ lại được hơi ấm của Duy nay nó được truyền lại cho Vân. Con nhỏ mỉm cười nói.

- Vâng, chúng ta đi về thôi.....!!

Duy không nói gì, anh chàng nắm lấy tay của Vân đầy tin tưởng và dịu dàng. Anh chàng tài xế đã ngồi đợi hai người ở trong xe từ khi nào rồi. Thấy Duy và Vân bước ra. Anh ta vội vàng bước xuống rồi mở cửa xe cho hai người. Vân nói.

- Cảm ơn anh vì đã đợi bọn em. Em xin lỗi vì làm phiền anh.....!!

Duy thờ dãi không nói gì, anh chàng nghĩ.

- Bệnh lịch sự và không biết dùng đúng chỗ của con nhỏ này ngày càng thêm nặng, mình mà không ra tay dạy bảo và chấn chỉnh nó sớm thì càng ngày nó càng bị nhiễm nặng hơn. Bắt đầu từ ngày mai mình sẽ dành ra mấy tiếng dạy nó mọi thứ cần thiết mới được, cứ để tình trạng này diễn ra mình hết chịu nổi nữa rồi.....!!

Anh chàng tài xế xúc động. Từ khi làm tài xế cho người khác, anh ta ít được người đi xe cảm ơn và nói những câu dễ nghe như Vân. Anh ta ân cần đáp lại.

- Dạ, không có chi vì đây là trách nhiệm và bổn phận của tôi nên cô không cần phải áy náy vì điều đó đâu!!

Anh ta mở cửa xe, khởi động máy rồi lái xe đi. Vân thắt dây an toàn, con nhỏ mân mê hộp diêm trong tay. Vân lơ đãng nhìn ra hai bên đường. Vân thấy những hàng cây đang lùi lại về phía sau khi xe chạy qua. Vân cảm nhận được một nỗi buồn mênh mang, Vân nghĩ.

- Không biết sau ba tháng, mình và Duy sẽ ra sao. Có lẽ mình và anh ta sẽ trở thành những người bạn tốt và có lẽ mình và anh ta không bao giờ còn gặp lại nhau nữa.....!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42

Vân nhắm mắt lại. Con nhỏ cảm thấy buồn nếu phải xa cách Duy. Vân thở dài, Vân mong mọi chuyện được diễn ra theo đúng ý nguyện của Duy và Vân. Vân không muốn có bất cứ một sự hối tiếc nào, con nhỏ sợ nếu như bản thân chọn lựa sai, con nhỏ sẽ phải đau khổ cả đời.

Vân chưa yêu ai và chưa bao giờ thích ai, con nhỏ cũng không được dạy phải như thế nào mới là yêu và phải như thế nào mới là thích. Vân vẫn còn ngu ngơ và bé dại lắm vì năm nay nó mới có 16 tuổi, cái tuổi vẫn còn non dại và vẫn còn quá bé để hiểu hết được ý nghĩa của hai từ "tình yêu".

Duy cũng có hơn gì Vân. Anh chàng mặc dù hơn Vân hai tuổi và mặc dù anh chàng thông minh hơn nhưng đứng trước vấn đề này anh chàng chỉ biết thốt lên ba câu "khó hiểu quá".

Duy không hiểu là tại sao đứng trước một vấn đề khó khăn về kinh tế hay bất cứ vấn đề gì, Duy có thể hiểu được và giải quyết được ngay nhưng đứng trước vấn đề tình cảm của bản thân, Duy lại tưởng mình mới học lớp một. Anh chàng cần có thời gian để quen dần với việc anh chàng có một cô vợ chưa cưới và quen dần với trái tim lúc nào cũng đập gấp gáp, trong lòng lúc nào cũng hồi hộp, lo lắng sợ ai đó cướp mất Vân. Suy nghĩ trong đầu lúc nào cũng căng cả lên, và trống rỗng khi được ở gần và ôm con nhỏ.

Duy thấy mình đang thông minh hóa dốt và đang khôn hóa dại. Có lẽ anh chàng đã bị người ta lập trình lại trí não nên mới không thể nào hiểu nổi bản thân của mình nữa.

Vân thiú thiú chìm dần vào trong giấc ngủ. Con nhỏ khẽ nghiêng người sang bên trái gần cửa kính xe ô tô. Duy ngồi lặng thinh suy nghĩ nên không để ý nhiều đến Vân. Đến khi anh chàng quay lại nhìn Vân, thấy con nhỏ đang ngả nghiêng vì ngủ. Duy lắc đầu vì không tài nào hiểu được cái tính hơi một tí là lăn ra ngủ của Vân. Con nhỏ đã ngủ gần mấy tiếng vào buổi chiều rồi mà mới có hơn mười giờ đêm nó đã lăn ra ngủ như thế cả ngày hôm nay nó phải thức suốt.

Duy sợ đầu của Vân bị đập mạnh vào cửa kính xe ô tô khi gặp ổ gà, Duy ngáp ngừng nửa muốn ngả đầu của Vân vào vai của mình nửa lại ngại không dám làm. Cái xe lắc nghiêng khi tránh một chiếc xe máy đi thật ẩu và phóng vượt qua khi xi nhan sang đường. Duy hoảng hồn vội ôm lấy Vân. Con nhỏ giật mình vì cơ thể bị kéo mạnh vào lòng của Duy. Anh chàng ôm chặt lấy con nhỏ. Vân không hiểu gì nên hỏi.

- Có chuyện gì mà anh có vẻ lo lắng thế...??

Duy thờ dãi hỏi Vân.

- Cô không bị làm sao đấy chứ. Lúc nãy có một tên đi xe máy lượn lách quá, xe của chúng ta bị nghiêng khi tránh anh ta. Tôi sợ cô bị làm sao nên mới ôm cô như thế, mong cô đừng hiểu lầm là tôi đang lợi dụng cô...??

Vân vỗ nhẹ vào lưng của Duy như một người bạn vỗ vai an ủi bạn của mình.

- Cảm ơn anh. Ở đây lúc nào mà chả có những tên đi xe máy điên cuồng như thế. Tôi cũng có đôi lần suýt đứng tim khi đi sang đường, họ cứ phóng xe mặc dù đèn đã đỏ, tôi không hiểu là họ có coi mạng sống của họ và những người xung quanh ra gì không. Nhưng có lẽ trong đầu của họ, họ chẳng coi điều đó vào đâu nên mới hành động như chốn không người và không có luật lệ như thế....!!

Duy buông Vân ra. Anh chàng cảm thấy lo sợ, trong một lúc gấp gáp và không ý thức được hành động của mình. Duy hành động theo bản năng, lúc đó

Duy chỉ nghĩ Duy nhất một điều là phải bảo vệ Vân cho bằng được. Anh chàng khẽ liếc nhìn Vân một cái, trái tim của Duy đập lên nhịp nhàng. Duy lẩm bẩm.

- Duy ơi là Duy mày bị làm sao thế này. Đây chẳng phải là con bé Vân mà mày vẫn ghét và hàng đêm cầu nguyện phải tránh xa và bỏ nó đi hay sao, tại sao bây giờ mọi thứ về nó mày đều muốn khám phá và bảo vệ nó là sao. Không lẽ đầu óc và tim của mày đều bị điên hết cả rồi....!!

Khoa khò sở đồ Dung đứng lên. Anh chàng trả tiền thức ăn và đồ uống ở trên bàn. Khoa gọi Dung thêm mấy lần nữa nhưng cô nàng cứ như bị điếc và tai ù đặc mắt rồi nên Khoa càng gọi Dung càng không trả lời Khoa.

Anh chàng thở dài vì đây là lần đầu tiên, Khoa rơi vào tình huống dở khóc dở cười như thế này. Khoa thấy ngại ngùng khi đưa một cô gái say rượu vào khách sạn. Anh chàng sợ bị người ta hiểu lầm là hai người có quan hệ bất chính với nhau. Khoa phải làm gì để thoát khỏi tình trạng tiến thoái lưỡng nan hiện tại. Khoa không biết nhờ cậy ai vào lúc này.

Bố mẹ và nhà ở của Dung, Khoa đều không biết. Anh chàng chỉ cần biết Dung đi làm đầy đủ, còn những chuyện cá nhân và riêng tư khác, Khoa không quan tâm. Anh chàng quản lý nhân viên trong công ty của mình như người nước ngoài vẫn làm. Họ chỉ cần biết nhân viên của mình làm hết công việc và hoàn thành nghĩa vụ của bản thân là xong, những chuyện tình cảm và riêng tư khác họ không muốn xen vào.

Khoa khó khăn dìu Dung lên xe. Cô nàng ngủ như chết nên mặc Khoa muốn làm gì thì làm. Khoa lẩm bẩm.

- Con nhỏ này đúng là liều hết sức, nó may mắn nên mới gặp được một người tốt như mình, nếu nó mà rơi vào tay của những tên háo sắc khác thì có lẽ số phận của nó thật bi thảm. Từ lần sau mình sẽ không bao giờ đi uống rượu với cô ta nữa. Nếu mà rơi vào cái tình trạng này một lần nữa thì mình thà đi uống rượu giải sầu một mình còn hơn....!!

Khoa khóa dây an toàn cho Dung. Nhìn cô nàng ngủ trông thật dễ thương. Anh chàng lẩm bẩm.

- Giả mà lúc nào cô ta trông cũng như thế này thì hay biết mấy. Mình không cần phải đau đầu và phiền tiết khi nghe cô ta nói những câu xóc nổi và những từ không thể nào chịu đựng được nữa. Mình không biết cô ta có thù oán hay ghét gì mình hay không mà lúc nào cô ta cũng ăn nói như thể mình là kẻ thù hay đã làm chuyện gì có lỗi với cô ta. Con nhỏ này đúng là lạ lùng....!!

Khoa mở khóa xe, anh chàng khởi động máy. Trước khi lái xe đi, Khoa còn quay sang nhìn Dung thêm một lần nữa. Anh chàng chán nản khi nghĩ đến Vân. Khoa không biết mai Vân đi làm, anh chàng sẽ đối diện và ăn nói với Vân như thế nào. Khoa sẽ đối xử với Vân như hàng ngày hay là không thêm nói gì với con nhỏ.

Khoa nhìn sang hai bên đường, không khí dịu nhẹ làm cho Khoa tươi tỉnh lên được một chút. Khoa tự hỏi không biết bây giờ Vân và Duy đã về đến nhà chưa. Khoa cảm thấy ghen tức, con nhỏ Vân lúc nào cũng có Duy kề bên cạnh, nếu họ là vợ chồng chưa cưới thì có lẽ họ đang sống cùng nhà.

Khoa tập trung vào suy nghĩ quá nên chỉ một chút xíu nữa thôi là anh chàng đã vượt đèn đỏ. Khoa vội vã phanh gấp thắng xe lại, chiếc xe ngừng đột ngột nên giật cục về phía trước. Đầu của Dung đập bốp vào cửa kính xe. Cô nàng giật mình tỉnh giấc. Cô ta nheo mắt rồi mở mắt ra dần dần. Dung nhìn sang bên đường rồi nhìn Khoa. Cô ta ngại ngùng hỏi.

- Anh đang đưa em đi đâu đây...??

Chiếc xe đưa Vân và Duy về khách sạn. Không khí ở khách sạn lúc nào cũng tấp nập người ra người vào. Khách sạn của Duy lại là khách sạn hai sao nên người càng đông hơn, Vân ngán ngẩm nói.

- Anh có thể cho tôi về phòng trọ của mình được không. Sống ở đây tôi thấy mình không quen lắm. Nhân viên của anh nhìn tôi và đối xử với tôi trân trọng và cung kính quá, tôi cảm thấy ngại ngùng khi tiếp xúc với họ....!!

Duy bước xuống xe anh chàng nói.

- Đây không phải lí do cho cô viện cớ để không phải sống ở đây. Không lẽ cô muốn lôi luôn cả bố mẹ và ông nội của cô về căn phòng trọ chật hẹp đó. Cô chịu khổ một mình được, cô còn muốn họ chịu khổ cùng cô nữa hay sao. Cô làm như thế thì hơi ích kỷ đó, đừng vì sự ích kỷ và lòng tự trọng của bản thân mà làm tổn thương đến người thân của mình.....!!

Vân bật cười thích thú, con nhỏ vận lại Duy.

- Anh khuyên tôi được như thế tại sao anh lại không khuyên bản thân và đồng viên anh đi. Tôi thấy người có lòng tự trọng và thất vọng là anh mới đúng. Không phải anh đã sống hơn 18 năm qua trong buồn chán vì phải sống theo ý của người khác hay sao. Anh hãy thử một lần làm những gì mà anh thích xem sao. Lúc đó anh mới hiểu hết được ý nghĩa của hai từ "tự do" là gì....!!

Con nhỏ nheo mắt nói tiếp.

- Cố lên nhé anh bạn thân yêu....!!

Vân bước xuống xe, con nhỏ cười khi nhìn thấy khuôn mặt hơi nhăn lại của Duy. Vân đánh rơi hộp diêm xuống ghế xe lúc nào không hay. Con nhỏ không biết nên cứ thế bước đi. Có lẽ Vân đã đánh rơi nó khi con nhỏ ngủ gật ở trên xe.

Duy dơ bàn tay phải lên đầy đe dọa. Anh chàng trừng mắt nói.

- Cô mà còn dám ăn nói với tôi bằng cái giọng dạy đời đó một lần nữa là chết với tôi. Bây giờ tôi nói cho biết khi nào đi chơi riêng với tôi cô có thể ăn nói thế nào tùy thích nhưng khi ở đây, trước mặt bố mẹ, ông nội và mẹ của tôi cô phải tỏ ra tôn trọng tôi. Cô đã hiểu những gì mà tôi nói chưa hả....??

Vân kinh ngạc, con nhỏ không ngờ tên này lại điên khùng như thế. Vân nghĩ.

- Tại sao hẳn ta phải đóng kịch với mọi người, trong khi hẳn chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành mà thôi. Hẳn phải tỏ ra lạnh lùng và nghiêm khắc với mọi người xung quanh làm gì trong khi với mình hẳn lại trở thành một đứa trẻ. Hẳn coi mình là gì chỉ là một con nhóc hay là một con nhỏ dễ dãi nên hẳn mới cho mình biết hẳn thực sự là ai. Nhưng mà thôi, mình đã hứa làm bạn với hẳn, hẳn muốn làm gì hay yêu cầu gì thì mặc xác hẳn. Mình mà ý kiến ý cò gì nữa chắc lại bị ăn đánh cũng nên....!!

Vân chán nản đáp lại lời của Duy.

- Tôi biết rồi, anh khỏi cần phải nhắc. Anh cũng nhớ phải thực hiện đúng những gì mà anh nói với tôi đấy. Nếu không tôi sẽ là người hủy giao ước trước, lúc đó anh đừng có trách hay oán giận gì tôi....!!

Duy không nói gì. Anh chàng quan sát về mặt phụ kiện và trong sáng của Vân. Duy phì cười nói.

- Tôi sẽ làm những gì mà tôi muốn. Vì khi ở đây, tôi là người ra lệnh chứ không phải là cô. Nếu cô muốn nói gì hay yêu cầu gì, cô phải hiểu bây giờ chúng ta là vợ chồng nên cô phải tôn trọng tôi một chút....!!

Vân sờ tay vào túi áo khoác của Duy. Con nhỏ giật mình vì không tìm thấy hộp diêm đâu. Vân vội vàng mở cửa xe. Con nhỏ quan sát xung quanh từ ghế xe đến gầm ghế nhưng không thấy bóng dáng của hộp diêm đâu cả.

Duy thấy Vân đang lục tìm một cái gì đó. Anh chàng tò mò hỏi.

- Cô đánh rơi gì à...??

Vân vừa tìm vừa nói.

- Tôi đánh rơi mất hộp diêm ở trong xe mất rồi. Tôi không nhớ là tôi để nó ở chỗ nào nữa. Có khi nào tôi đánh rơi ở nhà hàng đó khi tôi bước lên xe hay không....??

Duy thấy Vân quý và tiếc một hộp diêm bình thường đến nỗi lục tung mọi thứ ở trên xe như thế. Anh chàng khuyên.

- Cô không cần phải tiếc hộp diêm đó như thế đâu. Nếu cô cần tôi có thể cho người đi mua hộp khác cho cô!!

Con nhỏ không nghe lời khuyên của Duy mà vẫn tiếp tục tìm. Vân giải thích.

- Anh chẳng hiểu gì cả. Dù nó chỉ là một hộp diêm bình thường nhưng cái gì thuộc về kỉ niệm bao giờ cũng quý và đáng trân trọng hơn vàng bạc gộp lại....!!

Vân chán nản và hơi thất vọng vì tìm mãi mà không thấy. Con nhỏ ngồi bệt xuống cái ghế xe bên cạnh. Duy an ủi.

- Cô đừng lo lắng quá, tôi nghĩ nó chỉ quanh quẩn ở đâu đây thôi. Bây giờ cô cứ đi nghỉ đi, có gì sáng mai chúng ta tìm tiếp....!!

Trời tối làm cho mọi thứ ở trên xe mờ ảo nên con nhỏ không nhìn được gì nhiều. Vân đành nghe lời của Duy. Con nhỏ bước xuống, đóng nhẹ cửa xe ô tô lại. Vân thở dài nói.

- Tôi hy vọng sáng mai tôi có thể tìm thấy nó. Tôi định làm một con hạc bằng diêm thế mà nó lại rơi ở đâu mất....!!

Duy đút hai tay vào túi quần, anh chàng muốn nắm tay của Vân nhưng lại ngại. Duy không được tự nhiên lắm khi trở về khách sạn, anh chàng vẫn chưa sẵn sàng cho mọi người ở đây biết bộ mặt và tính cách trẻ con của mình. Duy lẩm bẩm.

- Tại sao mình lại sợ họ biết. Thói quen 18 năm nay đúng là khó bỏ, mình phải cố từ bỏ nó một cách dần dần nhưng mình nghĩ đôi khi tính cách của mình cũng tốt cho công việc, vì nếu dễ dãi quá lại không quản lý và điều khiển được nhân viên. Nhưng nếu lạnh lùng và cứng nhắc quá, những người thân xung quanh mình lại bị tổn thương vì họ không nhận được sự quan tâm và ấm áp khi ở bên cạnh mình. Đúng là không dễ dàng để thỏa mãn được hai vấn đề cùng một lúc....!!

Vân và Duy cùng sánh bước vào trong khách sạn. Duy được anh chàng vệ sĩ mở cửa. Vân lại lễ phép nói.

- Em cảm ơn anh....!!

Duy tức mình lôi luôn Vân đi. Anh chàng nhắc.

- Cô làm ơn đừng có hơi một tí là lại cúi đầu và nói một cách trang trọng như thế được không. Tôi thấy với bất cứ ai cô cũng làm như thế, cô có biết họ chỉ làm công việc của mình mà thôi, tôi không muốn cô làm cho tôi bị giảm đi giá trị trước mặt họ vì cô là vợ của tôi nên cô làm ơn hành động và cư xử cho đúng với vị trí của mình một chút. Họ là nhân viên của tôi, tôi không muốn cô đối xử với họ đặc biệt quá.....!!

Vân đứng sững lại, con nhỏ nhìn thẳng vào mặt của Duy rồi nói từng tiếng một.

- Anh đừng có khinh người như thế. Tuy họ là nhân viên của anh nhưng họ cũng là người nên họ cần được tôn trọng và cảm ơn khi họ giúp đỡ anh. Anh trả tiền cho họ khi họ làm thuê cho anh, anh nghĩ thế nào nếu như chúng ta không đồng viên và khuyến khích họ, liệu họ có muốn hoàn thành công việc của họ một cách toàn vẹn hay không và dù họ có làm họ cũng oán trách và chửi anh là một ông chủ độc tài.

Tình cảm của con người gắn bó với nhau chỉ dựa trên điều này mà thôi. Họ ở bên cạnh anh khi công ty và khách sạn của anh làm ăn và hoạt động tốt, anh có thể trả tiền cho họ khi kết thúc một tháng.

- Điều gì sẽ xảy ra khi công ty và khách sạn của anh gặp khó khăn về tài chính, anh nghĩ họ sẽ ở lại hay là bỏ đi. Tôi nghĩ điều này còn tùy thuộc vào cách mà anh cư xử với họ hàng ngày. Tôi thấy anh nên xem xét lại thái độ của mình đối với họ đi thì hơn, anh không những trả tiền cho họ là xong mà anh còn phải tôn trọng nữa. Vì khi gặp những chuyện không may họ còn ở bên cạnh anh, cùng anh vượt qua khó khăn. Anh còn tiếp tục dùng thái độ lạnh lùng và không nói gì với họ ngay cả khi anh hài lòng về họ là không nên, cuộc sống ai học được chữ ngờ đâu hả anh....!!

Duy tròn mắt nhìn sững Vân, anh chàng kinh ngạc trước những lý lẽ của Vân. Đây là một điều hiển nhiên được nhìn xa trông rộng. Duy chưa bao giờ nghĩ tới những điều này, anh chàng cảm thấy mình thật kém cỏi và không bằng Vân. Duy định dạy Vân cách đối nhân xử thế nhưng xem ra Duy mới là người nên học hỏi ngược lại Vân.

Duy vuốt tóc ra đằng sau trán, anh chàng khẽ thở ra một hơi. Duy từ tốn nói.

- Cô nói không sai. Tôi đang háo hức chờ nghe cô nói thêm về vấn đề này khi chúng ta bàn luận vào sáng ngày mai. Tôi hy vọng cô không làm cho tôi phải thất vọng....!!

Duy bước đi lên trước. Vân lảo đảo theo sau. Mấy cô nhân viên gật đầu chào Vân. Con nhỏ mỉm cười thật tươi chào lại. Duy nhìn Vân, trên môi của anh chàng khẽ nở một nụ cười, tuy chỉ là một chút thoáng qua nhưng cũng làm cho khuôn mặt của anh chàng bừng sáng và bớt lạnh lùng đi.

.....

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Khoa thấy Dung đã tỉnh ngủ, anh chàng mừng quá liền hỏi.

- Cô có thể nói cho tôi biết nhà của cô ở đâu được không. Tôi không biết đi đường nào cho đúng...??

Dung mỉm cười sung sướng vì hôm nay cô ta mới có được cái vinh hạnh được Khoa đưa đón. Cô ta muốn tận dụng cơ hội này để được gần gũi với Khoa hơn. Biết đâu sau buổi đi ăn hôm nay, mối quan hệ giữa cô ta và Khoa tiến thêm được một bước thì sao.

- Dạ, nhà em cách đây không xa lắm. Anh chỉ cần qua hai cái ngã tư nữa là tới...!!

Khoa không nói gì. Anh chàng đã chán nản lắm rồi. Rượu làm cho Khoa đau cả đầu, cơ thể mệt mỏi, cộng thêm trái tim nhức nhối vì Vân nữa nên Khoa chỉ muốn kết thúc công việc vô bổ này một cách nhanh chóng để về nhà. Khoa đang hối hận, anh chàng nghĩ.

- Biết thế mình ở nhà và đi ngủ cho xong. Đi uống rượu và ăn cơm cùng với cô ta chẳng có tác dụng gì cả chỉ làm cho mình thêm chán ngán hơn mà thôi. Tại sao cô ta lại chọn đúng ngay nhà hàng có Vân và Duy là thế nào, đúng là xui xẻo....!!

Dung thấy Khoa im lặng không nói gì, cô ta muốn gọi chuyện cho tan bớt đi không khí buồn tẻ giữa hai người nhưng cô ta không biết nói gì thành ra cả hai người im lặng suốt quãng đường đi.

Khoa lái xe từ từ, anh chàng từ xưa nay chưa bao giờ phóng quá tốc độ quy định, ngoại trừ một lần cãi nhau với Vân. Khoa bực mình lắm lắm.

- Tại sao hơi một tí là mình lại nhớ đến cô ta là thế nào. Cô ta có nhớ và để ý gì đến mình đâu, mình đúng là một thằng ngu....!!

Khuôn mặt của Khoa cau có, anh chàng vò đầu bứt tóc như một tên điên. Khoa ước giá mà mỗi suy nghĩ không hay kia có thể giống như một sợi tóc, bứt được sợi nào đi là nhẹ bớt được một điều thì hay biết mấy. Nhưng dù Khoa có cạo trọc đầu thì sau một tháng tóc của Khoa cũng mọc trở lại. Suy nghĩ và nỗi nhớ của Khoa về Vân nếu càng nghĩ càng thêm nhớ và càng thêm đau mà thôi, chỉ trừ phi anh chàng có thể tìm được một ký ức mới để lấp đầy đi ký ức đã có thì may ra anh chàng mới có thể quên được.

Dung chán nản dựa người vào sau ghế. Cô ta đưa đôi mắt buồn rầu nhìn ra xung quanh. Trong lòng chất chứa bao nhiêu điều muốn nói với Khoa nhưng không thể thốt nên lời vì miệng của cô ta như bị đóng băng lại. Cứ mỗi lần nhìn vào mặt của Khoa, cô ta lại không có dũng khí nói ra tình cảm của bản thân.

Ban ngày gặp mặt Khoa ở công ty, cô ta luôn lén nhìn Khoa với ánh mắt tha thiết, yêu thương và chứa đựng trong đó niềm hy vọng về tình cảm của Khoa dành cho cô ta nhưng đáp lại những cử chỉ có tình ấy là một thái độ lạnh băng và vô tình của Khoa. Đến khi đêm về, một mình cô ta cô đơn trong căn phòng lạnh vắng, cô ta đã khóc thầm không biết bao nhiêu đêm và dần vật bản thân. Cô ta tự trách sự yếu đuối và tự ti của mình.

Cô ta đã đóng băng trái tim của cô ta lại, cô ta yêu Khoa nên không muốn yêu ai khác nữa, ngay cả người bạn thời thơ ấu yêu cô ta tha thiết cô ta cũng khước từ lời tỏ tình của anh chàng. Nhưng bây giờ cô ta đang dao động là có nên tiếp tục yêu đơn phương trong vô vọng và đau khổ với Khoa nữa hay là nên tiếp nhận tình cảm của anh bạn thời thơ ấu. Cô ta phải lựa chọn giữa việc yêu người không yêu mình hay là chọn người yêu cô ta trong khi trái tim của cô ta đã thuộc về một người khác.

Cả hai đeo đuổi hai ý nghĩ khác nhau, trong khi Dung nghĩ về Khoa và đang tìm cách thể hiện tình cảm của bản thân cho Khoa biết, Khoa lại đang nghĩ về tình cảm của mình với Vân. Khoa biết Vân trước Duy, Khoa có nhiều cơ hội gặp mặt Vân hơn Duy. Khoa không hiểu là Vân có chút tình cảm nào đặc biệt đối với Khoa hay không. Anh chàng chỉ thấy Vân cãi nhau và không nghe lời của anh chàng mà thôi. Con nhỏ chưa bao giờ cười tươi và nhìn Khoa với ánh mắt long lanh như khi ở bên Duy.

Khoa cũng muốn biết Vân và Duy quen nhau lâu chưa, tình cảm của hai người đang ở mức độ nào. Khoa siết chặt vô lăng tay lái, người vồng lên vì tức. Khoa lẩm bẩm.

- Ngày mai con nhỏ đi làm mình phải tìm cách điều tra cho ra. Tại sao nó có người yêu mà mình lại không biết và tại sao nó sắp kết hôn lại đi đồng ý với bà nội là sẽ quan tâm tới mình làm gì. Con nhỏ này định chơi trò cút bắt với mình hay sao. Mình không thể để mọi chuyện diễn ra dễ dàng như thế được, mình cần phải làm một cái gì đó, đúng thế mình cần phải cho nó biết đùa giỡn với tình cảm của mình là không yên ổn với mình đâu....!!

Dung uống công ngồi máy tiếng trang điểm và làm tóc. Trong con mắt của Khoa, Dung hôm nay không khác Dung hàng ngày bao nhiêu, có lẽ cô ta có lột đồ trước mặt của Khoa, anh chàng cũng đứng đưng như không. Dung tự hỏi tại sao mọi điều mà Dung làm đều không có tác dụng với Khoa. Anh chàng coi Dung là gì, chỉ là một nhân viên bình thường và không có chút cảm giác gì hay sao.

Dung mệt mỏi nhắm mắt. Cô ta đang nhớ đến ánh mắt đau khổ của Trường - anh bạn thời thơ ấu khi Dung từ chối tình cảm của cậu ta. Dung có nên đáp lại hay không, Dung tuy không yêu nhưng những gì mà Trường làm cho Dung suốt bao năm qua khiến cho trái tim của Dung cảm động không ít. Nếu Khoa mà cứ tiếp tục vô tình như thế này mãi thì có lẽ cô ta sẽ ngã sang phía bên Trường mất.

Khoa dừng xe trước một căn biệt thự ba tầng màu xanh nhạt. Nhà của Dung nhìn cũng đáng yêu và xinh xắn, cái cổng sắt màu đen, có mấy chậu hoa được đặt trong một cái sân nhỏ trước cửa. Khoa từ tốn nói.

- Đã đến nhà của cô rồi....!!

Dung bước xuống. Cô nàng cúi đầu nhìn qua cửa kính xe. Dung mỉm cười nói.

- Cảm ơn anh nhiều....!!

Khoa gật đầu đáp lại.

- Không có gì. Chào cô....!!

Khoa quay đầu xe. Anh chàng lái xe ra khỏi ngõ nhà của Dung. Dung ngơ ngẩn đứng nhìn theo mãi. Cô ta không hay là có một chàng trai đang đứng nhìn cô ta từ phía sau. Trong ánh mắt của anh ta chứa đựng những nỗi hờn ghen và đau khổ, anh ta cũng yêu đơn phương Dung. Hôm nay anh ta đến đây là để tạm biệt Dung, anh ta muốn sang bên kia du học.

Dung quay đầu nhìn lại phía sau, cô ta giật mình khi nhìn thấy Trường. Trường đứng lặng lẽ nhìn vào mắt của Dung. Cả hai im lặng không nói gì, chỉ có tiếng gió xào xạc thổi qua.

Khoa lái xe thẳng về nhà, anh chàng chán nản mở cổng. Khoa không muốn gặp mặt bà nội vào lúc này nhưng xui cho anh chàng, bà Liên đã dậy từ khi nào rồi. Bà đang ngồi trong phòng khách uống trà và đang nói chuyện với một cô gái lạ.

Khoa bước vào phòng khách, Khoa nghe được những tiếng nói chuyện vui vẻ của bà Liên và giọng nói trong veo của một cô gái. Khoa kinh ngạc vì đã khuya như thế này tại sao lại có một cô gái trong nhà của Khoa.

Bà Liên nhìn thấy thằng cháu trai, bà mỉm cười bảo Khoa.

- Cháu lại đây. Cháu có nhận ra cô bé này không...??

Khoa bước lại gần. Anh chàng nhìn sững cô gái trước mặt, Khoa không tài nào phán đoán ra được, anh chàng khổ sở bảo bà Liên.

- Cháu chị. Cô bé này là ai hả bà...??

Bà Liên trách móc.

- Con bé Trúc - em họ của cháu mà cháu cũng quên rồi hay sao....!!

Trúc dễ dãi tha thứ cho Khoa cái tội đã quên mặt mình, con nhỏ mỉm cười nói.

- Chào anh....!!

Khoa mỉm cười hồi lỗi bảo Trúc.

- Anh xin lỗi, tại lâu quá không gặp lại em nên anh không thể nhận ra được em. Em cao hơn và xinh đẹp hơn ngày xưa nhiều, trông em lúc này khác quá!!

Trúc bẽn lẽn nói.

- Anh chỉ muốn trêu em thôi chứ gì...??

Khoa mỉm cười không nói. Anh chàng ngồi xuống ghế xô pha. Khoa tự rót cho mình một ly nước. Anh chàng hỏi Trúc.

- Em về nước từ bao giờ. Anh tưởng em đang học ở bên ấy, sao em về đột ngột thế, lẽ ra em phải nói cho anh để anh đi đón và sắp xếp chỗ ở cho em chứ...??

Trúc vui vẻ nói.

- Em bay sang đây từ lúc sáng nhưng em còn bận đi mấy nơi, em vừa đến nhà của anh được một lúc. Hai bác cháu đã nói chuyện rất nhiều về anh.....!!

Khoa phì cười, anh chàng không lạ gì tính cách bay nhảy của con nhóc này. Chỉ cần một cái máy ảnh, con nhỏ có thể giành cả một ngày đi chụp khắp nơi. Chỉ vì lòng đam mê đi du lịch của nó mà nhiều khi gia đình phải tá hỏa cả lên, nó đi cũng không thông báo hay gọi điện về nhà, mọi người lại tưởng nó bị bắt cóc hay là đã xảy ra chuyện gì.

- Em sang đây để nghỉ ngơi hay là có chuyện gì khác...??

Trúc thờ dãi nói.

- Em bay sang đây trước là thăm bác với anh, sau cùng em có một chuyện riêng tư cần phải giải quyết...!!

Khoa muốn biết là chuyện gì nên anh chàng tò mò hỏi.

- Em có thể nói cho anh biết là có chuyện gì hay không. Biết đâu anh có thể giúp được cho em thì sao...??

Trúc lắc đầu nói.

- Em sẽ nói chuyện này cho anh vào lúc thích hợp. Bây giờ em phải đi tắm rửa, xong rồi đi nghỉ ngơi đây....!!

Bà Liên ngồi nghe Khoa và Trúc đối đáp với nhau. Bà phì cười nghĩ.

- Con bé này chẳng khác ngày xưa là bao nhiêu. Không biết nó có chuyện gì mà có vẻ bí mật thế nhỉ, mình cũng tò mò muốn biết nhưng mà thôi chuyện này sớm muộn gì nó cũng nói cho mình biết nên mình không cần phải vội vàng làm gì....!!

.....

Duy và Vân ngập ngừng trước cửa phòng khách sạn. Duy hỏi thúc Vân.

- Tại sao cô còn đứng đó làm gì...??

Vân ngại ngần nói.

- Tôi thấy chúng ta ở chung một phòng không được đâu. Anh có thể cho tôi ngủ ở một phòng khác được không, tôi không muốn bị mọi người ở đây hiểu lầm mối quan hệ của chúng ta...??

Duy ngoắc tay vào cổ của Vân. Anh chàng thì thầm nói.

- Mối quan hệ của chúng ta thì có gì để họ bàn ra tán vào. Không phải tôi và cô là vợ chồng à...??

Vân giải thích.

- Anh chẳng hiểu gì cả. Tôi và anh vẫn chưa cưới nhau thì phải ở riêng ra hai nơi chứ....!!

Duy không lý gì đến ý kiến của Vân. Duy mở cửa rồi ra lệnh.

- Vào đi....!!

Ông bà Chung, ông Chương và bà Jenny vẫn đang nói chuyện với nhau. Họ đang chờ Vân và Duy. Vừa nhìn thấy hai đứa, bà Jenny mỉm cười hỏi.

- Thế nào hả hai con. Đi chơi vui chứ...??

Vân lễ phép nói.

- Dạ, vui lắm ạ....!!

Bà Jenny liếc nhìn Duy một cái. Bà thấy Duy hơi đỏ mặt khi nhìn thấy nụ cười thật tươi của Vân. Bà phì cười nghĩ.

- Thằng con trai của mình xem ra đã bị con nhỏ Vân quyến rũ mất rồi, nhìn ánh mắt của nó khi nhìn Vân là biết....!!

Bà Nhung thấy cô con gái mỉm cười hạnh phúc, anh chàng Duy lặng thinh không nói gì. Bà tò mò không hiểu hai đứa này đã đi những đâu và nói gì với nhau mà đứa con gái của bà lại có vẻ vui như đang được nhận quà thế kia.

Ông Chương hỏi cháu gái.

- Cháu có thể theo ông về nhà được chưa. Ông thấy cháu cũng đã vui vẻ ở bên ngoài lâu rồi đấy nhỉ...??

Vân nũng nịu bá cổ ông nội. Con nhỏ nói.

- Làm sao mà cháu có thể trở về nhà được hả ông. Cháu còn công việc chưa hoàn thành xong mà. Ông đợi đến khi nào cháu hết hợp đồng, lúc đó cháu sẽ theo ông trở về....!!

Ông Chung kinh ngạc hỏi con gái.

- Con nói gì bố không hiểu. Con mới có 16 tuổi thì làm sao con có thể đi làm được, mà dù con có đi làm thì con cũng đâu đủ tuổi để ký hợp đồng....??

Vân từ tốn nói.

- Con đang làm việc tại một công ty sản xuất bia rượu, nhiệm vụ của con là dịch thuật những tài liệu làm ăn của công ty....!!

Tài năng về ngôn ngữ của Vân thì cả nhà không lạ gì nhưng con nhỏ bảo nó phải ký hợp đồng nào đó thì ông Chung không tài nào hiểu được. Tuổi của con nhỏ chỉ làm những công việc bán thời gian cho một quán trà, đi dạy thêm hay dịch sách báo thuê cho một cửa hàng dịch thuật nào đó thì ông còn có thể hiểu được. Đằng này con bé được một công ty lớn thuê làm việc cho họ, nhìn mặt của nó non choẹt, kinh nghiệm và kiến thức về kinh tế không có, ông không hiểu anh chàng hay ông giám đốc của nó có bị làm sao không khi dám thuê một con nhóc như Vân vào làm việc.

Bà Jenny thích thú hỏi Vân.

- Cháu được anh ta trả một tháng bao nhiêu và cháu làm việc ở đó lâu chưa...??

Vân không biết trả lời như thế nào cho đúng, con nhỏ mất gần hai tháng ở nhà dưỡng bệnh. Vân không muốn bố mẹ và ông nội biết là Vân đã từng bị tai nạn, con nhỏ mỉm cười nói.

- Cháu chỉ làm được ở đó một tuần thôi. Tiền công của cháu phụ thuộc vào mức độ cháu làm được bao nhiêu, người ta sẽ căn cứ vào đó rồi trả cho cháu....!!

Bà Jenny đặt tách trà xuống bàn, bà gợi ý.

- Cháu có thể nghỉ việc ở đó không. Bác muốn cháu ở bên cạnh Duy để giúp nó trong những phi vụ làm ăn. Bác biết là nó cũng không cần phải có người khác hỗ trợ mới làm được việc nhưng bác thấy cháu là một người có tài, bác muốn cháu đi theo học hỏi nó để mai sau giúp nó quản lý cơ ngơi của gia đình. Ý của cháu thế nào...??

Vân vội đáp.

- Cháu xin lỗi, nhưng cháu không thể nhận lời của bác được đâu. Công việc ở công ty cháu không thể nghỉ vì cháu đã hứa làm gì thì cháu phải làm cho bằng xong thì thôi, cháu mong bác thông cảm và hiểu cho cháu....!!

Duy khẽ nhếch mép lên, anh chàng nghĩ.

- Cô không cần phải viện lý do. Cô cứ nói thẳng là vì anh ta đẹp trai, phong độ nên cô không thể bỏ được đi cho xong. Cô cần gì phải vòng vo như thế, đúng là nói dối cũng không biết đường mà nói....!!

Duy xa xăm mặt xuống. Anh chàng không muốn nói chuyện với ai thêm nữa. Duy đứng lên, anh chàng nhìn Vân như muốn cho con thêm năm cái cốc nữa vào đầu. Vân rùng cả mình vì sợ, con nhỏ ngờ ngác không hiểu tại sao thái độ của Duy lại thay đổi nhanh như thế. Lúc này ở ngoài cửa Duy còn nói

năng vui vẻ với Vân lắm cơ mà, sao tự nhiên Duy lại lạnh tanh và nhìn Vân như thể Vân vừa làm điều gì có lỗi với Duy vậy.

Duy cáo từ.

- Cháu xin lỗi nhưng cháu mệt mỏi lắm rồi. Cháu cần phải vào trong nghỉ ngơi trước đây, mọi người cứ nói chuyện đi ạ....!!

Ông Chung đáp lời.

- Cháu mệt thì cứ đi đi. Bác và mọi người còn phải hàn huyên thêm nữa....!!

Duy bỏ đi vào trong. Vân nhìn theo bóng dáng của Duy. Con nhỏ le lưỡi ra, Vân bực mình lắm lắm.

- Tại sao tính cách của anh ta lại thay đổi như thời tiết thế nhỉ. Lúc thì ngọt ngào, lúc lại lạnh như băng. Mình không có cách gì đoán ra được tính cách của anh ta, mình mà đoán được thì anh ta chết với mình, đúng là đau cả đầu....!!

Bà Jenny nhìn thấy Vân le lưỡi trên Duy. Bà khẽ che miệng của mình lại, bà mỉm cười thích thú. Bà hỏi Vân.

- Cháu làm ở đó công ty đó một tuần rồi, cháu cảm thấy công việc của cháu có vất vả và có khó khăn lắm không....??

Vân nghĩ đến những cảnh cãi nhau và gây chiến với Khoa, con nhỏ bật cười nói.

- Công việc của cháu rất vui vì ông sếp của cháu là một con người vui tính và biết điều. Mọi quan hệ với đồng nghiệp cũng tốt đẹp. Cháu thích làm việc trong môi trường văn phòng....!!

Bà Nhung bực mình gõ cho Vân một cái vào đầu, bà tuyên bố.

- Con muốn làm gì thì làm. Con đừng quên cũng sắp hết hè rồi, con cần phải về nhà đi học nữa. Hay là con muốn đi làm khỏi phải đi học luôn....!!

Vân cười khi đáp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

- Mẹ khỏi lo, con đã tính đầu vào đấy rồi. Con có thể vừa đi làm vừa đi học được mà mẹ....!!

Bà Nhung tròn tròn mắt nhìn Vân. Bà chán nản nói.

- Con tưởng là dễ lắm hay sao. Đi học con cần phải chú tâm vào, mặc dù mẹ biết là con học giỏi nhưng bố mẹ không muốn con lơ là trong năm học cuối cấp. Con cứ chăm chỉ học đề thi đầu đại học đi đã rồi con muốn làm gì thì làm, lúc đó bố mẹ không hề ngăn cấm mà còn khuyến khích con đi làm để có thêm kinh nghiệm và có thêm vốn sống vào đời....!!

Vân không muốn nghỉ làm, tự nhiên con nhỏ thích được tự do bay nhảy ở bên ngoài, nếu phải theo bố mẹ về quê vào lúc này có khác gì con nhỏ đồng ý kết hôn nhân với Duy. Nhưng nếu không về Vân sẽ phải bỏ học, hay là phải chuyển trường, chẳng lẽ Vân cũng gặp khó khăn.

Bà Jenny tiếp lời của bà Nhung.

- Con không cần phải vội vàng như thế đâu vì từ nay cho đến cuối tháng, bác muốn làm giấy tờ rồi chuyển con sang bên kia học cùng với Duy. Bác muốn hai đứa được gần gũi nhau. Ý của cả nhà thế nào...??

Vân kinh ngạc, con nhỏ khê hét.

- Bác bảo sao ạ. Cháu không thể nào sang bên đó sống được đâu, cháu không muốn xa ra đình và hơn nữa cháu và Duy đâu có muốn lấy nhau....!!

.....

Bà Jenny thấy Vân phản đối chuyện sang bên kia học và sống cùng gia đình của bà. Bà ngạc nhiên hỏi.

- Cháu không đồng ý lấy Duy ở điểm nào, không lẽ cháu đã có người yêu rồi??

Ông Chung, bà Nhung và ông Chương chăm chú lắng nghe. Con nhỏ tự nhiên thấy mình bị biến thành một người quan trọng. Vân lúng túng nói.

- Cháu vẫn chưa yêu ai. Nhưng dù cháu không có, cháu cũng không muốn lấy người cháu không yêu. Ngay cả anh Duy cũng nghĩ giống như cháu....!!

Bà Nhung hỏi Vân.

- Mẹ biết là không nên ép con nhưng chuyện này không phải là trò đùa của con nít. Con dù có muốn hay không con cũng phải đồng ý vì đó là nguyện vọng của người lớn trong hai gia đình...!!

Ông Chương nghe giọng nói hàm ý trách móc của con dâu. Ông phì cười nói.

- Cháu cũng không cần phải gấp gáp từ chối kết hôn với Duy như thế đâu. Tại sao hai đứa không dành thời gian tìm hiểu nhau vài tháng hay vài tuần đi, ông nghĩ cháu sẽ thay đổi quyết định của mình sau khi đã tìm hiểu kỹ con người của Duy đây...!!

Ông nheo mắt trên Vân, ông mỉm cười nói tiếp.

- Thế nào hả cháu gái, cháu sẽ đồng ý với ý kiến của ông chứ...??

Vân lúng túng, con nhỏ đã trót hứa với Duy là dành ba tháng đóng giả làm vợ chồng chưa cưới. Trong thời gian đó Vân được tự do làm những gì mà con nhỏ thích cũng như tìm cho mình một người yêu mới. Vân gật đầu bảo ông.

- Vâng, cháu đồng ý nhưng chuyện chuyển sang bên kia sống, cháu không thể trả lời ngay được đâu ạ, cháu không muốn xa quê cha đất tổ và không muốn xa gia đình....!!

Bà Nhung gõ thêm cho Vân một cái nữa vào đầu. Bà trừng mắt lên nói.

- Con đừng có ba xạo đi, con nói là không muốn xa gia đình. Tại sao con lại bỏ nhà ra đi khi chưa được phép của bố mẹ và ông nội. Con nói như thế không phải là đã quá mâu thuẫn rồi hay sao...??

Vân nín thở bà Nhung.

- Mẹ chấp làm gì tính cách trẻ con của con. Con bỏ đi như thế vì bị bắt buộc chứ bộ. Con đâu có ngu si bỏ nhà ra đi làm gì khi ở bên gia đình con luôn được yêu thương và đùm bọc, mẹ thừa biết con gái của mẹ có tính hay làm nũng và hay dựa dẫm vào gia đình còn gì. Trong những ngày tháng con phải sống tự lập, con cảm thấy mệt mỏi, bơ vơ và sợ hãi lắm nhưng con cố gắng gượng để sống tiếp. Con không dám về nhà khi lời hứa của con chưa thực hiện được.....!!

Bà Nhung sụt sịt, bà ôm Vân vào lòng. Lòng mẹ thương con bao la, bà không hề muốn cuộc hôn nhân này xảy ra một chút nào. Bà ước giá mà Vân không phải kết hôn với Duy thì có lẽ bà không phải nếm trải cảm giác đau khổ, giận vặt và lo lắng cho Vân khi con nhỏ mất tích gần hai tháng vừa qua.

Bà đã bao lần muốn gặp ông Chương và nói cho bố chồng suy nghĩ của mình nhưng bà đã cố kìm nén lại. Bà không muốn gia đình thêm xáo xáo khi chưa tìm được Vân. Bà định khi nào Vân về nhà, bà sẽ nói cho ông Chương biết là bà muốn hủy bỏ cuộc hôn nhân gượng ép và không có tình yêu với gia đình của bà Jenny.

Bà dần thay đổi quyết định khi gặp mặt Duy. Bà thấy Duy là một chàng trai bản lĩnh, cậu ta có thể bảo vệ cho con gái của bà khỏi những vấp ngã và những gian truân trong cuộc đời. Lòng bà thanh thản vì Duy còn vượt xa những gì mà bà mong đợi. Đứng trên lập trường là một người mẹ, ai chẳng mong muốn con gái có thể yêu và lấy được một người con trai tài giỏi, tốt bụng và yêu con gái của mình hết lòng. Bà nay đã tìm được một chàng rể như thế bà nên khuyên Vân nghĩ lại đi thì hơn, bà không còn muốn phản đối tới cùng nữa.

Vân rơi lệ, con nhỏ nhớ mẹ, nhớ bố và nhớ ông nội rất nhiều. Khi được mẹ ôm trong vòng tay ấm áp, con nhỏ thấy mình còn bé dại quá. Vân nhẹ nhàng nói.

- Con xin lỗi vì đã làm cho mẹ buồn. Con hứa từ nay về sau sẽ không bao giờ lặp lại những hành động ngu xuẩn như thế nữa....!!

Bà Nhung thở dài nói.

- Con có biết là mẹ rất giận con không hả. Mẹ muốn từ nay con phải suy nghĩ thật kỹ trước khi làm gì. Con nên tránh những hành động bông bột và xốc nổi đi, đừng để bố mẹ và ông nội lo cho con đến nỗi mất ăn mất ngủ và như đang sống trên đồng lửa như vừa rồi nữa. Nếu con muốn cả nhà nhập viện hay vì con mà đau buồn đến chết thì con hãy làm như thế đi....!!

Vân ớn lạnh và sợ hãi khi nghĩ đến cảnh chỉ có mình con nhỏ trên cõi đời này. Cơ thể của Vân run rẩy. Con nhỏ lắp bắp nói.

- Mẹ đừng nói xui xẻo như thế. Con đã hứa là không bao giờ làm cho bố mẹ và ông buồn lòng nữa cơ mà. Mẹ phải có lòng tin vào con chứ....!!

Ông Chương gõ cho Vân một cái vào trán. Ông cảnh cáo.

- Đây là cái cốc thứ ba của ông đối với cháu. Nếu mai sau cháu còn làm cho ông buồn lòng nữa. Ông sẽ không dùng tay đánh cháu, lúc đó ông sẽ dùng roi vọt vào mông. Cháu đã nghe rõ lời cảnh cáo của ông chưa hả...??

Con nhỏ lau hai dòng lệ trên má. Vân buông bà Nhung ra, con nhỏ chạy đến bá cổ ông nội. Con nhỏ không hề sợ ông nội, vì từ xưa đến nay ông là người bình Vân và bảo vệ con nhỏ trước những con giận dữ của bố mẹ. Con nhỏ dụi đầu vào cổ và vào má ông. Nó thì thầm nói.

- Cháu biết tội rồi nhưng tất cả cũng tại ông ép cháu. Ông là người thương cháu nhất, tại sao ông lại làm một chuyện khiến cho cháu thất vọng và xốc như thế. Cháu mong ông đừng ép cháu kết hôn với Duy nữa. Ông sẽ làm như thế nhé ông, làm ơn đi mà ông...!!

Vân kéo dài giọng của mình ra, con nhỏ nhìn ông như một đứa trẻ đang vò quạ của người lớn. Ông Chương xoa đầu Vân. Trong con mắt của ông, mặc dù Vân đã 16 tuổi rồi nhưng Vân vẫn còn bé dại lắm. Con nhỏ là đứa cháu mà ông yêu quý. Ông muốn làm tất cả để Vân được hạnh phúc và có thể mỉm cười, dù cho có chuyện gì ông cũng muốn bảo vệ và che chở cho Vân. Ông ép Vân lấy Duy vì ông tin Duy chính là ngôi sao định mệnh của cuộc đời Vân.

Khi bà nội của Duy gọi điện cho ông. Ông vui mừng khi bà ấy muốn Vân làm cháu dâu của bà ấy. Lúc đó ông vẫn còn lưỡng lự chưa trả lời bà ấy ngay, ông muốn suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định cuộc đời của Vân. Sau khi nhận được mấy tấm hình của Duy, chỉ nhìn sơ qua thôi ông đã hài lòng rồi. Ông bàn tính chuyện gả Vân cho Duy với bố mẹ của Vân. Mặc con dâu và con trai phản đối, ông vẫn kiên trì với quyết định của mình tới cùng.

Ông từ tốn giải thích cho Vân hiểu.

- Ông xin lỗi cháu, chuyện này ông đã quyết định rồi. Ông không muốn làm cho cháu phải khổ sở nhưng ông chỉ muốn cháu được hạnh phúc mà thôi. Cháu đừng giận ông hay trách ông. Ông nghĩ mai sau cháu sẽ phải cảm ơn ông vì điều này đây...!!

Vân thấy ông vẫn kiên quyết với lập trường của mình. Con nhỏ tức khí nói.

- Cháu phải cảm ơn ông vì ông đã ép duyên của cháu hay sao. Cháu không oán giận hay là tức chết vì ông là may cho ông lắm rồi. Cháu phải làm gì để ông thay đổi quyết định của ông đây....??

Ông Chương lắc đầu cương quyết nói.

- Không có điều gì có thể làm thay đổi được quyết định của ông được đâu. Vì đây là nguyện vọng cuối cùng của ông trước khi lìa cõi đời. Ông muốn được nhìn thấy cháu trong bộ đồ cưới, ông tuy còn có tham vọng muốn được nhìn thấy mặt thẳng chất nhưng có lẽ điều đó không thể nào xảy ra vì....!!

Ông thở dài đau đớn nói tiếp.

- Vì bệnh tình của ông không cho phép ông làm điều đó....!!

Ông ngược đôi mắt gần như là cầu khẩn và van xin lên. Ông nhìn Vân đầy hy vọng và buồn rầu. Ông nói.

- Cháu có thể vì người ông sắp lìa xa này mà kết hôn với Duy được không...??

Nước mắt rơi lã chã trên hai đôi gò má hồng hào của Vân. Con nhỏ nắm thật chặt tay của ông nội. Vân run run hỏi.

- Ông nói như thế nghĩa là sao. Rõ ràng sức khỏe hàng ngày của ông rất bình thường kia mà. Tuy ông có hay đau ốm nhưng đó chỉ là những căn bệnh cảm sốt thông thường thôi, sao bây giờ tự nhiên ông lại bị bệnh nặng là thế nào, cháu không tài nào hiểu nổi...??

Ông Chung trả lời thay ông Chương.

- Bệnh của người già thì làm sao mà lường trước được hả con. Ngay cả những người trẻ, trông họ bên ngoài khỏe mạnh nhưng bên trong bệnh tật đầy người. Con không thấy bác Năm bên cạnh nhà mình hay sao, hôm trước còn cười đùa thế mà hôm sau đã vĩnh viễn ra đi đấy thôi....!!

Vân ôm chặt lấy cổ của ông nội. Vân không muốn mất bất cứ ai trong ba người thân. Vân sợ nhất là khi phải tiễn đưa ai đó về nơi an nghỉ cuối cùng. Trái tim của Vân như muốn nổ tung ra, cơ thể của con nhỏ đã xiêu vẹo. Chưa có ai bị làm sao mà con nhỏ đã không chịu nổi nữa rồi, nếu xảy ra thật thì Vân biết phải làm sao.

Con nhỏ cảm thấy khó nghĩ quá, nếu đồng ý với ông nội, có khác gì con nhỏ là một con rối, còn nếu không đồng ý nhờ đâu ông nội vì uất ức và vì giận con nhỏ mà ra đi luôn thì sao. Vân than trời.

- Con phải làm sao đây hả trời....??

Cả đêm hôm đấy Vân không tài nào ngủ được. Con nhỏ cảm thấy cuộc đời của mình như một bàn cờ. Vân thấy rối rắm, con nhỏ không biết đi nước nào cho đúng vì chỉ cần đi sai một ly là hỏng hết một ván cờ. Vân vò đầu bứt tóc, con nhỏ ôm lấy cái gối. Vân lăn qua lăn lại, đôi mắt của Vân cứ nhìn mãi lên trần nhà. Vân nhắm mắt lại, Vân cố ngủ nhưng mà vô ích. Con nhỏ thấy đầu cứ ong ong, có muôn vàn ý nghĩ và tiếng nói đang chạy ở trong đầu và trong tai của Vân.

Vân bật ngồi dậy, lời nói buồn đau của ông nội trước khi đi ngủ làm cho Vân thấy khó xử quá. Vân không muốn làm cho ông buồn và không muốn trở thành một đứa cháu bất hiếu khi góp phần tạo nên bi kịch của gia đình. Vân phải làm sao để trọn vẹn bên tình và bên hiếu đây. Nói ra thì thật buồn cười vì con nhỏ có yêu thương gì Duy đâu mà bên tình, phải nó là bên hiếu mới đúng vì ở đây chỉ có một vẻ thôi, con nhỏ cũng đâu có người yêu nên đâu cần phải đau khổ khi bị ép duyên đi lấy người khác.

Vân bước xuống giường, mọi người vào giờ này đã chìm sâu vào trong giấc ngủ. Mọi thứ xung quanh Vân im ắng, con nhỏ có thể nghe được những tiếng

thở nhịp nhàng của ba mẹ và ông nội ở hai căn phòng bên cạnh. Vân nghĩ.

- Chắc giờ này anh ta cũng đang ngủ ngon. Anh ta thì cần gì phải lo lắng và chán nản chứ, vì đằng nào anh ta cũng có lợi. Mình lại không có được cái phước ấy. Tại sao ông nội lại biến thành một người ông độc tài và có cái ý nghĩ kỳ cục là đi ép cháu gái kết hôn khi nó vẫn còn quá trẻ vì năm nay mình mới hơn 16 tuổi một chút và ép lấy người mà nó không hề quen biết và không hề yêu chứ....??

- Ông mình đúng là điên thật rồi. Mình phải làm sao đây, mình không thể lấy Duy vì mình có biết gì về anh ta đâu, chỉ gặp mặt nhau trong vòng có mấy tiếng đồng hồ. Mình đã cảm thấy như dài một năm hay một thế kỷ rồi. Kể từ lúc gặp mặt anh ta có quá nhiều chuyện xảy ra. Từ xưa tới nay, chưa có người nào làm cho mình phát điên lên như thế này. Cảm giác bức bối và hồi hộp giống hệt cảm giác khi lần đầu tiên mình gặp anh Khoa. Không biết anh ấy và chị Dung đã trở về nhà chưa, hay là họ vẫn đang chén tạc, chén thù ở nhà hàng đó.....!!

Cứ mỗi lần nghĩ đến Khoa con nhỏ lại buồn cười. Vì tuy Khoa hay bắt bí và làm khó con nhỏ nhưng Khoa luôn là người nhượng bộ trước thành ra Vân được nước làm tới mãi. Khoa là một ông chủ tội nghiệp, chưa có ông chủ nào bị nhân viên cãi lại và bị ra lệnh như Khoa. Và cũng chưa có nhân viên nào ương bướng và không coi sếp của mình ra gì như Vân. Họ được xem là một đôi kỳ cục nhất từ trước đến nay nếu như những người đi làm công khác biết được Vân và Khoa đã làm gì và nói gì khi làm việc cùng nhau trong một văn phòng.

Vân cảm thấy hồi hộp và có hơi lo lắng khi phải gặp mặt Khoa vào ngày mai. Con nhỏ không biết ăn nói và giải thích với Khoa như thế nào khi bị Khoa bắt gặp trốn việc đi chơi với Duy vào tối nay. Vân đoán.

- Chắc anh ta nghĩ mình là một con nhỏ lươn lẹo và không đáng tin cậy. Có lẽ từ lần sau mình sẽ không còn được phép nghỉ làm nữa vì anh ta đã cảnh giác mình mất rồi. Mình đúng là có cái số không ra gì.....!!

Vân đi đi lại lại trong phòng như một nhà hiền triết đang suy nghĩ một vấn đề gì lớn lắm. Vân đi như thế cho bớt căng thẳng, con nhỏ muốn ngủ một giấc thật ngon để lấy năng lượng ngày mai đi làm.

Duy nằm im ở trên giường, anh chàng tuy nhắm mắt nhưng mọi giác quan vẫn hoạt động như lúc còn thức, điều đó có nghĩa là anh chàng vẫn còn chưa ngủ. Duy muốn đầu óc được nghỉ ngơi, anh chàng đang thả lỏng cơ thể và đang rơi vào một trạng thái vô định. Đây là phương pháp Duy học được trong một cuốn sách. Duy luôn làm điều này trước khi đi ngủ hay khi anh chàng bị stress. Duy thấy lần nào nó cũng có tác dụng.

Duy dần dần chìm vào giấc ngủ, trước khi ngủ say. Trong trí óc của Duy hiện lên nụ cười và ánh mắt trong sáng của Vân. Anh chàng nghĩ.

- Tại sao khuôn mặt của con nhỏ lại hiện ra trong trí óc của mình là thế nào. Không lẽ mình ghét nó quá nên hình ảnh của nó mới ám ảnh mình ngay cả trong giấc ngủ. Nhưng mà thôi kệ, nghĩ nhiều làm gì cho đau đầu. Cái mình cần bây giờ là một giấc ngủ thật sâu, hãy cố mà quên hết đi.....!!

Khoa ngồi vò đầu trước màn hình vi tính, anh chàng vừa mới tắm xong. Khoa quăng cái áo khoác đánh bộp một cái xuống giường. Sự tức giận của Khoa cứ lớn dần lên, Khoa điên tiết lắm lắm.

- Tại sao không khí xung quanh mình hôm nay lại bức bối thế này. Mình muốn đập phá hay là quát mắng ai đó để xả bớt tức khí trong lòng của mình ra. Nếu phải cố nén nhịn thêm một lúc nữa chắc mình sẽ bị nổ tung như một trái bóng mất.....!!

Khoa không thể tập trung vào làm việc, những con chữ như đang nhảy múa trước mắt của Khoa. Khoa dùng bàn tay phải gõ lia lịa trên bàn phím. Nhìn những dòng chữ hiện trên màn hình, Khoa giật mình. Khoa không hiểu tại sao buổi tối hôm nay Khoa lại giận hờn vô cớ và hay hờn ghen vu vơ, anh chàng thấy trái tim của mình đập thật nhanh và không biết từ khi nào hình bóng của Vân tràn ngập xung quanh Khoa. Từ giọng nói, nụ cười đến ánh mắt của Vân, Khoa đều nhớ rõ. Tất cả được in đậm trong trái tim của Khoa.

Khoa vuốt mặt mấy cái liền cho tỉnh táo, anh chàng nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

- Có lẽ mình đã bị con nhỏ Vân quyến rũ mất rồi. Đó là lí do vì sao mọi thứ về nó mình đều nhớ rõ và đó cũng là lí do vì sao mình hờn ghen và tức giận khi trông thấy nó tay trong tay với một thằng đàn ông khác. Tại sao mình lại đi thích một con nhóc và tại sao mình lại đi yêu một con nhóc đã có chồng. Chúa ơi, có phải mình bị bệnh rồi không, tại sao điều này lại xảy ra với mình.....!!

Khoa lia chuột vào một trang web, anh chàng tức giận nói.

- Không làm việc được thì chơi game.....!!

Khoa lựa chọn một game đầy cảnh đánh đấm và bắn súng. Sau một hồi chơi, Khoa bị cuốn hút vào trận chiến, anh chàng tạm quên đi nỗi tức giận đang

đồn nén ở trong lòng và nỗi nhớ Vân đang giày vò ở trong tim.

Vũ vẫn chưa trở về nhà, anh chàng vẫn đang làm việc ở trong văn phòng. Anh chàng quản lý siêu thị gỗ cửa phòng của Vũ.

Vũ giật mình bảo.

- Mời vào.....!!

Anh ta mang cho Vũ một tập hồ sơ. Trên tay của anh ta đang cầm bản báo cáo doanh thu trong ngày. Anh ta lễ phép nói.

- Thưa anh. Đây là bản báo cáo mà anh yêu cầu.....!!

Vũ ngẩng đầu lên, anh chàng mỉm cười nói.

- Cảm ơn cậu.....!!

Vũ cầm lấy, anh chàng dờ từng trang. Sau khi đọc lướt qua một hồi. Vũ hài lòng bảo.

- Tôi thấy đã tạm ổn rồi đây. Cậu và mọi người có thể về.....!!

Anh ta tò mò hỏi sếp.

- Anh không định về luôn hay sao...??

Vũ vẫn cầm cúi đọc cho xong mấy tập hồ sơ. Anh chàng lịch sự trả lời cậu nhân viên.

- Tôi còn phải hoàn thành nốt mấy bản hợp đồng kia rồi tôi mới về.....!!

Anh ta lắc đầu, vì ở đây không ai còn lại gì tính cách tham công tiếc việc của sếp. Trong khi mọi người đã về gần hết, sếp vẫn miệt mài bên bàn giấy. Sếp làm việc chăm chỉ đến nỗi bọn nhân viên cũng cảm thấy ghen tị với sếp.

- Chào sếp. Bọn em về trước đây.....!!

- Ừ, chào cậu.....!!

Anh ta sau khi khép cửa phòng của Vũ lại. Anh ta bảo mọi người.

- Chúng ta đóng mấy cửa chính lại thôi còn cửa phụ cứ để cho sếp làm vì sếp của chúng ta còn chưa muốn về.....!!

Vũ vẫn miệt mài với công việc của mình. Bó hoa hồng nhung đang nằm ở trên bàn. Vũ thờ dãi, không phải anh chàng muốn ở lại làm việc khuya nhưng mà phải về căn nhà lạnh lẽo và cô đơn của mình thì thà anh chàng ở đây còn hơn. Vì ít ra ở đây lúc nào cũng tấp nập người ra người vào. Tiếng cười nói lúc nào cũng vang vọng. Ở siêu thị, Vũ còn thấy mình đang sống, ở nhà Vũ như thấy trái tim và cơ thể của mình chết rồi vậy. Anh chàng sợ đối diện với bóng đêm và sợ những hôm trời trở lạnh. Vũ sợ khi ốm đau không có ai ở bên an ủi động viên và chăm sóc cho anh chàng.

Mặc dù có nhiều nỗi sợ hãi và lo lắng như thế nhưng Vũ lại không muốn ai ở bên cạnh mình. Vũ thà chọn sống cô độc suốt đời còn hơn bị đau khổ và thất tình một lần nữa. Sự chết chóc luôn ám ảnh anh chàng. Vũ không đủ dũng khí nhìn người con gái của mình ra đi trước. Vũ đã nếm trải cảm giác đau khổ tột cùng một lần rồi, cảm giác đó là một nỗi đau khó phai trong lòng của Vũ. Dù đi đâu hay làm gì, nó như một bóng ma, nó bám theo Vũ ở mọi nơi và mọi lúc.

Ai không hiểu lại tưởng Vũ là một kẻ bất cần đời và là một con người kiêu ngạo. Chỉ có bản thân của Vũ hiểu là Vũ đang cần gì và đang muốn gì. Nếu có một Hoa thứ hai xuất hiện có lẽ Vũ sẽ không ngần ngại đang rộng vòng tay của mình ra để đón lấy. Vũ đã chờ suốt tám năm này mà có thấy ai đâu. Anh chàng lắc đầu thờ dãi nghĩ.

- Mình là một tên ngu và là một người ích kỷ khi đi so sánh Hoa với các cô gái khác. Có phải vì tình yêu mình dành cho Hoa quá lớn nên không thể nào phai được hay tại đó là một mối tình dang dở nên mình mãi vẫn thấy nó đẹp.....!!

.....

Ánh sáng chan hòa khắp muôn nơi. Tiếng đồng hồ báo thức làm cho Vân giật mình tỉnh giấc. Bàn tay phải của Vân đập nhẹ lên đỉnh của chiếc đồng hồ. Con nhóc vẫn chưa thoát khỏi được tình trạng ngái ngủ. Vân từ từ ngồi dậy, con nhóc vươn vai rồi ngáp một cái rõ to.

Vân khẽ lắc người một cái, con nhóc lười biếng mở mắt. Vân giật mình và kinh ngạc, con nhóc vội ôm lấy cái gối. Vân gất.

- Anh đang làm gì trong phòng của tôi thế...??

Duy bật cười thật to. Anh chàng thích thú nói.

- Tôi chỉ muốn biết bộ dạng khi ngủ dậy của cô vào lúc sáng như thế nào thôi. Không ngờ trông cô như một đứa trẻ, nhìn bộ quần áo ngủ của cô

xem....!!

Vân đỏ bừng cả mặt vì xấu hổ. Bộ quần áo của Vân là một chiếc váy rộng thùng thình, con nhỏ thích mấy hình con gấu bông nên con nhỏ mua cho mình một bộ quần áo trẻ em. Vân từ xưa đến nay vẫn trung thành với kiểu quần áo ngủ kiểu này. Vân vừa ngượng vừa tức, Vân quát nhẹ.

- Ai cho phép anh vào phòng ngủ của người khác thế hả. Anh còn không mau đi ra đi....!!

Duy quan sát Vân từ đầu đến chân. Sẵn chiếc điện thoại trên tay. Duy chụp cho Vân mấy kiểu. Anh chàng lưu tất cả vào máy. Duy nháy mắt bảo Vân.

- Khi nào tôi buồn hay là bị stress, tôi sẽ giở mấy tấm hình của cô ra xem. Tôi nghĩ đó là một phương pháp gây cười hữu hiệu....!!

Vân nhảy xuống giường, con nhỏ hét.

- Anh có xóa mấy bức hình đó đi không thì bảo. Anh định lôi tôi ra làm trò hề cho anh đấy hả...??

Bàn tay của Vân với tới đầu. Duy lại dơ cao tới đó, con nhỏ đã cố hết sức mà không tài nào cướp được chiếc điện thoại trong tay của Duy. Vân mặt bở hơi tai con nhỏ bức mình nói.

- Khi nào đi làm về tôi sẽ xử anh sau. Còn bây giờ tôi không có thời gian đùa với anh....!!

Duy nghe Vân nhắc đến việc đi làm ở công ty của Khoa. Tự nhiên anh chàng muốn Vân bị muộn làm hay là nghỉ hẳn ở chỗ đó. Duy thách Vân.

- Nếu cô có thể trả lời được câu hỏi của tôi. Tôi sẽ cho cô đi, còn nếu không, cô chịu khó nghỉ việc ở nhà hôm nay. Thế nào cô có muốn chơi với tôi hay không...??

Vân không muốn đùa giỡn với Duy. Con nhỏ đẩy Duy đứng sang một bên. Vân bước thẳng vào phòng tắm, Vân nói vọng ra.

- Tôi không có hứng thú chơi trò đố chữ với anh. Tôi tự biết bản thân kém cỏi và cần phải học hỏi ở anh nhiều, nên khi nào tôi cảm thấy tôi khá hơn tình trạng hiện giờ. Tôi sẽ chơi với anh còn bây giờ, xin anh tha cho tôi....!!

Duy thấy Vân không muốn tham gia vào trò chơi của mình. Anh chàng hơi chán và hơi thất vọng. Duy lẩm bẩm.

- Mình phải làm gì cho hết ngày hôm nay đây. Còn hơn một tháng nữa mới kết thúc hợp đồng giữa Vân và Khoa. Làm sao mình chịu đựng được cảm giác lo lắng và ghen tuông khi ngày nào cô ấy cũng ở bên cạnh cái tên kia. Không được mình phải tìm cách gì đó để tách họ ra. Nhưng trước tiên mình phải thuyết phục được con nhỏ này nghỉ việc ở đó đã. Mà để làm được điều đó đâu phải dễ dàng gì, mình đã lỡ hứa không can dự vào đời tư của nó rồi nếu mình phá vỡ giao ước trước thì mình còn mặt mũi nào yêu cầu hay ra lệnh cho nó nữa chứ.

- Tại sao khi nói ra những lời đó mình lại không nghĩ đến những trường hợp này kia chứ. Có lẽ tại lúc đó mình chưa được gặp mặt ông sếp đẹp trai và phong độ của cô ta nên mình mới phát ngôn một cách vội vàng như thế, bây giờ mình muốn rút lại những lời đã nói ra e rằng đã muộn mất rồi. Đúng là lời nói như tên không nên bắn ra khi chưa suy xét kỹ....!!

Vân đánh răng rửa mặt. Con nhỏ cầm một chiếc lược màu hồng hình cánh bướm. Vân mê mê nó trong đôi bàn nhỏ xinh. Con nhỏ thích thú lẩm bẩm.

- Chiếc lược này đẹp quá. Không biết nó của ai, mình phải hỏi anh ta chỗ mua cái lược này mới được. Khi nào về quê mình muốn mua một cái tặng cho con nhỏ Thu làm kỷ niệm. Không biết nó đang làm gì, con nhỏ và các bạn ở lớp có còn nhớ tới mình hay không hay là bọn nó đã quên mình mất rồi. Nếu bọn nó mà dám lơ là với mình khi mình trở về thì chúng nó không yên với mình đâu, mình sẽ làm cho chúng nó phát khóc lên thì thôi....!!

Vân mỉm cười khi nhớ tới các bạn ở quê nhà. Tình cảm học trò trong sáng khiến cho trái tim của Vân thanh thản và hạnh phúc. Con nhỏ ước mong một ngày không xa con nhỏ có thể thoát khỏi cái mớ bòng bong do cuộc hôn nhân gượng ép và không có tình yêu này tạo ra. Lúc đó con nhỏ lại vô tư cùng với Thu và mấy đứa bạn gái trong lớp đi tắm biển hay đi bắt sò. Vân bật cười, mặc dù ở vùng biển nhưng con nhỏ Thu lại không biết bơi. Cứ mỗi lần hai đứa đi tắm chung với nhau, nó run rẩy đứng ở mép nước, cô nàng ôm một cái phao to tướng. Vân phải khó khăn lắm mới kéo được Thu xuống nước. Con nhỏ sợ xanh cả mặt.

Vân muốn dạy cho Thu tập bơi nhưng con nhỏ luôn tìm cách từ chối và không muốn tập. Vân đành bó tay trước cái tính ương bướng và sợ sệt của con nhỏ. Vân do nghịch ngợm như con trai nên suốt 11 năm đi học. Vân luôn làm lớp trưởng. Các bạn trong lớp sợ Vân một phép, không phải con nhỏ ghê gớm hay bắt nạt chúng nó mà là do con nhỏ hay quát ra lửa và cái gì cũng đi tiên phong nên chúng nó luôn lấy Vân làm hình tượng mẫu cho chúng nó noi theo.

Vân không biết khi nghe tin Vân bỏ nhà ra đi vì bị bắt ép đi lấy chồng. Chúng nó có phải ứng gì, chúng nó có cười chê hay là thương hại cho Vân hay không. Con nhỏ thờ dài. Vân đứng lặng trước gương, cơ thể của Vân như một quả bóng xì hơi. Vân nhớ nhỏ Thu và các bạn trong lớp quá. Nếu có thể được gặp chúng nó ở đây thì hay biết mấy.

Vân tết tóc sang hai bên. Con nhỏ thắt thành hai cái bím. Vân phân vân không biết nên mặc bộ quần áo nào. Vân chọn cho mình một cái áo sơ mi màu trắng, một cái váy màu xanh nhạt. Sau khi mặc xong quần áo. Con nhỏ bước ra khỏi phòng tắm.

Duy đang đọc báo trong phòng lớn. Anh chàng đang ngồi chờ Vân. Duy có đôi điều muốn nói với con nhỏ. Vừa nhìn thấy hình bóng của Vân thấp thoáng sau cánh cửa. Duy nhìn sững Vân. Duy cau có nói.

- Cô ăn mặc như thế

này để đi làm à. Cô không còn bộ nào khác để mặc hay sao...??

Vân liếc nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Con nhỏ giật mình, đã gần tới giờ đi làm rồi. Vân không lý gì đến yêu cầu và nhận xét của Duy về cách ăn mặc của mình. Vân nói.

- Chào anh. Tôi đi làm đây.....!!

Bố mẹ, ông nội và bà Jenny đang uống trà trong phòng khách. Họ đang nói chuyện về kinh tế, chính trị và có đôi khi nhắc đến chuyện của Vân và Duy. Bà Jenny ngắm nhìn Vân mãi. Bà phì cười khi thấy bộ dạng ghen tuông và tức giận của Duy.

Bà Jenny hỏi Vân.

- Khi nào công ty của cháu tan ca để bác cho người đi đón...??

Vân không muốn mọi người ở công ty biết Vân có một ông chồng giàu xụ và cũng không muốn bị người ta bàn ra tán vào. Vân từ chối.

- Không cần phải đưa đón cháu đi làm đâu ạ. Cháu có thể tự đi xe buýt tới chỗ làm....!!

Vân lễ phép chào cả nhà.

- Con xin phép.....!!

Bà Nhung lo lắng nói.

- Con không ăn sáng rồi đi làm hay sao. Bụng đói thì làm sao có thể làm việc được.....!!

Vân cười khì, con nhỏ tự tin đáp.

- Việc đó mẹ và mọi người khỏi lo. Con có thể mua bánh trên đường tới công ty.....!!

Vân chào bố mẹ, ông nội và bà Jenny thêm một lần nữa. Con nhỏ bước ra cửa. Duy đứng dựa vào thành ghế nhìn theo. Anh chàng chán nản vì nếu Vân đi. Cả ngày hôm nay Duy phải thui thủi một mình. Anh chàng thất thểu bước về phòng. Bà Jenny khẽ mỉm cười khi trông bộ dạng thất vọng và hơi buồn rầu của thằng con trai. Bà lẩm bẩm.

- Xem ra con nhỏ Vân đã làm cho anh chàng bị mất hồn rồi.....!!

.....

Sau khi nhận lời làm giúp Lan hai việc là xử Công và xử Vân. Dũng đã cho bọn đàn em tỏa ra xung quanh đi điều tra về Công và về Vân. Công thì dễ tìm hơn vì Lan đã cung cấp đầy đủ số nhà, điện thoại, thậm chí những nơi mà hắn hay đến nên việc tìm kiếm hắn không có gì khó khăn. Việc khó khăn đối với hắn là khi nào ra tay với Công cho thích hợp và thuận tiện mà thôi.

Đối với Vân ngoài tầm ảnh hưởng của hắn không hề biết Vân ở đâu và đang làm gì. Hắn sai hai tên đàn em canh ở siêu thị của Vũ. Nên vừa mới sáng tinh mơ hai tên đã lượn lờ trước cửa siêu thị của Vũ. Vũ bây giờ bị bọn nó theo dõi như công an theo dõi tội phạm. Anh chàng Vũ không biết gì cả, anh chàng tưởng bọn chúng là khách hàng của mình nên vui vẻ đi vào trong siêu thị mà không có chút cảnh giác nào đối với hai tên đó.

Buổi tối hôm qua Lan đi ngủ với một nụ cười gian ác ở trên môi. Trong lòng của cô ta có hai cái gai nhọn, bây giờ cô ta đã nhờ cậy được một người nhỏ giúp cho cô ta nên cô ta thấy lòng nhẹ nhõm và thanh thản. Kể từ khi biết Vũ có vợ chưa cưới và bị Công dùng thủ đoạn hèn hạ và dễ tiện. Lan mới có được một giấc ngủ ngon.

Buổi sáng cô ta được đánh thức bởi một tiếng chuông điện thoại kéo dài. Cô ta tức giận vì khó khăn lắm cô ta mới ngủ được đủ giấc, thế mà không biết người vô duyên nào lại phá ngang mất giấc mộng đẹp của cô ta. Lan bực mình nói.

- Tôi là Lan đây.....!!

Dũng đang ngồi uống cà phê trong một nhà hàng. Anh ta uống cùng hai thằng đàn em. Số kiếp đại ca của anh ta tuy oai hùng nhưng anh ta cũng là một thằng cô đơn, kể từ khi thích Lan anh ta không còn có cảm hứng với bất cứ một cô gái nào nữa, mà kể cả những cô gái anh ta thích thì cũng chỉ là những cô gái giang hồ mà thôi. Những cô gái con nhà lành làm sao dám đi yêu một kẻ suốt ngày đánh đập và chém giết như anh ta. Mà dù có yêu anh ta đi chăng nữa, không cha mẹ nào có thể yên tâm giao cô con gái cưng của mình cho anh ta.

Dũng yêu Lan điên cuồng, mặc dù trong lòng của anh thừa hiểu đó chỉ là một mối tình vô vọng nhưng anh ta không thể từ bỏ được, anh ta sẵn sàng làm mọi thứ cho Lan. Cái mà anh ta cần là tình cảm của Lan đối đáp lại cho anh ta dù chỉ là nhỏ nhoi thôi. Nhưng anh ta càng quan tâm và càng nhún nhường với Lan bao nhiêu, cô ta càng khinh ghét và muốn tránh xa anh ta bấy nhiêu.

Dũng muốn mời Lan đi ăn sáng và uống cà phê với mình nên mới gọi cho cô ta vào sáng sớm như thế này.

- Anh có thể mời em một bữa cơm được không...??

Lan nghe giọng của Dũng. Cô ta nhìn số di động hiện trên màn hình. Cô ta lẩm bẩm.

- Đừng có mơ nghe cưng. Tôi chỉ muốn lợi dụng anh nên mới đồng ý đi ăn cùng với anh nhưng điều đó không có nghĩa là tôi thích dùng bữa và đi uống nước với một kẻ thô lỗ như anh....!!

Lan giả vờ bảo Dũng.

- Em xin lỗi nhưng em hơi bị mệt nên hôm nay em phải ở nhà tĩnh dưỡng....!!

Dũng thất vọng và hơi buồn chán. Hắn ta cứ tưởng sau khi Lan nhờ hắn xử hai người kia, mối quan hệ giữa hắn và Lan sẽ nhích dần lên nhưng xem ra nó vẫn chẳng khác ngày xưa là mấy. Vạch đích là không thì mãi mãi nó vẫn chỉ là số không. Trong mối tình này chỉ có hắn là quan tâm và lo lắng cho Lan. Đối với Lan, Dũng không có giá trị hay xi nhê gì. Anh ta chỉ là một quân cờ tốt của cô ta mà thôi. Thích thì cô ta dùng, không thích thì cô ta quăng đi không thương tiếc. Dũng là một dụng cụ tiện lợi của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

- Em có cần anh đến thăm em không...??

Lan giật nảy mình. Làm sao cô ta dám mời một kẻ giang hồ vào nhà. Bố của cô ta mà biết, thì tiền trợ cấp cho cô ta tiêu sài thế nào cũng bị ông cắt. Cô ta sinh ra và lớn lên trong một gia đình giàu có. Mẹ của cô ta cũng giống như cô ta chỉ thích chưng diện và mua sắm nhưng lại lười đi làm. Cô ta tuy đã hơn hai mươi từ lâu lắm rồi nhưng cô ta không muốn đi làm, mà dù cô ta có muốn cũng không ai dám thuê cô ta vì cô ta bỏ học ngang xuong để chơi bời. May mắn cho cô ta vì có một ông bố giàu có. Ông ta là chủ thầu xây dựng nên tiền vào như nước. Ông ta cũng đi bỏ bịch lạng nhăng. Ông ta không thể nào chịu đựng được mẹ của cô ta.

Bà ta là một kẻ to mồm và ích kỉ, ông không bao giờ có tiếng nói ở trong gia đình. Ông ta tìm thấy những điều đó ở một người đàn bà khác. Người đàn bà đó tuy không xinh đẹp và ăn diện được như mẹ của Lan. Nhưng trong con mắt của ông, bà ấy còn đẹp gấp vạn lần mẹ của Lan. Ông yêu bà ấy và ông đang có ý định ly hôn với mẹ của Lan để đến với bà ấy. Lan và mẹ của cô ta không hề biết điều này. Cả hai vẫn ăn diện và tiêu phung phí như ngày xưa. Họ đâu biết là khi ông bố của Lan chia tay mẹ của cô ta, tất cả mọi thứ sẽ chấm dứt.

- Không cần đâu anh. Em bị ốm xoàng thôi. Em chỉ cần nghỉ ngơi hôm nay là khỏi...!!

Dũng còn muốn nói thêm với Lan. Lan lại không muốn nói bất cứ điều gì với Dũng. Cô ta bảo.

- Em chào anh nhé. Em phải dậy đánh răng rửa mặt và làm mấy công việc vặt vào buổi sáng đây....!!

Lan cúp máy trước Dũng. Hai thằng đàn em thấy Dũng buồn rầu. Chúng nó tò mò hỏi.

- Chị ấy không đến hả đại ca...??

Dũng chán nản đáp.

- Ủ. Cô ấy bảo bị mệt nên không thể nào đến đây được....!!

Một thằng đồng viên Dũng.

- Đại ca đừng buồn làm gì. Hôm nay đại ca không gặp được thì ngày mai. Em nghĩ bây giờ đại ca nên tập trung vào hai nhiệm vụ mà chị ấy đã nhờ đại ca đi thì hơn. Em nghĩ thế nào người đẹp cũng hậu tạ anh xứng đáng khi anh hoàn thành xong hai việc đó.....!!

Nhắc đến nhiệm vụ. Dũng hỏi hai thằng.

- Đã có kết quả gì về tên Công và con nhỏ Vân chưa...??

Tên kia trả lời.

- Tên Công bọn em đã điều tra ra cả rồi. Tối hôm qua sau khi đại ca gọi điện thoại cho bọn em. Em đã nhờ mấy thằng làm ở hai cái vũ trường ấy để ý tên Công dùm. Nó bảo em là tên đó tối hôm qua không hề đến hai chỗ đó. Em cũng đã cho người theo dõi trước cửa nhà của tên đó. Em nghĩ nội trong

ngày hôm nay, chúng ta có thể nắm được đường đi nước bước của tên Công.

- Còn con nhỏ Vân. Bọn em vẫn không có tin tức gì cả. Con nhỏ này ngoài tấm ảnh của nó ra, bọn em không biết nó ở đâu và đang làm gì. Theo lời khuyên của chị Lan, bọn em đã cử hai tên trực sẵn ở siêu thị của Vũ và để ý anh ta 24/24 rồi. Nếu như con nhỏ Vân đến tìm anh ta hay anh ta đi tìm nó thì thế nào chúng ta cũng truy ra tung tích của nó....!!

Dũng gật đầu hài lòng bảo hai thằng đàn em.

- Các chú làm như vậy là quá hoàn hảo rồi. Anh hy vọng chúng ta sẽ sớm kết thúc được hai việc này nội trong ngày mai. Anh không muốn chúng ta kéo dài lâu quá....!!

Tên kia trêu Dũng.

- Chắc đại ca nóng lòng muốn biết người đẹp đền ơn cái gì cho đại ca đúng không. Đại ca yên tâm đi thế nào đại ca cũng nhận được một phần thưởng xứng đáng.....!!

Dũng không nói gì. Anh ta bung tách cà phê lên môi. Anh ta vừa uống cà phê, vừa nhìn ra đường. Cả đêm hôm qua, anh ta không tài nào ngủ được. Anh ta vừa hồi hộp vừa lo lắng, anh ta sợ làm cho Lan phật lòng. Mặt khác anh ta nóng lòng muốn biết Lan sẽ đền ơn cho anh ta cái gì. Anh ta đâu có biết Lan chẳng muốn đền ơn cho anh ta cái gì cả. Cô ta chỉ nói thế để khơi dậy lòng tận tụy của Dũng đối với cô ta mà thôi.

Duy bỏ đi vào trong phòng. Anh chàng ngồi xuống ghế. Đầu óc nghĩ ngợi lung tung. Duy không yên tâm để cho Vân đi xe buýt đi làm. Anh chàng đứng bật dậy. Duy lăm bằm.

- Mình cần phải đưa cô ta đi làm. Tiện thể mình cũng muốn biết công ty mà cô ta đang làm nằm ở đâu và trông nó như thế nào....!!

Anh chàng nhấc điện thoại bàn. Duy bấm số ở quầy tiếp tân. Cô nhân viên đứng quầy bắt máy. Duy nói nhanh.

- Chị bảo anh chàng tài xế hôm qua chuẩn bị xe cho em. Em có việc cần phải ra ngoài gấp.....!!

Chị kia vâng dạ gật đầu rồi nói.

- Tôi sẽ bảo anh ấy làm ngay. Chào cậu chủ.....!!

Duy vợ lấy cái áo khoác. Anh chàng khép cửa rồi bước ra phòng chính. Bố mẹ, ông nội và bà Jenny vẫn đang uống trà, cà phê và ăn sáng. Bà Jenny thấy Duy ăn mặc tươm tất và chuẩn bị đi ra ngoài. Bà tò mò hỏi.

- Con định đi đâu à...??

Duy nhìn ra ngoài trời anh chàng thấy nắng đã lên cao. Không khí ở khách sạn cũng ồn ào hẳn. Duy đáp.

- Con có chút chuyện. Con xin phép.....!!

Bà Jenny muốn biết là Duy đi đâu nhưng thấy Duy không muốn trả lời. Bà cũng không ép. Bà dễ dãi nói.

- Ừ. Con cứ đi đi. Nhưng nhớ là phải về đây sớm đấy nhé. Đừng lang thang một mình ở ngoài đó lâu quá.....!!

Bà Jenny thờ dãi. Trong đầu của bà hiện lên một nỗi lo lắng vô cớ. Trái tim của người mẹ tan nát, khi bà nhớ đến tai nạn của Duy năm nào. Bà hy vọng điều này không bao giờ lặp lại nữa. Bà muốn mình quên đi và không bao giờ nhớ đến nữa. Bà phải làm sao khi trí óc của Duy khôi phục lại được trí nhớ như ngày trước. Có lẽ lúc đó nó sẽ đau khổ tột cùng khi biết được sự thật khủng khiếp kia. Nó có lẽ cũng sẽ hận cả gia đình bà vì đã có tình đầu g iếm nó.

Bà đau buồn nhìn theo bóng dáng của Duy rời khỏi phòng. Bà cầu khẩn.

- Con mong mọi chuyện được diễn ra trong bình lặng. Con mong mối tình giữa Duy và Vân được tốt đẹp để chúng nó có thể nên đôi. Lạy trời đừng cho nó nhớ lại những chuyện trước kia. Nếu không bị kịch gia đình lại một lần nữa bùng lên. Trái tim của con đã yếu đuối lắm rồi, con không thể chịu đựng thêm được một cú xóc nữa đâu.....!!

Duy bước xuống tiền sảnh. Duy đi thật nhanh. Duy sợ Vân đã đón được xe buýt đến công ty của Khoa. Anh chàng không muốn lang thang một mình ngoài đường như một thằng điên. Duy hối thúc anh chàng tài xế.

- Anh làm ơn đi nhanh lên...!!

Anh tài xế gật đầu rồi lái xe ra khỏi cổng khách sạn. Chiếc xe rẽ phải. Duy vừa đi vừa nhìn ra hai bên đường, anh chàng đang tìm kiếm bóng hình của Vân. Cô nàng vừa đi vừa ngẫm nghĩ nên bước chân đi chậm chậm trên vỉa hè. Cơ thể và trí óc của Vân đang hoạt động rất dữ. Con nhỏ thấy hôm nay mọi thứ dường như trở lại. Có thể trong trái tim của Vân đang chứa đựng một cảm giác khác và một hình bóng của một tên con trai. Ánh mắt long lanh. Vân khẽ mỉm cười lăm bằm.

- Hôm nay mình bị làm sao thế này. Mọi hôm mình đi làm. Lúc nào mình cũng uể oải và chán nản kia mà. Sao hôm nay mình lại háo hức và mong nhanh

đến đó thế nhỉ. Thật là lạ lùng. Không lẽ đã có chuyện gì xảy ra với trí óc và trái tim của mình mà mình lại không biết...

.....

Duy mừng rỡ khi trông thấy bóng dáng của Vân trên hè phố. Nhìn con nhỏ vừa đi vừa mỉm cười. Trong lòng của Duy một nỗi hờn ghen và tức giận bùng lên. Anh chàng nhếch mép lầm bầm.

- Cô ta có nhất thiết phải mừng như thế kia không nhỉ. Đẳng nào lúc nữa cô ta chẳng gặp được ông sếp đẹp trai của cô ta. Cô ta cần gì phải vui vẻ và mỉm cười thật tươi như thế. Cô ta định cho mọi người xung quanh biết là cô ta đang hạnh phúc và đang háo hức vì sắp được gặp người trong mộng của cô ta hay sao...??

Tự nhiên Duy không muốn đưa đón Vân nữa. Anh chàng muốn Vân đi bộ cho mồ hôi. Bầu trời buổi sáng tuy chưa nắng gắt như ban trưa nhưng cũng đủ làm cho những người đi đường đổ mồ hôi. Duy nhìn Vân xem con nhỏ có biểu hiện gì khác nữa không. Anh chàng thấy nụ cười trên môi của Vân vẫn chưa tắt. Đôi mắt long lanh, khuôn mặt rạng rỡ. Nhìn Vân lúc này tràn đầy sức sống và sinh lực của tuổi trẻ. Duy tự hỏi điều gì đã làm thay đổi con người và tâm trạng của Vân thế kia. Có phải vì sắp được gặp lại Khoa nên cô ta mới thay đổi như vậy hay không.

Duy thờ dãi buồn rầu. Anh chàng nửa muốn bảo anh chàng tài xế dừng xe lại để đưa Vân đến chỗ làm. Nửa không muốn có bất cứ liên quan gì đến Vân. Nhìn con nhỏ hạnh phúc Duy không chịu đựng nổi. Duy nhếch mép nghĩ.

- Tại sao cô ta không buồn phiền hay chán nản vì phải đi làm thay vì được ở nhà bên cạnh mình mà lại vui mừng như được giải thoát thế kia...!

Duy chán nản quá. Hy vọng của Duy thế là tan thành mây khói. Duy định lên tiếng bảo anh chàng tài xế quay xe về khách sạn. Duy giật mình khi nhìn thấy Vân bị một anh chàng chạy bộ buổi sáng va vào người. Con nhỏ quay một vòng rồi ngã đánh phịch một cái xuống vỉa hè.

Duy vội vã ra lệnh.

- Anh dừng xe lại mau lên....!!

Anh chàng lái xe phanh xe đánh két một cái. Anh ta không hiểu tại sao cậu chủ lại hốt hoảng đến thế. Anh ta đi bình thường, có va vào ai đâu mà cậu chủ lại bảo anh ta dừng xe đột ngột như thế có ai đó sắp đâm vào đầu xe ô tô vậy. Anh ta đâu có hiểu. Duy vì nhìn thấy Vân ngã nên mới bảo anh ta dừng xe lại.

Duy vội vàng mở cửa xe. Anh chàng chạy thật nhanh đến chỗ của Vân. Con nhỏ nhăn nhó vì đau đớn. Vân bị ngã một cú thật đau. Vân tức mình bảo tên kia.

- Anh chạy bộ như thế hả. Anh chạy thì phải từ từ và phải quan sát những người đi bộ cùng hướng với anh chứ....??

Tên kia gãi đầu, hần lị nhí nói.

- Xin lỗi em. Tại anh mãi nhìn ra hai bên đường nên không chú ý gì đến em. Anh thành thật mong em tha thứ....!!

Vân thấy anh ta cũng là một người biết điều. Vân nhìn xuống bộ đồng phục đi làm, con nhỏ nhăn nhó vì chiếc váy của Vân bị dính một ít bụi ở đằng sau, chưa hết bàn tay của Vân hơi bị xước do con nhỏ sụt tay trên gạch. Vân kêu khổ.

- Số của mình đúng là xui xẻo. Mình làm gì cũng không bao giờ được suôn sẻ....!!

Vân cúi tiết nói.

- Từ lần sau anh mà còn va vào tôi nữa là không xong với tôi đâu. Bây giờ anh làm ơn biến đi cho khuất mắt tôi. Đúng là bực cả mình....!!

Anh chàng kia lùi thui đi mất. Cậu ta bị Duy chặn lại. Duy túm lấy cổ áo của anh ta. Duy trừng mắt lên quát.

- Anh hãy cẩn thận đấy. Lần này tôi tha cho anh. Nếu lần sau còn xảy ra tương tự như thế này nữa, tôi sẽ nện cho anh một trận....!!

Anh chàng chạy bộ sợ xanh cả mặt. Vì Duy lúc này trông đáng sợ quá. Bàn tay của Duy như một gọng kìm kẹp chặt vào cổ áo của anh ta. Duy gần như nhấc bổng anh ta lên khỏi mặt đất. Cậu ta run run nói.

- Anh làm ơn tha cho em. Em chỉ lỡ làm ngã cô ấy thôi. Thật tình em không cố ý làm như thế đâu...!!

Duy nhìn Vân ngồi xõng xoài trên nền gạch. Anh chàng muốn cho tên này vài cú đấm lắm. Nhưng nếu không tha cho anh ta thì hóa ra Duy là người hẹp lượng vì dù sao anh ta cũng chỉ vô tình làm ngã con nhỏ mà thôi và thứ hai anh ta cũng đã xin lỗi con nhỏ rồi. Duy buông cổ áo của anh chàng chạy bộ ra. Duy ra lệnh.

- Biến đi....!!

Cậu ta bỏ chạy thật nhanh, đôi đầu gối run rẩy vì hãi. Cậu ta tưởng Duy là một tên xã hội đen chỉ quen đánh đấm. Vân nhăn nhó đứng dậy. Con nhỏ thấy có một bàn tay đỡ Vân đứng lên. Vân giật mình ngẩng đầu, ánh mắt của Vân nhìn từ cánh tay đến khuôn mặt của người đó. Con nhỏ toe toét cười hỏi.

- Tại sao anh lại ở đây. Hôm nay anh cũng có hứng thú đi tản bộ cơ à...??

Duy không nói gì. Anh chàng lúi Vên đứng dậy. Vên phúi phúi quần áo. Con nhỏ mỉm cười nói.

- Cảm ơn anh....!!

Duy nhìn thật kỹ và thật sâu vào khuôn mặt và ánh mắt của Vên. Anh chàng thấy đôi mắt của con nhỏ trong veo, khuôn mặt biểu hiện niềm háo hức và đang mong đợi một điều gì đó. Duy hất hàm hỏi.

- Cô mong đợi được đi làm lắm hay sao mà trông cô có vẻ vui vẻ thế...??

Vên vô tình trả lời.

- Tất nhiên rồi. Tôi đã nghỉ một buổi nên cần phải đi làm bù lại chứ. Tôi không muốn bị dồn ép một đồng công việc trong một ngày đâu, nếu thế chắc là tôi sẽ bị xỉu vì phải làm việc quá tải mất....!!

Duy tra vấn Vên tiếp.

- Có thật là cô chỉ có duy nhất một lý do đó thôi phải không hay là cô còn nguyên nhân nào khác...??

Vên tròn xoe mắt nhìn Duy. Con nhỏ không hiểu Duy hỏi nó như vậy là nghĩa làm sao. Đi làm thì đương nhiên là vì công việc rồi, không lẽ còn có nguyên nhân nào khác. Vên nghĩ.

- Hẳn tưởng mình đi làm là để đi chơi hay sao mà hấn vắn hỏi mình những câu nghe buồn cười và khó hiểu như thế nhỉ. Đúng là đầu óc của tên này có vấn đề rồi...!!

Vên nhìn đồng hồ. Con nhỏ khẽ kêu lên.

- Tôi phải đi gấp. Tôi sắp muộn giờ làm đến nơi rồi. Chào anh, khi nào về tôi sẽ nói chuyện này với anh sau....!!

Vên vừa đi được hai bước. Duy nắm tay của Vên lôi lại. Anh chàng hất hàm bảo Vên.

- Cô lên xe đi. Tôi muốn đưa cô đến công ty....!!

Vên kinh ngạc nhìn chiếc xe ô tô màu đen của khách sạn đang đậu cách Vên khoảng một mét. Con nhỏ tò mò hỏi.

- Anh đưa tôi tới đó làm gì. Tôi không muốn bị người ta bàn luận về tôi hay nhòm ngó vào cuộc sống riêng tư. Nên anh làm ơn để cho tôi yên....!!

Duy tức khí gắt Vên.

- Tôi chỉ muốn đưa cô đi làm. Chẳng lẽ điều này lại không được. Cô nói là sợ bị người ta nhòm ngó, điều này thật sự là vô lý. Cô nên nhớ chúng ta không phải là người ngoài, mối quan hệ của chúng ta được gia đình hai bên ủng hộ. Chúng ta danh chính ngôn thuận quen nhau. Cô không muốn tôi đưa cô đi làm trừ phi cô có một điều gì đó giấu giếm nên cô không muốn tôi biết. Cô phải dùng cách này để bảo vệ bí mật đó của cô chứ gì....!!

Vên nghe lúng búng hết cả lỗ tai. Con nhỏ đưa bàn nhỏ xinh lên sờ vào trán của Duy. Vên thở phào nhẹ nhõm nói.

- May mà anh không bị làm sao. Anh có thấy anh hơi bị vô lý không hả. Tôi không muốn người ta biết tôi có quan hệ với anh vì tôi không thích bị bàn ra tán vào là tại sao nhà nó giàu như thế mà nó còn tới đây làm việc làm gì. Thứ hai, tôi không muốn bị người ta biết là tôi có hơn 16 tuổi một chút thôi đã vội đi lấy chồng rồi. Bây giờ anh đã hiểu mà buông tha cho tôi rồi chứ...??

Duy khoanh tay lại. Anh chàng đang thẩm định lại từng lời nói của Vên. Sau hai giây ngẫm nghĩ. Duy lắc đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

- Xin lỗi nhưng những điều mà cô nói càng làm cho tôi muốn đưa cô đi làm hơn. Nếu cô biết mình có một ông chồng giàu có như tôi, tại sao cô không nghỉ làm ở chỗ đó đi. Giả sử cô muốn thực tập cho có thêm kinh nghiệm và không muốn dựa dẫm vào tôi. Tôi có thể sắp xếp cho cô một chỗ ở trong khách sạn hay một chỗ trong công ty của gia đình kia mà. Thứ hai tôi muốn đưa cô đi vì tôi muốn cho họ biết cô đã có chồng rồi để bọn đàn ông tránh xa cô ra....!!

Duy vừa dứt lời. Anh chàng thấy mình nói hơi. Nói như thế chẳng khác nào anh chàng đang ghen. Con nhỏ Vân không nghe được câu cuối vì đúng lúc đó có một chiếc xe buýt vừa tới và hai chiếc xe cứu thương vừa chạy qua. Âm thanh của chúng to quá nên con nhỏ bị phân tán tâm trí thành ra anh chàng Duy có nói gì Vân cũng không nghe được.

Duy nhìn vào khuôn mặt của Vân xem con nhỏ có phản ứng gì không. Anh chàng nhẹ nhõm vì con nhỏ ngo ngắc hỏi Duy.

- Anh vừa nói gì cơ...??

Duy lôi Vân lên xe. Duy giục.

- Cô mà còn đứng đó nói lảm nhảm thêm nữa thì thế nào cũng bị muộn làm cho mà coi.....!!

Vân vói tay chỉ. Con nhỏ gấp gấp nói.

- Kia là chuyến xe buýt của tôi rồi. Anh không cần phải làm như thế này đâu...!!

Duy mở cửa xe rồi đẩy Vân vào trong. Duy bảo anh chàng tài xế.

- Anh lái xe đi....!!

Trúc tên thật là Thu Đào. Trúc chỉ là cái tên mà mấy người thân trong gia đình gọi con nhỏ khi con nhỏ ở nhà, con khi ra đường người ta gọi con nhỏ là Đào. Trúc năm nay 18 tuổi, cô ta sinh trước Duy vài tháng. Cả hai học cùng nhau từ năm sáu tuổi. Cô ta bám dính lấy Duy từ nhỏ cho tới lớn. Cô ta coi Duy là mối tình đầu của mình.

Đào là em gái của Hoa - người yêu đã mất của Vũ. Hai chị em hơn kém nhau tám tuổi. Nghĩa là năm Hoa mất lúc đó Đào mới có hơn chín tuổi một chút. Bố mẹ của Hoa và Đào ly dị khi con nhỏ mới lên năm. Con nhỏ theo mẹ sang bên kia sinh sống còn chị Hoa ở lại với bố. Người bố dượng sau này của Đào là ông chú của Khoa nên hai người tuy là họ hàng nhưng không hề có quan hệ máu mủ ruột rà.

Đào bay sang đây vì con nhỏ muốn thăm bố và thăm mộ chị gái. Đã hơn tám năm nay, Đào trốn tránh sự thật là chị gái của mình đã chết. Con nhỏ nhất định không chịu cùng mẹ bay về Việt Nam thăm gia đình. Con nhỏ sợ không kìm được mắt và không chịu đựng được khi nhìn thấy di ảnh của chị Hoa trên bàn thờ. Ngày chị Hoa mất do bị ung thư giai đoạn cuối. Do sợ Đào còn quá nhỏ nên mọi người dấu không cho Đào biết. Đào chỉ biết được sự thật đau lòng này cách đây có mấy năm. Con nhỏ đã oán hận mẹ và bố vì đã không nói cho con nhỏ biết ngay lúc chị ấy mất. Nếu họ nói sớm có lẽ con nhỏ có thể nhìn thấy mặt của chị gái lần cuối.

Đào có dũng khí bay sang đây còn một nguyên nhân sâu xa khác đó là Duy. Con nhỏ không an tâm và không can tâm để Duy đi lấy một người con gái khác. Tai nạn đó là do lỗi của Đào. Bố mẹ của Duy đã yêu cầu Đào buông tha cho Duy ngay khi họ biết tin Duy bị tai nạn xe ô tô. Họ ngăn cấm không cho Đào được tiếp tục ở bên Duy nữa. Con nhỏ đã khóc và lo lắng cho Duy rất nhiều. Giả mà Đào giữ vững lập trường của bản thân ngay từ đầu. Con nhỏ đã không phải đau khổ và hối tiếc như bây giờ.

Con nhỏ phải làm gì để giữ lấy Duy khi anh chàng đã hoàn toàn quên sạch hết ký ức về con nhỏ. Mối tình đầu khó phai và con nhỏ càng đau khổ hơn khi tình yêu không thành. Bố mẹ của Duy đã nhờ một bác sĩ hàng đầu về thuật thôi miên. Họ tạo ra một trí nhớ và những ký ức mới cho Duy. Duy bây giờ hoàn toàn khác với Duy của ngày xưa.

Anh chàng bây giờ chững trạc, lạnh lùng và bất cần đời. Duy không còn ốm yếu và đau buồn như lúc trước nữa. Đó là điều mà bố mẹ và bà nội của Duy mong muốn. Họ đã làm những chuyện mà bản thân của họ không hề muốn. Duy vẫn mang hình dáng của Duy ngày xưa nhưng tính cách của anh chàng đã hoàn toàn thay đổi.

Nếu Duy có thể khôi phục lại được trí nhớ. Duy sẽ nhớ mình từng yêu và thích một con nhỏ và cũng sẽ nhớ từng bị làm cho đau đớn khi chính bàn tay của Đào đã hủy hoại đi tất cả mối tình trong sáng và tốt đẹp ấy.

Đào, Duy và Tuấn Anh - anh trai họ của Duy là ba người bạn thân lớn lên bên nhau. Đào chỉ mới chuyển đến trường của Duy khi con nhỏ lên năm tuổi. Lúc bé Duy là một cậu bé nhút nhát, cậu ta suốt ngày lỳ lì. Cậu ta không dám làm quen hay là nói chuyện với kỳ ai. Cậu sẽ sống cô đơn như thế mãi nếu như không có Đào. Cô bé Đào đã thay đổi hoàn toàn cuộc đời của Duy.

Một hôm Duy đi học anh chàng quên mang theo bút. Cô bé Đào tốt bụng đã cho Duy mượn cây viết của mình. Nhìn nụ cười trong sáng nở trên môi của Đào. Trái tim non nớt của Duy rung động. Sáng hôm sau anh chàng đỏ bừng mặt và ấp úng nói.

- Minh trả cậu cây bút....!!

Đào đáp lại lời của Duy với một nụ cười thật đáng yêu. Từ đó hai người trở thành bạn thân. Đào đã làm cho Duy mở rộng lòng mình ra với mọi người. Cậu nhóc có thể tự nhiên nói chuyện với các bạn trong lớp và có thể vui đùa cùng chúng nó. Hai người bám lấy nhau không rời. Cuộc sống cứ như thế tiếp diễn cho đến khi Tuấn Anh xuất hiện. Cậu ta chen vào cuộc sống của Duy và Đào đã làm cho mọi thứ đảo lộn lên hết cả.

Ba người là bộ ba nổi tiếng nhất trường. Họ đi đâu và làm gì cũng được các bạn học quan tâm và quan sát. Đào vô tư cười nói với cả hai anh em. Đào không hề biết rằng bắt đầu từ khi nhìn thấy nụ cười đầu tiên trong sáng và ấm áp của Đào. Duy đã thích và yêu Đào mất rồi. Mỗi tính đơn phương đó cứ lớn dần lên cho đến khi Duy 17 tuổi rưỡi. Duy muốn nói cho Đào biết tình cảm của Duy với Đào nhưng anh chàng còn ngại nên cứ ngập ngừng mãi mà không dám nói ra.

Đào ngược lại chỉ coi Duy là một người bạn mà thôi. Trong trái tim của con nhỏ đã có một hình bóng khác, đó là Tuấn Anh. Đứng trước Duy, con nhỏ có thể ăn nói gì tùy thích nhưng khi đứng trước Tuấn Anh. Con nhỏ bẽn lẽn, dịu dàng và hay đỏ mặt. Duy lại vô tình không biết điều này vì dù gì Duy cũng quen biết Đào trước Tuấn Anh.

Đào tỏ tình với Tuấn Anh nhưng bị anh ta từ chối. Tuấn Anh là một chàng trai hào hoa, anh ta có thể quen biết và yêu nhiều người nhưng không hề chung tình với bất cứ ai cả. Đào đau khổ, con nhỏ nghĩ ra được một cách ngu ngốc là dùng Duy làm tấm bình phong cho con nhỏ tiến gần đến với Tuấn Anh.

Đúng vào lúc đó Duy tỏ tình với Đào. Con nhỏ kinh ngạc và sửng sốt. Mặc dù trong lòng không yêu và không thích Duy nhưng con nhỏ đã có một kế hoạch ở trong đầu. Con nhỏ không ngần ngại nói đồng ý. Duy mừng như phát điên vì ước nguyện từ bé của Duy nay được như ý nguyện.

Duy toàn tâm toàn ý yêu Đào. Anh chàng chăm sóc, đưa đón và mua quà tặng cho con nhỏ. Nụ cười luôn nở trên môi của Duy. Duy không hề nghi ngờ tình cảm của Đào giành cho mình. Những hôm đưa Đào về nhà chơi. Đào chỉ rình hôm nào Tuấn Anh có nhà, con nhỏ mới đồng ý đến chơi. Kế hoạch của Đào đã có tác dụng. Tuấn Anh không chịu đựng được, anh chàng có những biểu hiện ghen tuông thấy rõ. Tuấn Anh lôi Dung ra một gốc cây to sau trường, anh chàng yêu cầu.

- Em phải kết thúc ngay tình cảm với Duy đi. Anh không thể nào chịu đựng được cảnh em hàng ngày ôm ấp và cười nói với cậu ta nữa đâu....!!

Đào mỉm cười nói.

- Điều đó có nghĩa là anh yêu em có đúng không...??

Không may cho hai người vì Duy cũng vừa mới tới nơi. Anh chàng mừng rỡ khi trông thấy Đào. Duy ngạc nhiên khi thấy có cả Tuấn Anh đứng ở đó nữa. Duy thấy họ đang nói chuyện gì đó với nhau. Duy tò mò bước nhẹ nhàng đến.

Tuấn Anh thở dài bảo Đào.

- Điều này anh vẫn không thể nào trả lời cho em được. Nhưng có thật là em yêu Duy không...??

Duy hồi hộp ngồi nghe. Đào vô tình không biết là Duy đứng ở đằng sau gốc cây nên con nhỏ vô tình trả lời.

- Em chỉ dùng Duy để làm cho anh chú ý tới em thôi. Em không hề yêu cậu ấy. Em biết làm như thế là sai nhưng mà em hết cách rồi...!!

Duy chết lặng. Anh chàng không ngờ tình cảm của hai đứa bao ngày qua chỉ là giả dối mà thôi. Con nhỏ không hề yêu hay là thích Duy. Duy chỉ là một con tốt cho cô ta dùng làm đường dẫn vào trái tim của Tuấn Anh.

Tuấn Anh kinh ngạc nhưng cũng thích thú nói.

- Anh không ngờ em có thể nghĩ ra được cách này. Nhưng anh không thấy em có gì là sai khi làm như thế với nó....!!

Đào ngược đôi mắt tò mò lên hỏi Tuấn Anh.

- Tại sao anh lại nói như thế. Điều này em thấy là em đã sai rõ ràng rồi cơ mà...??

Tuấn Anh nhếch mép lên bảo Đào.

- Tại vì anh ghét nó. Em có biết vì gia đình của nó mà gia đình của anh lúc nào cũng ăn không ngon và ngủ không yên không hả. Ông bà nội của anh lúc nào cũng bệnh nó và yêu thương nó. Trong con mắt của họ anh chẳng là cái gì cả. Anh mong cho nó gặp thật nhiều đau khổ và bất hạnh. Nếu em có yêu anh thì em hãy tiếp tục ở bên nó và hãy nói cho nó biết chuyện này khi nào anh bảo em phải làm như thế....!!

Duy như bị sụp đổ xuống. Anh chàng không ngờ hai người mà anh chàng yêu thương và tin tưởng suốt bao nhiêu năm nay lại hóa ra là những kẻ phản bội và đâm lén sau lưng. Duy còn đau đớn hơn khi nghe Đào nói.

- Em sẽ làm như lời của anh nói. Lúc đó anh sẽ chấp nhận tình cảm của em chứ...??

Con nhỏ đã si mê về bề ngoài hào hoa và những lời ăn nói ngọt ngào của anh chàng này đến nỗi phát rồ rồi. Con nhỏ không còn phân biệt đâu mới là người có thể cho con nhỏ yêu và đâu mới là người yêu con nhỏ thật lòng nữa. Bây giờ trong tâm trí và trái tim của con nhỏ chỉ có hình bóng và tên của Tuấn Anh mà thôi. Anh ta nói gì hay yêu cầu Đào làm gì. Con nhỏ cũng nghe lời của anh ta răm rắp.

.....

Tai nạn xe là điều không thể tránh khỏi khi anh chàng lái xe trong trạng thái kích động và khi thắng xe không còn. Duy bị hai người bạn tin yêu làm cho tan nát hết cả cõi lòng và cũng nhờ họ Duy không còn nhớ được gì nữa cả. Duy tỉnh dậy trong bệnh viện. Cả cơ thể được băng bó trắng toát khắp người. Duy không nhớ tên của mình và cũng không biết mình là ai. Bà Jenny đã ngắt lén ngắt xuống không biết bao nhiêu lần.

Sau khi biết thằng con trai bị mất trí nhớ. Bác sĩ nói khả năng khôi phục lại của Duy là rất mong manh. Có khi cả cuộc đời Duy sẽ phải sống trong một trạng thái vô định. Theo lời khuyên của ông ta bố mẹ và bà nội của Duy đã mời một chuyên gia về tâm thần. Họ đưa Duy đến văn phòng của ông ta hàng ngày, sau gần năm tháng điều trị. Duy đã có một ký ức và những kỷ niệm mới do ông bác sĩ và gia đình của Duy tạo ra.

Trong năm tháng đó trái tim của Đào thay đổi dữ dội. Khi nhận được tin Duy bị tai nạn xe. Con nhỏ cảm tưởng như trái tim của mình đã chết rồi vậy. Đó cũng là phút giây con nhỏ hiểu con nhỏ đã yêu ai và muốn có ai ở bên cạnh. Con nhỏ rần rật bản thân.

- Tại sao mình không nhận ra điều này sớm hơn. Mình đúng là một người ngu ngốc. Bây giờ cậu ấy bị như thế tất cả cũng là lỗi tại mình...!!

Con nhỏ nhớ đến khuôn mặt tái nhợt và đầy chua cay của Duy sau khi nghe Đào và Tuấn Anh nói chuyện. Con nhỏ không thể quên được những câu nói đầy đau khổ và uất hận của Duy. Con nhỏ khóc trong tuyệt vọng và đau đớn. Con nhỏ cố lê tấm thân mệt mỏi đến bệnh viện thăm Duy. Bà Jenny cảm thù báo Đào.

- Cô còn vac mặt đến đây thăm nó nữa hay sao. Cô làm ơn về nhà của cô đi thi hơn. Ở đây không ai hoan nghênh cô đâu...!!!

Đào cố cầu xin bà Jenny cho phép được vào thăm Duy nhưng bà cương quyết từ chối. Bà làm sao có thể tha thứ cho một đứa con gái làm tổn thương con trai của bà được. Trái tim của nó đã bị rí máu rồi. Nay nó sống chết ra sao bà cũng không biết. Bà chỉ muốn tát cho Đào vài cái tát nhưng bà cố kìm nén lại. Bà gằn từng tiếng.

- Tôi yêu cầu cô từ nay hãy tránh xa con trai của chúng tôi ra. Nếu tôi mà thấy cô bén mảng hay tìm cách gặp mặt nó là không xong với tôi đâu. Cô làm người thì phải có lòng tự trọng, người ta đã không thích và không muốn cô có cầu xin cũng vô ích. Ngay từ đầu khi biết nó yêu cô tôi đã thấy không ổn rồi. Tôi thấy cô đi với nó, nói chuyện với nó nhưng ánh mắt và trái tim của cô luôn nhìn về một hướng khác. Tại sao cô lại dám đem thằng con trai của tôi ra làm trò đùa của cô là thế nào. Cô không yêu nó thì cô reo hy vọng vào lòng của nó làm gì. Cô đúng là một con người độc ác.....!!

Bà Jenny đã khóc hết nước mắt vì lo cho Duy. Sau khi đuổi Dung về. Bà hỏi ông John.

- Anh nghĩ em có quá đáng lắm không khi không cho phép con bé Đào vào thăm Duy...??

Ông ôm vợ vào lòng. Ông động viên và an ủi bà.

- Mọi chuyện cái gì cũng có lý của nó. Anh hiểu em vì lo và thương con nên em mới hành động nóng nảy như thế. Anh không trách gì em cả.....!!

Bà Jenny dựa vào người của ông John. Thời gian chờ đợi Duy hoàn toàn hồi phục và trở thành một con người mới là quãng thời gian dài nhất trong cuộc đời của hai ông bà. Họ lo lắng và hồi hộp theo dõi kết quả và tiến bộ của Duy từng ngày.

Sự phát triển của khoa học đã cứu cuộc đời của Duy. Gần hai năm qua. Duy là một con rồ bốt được lập trình sẵn. Anh chàng học và làm việc như điên. Ký ức mới làm cho Duy lầm tưởng anh chàng đã sống 18 năm trong buồn chán và lạnh lùng. Đây là một điều khó hiểu, tại sao bố mẹ và bà nội của Duy không tạo cho anh chàng một ký ức vui tươi để anh chàng bớt cô độc và lạnh lùng đi mà lại muốn anh chàng trở thành một con người như thế.

Bà Jenny không muốn Duy nhớ lại chuyện Duy từng bị đau khổ vì tình và bị chính người anh họ hại. Cậu ta chính là người đã cắt đứt thắng xe ô tô của Duy. Bố mẹ của Duy muốn kiện Tuấn Anh ra tòa khi sự thật được phanh phui nhưng vì bà nội nên họ cố dẫu và cố nín nhịn sống qua ngày. Đó là lí do vì sao quan hệ giữa hai gia đình càng ngày càng xấu đi. Bây giờ trong con mắt của hai gia đình họ là kẻ thù, họ đã quên quan hệ huyết thống và ruột rà máu mủ mất rồi.

Duy không hiểu tại sao gia đình của mình lại thù hằn nhau như thế. Anh chàng đã nhiều lần hỏi bà Jenny nhưng bà nhất định không chịu nói. Mỗi lần Duy chạm mặt Tuấn Anh, anh ta luôn nhìn Duy như kẻ thù. Duy ngỡ ngác không hiểu và không tài nào lí giải được tại sao. Để tạo một cuộc sống giả như thật của Duy. Mọi tâm hình và kỷ niệm của Duy đều bị dấu kín ở một nơi bí mật. Mọi người làm trong nhà được bà Jenny dặn dò cẩn thận cách ăn nói và đối xử với Duy ra sao. Ngay cả chuyện Duy từng bị tai nạn cũng phải dấu kín.

Duy được sống trong một cái bọc lớn. Cậu ta không tài nào tìm hiểu được ra sự thật kia vì có ai nói cho cậu ta biết đâu. Gia đình của Tuấn Anh lại càng không. Họ còn mong Duy mãi mãi không bao giờ hồi phục lại được vì nếu Duy nhớ, anh chàng sẽ hiểu được lý do vì sao mình bị tai nạn và lý do vì sao gia đình hai bên lại thù hằn nhau đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Đào đã tìm mọi cách để gặp mặt Duy nhưng con nhỏ đành chịu vì Duy đi đâu hay làm gì cũng có vệ sĩ theo cùng. Họ được dặn dò là phải tuyệt đối không cho phép Đào được lại gần hay là được phép tiếp xúc với Duy. Mỗi lần Duy đi qua khi đi học, con nhỏ luôn chờ ở cổng trường. Đào dù có gọi tên Duy bao nhiêu lần nhưng đều vô ích vì Duy không biết Đào là ai và tại sao con nhỏ kia lại gào tên của mình lên như thế. Duy lại lầm tưởng đó là một fan hâm mộ mình cuồng nhiệt. Anh chàng tăng lờ rồi đi luôn.

Duy vừa đi học cấp ba vừa đi học đại học. Anh chàng còn bận bù đầu vào công việc kinh doanh của gia đình nên cơ hội cho Đào gặp Duy ngày càng ít

đi.

Đào đã đạt được mục đích của bản thân là được Tuấn Anh để ý đến nhưng trong con mắt của con nhỏ bây giờ anh ta chẳng qua chỉ là một kẻ dễ tiện và lợi dụng con nhỏ mà thôi. Không có một thằng đàn ông chân chính nào lại đi yêu cầu cô gái mà mình yêu đi yêu một người đàn ông khác.

Đào nhận ra được sự thật này quá muộn màng. Bây giờ Duy chẳng nhớ được Đào là ai và điều đau đớn hơn. Duy đã có người vợ đính ước từ nhỏ. Đào nghĩ rằng.

- Dù mình yêu Duy thật lòng và được lòng của bố mẹ cậu ấy cũng chưa chắc mình và Duy nên đôi thể mà nay mình vừa làm cho cậu ấy bị tổn thương, bố mẹ và gia đình của cậu ấy lại coi mình là kẻ thù. Mình làm sao có cơ hội được ở gần bên cậu ấy nữa....!!

Đào bây giờ yêu Duy tha thiết. Con nhỏ kinh hoàng nhận ra rằng. Ngay từ khi còn nhỏ, Đào đã yêu Duy. Con nhỏ ngu ngơ không nhận ra được tình cảm của mình. Chỉ vì một chút sao động và một chút băng khuâng với Tuấn Anh. Đào đã làm hỏng đi tất cả. Bây giờ dù Đào có hối hận cũng không sửa chữa được những gì mà Đào đã gây ra.

Đào phải khó khăn lắm mới dò được tin Duy bay sang Việt Nam để gặp mặt gia đình của cô vợ tương lai. Đào không ngần ngại, sắp xếp quần áo vào va li. Con nhỏ tạm biệt bố mẹ và ông bà của mình. Con nhỏ nói dối là bay sang Việt Nam để thăm gia đình bác Liên - bà nội của Khoa. Nhưng thực chất con nhỏ sang đây là để tìm gặp Duy. Con nhỏ sẽ làm mọi cách có thể để Duy hủy bỏ đám cưới với Vân và lôi kéo Duy về phía mình.

.....

Sau khi ăn cơm sáng xong, Khoa chào bà Liên. Anh chàng chuẩn bị đến công ty làm việc. Đêm qua sau khi chơi vài ván game. Tâm tư và sự tức giận của Khoa giảm hẳn. Anh chàng chìm vào trong giấc ngủ với những giấc mơ chấp chờn. Chưa có lúc nào Khoa háo hức được đi làm như lúc này, anh chàng chỉ muốn được gặp mặt con nhỏ Vân ngay lập tức.

Đêm hôm qua sau khi suy nghĩ kỹ. Khoa đã có một quyết định trọng đại là sẽ dò xét tình cảm của Vân với Duy. Từ đó anh chàng sẽ quyết định nên đi theo hướng nào. Một là từ bỏ Vân và cố quên con nhỏ đi. Hai là anh chàng sẽ cạnh tranh công bằng với Duy, nếu như tình cảm giữa Vân và Duy chỉ là bông bột nhất thời. Dù sao Khoa cũng không muốn từ bỏ Vân một cách dễ dàng. Anh chàng không chịu đựng được, nếu mai sau vì tính cách nhút nhát của bản thân mà đánh mất đi tình yêu lớn của cuộc đời.

Đào muốn đến thăm công ty của Khoa. Con nhỏ mỉm cười hỏi.

- Anh có thể cho em đến công ty của anh chơi một buổi được không. Em muốn biết công ty của anh trông như thế nào và hoạt động ra sao....??

Khoa sách chiếc cặp trên tay. Anh chàng nheo mắt trêu Đào.

- Em muốn điều tra về công ty của anh để về báo cáo lại với ông bà nội chứ gì. Thôi đừng có chối, anh còn lạ gì cái tính cách nghịch ngợm của em nữa.....!!

Đào cãi biến.

- Em nói thật mà anh không tin thì thôi. Em sang đây chủ yếu là đi thăm quan quanh thành phố và đi du lịch thôi. Hôm nay em thấy anh bận nên em không dám làm phiền anh mà chỉ muốn được cùng anh đi làm. Không lẽ anh lại bỏ em một mình cô đơn ở nhà với bốn bức tường lạnh lẽo hay sao....??

Khoa lắc đầu thờ dãi. Anh chàng không phải là một người có tài ăn nói và nhất là cãi lý với con gái. Khoa đành gật đầu bảo.

- Được rồi. Anh đồng ý nhưng em phải hứa là không được nghịch ngợm và quậy phá văn phòng của anh đâu đấy. Vì đó là nơi để làm việc, không phải nơi cho em chút giận hay giờ trò trẻ con của em ra.....!!

Đào lễ phép nói.

- Em biết rồi mà. Mình đi thôi anh hai.....!!

Bà Liên phì cười bảo con nhỏ.

- Cháu đừng có quậy phá anh Khoa quá đấy nhé. Nếu cháu để nó phải gọi điện thoại cho bác để phàn nàn về cháu. Lúc về bác sẽ đánh đòn vào mông của cháu đấy.....!!

Đào mỉm cười thật tươi. Con nhỏ nhí nhảnh nói.

- Cháu biết rồi mà bác. Cháu sẽ thật ngoan và ngồi thật im.....!!

Khoa và Đào trèo lên xe ô tô của Khoa. Anh chàng hỏi.

- Em định ở đây bao lâu....??

Đào thờ dãi. Con nhỏ cố gắng vui vẻ với mọi người để che dấu đi nỗi buồn và lo lắng ở trong lòng nhưng có những phút giây và khoảng lặng con nhỏ không thể dấu mình. Những khi đêm về con nhỏ ngồi trầm tư một mình, con nhỏ ôm lấy cái gối và nghĩ ngợi lung tung. Thời gian chờ đợi và mong chờ ai

đó thật dài và thật khủng khiếp. Hàng ngày Đào đều nhìn thấy Duy nhưng không tài nào tiếp cận được Duy và không tài nào nói cho Duy biết Đào là ai.

Con nhỏ biết lần trở về Việt Nam này cũng vô vọng như mấy lần trước. Vì Duy vẫn là người khó đoán và vì Duy vẫn chưa hồi phục được trí nhớ. Mà ngay cả khi anh chàng hồi phục được trí nhớ. Liệu Duy có tha thứ và quay về với Đào hay không. Đây là một câu hỏi khó trả lời đối với Đào.

Đào biết là nên quên Duy đi. Hãy để cho anh chàng được yên và được sống hết cuộc đời còn lại trong bình yên nhưng trái tim của con nhỏ không làm được như thế. Đào không muốn mai sau phải hối hận vì đã không chịu cố gắng tìm cách giành giật lấy Duy từ trong tay của một người con gái khác ngay cả khi Đào biết rằng điều này là không thể.

Đào trầm tư trả lời Khoa.

- Em sẽ trở về khi nào em hoàn thành xong hai việc.....!!

Khoa muốn biết đó là hai việc gì. Anh chàng thấy con nhỏ có vẻ bí mật và quyết tâm quá nên tò mò hỏi.

- Em có cần anh giúp sức cho không...??

Đào mỉm cười đáp.

- Đến lúc đó hãy hay anh ạ. Vì ngay chính bản thân em cũng chưa biết mình nên bắt đầu từ đâu....!!

Khoa ngạc nhiên. Anh chàng nghĩ.

- Con nhỏ này rõ là khó hiểu. Bản thân muốn gì và thích gì lẽ nào nó lại không biết. Nhưng rõ ràng nó bảo mình là nó cần làm xong hai việc cơ mà. Hay đó là kế hoạch của nó nên nó chưa sắp xếp được thời gian và không biết sẽ hoàn thành nó khi nào nên con nhỏ không dám nói cho mình vì sợ nói trước bước không qua. Xem ra nó cũng là một người cẩn thận.....!!

Hai anh em lướt lờ qua mấy con đường. Đào quan sát mọi thứ qua cửa kính xe màu đen. Con nhỏ dựa người ra sau ghế. Đào lăm bắm.

- Cuộc sống ở đây bình yên quá. Nếu phải chọn sống ở đây thay vì bên kia có lẽ mình vẫn thích sống ở đây hơn. Mình cần phải làm một kế hoạch thật chi tiết và đường đi nước bước cho thật cẩn thận. Mình không tin là mình không thay đổi được vận mệnh của mình với Duy. Người ta nói muốn có được cái gì thì phải tự mình cố gắng và đi giành giật bằng chính sức lực của bản thân hay sao. Mình không thể chờ sung rụng vào miệng được. Làm gì có ai không mất gì mà lại được hưởng hạnh phúc đâu..!

Đào động viên bản thân.

- Cố lên, mày sẽ làm được thôi mà Đào.....!!

Trên đường tới công ty con nhỏ Vân và Duy còn cãi nhau mãi. Vân tức mình bảo Duy.

- Anh độc tài vừa thôi. Người ta đã bảo là người ta không cần anh đưa đi làm rồi cơ mà. Tại sao anh còn cố tình đưa tôi đi. Không lẽ anh chẳng coi lời nói của tôi ra gì và không có một chút giá trị gì với anh hay sao...??

Duy cũng cáu tiết không kém gì Vân. Anh chàng nghĩ.

- Con nhỏ này đúng là được nước làm tới. Hôm nay nó còn dám cãi lại mình cơ đấy. Mình mà không ra tay chấn chỉnh lại thì mai sau này nó còn coi mình ra cái gì nữa....!!

Hai người đều muốn người kia tôn trọng mình nhưng họ lại quá trẻ con để hiểu là phải nhường nhịn nhau. Ai cũng cố tỏ ra mình mới là người quan trọng. Duy quát.

- Cô có thời cần nhàn đi không hả. Cô hãy nhìn lại bản thân của cô xem. Vừa mới đi ra đường đã bị người khác tông vào rồi. Tại sao những người đi xung quanh cô không bị làm sao mà cô lại bị là thế nào. Cô phải hiểu là vì cái tính hậu đậu, cô đi đường thì phải quan sát xung quanh nhưng mắt của cô lại đang mãi ngó trời nhìn mây.

Tâm hồn treo ngược cành cây nên mới gặp toàn những chuyện xui xẻo như thế. Người ta vì lo cho cô nên mới đưa cô đi làm. Sao cô không chịu hiểu mà còn oán giận tôi, cô đúng là một kẻ không biết điều.....!!

Vân tròn xoe mắt nhìn Duy. Con nhỏ ngây người ra nghe Duy nói. Nụ cười dần nở trên môi của Vân. Con nhỏ cầm tay của Duy rồi nhẹ nhàng hỏi.

- Hôm nay anh có bị làm sao không. Sao nghe giọng nói và từng lời của anh cứ như là anh đang quan tâm tới tôi. Anh đừng có làm cho tôi hiểu lầm lòng tốt của anh vì tôi không muốn trào cao té đầu đâu.....???

Duy để yên bàn tay phải trong đôi bàn tay của Vân. Anh chàng không ngờ có thể nói ra những lời ngọt ngào và quan tâm tới Vân đến thế. Duy lăm bắm.

- Khi thật, mình bị làm sao thế này. Mình nói như thế không khác gì moi móc hết tim gan cho con nhỏ Vân xem. Duy ơi là Duy tỉnh táo lại đi nào. Con nhỏ này có yêu và thích gì đấy đâu. Trong trái tim và trí óc của nó đang có một hình bóng khác rồi. Mày đừng có hy vọng vào tình cảm của nó để rồi thất vọng. Mày nên đối xử với nó như ngày thường đi thì hơn. Đó là một cách hữu hiệu cho mày quên đi cái cảm giác vừa hồi hộp vừa bồn chồn khi ở

bên nó và lo lắng cho nó khi nó bị ngã hay là nó bị thương...!!

Duy vừa mới quyết tâm không quan tâm hay để ý đến Vân nữa nhưng khi nhìn thấy bàn tay bị xước và hơi bị dóm máu của Vân do lúc này bị ngã. Anh chàng lo lắng và gấp gấp hỏi Vân.

- Cô bị làm sao thế này. Ai làm cho tay của cô bị xước và bị chảy máu thế hả...??

.....

Vân ngại ngần rút bàn tay lại. Con nhỏ lí nhí nói.

- Tôi chỉ bị xây xước nhẹ thôi. Anh không cần phải lo lắng cho tôi quá lên như thế đâu....!!

Duy bực mình gắt.

- Cô thì biết cái gì. Tuy chỉ là vết xước nhẹ nhưng nếu không cẩn thận có thể bị nhiễm trùng và phải cắt bỏ bàn tay đi thì sao...??

Vân bật cười thật to. Con nhỏ thích thú nói.

- Anh trở nên lắm cẩm như một cụ già từ bao giờ thế hả. Với vết thương xoàng như thế này thì làm sao mà làm khó tôi được. Tôi thường xuyên bị đứt tay và bị vấp ngã khi ở nhà suốt mà có bị làm sao đâu. Tôi chỉ cần hai hôm là khỏi thôi....!!

Duy không chịu được cái tính ương bướng và cố chấp của Vân. Anh chàng ra lệnh.

- Mặc cô có muốn hay không. Tôi muốn cô băng bó và rửa tay bằng thuốc sát trùng khi cô về nhà....!!!

Vân phì cười. Con nhỏ nheo mắt trêu Duy.

- Anh bắt đầu trở thành mẹ của tôi rồi đấy. Anh có biết mẹ tôi thường hay hét tôi và nói tương tự như anh khi tôi bị thương không hả. Anh làm ơn đừng có hành động và nói giống mẹ tôi như thế vì tôi đã có một người mẹ ở nhà rồi. Tôi cần có một người bạn chứ không muốn có thêm một người mẹ nữa đâu....!!

Vân vừa dứt lời, con nhỏ lĩnh ngay hai cái cốc thật đau vào đầu. Duy lắc đầu thờ dài nghĩ.

- Đúng là bố tay với con nhỏ này. Mình quan tâm đến nó. Nó lại tưởng mình là mẹ của nó. Chẳng lẽ trong con mắt của nó, mình chỉ là một người bạn và quan tâm đến nó như một người mẹ thôi hay sao....!!

Chiếc xe ô tô chạy bon bon trên đường. Những âm thanh ồn ào làm cho Vân khó chịu. Con nhỏ ón nhất là khi nhìn thấy những người phóng xe ẩu và khi nhìn thấy những người bị tai nạn xe ô tô. Vân sợ máu, chỉ cần nhìn thấy màu nào mà đỏ tươi như máu thôi là con nhỏ đã sợ xanh cả mặt rồi. Nếu phải trông thấy thật, có lẽ con nhỏ đã bị ngất xỉu ngay từ cái nhìn đầu tiên. Chiếc xe ô tô chỉ cần đi qua một cái ngã tư nữa là tới công ty của Khoa. Vân tò mò hỏi Duy.

- Anh định ăn nói như thế nào với mẹ của anh về chuyện kết hôn của chúng ta đây. Tôi không muốn gia đình của tôi phải buồn lòng và thất vọng vì tôi. Nhưng chúng ta đâu có yêu nhau thì làm sao mà kết hôn được. Tôi nghĩ anh và tôi cần nói chuyện này cho người lớn hiểu. Tôi mong họ sẽ tha thứ và thông cảm cho chúng ta, tôi đau cả đầu về chuyện này lắm rồi. Nếu kéo dài tình trạng này thêm nữa, chắc tôi phải bỏ nhà ra đi hay là dọn đến bệnh viện sống...!!

Duy trầm ngâm không nói gì. Anh chàng đang nghĩ ngợi lung tung ở trong đầu. Lúc đầu Duy phản đối cuộc hôn nhân này nhưng dần dần. Duy không còn khó chịu với nó nữa. Anh chàng đã bắt đầu có cảm giác với Vân. Vân là một cô gái đặc biệt và khác với những cô gái khác mà Duy đã từng gặp. Vân cho Duy một cảm giác an toàn và thanh thản khi ở bên con nhỏ.

Anh chàng không cần phải gồng mình lên để đóng kịch với mọi người nữa mà có thể sống thật với đúng tính cách của mình. Nhưng cho đến bây giờ Duy vẫn chưa xác định được tình cảm của bản thân với Vân. Anh chàng tạm thời coi Vân là bạn. Duy muốn cho bản thân và Vân có cơ hội gặp mặt, nói chuyện và ở bên nhau thêm một thời gian nữa. Anh chàng hy vọng thời gian sẽ trả lời cho Duy biết Vân có phải là người vợ mà anh chàng đang tìm kiếm hay không.

Nếu cuộc hôn nhân này không thành. Duy cũng đâu có mất mát gì, ngược lại Duy còn có thêm một người bạn tốt và đáng yêu như Vân. Đó là một món quà quý giá mà thượng đế đã mang đến cho Duy. Vì với tính cách lạnh lùng và ít tiếp xúc với mọi người xung quanh. Duy sẽ gặp khó khăn trong việc kết bạn, dù có rất nhiều người muốn được gần gũi, tìm hiểu và nói chuyện với Duy.

Hai chiếc xe ô tô đến cổng công ty cách nhau ít phút. Vân tự mở cửa xe rồi bước hẳn xuống. Con nhỏ lom khom cúi nhìn qua lớp cửa kính xe ô tô. Vân hồi thức.

- Anh về đi. Cảm ơn anh nhiều....!!

Duy mỉm cười đáp lại.

- Cô nhớ là phải nghỉ ngơi và ăn cơm đúng giờ nhé. Khi nào đến giờ nghỉ trưa, cô nhớ phải gọi điện thoại cho tôi. Buổi chiều tôi sẽ cho người đến đón

cô...!!

Con nhỏ chán nản nói.

- Tôi đã bảo là không cần anh đưa đón tôi rồi cơ mà. Anh định làm khó tôi đấy hả

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Anh có biết là tôi sợ nhất bị người ta dòm nhò và ăn nói lung tung không. Anh làm ơn đừng có làm theo ý của anh mà hãy thử một lần nghĩ đến nguyện vọng và cảm giác của tôi một chút. Nếu không tôi sẽ không đồng ý làm bạn của anh nữa đâu. Bạn bè thì phải tôn trọng ý kiến của nhau chứ. Ai lại ương bướng và cố chấp ép bạn làm theo ý kiến cá nhân của anh làm gì...??

Duy nghe Vân xả ra một hồi. Anh chàng bật tai lại rồi nói.

- Cô lý luận vừa thôi. Tôi làm những gì mà tôi cho là đúng. Việc đưa đón vợ chưa cưới chẳng có gì là sai cả. Tôi chỉ thấy làm sai khi bỏ mặc cô không lo. Tôi không hiểu là tại sao trên đời này lại có một người con gái kỳ lạ như cô. Được người khác quan tâm đưa đón lại không muốn. Cô lại thích người ta bỏ mặc và lơ là cô đi là sao. Cô đúng là một người có vấn đề, cô định sống cả đời mà không cần người khác giúp đỡ và quan tâm lo lắng đến thì cô hãy làm như thế, còn nếu không cô nên chấp nhận và làm theo lời của tôi đi thì hơn....!!

Tuy Vân đã chào tạm biệt Duy và đang đứng trước cổng công ty nhưng Vân và Duy vẫn còn cãi qua cãi lại như trẻ con. Ai cũng cho mình là đúng và đang bị người kia hiểu sai ý. Duy gắt.

- Cô mà còn ăn nói với tôi một lần như thế nữa là chết với tôi. Cái trò dọa nạt này xem ra không có tác dụng với cô nhỉ. Cô không để ý và không thèm nghe những lời cảnh cáo của tôi hay sao mà hơi một tí, cô lại có thể vênh cổ lên cãi lại lời của tôi khi tôi vừa mới dứt lời là thế nào. Hay là cô muốn mỗi lần cô làm như thế, tôi sẽ đánh cho cô liên tiếp mấy cái vào đầu thì cô mới tỉnh ra.....!!

Vân cáu tiết, con nhỏ phồng mồm lên mỗi khi bị ai đó bắt nạt. Vân nhìn Duy bằng đôi mắt long lanh và có chút hờn dỗi. Đôi môi mím lại, con nhỏ định cãi lại lời của Duy nhưng con nhỏ tự xét bản thân không có lợi khi đôi co với Duy nên con nhỏ đành cố nén nhịn. Vân từ xưa đến nay vốn là một người cãi tài và không chịu khuất phục trước bất cứ một cuộc tranh luận nào nhưng khi đứng trước Duy, Vân đành chịu thua vì không tài nào cãi lý nổi với Duy.

Hắn ta luôn làm theo ý mình. Con nhỏ dù có muốn hay không cũng phải cố gắng làm theo nếu không Duy sẽ đe dọa rồi cốc vào đầu của con nhỏ mấy cái. Vân không hiểu tại sao bản thân lại sợ và răm rắp làm theo lời nói của Duy đến thế.

Vân chỉ biết rằng tận sâu thẳm trong trái tim con nhỏ luôn muốn làm cho Duy hài lòng và có thể mỉm cười vui vẻ. Kể từ đêm hôm qua, Vân đã có một cái nhìn khác về Duy. Trong con mắt của Vân, Duy không còn là một kẻ độc tài và đáng ghét nữa mà là một con người cô độc đầy đáng thương. Đó là lý do tại vì sao con nhỏ đồng ý làm bạn với Duy ngay khi anh chàng yêu cầu.

Vân nhìn ra đường. Con nhỏ nhìn những chiếc xe máy, xe ô tô, xe tải và những phương tiện khác làm cho con đường nhỏ thêm ồn ào và náo nhiệt. Cuộc sống có muôn sắc màu và lúc nào cũng bận rộn người ra người vào. Nhìn họ Vân mới cảm nhận hết được sự vội vã và không bao giờ biết mệt của mọi thứ xung quanh. Có thể hôm nay ta buồn, nhưng điều đó không có nghĩa con đường sẽ vắng lặng và im ắng theo ta.

Ánh nắng đã lên cao. Mọi người có lẽ cũng đang gấp gáp đồ xô ra đường để đi làm và đi học. Họ tham gia giao thông còn vì nhiều mục đích khác nữa, có người muốn đi dạo phố, người khác đi chơi hay đơn giản họ muốn phóng vài vòng cho bớt căng thẳng. Vân giục Duy.

- Anh còn không mau về đi. Anh định ở đây luôn hay sao. Tôi thấy chiếc xe ô tô của anh đang làm cho con đường thêm chật hẹp đấy. Con đường thì bé tí tẹo, ai cũng đậu xe ở đây thì người khác đi thế nào...!!

Khoa lái xe vào cổng của công ty. Vừa nhìn thấy Vân, trái tim của Khoa đập lên rộn ràng. Khoa biết kể từ hôm nay, mọi thứ về Vân đối với Khoa sẽ thay đổi. Anh chàng không còn tự nhiên ngồi làm việc chung một văn phòng với Vân nữa mà thay vào đó là cảm giác hồi hộp, bồn chồn và có một chút hạnh phúc đang đan xen vào lòng và trái tim của Khoa. Khoa phải làm gì để khống chế cảm giác của bản thân, anh chàng không muốn Vân biết và không muốn vì lý do này mà làm mất đi hiệu quả của công việc.

Khoa không hiểu lý do tại vì sao lại đi thích và yêu Vân. Khoa chỉ biết rằng bây giờ mọi thứ về Vân từ tính cách, nụ cười, ánh mắt và lời nói của Vân đều được in đậm trong trái tim và khối óc của anh chàng. Khoa muốn ngắm nhìn Vân, nghe Vân nói và muốn được cãi nhau với Vân hàng ngày và hàng giờ. Liệu Khoa có quá tham vọng và quá ngu ngốc hay không khi bên cạnh Vân luôn có Duy kề bên. Anh chàng bị ết bản thân không thể nào so sánh được với Duy. Tuy Khoa không hiểu biết gì về tính cách và gia thế của Duy. Anh chàng chỉ biết một điều là so về tuổi tác Duy trẻ hơn Khoa và có nhiều lợi thế về mặt ngoại hình.

Khi Vân và Duy đứng cạnh nhau nhìn họ rất xứng đôi. Tuổi tác của hai người chênh lệch nhau quá ít nên họ có nhiều đồng cảm và có nhiều sở thích giống nhau hơn Khoa. Người con gái nào mà chẳng thích có một người yêu lý tưởng như thế. Mặc dù vậy, Khoa cũng có nhiều lợi thế mà các chàng trai trẻ tuổi như Duy không có. Khoa nhiều tuổi hơn nên anh chàng trải đời và có nhiều kinh nghiệm sống hơn. Suy nghĩ của Khoa bây giờ không thể mộng mơ và bông bột như Vân và Duy. Mọi thứ đều được Khoa tính toán và cân nhắc một cách cẩn thận trước khi Khoa quyết định làm bất cứ việc gì.

Có nhiều cô gái trẻ thích lấy một chàng trai nhiều tuổi hơn mình vì cô ta có thể dựa dẫm và muốn được che chở khi cô ta đau khổ và khi cô ta gặp phải những khó khăn trong cuộc sống. Bây giờ Vân vẫn còn quá trẻ con để hiểu yêu và thích một người khác sẽ cho cảm giác như thế nào. Con nhỏ vẫn vô tư cười nói, cãi nhau và gây sự với Duy. Đối với Khoa, con nhỏ cũng làm tương tự như thế. Chỉ có một điều khác biệt là cảm giác khi ở bên Khoa và khi ở bên Duy khác nhau mà thôi.

Khi yêu người khôn cũng hóa dại. Khoa chỉ thấy những mặt không được của bản thân. Anh chàng lo sợ đủ điều. Vì trong cuộc chiến giành lấy tình cảm của Vân. Khoa thấy mọi lợi thế đều nghiêng về phía của Duy. Duy được Vân yêu, gia đình hai bên đồng ý. Trong khi đó Khoa chưa có cơ hội bày tỏ tình cảm của Khoa cho Vân biết. Khoa không chắc bố mẹ của Vân sẽ chấp nhận anh chàng khi Vân đáp lại tình cảm của Khoa và còn biết bao nhiêu thứ khác nữa mà anh chàng phải vượt qua nếu muốn đến được trái tim của Vân. Khoa thở dài lẩm bẩm.

- Mình phải làm sao bây giờ. Mình cứ tưởng sau khi chia tay người bạn gái cách đây đã lâu. Trái tim của mình không còn rung động và đập lên những tiếng nhịp nhàng với bất kỳ cô gái nào nữa. Mình không ngờ nó lại rung động và đầu hàng trước Vân. Mình rồi quá, nếu mình nói cho con nhỏ biết tình cảm của mình với nó thì thế nào nó cũng cười chê và tìm cách tránh xa mình ra. Có khi vì việc này nó nghĩ lầm lẫn cũng nên. Còn nếu không nói cho nó biết, mình làm sao mà chịu đựng được trái tim nhức nhối khi đêm về phải ôm gối và vô đầu vì bản thân là một thằng vô dụng và nhút nhát....!!

Khoa hoảng sợ nghĩ.

- Nếu con nhỏ lấy chồng bây giờ mình làm gì còn cơ hội gần gũi và nói chuyện với nó nữa. Cầu mong mọi chuyện không xảy ra quá nhanh như thế. Mọi thứ chỉ là ý nghĩ nhất thời của Vân mà thôi....!!

Vân nhìn chiếc xe ô tô màu trắng sữa đi vào cổng. Con nhỏ thì thầm bảo Duy.

- Sếp của tôi đến rồi kìa. Tôi phải vào làm việc đây. Anh có thể đi về được rồi, anh đừng làm cho tôi khó xử nữa. Tôi cầu xin anh đó....!!

Chiếc xe ô tô của Khoa dừng lại. Từ trên xe có một cô gái mặc một bộ váy màu hồng bước xuống. Trông cô ta tươi mát như gió mùa xuân. Tuy cô ta không xinh đẹp cho lắm nhưng dễ nhìn và có đôi chút tình nghịch. Vân kinh ngạc nhìn cô gái đó không chớp mắt. Con nhỏ lẩm bẩm.

- Không ngờ ông sếp lạnh lùng của mình lại đa tình đến thế. Hôm qua ông ta còn đi ăn với cô thư ký Dung. Hôm nay ông ta lại có thể lại một cô gái trẻ khác trên xe tới công ty nữa chứ. Ông ta không sợ chị Dung ghen hay sao. Ông sếp này đúng là liêu thật....!!

Khoa tắt máy xe. Anh chàng mở cửa xe rồi bước xuống. Khoa quay lại nhìn Vân bằng ánh mắt buồn phiền, yêu thương và có đôi chút hờn ghen cũng như tò mò vì không hiểu Vân đang nói chuyện với ai trong xe ô tô. Khoa giục Vân.

- Cô còn không vào làm việc đi hay là cô định đứng ở đó để buồn chuyện đến trưa rồi đi về luôn....!!

Con nhỏ mỉm cười đáp lại lời của Khoa.

- Vâng. Em biết rồi thưa sếp. Em sẽ vào ngay đây....!!

Duy bực mình. Anh chàng vừa nhìn thấy Khoa đến. Duy nhìn vào khuôn mặt và ánh mắt của Vân. Anh chàng muốn kiểm chứng xem thái độ và biểu hiện của Vân khi nhìn thấy Khoa như thế nào. Anh chàng thấy con nhỏ cười toe toét, khuôn mặt rạng rỡ và có đôi chút tình nghịch trong ánh mắt. Hình như con nhỏ rất vui mừng khi trông thấy Khoa thì phải. Tự nhiên một nỗi ghen hờn bùng lên ở trong lòng của Duy. Trái tim của anh chàng đập gấp gấp ở trong lồng ngực. Duy có cảm tưởng là anh chàng Khoa đang có ý định cướp mất Vân đi.

Duy mở cửa xe, anh chàng bước hẳn ra ngoài. Ý của Duy là muốn Khoa trông thấy Duy đứng cạnh Vân. Anh chàng muốn cảnh cáo Khoa là phải tránh xa Vân ra vì Vân đã thuộc về anh chàng rồi. Nếu Khoa mà còn có ý định tránh giành Vân với Duy là không xong với anh chàng đâu.

Khoa ngạc nhiên và thất vọng khi Duy bước ra. Khoa chán nản nghĩ.

- Xem ra tình họ của họ đúng là rất tốt đẹp. Cậu ta còn đưa đón và âu yếm nhìn con nhỏ Vân như thế kia thì mình làm sao có cơ hội chen vô vào đó. Mình có lẽ mãi mãi vẫn chỉ là một người đến sau mà thôi. Mình biết là nên bỏ cuộc đi thôi nhưng trái tim của mình không thôi gọi tên của con nhỏ Vân. Lí trí của mình bảo mình phải cố gắng giành giật lấy Vân bằng được. Mình phải làm sao với những suy nghĩ trái ngược chiều trong cơ thể của mình bây giờ. Nên tuân theo cảm giác và trí óc hay là làm theo trái tim....!!

Đào nhìn theo ánh mắt của Khoa. Con nhỏ há hốc mồm. Cơ thể bị chôn chặt xuống đất, chân tay dường như bị đóng băng lại. Trên ánh mắt của con nhỏ một niềm thống khổ trào dâng lên. Đôi mắt đỏ hoe, hình như con nhỏ sắp khóc. Con nhỏ đã mong giây phút được mặt đối mặt với Duy và nhìn thấy Duy gần gũi như thế này. Nhưng tại sao đôi mắt của Duy lại nhìn đứa con gái lạ hoắc với ánh mắt nồng nàn và yêu thương như thế kia. Không phải đó là vợ chưa cưới của cậu ta đấy chứ.

Con nhỏ ghen tuông dữ dội. Con nhỏ chỉ muốn Duy dùng ánh mắt đó nhìn con nhỏ và mãi mãi thuộc về con nhỏ mà thôi. Trái tim của con nhỏ từ lâu đã có hình bóng của Duy. Con nhỏ luôn mong một ngày nào đó có thể nói cho Duy biết tình cảm thật của bản thân nhưng Duy mãi vẫn chưa hồi phục được trí nhớ.

Con nhỏ có một niềm tin là dù Duy không bao giờ hồi phục được trí nhớ. Con nhỏ cũng có thể làm cho Duy yêu con nhỏ. Con nhỏ đã thử mọi cách và làm mọi điều có thể nhưng Duy của bây giờ khác Duy của ngày xưa quá. Duy ngày xưa hay cười và hay nói chuyện với mọi người, anh chàng cũng hay giúp đỡ người khác. Duy bây giờ lạnh lùng và có đôi chút kiêu hãnh. Anh chàng không muốn nói chuyện, không muốn bị người khác quấy rầy và bị làm phiền. Duy chỉ muốn được yên tĩnh một mình.

Sự thay đổi về tính cách của Duy là một dấu hỏi chấm đối với các bạn trong trường. Họ ngạc nhiên và kinh ngạc tột độ vì không tài nào tiếp xúc hay nói chuyện nổi với Duy. Anh chàng nhìn họ với con mắt lạnh lùng và không hiểu họ là ai. Trong trí óc của Duy, họ toàn xa lạ và chưa bao giờ quen. Chuyện Duy bị mất trí nhớ và bị tai nạn được gia đình của Duy giấu kín, họ không muốn gây ra sóng gió hay muốn báo chí làm rối tung lên. Duy đi học như một người mới chuyển đến. Anh chàng cảm thấy ai cũng xa lạ và cái gì cũng mới mẻ.

Đào vui mừng lắm khi biết Duy đã bắt đầu đi học lại. Suốt một đêm Đào không tài nào ngủ được, con nhỏ chỉ mong trời nhanh sáng để được gặp lại Duy. Nhưng khi trông thấy Duy rồi. Đào thất vọng nào nê. Vì Duy đi đâu hay làm gì cũng có hai vệ sĩ kè bên cạnh. Anh chàng lạnh lùng như một khối băng. Duy không đáp lại lời của Đào khi con nhỏ cố ý gọi to tên của Duy. Duy chỉ khẽ nhìn Đào một cái rồi quay đi luôn. Đào kiên trì và thử đủ mọi cách để làm cho Duy chú ý tới nhưng kết quả vẫn là con số không. Đào thấy cái tiếp cận trực tiếp không có kết quả. Con nhỏ nghĩ ra được một cách khác đó là gửi thư cho Duy. Đào đã viết không biết bao nhiêu lá thư cho Duy nhưng hình như Duy chưa bao giờ đọc chúng nên con nhỏ không bao giờ nhận được bất cứ một dòng hồi âm nào.

Hôm nay gặp lại được Duy ở đây là một niềm mong ước và khát khao của con nhỏ từ lâu. Con nhỏ luôn mong ngóng giây phút được tay trong tay và được ôm Duy trong lòng như ngày xưa. Đôi mắt của Đào thâm quầng vì bao đêm mất ngủ và vì bao đêm nằm thao thức một mình. Con nhỏ cũng gần vật và suy sết về bản thân rất nhiều. Con nhỏ tự chịu bản thân ngu dại khi không biết trân trọng và nâng niu tình cảm của Duy khi Duy ở bên. Đào phải làm gì để lôi kéo tình cảm của Duy về phía của con nhỏ. Con nhỏ phải làm gì để hàn gắn lại vết thương lòng do con nhỏ gây ra cho Duy.

Con nhỏ phải làm gì. Con nhỏ luôn đặt ra cho bản thân con nhỏ hàng vạn và hàng nghìn câu hỏi như thế nhưng con không biết phải bắt đầu từ đâu vì Duy không cho con nhỏ có được cơ hội bày tỏ lòng và không cho con nhỏ có cơ hội được đến gần. Con nhỏ chỉ dám đứng nhìn Duy từ xa từ ngày này qua ngày khác mà thôi.

Đã gần hai năm kể từ khi tai nạn đó xảy ra. Duy và Đào đã đi hai con đường khác nhau. Duy coi Đào là một người hoàn toàn xa lạ. Hàng ngày gặp mặt nhau ở trên lớp, mặc dù họ ngồi hai bàn gần kề với nhau nhưng Duy chưa bao giờ quay sang nhìn Đào một cái. Anh chàng luôn nhìn vào cuốn sách trên tay hay chăm chú nghe thầy cô giảng bài.

Duy học cùng Đào có hai tháng rồi chuyển sang trường khác học. Bố mẹ của Duy không muốn Đào gặp mặt Duy hay làm phiền Duy nữa. Họ sợ một ngày nào đó Duy sẽ nhớ ra Duy là ai và tại sao Duy lại bị mất trí nhớ. Họ sợ anh chàng phải đau khổ khi phải đối diện với trái tim rỉ máu vì bị thất tình và bị lừa dối. Họ cũng sợ anh em Duy sẽ thù hận và có thể giết nhau khi Duy biết chính Tuấn Anh là người đã cắt đứt thẳng xe ô tô của Duy. Hắn ta muốn Duy chết vì chỉ có khi Duy chết đi mới không có ai tranh giành tình cảm của bà nội và tài sản gia đình họ Phan với hắn ta nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Mặc dù bố mẹ của Duy không kiện và không lôi Tuấn Anh ra tòa để trả giá cho tội ác của mình nhưng họ đã bắt Tuấn Anh phải làm một bản cam kết là không bao giờ được phép làm hại Duy nữa. Họ cảnh cáo và đe dọa Duy là họ đã thu thập đầy đủ chứng cứ cũng như bằng chứng về vụ tai nạn kia. Chỉ cần Duy gặp bất cứ chuyện gì thì tất cả những bằng chứng kia sẽ được gửi cho tòa án ngay lập tức. Tuấn Anh tuy đồng ý và chấp nhận yêu cầu đó của bố mẹ Duy nhưng trong thâm tâm của hắn đó chỉ là một bước nhượng bộ tạm thời mà thôi. Hắn làm sao có thể ngừng được khi mục đích của hắn chưa hoàn thành xong.

Đối với Đào hắn không hề yêu. Hắn làm cho Đào lầm tưởng là hắn có để ý đến con nhỏ chỉ vì hắn muốn phá ngang mối tình của Duy và Đào mà thôi. Hắn muốn Duy phải bị tổn thương về mặt tình cảm một cách dần dần và sau đó là thể xác của anh chàng. Hắn đã thành công vì sau khi nghe được cuộc nói chuyện của hắn với Đào. Duy đau khổ tột cùng. Anh chàng tan nát hết cả cõi lòng, mối tình mà anh chàng nâng niu và coi trọng hơn mười năm qua. Anh chàng được Đào đáp lại chỉ là một sự lừa dối và một trò đùa mà thôi. Duy còn đau khổ hơn khi Đào dễ dàng đồng ý với Tuấn Anh làm tổn thương Duy.

.....

Lần đầu tiên Duy uống rượu say và lần đầu tiên anh chàng mới được nếm trải nỗi cay đắng của tình người. Một người bạn suốt mười một năm và một người anh trai ruột thịt sao họ có thể làm tổn thương anh chàng và tại sao họ có thể cắt đi từng mạch máu của anh chàng. Trong khi Duy luôn coi trọng và hết lòng với họ. Duy đã cười và khóc như điên trên bàn rượu.

Đêm hôm đó Duy ra về với hơi men chéch choáng. Anh chàng đâu hay chiếc ô tô của mình đã bị một bóng đen chui vào. Anh ta hí hoáy mở cửa xe ô tô rồi trèo hẳn vào trong. Sau khi quan xung quanh, thấy không có ai. Anh ta dùng kim cắt phanh đi hai cái thắng xe. Trên môi của anh ta nở một nụ cười

độc ác. Anh ta khề nhằn mặt lại vì đau. Anh ta căm thù Duy vì Duy mà anh ta bị bà nội đánh. Nhớ lại trận chiến và đánh nhau vào chiều nay, mối căm thù của anh ta biến thành độc ác. Trong một phút lu mờ đầu óc, anh ta đã nghĩ ra được một cách làm cho Duy biến mất là dàn dựng như một vụ tai nạn xe ô tô thế này.

Lúc nghĩ đến cái chết thê thảm của Duy. Hắn ta có hơi run tay một chút, lương tâm của anh ta bắt đầu hoạt động trở lại. Anh ta chùn tay và không dám cắt nữa. Nhưng những hình ảnh từ trong quá khứ tràn về làm cho anh ta quên hẳn Duy là một người anh em của anh ta và Duy là một người em trai tốt của anh ta như thế nào. Trong đầu óc của anh ta lúc đó chỉ chứa toàn thù hận và mong muốn Duy nhanh chết đi mà thôi.

Anh ta không hiểu là tại sao ông bà nội luôn yêu thương và bênh vực Duy dù cho Duy có làm gì. Anh ta ghen tị và ngấm ngấm căm hận Duy từ lâu lắm rồi. Anh ta là một con người nhỏ nhen và hẹp hòi. Chỉ cần Duy hơn anh ta một cái gì hay nhận được nhiều yêu thương hơn từ người khác là anh chàng đã tức giận và ghen lồng lộn lên rồi.

Sự uất hận và ghen hơn với Duy cứ thế tích dần lên. Anh ta thấy Duy và Đào thân thiết nhau. Anh ta tìm đủ mọi cách để trở thành một người trong số họ. Khi biết được Duy yêu Đào. Mặc dù không thích và không yêu gì Đào nhưng vì muốn Duy phải đau khổ anh ta đã làm cho con nhỏ lầm tưởng tình cảm của bản thân với anh ta.

Tuần Anh đã thành công khi lừa được một con nhỏ ngốc nghếch như Đào vào tròng. Mối tình của họ vì thế mãi mãi chia đôi và có lẽ họ không thể nào được gặp lại nhau và yêu nhau như ngày xưa nữa. Vì sau khi tình dậy từ vụ tai nạn đó. Trí nhớ và ký ức của Duy được lập trình lại. Duy tận hưởng một cuộc sống mới. Tuy có hơi cô đơn nhưng anh chàng cảm thấy an toàn trong vỏ bọc cô độc và lạnh lùng của mình.

Duy học giỏi quá nên anh chàng đã đi học đại học sau đó có vài tháng. Duy hăng say học, hăng say đi làm. Thời gian như một con ốc cuốn Duy đi. Duy đã quên sạch quá khứ đầy đau khổ của mình. Bây giờ Duy chỉ có một phương châm sống là bằng mọi cách anh chàng phải làm cho khách sạn của gia đình phủ rộng khắp mọi nơi. Đó là ý nghĩ đầu tiên mỗi sáng khi anh chàng thức dậy.

Đào đã cố gắng học như điên để theo kịp Duy. Con nhỏ dù có làm bất cứ cách nào cũng không làm sao bắt kịp nổi bước tiến của Duy. Duy ngày càng học giỏi và tiến thật xa hơn so với Đào và các bạn cùng trang lứa. Hầu hết thời gian anh chàng vui đùa vào sách vở và thư viện, cộng thêm trí óc thông minh nên anh chàng vượt xa họ cũng chẳng có gì sai. Đào tuy có khổ công học hành nhưng trí óc của con nhỏ chỉ là một người bình thường làm sao bằng Duy được.

Đào thấy cơ hội được ở gần bên Duy ngày càng xa vời. Lúc Duy chưa có ai, Đào đã thấy mình là một người vô vọng, huống chi bây giờ Duy lại có thêm một cô vợ chưa cưới. Con nhỏ đau khổ nghĩ.

- Mình đúng là một đứa con gái ngu xuẩn và ngốc nghếch nhất trên đời. Tại sao mình không nhận ra tình cảm chân thật và tình yêu tha thiết của cậu ấy dành cho mình. Tại sao mình lại đi đùa giỡn với tình cảm của cậu ấy để cậu ấy đau khổ tới mức lái xe như điên ở ngoài đường. Tai nạn đó là lỗi của mình. Nếu không phải vì mình, cậu ấy không bị tai nạn và có lẽ bây giờ mình và cậu ấy đang tay trong tay đi dạo bộ trên phố hay ăn kem ở một nhà hàng nào đó....!!

Bức ảnh hai đứa chụp chung nhân dịp nô en năm ngoái. Đào giữ gìn như một báu vật. Mọi bức ảnh chụp chung và những kỷ vật của hai đứa Đào đều muốn cất giữ. Đào hy vọng khi nhìn thấy những tấm hình này. Duy sẽ nhớ lại được những kỷ niệm không thể nào quên của hai đứa. Dù gì Đào và Duy đã ở bên nhau hơn mười năm. Lẽ nào tình cảm của họ không sâu sắc hơn tình cảm của Duy với một cô gái lạ nào đó tự xưng là vợ chưa cưới của Duy hay sao.

Đào không tài nào nhắc nổi đôi chân. Con nhỏ nhìn Duy như bị thôi miên. Khoa nhìn Vân và Duy cũng không chớp mắt. Nhìn hai anh em họ lúc này nếu ai có đi qua ngang đường và vô tình nhìn vào. Họ lại tưởng họ đang xem một phim quảng cáo nào đó. Đây rõ ràng là một cảnh ghen tuông khi họ trông thấy người yêu của mình đi cùng và đang tay trong tay với một người khác. Anh em Khoa không hề muốn Duy và Vân được ở bên nhau. Họ ước mong Duy và Vân chia tay và xa rời mãi mãi. Lúc đó Đào sẽ chiếm lấy Duy còn Khoa chiếm lấy Vân.

Đào lúc này vẫn chưa biết Khoa thích Vân và vẫn chưa biết được cô gái đang đứng cạnh Duy kia là ai. Duy và Vân vô tình không hiểu họ đang nhìn gì và đang nghĩ gì trong đầu. Duy khề lỏi Vân đứng cạnh vào người. Anh chàng thì thâm vào tai của con nhỏ.

- Cô nên nhớ bây giờ cô là vợ chưa cưới của tôi. Nếu cô mà để cho họ xì xào bàn tán là cô có quan hệ bất chính với một người đàn ông khác là không xong với tôi đâu. Lúc đó tôi sẽ báo gia đình của cô cho phép tôi cưới cô ngay lập tức. Tôi sẽ hành cô cả đời để cho cô chừa cái tính đi bỏ bịch lẳng nhăng của mình đi....!!

Vân sừng sốt nghe Duy nói. Con nhỏ tròn tròn mắt. Vân không tài nào tin được và không hiểu tại sao Duy lại nói Vân như thế. Vân tự hỏi là tại sao Duy lại muốn kiểm soát cuộc sống và tình cảm riêng tư của Vân. Không phải Duy đã hứa là không xen chuyện vào bất cứ chuyện gì của Vân hay sao. Vân cự lại.

- Tại sao lại hay quên những lời của anh nói thế nhỉ. Anh có nhớ là tối hôm qua ở rạp chiếu phim. Anh đã hứa là sẽ để cho tôi làm gì tùy thích mà không có ý kiến gì kia mà. Tại sao hôm nay anh lại ăn nói ngược lại điều đó....??

Duy khoanh tay lại. Anh chàng giải thích.

- Tôi không hề quên điều đó. Cô chỉ biết một mà không biết hai. Tôi cũng có nói với cô là cô không được phép làm cho tôi và gia đình của tôi mất mặt. Cô nghĩ thiên hạ sẽ nói gì khi họ biết tôi bị cô vợ chưa cưới cầm hai cái sừng thật to vào đầu...

Anh chàng neho mắt nói tiếp.

- Nền cô vợ chưa cưới thân yêu của tôi à. Cô hãy sống tốt và làm đúng với bổn phận của cô đi nhé....!!

Duy mỉm cười đầy đe dọa. Anh chàng khẽ liếc nhìn Khoa một cái. Duy thấy Khoa vẫn chưa thôi nhìn Vân. Anh chàng cố ý ôm Vân thật sát vào người rồi hôn nhẹ lên má của con nhỏ. Vân không tài nào hiểu nổi là tại sao hôm nay Duy lại hành động một cách kỳ lạ và kỳ cục như thế. Không lẽ anh chàng bị điên.

Khoa và Đào tái mặt khi trông thấy cử chỉ dịu dàng và âu yếm của Duy đối với Vân. Khoa chỉ muốn lôi Vân tránh xa Duy ra. Còn Đào muốn đánh cho Vân một cái tát. Con nhỏ đó là ai mà dám gần gũi và ôm Duy như thế kia. Cả hai anh em đều thở dài ra một hơi. Ánh mắt của họ nhìn Duy và Vân như bị thôi miên.

Đây một cảnh hiếm thấy khi xảy ra ở trước cổng của công ty. Mấy nhân viên đến làm việc họ không tài nào hiểu được là tại sao hôm nay sếp và Vân lại đứng với một người con gái và một người con trai khác. Họ thắc mắc không hiểu là hai đôi này định làm gì mà không chịu đi vào công ty. Họ cũng muốn biết tại sao bốn người này còn đứng ngoài đó nhìn nhau như kẻ thù và như muốn xông vào đánh nhau như thế kia.

.....

Vân đẩy Duy ra. Con nhỏ ngại ngùng nhìn xung quanh. Vân cau có nghĩ.

- Tên này hôn má mình ở đây có chết mình không chứ. Mình đã bảo là không muốn bị người ta xỉ xàm bàn ra tán vào và sợ bị dòm ngó vào đời sống riêng tư rồi cơ mà. Tại sao tên này còn cố tình làm khó dễ mình là sao. Không lẽ hắn định làm cho mình bị người ta không coi ra gì thì hắn mới hài lòng hay sao. Đúng là một mối với hắn. Mong hắn biến đi nhanh cho mình nhờ. Mình mà còn đứng ở đây và đôi co thêm một lúc nữa với hắn thì thế nào mình cũng bị sếp mắng và lại có chuyện xảy ra cho mà xem....!!

Vân bước đi luôn vào trong. Con nhỏ vừa mới quay người và đi được hai bước chân. Duy đã kéo tay Vân lôi lại. Anh chàng trừng mắt rồi gần từng tiếng một. Giọng nói của Duy đầy đe dọa. Anh chàng dặn.

- Tôi hy vọng là cô nhớ những gì mà lúc nãy tôi nói với cô. Nếu cô cố tình quên đi hay không muốn làm theo những lời nói đó của tôi thì tôi không để cho yên đâu. Tôi sẽ đến công ty lôi cô về và cấm cô không bao giờ được ra khỏi nhà nữa....!!

Vân nuốt nước bọt đánh ực một cái. Con nhỏ chẳng hiểu gì cả. Tại sao tên này hơi một tí là muốn kiểm soát cuộc sống của con nhỏ là thế nào. Không lẽ hắn tưởng con nhỏ là nhân viên của hắn. Vân thở dài nói.

- Tôi biết rồi. Anh không cần phải dặn dò gì thêm nữa đâu. Chỉ cần tôi làm theo lời của anh là được chứ gì, anh làm ơn đi về dùm tôi. Anh mà còn đứng ở đó nói lời thôi nữa, có lẽ tôi sẽ chết vì suy tim mất....!!

Vân chạy đi luôn. Con nhỏ không muốn bị Duy làm phiền nữa. Khoa không biết Đào và Duy có quan hệ gì. Anh chàng thấy Vân đã chịu rồi bỏ Duy để đi vào trong làm việc. Khoa khởi động xe, anh chàng lái xe vào trong ga ra của công ty.

Đào không muốn bỏ lỡ cơ hội nói chuyện và gần gũi với Duy như thế này. Con nhỏ vẫn còn đứng yên một chỗ và nhìn Duy không rời. Con nhỏ không thể quay mặt hay ánh mắt đi nơi khác được, mà mọi giác quan của Đào đều tập trung cả về phía của Duy. Trong trái tim của con nhỏ đang réo gọi tên của Duy. Tiếng nói từ trong cổ họng của Đào từ từ lớn dần lên. Đào buột miệng nói.

- Anh có thể cho tôi gặp mặt anh một chút được không...??

Duy không chú ý gì. Anh chàng vẫn còn mãi nhìn theo bóng dáng của Vân đang khuất dần sau cánh cửa màu xanh. Duy vuốt tóc ra đằng sau. Anh chàng đang cảm thấy lòng dạ không yên tâm khi để cho Vân làm việc cả ngày ở công ty với Khoa. Nhưng Duy không có cách nào ngăn cản được điều đó. Điều duy nhất mà Duy biết vào lúc này là hy vọng con nhỏ không bị Khoa quyến rũ và hy vọng Vân nhớ những lời dặn dò của Duy.

Duy quay người ra đằng sau. Anh chàng đang chuẩn bị bước lên xe ô tô để đi về khách sạn. Duy tuy có nghe loáng thoáng tiếng nói của Đào. Anh chàng không đáp lời của Đào. Duy tưởng Đào đang muốn nói chuyện với ai đó mà không phải là Duy.

Duy không nhận ra Đào vì anh chàng chỉ học cùng với Đào có hai tháng sau tai nạn, anh chàng quá bận rộn với muôn vàn công việc và bù đầu vào học hành nên đã gạt bỏ hết những người không đáng nhớ và những chuyện linh tinh ra khỏi đầu. Nếu Đào mà biết được rằng trong trái tim của Duy bây giờ, Đào đã không còn tồn tại và biến mất hoàn toàn rồi. Con nhỏ sẽ đau khổ và suy sụp biết bao. Đào luôn hy vọng một ngày nào đó điều thần kỳ sẽ diễn ra nhưng khi nào điều đó xảy ra vẫn là một dấu chấm hỏi và là một điều nhức nhối trong lòng và trong khối não của Đào.

Trái tim của Duy bây giờ đang dần dần có hình bóng của Vân. Anh chàng đang ghi nhớ từng cử chỉ, lời nói và nụ cười hàng ngày của Vân vào trong tim và trong trí óc. Nhưng điều gì sẽ xảy ra khi Duy nhớ lại được những chuyện trước kia và quên đi những phút giây hiện tại. Lúc đó Duy sẽ phải làm gì, anh chàng sẽ quay về với Đào và quên hẳn Vân đi hay sao. Đây đúng là một trò đùa của số phận.

Tình yêu và tình cảm của Duy có đủ lớn và đủ rộng để không bao giờ quên được Vân ngay cả khi trí óc và con tim của anh chàng trống rỗng hay không. Đây là một bài toán khó và là một câu hỏi không dễ trả lời đối với tình cảm và con tim của Duy.

Lúc này Duy không hề biết và chưa bao giờ nghĩ đến điều này. Bây giờ Duy vẫn vô tư trêu đùa và đang tận hưởng những phút giây thanh thản khi ở bên con nhỏ. Đây đầy tình nghịch và đáng yêu mà thôi. Anh chàng muốn Vân dạy cho anh chàng cách sống vui vẻ, vô tư và không phải lo lắng gì mà tuổi thơ của anh chàng không có.

Duy không tài nào hiểu được là tại sao Duy không hề có được một bức hình chụp hồi bé với gia đình. Duy có đôi lần thắc mắc điều này với bố mẹ và bà

nội nhưng họ luôn giải thích một cách mơ hồ.

Duy nghi ngờ họ đang cố dấu Duy một điều gì đó. Anh chàng hỏi bác quân gia. Anh chàng hy vọng ông sống đã lâu ở trong nhà của Duy thì thế nào cũng biết được chuyện gì đó. Nhưng Duy nhận được câu trả lời từ ông cũng không khác bố mẹ và bà nội của Duy bao nhiêu. Duy đã hỏi hầu hết mọi người trong gia đình nhưng cho đến bây giờ Duy vẫn chưa nhận được một câu trả lời thỏa đáng cho những thắc mắc của bản thân. Duy cảm tưởng xung quanh Duy một bức màn đen tối đang bao trùm lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Duy nghi ngờ hết tất cả mọi thứ đang hiện hiện trước mắt là giả tạo. Duy luôn mơ về một thứ trong một thời gian dài đó là một sợi dây chuyền bạc hình trái tim. Trong đó có một bức hình của Duy và một cô gái. Duy cố nhìn xem cô gái đó là ai nhưng khuôn mặt của cô ta bị mờ đi làm cho Duy không hiểu cô gái đó là ai. Duy gạt mình tỉnh giấc, khuôn mặt và cơ thể ướt đầm mồ hôi. Duy đã bao đêm bị tỉnh dậy giữa chừng vì giấc mơ đó. Duy lẩm bẩm.

- Không lẽ cô gái đó là người yêu của mình hay là một người quan trọng mà mình đã quên mất. Nhưng mà vô lý quá nếu cô ta có quen biết với mình thì mình phải biết cô ta là ai, đang ở đâu và đang làm gì chứ. Tại sao cô ta chỉ xuất hiện trong giấc mơ của mình mà thôi. Điều này làm cho mình mệt mỏi vì giấc mơ cứ lặp đi lặp lại hơn một tháng nay rồi. Trí óc của mình dường như có một khoảng trống. Đầu của mình thỉnh thoảng đau kinh khủng.

- Tại sao bố mẹ lại bắt mình uống một loại thuốc quanh năm. Không lẽ mình bị bệnh gì đó hay sao. Thật là khó hiểu quá, hôm nào mình phải nhờ người đi điều tra lí do tại sao bố mẹ và bà nội lại hay nhìn mình bằng ánh mắt dò xét. Mình nghi ngờ họ đang cố dấu mình một điều gì đó mà không dám nói cho mình biết. Có những hôm mình đi làm về hay bắt ngõ vào phòng khách mà không lên tiếng, họ đột ngột dừng ngang câu chuyện và bối rối nhìn mình như thể họ sợ mình nghe được câu chuyện của họ vậy....!!

Duy để ý thấy những hôm trời chờ gió. Đầu của Duy đau khủng khiếp. Anh chàng phải uống thuốc mới dịu bớt đi cơn nhức đầu đang hoành hành. Duy có hỏi bà Jenny lí do. Bà chỉ giải thích đơn giản là anh chàng bị bệnh đau đầu và bị stress vì làm việc quá nhiều mà thôi. Duy làm sao mà tin ngay được, anh chàng thấy ánh mắt và nét mặt lo lắng của bà Jenny mỗi khi thấy Duy trong tình trạng nhăn nhó, ngồi ôm đầu một chỗ. Bà Jenny cố nén nước mắt, bà lấy thuốc và nước cho Duy uống.

Những câu nói dối đã trở thành thói quen và thông lệ trong gia đình của Duy vì từ khi bị tai nạn cuộc sống và thói quen của Duy cũng là giả dối rồi. Họ phải cố đóng và cố hoàn thành tốt vai diễn của họ. Họ phải khổ sở cố dấu đi những ký ức đã có với Duy. Bà Jenny mặc dù đau khổ và lo lắng cho Duy nhiều, trên môi của bà vẫn phải nở một nụ cười thật tươi khi nhìn thấy thằng con trai. Bà động viên Duy tiến bước và tập trung vào tương lai.

Mọi lời ăn tiếng nói trong gia đình khi có mặt Duy phải được suy sét cẩn thận và phải được nghĩ trước khi nói bất cứ thứ gì. Họ sợ nếu họ lỡ lời nói hớ ra một điều gì đó Duy sẽ nghi ngờ và hỏi lại họ. Duy thấy bố mẹ và bà nội cười đùa và nói chuyện vui vẻ với anh chàng. Duy yên tâm vì tưởng đó là sự thật nhưng Duy có biết đâu khi Duy đi khuất mọi tiếng cười và lời nói bông đùa tất hẵn, mọi thứ xung quanh im ắng. Họ có thể nghe được tiếng thở nhịp nhàng trong lồng ngực của người đối diện. Tiếng cười và lời nói vui vẻ dường như chưa từng tồn tại ở đây.

Họ đưa ánh mắt buồn rầu nhìn theo bóng dáng của Duy đang đi lên lầu và khuất dần sau cánh cửa. Lúc đó họ thờ dài và nói những chuyện mà lúc này có mặt Duy họ không dám nói. Trong lòng của họ một nỗi lo lắng trào dâng. Cái mà họ lo nhất là họ không biết ăn nói như thế nào với Duy khi anh chàng hỏi phục được trí nhớ.

Lúc đó Duy sẽ có thật nhiều câu hỏi dành cho họ và thật nhiều oán trách vì họ đã cố tình che dấu đi sự thật Duy bị mất trí nhớ. Ngày nào họ cũng sống trong cơn lo sợ. Họ luôn có những câu hỏi mang tính chất dò hỏi đối với Duy. Duy không hiểu tại sao anh chàng luôn phải trả lời những câu hỏi tương tự như thế từ ngày này qua ngày khác. Nhiều khi Duy phát bực hỏi vặn lại họ. Bố mẹ và bà nội của Duy tăng lớn hỏi Duy một vấn đề khác. Duy đã quen và phải sống trong một không khí đầy giả tạo do người thân của Duy tạo ra từ hơn một năm nay rồi.

Duy tưởng chỉ cần trông thấy bố mẹ và bà nội hạnh phúc là xong. Nhưng anh chàng đâu có biết, họ đang đóng kịch với Duy mà thôi.

.....

Hãy dang rộng đôi vòng tay. Mọi thứ ở trên đời này không có gì là mơ cả.

Duy từng nghĩ mình có một quá khứ không thể nào quên, nhưng đó là gì anh chàng không thể nào phán đoán ra nổi.

Từ khi gây tai nạn cho Duy, mối quan hệ giữa Tuấn Anh và Duy không còn như trước nữa. Cái mà hần luôn muốn đó chính là công ty và tài sản của gia đình. Với một đầu óc đơn giản đến khó tin và lười học, hần không thể hoàn thành được nguyện vọng và mục đích của hần vì vậy hần thuê một chuyên gia cho mình.

Bà Hồng Trà là bà nội của Duy và Tuấn Anh. Bà không hề biết gì về vụ tai nạn của Duy là do ai gây ra. Bà chỉ biết rằng Duy bị tai nạn xe ô tô trong tình

trạng say rượu mà thôi. Bà trách móc bản thân vì đã không bảo ban và quan tâm đến Duy.

Ông Lương Thành là một con người tuy núp bóng John nhưng ông ta là một con người đầy tham vọng. Ông luôn muốn leo lên cái ghế chủ tịch của tập đoàn. Ông đã đọc được những mưu toan xấu xa của Tuấn Anh. Chính ông ta là người chủ động gọi điện cho Tuấn Anh. Hai con người có hai ý nghĩ khác nhau nhưng đều có chung một mục đích đó là lật đổ gia đình Duy.

Ông Lương Thành không thể chịu đựng được công sức bao nhiêu năm đóng góp cho tập đoàn mà luôn phải cúi đầu chào ông John. Ông ta muốn được một lần ném trái cảm giác đứng trên muôn người khác.

Ông ta từng bước thực hiện kế hoạch của mình. Ông ta thấy nếu chỉ có một mình đơn thương độc mã thì khó thành công vì thế, ông ta đang lôi kéo những cổ đông của công ty nhưng người mà có giá trị nhất đó chính là Tuấn Anh. Cậu ta tuy không thể đưa ra ý kiến gì cho ông ta nhưng cha mẹ của cậu ta có một phần cổ phiếu không nhỏ. Nếu có thể lôi kéo được họ thì phần thắng này chắc chắn thuộc về ông ta.

Ông ta luôn e ngại Duy vì Duy tuy còn trẻ nhưng đã thể hiện là một con người tài giỏi, cậu ta có một đầu óc kinh doanh nhạy bén. Ông ta không thể điều khiển nổi Duy. Ông ta điên tiết vì ông ta là một con người dày dạn kinh nghiệm tại sao bây giờ ông ta phải nghe lời một thằng nhóc con. Nỗi uất ức dâng tràn lên trong lòng của ông ta.

Cuộc hôn nhân giữa Duy và Vân không chỉ đơn giản là cuộc hôn nhân do hai bên gia đình có hôn ước từ nhỏ mà là vì Vân được bà nội của Duy giao cho gần nửa cổ phần của mình. Bà muốn ép Duy phải lấy Vân. Tờ di chúc kia được bà soạn và tuyên bố ngay sau khi Duy từ chối không chịu kết hôn.

Là một người con và người cháu có hiếu. Duy không thể để tài sản do mồ hôi và nước mắt của bà nội và cha mẹ rơi vào tay của một người xa lạ. Anh đành đành tạm thời nhượng bộ rồi tìm cách giải quyết.

Nguyên vọng và mong ước là muốn Duy lấy Vân nhưng không may Tuấn Anh cũng đang có ý định nhảy vào. Anh chàng đang nhòm ngó đến vị trí và tài sản của mình sau khi kết hôn với Vân. Ngay sau khi Duy bay sang Việt Nam. Bố mẹ của Tuấn Anh đã khôn khéo dò hỏi được tin tức từ ông luật sư của gia đình. Hai ông bà khuyến bảo và khuyến khích Tuấn Anh bay sang Việt Nam để cạnh tranh với Vân. Họ muốn Tuấn Anh bằng mọi cách phải kết hôn được với Vân.

Vân vẫn vô tư làm việc. Con nhỏ bây giờ đâu có biết là nó đang trở thành mục tiêu săn đuổi của hai người đàn ông, riêng bản thân Duy cho đến lúc này anh chàng vẫn chưa xác định được tình cảm của bản thân.

Khoa ngược mắt hỏi Vân.

- Sao cô không làm việc đi mà còn đứng mãi ở đó làm gì...??

Vân đang suy nghĩ rất dữ ở trong đầu. Con nhỏ cảm thấy khó tập trung vào làm việc ngày hôm nay. Vân thấy lòng bồn chồn, đầu óc trống rỗng.

Vân lấy bút gạch chân vào mấy câu trong hồ sơ. Con nhỏ không trả lời Khoa. Khoa không nói gì thêm nữa. anh chàng ngồi lặng im ngắm Vân. Vân hôm nay lạ quá, nó không còn to tiếng hay là cười đùa như mọi hôm nữa mà hình như nó bắt đầu thay đổi rồi.

Vân đánh xong mấy tập hồ sơ. Mười đầu ngón tay mỗi nhừ. Con nhỏ bẽ các khớp kêu răng rắc. Vân nghiêng người sang bên trái rồi bên phải. Vân bảo sắp.

- Em đã làm xong rồi. Anh còn việc gì giao cho em nữa không...??

Khoa thở dài bảo.

- Hôm nay cô có rảnh không...??

Vân tò mò hỏi.

- Anh cần em làm gì à...??

Khoa dựa người ra sau ghế. Anh chàng ngập ngừng nói.

- Bà nội của tôi muốn mời cô cùng đi lễ chùa....!!

- Em xin lỗi nhưng em không đi được. Nhà em có việc bận rồi....!!

- Gia đình của em đang ở cùng em à...??

- Vâng. Em đang ở cùng bố mẹ và ông nội.

- Em định kết hôn vào lúc này hay sao.....!!

Vân buồn rầu không trả lời Khoa ngay. Con nhỏ mặc dù thấy lòng mình hơi rung động vì Duy nhưng đó chưa hẳn là tình yêu vì đó chỉ là một cảm xúc nhất thời mà thôi. Vân chưa bao giờ gặp một người nào giống Duy nên có lẽ điều đó làm cho Vân cảm thấy bối rối. Tình yêu là một từ quá xa vời và quá vội vã nếu nói ngay vào lúc này.

- Làm sao em có thể kết hôn khi em vẫn chưa biết mình có yêu anh ấy hay không...??

Khoa vừa mừng vừa cảm thấy lạ. Nếu con nhỏ không yêu Duy thì đó chẳng phải là cơ hội cho anh chàng hay sao.

- Em nói gì anh không hiểu. Em và Duy kết hôn với nhau thì phải do hai người yêu nhau và muốn lấy nhau cơ mà....!!

- Em vẫn biết là thế nhưng trường hợp của em lại khác. Chuyện kết hôn này đều do bố mẹ và ông nội của em quyết định cả. Em chỉ vừa mới biết đây thôi...!!

Khoa thấy Vân nói thế không đúng lắm, nhớ lại cảnh Vân và Duy đứng cạnh nhau sáng nay. Anh chàng cảm thấy nghi ngờ. Làm sao một người không yêu và không thích nhau lại có ánh mắt nhìn tha thiết và quyến luyến khi phải xa nhau như thế.

Khoa hít một hơi thật sâu. Anh chàng đang chuẩn bị cho một tình huống xấu nhất. Khoa lấy hết dũng khí ra hỏi Vân.

- Em có yêu cậu ta không...??

Vân trầm ngâm không nói. Con nhỏ thấy trái tim rung lên khi nghĩ đến nụ cười tối hôm qua ở rạp chiếu phim của Duy. Vân tự hỏi lòng là con nhỏ có yêu Duy không. Tại sao không ai nói cho Vân biết.

- Em cũng không biết nữa....!!

Vân đưa ánh mắt cầu xin lên hỏi Khoa.

- Anh có thể cho em biết điều đó được không tại em bối rối quá, em không biết mình phải làm gì vào lúc này....!!

Khoa thở dài. Làm sao anh chàng có thể nói cho con nhỏ biết. Khoa yêu và thích Vân đó là sự thật nhưng Khoa thấy không nên nói cho Vân biết tình cảm thật của bản thân vào lúc này thì hay hơn. Khoa không muốn trở thành một con người lợi dụng.

Vân sẽ làm gì khi biết được rằng Duy đồng ý với bà nội xem lại cuộc hôn nhân với Vân vì 10% cổ phần trong số 30% cổ phần của gia đình. Con nhỏ có bị sốc mà cấm hận Duy hay không.

Khoa và Vân còn đang chụm đầu vào mấy tập hồ sơ. Con nhỏ nghe tiếng chuông điện thoại di động reo. Vân bối rối nói.

- Em xin lỗi. Lúc nữa chúng ta bàn tiếp được không. Em phải đi nghe điện thoại...!!

- Được rồi. Em cứ nghe đi...!!

Vân dở điện thoại rút trong túi áo ra. Con nhỏ thấy số điện thoại di động của Duy. Vân hỏi.

- Anh có gọi cho em có việc gì không...??

Duy đang ngồi trong phòng khách sạn. Trên tay đang cầm một quyển sách văn học cổ điển của Anh.

- Anh chỉ muốn biết em đã nghỉ làm hay chưa thôi....!!

Vân nhìn đồng hồ đeo ở tay. Thấy vẫn còn sớm. con nhỏ nói.

- Vẫn còn sớm mà anh. Em phải làm thêm hai tiếng nữa....!!

- Tận hơn 11 giờ cô mấy được tan ca hay sao. Ông sếp của cô định bỏ đói nhân viên đấy à...??

Vân bíp ống nghe lại. con nhỏ sợ Khoa phật lòng. Vân nhìn Khoa, thấy anh chàng đang chăm chú vào mấy tập tài liệu. Vân bảo.

- Nếu không có việc gì nữa. Em phải cúp máy đây. Chào anh....!!

Duy nhìn mấy dòng chữ trên trang sách. Anh chàng nói.

- Chào em. Hy vọng em về nhà sớm...!!

- Em biết rồi....!!

Vân cúp máy. Con nhỏ hồi lỗi nói.

- Xin lỗi vì bắt anh phải chờ....!!

- Không có gì. Ai gọi điện cho em đấy...!!

Vân vô tình trả lời.

- Anh Duy.....!!

- À.....!!

Khoa hơi buồn hỏi.

- Em không thể đi với anh chiều nay được hay sao. Bà của anh luôn mong muốn được đi chùa cùng với em. Anh không biết phải ăn nói với bà thế nào khi bà thấy vắng mặt của em....!!

Vân cảm thấy khó nghĩ. Con nhỏ vẫn mang ơn bà khi con nhỏ bị ốm đau chính bà là người đã chăm sóc và cho con nhỏ ở nhờ. Đây chỉ là một việc nhỏ nhoi lẽ nào con nhỏ lại không làm được.

- Thôi được rồi. Em sẽ gọi điện về nhà xin phép gia đình rồi đi cùng anh sau....!!

Khoa mỉm cười thật tươi nói.

- Cảm ơn em....!!

Vân nhìn nụ cười tươi rói của Khoa. Con nhỏ lắc đầu bảo.

- Anh còn bé dại nhì. Lúc nào cũng nghe lời bà nội của anh hết....!!

.....

Bà Jenny đang ngồi trong phòng khách cùng với gia đình Vân. Bà mỉm cười nói.

- Ngày mai là chủ nhật. Cháu muốn đưa cả nhà đi chơi, ý kiến của mọi người thế nào...??

Ông Chung mỉm cười gật đầu.

- Lâu rồi bác không đến đây. Bác cũng muốn thăm lại những nơi mà mình từng đi qua....!!

Bà Nhung hỏi.

- Chị có hay bay sang Việt nam không...??

Bà Jenny nhấp một ngụm trà, bà trả lời.

- Em chỉ bay sang đây là lần thứ hai. Còn toàn do người bên công ty cử sang. Khách sạn này cũng chỉ vừa mới khai trương nên mọi thứ chưa đâu vào đâu cả....!!

- Em thấy mọi thứ đều đang hoạt động tốt đấy thôi. Chỉ cần nhìn số lượng khách ra khách vào là biết....!!

Bà Jenny tự hào nói.

- Đó cũng là điều mà chị đang mong đợi. Mọi việc đều do một tay chồng chị và thằng Duy quản lý. Chị có giúp gì được nhiều đâu....!!

Bà Nhung quan sát khắp căn phòng. Bà không ngờ là Duy có thể giỏi dang như thế. Duy hơn Vân chỉ có hai tuổi mà tầm nhìn lại xa rộng như một người trưởng thành và dày dặn kinh nghiệm. Bà luôn mong có một chàng rể như Duy cho con gái của bà nương tựa nhưng bà là một người mẹ. Giàu có tuy là một cách để đảm bảo hạnh phúc lứa đôi nhưng không phải là tất cả.

Tiếng chuông điện thoại bàn vang lên. Bà Jenny hồi lỗi nói.

- Cháu cần phải đi nghe điện thoại một chút....!!

Ông Chương nói.

- Chị cứ tự nhiên....!!

Bà Jenny bước lại bàn. Bà cầm máy, bà háng giọng hỏi.

- Xin hỏi ai đấy....??

Đầu dây bên kia ngập ngừng hỏi lại.

- Có phải là bà jenny đấy không ạ....??

bà Jenny mỉm cười nói.

- Chào ông luật sư. Anh gọi cho em có việc gì không...??

Ông Luật sư quay lại bảo bà Hồng Trà.

- Bà Jenny có ở đây. Tôi có cần chuyển máy cho bà ngay không...??

Bà Hồng Trà bước lại gần. Bà cầm lấy máy, bà nhẹ nhàng bảo con cháu.

- Chào con....!!

Bà Jenny lễ phép nói.

- Chào mẹ. Mẹ có khỏe không ạ...??

- Mẹ khỏe. Mẹ muốn nhờ con một việc....!!

- Vâng. Mẹ cứ nói đi. Con đang nghe đây....!!

- Ngày mai mẹ và gia đình của Tuấn Anh

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

sẽ sang bên đó....!!

Bà Jenny kinh ngạc hỏi.

- Mẹ bảo sao. Gia đình của chị ấy sang bên này làm gì...??

Bà Hồng Trà thờ dãi nói.

- Chuyện Duy và Vân kết hôn với nhau đã bị lộ rồi. Thăng Tuấn Anh cũng muốn được cạnh tranh công bằng với thằng Duy....!!

Bà Jenny cảm phẫn. Bà vẫn chưa thể nào quên được cảnh tượng Duy nằm bất động trên giường bệnh, cả người quần đầy băng. Khi Duy tỉnh dậy, câu đầu tiên mà Duy hỏi bà là. "Bác là ai".

Bàn tay siết chặt chiếc điện thoại, bà cố nén nói.

- Nó còn muốn gì nữa. Không phải mẹ đã cho nó thêm mấy cổ phần của công ty rồi còn gì. Ngay cả người yêu đầu tiên của thằng Duy nó cũng cướp, nó còn định làm cho thằng Duy phải đau khổ và tổn thương đến bao giờ nữa....!!

Bà Hồng Trà đành bất lực nhìn cảnh hai anh em ông John đấu đá nhau. Trong công ty họ luôn hằm hè và không ai bảo ai thế nào. Cứ mỗi lần họp cổ đông là mỗi lần họ tranh cãi khiến cho các cổ đông khác phải phản cảm và không muốn tham dự. Bà phải lấy tư cách chủ tịch để đè nén họ.

Mong ước lớn nhất của bà là làm thế nào cho mối bất hòa này được giải tỏa. Bà muốn gia đình được yên ấm và hạnh phúc như xưa nhưng có lẽ điều này hơi khó vì lòng đố kỵ của gia đình Tuấn Anh quá lớn.

Cậu ta được sinh ra và lớn lên trong sự khắc nghiệt của một người mẹ có quá nhiều tham vọng. Bà ta luôn muốn được trên người khác, nhưng ông Tuấn Hùng lại không đáp ứng được điều đó. Ông ta cũng giống như Tuấn Anh hồi còn trẻ. Ông ta chỉ mãi chơi không chịu học, ông ta dựa vào cái mã đẹp trai của mình để tiền thân.

Duy may mắn hơn Tuấn Anh. Cậu ta lớn lên trong tình yêu thương của cha mẹ. Tuy có nhiều áp lực nhưng ông John và bà Jenny luôn ở bên khuyến khích và động viên Duy. Dù có khó khăn hay mệt mỏi như thế nào Duy cũng có người ở đằng sau hỗ trợ.

- Con phải thông cảm cho mẹ. Mẹ là người đứng ở giữa nên không thể thiên vị bên nào được....!!

- Mẹ định khi nào bay sang đây để con đi đón...!!
- Có lẽ khoảng 7 giờ sáng mai mẹ sẽ đến nơi...!!
- Con biết rồi. Con sẽ đến sân bay đón mẹ đúng giờ....!!
- Con đã gặp gia đình Vân rồi chứ...??
- Con gặp họ hôm qua. Bây giờ họ đang ở cùng khách sạn của gia đình...!!
- Con và họ đang ở cùng nhau à. Điều đó có nghĩa Duy đã đồng ý kết hôn với Vân rồi phải không...??
- Con cũng không biết nữa. Chuyện này khó nói lắm mẹ ạ....!!
- Tại sao lại khó nói. Có gì con cứ nói thẳng ra đi, áp úng mãi làm gì...!!
- Con thấy cả Vân và Duy vẫn chưa xác định được tình cảm của bản thân nhưng theo quan điểm của con thì chúng nó đã bắt đầu thích nhau rồi...!!

Bà Hồng Trà mừng rỡ hỏi.

- Con nói thật chứ. May quá, nếu chúng nó thích và yêu nhau thật thì mẹ không cần phải đau đầu nữa rồi...??
- Mẹ đừng nói sớm quá. Con xin lỗi khi phải nói thế này nhưng con không tin là thằng Tuấn Anh sẽ để yên cho Duy yêu Vân đâu. Nó sẽ tìm mọi cách để Vân và Duy xa nhau giống hệt cái cách mà nó làm cho Đào xa Duy vậy. Nếu điều này mà xảy ra nữa thì con biết phải sống ra làm sao đây hả mẹ...??

Bà Hồng Trà đau lòng nói.

- Mẹ xin lỗi nhưng mẹ cũng không biết phải trả lời con như thế nào cho phải. Mẹ muốn gia đình chúng ta hòa thuận và sống hạnh phúc nhưng các con làm cho mẹ đau đầu quá. Bây giờ tiền bạc cũng là vô ích, các con chỉ nhìn thấy được những cái lợi trước mắt mà quên mất rằng tình thân mới là quan trọng....!!
- Không phải chúng con muốn chiến tranh với gia đình của anh chị nhưng họ đâu coi chúng con là em. Trong con mắt của họ, chúng con chỉ là người ngoài và là người cạnh tranh với họ mà thôi...!!
- Chúng ta sẽ bàn tiếp chuyện này sau. Hẹn gặp lại con vào ngày mai...!!
- Vâng. Con chào mẹ...!!

Bà Jenny thần thờ cúp máy. Bà cứ tưởng thế là yên nhưng không ngờ mọi chuyện lại xoay theo một chiều khác. Bà ước giá mà có ông John ở đây thì tốt quá. Bà sẽ có người để dựa vào. Bà không muốn một mình đối phó với gia đình của Tuấn Anh. Bà phải làm gì bây giờ.

Bà nhìn bóng dáng cô độc của Duy đang ngồi đọc sách trong phòng. Thằng con trai của bà đã phải chịu quá nhiều thiệt thòi rồi, bà không muốn nó phải chịu đựng thêm nữa. Mong ước của bà là thế nhưng bà không thể kiểm soát được định mệnh. Bà chỉ có thể làm hết khả năng của mình và cầu chúc mọi chuyện tốt đẹp cho Duy mà thôi.

Bà quay trở ra phòng khách. Bà hồi lỗi nói.

- Xin lỗi vì bắt mọi người phải đợi. Tiện đây cháu cũng muốn thông báo một tin...!!

Ông Chương tò mò hỏi.

- Chị muốn thông báo tin gì...??

Bà Jenny quan sát nét mặt háo hức và tò mò của ba người. Bà chán nản nói.

- Ngày mai mẹ của cháu và gia đình anh chị cả sẽ bay sang đây...!!

Ông Chung mừng rỡ nói.

- May quá. Cũng đã lâu rồi tôi không được gặp chị ấy....!!

Đào còn đi lang thang ngoài đường nên chưa vào công ty của Khoa. Con nhỏ chỉ nhắn tin thông báo cho Khoa biết là sẽ gặp lại Khoa vào giờ nghỉ trưa của công ty.

Vân sau khi hoàn tất công việc cho Khoa. Vân nói.

- Em có thể đi ăn cơm được chưa...??

Khoa sắp lại chồng hồ sơ cho gọn gàng. Anh chàng hỏi.

- Em có thể đi ăn cùng với anh không. Lâu rồi anh em mình chưa đi...??

Vân ngập ngừng nói.

- Em thấy ngại lắm. Anh đi ăn một mình đi vậy...??

- Có gì mà ngại. Hay là em coi anh là người ngoài....??

- Không phải thế nhưng mà em sợ bị mọi người ở đây dị nghị....!!

- Anh thấy em sợ bản thân của em thì đúng hơn. Thôi đừng có viện cớ nữa. Chúng ta đi thôi....!!

Vân không còn cách nào khác. Con nhỏ đành nói.

- Vâng....!!

Trên môi của Khoa khẽ hé mở một nụ cười. Trong lòng của anh chàng đang hát một khúc nhạc reo vui. Không cần phải nói Khoa vui như thế nào. Bây giờ mỗi lời nói đồng ý của Vân có giá trị hơn ngàn điều khác.

Khoa và Vân sánh đôi cùng đi khỏi công ty. Hai người chọn một nhà hàng không xa công ty lắm. Khoa hỏi.

- Em có muốn vào đây ăn không...??

Vân ngược nhìn tấm biển quảng cáo. Con nhỏ gật đầu bảo.

- Nhìn cũng bắt mắt đấy. Chúng ta vào thôi...!!

Hai người chọn một cái bàn gần giữa của quán. Khoa hỏi.

- Em muốn ăn gì để anh gọi...??

Vân nhìn thực đơn. Con nhỏ chỉ trỏ vào hai cái tên được in ở phía trên cùng. Khoa gọi chị phục vụ. Sau khi được bung thức ăn lên. Hai người vừa dùng bữa vừa nói chuyện. Khoa rất tò mò về mối quan hệ của Vân với Duy. Anh chàng hỏi tiếp câu hỏi lúc sáng.

- Em nói là cuộc hôn nhân này do ông nội và bố mẹ của em sắp xếp. Điều này có đúng không...??

Vân ngược mắt nhìn Khoa. Con nhỏ chán nản nói.

- Vâng. Đây hoàn toàn là sự thật. Em chỉ vừa mới gặp anh ấy vào hôm qua thôi...!!

Khoa kinh ngạc nếu những điều mà Vân nói là sự thật thì may cho anh chàng quá. Khoa thở phào nhẹ nhõm vì điều đó có nghĩa Khoa và Duy đều có thể cạnh tranh công bằng với nhau để xem Vân sẽ chọn ai.

- Em thích cậu ta chứ...??

- Em đã nói với anh rồi. Bây giờ em vẫn chưa xác định được tình cảm của bản thân....!!

- Em sẽ làm gì nếu em không yêu Duy...!!

- Còn làm gì được nữa. Em sẽ hủy hôn ngay lập tức. Em không muốn có một cuộc hôn nhân không có tình yêu...!!

Khoa mừng quá nên anh chàng buột miệng hỏi.

- Thật chứ....??

Nhìn nét mặt vui mừng hớn hở của Khoa. Vân tò mò hỏi.

- Anh làm gì mà vui vẻ thế. Không lẽ em không kết hôn được với anh Duy là chuyện đáng mừng hay sao...!!

Khoa bối rối uống một ngụm nước. Anh chàng lắp liếm nói.

- Anh chỉ muốn em lấy được người mà em yêu....!!

Vân do không hiểu được tâm ý của Khoa nên con nhỏ gật gù bảo.

- Em cũng hy vọng thế nhưng bây giờ nói chuyện này là hơi sớm vì em vẫn còn nhỏ quá...!!

Trong lòng của Khoa không có lúc nào nhẹ nhõm như lúc này. Anh chàng gần như đã hiểu toàn bộ câu chuyện. Vậy là không phải Vân yêu sớm và không phải Vân muốn kết hôn với Duy. Khoa cười tươi nói.

- Sao em không ăn tiếp đi. ...!!

Vân buông đũa xuống bàn. Con nhỏ từ tốn bảo.

- Em no rồi. Anh cứ dùng tự nhiên đi nhé. Em phải vào nhà vệ sinh một chút...!!

- Ừ. Em đi đi...!!

Vân đứng dậy. con nhỏ đang tìm nhà vệ sinh. Khoa ngồi một mình, anh chàng đang tính toán phải thể hiện tình cảm của mình với Vân như thế nào. Nếu trực diện quá Khoa sợ sẽ bị Vân từ chối vì theo Khoa bây giờ Vân giống như một tờ giấy trắng con nhỏ vẫn chưa viết một chữ nào lên đấy. Khoa cần thời gian để làm việc đó nhưng nếu kéo dài quá Khoa sợ mình sẽ bị lép vế trước Duy. Đẳng nào Khoa cũng sợ.

Đào lang thang mãi đến khi mỏi chân rồi thì thôi. Con nhỏ thấy Duy đi, con nhỏ cũng thuê một chiếc xe tắc xi đuổi theo. Bây giờ Đào đã biết Duy ở đâu và đang làm gì. Con nhỏ nhìn cái khách sạn hai sao to đùng trước mặt. Đào ngập ngừng nửa muốn vào nửa lại không dám.

Đào muốn gặp lại Duy nhưng Đào lại sợ phải gặp mặt bà Jenny vì bà đã cấm Đào tiếp cận với Duy. Đào đứng nhìn khách sạn như bị thôi miên. Mấy vị khách và mấy cô nhân viên đi qua đi lại trước mặt của Đào làm cho con nhỏ chóng cả mặt.

Đào hỏi một chị lao công.

- Chị ơi làm ơn cho em hỏi. Bà chủ và cậu chủ khách sạn này đang ở đây chứ ạ...??

Chị lao công nhìn Đào từ đầu tới chân. Chị ta nói.

- Em là ai và em hỏi họ làm gì...??

- Em là bạn của cậu chủ khách sạn này. Em hỏi chị vì em không chắc là cậu ấy có ở đây không thôi...!!

- À. Chị hiểu rồi. Cậu chủ và bà chủ đều ở đây cùng với gia đình vợ chưa cưới của cậu ấy...!!

Đào tái hết cả mặt. Con nhỏ lắp bắp hỏi tiếp.

- Vợ chưa cưới và gia đình của cô ta cũng ở đây sao...??

Thấy thái độ sợ hãi và áp úng của Đào. Chị nhân công nghi ngờ hỏi.

- Em bị làm sao thế...??

Đào lắp liếm.

- Em không sao cả. Chỉ là đầu của em hơi bị choáng váng một chút thôi. Chị làm ơn nói cho em biết đi....!!

- Thì chị đã nói cho em biết rồi đấy. Họ đều ở cả đây...!!

- Em cảm ơn chị....!!

- Không có gì...!!

Chị nhân công bỏ đi. Đào đứng chết lạng một chỗ. Con nhỏ không thể gặp mặt Duy ở đây nữa rồi. Đào gồng mình lên nghĩ.

- Mình cứ vào khách sạn này thuê ở. Họ làm gì có quyền đuổi mình vì mình đến đây với tư cách là một vị khách cơ mà. Đúng rồi cứ thế mà làm...!!

Đào chạy vội ra đường. Con nhỏ vẫy gọi một chiếc xe tắc xi. Đào bảo anh chàng tài xế.

- Anh làm ơn chạy đến địa chỉ này cho em...!!

Anh chàng tài xế cầm lấy tờ giấy mà Đào đưa. Anh ta gật đầu nói.

- Được rồi. anh sẽ đưa em đến đó...!!

.....

Duy chờ mãi mà Vân vẫn không chịu gọi điện cho mình. Anh chàng lẩm bẩm.

- Con nhỏ này định chơi trò mất tích với mình hay sao. Được rồi mình đành phải gọi cho nó vậy...!!

Duy bấm số điện thoại di động của Vân. Vân đang ở trong nhà vệ sinh nữ của nhà hàng và đang rửa tay ở trong bồn. Chiếc túi quần ngọ nguậy vì điện thoại rung. Vân lau khô tay rồi mới dám lấy điện thoại ra khỏi túi.

- Anh gọi cho em có gì không...??

- Còn làm gì nữa. Tôi hỏi thăm cô chứ còn làm gì....!!

Vân cười toe toét hỏi.

- Anh không có việc gì làm hay sao...??

- Cô tưởng tôi chỉ ngồi không thôi à. Tôi không nên gọi điện cho cô đúng không...??

- Không phải thế. Em chỉ tò mò thôi...!!

- Được rồi. Cô đang làm gì đấy...??

- Em đang ăn cơm chưa...!!

- Một mình hay với ai...!!

- Cùng với anh Khoa...!!

Vân vừa mới dứt lời. Duy tức giận gắt.

- Cái gì. Tôi đã dặn là cô phải tránh xa đàn ông ra kia mà...!!

- Em biết thế. Nhưng anh ấy là sếp của em. Chúng em chỉ là bạn thôi...!!

- Tôi không cần biết anh ta là gì của cô. Cô nên nhớ bây giờ cô đã có hôn ước với tôi rồi...!!

- Vâng, em nhớ rồi. Anh còn gì dặn dò nữa không...??

- Tôi chỉ cần cô nhớ được đó là tốt rồi. Tôi không còn yêu cầu nào khác nữa...!!

- Chiều nay em bận việc nên có lẽ buổi tối em mới về được...!!

- Cô bận gì....??

Vân định nói là đi lễ chùa cùng với bà cháu Khoa nhưng con nhỏ sợ bị Duy la nên nói chớ đi.

- Dạ, chỉ là việc của công ty thôi. Có gì em sẽ gọi điện lại cho anh sau...!!

- Cô nhớ phải gọi điện thông báo cho tôi đấy. Nếu để tôi phải gọi cho trước một lần nữa là cô không yên với tôi đâu...!!

- Khổ quá. Anh làm gì mà cứ như là quân gia của em thế. Em phải có tự do của mình chứ...!!

- Đó là việc của cô. Chào cô...!!

- Vâng. Chào anh...!!

Vân dứt điện thoại vào túi quần. Con nhỏ cúi gập người.

- Tên này càng ngày càng quá đáng. Mình chỉ là bạn của hắn thôi. Sao hắn dám quản lý từng hành động của mình thế chứ. Hắn đúng là một tên độc tài...!

Quay lại chiếc bàn lúc nãy. Vân hỏi Khoa.

- Anh đã dùng bữa xong chưa...??

- Xong rồi. Em muốn về công ty luôn hay là đi loanh quanh đâu đó...??

Vân mỉm cười đáp.

- Lâu rồi em không đến thăm bà nội của anh. Em muốn mua cho bà một món quà...!!

Khoa lắc đầu nói.

- Điều đó không cần thiết đâu em. Em làm thế có khác sáo quá không vì dù sao bà nội và anh đã coi em là người nhà rồi còn gì....!!

- Em chỉ là nhân viên của anh thôi. Còn người nhà của anh, em không dám nhận đâu...!!

Khoa buồn rầu hỏi.

- Em coi anh là người ngoài sao. Vậy trong lòng của em. Anh là gì...??

Vân thấy câu hỏi của Khoa rất khó trả lời. Vì Vân chưa bao giờ nghĩ về điều này. Tại sao hôm nay Khoa lại thay đổi thái độ với Vân như thế.

- Điều này có quan trọng với anh lắm không...??

- Tất nhiên là quan trọng rồi. Em hãy thật lòng nói cho anh biết...!!

- Em xin lỗi vì em chưa bao giờ nghĩ đến điều này và em cũng không nghĩ anh sẽ hỏi em...!!

- Tại sao...??

- Đơn giản thôi. Vì ngày nào mà chúng ta chẳng cãi nhau, em làm gì còn thời gian mà nghĩ chứ...!!

- Nếu thế từ nay em hãy nghĩ dần đi là vừa....!!

- Tại sao...??

Khoa bật cười bảo Vân.

- Em đang lặp lại câu hỏi của anh đấy. Nhưng dù làm gì thì em hãy nghĩ về câu hỏi của anh nhé. Anh mong em hãy trả lời cho anh biết vào một ngày không xa.....!!

Khoa gọi chị phục vụ, anh chàng trả tiền ăn. Vân nói.

- Em không muốn làm phiền sếp đâu. Phần em thì hãy để em trả...!!

Khoa bực mình nói.

- Anh đã nói là để anh mời em rồi còn gì. Sao em cứ làm khó anh mãi thế...??

Vân tiu nghỉu nói.

- Anh làm khó em thì có...!!

Khoa đưa tiền cho chị phục vụ. Anh chàng gật.

- Từ sau em mà còn khách sáo với anh như thế là không yên với anh đâu....!!

- Sao ai cũng thích bắt nạt em thế nhỉ. Cái số của em đúng là không ra gì...!!

Nhìn cái miệng phồng lên của Vân. Trông con nhỏ phụng phịu dễ thương như trẻ con. Khoa xoa đầu Vân và bảo.

- Đi thôi cô nhân viên khó tính của tôi...!!

Vân cãi.

- Ai bảo anh là em khó tính. Anh phải nói là em cực kỳ dễ tính mới đúng....!!

Khoa khoanh tay lại. anh chàng nhìn Vân từ đầu đến chân. Khoa lắc đầu nói.

- Trông em chẳng có điểm nào là dễ tính cả. Từ cách nói hay cãi lại người khác, tranh luận lúc nào cũng đòi phần thắng và đôi khi gàn bướng không chịu nổi. Em xem em dễ tính ở điểm nào...!!

- Đấy chỉ là bề ngoài của em thôi. Còn bên trong thì lại khác....!!

- Khác ở điểm nào...!!

- Khác ở điểm nào thì anh phải tự tìm hiểu lấy chứ. Tại sao em phải nói cho anh biết...!!

Khoa chụp ngay lấy cơ hội. Anh chàng gấp gáp hỏi.

- Em sẽ cho phép anh làm điều đó chứ...??

Vân chột dạ khi nhìn ánh mắt tha thiết và nồng cháy của Khoa. Con nhỏ cụp ngay mắt xuống và ngượng ngùng nói.

- Em không biết...!!

Khoa dịu dàng hỏi.

- Em mà không biết thì ai biết. Không lẽ anh phải hỏi cha mẹ em...??

Vân thấy càng ngày Khoa càng dồn Vân vào thế bí. Con nhỏ biết nếu còn tranh luận với Khoa nữa thì thế nào Vân cũng bị thua và càng thêm xấu hổ.

- Chúng ta đi về thôi...!!

Vân bỏ đi thẳng ra cửa. Con nhỏ đi gần như là chạy. Khoa lắc đầu nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của Vân. Khoa nghĩ.

- Mình nhất định phải giành được trái tim của cô ấy...!!

.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Đào chạy biến lên lầu. Con nhỏ không kịp chào bà Liên nữa. Lấy chiếc va ly để ở gầm giường. Đào xếp tất cả quần áo và mọi thứ ở trong phòng tắm mà đêm hôm qua Đào lôi ra vào va ly. Xong đâu đấy con nhỏ nặng nề lôi nó xuống lầu.

Bà Liên từ trong bếp đi ra. Bà kinh ngạc hỏi.

- Cháu định đi đâu mà mang cả hành lý theo thế...??

Đào ngập ngừng nói.

- Cháu xin lỗi như cháu nói vào đêm hôm qua. Cháu sang đây trước là thăm bác và thăm anh, sau cùng cháu cần giải quyết chuyện riêng tư của cháu...!!

Bà Liên tò mò hỏi.

- Cháu cần phải làm gì mà dọn luôn cả hành lý theo. Cháu ở đây cũng được cơ mà...!!

- Cháu biết là thế nhưng nếu không đem hành lý theo không được...!!

- Tại sao. Cháu nói làm cho bác không hiểu gì cả...!!

- Cháu sẽ giải thích cho bác chuyện này sau. Bây giờ cháu phải đi đây. Chào bác...!!

- Ồ. Cái con bé này. Ít ra cháu phải nói gì rồi đi chứ...!!

Đào đang vội nên con nhỏ không kịp đáp lời của Bà Liên mà bỏ đi thẳng ra cổng. Có một chiếc tắc xi đã chờ sẵn. Đào để cho anh chàng tài xế chuyển hành lý vào cốp xe. Con nhỏ giục.

- Anh mau lái xe về khách sạn lúc này cho em...!!

- Được rồi. Anh đi ngay đây...!!

Trên đường đi. Đào không nói một lời nào với anh chàng tài xế. Đào chỉ trả lời qua loa những câu hỏi của anh ta cho xong. Trong đầu của con nhỏ đang tính toán cách trả lời và đối mặt làm sao cho hợp lý với bà Jenny - mẹ của Duy. Con nhỏ sợ bị bà đuổi ra khỏi khách sạn vì với một gia đình giàu có như gia đình Duy thì cần gì một người khách như Đào.

Duy đi đi lại lại trong phòng. Hai tay đút vào túi quần. Cuốn sách bị gập một trang. Duy đọc suốt một buổi sáng mà chỉ hoàn thành được gần hai chục

trang. Đầu óc của anh chàng lúc này tràn ngập hình ảnh của Vân cùng với Khoa.

Duy cảm thấy ghen tức và khó chịu. Duy chán nản nghĩ.

- Mình bị làm sao thế này. Lúc con nhỏ Vân ở nhà mình và nó chỉ có cãi nhau rồi đánh nhau, có gì là đặc biệt đâu mà khi nó đi vắng mình lại thấy nhớ nó và không muốn xa nó...!!

Duy thấy ở một mình cô đơn trong phòng không ổn chút nào. Duy quyết định tìm một việc gì đó để làm. Anh chàng bước ra phòng khách, nhìn thấy chỉ có một mình ông Chương ngồi ở đấy. Duy hỏi.

- Mọi người đi đâu hết cả rồi thế ạ...??

Ông Chương đang đọc một tờ báo. Ông mỉm cười đáp lại.

- Mẹ cháu và con dâu bác đi mua sắm rồi. Còn thằng Chung đi thăm quan loang quanh ở đây...!!

Duy ngồi xuống cái ghế xa lông bên cạnh. Anh chàng lễ phép nói.

- Bác có biết chơi cờ không ạ...??

Ông Chương hứng thú hỏi Duy

- Cháu cũng biết chơi sao. Nếu thế thì may mắn quá vì bác cũng đang buồn bức tay chân đây...!!

Duy nhờ một chị nhân viên của khách sạn mang cho một bộ bàn cờ. Hai ông cháu say sưa đánh. Cả hai quên mất thời gian và không gian. Khi đầu óc tập trung vào từng nước đi. Duy tạm quên đi nỗi khó chịu khi phải nhớ đến Vân.

Khoa và Vân đang lang thang tại một cửa hàng bán quần áo. Con nhỏ định mua tặng bà Liên nhưng không đủ tiền nên Vân quyết định mua cho bà Liên một cái lược bằng ngà.

Khoa cười nói.

- Em cứ mua cái áo lúc nãy đi nếu không đủ anh sẽ phụ thêm cho...!!

Vân giải thích.

- Em muốn quà này là của riêng em cơ. Còn nếu anh muốn thì mua riêng cho bà đi...!!

Khoa gãi đầu bảo Vân.

- Từ bé đến giờ những thứ như thế này anh đâu có rành. Em có thể chỉ cho anh được không...??

Vân kinh ngạc hỏi.

- Thế những lần sinh nhật bà và muốn tặng quà cho ai đó anh làm cách nào...!!

- Anh nhờ cô thư ký mua và gói sẵn. Anh chỉ việc mang đi tặng thôi...!!

- Ồ. Vậy sao anh không gọi điện hỏi chị ấy đi. Vì nói thật em cũng không rành lắm đâu...!!

- Em đừng có khiêm tốn nữa. Mau nói cho anh xem nào...!!

- Thôi được rồi. Bà nội thích hoa gì anh có biế không...!!

Khoa ấp úng không biết trả lời Vân như thế nào cho phải. Con nhỏ phì cười nói.

- Anh đúng là đồ vô tâm. Anh không thấy là bà hay trưng hoa gì trong phòng à...??

Khoa à lên một tiếng. Đúng là anh chàng đang trí thật. Bà nội thích nhất là hoa lay on. Lúc nào bà cũng cắm một lọ ở trong phòng khách và trong phòng của bà gần cửa sổ. Sống với bà đã lâu mà Khoa không để ý đến điều này.

Vân mua cho bà Liên một chiếc lược như dự định ban đầu còn Khoa mua cho bà một bó hoa lay on thật đẹp.

Khoa mỉm cười anh chàng bảo Vân.

- Bà chắc sẽ vui lắm khi nhận biết mình được tặng quà như thế này...!!

- Tất nhiên rồi. Ai được tặng quà mà chẳng thích. Không lẽ anh thì không...??

- Từ nhỏ tới giờ, anh chưa được ai tặng quà cả...!!

Vân tròn xoe mắt nhìn Khoa. Con nhỏ nhìn thật sâu vào ánh mắt của Khoa. Vân đang đánh giá xem những lời nói của Khoa kia có bao nhiêu phần trăm là sự thật. Con nhỏ lắc đầu chịu thua vì không tài nào đoán ra.

- Anh đang nói rồi em đứng không. Điều này là không thể trừ phi anh không có bạn bè hay người thân không thích anh...??

- Bạn bè thì anh có nhiều và người thân rất yêu quý anh. Ý của anh ở đây là anh chưa bao giờ nhận được một món quà ý nghĩa từ người anh yêu...!!

Vân lại được một phen kinh ngạc nữa. con nhỏ không tin là một người đẹp trai, tài giỏi và có sự nghiệp như Khoa mà lại chưa có người yêu.

- Anh đừng có đùa nữa được không. Em đang sợ cái tính đùa rai của anh đấy...!!

- Anh lừa em làm gì. Thật sự trước đây anh có yêu một người thời còn đi học nhưng mối tình đó mau tan chỉ sau có một năm bây giờ anh vẫn chưa yêu ai cả...!!

- Còn chị Dung thì sao. Tối hôm qua em còn thấy hai người tình tứ lắm kia mà...??

- Chỉ là một com xã giao thôi...!!

Vân bước ra cửa hàng. Con nhỏ nói.

- Anh không cần phải giải thích với em làm gì. Em thấy anh và chị Dung rất đẹp đôi. Em hy vọng hai người hạnh phúc...!!

Khoa buột miệng nói.

- Nhưng người mà anh thích là em...!!

Vân đứng sững lại con nhỏ lắp bắp nói.

- Điều anh nói là thật chứ...??

Khoa thấy mình lờ lờ. Anh chàng bối rối cười trừ bảo.

- Anh đùa em thôi. Em tin điều đó là thật à...??

Vân thờ phào nhẹ nhõm. Con nhỏ vuốt ngực một cái.

- Anh làm cho em chết khiếp. Em tưởng anh đang nói thật chứ...??

- Nếu điều đó là thật thì sao. Liệu lúc đó em có chấp nhận tình cảm của anh không...??

Vân nhìn vào ánh mắt mong đợi, tha thiết và âu yếm của Khoa. Vân xấu hổ nói.

- Anh đừng có trêu em nữa được không. Nếu chị Dung mà nghe được là không hay đâu...??

- Tại sao lại không hay. Anh và chị ấy có quan hệ gì đâu...!!

Vân giả vờ to tiếng giục.

- Anh em mình còn phải về công ty hoàn thành nốt công việc rồi đi về nhà anh nữa đứng không...??

- Ủ...!!

- Nếu thế chúng ta phải đi nhanh lên thì may ra mới kịp...!!

Vân không để cho Khoa nói thêm câu nào nữa. Con nhỏ đi thật nhanh đến chiếc xe ô tô đậu ở ngoài vỉa hè. Khoa chán nản nhìn theo. Con nhỏ lại lần trốn câu hỏi của Khoa nữa rồi nhưng mà không sao, sớm muộn gì Khoa cũng phải làm cho Vân đối diện thẳng vào tình cảm của bản thân

.....

Tuấn Anh được ông quản gia sắp hết tất cả quần áo và những thứ cần thiết vào va ly vì dù sao tối nay hẳn, bố mẹ và bà nội phải bay sang Việt nam rồi.

Tuấn Anh ngồi một mình ở trong phòng. Hắn nhìn tấm hình của Vân thật kỹ. Là một kẻ đào hoa và ăn chơi. Hắn không chê Vân ở điểm nào cả. Hắn nghĩ.

- Một con bé như thế này thì quá hợp để lấy làm vợ rồi nhưng còn tình yêu. Liệu mình có thích nó hay không, điều này mình cần phải gặp nó rồi mới xem

sét lại...!!

Tuấn Anh phóng vù một mũi tên làm bằng sắt vào tấm hình của Duy được treo ở cánh cửa phòng của hắn. Hắn chuyên luyện phi tiêu ở trong phòng. Hắn lấy hình của Duy ra làm bia. Lần nào hắn ném cũng trúng đích, có lẽ vì lòng căm thù và đố kị nên hắn mới bắn trăm phát trăm trúng như thế.

Hắn hy vọng kế hoạch lần này của hắn cũng suôn sẻ như việc ném phi tiêu. Nhìn tấm hình của Vân thêm một lần nữa, hắn lẩm bầm.

- Tuy tôi chưa gặp cô nhưng cô có lẽ cũng giống như con bé Đào kia. Đàn bà các cô đều thích những thằng đàn ông biết nâng niu chiều chuộng, còn thằng Duy nó là một người khô khan lạnh lùng làm sao cô thích nó nổi đúng không...??

Hắn rút tấm hình của Vân vào ngăn khóa bên ngoài của một chiếc tủ ba lô đựng những đồ cá nhân của hắn. Lần bay sang Việt nam này, hắn đã trang bị cho mình những kỹ năng và kiến thức mà hắn được ông Lương Thành và ba mẹ của hắn nhồi nhét vào đầu.

Sự hồi hộp, lo lắng và pha chút phiêu lưu làm cho hắn hết đứng lên rồi lại ngồi xuống. Điều này đã ngăn cản hắn đi chơi và đàn đúm với bạn bè đêm hôm nay mặc dù còn mưòi mấy tiếng nữa hắn mới phải ra sân bay. Mọi hôm không khi nào hắn lãng phí thời gian như thế này cả.

Phải chăng vì lần này đặc biệt và khác với mọi lần khác. Hắn thấy đúng là như thế. Nếu hắn thành công, hắn vừa lấy được vợ, vừa có được công ty và vừa có thêm cổ phần cho gia đình hắn. Hắn không quan tâm đến tình yêu vì kể cả nếu hắn lấy Vân vì tiền hắn vẫn có thể đi tìm người đàn bà khác và tìm cách ly hôn với Vân sau.

Tờ di chúc là một nỗi ám ảnh với hắn. Nó xuất hiện ở khắp mọi nơi, trong bữa ăn, trong giấc ngủ và ngay cả khi hắn vui chơi bên bạn bè của hắn. Có lẽ hắn đã điên lên vì tiền và vì quyền lực mất rồi.

Hắn phi thêm mấy phi tiêu nữa vào tấm hình của Duy. Những mũi tên rung lên bần bật, hắn khoái trí nói.

- Chờ đấy thằng oắt con. Lần này tao sẽ cho mày chết hẳn, sẽ không còn có chuyện mày may mắn thoát chết được như lần trước đâu. Tao sẽ chiếm lấy vợ, công ty và mọi thứ của mày.....!!

- Ha ha ha...!!

Hắn cười như một thằng điên và một thằng khùng ở trong phòng. Ông quản gia đi ngang qua, ông chợt dạ nghĩ.

- Cậu cả bị làm sao thế nhỉ. Không biết cậu ta lại định giờ trò gì nữa đây. Minh phải gọi điện cảnh báo ngay cho bà Jenny mới được....!!

Ông quản gia từ xưa đến nay rất thương yêu Duy vì Duy vừa lễ phép và đối xử tử tế với ông. Ông cũng là người chăm sóc cho Duy từ lúc lọt lòng cho đến bây giờ. Tuy chỉ là một người làm công trong gia đình nhưng có chuyện gì bố mẹ của Duy cũng tin tưởng giao cho ông và nói cho ông biết.

Đào vừa đi khỏi được một lúc thì Vân và Khoa về. Bà Liên mừng rỡ nắm lấy tay của Vân bà trách yêu.

- Cháu đi đâu mà không chịu đến thăm bà thế...??

Vân bối rối nói.

- Cháu xin lỗi tại cháu bận quá nên không có thời gian đến thăm bà. Mong bà thông cảm cho cháu....!!

- Thôi được rồi. Nhưng cháu nhớ thỉnh thoảng phải đến thăm bà đấy nhé....!!

- Dạ, cháu nhớ rồi ạ....!!

Vân mở túi sách ra. Con nhỏ đưa một cái hộp được gói cẩn thận cho bà Liên. Vân lễ phép nói.

- Bà làm ơn nhận món quà này của cháu....!!

Bà Liên cảm động nói.

- Cháu không cần phải làm như thế đâu....!!

- Có gì đâu bà. Chỉ là một chút lòng thành của cháu thôi....!!

Bà Liên cầm lấy. Bà mỉm cười nói.

- Cảm ơn cháu....!!

- Dạ....!!

Bà hỏi Vân.

- Bà có thể mở nó ra ở đây chứ...??

- Dạ. Bà cứ làm đi ạ. Cháu hy vọng là bà thích...!!

Khoa vì phải cắt xe nên vào sau. Bà Liên nhìn chiếc lược màu trắng đục được khắc tinh xảo với những hoa văn đẹp mắt. Đôi mắt của bà long lanh. Bà vui mừng nói.

- Bà rất thích món quà này. Cảm ơn cháu nhiều lắm...!!

Vân thấy bà thích. Con nhỏ sung sướng nói.

- Cháu mừng là bà thích. Khi chọn nó cháu phải đắn đo mãi vì cháu sợ không hợp với bà...!!

- Cháu gái ngoan dù cháu mua gì bà cũng thích vì nó chứa đựng tình cảm của cháu ở trong đó đúng không nào....!!

Vân ôm lấy bà Liên. Con nhỏ cảm nhận được tình thương của bà giành cho mình. Vân thì thầm hỏi.

- Cháu có nhận bà là bà nội nuôi của cháu được không ạ...??

- Sao lại không. Bà rất thích điều đó...!!

Vân sung sướng gọi.

- Bà nội...!!

Bà Liên xoa đầu của Vân. Bà hiền từ đáp lại.

- Cháu ngoan...!!

Khoa nhìn cảnh ôm ấp của bà nội với Vân. Anh chàng ngạc nhiên hỏi.

- Có chuyện gì xảy ra mà hai bà cháu âu yếm thế...??

Vân khoe.

- Em vừa mới nhận bà nội của anh là bà nội nuôi của em. Anh có đồng ý với điều đó không...??

Khoa nhìn bà Liên, thấy bà gật đầu đồng ý. Anh chàng mỉm cười nói.

- Làm sao anh ngăn cản được. Em biết là nếu bà nội của anh đã quyết định việc gì thì khó thay đổi rồi còn gì...!!

- Em đang hỏi ý kiến cá nhân của anh cơ mà...!!

- Nếu thế anh chỉ có thể trả lời em, anh không đồng ý...??

Vân sững sờ hỏi lại.

- Tại sao anh không đồng ý. Anh chê em không xứng đáng ư...??

- Không phải thế. Anh không muốn chúng ta làm anh em vì anh không thể coi em là em gái của anh được....!!

Vân càng ngày càng mù mờ không hiểu. Con nhỏ thấy Khoa hôm nay khác hẳn Khoa mọi ngày. Anh ấy hay nói nửa đùa nửa thật với con nhỏ.

- Vậy anh muốn em là gì của anh...??

- Điều này em phải biết rõ hơn anh chứ...??

- Anh hỏi thế có bằng chứng gì em. Em có phải là Gia Cát Lượng đâu mà đoán được...!!

Bà Liên thấy Khoa nhìn Vân bằng ánh mắt tha thiết và nồng ấm. Bà khẽ che miệng cười, vậy là ước muốn của bà đã thành sự thật. Ngay từ lần đầu gặp Vân bà đã có linh cảm là sẽ có ngày Khoa thích Vân nên bà đã cố tình sắp xếp hai đứa ở gần nhau. Tuy Vân tuổi còn nhỏ nhưng chỉ gần một năm nữa thôi Vân sẽ 18 tuổi. chuyện chúng nó kết hôn sớm hay muộn không quan trọng. Điều quan trọng là trái tim băng giá của Khoa có thể rung động và yêu ai đó thật lòng.

- Nếu thế khi nào em có thể nhận ra thì nói cho anh biết. Còn bây giờ cứ tạm như thế đã...!!

Vân quay sang cầu cứu bà Liên.

- Nội làm ơn cho con biết anh ấy muốn gì đi...??

Bà Liên khẽ e hèm một tiếng. Bà nháy mắt trêu Khoa rồi âu yếm bảo Vân.

- Cái đó cháu phải hỏi anh Khoa của cháu chứ. Nội làm sao mà trả lời thay được...!!

Vân hết nhìn Khoa rồi nhìn bà Liên. Con nhỏ cảm tưởng như đang gặp phải một mê cung. Vân lẩm bẩm.

- Hôm nay là ngày gì mà ai cũng lạ lùng hết thế nhỉ. Không lẽ thần kinh của mình có vấn đề nên đánh giá sai hết cả....??

Sau khi trả tiền cho anh chàng tài xế. Đào lững thững đi vào trong khách sạn. Con nhỏ hỏi một chị nhân viên.

- Chị làm ơn cho em hỏi. Em có thể đăng ký phòng ở đâu được không ạ...??

Chị đưa tay chỉ về hướng trước mặt. Chị bảo.

- Em cứ đi thẳng rồi rẽ phải...!

- Cảm ơn chị...!!

- Không có gì...!!

Đào theo hướng mà chị chỉ. Con nhỏ tìm được nơi mà mình cần đến. Đào đăng ký phòng đơn, giá trung bình. Hành lý được anh chàng bồi bàn mang lên giúp.

Đàoboa cho anh ta một ít tiền lẻ. Con nhỏ mỉm cười nói.

- Cảm ơn anh nhiều...!!

- Em không cần phải cảm ơn đâu vì đó là trách nhiệm của bọn anh mà...!!

- Dạ. Chào anh...!!

- Chào em. Chúc em một ngày tốt lành...!!

Đào khép cửa phòng lại. Con nhỏ quan sát xung quanh một lượt. Xếp tất cả hành lý vào tủ áo. Đào muốn tắm rửa cho tỉnh táo trước khi đi khám phá xung quanh ở đây. Đào muốn biết thật chi tiết phòng và tầng mà Duy đang ở.

Duy và ông Chương vẫn đang say sưa trên bàn cờ. Cả hai đánh quên cả ăn. Ông Chương khoái trí nói.

- Ông không ngờ cháu còn trẻ mà lại có thể đánh cờ giỏi như thế. Thật khâm phục...!!

Duy khiêm tốn nói.

- Bác cứ quá lời. Cháu chỉ là một người mới tập chơi thôi. Cháu thắng bác chẳng qua là do ăn mau, làm sao cháu có thể so sánh với bác được...!!

- Cháu đừng hạ thấp tài năng của mình quá. Bác hay chơi cờ cùng với mấy ông trong câu lạc bộ cờ của tỉnh nhà nhưng hầu như chưa có ai là đối thủ của bác. Thế mà nay cháu có thể đánh thắng bác mấy không là coi như siêu rồi...!!

Duy cười xòa không nói gì. Duy tò mò hỏi ông Chương.

- Bác biết ông nội của cháu lâu chưa...??

- Cũng lâu rồi cháu. Bác biết ông cháu khi còn nhỏ. Tính cho đến nay đã hơn 60 năm rồi...!!

- Vậy là hai người là những người bạn chí cốt...??

- Đúng thế. Cháu có thể nói như vậy....!!

- Ông cháu thật may mắn khi có được một người bạn như bác. Khi ông cháu còn sống không ngày nào ông không kể cho cháu nghe về ông...!!

- Thật sao. Thật đáng tiếc là ông ấy lại ra đi sớm quá nếu không có lẽ ông ấy cũng sang đây gặp bác...!!

- Vâng, điều đó là tất nhiên rồi. Do bệnh tình nên ông cháu hiếm khi đi đâu đó, ông chỉ quanh quẩn ở nhà với cây vườn và thỉnh thoảng tham gia họp hành ở công ty thôi....!!!

- Người già ai chả có bệnh hả cháu. Như bác đây cũng bệnh đầy người, bác nghĩ có lẽ bác cũng sẽ đi theo ông nội của cháu sớm...!!

- Sao ông lại nói thế.....??

Ông Chương thờ dài bảo.

- Đó chỉ là suy đoán của bác thôi. Bác sống đến từng này tuổi rồi thì còn lưu luyến gì nữa đâu. Bác chỉ mong được nhìn thấy con bé Vân và cháu lấy nhau rồi sống hạnh phúc là bác yên tâm rồi....!!

Ông Chương tò mò hỏi Duy

- Cháu nghĩ sao về con bé Vân...??

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Duy trầm tư nói.

- Cháu không biết trả lời ông thế nào cho đúng vì thật ra cháu vẫn chưa xác định được tình cảm của mình....!!

- Hiện giờ cảm giác của cháu với nó ra sao...??

- Cháu không hiểu bác đang định nói gì...??

- Đơn giản thôi. Bác muốn biết ấn tượng khi cháu gặp nó lần đầu tiên thế nào. Cháu cứ trả lời thành thật cho bác biết....!!

<http://santruyen.com>

- Cháu thấy cô ấy là một cô gái tốt bụng, ăn ngay nói thẳng và đôi khi ngốc nghếch đến đáng yêu. Đó là cảm giác và nhận xét của cháu khi gặp cô ấy cho đến bây giờ....!!

Ông Chương bật cười nói.

- Cháu nói nó ngốc nghếch đến đáng yêu ư. Đó là điều đầu tiên bác nghe nói về nó đấy....!!

Duy ấp úng nói.

- Cháu nói sai hả ông...??

- Không, cháu không nói sai. Chỉ là bác thấy cháu có cảm giác rất khác về Vân so với những người khác. Có lẽ cháu là một người đặc biệt chăng...??

- Cháu nghĩ là không phải đâu. Khi đứng trước một bức tranh hay một bài thơ, ai cũng có ý kiến và có những lời bình của riêng mình nên trong trường hợp này cũng vậy....!!

- Bác không phản đối. Bác hy vọng cháu và Vân có thể nên đôi....!!

- Cháu không muốn làm bác thất vọng vì cháu không thể nói trước được điều gì đâu....!!

- Bác có thể chờ mà. Cháu đã yên tâm chưa...??

- Dạ, rồi....!!

Hai ông cháu đang nói chuyện thì ông Chung về. Ông mỉm cười hỏi.

- Hai ông cháu đang làm gì đấy. Có thể cho con tham gia được không...??

Duy lễ phép đáp lại.

- Cháu và ông đang chơi cờ. Bác có hứng thú với môn này không...??

Ông Chung xua tay nói.

- Với món này bác xin chịu. Bác chưa bao giờ chơi tuy bác có thử học nhưng thất bại...!!

Ông Chương góp ý.

- Điều đó là đương nhiên. Con không có lòng kiên nhẫn cho nó. Làm gì cũng muốn nhanh chóng thì làm sao mà học được....!!

- Bố nói đúng. Chỉ cần ngồi mấy tiếng đồng hồ để nghĩ ra được một nước cờ là con đau cả đầu rồi....!!

Duy bật cười nói.

- Cháu thấy chơi cờ cũng như đánh một ván bài vậy, chỉ cần đi sai một nước là hỏng cả một bàn cờ. Có những thứ có thể lấy lại được nhưng có những thứ thì không....!!

Ông Chương và ông Chung nhìn từng Duy. Hai người không hiểu một người trẻ tuổi và tài năng như Duy đã trải qua chuyện gì mất mát mà trông anh chàng ngồi buồn hiu như thế. Ông Chương gặng hỏi.

- Có chuyện gì xảy ra với cháu à....??

Duy thờ dãi tư lự nói.

- Cháu cũng không biết nữa. Mỗi khi đêm về hay là một mình cô đơn hình như trong trí nhớ của cháu có một thứ gì đó hiện lên nhưng cháu không tài nào phán đoán nổi đó là cái gì. Đầu của cháu trống rỗng mỗi khi cháu bị đau đầu, cháu nghĩ là đã có chuyện gì xảy ra với cháu nhưng cháu đã quên mất....!!

- Bác không hiểu cháu đang nói gì. Những thứ mà cháu nói trừu tượng quá....!!

- Ngay chính cả bản thân cháu cũng không hiểu nổi thì làm sao bác hiểu. Đó chỉ là những suy nghĩ của riêng cá nhân cháu thôi. Cháu xin lỗi....!!

- Không có gì. Bác gợi ý thế này nhé. Tại sao cháu không nói chuyện với bố mẹ và bà nội của cháu. Họ sẽ cho cháu được một câu trả lời thỏa đáng....!!

- Cháu đã hỏi rồi nhưng họ chẳng nói gì cả. Họ chỉ bảo là cháu tưởng tượng ra mà thôi....!!

- Vậy có lẽ điều đó là đúng thì sao. Cháu làm việc và tiếp xúc với nhiều người quá nên bị ảnh hưởng....!!

- Cháu nghĩ không có chuyện đó đâu ạ vì chuyện này không chỉ xảy ra một lần mà đã hơn một năm nay rồi....!!

- Đã lâu như thế rồi kia à....??

Duy thờ dãi nói.

- Vâng....!!

Ông Chung động viên Duy.

- Bác nghĩ khi ở đây cháu nên tận dụng thời gian nghỉ ngơi và giải phóng bản thân đi. Cháu đừng có nghĩ đến công việc nữa nếu không cháu sẽ bị gục ngã vì suy kiệt mất....!!

- Cảm ơn ông. Cháu nghĩ mình cũng nên nghỉ ngơi và đi du lịch ở đâu đó....!!

Ông Chương góp ý.

- Cháu nghĩ được như thế là tốt. Mai là chủ nhật con bé Vân không phải đi làm. Cả nhà chúng ta sẽ cùng đi....!!

- Vâng. Cháu sẽ lo thu xếp vụ này....!!

- Thế là ổn rồi....!!

Đào định đi khám phá xung quanh khách sạn nhưng con nhỏ phải mất vài phút nghe điện thoại.

Mặc dù không yêu và không thích Đào nhưng trong kế hoạch này Tuấn Anh nghĩ hẳn không thể hoàn thành một mình vì vậy hắn gọi điện cho Đào. Hắn muốn thương lượng với con nhỏ.

Nhìn số di động hiện trên màn hình. Đào cảm phần nghĩ.

- Hắn lại định giờ trò gì nữa đây. Không phải hắn đã đạt được mục đích khi lấy mình ra làm trò đùa rồi hay sao...??

Đào muốn cúp máy luôn đi cho xong nhưng Tuấn Anh cứ gọi liên tục mãi. Con nhỏ cáu tiết hỏi.

- Anh muốn gì...??

Tuấn Anh gọt ngào nói.'

- Đây là cái cách em nói chuyện với anh đấy à...??

- Đúng thế thì sao...??

- Em biết ăn nói trả cheo với anh từ bao giờ thế...??

- Điều đó anh phải rõ hơn tôi chứ...??

- Em vẫn còn tức tối chuyện anh không đáp lại tình cảm của em à. Lẽ ra em phải cảm ơn anh vì anh đã trả lại em về bên Duy...??

- Anh trả tôi lại bên anh ấy bằng cách nào. Anh ấy bây giờ chẳng còn nhớ tôi là ai cả....??

- Anh nghĩ đó là một lợi thế. Duy bây giờ giống như một trang giấy trắng. Em chỉ cần cố gắng làm lại từ đầu là xong...!!

Đào lặng thinh suy nghĩ. Ý kiến của Tuấn Anh không phải là không đúng mà ngược lại anh ta cho Đào một gợi ý hay. Nếu Duy nhớ lại, anh chàng có khi cảm hận Đào hơn mà thôi. Đào lẩm bầm.

- Đúng rồi nên bắt đầu một tình yêu mới, hãy gạt bỏ quá khứ và đau khổ ngày xưa đi.

- Tôi phải làm gì...??

Tuấn Anh nhếch mép lên. Con cá mà hần đang giăng câu đã cắn mồi.

- Đơn giản thôi. Em hãy ở gần bên hần, động viên hần như ngày xưa....!!

- Anh tưởng là đơn giản lắm hay sao. Bố mẹ và bà nội của anh ấy cấm tôi không được tiếp cận gần anh ấy....!!

- Vấn đề đó cô khỏi cần phải lo. Vì chỉ cần cô đóng vai trò là một người bạn của tôi là xong....!!

- Tôi không hiểu ý của anh...!!

- Hiện giờ cô đang ở đâu....!!

Đào nhìn ra ngoài cửa sổ. Thân người đứng dựa vào tường. Đào chán nản nói.

- Tôi đang ở Việt nam và đang sống ở khách sạn của gia đình anh....!!

Tuấn Anh vui mừng hỏi.

- Có nghĩa là cô đã sang bên đó trước tôi. Tôi cũng sẽ bay sang bên ấy vào sáng mai. Có gì tôi sẽ bàn chi tiết cụ thể với cô sau....!!

- Tại sao lần này anh lại muốn giúp tôi. Không phải anh lại định âm mưu làm gì anh ấy đấy chứ...??

- Thế cô có muốn có được Duy lại không nào...??

- Tất nhiên rồi....!!

- Vậy, cô cần gì phải biết kế hoạch của tôi. Cô chỉ cần biết là tôi trả lại cho cô một Duy nguyên vẹn là được rồi....!!

- Anh nói gì tôi không hiểu....!!

- Cô không hiểu cũng chẳng sao. Cứ thế mà làm đi. Cô đợi tôi ở đấy. Sáng mai chúng ta sẽ gặp lại nhau sau. Chào cô....!!

Đào vứt điện thoại đi động xuống giường. Con nhỏ nói cho chính bản thân nghe.

- Mình có mạo hiểm quá không khi đồng ý hợp tác với hần. Chắc lần này hần lại muốn làm một điều gì đó bất lợi cho anh Duy. Mình phải làm gì bây giờ....!!

Đào đi đi lại lại ở trong phòng. Con nhỏ nói tiếp.

- Nhưng nếu mình không hợp tác với hần. Mình không tài nào nghĩ ra được một cách nào hay cả. Bằng chứng là hơn một năm nay mình vẫn dậm chân tại chỗ....!!

- Thôi mình cứ thử hợp tác với hần nếu phát hiện ra hần đang lừa rồi mình rút lui cũng chưa muộn. Nếu từ chối ngay từ đầu thì có vẻ mình hơi ngốc....!!

Với một quyết định ngu ngốc ở trong đầu. Đào khép cửa phòng con nhỏ bắt đầu kế hoạch điều tra của mình. Với một khách sạn có quá nhiều phòng như thế này mà đi điều tra từng cái một thì biết bao giờ mới xong. Đào quyết định hỏi một chị lao công ở đây.

- Chị làm ơn cho em hỏi phòng của cậu chủ Duy ở chỗ nào ạ...??

Chị lao công hững hờ hỏi.

- Cô là ai và cô hỏi cậu ấy làm gì....??

Đào nhũn nhặn nói.

- Dạ. Em là bạn của cậu ấy.....!!

- Nếu là bạn sao em không gọi điện thoại mà phải đi tìm như thế này....??

- Chị nói đúng. Nhưng em lỡ đánh mất điện thoại rồi. Cậu ấy chỉ bảo điện chỉ ở đây còn số di động thì không cho.....!!

- Có đúng em là bạn của cậu ấy không....??

Đào mỉm cười thật dễ thương. Con nhỏ cầu xin.

- Chị làm ơn đi mà. Em thật sự là bạn của cậu ấy. Nếu chị không tin chị có thể kiểm tra số phòng của em. Vì em đăng ký ở đây tới tận một tháng lận.....!!

Đào thoáng thấy bóng dáng của bà Jenny đang đi cùng với một người phụ nữ khoảng hơn 30 tuổi. Đào sợ bị bà Jenny phát hiện con nhỏ đang ở đây. Đào gấp gấp nói.

- Em cảm ơn chị nhé. Em sẽ lục tìm lại trong va li của mình vậy. Chào chị...!!

Đào đi gần như là bỏ chạy lên một cái cầu thang gần ở đó. Đào chờ cho bà Jenny đi qua hành lang. Đào rón rén đi theo sau. Đào thấy bà Jenny cùng người phụ nữ kia đi thẳng đến cuối hành lang. Hai người được một anh chàng vệ sĩ mở cửa cho.

Trên môi của Đào nở một nụ cười sung sướng vì cuối cùng con nhỏ cũng biết được Duy đang ở phòng nào.

Vân, Khoa và bà Liên cả ba đang làm lễ tại một ngôi chùa cách nhà của Khoa không xa. Không khí trang nghiêm và khói nghiên nghi ngút khiến cho Vân cảm thấy lạnh hết cả mình. Từ nhỏ cho đến bây giờ con nhỏ chưa bao giờ đặt chân đến một ngôi chùa nào.

Nhìn Khoa lúng túng cầm ba nén hương cắm vào một cái bát nhang thật to được đặt ở giữa sân của ngôi chùa. Vân không dám cười, con nhỏ khẽ huých nhẹ vào sườn của Khoa. Vân nhắc.

- Sao anh không cắm nhang vào bát hương đi....!!

Khoa giật mình bối rối nói.

- À...anh quên mất....!!

Khoa làm theo Vân. Bà Liên là một người sùng đạo nhất là đạo phật, bà đến đây vì thành tâm. Gia đình của bà tuy mỗi người chọn một tôn giáo khác nhau nhưng có một điểm chung là họ dễ hòa đồng lại làm một.

Vân và Khoa đi dạo xung quanh ngôi chùa. Nhìn những bậc thang cao vút. Vân hỏi Khoa.

- Anh có muốn trèo lên trên kia không. Em muốn ngắm toàn bộ khung cảnh ở đây...??

Khoa ngán ngẩm nói.

- Em không sợ mệt hay sao...??

- Có gì mà mệt. Leo bậc thang cũng giống như tập thể dục thôi mà.....!!

- Đó là em muốn đẩy nhé. Đừng có kêu anh khi em bị mỏi chân....!!

- Dạ. Em biết rồi anh hai....!!

Khoa gắt.

- Anh đã nói là anh không muốn làm anh trai của em rồi cơ mà....!!

- Tại sao. Anh không thích em à...??

Khoa trả lời Vân ngay lập tức.

- Tất nhiên là anh thích em...!!

- Nếu anh thích em tại sao anh không muốn em làm em gái của anh...??

- Em hỏi anh nhiều quá rồi đấy. Em chỉ cần biết rằng anh thích em nhưng không phải theo kiểu anh trai thích và yêu quý em gái mà là mang một ý nghĩa khác.....!!

Vân ngu ngơ chẳng hiểu gì cả. Con nhỏ bây giờ vẫn vô tư chưa bị ai quấy nhiễu tâm tư ngoại trừ đôi lúc hình bóng và nụ cười của Duy hiện lên trong trí óc. Vân gãi đầu hỏi.

- Anh có thể giải thích cho em được không...??

Nhìn điệu bộ khổ sở vì không hiểu của Vân. Khoa vừa bực vừa buồn cười. Anh chàng lắc đầu nói.

- Em không cần phải nôn nóng như thế đâu vì sớm muộn gì em cũng biết thôi...!!

- Anh nói thật chứ mà trong bao lâu...??

Khoa giục.

- Em có muốn đi hay là không...??

Vân reo lên.

- Tất nhiên là muốn rồi...!!

Con nhỏ bỏ chạy lên trước. Khoa đứng lặng nhìn theo. Anh chàng lăm bắm.

- Cô ấy trẻ con và dễ thương quá...!!

Vân chạy được hơn mười bậc thang rồi mà Khoa vẫn còn đứng ở đấy. Vân thách.

- Ai mà lên sau làm con rùa nhè...!!

Vân do ham vui nên con nhỏ quên một điều đã hứa với Duy đó là gọi điện cho anh chàng. Duy chờ Vân suốt gần một buổi chiều mà không nhận được một tin tức gì từ con nhỏ, gọi điện không, tin nhắn cũng không nốt.

Duy cau tiết lăm bắm.

- Con nhỏ này làm gì mà không thông báo cho mình một tiếng nhì. Thôi thì mình đành gọi điện trước cho nó vậy. Nếu để nó phải làm trước có khi mình chờ đến tối cũng nên...!!

Vân và Khoa đang đứng trên đỉnh của bậc thang. Vân gặp người xuống để thở. Lúc mới đầu con nhỏ hăng hái lắm nhưng chỉ đi được gần nửa đường, tất cả mọi hăng hái đó được thay bằng sự mệt mỏi, đôi chân rã rời và mồ hôi tuôn ra đầy người.

Khoa buồn cười hỏi.

- Thế nào. Em đã mệt chưa...??

- Dạ. Em mệt rồi. Thế còn anh...??

- Anh bình thường. Anh đã bảo em là không nên trèo lên đây từ trước rồi. Tại em ương bướng đòi làm cho bằng được nên mới bị mệt như thế này...??

Lấy tay quạt mồ hôi trán. Con nhỏ phấn khích nói.

- Tuy hơi mệt nhưng em cảm thấy rất vui. Anh không cảm thấy tự hào khi làm được một điều gì đó hay sao...??

Khoa nhìn thái độ tự tin và vui vẻ của Vân. Niềm vui đó như đang được chuyển sang bên Khoa. Anh chàng khẽ hét lên một tiếng.

- A.....!!

Vân bật cười thật to. Con nhỏ đập nhẹ vào người của Khoa.

- Anh có biết đây là nơi tôn nghiêm nên cần phải giữ tĩnh lặng không hả...??

Khoa ngượng ngừng nói.

- Anh xin lỗi. Tại anh không kiềm chế được sự phấn khích của bản thân...!!

- Không sao đâu. Nhiều khi giải phóng được cũng tốt...!!

Điện thoại rung chuông làm cho Vân cảm thấy nhón nhột ở trong túi quần. Khoa hỏi.

- Ai đang gọi cho em đây...??

- Dạ, để em xem đã...!!

Vân nhìn số di động hiện trên màn hình. Con nhỏ kêu khỏ.

- Mình đúng là đáng trí. Chắc anh ấy gọi điện để trách mình đây....!!

- Chào anh...!!

- Cô đang làm việc à...??

Vân bật ổng nghe lại. Vân ra dấu bảo Khoa.

- Em xin lỗi nhưng anh có thể im lặng được một chút được không ạ...??

- Ừ...!!

Vân chạy ra một chỗ khác. Con nhỏ lấp liếm nói.

- Vâng...!!

- Cô nói t hật chứ. Tại sao tôi lại nghe có tiếng chim kêu và tiếng lá cây thổi xào xạc là thế nào. Cô đang ở ngoài trời à...??

Vân bối rối không biết trả lời Duy thế nào cho đúng. Vân đành nói.

- Em đang đi ở ngoài đường...!!

Duy tò mò hỏi.

- Cô đi với ai. Cô làm công việc gì mà phải đi ra ngoài. Tôi tưởng cô là nhân viên văn phòng chứ...??

Vân thấy Duy càng ngày càng quá đáng. Anh chàng không những kiểm soát giờ làm việc của Vân mà Vân đi đâu làm gì cũng phải khai báo.

Vân cố kìm nén hỏi lại Duy.

- Tại sao anh lại hỏi em như đang tra hỏi phạm nhân thế hả...??

- Tôi chỉ quan tâm tới cô thôi. Nếu cô không thích thì thôi...??

- Em không phải là có ý đó. Nhưng anh có thể quan tâm em theo cách khác cơ mà...!!

- Cách nào...??

- Em làm sao mà biết...!!

Tay phải đút vào túi quần. Duy đang đi xuống lầu. Máy nhân viên gặp Duy, họ đều cúi đầu chào. Nhớ lại lời dặn của Vân. Duy nhẹ nhàng mỉm cười và gật đầu chào lại họ. Họ kinh ngạc nhìn sững Duy không chớp, vì trông anh chàng khi cười quyến rũ quá.

Duy nói tiếp.

- Ngay cả bản thân muốn gì cô cũng không biết thì cô nói với tôi làm gì...!!

- Em tưởng một người thông minh như anh phải biết chứ...??

- Vậy, cô nghĩ mình là một trang giấy trắng à. Theo tôi thấy cô là một phương trình khó giải thì đúng hơn...!!

- Sao anh lại ví em như một phương trình toán học là thế nào. Ngoài những con số ra anh không còn từ nào để nói hay sao...!!

- Cô biết đó là chuyên ngành của tôi mà....!!

- Anh khỏi cần phải nhắc vì điều đó em rõ hơn ai khác. Em chỉ muốn chúng ta là những người bạn quan tâm một cách nhẹ nhàng và tế nhị đến đời tư của nhau mà thôi...!!

Duy dừng lại không đi tiếp nữa. Anh chàng giảng giải cho Vân hiểu như thể con nhỏ đang đứng trước mặt của anh chàng vậy.

- Cô coi những câu hỏi của tôi về cô là những câu hỏi xâm phạm về đời tư à...??

Vân hết cả kiên nhẫn rồi. Con nhỏ gắt.

- Anh đúng là một ông thầy cãi. Sao ngày xưa anh không chọn nghề luật sư đi mà lại theo kinh tế làm gì. Em xin chịu thua, anh đã vừa lòng chưa...!!

Duy bật cười hỏi.

- Bao giờ em tan sở...??

- Anh hỏi em làm gì...??

- Đi đón em chứ còn làm gì...?

Vân gấp gáp nói.

- Không cần đâu anh. Vì em có thể tự đi về được...!!

- Ai chẳng biết điều đó. Nhưng anh vẫn muốn đi đón em...!!

- Em đã bảo là không cần mà...!!

- Chào em. Hẹn gặp lại em ở đó...!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Này anh, chờ đã....!!

Vân chưa nói hết được câu, Duy đã cúp máy mất rồi. Vân nhăn mặt lại vì lo lắng. Con nhỏ lâu bâu.

- Tên điên này chuyên môn làm khó người ta. Mình phải ăn nói với anh Khoa và bà nội như thế nào đây. Đúng là bức cả mình...!!

Khoa nghe cuộc đối đáp giữa Vân và Duy. Anh chàng cũng đoán được ai đang gọi cho Vân. Khoa ghen tức hỏi.

- Cậu ta đang trên đường đến công ty à...??

Vân chán nản nói.

- Vâng. Em phải về trước đây...!!

- Không cần phải vội vàng thế đâu. Có lẽ bà cũng sắp ra đến nơi rồi...!!

Hai người đi xuống từng bậc thang. Không khí không còn vui vẻ như lúc đầu nữa. Khoa cảm thấy bức bối khi Vân và Duy sống trong cùng một khách sạn mà lại gần sát phòng của nhau nữa.

Mặc dù ghen tức là thế nhưng anh chàng không có cách nào để thay đổi được điều đó. Khoa phải cố nén nhịn và cố sống trong trạng thái thấp thòm lo âu cho đến khi Khoa xác định được tình cảm của Vân. Thời gian chờ đợi trong bao lâu đều tùy thuộc vào Vân.

Khoa phá tan không khí trùng xuống giữa hai người.

- Em định sống ở trong khách sạn với gia đình Duy mãi như thế hay sao...??

Vân giải thích.

- Em đã xin ra ngoài sống rồi nhưng bố mẹ và ông nội của em không cho. Dù gì họ cũng là bạn tốt lâu năm, phải trải qua mấy mươi năm mới có cơ hội gặp lại nên họ không muốn làm điều đó.....!!

- Anh hiểu, nhưng anh vẫn không yên tâm lắm về em...!!

- Tại sao...??

Khoa áp úng nói.

- Tại vì.....!!

Tiếng của bà Liên cắt đứt câu trả lời của Khoa.

- Hai cháu chơi vui về chứ...??

Vân mỉm cười nói.

- Vâng. Thế còn bà....??

- Bà đã hoàn thành hết tâm nguyện rồi. Chúng ta đi về thôi....!!

Khoa tiu ngủu nói.

- Vâng.....!!

Anh chàng vẫn còn muốn vui chơi cùng với Vân thêm lúc nữa. Khoa không muốn trả Vân về với Duy. Nhưng mệnh lệnh của bà nội đã làm tiêu tan hết cả.

.....

Từng đoàn xe cộ nối đuôi nhau đi trên đường. Không khí ngập tràn khói bụi và mùi xăng dầu, chưa có nơi nào giống như ở đây. Ai cũng bận khẩu trang và đeo găng tay chống nắng.

Duy buồn cười hỏi anh chàng tài xế.

- Anh có thấy ở đây lạ lùng hay không...??

Anh chàng tài xế lễ phép hỏi.

- Cậu muốn nói về vấn đề gì...??

- Anh nhìn những cô gái và những người đàn ông đang di chuyển trên đường kia xem. Trông họ bảo hộ thân thể kỹ quá. Tôi thấy họ chẳng hờ chút gì cả. Tay được đeo găng, mắt đeo kính, miệng đeo khẩu trang.....!!

Anh chàng tài xế bật cười nói.

- Ở đây đó là chuyện bình thường vì xung quanh toàn bụi là bụi nếu không làm thế thì không chịu nổi.....!!

- Em hiểu nhưng vẫn cảm thấy lạ.....!!

- Từ từ cậu sẽ quen thôi.....!!

Duy đến đây mới được có một ngày. Duy chưa thể quen ngay được với kiểu thời tiết sáng nắng chiều mưa như trút của thành phố này. Duy cảm thấy khó chịu và bứt rứt, ngay cả việc thay đổi và chênh lệch về thời gian Duy cũng chưa điều chỉnh được.

Duy chán nản nói.

- Em thấy con người ta không dễ dàng gì khi phải thay đổi môi trường sống liên tục từ nơi này đến nơi khác.....!!

- Vâng. Cậu nói đúng, tôi thấy ngay cả ở trong nước, giữa những vùng quê khác nhau cũng có những phong tục và tập quán khác nhau nói gì tới hai nước khác nhau....!!

- Em không có hứng thú nhiều với vấn đề văn hóa nhưng công việc của em đòi hỏi em phải đi nhiều.....!!

- Tôi không có tài và khả năng được như cậu nên tôi cũng không biết phải trả lời cậu sao cho đúng....!!

Duy không đối đáp lại lời của anh chàng tài xế. Duy thẫn thờ nhìn ra hai bên đường. Cái nóng đang dâng tràn lên. Buổi chiều là thời điểm mọi người đi làm về nên đường xá trở nên đông đúc và có dấu hiệu kẹt xe. Anh chàng tài xế bực mình lắm lắm.

- Không hiểu tại sao họ lại ra đường đông thế....!!

Trong đầu óc của Duy thoáng hiện lên hình bóng của cô gái đứng trước cổng công ty của Khoa. Duy không tài nào quên được ánh mắt nhìn Duy đầy đau khổ của con nhỏ đó. Duy phán đoán, chắc hẳn con nhỏ phải quen biết với mình nên cô ta mới nhìn mình bằng ánh mắt đó. Nhưng mà quen nhau trong trường hợp nào, mình hoàn toàn mù mờ. Cô ta bảo là mình và cô ta học cùng nhau trong mười một năm, điều này thì không đúng lắm vì nếu đã quen nhau lâu như vậy mình phải có cảm giác và phải biết chứ.

Chiếc xe chạy băng qua mấy con đường cuối cùng cũng đến công ty của Khoa. Duy bảo.

- Anh dừng xe ở đây cho em....!!

- Vâng....!!

Duy móc điện trong túi ra. Anh chàng gọi điện cho Vân.

Vân đang trên đường về. Con nhỏ bồn chồn lo lắng và thẫn thờ nhìn vào chiếc đồng hồ đang đeo ở trên tay. Vân sợ hãi nghĩ.

- Mình phải ăn nói với anh Duy như thế nào đây khi anh ấy trông thấy mình đi cùng với anh Khoa....!!

Chiếc điện thoại rung lên. Vân bắt máy ngay lập tức. Vân gấp gáp hỏi.

- Anh đang ở đâu đấy...??

Duy mỉm cười nói.

- Anh đang đứng trước cổng công ty của em...!!

Con nhỏ lắp bắp hỏi lại.

- Có...có thật là anh đang ở đó không...??

Duy nghi ngờ khi nghe giọng nói có vẻ sợ sệt của Vân.

- Em làm gì mà ăn nói thiếu tự tin như thế. Em không ở công ty à...??

- Em đang trên đường về...??

- Em đi đâu mà bây giờ mới về...??

- Em có công chuyện....!!

Khoa thấy Vân lo lắng và không vui. Anh chàng tò mò hỏi.

- Em bị làm sao thế...??

Vân chán nản nói.

- Anh ấy đang chờ em ở trước cổng công ty....!!

Khoa siết chặt vô lăng tay lái. Anh chàng không thể nào chịu đựng được cái cảnh hàng ngày Duy đưa đón Vân đi làm trước mặt mình. Vân bảo Duy.

- Em tới đó trong vòng ít phút thôi...!!

Duy biết là khi đi làm việc ở một công ty nhất là kiểu nghề nghiệp của Vân phải đi ra ngoài nhiều nhưng đi với Khoa là không ổn. Hai người này quá nhạy cảm. Duy tức khí nói.

- Có thật là cô đi làm hay là cô đi chơi...??

- Anh nghĩ em là ai hả. Em đâu có rảnh rỗi như thế...??

- Ai mà biết vì cô là một người nói dối như cuội....!!

- Nếu anh đã biết như thế tại sao anh còn hỏi em làm gì...??

Duy quát.

- Tại sao cô cứ trả treo với tôi mãi thế...??

Vân dịu giọng.

- Em xin lỗi. Tại anh hay bắt bí em. Em đã nói là em có việc, em có phải là đi chơi đâu. Ít ra anh phải tin em một chút chứ...??

- Tôi không tranh cãi với cô nữa. Chỉ cần cô mau về đây cho tôi là được rồi...!!

- Chào anh...!!

Con nhỏ cúp máy mà cái mặt nhăn như khi. Vân thở dài bảo Khoa.

- Thế nào lúc nữa em lại bị ăn mắng cho mà xem....!!

Khoa ghen tị hỏi.

- Em có nhất thiết bắt cậu ta hàng ngày đưa đón em đi làm như thế hay không...??

- Anh tưởng là em thích à. Em đã bảo anh ấy là em không muốn nhưng anh ấy nhất quyết làm theo ý mình nên em đành chịu...!!

- Sao lại có chuyện vô lý như thế được. Em không muốn thì thôi chứ...??

- Anh ấy là một con người độc tài nên nói gì cũng vô ích...!!

Chiếc xe ô tô màu trắng sữa rẽ phải. Đi thêm hai trăm mét nữa là tới cổng công ty của Khoa. Khoa lái xe chậm dần rồi tắt máy. Vân vội vàng tháo bỏ dây an toàn con nhỏ tự mở cửa xe rồi bước luôn xuống.

Duy khoanh tay đứng nhìn. Anh chàng không nói gì, trên khuôn mặt lạnh tanh. Vân mỉm cười hỏi.

- Anh chờ em lâu không...??

Duy không trả lời Vân ngay. Anh chàng còn nhìn người ngồi đằng sau tay lái. Duy lạnh lùng nói.

- Không lâu lắm...!!

Vân giải thích.

- Tại đường bị kẹt xe nên em về hơi muộn một chút....!!

Duy hất hàm nói.

- Lên xe đi....!!

Vân thấy thái độ lạnh lùng và tức giận của Duy. Con nhỏ ngơ ngác chẳng hiểu gì cả. Vân quay sang bảo Khoa.

- Chào anh. Em về đây....!!

Khoa ậm ừ nói.

- Ủ. Chào em....!!

Duy mở cửa xe và bước vào trước. Vân lèo đèo theo sau. Trước khi lên xe con nhỏ còn mỉm cười và vẫy tay chào Khoa thêm một lần nữa. Duy lúi tuột Vân vào trong. Anh chàng cúi tiết nói.

- Cô đã gặp anh ta cả ngày rồi mà vẫn còn chưa chán hay sao mà còn quyến luyến như thế...??

.....

Anh nói gì thế. Em không hiểu...??

- Có gì mà không hiểu. Cô và anh ta đâu có giống quan hệ đồng nghiệp bình thường...!!

- Em và anh ấy ngoài quan hệ cấp trên với cấp dưới ra thì còn có quan hệ nào khác đâu....!!

- Điều đó cô phải rõ hơn tôi chứ...??

Vân mệt mỏi dựa người ra đằng sau ghế. Cả ngày hôm nay con nhỏ bị hàng tá những câu hỏi nghi ngờ chen lẫn ở trong đầu. Vân thở dài nói.

- Em phát điên lên mất. Hôm nay là ngày gì mà hết anh Khoa rồi lại tới anh nói câu này thế nhỉ...!!

Duy nhìn thẳng vào mặt của Vân. Anh chàng gặng hỏi.

- Anh ta cũng nói với cô câu này à...??

Vân vô tình đáp.

- Vâng...!!

Duy trầm ngâm không nói gì. Anh chàng thờ dài nghĩ.

- Lẽ ra khi biết con nhỏ Vân được anh chàng Khoa kia để ý mình nên vui mừng vì được giải thoát khỏi cuộc hôn nhân này mới phải nhưng hiện giờ mình không tài nào vui nổi mà thay vào đó là một nỗi đau và một sự ghen tị đang nhen nhóm dần lên. Suy nghĩ của mình cũng ngày càng trệch hướng với dự định ban đầu...!!

Duy quyết định.

- Mình không thể để tình trạng này kéo dài được. Mình cần phải trở về với con người của mình trước kia...!!

Cả một buổi tối hôm đó Duy không hề nói với Vân thêm một câu nào. Anh chàng trở về trạng thái lạnh băng thường ngày của mình. Vân cố gọi chuyện với Duy nhưng mà vô ích. Con nhỏ đành tiu ngiu trở về phòng.

Buổi sáng hôm sau là chủ nhật nên Vân không phải đến công ty. Mọi người trong gia đình đã thông báo cho Vân biết kế hoạch đi chơi vào ngày hôm nay. Con nhỏ dậy thật sớm. Sau khi đánh răng, rửa mặt xong, Vân chạy sang gõ cửa phòng của Duy.

Duy đã đi dạo xung quanh ở khách sạn từ lúc nào rồi nên con nhỏ gõ cửa mãi cũng không có ai trả lời.

Vân lăm bầm.

- Không biết anh ấy đi đâu mà mình gõ mãi cũng không chịu ra mở cửa....??

Vân đành quay trở lại phòng của mình. Vân đút mấy thứ đồ dùng cần thiết vào ba lô. Con nhỏ mỉm cười nói.

- Chắc hôm nay sẽ vui lắm đây vì lâu rồi mình không có cơ hội được đi chơi cùng với gia đình....!!

Hai tay đút vào túi quần. Duy đi dạo một vòng quanh khách sạn. Có nhiều vị khách đã dậy và đang ăn sáng ở nhà hàng của khách sạn. Duy gọi cho mình một ly cà phê. Anh chàng không muốn uống ở trên phòng hôm nay.

Nhà hàng của khách sạn là một căn phòng rộng, được trang trí trang nhã và đẹp mắt. Bàn ghế làm bằng mây tre, một chiếc đèn lồng to được treo ở giữa trần nhà. Đầu bếp là những người được tuyển từ nhiều nơi khác nhau. Họ đều có thể làm vừa lòng nhiều vị khách từ những quốc gia khác nhau khi đến đây ăn.

Duy uống và nhấp nháp từng ngụm nhỏ. Hương vị cà phê sữa nồng nàn đang tàn dần trong đầu lưỡi của Duy. Anh chàng đang đắm chìm trong suy nghĩ. Duy đã thay đổi nhiều kể từ khi gặp Vân. Được là chính mình trong mây tiếng đồng hồ vừa qua là một trải nghiệm thú vị đối với Duy. Anh chàng có thể vui, có thể buồn và có thể ghen tị vì một cô gái.

Nhưng những điều này nên kết thúc từ đây thì hay hơn. Duy không muốn cho Vân thấy rõ con người của mình hơn nữa. Anh chàng sợ bị tổn thương. Lòng của Duy không yên ổn khi nghĩ đến ánh mắt đau khổ của Đào. Cả đêm hôm qua Duy không tài nào ngủ được. Anh chàng cứ trằn trọc mãi vì một câu hỏi to tướng ở trong đầu đó là cô gái đó là ai.

Điều làm cho Duy khó hiểu hơn là bà nội và gia đình của Tuấn Anh sang đây làm gì. Không phải anh ta cũng muốn lấy Vân đấy chứ, hay là họ sang đây vì muốn được nhìn thấy mặt cháu dâu thôi.

Hai con người làm cho Duy nghi ngờ và đau khổ khi nhìn thấy họ đó là cô gái mà Duy gặp ở trước cổng công ty và Tuấn Anh. Duy không tài nào lí giải nổi cảm giác của bản thân.

Đã biết rõ Duy ở phòng nào và lầu mấy. Đào yên tâm thực hiện kế hoạch tiếp cận của mình. Thấy bóng dáng của Duy đi xuống lầu, con nhỏ cũng bám gót theo sau. Đào ngồi cách Duy hai cái bàn. Con nhỏ gọi mình một tô phở được nấu theo kiểu Pháp và một ly cà phê sữa. Đào vừa ăn vừa nhìn Duy. Con nhỏ muốn đến nói chuyện với Duy nhưng e ngại sự đường đột của mình có thể là cho Duy khó chịu.

Vân vì tìm mãi không thấy Duy đâu. Con nhỏ hỏi một anh chàng vệ sĩ.

- Anh làm ơn cho em hỏi. Anh có biết Duy đi đâu không ạ...??

Anh chàng vệ sĩ lịch sự nói.

- Tôi thấy cậu ấy đi xuống lầu, hình như là đi dạo thì phải...!!

Vân mỉm cười đáp lại.

- Em cảm ơn anh...!!

- Không có gì...!!

Vân phóng biển xuống lầu, con nhỏ đi thật nhanh. Nhìn đảo dắc xung quanh, con nhỏ không thấy bóng dáng của Duy đâu cả. Vân lẩm bầm

- Vừa mới sáng sớm mà anh ấy đã đi đâu rồi. Không phải là anh ấy đã đi ra sân bay đón bà nội và gia đình anh hai của anh ấy rồi chứ...??

Vân tiu nghỉu hỏi bà quản lý.

- Cô làm ơn cho cháu hỏi. Cô có nhìn thấy Duy ở đâu không ạ...??

Bà quản lý vẫn còn e ngại Vân. Bà sợ con nhỏ nhớ đến vụ lần trước, bà luôn sống trong trạng thái lo âu thấp thòm.

- Lúc này cô thấy cậu ấy đi vào nhà hàng của khách sạn...!!

- Cảm ơn cô...!!

Con nhỏ đi thật nhanh lên bậc thềm, rẽ phải và đi thêm mấy mươi mét nữa. Vân mở cánh cửa kính xoay ra, con nhỏ bước vào trong.

Nhà hàng vào buổi sáng sớm có đôi vị khác ngồi ăn uống và nói chuyện rôm rả với nhau bằng nhiều thứ tiếng. Vân tuy không thể hiểu hết nhưng con nhỏ cũng nắm được họ đang nói về chủ đề gì. Vân ấn tượng với cách trang trí và nội thất ở đây, nhìn chúng giống như một cung điện thu nhỏ.

Vân mỉm cười khi trông thấy Duy đang ngồi uống cà phê ở một cái bàn gần cửa sổ. Chiếc cửa sổ này có thể nhìn ra ngoài sân vườn toàn cây cảnh và một hồ bơi luôn được bơm đầy nước.

Con nhỏ tự nhiên kéo ghế ngồi xuống trước mặt của Duy. Duy giật mình nhìn lên. Anh chàng hỏi.

- Cô có muốn ăn gì không...??

Vân lắc đầu nói.

- Lúc này tôi đã ăn bánh mỳ ở trên phòng rồi...!!

- Vậy cô muốn uống gì...??

Vân nhìn ly cà phê ở trên bàn của Duy. Con nhỏ bùng lên. Màu cà phê đen đặc sóng sánh trong chiếc tách làm bằng sứ. Vân tò mò hỏi.

- Anh định uống cái này thay bữa sáng hay sao...??

- Đúng thế...!!

- Nó không tốt cho sức khỏe của anh đâu. Anh nên ăn cái gì đi thì hay hơn...!!

- Cô là gì của tôi mà cô quan tâm lắm thế....!!

- Là bạn của anh chứ còn là gì...!!

- Sao hôm qua cô nói cô không cần mà sao hôm nay cô lại nói ngược lại...!!

- Tôi nói là chúng ta quan tâm tế nhị đến đến cuộc sống riêng tư của nhau chứ có phải tôi nói là tôi không muốn làm bạn của anh đâu...!!

Đào quan sát Vân từ nãy giờ. Con nhỏ nhận ra cô gái đi cùng xe với Duy vào buổi sáng ngày hôm qua. Đào muốn biết rõ cô gái kia là ai mà có vẻ thân thiết và gần gũi với Duy như thế.

Đào ghen tị vì Duy luôn lạnh lùng với Đào trong khi Duy lại có thể mỉm cười và nói chuyện thoải mái với Vân. Đào muốn biết quan hệ giữa hai người là gì và đã quen biết nhau lâu chưa.

Đào có hàng tá câu hỏi muốn chất vấn Duy và Vân mà không dám nói ra. Con nhỏ sợ bị Duy hiểu lầm là một kẻ nhiều chuyện và càng thêm ghét con nhỏ. Để trả lời những câu hỏi của mình, con nhỏ đành phải tự đi tìm hiểu lấy. Duy không hề biết Đào đang nhìn mình và đang ở đây. Toàn bộ tâm trí và ý nghĩ của Duy lúc này đều tập trung cả vào Vân.

Anh chàng cảm thấy rối trí khi ở bên con nhỏ. Mọi suy nghĩ thuộc về lí trí hay logic đều không có tác dụng vào lúc này. Tất cả những điều đó đều bị tan biến khi Duy nhìn vào đôi mắt trong veo của Vân.

.....

Đích thân bà Jenny và Duy ra sân bay đón bà Hồng Trà và gia đình Tuấn Anh. Trên đường ra sân bay, bà Jenny thở dài bảo Duy.

- Mẹ muốn con phải hết sức tỉnh táo và phải bình tĩnh để chuẩn bị tinh thần cho những tình huống xấu nhất...!!
- Mẹ nói gì con không hiểu....!!
- Mẹ chỉ muốn con luôn vững vàng tinh thần và luôn sẵn sàng cho mọi tình huống thôi....!!
- Mẹ yên tâm, con lúc nào mà chả vậy....!!
- Mẹ biết là con trai của mẹ giỏi nhưng con không giỏi trong việc đề phòng lòng dạ của người khác....!!
- Mẹ có thể nói rõ hơn được không ạ....!!

Bà Jenny nhìn ra hai bên đường, từng hàng cây lùi lại về phía sau khi xe chạy qua. Không khí buổi sáng thật náo nhiệt và ồn ào. Trong lòng của bà đang bồn chồn và lo lắng cho tương lai và số phận của Duy. Bà rất sợ Duy bị Tuấn Anh bị hại thêm một lần nữa. Đêm hôm qua sau khi nhận được một cú điện thoại cảnh báo của ông quản gia bà càng nhận thấy rõ dã tâm của Tuấn Anh và gia đình của cậu ta. Bà phải làm gì để bảo vệ Duy bây giờ. Sức lực của bà nhỏ bé quá, bà không thể bao trùm hết mọi thứ được. Dù Duy có ở bên bà cả ngày lẫn đêm đi chăng nữa thì vẫn có một khe hở cho người khác chen vào.

Bà không thể kể rõ cho Duy nghe về Tuấn Anh. Bà và ông John luôn cố gắng che dấu điều này đối với Duy. Họ sợ Duy bị xóc. Họ muốn Duy được sống những ngày tháng còn lại trong bình yên và thanh thản. Hãy để cho quá khứ ngủ yên.

Ánh nắng xuyên qua khung cửa kính của chiếc xe, chiếu rọi vào ba người ngồi bên trong. Duy lơ đãng nhìn ra bên ngoài. Anh chàng hỏi mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

- Mẹ thấy Vân là một cô gái như thế nào...??

Bà Jenny nhìn kỹ nét mặt của Duy. Bà mỉm cười nói.

- Sao con lại hỏi mẹ về nó. Lẽ ra điều này con phải để mẹ hỏi con mới đúng...??
- Con chỉ muốn biết cảm giác của mẹ về cô ấy có giống với con không thôi....!!
- Điều này quan trọng với con lắm hay sao...??
- Dạ. cũng bình thường thôi ạ....!!
- Nếu thế mẹ chỉ có thể nói rằng, Vân là một cô gái tốt, năng động và thông minh....!!

Ba từ đơn giản của bà Jenny đã phản ánh gần hết tính cách của Vân. Duy bật cười nói.

- Con và mẹ không hề có cái nhìn chung về Vân. Con nghĩ cô ấy là một cô gái thú vị để nói chuyện và để bàn luận về một vấn đề gì đó....!!

Bà Jenny kinh ngạc nhìn Duy. Nhìn khuôn mặt tươi rói và rạng rỡ của Duy khi nói về Vân. Bà mỉm cười nói.

- Con thích Vân đúng không...??

Duy chối ngay.

- Con và cô ấy chỉ là bạn mà thôi....!!

- Bạn. Liệu mẹ con nên tin lời của con nói hay không...??

- Mẹ nên tin vì con và cô ấy đã đồng ý làm bạn của nhau trong vòng ba tháng....!!

- Ô. Mẹ hiểu, đó chỉ là giải pháp tạm thời thôi đúng không. Còn mai sau thì ai mà nói trước được điều gì...!!

Con đường đang được sửa chữa nên có đôi chỗ những tấm lô cốt được dựng lên. Đêm qua mưa to, con đường vẫn còn bị ướt và có đôi chỗ trũng nước mưa đọng lại thành vũng. Xe đi qua xe đi lại làm cho nó có màu đen xì. Người đi xe máy và xe ô tô không sao vì họ là xe phân khối còn những người đi bộ trên vỉa hè và những người đi xe đạp nếu đi không khéo có thể bị bắn nước từ những vũng nước mưa đó lên người.

Xe chạy thêm mười phút nữa là tới sân bay. Anh chàng tài xế chờ hai người ở ngoài đường, chỉ có mình bà Jenny và Duy là bước vào trong. Khung cảnh trong sân bay thật náo nhiệt. Tiếng nói tiếng cười lúc nào cũng vang vọng. Khuôn mặt từng người ở đây đều háo hức và mong ngóng nhìn vào chiếc cánh cửa màu trắng. Đôi tai vểnh lên nghe thông báo từng chuyến bay hạ cánh và sắp cất cánh.

Duy và bà Jenny chọn một chỗ ngồi ở một hàng ghế trước cánh cửa phòng đợi. Duy hỏi.

- Máy giờ máy bay của bà nội hạ cánh...??

Bà Jenny xem đồng hồ. Bà mỉm cười bảo.

- Còn mấy phút nữa thôi là tới giờ rồi....!!

- Mẹ nghĩ anh Tuấn Anh và gia đình của anh ấy sang đây làm gì...??

Bà Jenny trầm ngâm trong mấy giây. Bà trả lời.

- Mẹ cũng không được rõ cho lắm nhưng theo ý kiến cá nhân của mẹ. Cậu ta sang đây là muốn tranh giành Vân với con....!!

- Mẹ nghĩ như thế sao. Con lại nghĩ anh ấy và gia đình sang đây để nghỉ ngơi cơ đấy....!!

- Con nghĩ đơn giản quá. Nếu thật sự nghỉ ngơi con nghĩ một người ham vui như Tuấn Anh có thể xa bạn bè ăn chơi của nó hay sao....??

- Có lẽ mẹ nói đúng. Con phải làm gì hả mẹ...??

- Việc này mẹ không thể giúp con được. Vì nó liên quan đến tình cảm của con và Vân....!!

Bà Jenny bây giờ mới thật sự lo lắng. Vì cứ cho rằng Vân yêu và thích Duy đi liệu con nhỏ có đủ dũng khí và tự tin khi đối diện với Tuấn Anh hay không. Cậu ta là một con ngựa hoang và là một con người đào hoa. Không cô gái nào thoát khỏi bàn tay của cậu ta. So với Duy cậu ta đẹp trai hơn nhiều lần.

Ngay cả Đào một cô gái ngây thơ trong sáng cũng không thoát nổi cạm bẫy và những lời nói ngọt ngào của Tuấn Anh. Tình yêu và tình cảm trong hơn mười năm chỉ đổi lại trong vòng có mấy tháng. Vân và Duy lại quen biết nhau chưa đến một ngày làm sao so bì được với thời gian Đào và Duy quen biết nhau được.

Bà đau khổ nghĩ.

- Nếu Duy không yêu Vân thì không sao. Chỉ sợ Duy yêu Vân mà lại bị Tuấn Anh cướp mất thì có khác gì lấy dao đâm thẳng vào thêm một lần nữa. Mình phải làm sao bây giờ.

Tiếng loa thông báo chuyến bay của bà Hồng Đào đã hạ cánh. Duy bảo mẹ.

- Mình lại gần cửa đứng đi mẹ. Con sợ bà không nhìn thấy chúng ta....!!

- Con nói phải. Đi thôi....!!

Duy và bà Jenny đứng dậy. Cả hai bước đến đứng gần dải băng ngăn chặn những người đi đón với những người đi máy bay ra làm đôi. Duy hai tay đút vào túi quần. Mọi người chen đẩy và lôi kéo nhau làm cho mọi thứ trở nên bức bối khó chịu. Không khí các bon níc tràn ngập ở xung quanh đây. Duy lăm bằm.

- Đúng là không có nơi nào đông như ở sân bay. Ai cũng muốn mình đứng ở phía trước. Thật không có tôn tự trật tự gì cả....!!

Bà Jenny vẫy vẫy tay gọi.

- Mẹ ơi con ở đây....!!

Từ trong cánh cửa bước ra là một người phụ nữ 75 tuổi. Mái tóc đã bạc gần hết, trên khuôn mặt ánh lên cái nhìn phúc hậu, đôi môi của bà hé mở một nụ cười khi trông thấy con dâu và thằng cháu yêu quý. Trên khóe mắt những nếp nhăn đã hiện rõ, bà có nước da trắng, vóc dáng nhỏ bé, mảnh khảnh. Bà mặc một bộ đồ màu trắng ngà, bàn tay đưa lên vẫy vẫy đáp lại bà Jenny.

Theo sau bà là một người đàn bà 40 tuổi. Bà ta trái ngược hoàn toàn với bà Jenny. Ánh mắt của bà ta sắc sảo, đôi môi lúc nào cũng mím lại, gò má cao. Bà ta có dáng người đầy đặn, có lẽ bà ta hiếm khi cười nên trông bà ta gương gạo khi phải cố tỏ ra vui vẻ, mái tóc vàng dài ngang vai được uốn quăn như mì tôm. Trông bà ta như một con búp bê bị lỗi. Bà ta có một cái tên cũng không đến nỗi tệ lắm đó là Marilyn. Bà ta là một người Việt chính cống. Bà lấy ông Tuấn Hùng khi cả hai gặp nhau ở Việt nam, từ khi chuyển sang bên đó sinh sống bà đã đổi tên của mình cho nó sang trọng, bà muốn quên đi cái tên quê mùa mà mọi người ở quê vẫn gọi.

Sự đua đòi và thể hiện sự giàu có quá lộ khiến cho bà trở nên một con người lộ bịch và khoa trương. Không ai dám trêu bai hay cười trước mặt bà vì bà là một con người thủ đoạn và ghê gớm. Bà sẽ tìm đủ mọi cách trả thù sâu cay những kẻ dám làm nhục bà và nói xấu bà. Người ta biết tính bà như vậy nên cố tránh xa bà ra..

Ông Tuấn Hùng không kém gì vợ về khoản đầy đặn, cái bụng của ông như một người phụ nữ mang thai bốn tháng, trên khuôn mặt ông núng nính mỡ. Mỗi lần ông đi nó rung rinh theo từng bước chân của ông. Ông mặc một chiếc quần jean màu xám to quá khổ và một chiếc áo hoa. Trông ông giống như một cây pháo bông đi động. Ông năm nay 44, ánh mắt của ông tinh nghịch tươi vui. Trên đôi môi của ông lúc nào cũng hé mở, ông là một người hay lời và là một kẻ sợ vợ. Ông không có dã tâm như vợ mà suốt ngày vui chơi với cây cỏ. Có thể nói ông là một người đàn ông vô dụng trong suy nghĩ của bà Marilyn.

Mắt của bà của Jenny tối sầm lại khi bóng dáng của Tuấn Anh hiện rõ trên khung cửa kính. Hắn năm nay 20 tuổi, hắn có một chiều cao lý tưởng đó là 1.80. Mái tóc được cắt tỉa thời trang, lúc nào cũng bóng mượt. Nước da dăm nắng, đẹp và mịn màng như con gái. Ánh mắt lúc nào cũng mơ màng, đôi môi hơi héch lên vẻ khinh đời. Người con gái nào vô tình nhìn vào ánh mắt của hắn thì không tài nào dứt ra được, ngay cả những bà lớn tuổi đã có chồng con cũng bị những lời nói có cánh và ánh mắt chết người của hắn cuốn hút. Hắn là một con người nguy hiểm đối với phụ nữ.

Hắn mặc một chiếc quần bò trẻ cap, bị rách ở gối, chiếc áo phông màu xanh. Hắn đeo một sợi dây chuyền bằng bạc ở trên cổ. Trông hắn lúc này rất giống một tên bụi đời nhưng chính cái cách ăn mặc của hắn đã làm rung động trái tim của không biết bao nhiêu cô gái.

.....

Duy, bà Jenny và bà nội ngồi chung một xe còn gia đình Tuấn Anh ngồi xe khác. Bà Hồng Trà hỏi Duy.

- Cháu gặp vợ tương lai rồi chứ...??
- Dạ. Cháu gặp rồi....!!
- Cháu thấy nó là một cô gái như thế nào...??

Duy bật cười bảo bà.

- Bà có biết bà là người thứ tư hỏi cháu về tính cách của cô ấy không...??
- Ồ. Thế sao, nhưng bà khác vì bà vẫn chưa nghe cháu nói....!!
- Cháu thấy Vân là một cô gái tốt...!!
- Chỉ có vậy thôi sao...??
- Vâng....!!
- Như vậy cũng đủ cho một mối quan hệ rồi đúng không...??
- Điều này cháu không thể nói trước được....!!

Bà Jenny góp ý.

- Mẹ hỏi nó cũng bằng thừa thôi vì bây giờ cả hai đứa, đứa nào cũng chối biến khi hỏi đến vấn đề tình cảm của bản thân....!!
- Thật thế sao. Mẹ lại nghĩ chúng nó bắt đầu thích nhau nên ngượng ngùng nói như thế thôi...!!

Duy kêu lên.

- Sao bà có thể nghĩ sai lệch như thế được. Cháu làm sao mà thích ngay một cô gái chỉ vừa gặp mặt trong vòng chưa đầy một ngày....!!
- Thích và không thích đâu có liên quan đến lâu hay là chóng. Điều quan trọng là trái tim của cháu kìa....!!
- Trái tim của cháu hiện giờ vẫn đập bình thường như mọi khi....!!
- Cháu có chắc về điều đó không...??
- Chẳng lẽ cháu lại không biết trái tim của mình ra sao....!!

Nhưng nếu nhìn kỹ mọi người sẽ thấy ánh mắt của Duy bối rối vì thật sự ra từ khi gặp Vân trái tim của Duy đã đập nhanh hơn bình thường, đầu óc lúc nào cũng ngẩn ngơ và tràn ngập hình ảnh, lời ăn tiếng nói của Vân. Anh chàng luôn lo lắng và bảo vệ Vân khi con nhỏ biến mất hay gặp chuyện. Duy tự an ủi bản thân là Duy hành động khách lạ như thế vì Vân là bạn. Đó cũng là một cách để anh chàng chấp nhận những cảm xúc mới mẻ mà anh chàng chưa bao giờ trải qua.

Bà Hồng Trà mỉm cười không nói. Ánh mắt của bà khẽ nheo lại khi nhìn Duy. Bà phán.

- Chỉ mới có không gặp cháu trong vòng có mấy tiếng đồng hồ mà cháu thay đổi nhiều quá....!!

Duy giật mình hỏi.

- Cháu thay đổi như thế nào...??

- Hay cười, hay nói vắn vơ này và còn ánh mắt của cháu đang mơ màng điều gì đó hả....??

Duy ngượng ngùng lấp liếm.

- Bà chỉ đổ oan cho cháu. Cháu vẫn bình thường như mọi khi đấy thôi...!!

Bà Hồng Trà hỏi con dâu.

- Con có đồng ý với ý kiến của mẹ không...??

- Dạ. con cũng nhận thấy như mẹ. Duy của chúng ta bây giờ đã trở thành một chàng trai đáng yêu rồi...!!

Bà Jenny và bà Hồng Trà cười lên thật to. Hai người vui mừng vì nét sầu khổ và buồn phiền không còn ngự trị trên ánh mắt và khuôn mặt lạnh băng của Duy nữa mà thay vào đó là một khuôn mặt tràn đầy sức sống và tươi vui.

Duy không nói gì, anh chàng không muốn phá vỡ giây phút tự do thoải mái của mẹ và bà.

Không khí trên xe của Tuấn Anh hoàn toàn trái ngược. Anh chàng ngồi ghế trên cùng cạnh anh chàng tài xế. Còn bố mẹ ngồi ở phía sau. Bà Marilyn bọc mình bảo ông Tuấn Hùng.

- Sao anh không đổi chỗ cho con. Em muốn nói chuyện với nó....??

- Làm sao mà chuyển được. Em không thấy là xe đang chạy à....??

- Tất cả cũng tại anh. Ngay từ đầu anh leo lên trên ghế đằng trước kia ngồi có phải là hơn không...??

- Em không thích ngồi với anh hay sao...??

- Điều đó anh còn phải hỏi nữa sao. Anh biết thừa là em không thể chịu đựng được một con người cù lần như anh còn gì...!!

Ông Tuấn Hùng phật ý nói.

- Sao lúc nào em cũng chê anh hết là thế nào. Em nên nhớ em là vợ của anh chứ không phải là mẹ của anh....??

- Anh còn cãi cớ nữa hay sao. Anh có công nhận là em nói đúng không...??

- Điều đó anh không cần biết. Anh yêu cầu em phải tôn trọng anh một chút....!!

Bây giờ là hơn 10 giờ hơn. Đã đến gần thời điểm ban trưa, cái nóng đổ xuống những con đường trải nhựa, hơi nước đêm hôm qua bay lên làm cho mọi người đi đường thêm ngột ngạt và khó chịu. Do vừa mới sang đây nên không thể quen ngay được với cái nắng nóng như thế này. Tuấn Anh bọc mình hỏi anh chàng tài xế.

- Ở đây nhiệt độ cao nhất là bao nhiêu....??

- Thừa cậu. Cũng tùy ngày thôi ạ. Cứ nắng nóng như hôm nay thì khoảng 38-40 độ....!!

- Nắng nóng như thế này thì làm sao mà chịu nổi. Ở bên kia đang mát mẻ tự nhiên phải hứng chịu cái nắng như thiêu như đốt ở bên này. Đúng là khó chịu hết sức....!!!

Bà Marilyn khuyên bảo.

- Con khó chịu làm gì. Con nên nhớ mục đích của chúng ta sang đây. Đừng để những yếu tố thời tiết và thời gian vớ vẩn làm mờ tan hết đi....!!

- Con biết rồi mà mẹ. Con sẽ không quên những điều đó đâu....!!

Bà Marlyn muốn nói thêm với Tuấn Anh nhưng ngại anh chàng tài xế. Bà dự định khi nào về khách sạn bà sẽ nói thêm với Tuấn Anh sau. Ông Tuấn Hùng cảm thấy mình là một người thừa trong gia đình. Có chuyện gì hai mẹ con cũng bàn luận to nhỏ với nhau còn riêng cá nhân ông, họ lơ ông đi.

Mặc dù vậy ông cũng không buồn lòng lắm vì ông không có hứng thú với chuyện tranh chấp và đấu đá nhau. Ông chỉ muốn yên phận được sống những ngày còn lại trong yên bình và trong thanh thản mà thôi.

Chiếc xe vượt qua hai ngã tư và đi thêm mấy trăm mét nữa. Anh chàng tài xế thông báo.

- Đã đến khách sạn rồi....!!

Bà Marlyn chưa bao giờ đến đây. Kể từ khi lấy ông Tuấn Hùng bà hiếm khi bay về nước. Khi khách sạn này được xây dựng và khai trương bà cũng không có thời gian để làm điều đó, nay được nhìn tận mắt bà choáng váng trước vẻ đẹp và lộng lẫy của nó.

Khách sạn được xây dựng thành hình chữ nhật kéo dài, nó được sơn màu xám nhạt, trên mỗi cửa sổ của từng phòng đều được trồng hoa ngoài ban công. Nhìn khách sạn rất giống một cung điện của các quý tộc người Anh. Những bông hoa nhỏ màu đỏ đang khoe hương sắc trong ánh nắng mặt trời chói chang. Mọi người có thể bị cuốn hút khi nhìn khách sạn từ xa vì những bông hoa đã tô điểm cho khách sạn như một vườn hoa được treo lơ lửng ở trên cao.

Nhưng khi bước vào trong mới thật sự là đẹp. Nhìn từ bên ngoài bà Marlyn cứ tưởng khách sạn được xây dựng thành hình chữ nhật nhưng mà không phải. Bà phải gọi nói là hình cánh cung mới đúng, hai dãy nhà được xây dựng nối liền với nhau và có một khoảng sân dùng chung ở giữa. Bà đứng ngây ra để ngắm. Những cây leo màu xanh bà không biết gọi là gì đang mọc rủi cả xuống. Chúng kéo dài từ cửa sổ phòng này rơi xuống phòng khác.

Bà nghĩ.

- Chắc những cây leo kia phải được cắt tỉa cẩn thận lắm nên trông chúng mọc thật thẳng hàng và tạo ra được một khung cảnh như đang nhìn tấm thảm màu xanh ở trong rừng.

Trên mỗi khung cửa sổ của mỗi phòng đều có một tấm tôn làm bằng nhựa che phủ màu đỏ. Màu xanh của cây leo, màu đỏ của tấm tôn tạo nên một sự tương phản cho khung cảnh của khách sạn.

Người thiết kế và xây dựng nên khách sạn này phải là một con người có thẩm mỹ nên mới xây dựng và tạo ra được khung cảnh thơ mộng và đẹp như thế này. Khách đến đây họ cảm tưởng như đang lạc vào một thế giới thần tiên.

Người ta tận dụng khoảng rộng của sân để dựng nên mấy cái bàn uống nước và ăn uống ngoài trời. Trông chúng dễ thương và thơ mộng, bà Marlyn thấy có vài vị khách người nước ngoài đang nói chuyện vui vẻ. Họ hài lòng vì đã chọn khách sạn này để ở.

Khách sạn có hơn mười tầng tất cả. Nó được xây dựng trên một diện tích không được rộng lắm. Hai dãy nhà đối diện nhau và cao vút, người đứng ở giữa sân có cảm tưởng như bị kẹt ở giữa. Ánh nắng hiếm khi nào chiếu vào đây vì bị hai bên dãy nhà che khuất, màu xanh của những cây leo làm cho khách sạn âm u và có vẻ huyền bí. Đó là những nhận xét ban đầu của bà Marlyn khi mới đặt chân vào trong khách sạn.

Bà hứng thú nói với ông Tuấn Hùng.

- Khách sạn này cũng không đến nỗi tệ lắm phải không anh...??

Không chỉ có bà Marlyn choáng ngợp trước nó mà ngay cả ông Tuấn Hùng và Tuấn Anh cũng kinh ngạc và thích thú không kém.

.....

Phòng khách được trải thảm ở dưới sàn. Bàn ghế được bọc nhung màu trắng đục. Có tất cả sáu cái ghế xa lông, trên mỗi cái ghế có hai cái gối được xếp xung quanh một cái bàn hình chữ nhật làm bằng kính. Trên bàn đặt mấy cái ly và một chai rượu ngoại còn đang dở. Cả căn phòng tràn ngập màu trắng tinh khiết.

Vân vén hai tấm màn cửa sổ màu vàng nhạt sang hai bên cho ánh nắng tràn vào phòng. Lọ hoa hướng dương được đặt cạnh cửa sổ, mùi hương của nó tỏa ngát không khí xung quanh. Vân không biết mấy chị dọn phòng dùng loại nước hoa xịt phòng loại gì mà thơm thế, nó có mùi hoa violet thì phải.

Trên chiếc bàn cao làm bằng gỗ được sơn màu gạch cạnh cửa sổ có hai đĩa trái cây và một cái đèn bàn, đối diện với nó cũng có một cái bàn đặt lọ hoa cúc và thêm một cây đèn bàn nữa.

Vân không hiểu người ta đặt hai cây đèn bàn ở đây làm gì và tại sao mọi thứ từ rèm cửa, rèm cửa sổ và thảm ở đây đều có màu vàng nhạt, ngay cả nước sơn của khách sạn cũng thế. Vân ngược nhìn chùm đèn được treo ở giữa trần nhà. Con nhỏ sống ở khách sạn này như một nàng công chúa lạc vào cung điện. Lẽ ra Vân phải vui nhưng con nhỏ không thể nào vui nổi.

Cuộc sống của Duy và Vân khác nhau xa quá, có thể nói Vân là một con chuột sa vào hũ gạo nếp. Vân không muốn bị người ta khinh rẻ và chê cười là một con nhỏ ham giàu. Vân bối rối nghĩ.

- Mình không nên để ý đến điều này thì phải vì dù sao mình và anh ta đâu có ý định lấy nhau...!!

Tiếng động ngoài cửa làm cho Vân giật mình. Con nhỏ đứng bật dậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Cuối cùng người thân của Duy cũng tới. Vân hồi hộp không biết họ có thích con nhỏ hay không.

Anh chàng vệ sĩ mở cửa cho mọi người bước vào phòng. Hành lý đã được hai anh chàng khuôn vác mang ở phía sau. Vân nhìn người phụ nữ đầu tiên đi vào. Con nhỏ đứng ngay ra để ngăn từng người thân của Duy. Ấn tượng của Vân về bà nội của Duy rất tốt còn gia đình bác họ của Vân làm cho con nhỏ cảm thấy bất an.

Vân khiếp sợ trước ánh mắt soi mói và nhìn mình chằm chằm của một người phụ nữ tóc vàng đứng cạnh bà nội của Duy. Vân không hiểu bà ta có ý gì mà phải nhìn và đang đánh giá mình kỹ thế.

Con nhỏ đưa mắt nhìn sang bên cạnh. Vân kinh ngạc vì chàng trai trẻ đứng cạnh người phụ nữ đó cũng đang nhìn con nhỏ với ánh mắt tò mò và pha chút chiêm ngưỡng. Vân ngờ ngợ không hiểu gì cả. Con nhỏ tự nhiên thấy mình bị nhìn ngắm và đánh giá như một con thú cưng. Vân bối rối không biết phải xử sự như thế nào cho đúng. Bà Hồng Trà là một con người tế nhị. Bà nhận thấy tình thế khó xử của Vân. Bà mỉm cười hỏi.

- Cháu là Vân đúng không...??

Con nhỏ lễ phép trả lời.

- Dạ. Cháu chào bà....!!

Duy bước hẳn vào trong phòng. Anh chàng giới thiệu từng người cho Vân biết. Vân cúi đầu lễ phép chào lại từng người. Con nhỏ thấy Tuấn Anh cứ nhìn mình mãi không thôi. Con nhỏ cảm thấy khó chịu và bực mình vì thái độ nhìn Vân chằm chằm không biết ngượng ngùng của anh ta. Vân nghĩ.

- Tên kia đúng là một kẻ bất lịch sự. Mới ngày đầu tiên gặp nhau mà đã không có được sự tôn trọng nhau rồi thì mai sau đúng là khó sống hòa thuận với nhau đây....!!

Vân cố lờ anh ta đi. Con nhỏ tìm cách thoát khỏi không khí ngượng ngập này. Vân cúi đầu nói.

- Cháu xin phép được ra ngoài một chút....!!

Bà Hồng Trà mỉm cười dễ dãi nói.

- Ừ, cháu đi đi....!!

Vân quay người đi ra hướng cửa chính. Khi Vân lướt qua người Tuấn Anh để đi ra cửa. Anh ta khẽ nhếch mép lên và nháy mắt với Vân một cái. Con nhỏ tròn xoe mắt nhìn.

Bà Jenny để ý từng hành động và cử chỉ của Tuấn Anh đối với Vân. Bà thờ dãi khi nhìn thấy hành động cuối cùng của Tuấn Anh đối với Vân khi con nhỏ đi ra cửa. Bà nghĩ.

- Xem ra thằng này sang đây là để tranh giành Vân với Duy thật rồi, không đúng phải nói là cướp đoạt những gì mà Duy đang có mới đúng. Thằng Tuấn Anh đúng là một con người thủ đoạn và độc ác y như mẹ của nó vậy....!!

Đào thấy trái tim đập thật nhanh khi nhìn vào ánh mắt hoang dại của Tuấn Anh. Con nhỏ lăm bằm.

- Tên này đúng là có một ánh mắt chết người. Hẳn chắc phải là một kẻ đào hoa có hạng. Cứ nhìn ánh mắt của hắn, đôi môi mòng, cách hắn ăn diện là biết....!!

Trong trí não của con nhỏ đang phát một thông điệp.

- Hãy tránh xa hắn ra....!!

Điều đó vang lên không chỉ một lần. Vân ngạc nhiên vì chưa bao giờ con nhỏ rơi vào tình trạng này cả.

Vân đứng dựa vào thành lan can nhìn xuống sân. Bàn tay nghịch mấy chiếc lá và khẽ vuốt nhẹ lên tằm thắm màu xanh của những cây dây leo trên tường. Vân thích khung cảnh và cách trang trí của khách sạn. Đào lên tiếng hỏi.

- Mình có thể nói chuyện với bạn một chút được không...??

Vân quay sang nhìn. Vân kinh ngạc vì cô gái này chính là cô gái đi cùng với Khoa vào sáng hôm qua. Không biết cô ta đang làm gì ở đây.

- Được. Chị muốn nói chuyện gì...??

Đào bước lại gần Vân. Con nhỏ kín đáo quan sát Vân từ đầu đến chân. Đào ghen tị vì Vân xinh đẹp hơn Đào nhiều và có vẻ lạnh lùng hơn.

- Em năm nay bao nhiêu tuổi...??

Vân không hiểu sao chỉ vừa mới gặp nhau cô gái này đã muốn hỏi tuổi của Vân làm gì. Con nhỏ đáp.

- Em 17 tuổi, còn chị...!!

- Chị 18....!!

- Chị hỏi tuổi của em làm gì...??

- Chị chỉ tò mò thôi. Em có thể trả lời chị câu hỏi này được không...??

- Được. Chị cứ hỏi đi nếu đó không phải là câu hỏi riêng tư....!!

- Em đừng lo vì câu hỏi này của chị không phải là riêng tư đâu. Em có thể cho chị biết em và Duy có quan hệ gì được không...??

Vân nghĩ.

- Thế mà bảo là không riêng tư. Cô gái này là ai mà muốn biết mối quan hệ của mình với Duy. Mình phải hỏi cho rõ mới được....!!

- Chị có thể cho em biết chị hỏi em như vậy làm gì được không...??

Đào bối rối không biết trả lời Vân như thế nào cho phải. Con nhỏ không thể nói là người yêu cũ của Duy và chính là người đã gây ra tai nạn làm cho Duy bị mất trí nhớ. Vì nếu nói cho Vân biết thế nào Vân cũng hỏi lại Duy. Duy đâu còn nhớ nữa nên con nhỏ sẽ bị biến thành trò hề và trở thành một kẻ nói dối. Nếu mà mẹ của Duy biết nữa thì lại càng thêm to chuyện. Cuối cùng con nhỏ nói.

- Chị là bạn của Duy nên quan tâm hỏi em vậy thôi...??

- À, ra thế....!!

Vân cảm thấy lạ vì sáng hôm qua trông Duy chẳng có biểu hiện gì là quen biết với Đào cả mà ngược lại Duy đứng đưng như không, chỉ có mình Đào là người nhìn Duy.

- Sao chị không đến chỗ của bọn em chơi...??

- À....!!

Đào khỏ sở vì phải nói dối.

- Chị thấy không tiện lắm nên không dám đến....!!

- Em thấy có gì là không tiện đâu. Căn phòng đó lúc nào cũng chào đón chị. Chị là bạn hay người quen của anh Khoa...??

- Chị là em gái họ xa của anh ấy....!!

- Em làm gì mà đến công ty của anh ấy sáng nay...??

- Em là nhân viên của anh ấy....!!

Đào kinh ngạc nhìn Vân thật kỹ. Con nhỏ mỉm cười hỏi lại.

- Em đang đùa chị đúng không. Vì trông em trẻ quá, em mới có 17 tuổi thì đi làm thế nào...??

- Tuổi tác thì có gì quan trọng đâu chị. Em thấy có những người mới 15 tuổi mà đã mở được công ty đấy thôi. Như anh Duy chẳng hạn mới có 18 tuổi mà đã tốt nghiệp đại học rồi....!!

Trái tim của Đào nhói lên. Con nhỏ quay lại chủ đề lúc nãy.

- Em có thể cho chị mối quan hệ của em và Duy được không...??

Vân chưa kịp trả lời. Tuấn Anh đã nói thay.

- Cô ấy là vợ chưa cưới của Duy....!!

Ngay từ lần gặp đầu tiên. Vân đã không thích và không ưa Tuấn Anh rồi. Con nhỏ ghét nhất là những tên đàn ông mặc áo phông đỏ, quần bò trẻ cấp và ghét nhất ánh mắt hoang dại và si mê khi nhìn người khác của hắn. Đàn ông gì mà có đôi môi mỏng và có một chiếc nốt ruồi nhạt nhỏ ở mép, đúng là kẻ ăn nói lươn lẹo.

Lối hành lang mà Vân, Đào và Tuấn Anh đang đứng là một lối đi hẹp. Nhiều người qua lại khiến cho không gian thêm chật chội. Con nhỏ không muốn làm phiền người chung quanh nên bảo.

- Em xin phép hai người. Em có chuyện cần làm....!!

Đào vẫn đứng chết lặng khi nghe Tuấn Anh nói Vân là vợ chưa cưới của Duy. Con nhỏ bàng hoàng hết cả người. Nhìn ánh mắt âu yếm và cử chỉ gần gũi của hai người vào sáng hôm qua và sáng hôm nay. Đào hiểu ra rằng đó cũng là ánh mắt khi xưa Duy nhìn mình. Không lẽ niềm tin và hy vọng vào tình cảm của Duy đến đây là hết.

Tuấn Anh đứng chắn trước mặt của Vân. Anh ta không muốn cho Vân đi. Vân bực mình hỏi.

- Anh đang làm gì thế...??

- Muốn nói chuyện với em...!!

- Nhưng tôi đã nói là tôi bận rồi mà....!!

- Em bận gì...??

Vân bực mình thật sự. Sao tên này vừa mới gặp mặt đã gây sự với mình rồi. Vân chán nản nói.

- Anh muốn gì...??

- Anh cũng đã nói với em rồi. Anh muốn nói chuyện với em...!!

- Nhưng tôi không muốn nói chuyện với anh....!!

- Tại sao....!!

- Tôi nhất thiết phải trả lời anh hay sao....!!

Vân lách người qua bên trái. Con nhỏ bước đi thật nhanh. Trước khi đi Vân còn quay lại le lưỡi ra trêu Tuấn Anh nữa. Tuấn Anh đứng lặng nhìn theo. Anh ta lẩm bầm.

- Con nhỏ này cũng thú vị đấy. Mình bắt đầu có hứng với nó rồi....!!

Đào run run hỏi lại Tuấn Anh.

- Những điều mà anh nói lúc nãy có đúng không...??

- Anh đùa em làm gì. Con nhỏ đó đúng là vợ chưa cưới của Duy....!!

- Em phải làm gì bây giờ hả anh. Vì hình như Duy đã thích con nhỏ đó rồi....!!

Tuấn Anh nhếch mép lên nói.

- Căn cứ vào đâu mà em nói thế....!!

- Em nhìn thấy Duy đưa con nhỏ đó đi làm vào sáng hôm qua và họ đi ăn với nhau vào sáng nay....!!

- Nếu cậu ta làm thế vì bị gia đình bắt buộc thì sao....!!

- Anh chẳng hiểu gì hết. Duy còn mỉm cười và nói chuyện vui vẻ với cô ta nữa. Anh biết Duy vốn là một con người lạnh lùng dù có bị bắt ép thì anh chàng cũng không thể diễn đạt và tự nhiên như thế được....!!

Tuấn Anh trầm ngâm không nói gì. Trong lòng hắn một niềm vui sướng bùng lên vì nếu Duy thích Vân thật thì may cho hắn quá, hắn sẽ làm cho Duy đau khổ hết cái cách mà hắn đã làm khi cướp Đào từ tay của Duy trước đây. Trò chơi này sẽ nhạt nhẽo nếu như Duy không có chút tình cảm nào với Vân.

Lúc đó dù hắn có cướp được Vân cũng như không. Cái hắn muốn nhìn thấy là bộ dạng thảm bại và thiếu thảo của Duy khi nhìn thấy Vân trong vòng tay của hắn. Hắn muốn độc chiếm tất cả tài sản, công ty và bây giờ là cô vợ chưa cưới đáng yêu, xinh đẹp của Duy nữa.

- Chúng ta bàn tiếp chuyện hôm qua chứ...??

- Chuyện gì...??

- Chuyện tình cảm giữa em và Duy chứ còn chuyện gì nữa!!

- Em không hiểu anh sẽ giúp em bằng cách nào. Đừng nói với em là anh chiếm lấy Vân còn em giữ lấy Duy đấy nhé....!!

- Em thật thông minh. Ngoài cách đó ra em nghĩ còn có cách khác hay sao...??

- Em không biết nhưng hình như anh không đơn giản chỉ muốn giúp em mà anh còn có một âm mưu khác đúng không...??

- Hôm qua anh đã chẳng nói với em là chuyện của anh em không cần phải biết còn gì. Em chỉ cần biết chuyện của em là được rồi....!!

- Làm sao chúng ta có thể hợp tác với nhau khi anh không nói rõ mọi chuyện cho em biết...!!

- Anh xin lỗi nhưng anh không thể nói cho em ngay lúc này được. Cứ để từ từ rồi anh nói cho em biết sau. Anh hứa sẽ không dấu diếm em bất cứ điều gì cả....!!

- Em không tin anh. Anh đã lừa em sâu cay một lần rồi. Điều đó cũng đủ cho em một bài học khó phai...!!

- Con người cũng có sai lầm và cần được tha thứ chứ. Không lẽ chỉ làm sai một lần là em cắt đứt quan hệ với họ à...??

- Em cũng không biết nữa. Nhưng mỗi lần nhìn thấy anh là em lại giận phát run....!!

Tuấn Anh ngọt ngào nói.

- Thôi dẹp chuyện ân oán cá nhân sang một bên đi. Cái chúng ta cần bây giờ là phương án cụ thể để hành động cho thuận tiện và thành công...!!

- Đầu óc của em bây giờ rối rắm. Em không nghĩ ra được cách nào hay cả....!!

- Cái đó thì em khỏi lo. Anh sẽ nói cho em chi tiết cụ thể mà anh đã nghĩ ra...!!

Đào và Tuấn Anh tìm một chỗ khuất. Tuấn Anh dạy cho Đào biết phải làm gì để có được lại Duy. Con nhỏ kinh ngạc và tròn tròn xoe mắt ra để nghe.

Vân bấm thang máy con nhỏ đi từ trên xuống, rồi từ dưới lên. Vân lang thang từ hành lang này tới hành lang khác. Chỗ nào Vân cũng thấy mới lạ và hứng thú. Con nhỏ reo lên sung sướng vì khám phá ra những thứ mà con nhỏ chưa nhìn thấy bao giờ. Trông Vân như một con bé lần đầu tiên từ trên rừng về thành phố nên trông cái gì cũng lạ và cũng mới mẻ.

Bề mặt thang máy được ốp đá hoa cương sáng bóng. Vân khẽ lấy tay sờ nhẹ vào nó. Vân đi cùng mấy vị khách người nước ngoài, con nhỏ mỉm cười chào họ. Họ cũng mỉm cười chào lại Vân. Vân hứng thú trao đổi với họ mấy câu. Họ kinh ngạc vì Vân có thể hiểu được ngôn ngữ của họ. Vân giải thích cho họ hiểu là con nhỏ chỉ là một vị khách ở đây.

Cuộc xum họp của gia đình Duy diễn ra trong không khí trầm lặng. Bà Jenny không nói một lời nào. Bà để cho mẹ chồng và bà Marlyn đối đáp vài câu. Xong đâu đấy ai có phòng người ấy về. Sau khi tắm rửa và thay quần áo xong. Bà Hồng Trà hỏi Duy.

- Vân đâu rồi hả cháu...??

Duy lễ phép nói.

- Cháu cũng không biết nữa. Cô ấy đi từ lúc này đến giờ mà vẫn chưa thấy về....!!

Duy móc điện thoại trong túi quần ra. Anh chàng gọi điện cho Vân. Vân mỉm cười hỏi.

- Có chuyện gì không anh...??

- Em bây giờ đang ở đâu đấy...??

- Em đang ở trong thang máy lầu ba....!!

- Em đi đâu mà lên đấy...??

- Em chỉ muốn thăm quan xung quanh khách sạn thôi....!!

- Em về ngay đi nhé. Bà nội đang tìm em đây này....!!

- Vâng. Em biết rồi....!!

Con nhỏ chào tạm biệt hai ông khách người nước ngoài. Vận chạy thật nhanh về căn phòng mang biển số 101. Đây là một căn phòng VIP có giá đắt nhất ở khách sạn. Căn phòng này chỉ giành cho những ai có nhiều tiền và giàu xụ thì may ra mới dám ở còn đâu họ đều đăng ký phòng khác.

Căn phòng rộng rãi và thoáng mát. Nó giống như một khu thu nhỏ cho một đại gia đình người Hàn sinh sống. Một căn phòng rộng nhất ở được đặt ở giữa làm phòng khách, còn lại xung quanh là sáu căn phòng nhỏ khác nhau. Lúc đầu mới nhìn vào tưởng đây là một căn phòng thay đồ vì có những tận sáu cánh cửa màu xanh.

Vân chưa bao giờ thấy có kiểu thiết kế và xây dựng kỳ lạ nào như khách sạn này. Vân cũng không quen sống cùng người lạ. Con nhỏ vẫn còn chưa quay về nhà trọ để thu dọn đồ đạc. Vân chán nản nghĩ.

- Bằng mọi giá mình phải chuyển ra khỏi đây. Nếu ngày nào cũng phải gặp mặt và ăn cùng với những con người như Tuấn Anh và mẹ của anh ta thì thật là mình bị mắg còn hơn....!!

.....

Bữa ăn diễn ra trong trầm lặng. Vân không ăn quen trong không khí đại gia đình như thế này. Vân cảm thấy ngại ngùng và ăn không nổi. Con nhỏ và với hai đứa com rồi buông đũa đứng dậy. Vân hồi lỗi nói.

- Cháu xin phép....!!

Bà Hồng Trà ngạc nhiên hỏi Vân.

- Sao cháu ăn ít thế. Thức ăn do nhà hàng nấu không hợp với khẩu vị của cháu à...??

Vân bối rối trả lời.

- Dạ. Không phải thế. Do lúc sáng cháu đã ăn rồi nên hơi ngang dạ....!!

Bà Hồng Trà mỉm cười bà biết Vân ngại. Bà gật đầu bảo.

- Ừ. Thôi cháu đi đi. Nhưng nhớ là đứng đi chơi xa quá nhé. Lúc nữa bà có chuyện muốn nói với cháu....!!

- Dạ. Chúc mọi người người ngon miệng....!!

Vân bước ra ngoài. Con nhỏ chạy biến lên lầu. Vân mở cửa phòng của mình. Căn phòng được trang trí toàn màu vàng nhạt, từ tấm lợp trải giường, gối và rèm cửa. Căn phòng không được rộng rãi cho lắm nó chỉ đủ cho một người sống. Vân đưa tay sờ nhẹ vào cây đèn bàn. Vân bật cười nói.

- Không biết ai là người thiết kế ra cái khách sạn này. Mà tất cả mọi thứ đều chìm trong màu vàng thế nhỉ. Các tông màu được pha chế với nhau tạo cảm giác cho người khác như lạc vào một khu rừng mùa thu.

Vân nằm dài trên giường, con nhỏ bật lên bật xuống trên chiếc giường có đệm làm bằng lò xo. Vân mỉm cười và đùa vui như một đứa trẻ.

Duy phỉ cười hỏi.

- Cô làm gì thế. Cô có biết là cô đang phá đồ đạc của khách sạn không hả...??

Vân giật mình nhìn ra cửa Con nhỏ ngạc nhiên

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

- Anh không ăn cơm nữa sao...??

- Tôi no rồi....!!

- Mà anh vào lúc nào. Sao em không nghe tiếng anh gõ cửa....!!
- Cô còn mãi đùa nghịch thì nghe tiếng tôi thế nào được. Tôi gõ cửa hai ba lần, không thấy cô trả lời nên tôi đành đánh bạo mở cửa bước vào....!!
- Anh làm như thế là không ổn đâu nhé. Nhờ đâu em đang thay đồ thì sao....!!
- Tôi nghe cô đùa và cười như khi thì thay đồ thế nào được....!!
- Em không muốn cãi nhau với anh nữa. Anh nói đi, anh có chuyện gì....!!
- Anh chỉ muốn nói chuyện và tán gẫu với em thôi....!!
- Ra là thế. Em cũng đang muốn rủ anh ra ngoài đây....!!
- Em định đi ra ngoài à. Mà đi đâu....??
- Em muốn quay về căn phòng trọ em thuê ở trước kia. Có vài thứ đồ em cần lấy và muốn trả phòng lại cho người ta....!!
- Nếu thế chúng ta đi thôi....!!
- Liệu em có phiền anh lắm không...??
- Có gì mà phiền. Đi nào....!!

Duy bỏ đi trước. Vân khép cửa rồi bước theo sau. Hai anh chàng vệ sĩ gật đầu chào Duy và Vân. Con nhỏ gật đầu chào lại.

Ánh nắng không chiếu nhiều vào đây nên khách sạn lúc nào cũng mát mẻ. Gió thổi vào từ hướng đông làm cho Vân thoải mái. Con nhỏ nhẹ nhàng nói.

- Em rất hâm mộ người vẽ và thiết kế nên khách sạn này. Anh có thể cho em biết người đó là ai được không...??

Duy nheo mắt hỏi Vân.

- Em định điều tra về khách sạn của nhà anh để tiếp quản dần nó đấy à. Nếu em muốn biết anh sẵn sàng nói cho em biết....!!
- Em không phải là có ý đó. Em chỉ tò mò thôi....!!
- Khách sạn này là do một ông kỹ sư người Đức được gia đình anh thuê vẽ nên. Ý tưởng của nó chủ yếu lấy từ một khách sạn năm sao ở bên Pháp. Đây chỉ là mô hình thu nhỏ của nó mà thôi....!!

Vân gật gù nói.

- Thảo nào khi mới đến đây em thấy ngỡ ngàng vì hình như em đã trông thấy ở đâu đó rồi, hóa ra là em đã từng nhìn thấy nó ở trên mạng....!!

Vân bị hai đứa trẻ đi cùng chiều va vào người khi chúng nó chạy qua. Đứa đuổi đằng trước, đứa đuổi đằng sau. Con nhỏ cúi nhúi xuống đất. Duy vội vàng đỡ Vân. Duy bức mình bảo hai đứa.

- Các em làm ơn đừng chạy lung tung như thế nguy hiểm lắm....!!

Bà mẹ người Đức nói.

- Tôi xin lỗi. Chúng nó nghịch ngợm quá....!!

Vân mỉm cười nói lại.

- Dạ. Không sao đâu ạ. Trẻ con đùa nào mà chả thế....!!

Bà người Đức vui vẻ hỏi Vân.

- Em có thể hiểu được ngôn ngữ của chị sao. Rất vui được gặp em....??

Vân chìa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra. Con nhỏ khẽ nắm lấy bàn tay của bà mẹ người Đức. Vân đáp bằng tiếng Đức thật ấm và thật chuẩn.

- Rất vui được gặp chị....!!

Hai người trao đổi với nhau vài câu. Chị chào tạm biệt Vân, chị vừa đuổi theo hai đứa con vừa gất bảo chúng dừng lại. Vân hạnh phúc nói.

- Nhìn chúng thật dễ thương anh nhỉ.??

Duy say đắm nhìn Vân không đáp. Anh chàng chưa bao giờ nghe Vân nói chuyện với người nước ngoài mà chỉ nghe nói Vân có thể nói bốn thứ tiếng khác nhau mà thôi. Nay được chứng kiến tận mắt và nghe được bằng tai, Duy cảm nhận Vân đúng là một cô gái có nhiều tài năng. Duy tỉnh ngịch hỏi.

- Sao em không tận dụng cơ hội ở đây có nhiều người nước ngoài để luyện khả năng ngôn ngữ của mình....??

Vân biết Duy trêu mình. Con nhỏ cười khoe đôi hàm răng trắng màu sữa, đôi môi màu hồng hé mở. Vân bảo.

- Em sợ anh lại trách em làm phiền khách của anh. Nếu anh đồng ý bắt đầu từ ngày mai em sẽ tìm gặp họ và nói chuyện với họ....!!

- Anh đùa em đấy. Anh không muốn em tiếp xúc với họ nhất là những người đàn ông người nước ngoài....??

Vân tròn xoe mắt hỏi. Trên khuôn mặt của con nhỏ đang đánh một dấu hỏi thật to.

- Tại sao....??

- Anh chỉ nói thể thôi. Em nên làm theo lời của anh thì hơn...!!

- Anh không giải thích tại sao mà bắt em làm theo lời của anh là sao...??

- Sao lúc nào em cũng hỏi anh "tại sao" và "sao" là thế nào...??

- Tại vì em không hiểu nên mới hỏi lại anh chứ bộ. Anh tưởng là em thích như thế lắm à...??

.....

Hôm nay Vũ không đi làm. Thời gian qua Vũ làm việc như điên nên cơ thể mệt mỏi và bị suy nhược. Vũ hắt si hơi liên tục, cơ thể nóng hừng hực. Anh chàng có lẽ đã bị cảm do hôm qua dầm mưa đi về nhà.

Vũ chán nản khóa cửa đi ra cửa tiệm thuốc tây gần nhà mua hai ngày thuốc. Vũ tự nấu cho mình một nồi cháo tía tô. Anh chàng nghe công dụng chữa bệnh cảm hữu hiệu của nó. Vũ húp từng ngụm cháo nhỏ, vừa ăn anh chàng vừa nhắm mắt lại. Ôm đau bệnh tật làm cho con người ta thêm tủi thân và cô đơn khi chỉ có một mình chống lại với nó.

Bức ảnh của Hoa vẫn nằm y nguyên ở trên bàn tám năm qua. Anh chàng lau chùi và nhìn ngắm nó hàng ngày. Đó là một thói quen khó bỏ. Hai ngày trôi qua Vũ chưa có thời gian đi thăm mộ của Hoa. Vũ dự định hôm nay được nghỉ ở nhà có thời gian rảnh dỗi sẽ đi viếng mộ của Hoa.

Vũ mặc một chiếc quần kaki màu trắng, áo sơ mi cộc tay kẻ sọc màu xanh. Bó hoa hồng nhung nằm bên cạnh ghế xe ở đằng trước. Vũ đang lái xe trên con đường ra nghĩa trang. Mây đen kéo về ùn đặc trên bầu trời làm cho không khí chung quanh như trùng cả xuống. Vũ thở dài lẩm bẩm.

- Không phải hôm nay mình lại gặp xui nữa chứ. Cứ hôm nào mình dự định đi viếng mộ của cô ấy là trời lại mưa. Đúng là khó hiểu....!!

Duy đỗ xe trước cổng của nghĩa trang. Anh chàng đóng cửa xe rồi bước vào trong. Lối vào nghĩa trang được hai hàng cây xanh thăm kéo dài che mát. Vũ không biết tên của chúng là gì. Tuổi của chúng còn nhỏ nên vẫn chưa cao lớn lắm. Nó được trồng cách đây bốn năm vì từ khi Hoa mất tuần nào Vũ cũng đến đây nên anh chàng biết rõ mọi thứ ở xung quanh nghĩa trang, từ những sự thay đổi nhỏ nhất Vũ cũng nhận ra.

Nhiều cây hoa cúc màu vàng nhỏ được trồng xung quanh mộ. Dưới đất những thảm cỏ xanh tươi được cắt tỉa gọn gàng. Màu hoa cúc vàng, màu xanh của cây lá làm xóa tan đi không khí âm u và đau buồn của những người đi viếng mộ. Ở đây có nhiều ngôi mộ cổ có từ lâu đời. Vũ không rõ chúng thuộc về ai vì nhân thân của những người này đều không có. Anh chàng vẫn thấp nhang cho họ mỗi lần Vũ đến đây.

Vũ thấy xuất hiện thêm mấy ngôi mộ màu trắng nước sơn vẫn còn mới như vậy là

có thêm mấy người mới chết được chôn cất ở đây. Vũ buồn thảm vì xung quanh anh chàng toàn mùi của sự chết chóc và phân li. Người chết đã chết rồi, họ đâu còn gì để đau buồn và tiếc thương như những người sống nữa.

Vũ ước chừng diện tích của nghĩa trang rộng và dài hơn một mẫu và có từ lâu đời rồi. Mộ bé mộ con được xây dựng theo một hàng lối xa tít tắp. Vũ phải đi mỗi chân mới đến được mộ của Hoa.

Vũ đã chồng rất nhiều hoa hồng nhung quanh mộ của Hoa. Anh chàng luôn ước nguyện một ngày nào đó khi gặp nhau ở thế giới bên kia. Vũ sẽ nói cho Hoa biết tình cảm thật của bản thân. Mộ của Hoa được xây bằng gạch men và đá hoa cương, trên bia mộ khắc tên của Hoa và một bức ảnh nhỏ. Do ở Việt nam chỉ còn bố của Hoa và Vũ là người thân nên hai người thay nhau chăm sóc, quét dọn và tu sửa mộ của Hoa. Theo thời gian mọi thứ cũng bị bào mòn đi. Vũ và bố của Hoa đã sửa và quét lại mộ của Hoa một lớp sơn mới vào tháng trước nên trông nó lúc nào cũng như mới được xây.

Vũ kinh ngạc vì có một cô gái đang đứng lặng trước mộ của Hoa. Vũ ngạc nhiên hỏi.

- Cô là ai...??

Đào giật mình quay lại. Con nhỏ cũng kinh ngạc không kém khi nhìn thấy Vũ. Đào hỏi lại Vũ bằng một câu hỏi tương tự.

- Anh là ai...??

- Tôi là bạn của cô gái chủ nhân của ngôi mộ này....??

- Thật thế sao. Em là em gái của chị Hoa...!!

Vũ mừng rỡ hỏi.

- Em là Đào đúng không...??

Đào càng tò mò về tên tuổi và mối quan hệ của Vũ với chị gái hơn. Con nhỏ ngược đời mắt đầy nghi ngờ hỏi Vũ.

- Tại sao anh lại biết tên em...??

- Em không nhớ anh chàng hay đến nhà em chơi và cho em kẹo đấy à...??

Đầu óc của Đào bắt đầu hoạt động mạnh. Hình bóng một anh chàng đeo kính cận dày cộp thoáng hiện ra trong óc của con nhỏ. Đào ngập ngừng nói.

- Anh.. anh là anh Vũ phải không...??

- Đúng rồi...!!

Đào ngắm Vũ cho thật kỹ. Vũ bây giờ khác với Vũ của ngày xưa quá. Anh ấy đã già hơn ngày xưa nhiều và đẹp trai hơn. Đào rơi lệ hỏi.

- Ngày chị gái em mất không ai báo cho em nên em không có cơ hội được nhìn mặt chị ấy lần cuối...!!

- Đừng buồn em ạ. Mọi chuyện cũng đã qua cả rồi....!!

Vũ đặt bó hoa hồng nhung trên mộ của Hoa. Anh chàng trầm thì nói.

- Hôm nay anh đến thăm em đây. Anh hy vọng là em thích bó hoa này. Thứ bảy tuần trước anh đã định đi thăm em rồi nhưng vì trời mưa và mau tối quá nên anh không đi được....!!

Hai anh em thấp hai nén nhang. Đào và Vũ cắm vào một chiếc bát nhang con đã đầy chân nhang được đặt chính giữa của ngôi mộ. Vũ thờ dài hỏi Đào.

- Em định ở đây lâu không...??

- Em cũng không biết nữa. Khi nào em làm xong chuyện em sẽ quay về bên kia...??

- Em đã thăm bố của em chưa...?/

- Em vẫn chưa đi được vì chưa sắp xếp được thời gian. Có lẽ ngày mai em sẽ đi....!!

- Anh bây giờ làm gì...??

- Anh mở một hệ thống siêu thị khắp thành phố nên công việc hơi bận rộn...!!

- Anh giỏi thật...!!

- Có gì đâu em. Bây giờ em vẫn đang đi học chứ...??

- Vâng. Em đang học năm nhất ở một trường đại học....!!

- Em học khoa gì...??

- Kinh tế anh ạ...!!

- Tốt rồi. Mẹ và gia đình của em vẫn khỏe mạnh chứ...??

- Vâng. Tất cả đều ổn....!!

Trái tim của Vũ thổn thức. Anh chàng đứng lặng ngắm Đào. Con nhỏ sao trông giống Hoa đến thế. Cách đây tám năm về trước Hoa cũng mặc một áo chiếc áo có nhiều hoa tím nhạt, chiếc váy màu hồng, mái tóc cắt ngắn, làn da bánh mật. Từ làn môi, ánh mắt, sống mũi, vóc dáng đều giống Hoa y như lúc khi cô ấy 18 tuổi.

Vũ từng hứa với lòng là khi nào tìm được một cô gái giống với Hoa. Anh chàng sẽ mở thử trái tim của mình ra xem cảm giác có giống với khi yêu Hoa hay không. Vũ không ngờ là Đào lại giống như là bản sao của Hoa đến thế. Vũ hỏi.

- Em có thể đi uống nước với anh được không...??

- Dạ, được. Em cũng có một vài chuyện muốn hỏi anh về chị của em...!!

- Nếu thế hai anh em mình đi thôi...!!

Đào nhẹ nhàng đáp.

- Vâng...!!

Trước khi đi Đào và Vũ còn nhìn lại ngôi mộ của Hoa thêm một lần nữa. Hai người đều có chung một niềm đau khi mất đi người thân yêu. Không khí buổi chiều làm cho mọi thứ ở đây thêm quạnh hiu, cơn mưa trút xuống bất chợt làm cho cảnh vật càng thêm thê lương. Nước mưa như những giọt nước mắt đang gột rửa đi những vết thương lòng của cả hai người. Vũ cởi chiếc áo khoác ở bên ngoài ra anh chàng dang rộng đủ che cho cả hai người. Vũ giục.

- Chúng ta chạy nhanh lên không ướt hết bây giờ...!!

Đào vuốt mắt giọt nước mưa trên mặt. Con nhỏ đáp.

- Vâng. Mình đi nhanh thôi anh....!!

Cả hai che chung một chiếc áo khoác cùng chạy thật nhanh ra cổng của nghĩa trang. Nhìn họ lúc này rất giống một cặp tình nhân. Bó hoa hồng nhưng mà Vũ để trên mộ của Hoa đang rung rinh trước gió, hình như phảng phất đâu đây có ai đó đang cười.

.....

Căn gác nhỏ mà Vân thuê là một căn phòng rộng chưa đầy 4 mét. Trong phòng Vân không bày biện gì nhiều chỉ có một ít quần áo ở trên mắc và vài quyển sách trên một chiếc bàn con. Giấy dán tường màu xanh nhạt do con nhỏ mua ở siêu thị của Vũ đem về dán. Khung hình của gia đình được Vân treo trang trọng trên tường. Con nhỏ giặt và lau chùi nó hàng ngày, đây là một cách làm vui đi nỗi nhớ nhà và nỗi nhớ gia đình của con nhỏ khi phải sống một mình.

Chiếc và ly màu đỏ được dựng gọn ở góc bên trái của căn phòng. Vân do lười nấu nướng nên bếp lúc nào cũng lạnh tanh. Chỉ có một đôi đũa làm bằng gỗ được tô son mài và hai chiếc bát con trên kệ. Vân do sống một mình nên con nhỏ chỉ mua độc nhất một chiếc nồi con. Có nấu nướng hay muốn ăn gì mà từ hai món trở lên. Vân phải nấu từng món ăn một trước. Phòng tắm dùng chung với mọi người trọ ở đây. Tuy hơi bất tiện nhưng cũng có cái hay của nó. Vân nhớ những hôm trời mưa, con nhỏ vừa bung chậu quần áo vừa chạy thật nhanh lên lầu vì sợ ướt.

Cuộc sống ở đây còn nhiều điều mới mẻ và có nhiều thứ mà Vân phải học. Vân đã quen với không khí ồn ào và nhiệt độ nóng bức ở trong phòng. Ở đây không có lúc nào được yên tĩnh, từ sáu giờ sáng hôm nay đến sáu giờ sáng hôm nay tiếng cười nói của mọi người xung quanh lúc nào cũng vang vọng lên. Lần đầu tiên đến ở con nhỏ gần như thức trắng đúng một tuần nhưng kể từ sau đó Vân ngủ như một con heo. Con nhỏ còn cảm thấy thiếu vắng nếu như không nghe tiếng cười trong trẻo và chất phác của những người lao động ở xung quanh đây.

Vân quen biết nhiều người và hay lên phòng của mấy chị công nhân chơi. Họ hay cho Vân quà và có nấu món gì ngon cũng bung cho con nhỏ. Tình cảm nồng nàn thấm thiết của những người đi làm ăn xa quê và thiếu vắng tình thân đã làm cho họ xích lại gần nhau hơn.

Nay phải xa họ làm cho Vân thấy nhớ và thấy yêu hơn căn phòng trọ của mình. Vân từng nghe nhà thơ Chế Lan Viên viết về điều này. Lúc đầu bạn có thể ghét và có thể không quen nhưng khi xa rồi mọi thứ lại trở nên thân thương và nhớ đến quặn lòng.

Vân đến vào buổi chiều nên mọi người đều đã đi làm hết cả. Vân không có cơ hội chào ai. Con nhỏ tự hứa với lòng là khi nào rảnh dỗi Vân sẽ quay về chào lại họ sau. Vân buồn rầu nhìn lại căn phòng trọ lần cuối. Con nhỏ thở dài bảo Duy.

- Không biết bao giờ em mới có thể quay lại đây...??

Duy bực mình hỏi.

- Em muốn quay lại đây lắm hay sao...??

- Tất nhiên rồi. Cuộc sống tự lập bao giờ cũng thú vị hơn...!!

Duy gõ đánh cốp một cái vào đầu của Vân. Anh chàng gắt.

- Em có bị điên không hả. Sao ở khách sạn sung sướng và đầy đủ tiện nghi không muốn mà lại muốn đến khu ổ chuột này ở là sao...??

Vân chán nản bảo.

- Ở khách sạn em không quen. Em chỉ muốn ở một nơi yên tĩnh và thoải mái mà thôi...!!

- Hay là anh thuê cho em một căn biệt thự để em sống ở đó nhé...!!

Vân lắc đầu nói.

- Nếu thế em lại càng không muốn. Làm như thế kì lắm...!!
- Có gì đâu mà kỳ. Em không thích thì chuyển chỗ ở có sao đâu...!!
- Thôi chúng ta dẹp chuyện này sang một bên đi. Anh có muốn đi chơi ở đâu không...??
- Anh vừa mới sang đây nên không biết nhiều chỗ. Chắc là anh phải nhờ em làm hướng dẫn viên du lịch...!!

Vân phì cười nói.

- Anh nhờ nhầm đối tượng rồi vì chính em cũng là người lạ ở đây. Mặc dù ở đây đã lâu nhưng em không có thời gian đi khám phá xung quanh....!!
- Vậy em có gợi ý gì không...??

Vân nắm lấy tay của Duy lắc lắc con nhỏ vô tư hỏi.

- Hay chúng ta đi nhà sách nhe anh. Đã lâu rồi em không đến đó...!!

Chưa bao giờ Duy thấy Vân gần gũi như thế này. Anh chàng dịu dàng hỏi.

- Em muốn đến đó thật à...??
- Vâng...!!
- Nếu thế chúng ta đi thôi...!!

Con đường dẫn vào phòng trọ của Vân nhỏ hẹp nên chiếc xe ô tô màu đen bóng của Duy không thể đi vào. Anh chàng bảo anh tài xế đợi hai người ở ngoài. Vân sắp xếp hết tất cả quần áo, mấy cuốn sách và khung hình vào va ly. Vân mải mê đôi đũa và hai cái bát con. Con nhỏ ngượng ngập hỏi Duy.

- Em phải làm gì với chúng đây...??

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

- Còn làm gì nữa. Em nên bỏ chúng lại em cầm theo làm gì...!!

Vân thì thầm bảo.

- Tam biệt nhé. Hy vọng người chủ sau sẽ đối xử tốt với các em...!!

Căn phòng tràn ngập kỷ niệm. Từ chiếc bát, cái nôi, đôi đũa, chiếc chiếu trúc, chăn màn được Vân gấp gọn để ở một góc. Con nhỏ quyến luyến không muốn xa nó. Vân chán nản kéo va ly ra cửa. Trước khi đi Vân còn quay lại nhìn thêm một lần nữa. Duy nắm bàn tay của Vân lôi đi. Anh chàng giục.

- Em đừng buồn. Rồi em sẽ có cơ hội quay lại đây thôi...!!
- Em biết là thế nhưng mà phải xa nó em không nỡ. Hay là anh cho em về đây sống nhé....!!

Duy cúi tiết gắt.

- Em có bị điên không hả. Đi nhanh lên...!!

Duy khép cửa căn phòng trọ của Vân lại. Anh chàng bảo.

- Em có lê nôi chiếc va ly không. Nếu không để anh lôi hộ cho...??
- Không cần đâu anh. Em có thể tự làm được vì nó cũng không nặng lắm...!!

Duy quan sát cảnh vật xung quanh nhà trọ. Đây phải gọi là một khu ổ chuột theo đúng nghĩa đen của nó. Những mái nhà cấp bốn thấp và bé nhỏ được xây tạm bợ dùng cho khách đến thuê ở. Nước mưa làm cho sân bị úng nước. Bọn trẻ con trong xóm đang nghịch ngợm và đang vầy nước. Chúng nó thả những chiếc thuyền giấy trên vũng nước đục ngầu đất, mặc kệ bị mẹ và bố rầy la.

Duy chưa bao giờ được nhìn thấy những cảnh như thế này ở trong đời. Anh chàng hiếu kỳ quan sát những tấm mái tôn bị bào mòn theo thời gian nên bị gãy nát và bị thủng đôi chỗ. Duy không hiểu tại sao người ta có thể sống và sinh hoạt trong những căn nhà bé tí tẹo như thế kia.

So với cuộc sống xa hoa của Duy thì những người sống ở đây khổ sở quá. Anh chàng thờ dãi hỏi Vân.

- Tại sao em không thuê một căn phòng trọ nào tử tế hơn chỗ này mà ở có phải hơn không...??

Vân giải thích.

- Tuy hơi khổ cực một chút nhưng em có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền vì giá thành ở đây không đắt lắm...!!

- Anh thấy chẳng yên tâm chút nào cả, nhìn những căn phòng như sắp bị đổ kia xem, kỹ thuật xây dựng kém quá, chưa hết anh đi trên cầu thang mà cảm tưởng như đang bị động đất...!!

Vân phì cười trêu Duy.

- Anh làm sao mà hiểu được. Sống ở đâu thì quen ở đấy thôi. Anh mau về khách sạn của anh đi công tử...!!

Duy cóc cho Vân thêm một cái nữa. Anh chàng đe dọa.

- Em mà gọi anh thêm một lần là "công tử" nữa là chết với anh...!!

Vân nhăn nhó xoa vào chỗ đau. Con nhỏ phồng mồm lên cãi.

- Em nói có gì là sai đâu mà anh lại đánh em...??

- Em cứ thử ở vào hoàn cảnh của anh đi rồi biết...!!

Mấy cô đi bán rau ở chợ mỉm cười chào hỏi Vân. Con nhỏ lễ phép chào hỏi lại. Họ tò mò nhìn chàng trai đi cùng với Vân. Họ muốn hỏi con nhỏ đó là ai nhưng lại ngại không dám. Vân biết họ muốn hỏi con nhỏ về mối quan hệ của Duy với Vân lắm. Mặc dù miệng của họ nói chuyện và hỏi Vân nhưng ánh mắt của họ đang nhìn cả về phía của Duy.

Duy thấy họ nhìn mình chằm chằm không ngượng ngùng gì cả. Anh chàng cảm thấy gai cả người. Duy hỏi thúc Vân.

- Chúng ta đi thôi...!!

Vân vẫy tay chào tạm biệt họ. Duy bỏ đi trước. Vân lảo đảo theo sau. Lúc này hai người mang hai tâm trạng và hai suy nghĩ khác nhau. Duy lo lắng vì từ lúc Tuấn Anh sang đây, anh ta đã có một thái độ để ý đặc biệt đến Vân. Duy thờ dãi vì trong lòng của anh chàng đang dối như tơ vò. Duy không biết phải làm gì vào lúc này.

.....

Con đường trải nhựa ngập đầy đất đá. Vân kêu khổ vì đôi giày của con nhỏ cứ bị tuột lên tuột xuống. Vân dựng va ly vào tường bao loan. Con nhỏ cúi xuống buộc lại dây giày cho chặt. Con đường này chỉ đủ cho hai chiếc xe máy và một chiếc xe đạp tránh nhau. Duy rùng mình nghĩ đến cảnh Vân đi làm hay đi chơi về khuya một mình. Con nhỏ không sợ bị ai đó trấn lột hay giờ trở đời bại hay sao.

Vân thấy khuôn mặt đầy nghiêm trọng của Duy. Vân tò mò hỏi.

- Anh bị làm sao thế...??

- Anh đang nghĩ về trường hợp xấu nhất xảy ra với em khi em sống ở đây...??

Vân trấn an.

- Anh đừng lo. Anh không để ý thấy có một đồn cảnh sát gần con đường mà chúng ta vừa đi qua khi đi vào đây hay sao...??

- Anh vẫn biết là thế nhưng liệu em có kêu lên nổi không khi tên cướp bất tình linh bịp miệng của em từ phía sau...!!

Vân hơi ớn khi hình dung ra cái cảnh đó. Đây là điều mà con nhỏ chưa bao giờ nghĩ tới và cũng chưa bao giờ nghĩ ra. Vân vẫn sống vô tư như cái bản tính vốn có của con nhỏ. Có lẽ nhờ thế mà con nhỏ sống yên ổn đến bây giờ.

Hai bức tường bao loan làm cho con đường bị thu hẹp nhỏ lại. Đây là một ngõ hẻm dài khoảng năm trăm mét, có hai cây cột điện được đặt và chia đều ra làm đôi. Vào ban đêm hai cái bóng đèn to được bật lên nên con đường lúc nào cũng sáng trưng. Vân hay cùng mấy chị ra ngoài ngõ nói chuyện những khi bị mất điện hay đi hóng gió. Cạnh đây có một công viên nhỏ. Vân khám phá ra nó không lâu. Con nhỏ thích thú mang sách và kẹo mút ra đó vừa đọc

sách vừa nhắm nháp vị ngọt của kẹo khi nó tan trên đầu lưỡi. Vậy yêu thích và muốn ăn mọi loại kẹo. Thu thường hay gọi Vân là kẹo mút, đó là biệt danh của con nhỏ khi ở nhà.

Tuy bị gọi là ỏ chuột nhưng vệ sinh ở đây rất sạch sẽ. Cảnh vật không được thoáng đãng và đẹp mắt lắm. Trên sân bày la liệt toàn xe là xe. Mùa mưa và mùa nắng làm cho những tấm bạt thêm đất giá, chúng được phủ kín và che xe suốt ngày đêm. Đứng từ căn gác nhỏ của Vân nhìn xuống chỉ thấy một màu trắng phủ khắp xung quanh. Chiếc sân được dành sẵn một lối đi ở giữa, còn xung quanh dựng toàn xe. Vân không có xe đạp nên con nhỏ không phải quan tâm đến chuyện phải chiếm cho mình một chỗ và nom nớp lo sợ phải khóa xe.

Vân lơ đãng nhìn cây xoài rũ xuống ở nhà bên cạnh chiếc tường bao loan. Vân chưa bao giờ nhìn thấy chủ nhân của ngôi nhà ba tầng mở cánh cổng màu xanh ra. Vân được chị nhân công cho biết ông ta là chủ tịch của phường. Diện tích đất trong nhà ông rộng rãi đến nỗi có thể xây dựng thêm mấy căn nhà ba tầng nữa. Trong vườn của ông ta trồng rất nhiều cây trái. Vân nhìn từng cây chuối, cây cam, cây xoài, cây táo xum xuê trĩu quả. Con nhỏ thấy nước dãi của mình đang tuôn cả ra ở trong miệng.

Những buổi chiều không phải làm gì Vân hay đứng lặng ở trên lầu nhìn sang. Vân ước một ngày có thể được vào thăm khu vườn của ông chủ tịch nhưng xem ra đó là điều không thể. Vân luôn lơ đãng và không chịu quan sát khi đi đường mà ánh mắt cứ nhìn đi đâu đó nên con nhỏ bị một thanh niên va vào người.

Anh ta trừng mắt quát.

- Con nhỏ này. Cô đi đứng như thế hả...??

Anh ta là một thanh niên khoảng 22 -25 tuổi, tóc muối tiêu, ánh mắt lảo liên, chiếc mũi gãy, trên má trái của anh ta có một cái sẹo nhỏ, quần áo ăn mặc y như một tên bụi đời chính cống. quần bò rách gối, bạc thếp, anh ta mặc một chiếc áo giả da cũng đã cũ nát.

Anh ta nhìn sững Vân rồi giật mình hỏi.

- Cô tên là gì...??

Vân kinh ngạc vì tên này làm cho con nhỏ khiếp sợ quá. Vân run rẩy nghĩ.

- Tên này chắc là đầu gấu chính cống đây. Mình nên tránh xa anh ta ra thì hơn...!!

- Em xin lỗi...!!

Tên đi cùng với anh ta cũng có ngoại hình và tướng tá không kém. Anh ta xăm mấy hình con rồng và con hồ ngoằn ngoèo trên hai cánh tay rám nắng được lộ ra do anh ta mặc một chiếc áo ba lỗ màu đen. Anh ta mặc một chiếc quần kiểu lính ngự màu xanh, chỉ khác một điều là khuôn mặt của anh ta dễ nhìn và ánh mắt không gian ác như tên kia mà thôi.

Bọn chúng nhìn Vân không chớp. Bọn chúng nhìn Vân vì Vân đẹp, đúng là Vân đẹp thật nhưng cái làm cho bọn chúng chú ý vì Vân chính là cô gái mà bọn chúng đang cần tìm theo lệnh của đại ca Dũng. Chúng đã săn tìm và ngồi rình mò trước cửa siêu thị của Vũ hai hôm nay mà không thấy. Trời xui đất khiến thế nào, chúng lại gặp được Vân ở khu ỏ chuột này.

Duy đi trước, anh chàng đang tập trung suy nghĩ nên không để ý đến Vân nhiều. Đến khi nghe tiếng quát của tên kia. Duy mới giật mình quay lại. Thấy Vân bị hai tên du côn vây vào giữa. Duy lo sợ chạy đến hỏi.

- Các anh đang làm gì thế...??

Vân bị bọn chúng dọa đến nỗi con nhỏ sợ xanh cả mặt, mồ hôi ứa hết cả ra trán. Vân không chịu nổi mùi thuốc lá do tên kia xả ra. Vân ấp úng gọi Duy.

- Anh...anh...!!

Con n hỏ hoảng hốt nên thốt cũng không nên lời nữa. Duy đứng chắn trước mặt của Vân. Anh chàng lạnh lùng nói.

- Các anh muốn gì...??

Bọn chúng quan sát Duy từ đầu đến chân. Thấy Duy chỉ là một tên nhóc 17, 18 tuổi, từ quần áo, tóc tai và đôi giày mà Duy đang đi. Chúng phán đoán Duy là một công tử con nhà giàu, đẹp trai phong độ nhưng dám giầy vào bọn chúng là không xong.

Tên mặc quần bò hát hàm bảo Duy.

- Tao muốn nói chuyện với con bé kia...!!

- Cô ấy quen biết với anh hay sao mà anh đòi nói chuyện với cô ấy...??

Vân ấp úng nói.

- Em không hề biết họ. Đây chỉ là lần đầu tiên em gặp họ mà thôi...!!

Duy nghiêm nghị.

- Anh đã nghe cô ấy nói rồi đấy. Cô ấy không có gì cần nói với hai anh cả...!!

Tên mặc quần kiêu lính ngự ung dung cười bảo.

- Mặc kệ em có muốn hay là không. Bọn anh vẫn có chuyện cần bàn với em một chút...!!

Duy không muốn đôi co với bọn đầu đường xó chợ nên anh chàng lòi Vân đi. Hai tên kia đầu buông tha cho Vân dễ dàng thế, bọn chúng phải khó khăn và cực nhọc lắm mới gặp được Vân ở đâu nên bằng mọi cách bọn chúng cũng phải moi được tin tức gì từ con nhỏ và dẫn mặt cảnh cáo con nhỏ.

Một tên đứng chắn ở đằng trước còn tên kia đứng chắn ở đằng sau. Duy cố kìm nén tức giận hỏi.

- Chúng tôi có gây thù chuốc oán gì với anh đâu mà hai anh cản đường chúng tôi làm gì...?

- Chú em không làm gì bọn anh cả nhưng cô gái này thì khác. Cô ta đụng vào người không nên đụng nên cần phải dạy bảo một chút...!!

Duy thấy lòng bùng hết cả lỗ tai. Tuy Duy biết Vân là một cô gái thẳng tính, hiếu động và có tính không sợ trời không sợ đất nhưng đi giày và gây thù với bọn xã hội đen thì đó là điều mà anh chàng không bao giờ tưởng tượng nổi. Vân há hốc mồm ra vì sững sốt tột độ. Con nhỏ lấp bắp hỏi.

- Anh...nói gì em không hiểu...??

Tên kia khoanh tay trừng mắt gần từng tiếng.

- Lẽ ra điều này em phải rõ hơn bọn anh chứ. Em làm gì mà không nhớ hay sao...??

Vân đứng bất động trong mấy phút. Con nhỏ không tài nào nhớ nổi là đã gặp bọn này ở đâu và làm gì khiến cho bọn này phật lòng đến nỗi bị bọn chúng tìm cách trả thù như hôm nay.

- Em xin lỗi nhưng đây là lần đầu tiên em gặp hai anh nên em nghĩ có lẽ hai anh tìm nhầm người rồi....!!

Tên mặc quần bò rút một tấm ảnh trong túi áo ra. Do bọn chúng lãnh nhiệm tìm thông tin về Vân nên lúc nào ảnh của con nhỏ cũng được bọn chúng mang bên người. Sau khi so sánh cô gái ở trong ảnh với Vân. Chúng gật gù vì hoàn toàn trùng khớp, vậy là không hề có sự nhầm lẫn nào ở đây. Duy thấy Vân đứng sang bên cạnh. Sự tức giận của anh chàng đã lên đến đỉnh điểm. Duy nhếch mép hỏi.

- Các anh có định nhường đường cho chúng tôi đi không...??

Tên quần bò nhặt nhều nói.

- Xin lỗi. Anh mày không thể dễ dàng cho hai người đi bỏ đi như thế được...!!

Duy bẻ các khớp ngón tay kêu răng rắc. Anh chàng hất hàm hỏi.

- Vậy là hai anh muốn đánh nhau...!!

Vân sợ hãi nín lấy cánh tay của Duy. Con nhỏ khuyên.

- Bỏ đi anh. Chúng ta nên đi thì hơn...!!

Mặc dù đây là ngõ hẻm nhưng cũng có người đi qua kẻ đi lại. Hai tên kia thấy ra tay vào lúc này không hay vì chỉ cần Vân kêu lên là bọn cảnh sát ở đồn bên cạnh đường sẽ phóng sang đây bắt bọn chúng. Chúng đành nín nhịn chờ cơ hội sau.

Vân run run dựa vào Duy. Đôi chân của Vân rã cả ra con nhỏ tí nữa là khụy xuống. Đây là lần đầu tiên trong đời Vân mới cảm thấy sợ hãi như thế này. Duy vỗ nhẹ vào bàn tay của Vân. Anh chàng an ủi.

- Không sao đâu em. Mọi chuyện đã qua cả rồi...!!

Con nhỏ cười mếu xệch.

- Em hãi quá anh ạ. Không ngờ em sống ở đây gần nửa tháng mà lần đầu tiên em mới gặp phải tình huống này...!!

Duy quay lại nhìn hai tên ban nãy. Duy thấy bọn chúng đang nhìn Vân và Duy. Chúng đang thì thầm bàn tán to nhỏ điều gì đó. Duy thấy lo lắng và bất an cho Vân. Duy cảm nhận trong chuyện này có chuyện gì đó không được ổn lắm. Theo óc suy đoán của Duy. Nếu chỉ là va chạm bình thường đối với bọn xã hội đen đúng là khó chịu và khó mà tha thứ thật. Bọn chúng sẽ chửi và đánh người va vào bọn chúng. Nhưng tại sao chúng lại lòi một tấm ảnh và sầm xoi nhìn kỹ Vân làm gì. Không lẽ con nhỏ này đã làm gì mà bọn kia cần phải xử và muốn làm hại con nhỏ.

Duy lăm lăm nói.

- Mình nhất định phải điều tra kỹ chuyện này và cho người bảo vệ Vân khi con nhỏ đi ra đường. Bây giờ mình thấy nguy hiểm đang rình rập ở khắp mọi nơi...!

Nhà sách mà Vân và Duy đến là một nhà sách to nhất của thành phố. Nhà sách được chia làm ba tầng. Tầng một bán sách, tầng hai bán tạp hóa. Tầng ba bán quần áo và những thứ linh tinh. Vân không có ý định mua sắm gì ở đây. Con nhỏ chỉ muốn chọn vài cuốn sách về nhà đọc.

Vân hít lấy hương thơm nồng nồng của những cuốn sách mới được in và mới được xuất bản. Vân quan sát xung quanh. Ở đây tràn ngập người và người, già trẻ, gái trai đều có. Họ đa số đến đây để đọc sách và mua hàng hóa là chính. Nhìn mấy đứa trẻ con đang ngồi la liệt ở dưới đất để đọc truyện. Vân hứng thú hỏi Duy.

- Anh có muốn đọc truyện tranh không...??

Duy phì cười hỏi lại.

- Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi mà còn thích truyện của con nít thế...??

- Em nghĩ điều này đâu quan trọng về tuổi tác. Mai sau dù em có già em cũng đọc truyện tranh và sách cho thiếu nhi như thường...!!

Duy lắc đầu không nói gì. Anh chàng bảo Vân.

- Em cứ đọc đi nhé. Anh ra đằng kia tìm mấy cuốn sách về kinh tế...!!

- Vâng. Anh cứ đi đi. Lúc nào anh muốn về nhớ gọi cho em đấy...!!

- Anh biết rồi...!!

Tầng hai của nhà sách khá rộng. Vân ước lượng có khoảng hơn năm mươi kệ sách được trưng bày những kiểu sách thuộc nhiều thể loại khác nhau. Đầu tiên Vân lướt qua kệ sách truyện tranh. Con nhỏ khó khăn lắm mới chen chân vào nổi. Vân bị một thằng nhóc to béo va vào người. Nó cười toe nói.

- Em xin lỗi...!!

Vân mỉm cười bảo.

- Không sao...!!

Vân căng mắt đọc những tựa đề truyện được in nhỏ xíu ở gáy của những cuốn truyện. Truyện tranh thường mỏng và to chỉ bằng một phiến lá nhỏ nên rất khó theo dõi. Con nhỏ hứng thú chọn mấy cuốn "Thần đồng đất Việt" và mấy cuốn truyện tranh "Thám tử lừng danh Conan".

Xong đâu đấy Vân tìm đến kệ sách văn học. Có nhiều sách mới được xuất bản quá. Vân lại không có thời gian nên con nhỏ chỉ chọn những cuốn sách mỏng. Vân hâm mộ "Harry Potter". Vân muốn mua lắm nhưng sợ không mang theo đủ tiền. Vân biết là Vân muốn mua bao nhiêu Duy cũng vui lòng trả cho mình. Nhưng con nhỏ không thích mang ơn và mắc nợ như thế. Vân tiu nghỉu nghĩ.

- Khi nào mình lĩnh lương mình sẽ mua một đồng về đọc cho đã...!!

Đứng cạnh Vân là một cô gái nhỏ nhắn tóc vàng được uốn quăn như mì tôm. Trên trán của cô ta đang đeo một chiếc kính mát màu đen. Trông phong cách ăn mặc của cô ta. Vân đánh giá cô ta là một cô gái ăn mặc sành điệu và thời trang. Nhìn cũng ra dáng con nhà giàu.

Vân chán nản định bỏ đi sang kệ sách khác. Duy mỉm cười hỏi.

- Em thích cuốn sách này à...??

Cả cô gái kia và Vân đều ngược lên nhìn Duy. Vân bối rối nói.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Anh chọn được cuốn nào cho mình chưa...??

Duy lắc đầu. Mặc dù đã xem qua vài cuốn sách, Duy thấy nó không có gì là đặc sắc lắm. Cái mà Duy cần bây giờ là những cuốn sách được viết một

cách chuyên sâu và có một cái nhìn toàn diện về vấn đề kinh tế toàn cầu, không phải là những thứ được nói chung chung không thể áp dụng trong một trường hợp cụ thể nào cả.

Duy không phủ nhận mỗi cuốn sách và mỗi cách nghĩ riêng tư của một tác giả đều có cái hay và đều có cái dở điều này còn tùy thuộc vào suy nghĩ và đánh giá của độc giả nữa. Con người là một cuốn sách khó đọc. Càng tìm hiểu ta càng thấy mình chẳng biết gì cả. Ngay cả một cô gái đơn giản và đôi khi hành động một cách bông bột và ngốc nghếch như Vân. Duy cũng phải thốt lên rằng cô ấy cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài. Đó là lí do vì sao thượng đế đã bẻ đôi hai nửa ra làm hai để người kia phải đi tìm lại một nửa của mình. Có lẽ cái hay của người này sẽ bù cho cái dở của người kia. Không ai sinh ra trên đời này là người vô dụng hết, chỉ là họ không biết họ đặc biệt ở chỗ nào thôi.

Duy cầm cuốn sách "Harry Potter" lên. Duy đọc lướt qua tựa đề và giới thiệu sơ qua về tác giả. Duy không có hứng thú đối với văn học mang tính chất thần thoại và xa rời cuộc sống thực tế. Vân tò mò hỏi.

- Anh có bao giờ đọc nó không...??

- Không, anh không có thời gian mà nếu có anh chỉ chọn mấy cuốn sách trinh thám mang tính chất suy diễn và đòi hỏi vận dụng trí óc thôi...!!

Vân ngán ngẩm nói.

- Em thấy đầu óc của anh như một con rô bốt vậy. Nếu đã giải trí phải cho ra giải trí chứ...!!

- Mỗi người có những sở thích khác nhau đúng không em. Với anh đọc những cuốn sách đòi hỏi phải suy luận và vận dụng trí não cũng là giải trí rồi...!!

- Ra là thế. Em thì ngược lại. Em thích đọc truyện hài và mang tính chất bay bổng thần thoại, thoát xa khỏi cuộc sống phàm tục. Lúc đó trí óc của em sẽ bay bổng theo từng trang truyện...!!

Duy che miệng lại, anh chàng khẽ e hèm một tiếng. Nhìn khuôn mặt mộng mơ và đang mơ màng của Vân. Duy không nhịn được cười, anh chàng bật cười nói.

- Anh cứ tưởng người như em thì thích những câu chuyện kiếm hiệp hay là giả sử chứ. Không ngờ em lại lãng mạn và có óc tưởng tượng phong phú như thế...!!

Hai người bàn qua bàn lại làm cho mấy độc giả ở xung quanh chú ý. Họ nhìn Vân và Duy một cái rồi cầm cúi xuống trang sách của mình. Vân ngại ngùng nhìn mọi người xung quanh. Con nhỏ thấy mình và Duy đang làm phiền cảm hứng đọc sách của họ. Vân hỏi.

- Anh có muốn mua gì nữa hay không. Nếu không em và anh lên lầu ba nhé...??

Duy nhìn cuốn sách "Harry Potter" trên tay. Trong óc của anh chàng lóe lên một suy nghĩ. Duy gạt đầu bảo Vân.

- Em cứ lên trên đó trước đi. Anh còn phải mua một cây bút...!!

Vân ngập ngừng không muốn đi. Con nhỏ sợ nếu tách xa nhau quá lúc nữa sẽ khó tìm. Duy trấn an Vân.

- Em đừng lo. Nếu không thấy nhau, chúng ta còn có điện thoại đúng không...??

Vân cười toe bả.

- Vâng. Em đi đây...!!

- Ừ. Em đi đi...!!

Vân bỏ đi lên lầu ba. Con nhỏ định mua một cái kẹp tóc. Duy hỏi cô gái bên cạnh.

- Chị làm ơn cho em hỏi sách "Harry Potter" có tất cả bao nhiêu tập...??

Chị kia được một anh chàng đẹp trai và nam tính hỏi nên bối rối trả lời.

- Hình như bảy tập thì phải...!!

- Em cảm ơn chị...!!

Chị nhẹ nhàng bảo.

- Không có gì...!!

Duy mỉm cười, anh chàng mua tất cả bảy tập truyện "Harry Potter". Ở đây chỉ có hai cô gái ngồi ở quầy thu ngân. Cô ta kinh ngạc vì chưa có ai mua một lúc bảy tập truyện như Duy. Thông thường độc giả chỉ mua từng cuốn một. Duy lờ đi ánh mắt tò mò và có chút hiếu kỳ của cô gái. Sau khi trả tiền. Duy hỏi.

- Chị làm ơn cho em hỏi. Ở đây có dịch vụ gói quà không...??

- Có. Em đi xuống lầu rồi phải là tới...!!

- Em cảm ơn chị...!!

- Không có gì...!!

Duy đi xuống lầu. Anh chàng phải hỏi thêm hai lần nữa mới đến được quầy gói quà. Lầu một của nhà sách hay còn gọi là tầng trệt được chia ra làm đôi. Ở giữa là lối đi dành cho người đi bộ, người đi xe đạp và người đi xe máy vào gửi ở xe ở bên trong. Bên tay phải được tận dụng và sắp xếp để bán sách giáo khoa, còn bên trái bán thực phẩm như bánh kẹo, bút, vở và những thứ linh tinh khác. Duy thấy nhà sách này bày bán và sắp xếp mọi thứ lung quá làm cho khách hàng khi đến đây khó mà tìm được nơi cần đến.

Vân bị hai bóng đen bám theo. Con nhỏ còn mãi chọn đồ nên không hay mình bị theo dõi từ nãy đến giờ. Bọn chúng lén lút chụp ảnh của Vân vào điện thoại. Vân say sưa nhìn ngắm mấy con gấu bông dễ thương. Vân cái gì cũng muốn mua, chỉ cần nhìn chúng dễ thương thôi là Vân đã xà xuống nhìn ngắm vuốt ve. Con nhỏ biết dù có muốn mua Vân cũng không đủ tiền chỉ sờ ngắm cho thỏa mà thôi. Vân chọn cho mình một cái nơ buộc tóc màu xanh.

Lầu ba này đông khách hơn hai lầu kia vì đây là thiên đường của phụ nữ. Họ tranh nhau chọn quần áo và những thứ linh tinh khác rồi kéo nhau vào phòng thử. Vân bật cười nghĩ.

- Mình là một con nhỏ lười biếng. Dù có đi lựa đồ cho bản thân mình cũng không muốn đi...!!

Ở giữa căn phòng đặt một tủ kính dài chứa đầy quần áo giảm giá. Ở đây có khoảng hơn hai chục kệ quần áo được mắc cẩn thận trên những chiếc móc đen bằng nhựa. Vân không có hứng thú với những bộ quần áo con nhỏ chỉ muốn xem mấy cái dây buộc tóc và mấy cái dây đeo điện thoại mà thôi.

.....

Vân chọn lựa thật kỹ. Cuối cùng con nhỏ chọn một dây đeo màu đen có hình một chú chuột mickey thật dễ thương được đeo ở giữa. Vân sung sướng nói.

- Chắc là anh ấy sẽ thích lắm đây...!!

Vân giật mình lắm lắm.

- Mà mình có định tặng cho hán đâu chỉ là mình buột miệng nói như thế thôi...!!

Trên môi của Vân khẽ nở một nụ cười, ánh mắt mơ màng và khuôn mặt như đang bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng. Con nhỏ mặc dù cố giấu lòng nhưng càng ngày Vân càng nghĩ về Duy nhiều hơn.

Vân tính tiền hai cuốn truyện tranh và sợi dây móc treo điện thoại. Vân mua một tờ giấy dán màu vàng hình cánh bướm và một hộp dùng làm gói quà. Con nhỏ hồi hộp dứt tất cả vào một cái túi. Vân dự định khi nào trở về nhà Vân sẽ gói lại rồi tặng cho Duy sau.

Cách Vân hai mươi bước là hai tên thanh niên lúc nãy. Để Vân và Duy khỏi nhận ra chúng. Chúng đội một cái mũ che gần kín mặt. Hai tên kia chụp được khoảng hơn mười tấm ảnh của Vân. Chúng cũng chụp luôn ảnh của Duy. Chúng muốn biết Duy và Vân có quan hệ gì. Khi Duy và Vân lái xe đi chúng cũng phóng xe máy theo. Chúng lượn lờ qua mấy con đường cuối cùng cũng đến nhà sách này. Chúng quyết tâm trong ngày hôm nay chúng phải điều tra cho ra nơi ở của Vân, con nhỏ đang làm gì và những nơi Vân hay đến là những chỗ nào.

Vân vẫn không biết gì cả. Vân cặm cụi ngồi chọn cho mình một cái ghế nhựa trông cạnh hành lang. Âm nhạc phát ra từ chiếc loa làm cho Vân nhức nhối khó chịu. Con nhỏ chỉ thích nhạc trữ tình còn nhạc Vũ trường hay nhạc Rock, Vân cảm thấy nghe như búa bổ vào tai. Vân cẩn thận đặt móc khóa vào hộp quà. Sẵn cuộn băng dính Vân quấn nhẹ vài vòng xung quanh mép của nó. Vân ngắm nghía con nhỏ cảm thấy vẫn còn chưa hài lòng, hình như còn thiếu cái gì đó. Vân gắn lại chiếc nơ cho ngay ngắn.

Trên ánh mắt của Vân hiện lên ánh nhìn tinh nghịch. Vân bật cười viết tên lên tấm thiệp và một dòng chúc rất ngô nghê là "Chúc anh sống vui vẻ và sớm tìm được một nửa của mình". Vân cảm thấy có chút ghen tị và khó chịu khi nghĩ đến lúc phải chia tay và kết thúc giao ước với Duy trong vòng ba tháng nữa. Vân không muốn Duy có quan hệ với các cô gái khác. Con nhỏ chán nản vứt bỏ tấm thiệp vào thùng rác. Vân không hiểu tại sao bây giờ lại cảm thấy khó chịu và bức mình đến thế. Vân lắm lắm.

- Tại sao mình lại ghen tị với cô gái sau này được Duy yêu, không lẽ mình đã thích anh ấy rồi. Không lẽ nào, mình không thể thay đổi suy nghĩ về anh ấy nhanh như thế được. Chỉ vừa mới làm bạn tốt của nhau trong vòng có hai ngày thôi mà...!!

Trên xe trở về nhà cả Vân và Duy đều ngượng ngùng. Vân bức mình vì không khí ngượng ngập xung quanh. Con nhỏ cứ lén nhìn Duy mãi. Vân không tìm ra lí do gì để tặng quà cho Duy cả. Cuối cùng con nhỏ đành nói.

- Em biết hơi đường đột nhưng em muốn tặng cho anh một món quà coi như đánh dấu tình bạn tốt của hai chúng ta...!!

Duy kinh ngạc vì không ngờ con nhỏ cũng có suy nghĩ giống như mình. Vân đưa nó cho Duy. Vân đỏ bừng mặt quay đi chỗ khác. Duy sung sướng và hạnh phúc nhận món quà từ tay của Vân. Anh chàng tò mò hỏi.

- Liệu anh có thể biết em mua quà gì cho anh được không...??

Vân càng đỏ mặt hơn. Con nhỏ lúng túng thấy rõ.

- Lúc nào anh về phòng rồi hãy mở...!!

Duy chăm chú nhìn món quà nhỏ xinh được gói bằng một chiếc nơ màu hồng. Duy chưa bao giờ nhận được món quà nào có ý nghĩa và mong đợi như thế này. Anh chàng nâng niu nó như báu vật. Phải chăng những món quà dù nhỏ nhoi do người mà ta thích tặng thì đều đáng quý và đều đáng yêu.

Duy cũng ngưng ngưng đưa cho Vân một túi sách màu trắng hơi nặng. Anh chàng bối rối nói.

- Anh thấy em thích truyện "Harry Potter". Anh không biết là em đọc đến tập nào nên anh đã mua tất cả cho em bảy tập. Anh hy vọng là em thích...!!

Vân đỏ bừng mặt nhìn Duy. Hai ánh mắt gặp nhau rồi vội quay đi hướng khác. Vậy là Duy và Vân đều có suy nghĩ muốn tặng quà cho đối phương. Vân thấy hơi tiếc tiền. Chúa ơi chỉ cần mua một tập thôi, tại sao anh ấy lại mua những bảy tập làm gì.

- Không cần phải mua nhiều như thế đâu. Em đã đọc được gần hết rồi...!!

- Anh biết nhưng mà em giữ nó làm kỷ niệm đi khi nào em thấy nhớ thì lôi ra mà đọc....!!

- Anh đúng là người hoang phí...!!

Duy bực mình hỏi Vân.

- Em mà nói anh một lời nào như thế nữa là anh sẽ thu hồi lại món quà anh vừa tặng cho em đó....!!

Vân ôm và giữ nó thật chặt con nhỏ vênh lên cái.

- Có ai tặng quà mà đòi lại như anh không. Đã cho người ta rồi thì không được đòi lại chứ...??

Duy phì cười bảo.

- Đó là do em chê anh hoang phí còn gì....??

- Nhưng mà em nói đúng có sai đâu...!!

- Em còn cãi nữa hả. Đưa đây...!!

Duy giả vờ giật lấy cái túi màu trắng trong lòng của Vân. Con nhỏ giữ thật chặt rồi chuyển sang bên cạnh. Duy chồm qua người của Vân, mục đích của anh chàng chỉ là trêu đùa thôi nhưng đúng lúc chiếc xe phanh gấp và dừng đột ngột làm cho Duy ngã đè lên người của Vân, con nhỏ sợ Duy ngã nên theo phản xạ Vân dang rộng vòng tay kéo Duy thật mạnh vào lòng của mình.

Đây là một tình huống không phải là oái oăm nhất của Vân và Duy vì dù sao họ cũng ngã đè lên nhau một lần ở trong phòng tắm rồi. Điều khách biệt duy nhất là lần này Vân ôm chặt lấy Duy chứ không phải Duy ôm chặt lấy Vân.

Anh chàng tài xế quanh quòng định hỏi hai người có sao không nhưng trông thấy cảnh ôm ấp của hai người. Anh vội quay lên và trên môi hé một nụ cười.

Vân ngại ngần buông tay ra khỏi người của Duy. Con nhỏ quay mặt đi hướng khác mà không dám nhìn vào mặt và ánh mắt của Duy nữa. Duy cũng ngại ngần không kém gì Vân. Hai trái tim đập thật nhanh ở trong lồng ngực. Xe ô tô phanh gấp làm cho túi quà của Vân và Duy rơi cả xuống sàn xe.

Cả hai trở về khách sạn trong trạng thái chơi vui và một nụ cười ở trên môi. Mọi người trong gia đình nhìn hai đứa trẻ với ánh mắt hiếu kỳ và tò mò. Vân và Duy không dám nhìn nhau trong bữa ăn tối. Cả hai im lặng và cố nuốt cho nhanh rồi về phòng. Duy muốn nhanh biết Vân tặng gì cho mình còn Vân muốn nhanh được đọc lời đề tặng của Duy ở trên bì sách.

Cả ngày hôm nay Tuấn Anh không có cơ hội gần gũi và nói chuyện với Vân vì con nhỏ bận đi với Duy suốt ngày cả Đào cũng không thấy đâu. Hấn cảm thấy bức bối và khó chịu, mẹ của hấn không để cho hấn yên. Bà ta lúc nào cũng nhắc đi nhắc lại cho hấn nhớ những dự định, mục đích và lí do vì sao mà hấn phải sang đây.

Mọi thứ xung quanh Vân là một màu đen tối. Vân cảm thấy sợ hãi. Con nhỏ la lên thật to. Vân không tài nào ngủ được, chuyện xảy ra chiều nay là một nỗi ám ảnh lớn đối con nhỏ. Vân linh cảm sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

Ánh sáng từ chiếc đèn bàn phát ra thứ ánh sáng màu xanh nhạt. Mọi thứ trong căn phòng trở nên lung linh kỳ ảo. Cứ mỗi lần nhắm mắt lại Vân mơ thấy mình bị trói và bị bịt giẻ vào mắt. Vân sợ hãi mở ngay mắt ra. Tình trạng này kéo dài suốt từ lúc Vân trèo lên giường đến giờ.

Vân bật dậy. Vân lục tìm chiếc đồng hồ nhỏ trong ngăn kéo của một chiếc bàn làm bằng gỗ. Mới có hơn 2 giờ sáng có nghĩa là phải mấy tiếng nữa bình minh mới lên. Vân đã trằn trọc suốt năm tiếng đồng hồ.

Vân chán nản mở va ly. Con nhỏ lôi quyển sách có tựa đề "Lí trí và tình cảm" ra đọc. Vân yêu thích văn học cổ điển của nước anh đặc biệt là tác giả của cuốn sách này. Vân đọc hết ba tác phẩm của bà. Vân bị câu chuyện cuốn hút. Con nhỏ đọc đến năm giờ sáng. Đôi mắt của Vân díp lại. Vân ngủ gật trên bàn. Con nhỏ quên mất hôm nay là thứ hai đầu tuần. Vân phải đến công ty của Khoa làm việc.

Bố mẹ và ông nội của Vân do phải đi thăm người quen bị ốm nên họ đi ngay từ sáng hôm qua. Có lẽ phải hai hôm nữa họ mới trở về. Vân chưa có lúc nào cảm thấy buồn ngủ như lúc này. Con nhỏ muốn ngủ bù thời gian đã bị mất. Duy đã dậy từ khi nào rồi. Anh chàng đánh răng rửa mặt, quần áo chỉnh tề. Duy gõ cửa phòng của Vân.

Duy gõ hai ba lần mà Vân vẫn không có dấu hiệu trả lời. Anh chàng nhẹ xoay tay nắm cửa rồi bước vào trong.

Duy thấy đèn bàn trong phòng của Vân vẫn sáng và kìa cô công chúa đang ngủ gật ở trên bàn. Vân vẫn mặc bộ đồ ngủ trẻ con và buồn cười đầy hình những con thú dễ thương màu xanh nhạt dài đến ngang gối. Mái tóc đen dài xõa sang một bên. Duy nhẹ nhàng bước lại gần bàn. Gỡ cuốn sách ra khỏi bàn tay của Vân. Duy nhìn tựa đề của cuốn sách. Anh chàng lẩm bầm.

- Vân mà cũng thích những cuốn sách kiểu triết lí như thế này hay sao. Xem ra sở thích của con nhỏ này đúng là hơi khác người một chút...!!

.....

Vân giật mình tỉnh giấc. khuôn mặt ngái ngủ và mệt mỏi do tối hôm qua thức khuya. Vân cảm thấy cơ thể mình xiêu xuống và chỉ muốn nằm nguyên tại chỗ mà không phải dậy đi làm.

Ánh nắng sớm mai tinh nghịch đang đùa vui trên khung cửa sổ, làn gió thổi nhẹ làm bay hai cái rèm cửa. Vân ngược mắt nhìn ra ngoài trời. Con nhỏ chỉ thấy một màu xanh ngút ngàn của những cây leo và màu xanh đậm của những tấm thảm được cắt tia hàng ngày. Một ngày mới lại bắt đầu, không khí trong lành tràn ngập khắp mọi nơi, tiếng nói tiếng cười của những vị khách thuê phòng ở đây đã vang vọng.

Vân vươn vai, cơ thể vận sang phải và sang trái một cái. Con nhỏ hét lên.

- Có lên nào...!!

Vân nghe có tiếng cười khúc khích ở đằng sau lưng. Vân giật mình quay lại. Khuôn mặt của con nhỏ đỏ như gấc chín. Nhìn bộ quần áo rộng thùng thình, mái tóc xõa dài và rối lung tung sau một đêm vô đầu bứt tai vì không ngủ được của mình. Con nhỏ bẽn lẽn hỏi.

- Anh...tại sao anh lại vào đây. Em đã nói là anh không nên tự tiện vào phòng của người khác rồi kia mà....??

Duy ngắm Vân thật kỹ. Nhìn con nhỏ lúc này trông dễ thương lạ. Không cần phải trang điểm, đánh phấn bôi son nhưng ở Vân vẫn toát lên một vẻ đẹp tự nhiên và khỏe khoắn. Duy mỉm cười nói.

- Anh chỉ muốn biết là em đã ngủ dậy chưa thôi. Vì mọi hôm vào giờ này anh đã thấy em chuẩn bị đi làm rồi thế mà hôm nay em ngủ say quá....!!

Vân hốt hoảng lục tìm chiếc đồng hồ con ở trong hộp tủ đựng đồ. Con nhỏ nhăn nhó vì đã hơn bảy giờ rồi. Vân chỉ có có hơn hai mươi phút nữa thôi là đến giờ làm việc ở công ty. Nếu Vân hôm nay mà đến muộn nữa thì thế nào Khoa cũng phạt và mắng Vân thật nặng. con nhỏ là chúa hay đi làm muộn và hay viện cớ nên Khoa đã quen và đã chán nghe con nhỏ giải thích rồi.

Vân chạy biến vào phòng tắm. Con nhỏ vội đánh răng rửa mặt, chải đầu, mặc quần áo. Nhìn tốc độ của Vân có thể đoán con nhỏ hoàn thành tất cả trong vòng chưa đầy mười phút.

Phòng tắm của Vân là phòng cá nhân nên chỉ rộng khoảng hơn hai mét. Tất cả mọi thứ đều được lát bằng đá hoa màu xám xanh. Vân không bao giờ nhảy vào bồn để tắm con nhỏ thích tắm dưới vòi hoa sen hơn. Trước khi rời khỏi phòng tắm. Vân ngắm nhìn lại khuôn mặt của mình trong gương lần cuối. Vân vội vã lấy cái túi sách, con nhỏ chuẩn bị đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

Từ sau cuộc đụng độ và bị hai tên đầu gấu đe dọa vào chiều hôm qua. Duy không tài nào gạt bỏ được lo lắng và bồn chồn ở trong lòng. Duy suy đoán nhất định bọn chúng không dễ dàng gì buông tha cho Vân mà chúng còn có một âm mưu nào khác nữa đối với con nhỏ. Duy sợ Vân gặp nguy hiểm nên Duy đã cử hai vệ sĩ bảo vệ Vân một cách bí mật và không được phép để Vân vượt khỏi tầm mắt.

Duy nhìn nét mặt vui tươi và tràn đầy sức sống của con nhỏ. Anh chàng cố nén tiếng thở dài. Duy không muốn làm cho Vân phải sống trong trạng thái

thấp thỏm lo âu nên không nói cho Vân biết suy nghĩ của mình. Anh chàng gượng gạo hỏi.

- Hôm nay em lại đi làm à...??

- Vâng....!!

- Anh đã từng nói là nếu em muốn anh có thể sắp xếp cho em một chỗ ở khách sạn hay công ty của gia đình. Em có suy nghĩ đến lời đề nghị đó của anh không...??

- Em xin lỗi vì em không thể nghỉ làm ở công ty được. Hợp đồng của em còn những tận một tháng nữa mới kết thúc nên khi nào hết hạn em sẽ suy nghĩ lại lời đề nghị của anh....!!

- Nếu thế thì lâu quá đấy. Anh không yên tâm chút nào khi để em đi làm một mình như thế này....!!

Vân ngơ ngác hỏi.

- Tại sao thế. Em đi làm một mình có bị làm sao đâu...!!

Duy bối rối nói.

- À....không sao. Đây là anh lo xa thế thôi....!!

Vân và Duy đi ra phòng khách. Mọi người trong gia đình Duy đã ngồi đông đủ xung quanh một cái bàn dài. Bà Hồng Trà đang nói chuyện vui vẻ với mẹ của Duy. Bố mẹ của Tuấn Anh đang ăn sáng và uống trà, còn hẳn đang nằm dài trên một chiếc ghế xô pha. Trông hẳn lúc này rất giống một con mèo lười.

Vừa thấy bóng dáng của Duy và Vân. Tuấn Anh nhếch mép hỏi.

- Hai người tình tứ quá vừa mới sáng sớm mà đã gặp mặt nhau rồi kia à...??

Vân ghét nhất là những tên con trai hay đi nói cạnh khỏe và mai mỉa người khác trước mặt những người xung quanh như thế này. Con nhỏ trả treo.

- Việc đó thì liên quan gì đến anh. Không phải là tôi cũng đang gặp mặt và nói chuyện với anh đây hay sao. Hay là anh lại nghĩ mình là một người vô hình...??

Tuấn Anh thích thú hỏi.

- Em nghĩ anh như thế sao...??

Vân cúi đầu chào từng người. Bà Hồng Trà tươi cười hỏi Vân.

- Cháu định đi đâu đấy....??

Vân lễ phép trả lời.

- Dạ, cháu định đi làm...??

Bà Hồng Trà kinh ngạc hỏi.

- Đi làm. Bà không nghe nhầm đấy chứ. Bây giờ đang là mùa hè mà...??

- Dạ. Mùa hè mới có thời gian rảnh dỗi để đi làm chứ ạ. Cháu muốn đi làm để có thêm kinh nghiệm...!!

Bà Hồng Trà gật gù nói.

- Cháu biết nghĩ như thế là tốt nhưng mà cháu đừng mãi đi làm quá mà bỏ bê hai thằng cháu của ta thì tội cho chúng lắm...!!

Vân ngơ ngác nhìn từng người, con nhỏ không hiểu gì cả. Việc Duy và Tuấn Anh xuất hiện ở đây thì có liên quan gì đến con nhỏ. Họ đi đâu và làm gì Vân làm sao mà con nhỏ can dự và lo lắng nổi. Đối với Tuấn Anh lại càng không. Vân chỉ chú ý và quan tâm đến Duy vì con nhỏ và Duy là bạn mà thôi.

Bà Marilyn nhìn và quan sát Vân thật kỹ. Bà ta đã tìm hiểu cận kề gia cảnh và học vấn của Vân thông qua ông luật sư. Tuy bà ta không hài lòng lắm nhưng vì số tiền kèch xù kia bà ta đành loại bỏ những ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Bà ta hỏi thúc Tuấn Anh phải quyến rũ và lấy bằng được Vân. Bà ta tin tưởng vào miệng lưỡi và khả năng tán tỉnh con gái của thằng con trai.

Trên khuôn mặt và ánh mắt của bà ta biểu hiện một cái nhìn tự mãn và kiêu ngạo. Bà ta dự đoán phần thắng chắc chắn thuộc về gia đình của bà ta. Tuy việc này phải phụ thuộc vào tài năng của Tuấn Anh nhưng bà ta không thể ngồi yên chờ đợi kết quả được nên bà ta đã vạch ra một kế hoạch hành động riêng cho mình.

Bà ta ngọt ngào hỏi.

- Công việc của cháu có vất vả lắm không...??

Vân ngán ngẩm nói.

- Dạ, cũng bình thường thôi ạ....!!

- Nếu mệt thì cháu nên nghỉ đi. Mùa hè cháu phải nghỉ ngơi và vui chơi đi chứ...??

- Dạ....!!

- Cháu có thể đưa thằng Tuấn Anh nhà bác đi đâu đó chơi được không vì nó mới sang đây nên không biết đường xá và phải đi những đâu...??

Vân nuốt nước bọt đánh ực một cái. Nếu phải đi chơi riêng với thằng cha này thì con nhỏ thà ngồi tụng kinh và niệm Phật cả ngày còn hơn. Vân thoát thác.

- Cháu xin phép được đi làm đây ạ. Chuyện này cháu sẽ nói chuyện với bác sau....!!

- Ủ. Cháu đi đi...!!

Bà Jenny âu sầu. Đây là cuộc chiến tranh giành Vân bắt đầu. Bà khẽ liếc nhìn mẹ chồng xem bà ấy có phản ứng gì không bà chỉ thấy trên môi của bà Hồng Trà khẽ điểm một nụ cười. Bà kinh ngạc, không lẽ đây là điều mà bà ấy đang muốn.

Duy và Vân cùng bước xuống lầu. Không khí giữa hai người trở nên nặng nề. Duy mệt mỏi vì bây giờ lại có thêm một người để ý đến Vân. Anh chàng thở dài nghĩ.

- Bây giờ lo lắng cho sự an toàn của con nhỏ cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Mình không còn đầu óc để nghĩ sang chuyện khác nữa. Thôi thì mọi chuyện cứ để diễn ra một cách tự nhiên vậy....!!

Buổi sáng sớm là thời điểm dọn dẹp của nhân viên khách sạn. Họ phải quét dọn, lau chùi và chuẩn bị đồ ăn sáng cho các vị khách. Từ hành lang, thang máy nô nức người lên kẻ xuống. Vân ngắm nhìn họ với một tâm trạng háo hức và tươi vui. Con nhỏ hỏi Duy.

- Ở đây lúc nào cũng náo nhiệt hả anh...??

- Ủ. Khách sạn mà em....!!

Ánh nắng đỏ chói chiếu khắp mọi nơi. Từng hàng cây đang rì rào hát ca, con đường tràn ngập người qua kẻ lại. Sự hối hả náo nhiệt của một ngày mới lại bắt đầu. Trước cổng khách sạn của Duy có một hồ bơi thật to, bên cạnh nó có một đài phun nước ở giữa đặt một bức tượng. Vân không biết nó được gọi là gì con nhỏ mỗi lần đi qua đều đứng lặng ngắm nhìn, đó là hình ảnh một nàng tiên nữ đang dang rộng đôi cánh bay lên trời nhưng bị mắc kẹt mãi mãi không bao giờ bay được. Trên khuôn mặt của nàng đang biểu hiện sự đau buồn và tiếc nuối vì mãi chơi nên không thể trở về trời được nữa.

Từng giọt nước được phun lên từ những lỗ nhỏ trên thân người của bức tượng. Con nhỏ muốn hỏi Duy bức tượng này mang tên gì nhưng vẫn chưa có cơ hội. Điều đặc biệt nhất của khách sạn là có nhà hàng gần sát cạnh đường, bên cạnh nó lại có thể nhìn ra sông. Gió thổi về lồng lộng làm tung bay mái tóc của Vân. Vân hít một hơi thật dài, không khí làm căng bùng phổi của con nhỏ. Khách sạn là một khu rừng được thu nhỏ. Vân yêu thích màu xanh của cây, màu đỏ của hoa, màu vàng nhạt của những tấm thảm, rèm cửa và nước sơn của khách sạn. Nó là một sự hòa lẫn giữa mùa xuân, mùa thu và mùa hạ. Khi sống ở đây người ta có cảm tưởng bốn mùa quanh năm hoa nở rộ, cây cối tốt tươi.

Yêu cái đẹp và ghét cái xấu vốn là bản chất của con người. Nhưng không thể có cái gì là toàn vẹn mãi được, nếu quá toàn mỹ con người ta sẽ trở nên nhàm chán và xã hội không thể tự nó thúc đẩy để phát triển và tiến hóa lên một nấc thang mới.

Xung quanh sân vườn của khách sạn được trồng nhiều cây và nhiều hoa. Vân ngược nhìn lên khung cửa sổ phòng khách sạn. Những bông hoa màu đỏ đang rung rinh và tỏa hương thơm theo gió. Vân chưa bao giờ nhìn thấy loại hoa nào lạ kỳ như loại hoa này. Nó có màu hồng nhạt, lá mỏng và nhỏ. Hình như nó không được trồng và gây giống ở Việt nam mà được mang sang đây.

Duy do phải tiếp mấy vị khách người Đức ở bên kia sang nên anh chàng không thể đưa Vân đi làm được. Duy đành giao phó cô vợ tương lai của mình cho hai anh chàng vệ sĩ. Vân kinh ngạc hỏi Duy.

- Tại sao họ lại đi cùng với em làm gì. Em đã nói là công ty của em cách đây không xa lắm nên em có thể bắt xe buýt đến đó với anh rồi cơ mà...??

Duy đẩy Vân vào xe. Anh chàng dặn dò.

- Em nhớ là khi nào đến công ty thì cứ ở trong đó không được đi ra ngoài lung tung và nhớ là đừng bao giờ nói chuyện hay là đi theo người lạ....!!

Vân càng ngày càng chẳng hiểu gì cả. Vân thấy thái độ của Duy vào buổi sáng nay lạ lùng lắm hình như anh chàng đang dấu giếm con nhỏ vấn đề gì thì phải. Vân gặng hỏi.

- Anh có thể cho em biết anh đang có chuyện gì đúng không...??

Duy lấp liếm.

- Không có chuyện gì quan trọng đâu. Anh chỉ sợ em bị lạc hay bị ai đó bắt nạt thôi...!!

Vân phì cười bảo.

- Làm gì có ai rảnh dỗi đi bắt nạt em làm gì....!!

- Ai mà biết được đấy. Nhờ đâu chuyện này xảy ra thật thì sao....!!

Vân được Duy cài dây an toàn cẩn thận. Anh chàng âu yếm nói.

- Chúc em một ngày làm việc tốt lành và đừng quên gọi điện thoại thường xuyên đấy nhé....!!

Vân đỏ bừng cả mặt. Trái tim của con nhỏ đập thật nhanh, ánh mắt nhìn ra phía khác. Vân ngượng ngùng nói.

- Vâng. Em sẽ gọi....!!

.....

Sự kiên trì bám theo của hai tên đầu gấu đã cho một kết quả khả quan. Bây giờ chúng nó đã biết Vân sống ở đâu, chúng vui mừng thông báo cho Dũng và đương nhiên Dũng thông báo lại cho Lan. Người vui mừng và ngạc nhiên nhất đó chính là Lan. Cô ta không ngờ Vân lại giàu có như thế. Nổi ghen tức và ghen tị ngày càng tăng. Cô ta gần giọng bảo Dũng.

- Anh phải sớm ra tay và phải xử nó thật nặng cho em. Anh nhớ là không được nương tay với nó đấy....!!

Dũng ngọt ngào bảo người đẹp.

- Anh biết rồi. Em thấy từ xưa đến nay những điều mà anh hứa với em có bao giờ anh làm sai không...??

- Vâng. Em tin tưởng anh mà....!!

- Hôm nay em có thể đi chơi với anh được chứ...??

Lan bối rối nói.

- Dạ. Em bận rồi....!!

Dũng thất vọng nói.

- Em không thể dành một chút thời gian cho anh được hay sao...??

- Em xin lỗi những mấy ngày này em không đi đâu được....!!

- Anh hiểu. Chào em, hẹn gặp lại em sau....!!

- Vâng. Chào anh....!!

Đó là cuộc nói chuyện vào tối hôm qua. Còn sáng hôm nay, hấn lại ngồi trong một quán cà phê mà hấn hay đến. Khuôn mặt của hấn rầu rầu vì gần ba hôm rồi, Lan không cho hấn gặp mặt. Nếu có nhớ cô ta, hấn chỉ có thể gọi điện cho cô ta mà thôi. Quán cà phê mà hấn đang ngồi không rộng lắm, đây là quán cà phê kiểu sân vườn. Diện tích khoảng mấy trăm mét vuông, những chiếc bàn bằng mây tre được đặt xung quanh một cái sân kết hợp với cây cảnh tạo nên không khí thoáng mát và khách hàng khi đến đây có thể tận hưởng tiếng nhạc dịu êm.

Một người ưa bạo lực và đánh đấm như hấn mà lại thích những quán cà phê kiểu này thì hơi lạ, lẽ ra hấn phải thích những quán bar ồn ào hay vũ trường đầy kích động mới đúng nhưng hấn hiếm khi đến những chỗ đó. Người ta thường nói con người với cái đầu và trái tim lạnh khi làm đầu gấu thì lại càng đáng sợ hơn, hấn là con người thuộc kiểu đó. Hấn chưa bao giờ buông tha cho đối thủ của hấn, chỉ cần ai đó hay một băng nhóm và tổ chức nào dám làm phật lòng hay đe dọa đến tổ chức của hấn là hấn cho bọn đàn em đi thăm dò tình hình và các nước đi của bọn chúng rồi lên kế hoạch xử bọn chúng sau.

Bức ảnh của Vân lúc nào cũng nằm trong túi quần. Lần này hấn phải xử một con nhóc theo đề nghị và yêu cầu của người mà hấn yêu. Hấn thấy con nhóc này chẳng có gì là nguy hiểm và gây cho hấn bất cứ khó khăn nào để đánh dần mặt cho Vân một trận. Cái hấn lo ngại là Vân đang sống ở đâu và đang làm gì, bây giờ những điều đó ngày càng sáng tỏ.

Hấn đang ngồi trên một chiếc bàn gỗ, chiếc ghế làm bằng nhựa. Hai thằng đàn em đang chìa cho hấn xem mấy bức ảnh của Vân mà hôm qua chúng đã chụp lên của Vân và của Duy. Dũng xem và quan sát từng tấm ảnh một, tấm ảnh nào của Vân cũng khiến cho hấn tò mò và đôi mắt của hấn nheo lại về thích thú vì con nhỏ này dễ thương và có hồn quá. Hấn cảm thấy hơi tiếc nếu như phải để lại trên khuôn mặt xinh đẹp của Vân vài vết sẹo hay trên cơ thể bị bọn chúng đánh cho bầm dập đến què quặt.

Buổi sáng ở quán cà phê này không đông khách lắm, chỉ có lẻ tẻ vài người ngồi rải rác và khuất sau những chậu cây cảnh to tướng. Họ đang thì thào, to nhỏ bàn tán và nói chuyện với nhau. Còn những người khác lẳng lặng hơn, họ đang thả hồn theo từng tiếng nhạc du dương, ly cà phê vẫn đặt ở trước mắt, ánh mắt đang bị bao phủ bởi một làn khói, đầu óc của họ đang tràn ngập những suy nghĩ mông lung ở trong đầu, hình như họ đang chiêm nghiệm lại cuộc đời và những sự kiện đã xảy ra với họ.

Dừng nhìn thật kỹ vào mấy tấm hình của Duy. Hấn không biết Duy là ai cả, hấn quan sát Duy thật kỹ. Hấn thấy ở Duy toát lên vẻ tự tin, chừng trạc và là một chàng trai khó đoán. Dừng hỏi.

- Chúng mày có biết thằng nhóc này là ai không...??

Thằng mặc quần bò chiều hôm qua nói.

- Em không biết thằng này là ai cả. Em chỉ biết nó đi cùng con nhỏ đó thôi....!!

Tên mặc quần kiểu lính ngụy cũng nói.

- Bọn em bám theo chúng nó suốt cả buổi chiều hôm qua, hình như hai đứa này có quan hệ rất thân thiết và gần gũi với nhau....!!

- Tao chỉ quan tâm tới con nhỏ Vân thôi nhưng mà tìm hiểu về những người xung quanh nó cũng là một việc không phải thừa thãi. Tao muốn chúng mày tìm hiểu và chú ý đến thằng nhóc này hay bất cứ ai có dấu hiệu là người thân và bạn bè của con nhóc này, rõ chưa hả...??

- Dạ, bọn em rõ rồi. Anh định khi nào thì ra tay...??

- Khi nào có cơ hội thuận tiện lúc đó ra tay cũng chưa muộn. Bây giờ chúng mày cứ bám theo nó cho tao là được....!!

- Em nghĩ bây giờ hai tên đàn em mà chúng ta mới thu nhận đã trực sẵn ở cái khách sạn mà con nhóc đó đang ở rồi....!!

- Chúng mày phải đảm bảo là không được có bất cứ sai sót gì, nếu để cho con nhỏ đó biết chúng ta đang theo dõi và có ý đồ xấu xa với nó là không xong với tao đâu....!!

- Bọn em biết rồi mà đại ca....!!

Ba tên uống rượu và uống cà phê, chúng cũng không cần phải ăn sáng. Cái dạ dày ních đầy khói thuốc lá, hương vị đắng chát của rượu, và nồng nồng của cà phê cũng làm cho chúng thỏa mãn con đói rồi.

Tên mũi gãy vẫn mặc bộ quần áo hôm qua, sau một đêm thức trắng để vui chơi ở vũ trường với mấy đứa con gái giang hồ hấn cần phải về nhà ngủ một giấc, đó phải gọi là một căn nhà ổ chuột đúng nghĩa mới đúng. Thật lạ lùng là với khuôn mặt khiếp sợ với chiếc mũi gãy, có mấy vết sẹo ở trên má trái hấn lại được sinh ra trong một gia đình trí thức và giàu có.

Bố của hấn là một bác sĩ tại một bệnh viện của thành phố, mẹ của hấn là giáo viên của một trường đại học. Khi nghe tin hấn bỏ học để đi theo bọn đầu gấu, bà mẹ của hấn đã ốm liệt giường, mặc dù biết mẹ mình bị như vậy, hấn cũng không thèm về thăm và suy nghĩ lại con đường bụi đời mà hấn đang đi. Hấn vẫn sống nhơn nhơ và coi như không. Hấn là một con người vô tình và máu lạnh y hệt đại ca của hấn.

Tên mặc quần áo kiểu ngụy lại có hoàn cảnh kỳ cục hơn, hấn vốn là một nghệ sĩ nhưng do thất tình và chán đời. Hấn gia nhập vào băng đảng của Dừng, hấn suốt ngày hát ngêu ngao và sáng tác những câu thơ thù hấn đầy kích động. Bọn đàn em trông băng nhóm luôn gọi hấn là một nghệ sĩ điên, mà có lẽ hấn đã điên thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Người có hoàn cảnh đặc biệt đó là Dừng. Hấn có một tuổi thơ và cuộc đời không bình lặng như những người khác. Hấn lớn lên trong sự tàn bạo của một người cha nát rượu, ông ta suốt ngày say xỉn và đánh đập Dừng không thương tiếc. Trên người của Dừng bây giờ vẫn còn lằn ngang lằn dọc những vết sẹo do ông bố độc ác để lại, mẹ của hấn đã uống thuốc trừ sâu tự sát do không chịu đựng được cuộc sống nghèo khổ và sự ngược đãi của chồng.

Bà đã bỏ lại đứa con tội nghiệp ốm yếu khi nó mới có 14 tuổi. Lần đầu tiên Dừng chống lại đòn roi của bố, cái chết oan ức của mẹ đã làm cho trái tim của hấn chai lại. Hấn bắt đầu ăn chơi và đi lêu lổng với mấy tên bụi đời trong xóm. Từ những cuộc đánh nhau và ẩu đả với mấy tên đầu gấu ở trong làng rồi lan rộng ra xóm trên.

Hắn ra tù vào tội không biết bao nhiêu lần, chính những điều đó đã tôi luyện cho hắn một kinh nghiệm sống và đầy trải đời. Hắn khinh ghét tất cả, hắn không sợ bất cứ một điều gì. Hắn là thế, sống ngang tàng và sẵn sàng xử bất cứ kẻ nào dám cản đường hắn. Ông bố của hắn bây giờ chỉ còn da bọc xương. Rượu và căn bệnh gan làm cho ông ta đang chết dần chết mòn từng ngày. Hắn không bao giờ muốn về thăm căn nhà và ngôi làng mà trước kia hắn đã sống nữa. Hắn muốn quên đi quá khứ, mỗi lần về đó chỉ làm cho hắn thêm nhớ thương và nhức nhối khi nhớ đến cái chết đầy tức tưởi và oan khuất của mẹ hắn mà thôi.

Với một cái đầu và một trái tim lạnh nhưng hắn vẫn thổn thức trước tình yêu với Lan. Hắn đang yêu điên cuồng và si mê một cách ngu muội. Hắn đang bị Lan đùa giỡn và đang lợi dụng, đúng là người ta nói không sai anh hùng khó qua được ả mỹ nhân. Dù trên chiến trường hay trong đời thường, đàn ông có thể giỏi đến đâu cũng khó qua được những cô gái mặc váy ngắn, có thân hình bốc lửa, ánh mắt đa tình và lời nói ngọt hơn mía lùi. Hắn đang là một trong những người đó.

Bọn chúng im lặng ngồi uống cà phê và uống rượu, không ai nói với ai một lời nào nữa. Cạnh cái quán bên đường là một cái cây to hơn sáu tuổi, tán lá của nó vươn thẳng lên trời, che mát cho xung quanh. Dừng đưa ánh mắt thờ ơ nhìn ra đường. Con đường này không phải là con đường chính nên ít người qua lại, mấy công nhân đang quét rác. Họ mặc một đồng phục màu xanh nhạt, bàn tay đưa những nhát chổi kêu quèn quẹt ở trên đường. Cuộc sống của họ tuy vất vả nhưng ít ra họ sống trên sức lao động chính đáng, hợp pháp của mình nên trông họ thanh thản và tràn đầy tự hào. Họ là người đã mang lại không khí trong lành và quang cảnh sạch sẽ cho thành phố.

Bây giờ là mùa mưa nên cây cối tươi tốt, bầu trời lúc nào cũng âm u và xám xịt. Nếu ai có lỡ đi ra đường mà quên không mang áo mưa cũng không có gì phải lo lắng vì mưa ở Sài Gòn như trút nước nhưng chỉ một chút là nó lại tạnh ngay, lúc đó chỉ cần đứng dưới mái hiên tạm trú của một nhà nào đó bên đường chờ cơn mưa qua là xong.

Dừng uống nốt ly cà phê của mình. Hắn bảo.

- Chúng ta đi về thôi....!!

Hai tên kia đứng lên. Bọn chúng vươn vai và ngoáp một cái rở to. Ánh mắt lơ đãng, mệt mỏi, quầng mắt thâm đen. Đây là kết quả của một đêm không ngủ, cơ thể mệt rã rời vì nhảy nhót. Bọn chúng mệt mỏi nói.

- Vâng. Bọn em cần phải ngủ một giấc....!!

Dừng trả tiền cà phê, và tiền rượu. Hắn cùng hai tên đàn em bước ra khỏi quán. Ánh nắng chói chang đã tràn ngập khắp muôn nơi. Hắn lấy tay che mắt, ngược mặt nhìn lên cao, hắn nhìn ông mặt trời đỏ chói đang chiếu ánh sáng le lói xuống trần gian. Hắn chán nản vì đã từ lâu rồi, trong tim của hắn chỉ toàn bóng tối và lạnh giá mà thôi. Dù có đi ngoài nắng và bị cháy bỏng da hắn cũng không cảm thấy nóng vì bên trong cơ thể của hắn là một khối băng. Hắn chỉ có thể được sưởi ấm bằng tình người còn những thứ chiếu bên ngoài như thế này không có tác dụng với hắn.

Hắn tự hỏi liệu Lan có thể là bến đỗ của cuộc đời hắn hay không. Nhưng có lẽ điều này còn là một dấu hỏi cho hắn, vì đến tận bây giờ Lan vẫn chơi trò chôn tim với hắn. Có lúc hắn thấy Lan tỏ ra quan tâm và gần gũi với hắn nhưng có lúc hắn thấy Lan xa lạ và vô tình với hắn. Lan là một con người khó đoán, có lẽ vì thế mà hắn yêu Lan và thấy Lan khác với các cô gái khác mà hắn đã từng gặp.

Đôi mắt mơ màng, mộng mơ, khuôn mặt mờ ảo, trên môi nở một nụ cười. Hôm nay Vân lạ lắm con nhỏ hay cười tùm tùm một mình. Khoa quan sát Vân từ nãy đến giờ. Anh chàng phì cười hỏi.

- Em đã làm gì suốt cả ngày hôm qua mà anh gọi điện cho em không được...??

Vân giật mình nói.

- Em xin lỗi. Điện thoại của em bị hết pin nên em không mang theo khi đi ra ngoài...!

- Chắc là anh gọi đúng vào lúc đó nên em không biết...!!

Căn phòng của Khoa là một căn phòng hình chữ nhật, nó được sơn màu trắng, cửa ra vào làm bằng kính nên đứng ở bên ngoài có thể nhìn vào bên trong phòng. Trong phòng chỉ có hai cái bàn. Một cái dành cho Khoa, còn một cái bàn nhỏ làm bằng kính dành cho Vân. Lẽ ra làm trợ lý như Vân phải có được một phòng riêng, nhưng Khoa lại không thích thế, anh chàng muốn được nhìn thấy con nhỏ hàng ngày và muốn được cãi nhau với con nhỏ, nghe thì có vẻ hơi ngược đời nhưng được nghe giọng nói của người mà mình thích thì đó là một ân huệ.

Trên bàn của Khoa bày la liệt những tệp hồ sơ có bìa xanh, đỏ, tím và vàng. Từ lúc Vân đến đây làm việc, cứ mỗi lần phải tìm hay hoàn thành xong cái nào Vân lại vút lung tung thành ra Khoa lại phải sắp xếp và để theo thứ tự ban đầu. Anh chàng đã nhiều lần nhắc nhở con nhỏ phải để lại cho ngăn nắp nhưng nói cũng như nước đổ lá khoai, mọi việc không có gì biến chuyển mà ngày càng tồi tệ hơn trước.

Nhiệm vụ của Vân hôm nay cũng không khác mọi hôm là mấy. Vân cần phải dịch mấy tài liệu và tìm thêm trên mạng thông tin tài liệu về công ty đối tác người Ý. Con nhỏ phải dịch, dựa trên kiến thức của mình để phân tích, đánh giá và làm một bản báo cáo chi tiết cho Khoa.

Vân đã học hỏi và tích lũy được nhiều kinh nghiệm cho mình kể từ khi đến đây làm việc cho Khoa. Vân bị Khoa mắng và chê bai không biết bao nhiêu lần vì cái tính hậu đậu, non nớt và cẩu thả của mình. Có một lần con nhỏ suýt chút nữa làm cho công ty mất mấy chục triệu đồng khi đưa cho công ty đối tác bản tài liệu mật của công ty. Vân vẫn chưa ý thức được trách nhiệm và tầm quan trọng của sự bảo mật thông tin của công ty.

Con nhỏ cần phải học hỏi nhiều mới có thể làm việc một cách chuyên nghiệp được. Giỏi về ngôn ngữ đó chỉ là một khía cạnh cho Vân làm việc mà thôi, nhưng muốn tồn tại và có thể hoàn thành được nhiệm vụ của mình con nhỏ cần phải đi học luật, kinh tế và học cách giao tiếp với người khác về vấn đề tài

chính và cách thương thuyết khi đi kí hợp đồng với đối tác.

Vân đang cố gắng hoàn thiện kỹ năng của mình từng ngày. Vân đã từng có ý nghĩ bỏ cuộc vì công việc mà Vân đang làm có quá nhiều áp lực. Vân giỏi về ngoại ngữ thật nhưng không phải là tất cả. Kinh tế có từ riêng và cách dùng khác với ngôn ngữ giao tiếp thông thường, con nhỏ phải mua một cuốn từ điển về kinh tế dày cộm. Vân dán mắt và những từ vựng được in nhỏ xíu. Vân thấy nản nhưng vẫn cố gắng không từ bỏ mục tiêu của mình vì dù sao trong tương lai Vân cũng muốn đi theo hướng này. Vân muốn thi vào trường Đại học Kinh tế khi tốt nghiệp lớp 12 xong, có thể cả đi du học nữa.

Hôm nay Vân hậu đậu nên bỏ quên chiếc điện thoại Nokia màu đỏ ở nhà. Con nhỏ lục đi lục lại túi sách cũng không có. Vân vỗ trán kêu khổ, kiểu này xem ra dù có muốn gọi cho Duy cũng không được, nếu anh ấy gọi điện cho Vân thì cũng đành bó tay.

Vân nhăn trán bảo Khoa.

- Anh có thể cho em mượn điện thoại của anh một chút được không...??

Khoa gật đầu nói.

- Được. Em không mang theo điện thoại à...??

- Dạ. Em bỏ quên nó ở nhà rồi...!!

Khoa điện thoại màu đen cho Vân. Vân mỉm cười cảm lấy, con nhỏ bấm số máy di động của Duy. Duy đang tiếp hai vị khách người Đức ở trong phòng khách. Duy bồn chồn lo lắng cho Vân, mặc dù thân xác ở khách sạn nhưng tâm trí đang lơ lửng ở trên mây. Hai vệ sĩ mà Duy cử đi theo bảo vệ Vân họ đang tho thẩn ở ngoài công công ty và thỉnh thoảng gọi điện về báo cáo lại tình hình cho Duy. Duy yên tâm vì con nhỏ vẫn đang ở trong công ty làm việc.

Duy xin lỗi hai vị khách, anh chàng đứng dậy. Thấy hiện lên một số máy di động lạ ở trên màn hình. Duy phân vân không biết có nên nghe hay không. Duy lịch sự hỏi.

- Xin hỏi ai đấy...??

- Dạ. Là em đây...!!

Duy mừng rỡ hỏi.

- Vân hả. Tại sao em lại gọi anh bằng số di động này không lẽ em vừa mới thay số...??

- Không phải tại em bỏ quên máy ở nhà thôi...!!

- Em đang dùng điện thoại của ai. Có phải của thằng cha Khoa đúng không...??

Vân quay lại nhìn Khoa. Con nhỏ ngại ngùng vội mở cửa phòng làm việc rồi bước ra ngoài. Vân gất.

- Anh không cần nói lịch sự được một chút hay sao. Ai lại bảo anh ấy là thằng cha bao giờ...!!

Duy ghen tức hỏi.

- Anh ta là gì của em mà em bênh vực hấn ghê thế...??

- Làm bạn được không. Em chỉ nói là về cách xưng hô cho đúng vai vế thôi...!!

- Anh không muốn cãi nhau với em nữa. Em có làm đúng lời căn dặn của anh không đấy...??

- Em đang bận bù đầu với công việc thì làm sao có thời gian rảnh dỗi để đi ra ngoài...!!

- Em nói là em bận sao thứ bảy tuần trước em và hấn cùng nhau vui vẻ đi tản bộ đấy thôi...!!

Vân cúi tiết nói nói.

- Tại sao hơi một tý là anh lại nói móc em là thế nào. Em và anh ấy có chuyện nên mới phải đi ra ngoài, em có phải là đi chơi không đâu mà anh cứ gặng hỏi em mãi thế....??

Duy dịu giọng nói.

- Em làm gì cũng phải chú ý đến giờ giấc nghỉ ngơi và ăn cơm trưa đấy nhé. Đừng có mãi làm quá mà phải nhịn đói là không nên đâu...!!

Vân dựa người vào tường, trái tim rung lên, từng thớ thịt và mạch máu của Vân đang dâng tràn. Khuôn mặt ánh lên niềm hạnh phúc, đôi mắt long lanh, môi nở một nụ cười. Vân ngọt ngào và dịu giọng đáp.

- Vâng. Anh cũng thế....!!

Duy nói nhẹ như con gió thoảng.

- Ủ....!!

Cả hai im lặng không nói gì nữa. Ở giữa họ có một khoảng không vô hình, tuy cách nhau xa và có muôn vàn vật cản ngăn cách nhưng trong tim và trí óc của họ nhìn thấy nhau. Duy đã cúp máy rồi mà Vân vẫn còn chưa dứt ra được, con nhỏ vẫn còn đứng lặng ở ngoài cửa.

Dung đã không gặp mặt Khoa hai hôm nay rồi. Thứ bảy tuần trước do có việc bận nên cô nàng xin nghỉ phép một ngày. Hôm nay đi làm trở lại, Dung háo hức muốn gặp lại Khoa. Từ sau khi đi ăn cơm cùng nhau vào hôm đó suy nghĩ và tình cảm của Dung ngày càng hướng về Khoa hơn nhưng trên nét mặt của cô một nỗi buồn thoáng qua, người bạn mà cô ta quen có bên cạnh, an ủi động viên và là bờ vai cho cô ta dựa mỗi khi cô ta buồn nay đã bay sang bên Úc du học mất rồi.

Cô ta không hiểu tình cảm của mình với cậu ấy như thế nào nữa. Khi cậu ấy đi đã để lại trong lòng của Dung một khoảng trống ở trong tim. Cô ta đã giành một đêm để khóc và để nhớ. Dung thấy mình bây giờ đang ở giữa ngã ba tình đời. Cô ta không biết nên đi đường nào cho đúng. Khi cậu ấy ở bên cạnh Dung không có cảm giác gì, lúc nào buồn hay cô đơn Dung đều gọi điện và tâm sự với Trường như một người bạn gái. Dung nói một cách tự nhiên, tron tru và không cần dấu giếm bất cứ điều gì, phải chăng vì Trường là một người đàn ông đặc biệt.

Đôi mắt thâm quầng, đây là lần đầu tiên Dung không trang điểm đi làm. Cô ta thần thờ dựa người vào tường, nước mắt chảy ra. Dung khóc nức nở, hai tay ôm lấy mặt. Tập hồ sơ rơi xuống đất, Dung từ từ ngồi xuống. Dung đã nhận ra mình đã yêu Trường từ lâu rồi chỉ là Dung không nhận ra mà lại dồn hết cho Khoa. Khoa xuất hiện với một phong cách đỉnh đặc, đẹp trai và nam tính. Điều đó đã khơi dậy trí óc tò mò và muốn khám phá của Dung. Dung đã có suy nghĩ lệch lạc là bản thân Dung thích và yêu Khoa. Đúng là Dung bị cuốn hút vì Khoa thật nhưng người mà Dung thật sự yêu đâu phải là Khoa mà là Trường.

Cơ thể và tâm trạng của Dung rơi vào khoảng không, cô ta cảm thấy mình vừa mới được giải thoát. Bao nhiêu ưu phiền và khổ não giờ đây tan biến. Dung đứng bật dậy, cô ta vừa mới có một quyết định ở trong đầu. Phải rồi mình cần phải làm ngay và làm ngay lập tức, mình đã sống ngu muội trong gần hơn chục năm qua rồi bây giờ mình phải thay đổi, mình phải sửa chữa những sai lầm đã qua.

Dung và Vân đứng cách nhau không xa. Hai người bây giờ mang hai tâm trạng khác nhau. Một người vừa mới nhận ra rằng mình đã yêu lầm và hiểu lầm tình cảm của chính mình, còn một người chỉ vừa mới cảm nhận được những thay đổi khác lạ của bản thân.

Đây là một hành lang hẹp, bề ngang của nó khoảng hai mét, bề dài hơn sáu mươi mét, tường được quét vôi màu xanh dương. Có tất cả hơn chục phòng ở hai bên, mỗi phòng đều có tên đề trên cửa và thuộc những bộ phận khác nhau, cánh cửa đều được làm bằng kính trong suốt, cách hai cánh cửa là một bờ tường rộng khoảng một mét. Phòng của Khoa ở trong cùng nên muốn đến được đó phải đi qua các phòng ban còn lại.

Dung lấy tay quẹt nước mắt chảy trên má, trên mi. Cô ta bước thật nhanh lại phía Vân đang đứng. Chia tập hồ sơ trước mặt Vân. Cô ta nhờ vả.

- Em làm ơn đưa tập hồ sơ này cho anh Khoa và xin phép anh ấy hộ chị là chị có việc bận nên phải đi ngay.!!

Vân kinh ngạc vì mới không gặp mặt nhau có hai ngày mà trông Dung như già thêm hai tuổi hình như chị ấy vừa trải qua một điều gì đó khủng khiếp lắm nên tinh thần của chị ấy mới hoảng loạn và đầy kích động như thế kia. Vân xót xa hỏi.

- Có chuyện gì hả chị...??

Dung mỉm cười gượng gạo nói.

- Không có gì đâu em. Chỉ là chị thấy bây giờ mình ngu ngốc quá thôi...!!

- Sao lại thế. Em không hiểu gì cả....!!

Dung hiền từ nói.

- Khi nào rảnh đổi chị em mình sẽ nói chuyện sau. Bây giờ chị phiền em chuyển nó cho anh Khoa và xin phép cho chị được nghỉ ngày hôm nay....!!

Nước mắt trên khuôn mặt của Dung lại rơi ra. Cô ta bật cười nói.

- Chị đúng là một con ngốc. Chị phải đi giữ lại tình yêu sắp mất của mình đ ây....!!

Vân tròn xoe mắt nhìn Dung. Dung của hôm nay sao mà yếu đuối và dễ vỡ đến thế. Còn đâu một Dung lúc nào cũng tỏ ra kiêu ngạo, lạnh lùng và ăn nói những câu gây xúc nữa. Vân kinh ngạc hỏi.

- Chị càng nói em càng mù mờ. Không phải anh Khoa làm điều gì khiến cho chị đau khổ đấy chứ...??

Dung lắc đầu nói.

- Không phải, anh ấy không làm gì sai cả. Mà người làm sai ở đâu chính là chị. Thôi chị phải đi đây nếu không anh ấy lại bay đi mất....!!

Chương 63

Dung quay mình và bỏ chạy thật nhanh, đôi gót kẻ lếch ở trên sàn. Vân đứng lặng nhìn theo, con nhỏ không hiểu một điều gì cả. Tại sao mọi chuyện lại biến chuyển nhanh như thế, không lẽ người mà chị ấy yêu không phải là anh Khoa, vậy người đàn ông mà chị ấy đang vội vã chạy đi tìm là ai. Tình đời sao mà phức tạp và khó hiểu quá, hôm qua ngỡ tưởng yêu người này nhưng hôm nay sau khi suy xét lại thì lại hóa ra không phải. Vân lẩm bẩm.

- Chúc chị tìm được người yêu chị thật lòng và hãy biết trân trọng anh ấy chị nhé...!!

.....

Những hạt mưa bay bay ngoài trời. Tuấn Anh nhìn qua cửa sổ. Mưa đang phủ một lớp màn mỏng, che lấp cảnh vật. Khu đất trống ngoài sân khách sạn, cỏ dại đang vươn mình phát phor trước gió. Mấy ngày qua, sự bận rộn làm cho Tuấn Anh không có thời gian quan sát và ngắm nhìn quang cảnh xung quanh ở đây. Cây hoa phong lan ở bờ tường có một đóa hoa mới nở, nó đang run rẩy trong mưa.

Tuấn Anh đứng dựa vào cửa sổ. Hắn không biết hắn đã đứng ở đó bao lâu. Đôi mắt nhìn vào khoảng không trước mắt. Từng đám mây màu trắng đục mỏng đầy nước đang bay là là giữa không trung, một tia sét xẹt ngang qua bầu trời.

Tuấn Anh rất sợ thời tiết này. Mưa, mưa, mưa, liên tục, mưa xối xả, mưa dồn dập. Mưa bay nghiêng nghiêng như một bức tường chênh chênh sắp đổ, mưa làm đục mờ cửa kính, làm ẩm thấp cả một không gian rộng lớn. Mưa xóa tan bao muộn phiền rồi rã của cuộc sống, mưa nhạt nhòa bao kỷ niệm, mưa khuấy quên bao ràng buộc giữa hôm qua và hôm nay.

Cái buồn hôm nay làm cho hắn nhớ đến căn nhà bằng gỗ ở trong rừng hắn vẫn thường hay đến vào mùa đông để săn bắn. Hắn ngồi co ro trên một chiếc giường, xung quanh hắn phủ đầy một màu đen tối, tiếng củi cháy kêu lách tách ở trong lò sưởi. Hắn luôn ở đó một mình, hắn không muốn ai đi theo làm phiền hắn. Thật lạ là một người lấy vũ trường làm nhà, lấy quán bar làm nơi giải trí như hắn lại có lúc muốn được yên tĩnh và suy nghĩ một mình. Hắn là một con sói cô độc và đang cô đơn.

Hai tay đút vào túi quần, hôm nay hắn rảnh rỗi không có việc gì làm, người ta thường nói nhàn cư vi bất thiện, hắn không tìm được một việc gì thú vị để giết thời gian. Trong óc của hắn nảy ra ý định khám phá căn phòng nhỏ xinh của Vân. Hắn tự nhiên mở cửa phòng bước vào như thể Vân đã cho phép hắn làm điều đó vậy.

Bàn tay của hắn vuốt nhẹ từng bộ quần áo và những chiếc váy màu lam của Vân ở trong tủ áo. Hắn nhìn tấm ảnh được đặt ở trên bàn. Môi của hắn khẽ nhếch một nụ cười, ánh mắt neho lại về thích thú. Trong ảnh con nhỏ Vân đang mỉm cười thật tươi, đôi mắt đang tình nghịch nhìn bố, tay quàng vào cổ của ông. Đó là một gia đình hạnh phúc, đầm ấm và yêu thương nhau. Hắn luôn cảm thấy ghen tị với hạnh phúc của người khác.

"vân" nghĩa là mây, mà vân thì lúc nào cũng bay lơ lửng ở trên bầu trời. Hắn không biết cuộc đi săn lần này của hắn có thành công hay không nhưng chỉ qua tiếp xúc có hai lần hắn nhận ra Vân là một cô gái đặc biệt. Nếu bỏ qua diện mạo bề ngoài, Vân là một cô gái có tính cách, nghịch ngợm và gây thoe một cách đáng yêu. Vân trong sáng như nước trong hồ vào mùa thu, nếu không có gió và không có ai ném đất đá xuống, làn nước sẽ vẫn mãi yên lặng và im lìm. Nó chỉ có soi bóng mây và cảnh vật xung quanh khi ở gần và khi đi qua nó mà thôi. Hắn muốn là người đầu tiên khuấy động làn nước đó và là người đầu tiên khám phá con người của Vân. Vân là một cô gái thú vị.

Nhìn chiếc túi sách màu trắng đặt góc của chiếc bàn gỗ. Hắn tò mò mở ra xem. Hắn thấy toàn sách là sách. Hắn ngần ngẫm định không xem nữa nhưng có một điều gì đó thôi thúc hắn. Hắn lật trang đầu tiên của cuốn sách ra, mắt của hắn tối sầm lại, nụ cười của hắn càng ngày càng trở nên thê lương và đáng sợ. Những dòng chữ như đang nhảy múa trước mắt của hắn. Hắn đã hiểu vì sao chiều tối hôm qua Vân và Duy lại vui vẻ và mỉm cười bên lên như thế rồi.

Hắn đặt trả cuốn sách về vị trí cũ. Cả đời của hắn chưa bao giờ đọc một cuốn truyện nào, hắn là một con người khô khan nhưng khi đứng trước đàn bà thì lại khác, lời của hắn có thể tuôn ra như là dòng thác vào mùa lũ, hắn có thể làm thơ và có thể đánh đàn hát tình ca tặng người con gái mà hắn đang đeo đuổi.

Mắt của hắn liếc nhanh xung quanh căn phòng, mũi của hắn hít thật mạnh. Hắn ngửi được mùi hoa nhài xung quanh đây. Hắn đặc biệt nhạy cảm với hương thơm của từng người con gái mà hắn gặp, qua đó hắn có thể đánh giá cô gái đó là con người như thế nào, gia cảnh và tính nết ra làm sao. Hắn là một kẻ có giác quan và khứu giác đặc biệt. Lẽ ra với tài năng này hắn có thể trở thành một nhà thiết kế thời trang chuyên dành cho phụ nữ hay là một người n những tiếng côm tạo nên những thương hiệu nước hoa cho các quý bà dùng.

Con mưa đang tạnh dần, bầu trời và quang cảnh tối đen. Hắn mù mờ nhìn ra bên ngoài, trong lòng của hắn chai cứng, hắn cảm thấy bồn chồn và chán nản. Hắn ghét mưa và đặc biệt dị ứng với không khí ẩm ướt, vào những ngày như thế này hắn chỉ muốn nằm im trên giường nghe nhạc hay chat chit với bạn bè.

Cả đời của hắn là những chuỗi sai lầm. Hắn thấy hắn chưa làm được một điều gì ra hồn và đúng nghĩa. Hắn không có tình thương của mẹ và không có

được tình yêu của bà. Hấn luôn nhận được thái độ lạnh lùng vào thờ ơ của mẹ hấn. Cái mà mẹ hấn quan tâm đó là tiền tài và danh vọng, hấn sợ phải về nhà, hấn sợ không khí lạnh tanh lúc nào cũng âm u và không có một chút hơi ấm của ánh nắng. Hình như nhà của hấn là một căn nhà chìm sâu ở trong rừng, được những tán cây bao phủ xung quanh.

Hấn tìm quên và đang lãng phí tuổi trẻ trong những buổi tiệc, ăn chơi, nhảy nhót suốt đêm. Thân hình của hấn lắc lư và đảo điên trong ánh đèn, tiếng nhạc và trong vòng tay của các cô gái. Hấn là một con sói đi ăn đêm, hấn thích săn tìm những cô gái mới lớn, non nớt chưa hiểu đời thích khoe khoang mình nên dễ dàng xa vào bẫy của hấn bằng vẻ ngoài đẹp trai và những lời nói có cánh đầy hứa hẹn của hấn.

Nhưng hấn lại chùn bước và không muốn dùng cách đó với Vân. Khi nhìn vào đôi mắt trong veo của con nhỏ, hấn cảm tưởng hấn có thể soi mình vào trong đó, hấn muốn làm một cái gì đó khác.

Hấn thờ dài, hấn không thích đi ra ngoài vào ngày hôm nay nhưng nếu không đi hấn không thể gặp được con nhỏ. Hấn nhìn đồng hồ đeo ở tay, thấy đã hơn 10 trưa rồi, chỉ còn có mấy phút nữa thôi là đến giờ Vân nghỉ trưa. Hấn mỉm cười khi nghĩ đến sự kinh ngạc của con nhỏ khi trông thấy hấn xuất hiện ở trước cổng của công ty.

Hấn khép cửa phòng của Vân lại. Hấn trở về phòng của hấn, hấn thay quần áo, trên đầu đội một chiếc mũ le hất ngược về phía sau, mái tóc của hấn được quén gọn sang hai bên. Hôm nay hấn chán mặc áo thun màu đỏ rồi thay vào đó hấn mặc một chiếc áo thun màu đen, chiếc quần tây màu xám, hấn đeo một sợi dây làm bằng da ở ngang eo, trông hấn rất giống người ở trong quân ngũ. Miệng huyết sắc, hai tay đút vào túi quần, hấn đi xuống lầu.

Bên ngoài, trời lại bắt đầu mưa. Cái rì rê tí tách của tiếng mưa rơi bên mái tôn của những chiếc quán di động ngoài trời, cái trầm lắng bằng bạc trong không gian đục nhờ hơi nước, cái im ắng bất chợt của một khoảng cách giữa những đợt mưa khiến cho con người dễ rơi vào cõi suy tưởng mông lung. Mưa gọi nhớ, mưa hồi tưởng, mưa ký ức...Hấn vuốt mặt mấy cái cho tỉnh táo, hôm nay là ngày gì mà hấn hay hồi tưởng lại cuộc đời của hấn và suy tư như một nhà văn.

Vân vẫn hăng say làm việc, con nhỏ đã xin phép cho Dung nghỉ hết ngày hôm nay và nộp tài liệu mà Dung đưa cho Khoa. Khoa không hỏi Vân lý do vì sao Dung nghỉ, anh chàng cầm lấy tài liệu rồi im lặng làm việc. Vân chìm vào trong suy tư. Vân nghe tiếng mưa đang rơi nặng hạt trên mái nhà từng tiếng nghe kêu bồm bộp thật vui tai. Con nhỏ yêu trời mưa và thích được tắm mưa. Khi còn ở quê, những lúc như thế này. Vân khó mà ngồi yên, Vân hay cùng Thu và mấy đứa bạn đi ra biển để ngắm sóng và đưa tay ra đón lấy những hạt nước mưa trong veo vào lòng bàn tay.

Đã gần đến giờ nghỉ trưa rồi. Vân hỏi Khoa.

- Bà nội vẫn khỏe chứ anh...??

Khoa ngẩng đầu lên nhìn Vân. Anh chàng thờ dài bảo.

- Bà vẫn khỏe và vẫn nhắc đến em luôn. Bà thắc mắc là tại sao hai hôm rồi em không gọi điện và không đến thăm bà....!!

Vân hồi lỗi, con nhỏ do mãi chơi và mệt mỏi nên đã quên đi nhiệm vụ của mình.

- Em sẽ gọi điện cho bà vào tối hôm nay sau khi em đi làm về. anh nhấn dùm tới bà là em chúc bà sống khỏe và lúc nào em cũng nhớ tới bà anh nhé....!!

- Tại sao em không đến nhà và trực tiếp nói với bà....!!

- Em xin lỗi em không đi được. Em có việc bận rồi....!!

Khoa trầm ngâm không nói gì. Anh chàng quan sát và nhìn Vân thật kỹ. Khoa thấy Vân càng ngày càng đáng yêu, đôi môi lúc nào cũng nở một nụ cười, ánh mắt long lanh, khuôn mặt rạng ngời và đôi má đỏ hồng, hình như Vân đang yêu ai đó thì phải. Khi người ta đang yêu ai đó thì khó mà dấu được người xung quanh vì có gì họ đã biểu hiện hết ra bên ngoài rồi.

Tia nắng le lói ở phía cuối con đường, đám mây không còn mang mọng đầy nước nữa, chúng đã trút cả xuống trần gian rồi. Bầu trời trở nên trong xanh, những tia sáng yếu ớt đã lan tỏa khắp muôn nơi. Cây lá rung rinh trong gió, chúng mang một màu xanh mỡ màng vì được nước mưa gột rửa đi hết những bụi bặm bám trên lá. Con đường vẫn còn đọng nước mưa, không khí ẩm thấp, mát lạnh.

Xung quanh trên vỉa hè, dưới lề đường người ta đang cởi bỏ áo mưa. Họ khoan khoái mỉm cười và thở phào nhẹ nhõm vì không phải mặc áo mưa lũng thũng và khó chịu khi đi ra đường nữa. Những người không mang áo mưa khi con mưa bất chợt kéo đến có thể yên tâm rồi chỗ trú để tiếp tục con đường của mình.

Ánh sáng buổi bình minh sớm mai làm cho không khí thêm buồn, cái cảm giác se lạnh và mang hơi ẩm của nước làm cho Tuấn Anh cảm thấy khó chịu, mặc dù nước mưa và ánh nắng không thể chiếu rọi vào người của hấn. Hấn thờ ơ nhìn ra hai bên đường, hấn cảm nhận được không khí ồn ào và tập nập của mọi người xung quanh. Hấn tự hỏi đã bao lâu rồi hấn thấy lạc lõng với mọi người và sự tiến bộ của xã hội, có phải vì hấn chìm đắm từ ngày này qua ngày khác trong vũ trường và trong những quán bar nên hấn không biết một cái gì cả.

Hấn bảo anh chàng tài xế dừng lại bên đường cạnh một cửa hàng hoa. Hấn muốn mua tặng cho Vân một bó hoa. Hấn chọn đi chọn lại, hấn cảm nhận được một mùi thơm của các loại hoa ở đây, chúng là một mùi pha trộn tạo cảm giác phấn khích cho hấn. Từ hoa hồng, hoa lay ơn, hoa cúc, hấn không

biết chọn loại hoa nào cho hợp với Vân. Hắn dừng lại trước một lẵng hoa hồng nhung, đứng rồi màu hoa này rất hợp với đôi môi lúc nào cũng đỏ thắm của Vân. Hắn mua một bó năm bông, hắn trả tiền rồi bước ra cửa.

Vân thu xếp mấy tờ giấy khổ A4 ở trước mặt, con nhỏ chuẩn bị rời phòng làm việc để đi ăn cơm. Khoa hôm nay có vẻ mệt mỏi, anh chàng trông lơ đãng, đáng người nặng nề đứng dậy. Khoa thở dài nói.

- Hôm nay anh cảm thấy cơ thể thiếu sức sống quá. Anh nghĩ có lẽ anh cần phải nghỉ ngơi ít hôm để lấy lại sức....!!

Vân quan tâm hỏi.

- Anh có cần đi về nhà ngay lúc này hay không...??

- Không cần đâu em. Anh còn phải giải quyết xong mấy cái bản hợp đồng kia đã....!!

- Em nghĩ để đến mai làm cũng được mà....!!

- Anh sợ nếu để đến mai người ta lại giục thì mệt lắm. Làm hôm nay rồi mai nghỉ ngơi cũng được....!!

- Anh tham việc quá đấy....!!

- Biết thế nào được hả em. Anh là giám đốc nên công việc lúc nào cũng nhiều....!!

- Sao anh không phân công cho các bộ phận làm có phải là hơn không...??

- Em nói không sai nhưng họ chỉ làm giúp được những việc thuộc chuyên môn của họ thôi, còn những việc quan trọng khác họ không thể thay anh quyết định được....!!

Vân nghĩ đến Duy. Con nhỏ thấy Duy lúc nào cũng bận rộn ngồi bên đồng hồ tài liệu, đọc, ghi chép, phân tích và đánh giá. Công việc kinh doanh đúng là không đơn giản, ngoài kiến thức ra còn yêu phải có óc phán đoán, phải đưa ra những quyết định và kế hoạch kịp thời nếu không vẫn mãi là một doanh nghiệp bình thường và có khi bị phá sản do làm ăn thua lỗ nếu chọn sai thời điểm tung ra một sản phẩm, mà sản phẩm đó cũng chưa chắc được khách hàng đón nhận.

Vân bây giờ mới quan sát và nhìn kỹ Khoa. Anh cao 1.70, mái tóc bông bồng cắt ngắn được chải và vuốt ra sau một cách cẩn thận, anh mặc bộ vét màu đen, trên cổ áo đeo một chiếc cà vạt kẻ sọc màu xanh, khuôn mặt rắn rỏi, chiếc mũi cao, anh có làn da rám nắng, không trắng cũng không đen, đáng người thanh mảnh nhưng vững chắc, với độ tuổi gần ba mươi và có sự nghiệp như thế này, anh là mục tiêu và mơ ước đeo đuổi của các cô gái. Vân không tài nào hiểu được tại sao đến bây giờ Khoa vẫn lẻ loi và cô độc một mình, con nhỏ không hề nghe anh hay bà nội nhắc đến người con gái trong tim của Khoa, không lẽ anh không có hứng thú với đàn bà.

Khoa mỉm cười hỏi Vân.

- Em làm gì mà nhìn anh kỹ thế. Có phải trên khuôn mặt của anh dính gì đúng không...??

Vân bối rối và hơi thẹn vì bị bắt gặp quả tang. Con nhỏ giải thích.

- Em thấy lạ là ông anh đẹp trai của em chưa giới thiệu người yêu cho em biết....!!

Khoa nhìn Vân thật đắm đuối và chăm chú. Anh chàng nói rành mạch từng tiếng.

- Thật ra anh đã có người con gái ở trong tim rồi, chỉ là anh vẫn chưa cho cô gái ấy biết anh đang yêu và đang để ý đến cô ấy thôi....!!

Vân háo hức hỏi.

- Tại sao anh không nói cho cô ấy biết, nhờ đâu cô ấy cũng yêu và thích anh thì sao...??

Khoa sung sướng và tò mò hỏi Vân.

- Em nghĩ là cô ấy sẽ đồng ý khi anh hỏi cô ấy chứ...??

Vân vô tình nói.

- Vâng. Em nghĩ là một người tốt bụng như anh chắc cô ấy không nỡ lòng nào mà từ chối đâu. Anh có thể cho em biết cô ấy là ai được không, nếu anh gặp khó khăn em có thể giúp anh...??

Khoa nhìn thẳng vào mắt của Vân. Anh chàng đang miêu tả cô gái người yêu bí mật cho Vân hình dung.

- Cô gái đó em cũng biết đấy. Cô ấy có một chiếc mũi dọc dừa, làn da trắng và đôi mắt trong như hồ thu, tính tình vui vẻ, mái tóc dài, tuy hơi bướng bỉnh nhưng cô ấy là một cô gái đáng yêu....!!

Vân bối rối, con nhỏ thấy Khoa cứ nhìn mình như người tình nhìn người yêu

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64

Vân khẽ e hem một tiếng, con nhỏ xua tan không khí ngượng ngập bằng cách lái sang một câu chuyện khác.

- Hôm nay anh có đi ăn ở ngoài hay không...??

Khoa hơi tiếc phút giây riêng tư bên cạnh con nhỏ. Anh chàng mệt mỏi nói.

- Có. Em đi ăn cơm cùng với anh chứ...??

- Dạ, thôi anh ạ. Hôm nay em muốn đi ăn cơm một mình....!!

- Sao thế. Em không thích đi cùng với anh à....?

- Không phải em có ý đó đâu. Em chỉ cảm thấy anh em mình đi riêng ra thì tiện hơn. Thứ bảy tuần trước em và anh đã đi cùng nhau rồi còn gì...??

- Em nghĩ sao nếu như ngày nào hai anh em mình cũng đi ăn cơm cùng với nhau....??

Vân vội xua tay nói.

- Không được đâu như thế kỳ chết. Em nên đi một mình thì hơn...!!

Vân vớ lấy cái túi sách. Con nhỏ chào Khoa rồi bước luôn ra cửa. Khoa nhìn theo bóng dáng của Vân khuất dần sau cánh cửa kính. Khoa ôm đầu, người ngả dần ra sau chiếc ghế xoay. Bây giờ tâm trạng của Khoa rối bời, Khoa không biết phải bày tỏ tình cảm của mình như thế nào cho Vân hiểu. lúc này Khoa thấy thái độ bền lên và ngượng ngập của Vân khi nghe Khoa hỏi. Khoa hơi thất vọng vì con nhỏ cứ tìm cách lảng tránh câu hỏi của Khoa mãi, không lẽ Vân đã thích Duy rồi nên con nhỏ không thể tiếp nhận tình cảm của Khoa được nữa.

Không khí buổi trưa tấp nập người ra người vào. Vân đều bước ra khỏi hành lang. Công ty của Khoa được xây dựng trên một diện tích khá rộng, ở đây chỉ đặt văn phòng đại diện làm việc của công ty mà thôi, còn nơi sản xuất rượu và bia thì lại ở một nơi khác. Vân chưa bao giờ đến nơi đó, con nhỏ dự định khi nào rảnh rỗi sẽ xuống thăm quan.

Sân gạch ẩm thấp, từng vũng nước nhỏ đang soi bóng mây ở trên trời. xung quanh nó có mấy chậu cây cảnh. Vân hay gọi nó là cây tre trúc, Vân không biết có đúng hay không nhưng khi nhìn vào những chiếc lá thon dài và nhỏ, Vân thấy rất giống mấy khóm tre được trồng ở vườn sau nhà. Hơi nước bốc lên làm cho Vân cảm thấy bức bối, ánh nắng mặt trời chiếu thẳng lên người Vân. Con nhỏ nheo mắt lại, bàn tay đặt lên trán, Vân ngược nhìn lên cao.

Sau cơn mưa mọi cảnh vật và cây cối xung quanh được gội rửa sạch đi lớp bụi bám xung quanh, không khí thoáng mát và trong lành. Vân hít một hơi thật dài, trên đôi môi của con nhỏ một niềm phấn kích và thỏa mãn hiện rõ. Vân bước nhanh ra cổng.

Sự ồn ào náo nhiệt, tiếng nói, tiếng cười đùa của mấy cô gái nhân công quét dọn vệ sinh trong công ty làm cho Vân chú ý. Ánh mắt của Vân nhìn ra đường, con nhỏ thấy có một chiếc xe ô tô màu đen xám đang đậu ở cạnh sát vỉa hè. Tầm nhìn của Vân thu nhỏ dần, Vân kinh ngạc và bất ngờ không hiểu hôm nay Tuấn Anh đến đây làm gì. Nhìn hẳn được mấy cô gái vây quanh như một nàng tiên được mấy con chim chào mừng hót ca xuống nhân gian.

Tuấn Anh môi nở một nụ cười thật ngọt, miệng lưỡi của hắn không ngót tuôn ra những lời ngọt mà có cánh, ánh mắt đa tình thỉnh thoảng nheo lại và nháy mắt với mấy cô gái. Trông hắn rất giống mấy chàng thi sĩ đa tình. Vân quan sát và nhìn bộ quần áo của hắn từ đầu xuống chân. Vân sững sốt, chiếc áo thun màu đen và chiếc thắt lưng bằng da cũng màu đen trông hắn rất giống một thiên sứ khoác bên ngoài vẻ thánh thiện nhưng bên trong là một màu đen tối và lạnh giá. Ở hắn toát ra những ý nghĩ hắc ám và là một con người khó đoán, nhìn hắn lúc này cảm tưởng ở gần trước mặt nhưng mà xa vời với tới tận trần trời.

Vân không hiểu hai anh em của Duy sao lại khác nhau đến thế, một người luôn nghiêm túc, ăn nói chừng mực còn một người luôn đùa cợt và ăn nói nhả nhớt. Vân đoán hẳn là một tên lãng tử quả là không sai, hẳn đi đến đâu là con gái theo đến đấy, nếu nói hẳn cô đơn thì không đúng vì hắn có bao giờ thiếu tình cảm, nhưng người ta nói yêu nhiều quá và trái tim có quá nhiều ngăn sẽ chẳng bao giờ giữ được một cái gì đó cho mình.

Làn gió thổi tung bay mái tóc của Vân, cái bụng kêu ọ ẹt. Vân bắt đầu cảm thấy đói rồi. Con nhỏ thôi không còn nhìn Tuấn Anh nữa. Vân thăm thi ở trong miệng.

- cứ để cho hắn vui đùa với sở thích của hắn đi, mình quan tâm đến hắn làm gì. Bây giờ cái mà mình cần phải làm là đi giải quyết cơn đói của mình.

Khoa nổi gót theo Vân, anh chàng bắt kịp con nhỏ ở trước cổng của công ty. Vân nghe có tiếng nói của Khoa vang lên từ phía sau.

- Em vẫn còn chưa đi ăn à...??

Vân giật mình quay lại. Con nhỏ gượng gạo nói.

- Vâng. Em vừa mới ra đây thôi....!!

Tuấn Anh đùa vui chán, hần không quên mục đích của mình. Vừa nhìn thấy bóng dáng của Vân. Hần vội bước lại gần con nhỏ. Trên môi của hần nở một nụ cười thật đáng ghét, khuôn mặt bao phủ một ánh sáng mờ ảo, có lẽ nếu hần đeo thêm một chiếc vòng màu đen nữa ở trên đầu thì trông hần sẽ giống với một thiên sứ từ dưới địa ngục lên. Bàn tay phải của hần chia bó hoa hồng nhưng được bó một cách khéo léo và đẹp mắt ra trước mặt của Vân. Hần nói thánh thót.

- Tặng cho em....!!

Vân không biết diễn tả cảm giác của bản thân như thế nào. Đây là lần đầu tiên Vân nhận hoa từ một tên đàn ông. Ngày trước mỗi lần tổ chức sinh nhật hay ngày 8/3 Vân đều nhận được hoa và quà từ bạn bè trong lớp, có quà của cả con gái lẫn con trai, nhưng chúng nó là bạn của Vân khác, còn tên này Vân chưa hẳn chưa xác định được là bạn hay là thù.

Khoa ngạc nhiên và kinh ngạc mở to mắt nhìn chàng trai trẻ trước mắt, hần ta có nét gì đó giống Duy nhưng đẹp trai và cuốn hút hơn, hần rất giống một bông hoa có nhiều mặt, mặt của hần không có vị ngọt mà nó có vị đắng chát như thuốc độc.

Khoa lại thêm tò mò và ghen tức, thằng cha này lại là ai nữa đây. Khi nghe tin Vân có chồng chưa cưới là Khoa đã đau khổ và mệt mỏi vì phải suy nghĩ và hành hạ bản thân lắm rồi nay lại có thêm một thằng con trai đeo đuổi Vân nữa chắc là anh chàng lại phải điều chỉnh lại nhịp độ đập loạn xạ một cách bất bình thường của tim.

Vân đứng sững và chôn chân một chỗ. Con nhỏ nhìn Tuấn Anh trân trân. Vân không hiểu hần ta làm như vậy là có ý gì. Lẽ nào hần không biết Vân là vợ chưa cưới của em trai hần. Khoa khẽ e hèm hỏi.

- Cậu đây là...??

Tuấn Anh bây giờ mới để ý đến sự có mặt của Khoa. Hần ta vô tư nói.

- Tôi là bạn của Vân mà có thể mai sau mối quan hệ của chúng tôi sẽ tiến thêm một bước nữa cũng không biết chừng phải không Vân....??

Hần quay sang nhìn con nhỏ khi nói nốt câu cuối. Vân gạt bó hoa của hần sang một bên mặc kệ ánh mắt ghen tị và tò mò của các cô gái xung quanh. Vân cảm tưởng bây giờ con nhỏ là một nàng công chúa lạc vào một bữa tiệc, hoàng tử đang nhìn và bước lại chia tay mời Vân nhảy. Vân chán nản hỏi Tuấn Anh.

- Anh tới đây làm gì...??

Tuấn Anh chìa bó hoa trước mặt của Vân thêm một lần nữa, miệng của hần dè dặt.

- Anh đến đây để đi ăn cơm cùng với em....!!

Vân cảm thấy khó hiểu, khuôn mặt của con nhỏ đăm chiêu, ánh mắt nhìn Tuấn Anh đầy dò xét. Con nhỏ hỏi rành mạch từng tiếng một.

- Anh muốn gì...??

- Anh đã nói với em rồi. Anh muốn mời em đi ăn cơm trưa....!!

- Nhưng tôi đâu có bảo anh phải làm như thế đâu....!!

- Em không muốn nhưng anh muốn....!!

Vân không thích đôi co thêm với Tuấn Anh nữa. Con nhỏ thấy mọi người xung quanh đều đang tập trung nhìn hai người. Vân gất.

- Anh đi về khách sạn hay đi đâu đó chơi đi. Đừng có đem tôi ra làm trò hề ở đây....!!

- Ai bảo em là anh đem em ra làm trò hề. Anh thật lòng muốn kết bạn với em....!!

Bằng cái giọng truyền cảm và dễ thương nhất, hần thành khẩn đưa bó hoa lên ngang mặt của Vân.

- Em làm ơn nhận cho anh vui. Nếu em không nhận anh sẽ đứng ở đây và bám theo em cả ngày hôm nay cho đến khi nào em nhận nó thì thôi....!!

Vân nghe lời đe dọa trẻ con của hần, con nhỏ phì cười hỏi.

- Nếu thế thì anh hãy đứng nguyên ở đây cảm nhúc nhích đi đâu đấy. Tôi bây giờ đói rồi nên phải đi ăn đây....!!

Vân quay người định bỏ đi nhưng bị Tuấn Anh kéo tay giữ lại. Con nhỏ vùng vằng hỏi.

- Anh muốn gì nữa. Tôi đã bảo là anh đi về khách sạn rồi kia mà....??

- Anh đói quá rồi, anh có thể mời em ăn một bữa được không...??

Vân nhìn khuôn mặt nhăn nhó, ánh mắt cổ tỏ ra dễ thương như con thỏ của Tuấn Anh. Vân càng thêm bực mình vì bị làm phiền và bị quấy rối.

- Anh không tự mình đi ăn được hay sao mà phải phiền đến tôi. Nhìn bộ dạng của anh lúc này rất giống một người đã ba ngày không có gì vào bụng...!!

Tuấn Anh năn nỉ.

- Em làm ơn đi mà. Cho ăn đi cùng với nhé....!!

Vân rơi vào tình trạng khó xử. Nếu bỏ mặc Tuấn Anh ở đây không lo và lơ hẩn đi con nhỏ không yên tâm vì dù sao hắn cũng là anh trai của Duy, còn nếu lo lắng và quan tâm đến hắn vì bị bắt ép con nhỏ càng thêm điên tiết và ghét hắn hơn mà thôi. Cảm giác đói và muốn ăn cơm của Vân lúc này đã tiêu tan đi đâu hết cả. Vân do tức giận nên không khí đã lấp đầy khoảng trống trong bao tử rồi. Vân thờ dài não nề, thế là toi mất một bữa ăn ngon. Vân cứ đứng tần ngần mãi, con nhỏ không biết trả lời Tuấn Anh như thế nào cho phải. Khoa lên tiếng.

- Tôi có thể mời hai người một bữa cơm được không, tiện thể chúng ta làm quen với nhau luôn...??

Tuấn Anh nhìn xừng Khoa. Hắn ta đang đánh giá xem Khoa là ai và có quan hệ gì với Vân. Hắn hỏi con nhỏ.

- Em có đồng ý hay không...??

Vân buồn chán hết nhìn Tuấn Anh rồi lại nhìn Khoa. Con nhỏ đang gặp phải tình huống không mong đợi. Vân có bao giờ nghĩ là Tuấn Anh sẽ đến tìm và đòi gặp mặt Vân ở trước cổng công ty đâu. Con nhỏ chỉ thấy là hắn gây sự với con nhỏ khi con nhỏ sống ở khách sạn mà thôi. Hắn bám theo Vân đến tận chỗ làm việc là có mục đích gì, không lẽ hắn thấy hắn nhân dỗi quán nên tìm Vân quấy phá cho bớt cô đơn.

Không khí giữa hai người đàn ông ngập tràn căng thẳng và gan tị, họ đang nhìn chăm chú và đang đánh giá nhau. Họ đều vì một cô gái, mỗi người tìm cách tiếp cận và làm quen với Vân với những mục đích và mưu đồ khác nhau. Với Khoa đó là tình yêu và sự trân trọng, còn đối với Tuấn Anh hắn ban đầu đến với Vân vì tiền tài và danh vọng mà Vân sẽ đem lại cho hắn nếu hắn có thể kết hôn được với Vân. Nhưng ai có thể đảm bảo được rằng mai sau hắn không yêu Vân thật lòng, người ta thường nói là có hai cái không nên thử đó là thử chết và thử yêu. Hắn đang đem chính tình cảm và con tim của hắn ra cá cược với tình yêu của Vân. Hắn là một con lừa con ngu ngốc.

.....

Ngày tháng đã trôi qua Mộng còn đó dù cuộc đời cứ xoay dần, có lẽ mọi thứ rồi sẽ đi vào quên lãng. Con người có già đi, nhưng chuyện hai năm về trước vẫn còn rõ như in trong đầu. Gói quà kỷ niệm Đào còn giữ gìn cẩn thận vì nó là biểu hiện của một thời kỳ ngập bóng yêu thương.

Giờ đây, dù cho sợi dây băng tím đã phai màu, gói giấy đã sòn, có chỗ đã rách. Đào vẫn trân trọng nâng niu tôn thờ, vì trên tờ giấy kia vẫn còn nguyên vẹn bút tích của người xưa. Gói quà ấy cũng chẳng có gì đáng giá lắm, chỉ là hai quyển sổ lưu bút trong đó có kẹp một vài bản nhạc và chiếc đĩa CD chứa đựng những bản tình ca, giữa những trang sách có một phong thư màu đỏ thắm. Và người con trai đó còn tỉ mỉ hơn, đã lấy dây vàng bện lại thành một chiếc vòng dính vào trang sách với hàng chữ nắn nót "Kỷ niệm của đôi ta".

Mỗi lần giờ sách ra là Đào lại hôn lên nhưng dòng chữ ấy và nước mắt tuôn trào. Giấy đã bao nhiêu lệ, bao nhiêu nụ hôn nhưng vẫn không làm giảm bớt nỗi căm hoài. Tình cảm vượt không gian và thời gian. Vượt cả bầu trời xanh mây trắng và tình cảm vẫn đầy như giấc mộng xưa. Quá khứ với bao điều tốt đẹp đã qua đi, hiện tại là cuộc sống đơn điệu với vết thương lòng luôn đau nhức trong Đào mỗi khi con nhỏ nhớ về những ngày xa cũ...

Còn đâu nữa hình bóng đôi tình nhân tay trong tay dạo bước và đi mòn lối khắp con đường, nơi nào họ cũng đặt chân qua. Tiếng cười trong trẻo, tươi vui và hạnh phúc ngập tràn khắp muôn nơi. Sao ngày xưa Đào vui vẻ và hạnh phúc đến như thế, nay nụ cười và hình bóng của người xưa đâu rồi. Bàn tay vất lên trán, đôi mắt nhìn lên trần nhà. Trên đôi má hai dòng lệ vẫn còn chưa khô. Từ khi Duy bị tai nạn mất trí nhớ Đào hay ngồi khóc một mình và trở thành một người đa sầu đa cảm.

Đào thờ dài ngồi dậy, con nhỏ lôi cuốn vở lưu bút ra. Đào viết đôi dòng trên trang giấy đã bị ố vàng do lớp bụi thời gian.

"Ngày tháng năm

Hôm nay em lại đứng nhìn anh từ xa. Anh vẫn vậy không có gì thay đổi nhiều, điều khác biệt duy nhất là anh không còn nhìn em như ngày xưa nữa. Ngày xưa dù em đứng ở góc khuất nào anh cũng tìm được em nhưng nay ánh mắt và tâm hồn của anh đã dành cho một người con gái khác mất rồi..."

Nước mắt của Đào lăn dài trên mi, con nhỏ bịt miệng lại để cho tiếng nấc không thoát ra khỏi cổ họng. Con đau như xé lồng ngực, từng hình ảnh của Duy trong quá khứ kéo ùn ù về. Đào ôm chặt lấy đầu, đôi chân co ro trên ghế, hai bàn tay ôm lấy gối. Đào ngục đầu xuống bàn, trang giấy nhòe lệ. Nỗi đau âm ỉ của Đào ngày càng tăng, con nhỏ kêu gào và khóc thật to lên. Có bao nhiêu đau khổ và uất ức Đào đều tuôn ra ngoài theo hai dòng lệ thì nhau chảy xuống má rơi trên bàn.

Đào chán nản gấp trang lưu bút lại. Đào tự hỏi người xưa có còn nhớ đã từng cùng nhau chụm đầu nằm dài trên cỏ trong sân trường trao đổi nhau từng dòng lưu bút, những lá thư được nhét trong học bản học. Và những câu thơ tình vụng về ngây thơ được ghi ở cuối trang sách, có hôm bị cô giáo bắt gặp và phải đứng trên xó lớp.

Người xưa còn nhớ những hôm trời mưa hai đứa cùng đội chung một chiếc áo mưa đi về. Có còn nhớ những quán hàng cà phê quen cùng nhau ngồi nhấp nháp ly cà phê đắng chát. Đôi ta cùng nhau nghe nhạc trong một cửa hàng bán băng đĩa, cậu còn nhớ bài hát "Love me" mà chúng ta vẫn thường ngêu ngao hát mỗi khi đạp xe về vùng ngoại ô chơi. Và có còn nhớ hình bóng một cô gái mặc áo trắng đứng chờ ở trước cổng trường mỗi khi tan học về. Có lẽ người xưa đã quên hết cả rồi, bây giờ trong đầu óc của cậu ấy chỉ là một khoảng trống mênh mông mà thôi, cậu ấy đâu còn nhớ đến mình nữa.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 65

Tại sao kỷ niệm xưa kia chỉ có mình ta nhớ, ta muốn quên mà không được, nó như một căn bệnh, đúng rồi đây là căn bệnh tương tư, không có một bác sĩ nào có thể chữa khỏi. Ta phải làm sao để quên và phải làm sao để cậu ấy chú ý lại đến ta. Ta phải làm sao đây hả trời ?

Đào xóc mái tóc làm cho nó rối bù lên. Đôi mắt đỏ hoe, khuôn mặt trắng bệnh, đôi mắt thâm quầng vì bao đêm mất ngủ, đầu óc mụ mị những hình bóng xưa kia. Đào bây giờ mới cảm nhận được nỗi đau của Duy khi bị Đào phản bội. Đào lẩm bẩm nói.

- Cậu hãy tha thứ cho mình và hãy quay lại với mình, mình cầu xin cậu đấy. Mình đã hối hận và đau khổ lắm rồi...!!

Đáp lại lời của Đào chỉ có khoảng trống xung quanh, tiếng gió nghe xào xạc ngoài cửa sổ, những bông hoa màu đỏ đang run rẩy trước cơn thịnh nộ và bão táp của bầu trời. Mây đen đang ùn ùn kéo về báo hiệu một cơn giông sắp đến. Phải chăng thượng đế cũng không đồng tình với hành động bông bột và nông nổi với Đào nên mới cho phong ba trừng phạt con nhỏ.

Tiếng sầm ầm kéo vang rền, tia sét vừa sẹt một thứ ánh sáng màu trắng sáng ngang qua căn phòng. Đào bật chặt hai tai lại. Con nhỏ ngồi thụp xuống đất. Toàn thân của Đào tái mét. Mưa bắt đầu rơi, từng hạt mưa nặng hạt rơi nghiêng nghiêng xuống đất, gió thổi mạnh hất tung cánh cửa sổ, nước mưa tạt cả vào phòng làm ướt hết hai cái rèm cửa. Đào không còn sức để đóng nó lại nữa, con nhỏ mặc mưa hất vào phòng, nó bắn cả lên người và lên giường của Đào.

Mưa làm chi, mưa chỉ làm cho con người ta thêm buồn. Bầu trời thê lương đang gào khóc và thương xót cho mối tình không có đoạn kết của Đào, nó như đồng cảm an ủi và đang cố gột rửa đi những vết đau đang hằn sâu trong đáy tim. Đào không còn sợ hãi nữa, con nhỏ từ từ đứng dậy. Đào bước chậm rãi đến bên cửa sổ, thân người dựa vào song sắt, đôi mắt nhìn vào khoảng tăm tối trước mắt. Đào muốn cho gió mưa quất vào người.

Cái lạnh thấm sâu vào da thịt, lớp áo mỏng dính chặt vào cơ thể ấm nóng. Mái tóc ướt nhẹp, đôi môi thâm đen lại vì lạnh nhưng ánh mắt của con nhỏ lại ánh lên những tia nhìn khác thường, khuôn mặt lạnh tanh không biểu cảm. Từng hạt mưa vẫn tí tách rơi, bầu trời ngày càng tối đen, thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng sẹt đi đùng của những tia sét và những tiếng sầm vang dền phá tan đi không khí yên lặng xung quanh.

.....

Duy vừa mới dùng bữa xong với hai vị khách người Đức. Anh chàng chúc họ có một ngày nghỉ thật vui rồi lui về phòng mình. Duy mân mê cái móc khóa điện thoại mà Vân đã tặng vào ngày hôm qua. Trên môi của anh chàng thoáng ẩn hiện một nụ cười, ánh mắt nhìn xa xăm. Tâm hồn đang bay bổng đến tận chân mây, Duy đang nhớ đến Vân.

Phòng của Duy có diện tích bằng với phòng của Vân. Trong phòng của Duy bày biện đơn sơ, chiếc máy tính xách tay màu đen bóng đang nằm ở trên một chiếc bàn gỗ. Trong hộc tủ Duy mang theo mấy tấm ảnh của gia đình. Anh chàng dự định sẽ chụp chung một tấm ảnh với Vân làm kỷ niệm. Duy mỉm cười đưa cái móc khóa điện thoại lên cao. Anh chàng lẩm bẩm.

- Con nhỏ này đúng là trẻ con. Đã 17 tuổi đầu rồi mà vẫn còn thích đọc truyện tranh và xem phim hoạt hình chú chuột mickey nữa chứ....!!

Duy thờ dãi vì không có cách nào liên lạc được với Vân. Con nhỏ bỏ quên mất chiếc điện thoại ở nhà rồi. Duy đứng dậy, anh chàng bật điện thoại di động của mình lên. Lúc này do tiếp khách nên Duy tắt nguồn. Duy kinh ngạc vì có mấy cú điện thoại nhờ của hai anh chàng vệ sĩ. Nụ cười trên môi của Duy tắt ngấm. Anh chàng lo sợ có chuyện chẳng lành xảy ra với Vân. Duy gấp gấp hỏi.

- Vân xảy ra chuyện gì rồi đúng không anh....??

Hai anh chàng vệ sĩ đang ngồi khuất trong một nhà hàng kiểu Ý ở lầu hai. Họ đang trông chừng Vân. Họ đáp nhỏ.

- Không có chuyện gì đâu. Chúng tôi vẫn đang trông chừng cô chủ....!!

Duy thở phào nhẹ nhõm. Bao nhiêu nỗi lo đều tan biến. Anh chàng tươi tỉnh hỏi.

- Hiện giờ cô ấy đang ở đâu...??

- Dạ. Cô chủ đang ăn cơm cùng với cậu Tuấn Anh và một người đàn ông nữa....!!

Duy hét lên thật to.

- Cái gì. Anh bảo sao, Tuấn Anh cũng ở đó à...??

Anh chàng vệ sĩ lóí hết cả tai vì tiếng hét thất thanh của Duy. Duy bực mình, bàn tay siết chặt chiếc điện thoại. Nếu Vân mà xuất hiện trước mặt của Duy vào lúc này thì thế nào con nhỏ cũng bị Duy đánh cho mấy cái cốc vào đầu và ăn mắng thật thậm tệ, dám đi ăn cơm cùng hai tên đàn ông hả, con nhỏ này đúng là gan cùng mình và không coi anh chàng ra cái gì cả.

- Anh ta đến đó làm gì...??

Anh chàng vệ sĩ đeo kính màu đen nói thật chi tiết.

- Cậu ấy mang một bó hoa hồng nhung rất đẹp đến tặng cho cô chủ và rủ cô chủ đi ăn, hình như họ còn nắm tay nữa....??

Duy gồng mình lên vì tức, khuôn mặt của anh chàng đanh lại, đôi môi mím chặt, đôi mắt long lanh như ánh nắng phản chiếu xuống đáy hồ. Duy gằn giọng.

- Bây giờ họ đang ăn ở đâu...??

- Dạ, trong một nhà hàng kiểu ý ở quận ba....!!

- Em biết rồi. Hai anh cứ theo dõi và để ý đến mọi hành động của cô ấy cho em....!!

- Vâng. Tôi sẽ làm đúng những lời mà cậu chủ căn dặn....!!

Duy buột miệng đánh phịch một cái xuống ghế. Duy vuốt mặt hai cái cho tỉnh táo. Đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hơi gió mát lạnh thổi nhẹ vào phòng làm cho tâm hồn của Duy dịu lại. Cái nhìn mông lung và có hồn ấy như cuốn hút lấy Duy. Một hình ảnh người con gái mờ sương hiện rõ lên trong trí óc của Duy. Duy nhắm mắt lại, đôi mắt buồn ấy nhìn Duy như muốn níu giữ một cái gì đó. Nỗi đau ẩn hiện, trái tim của Duy đau nhói, đôi môi mấp máy. Duy muốn gọi tên người con gái đó nhưng không tài nào cất nổi nên lời. Đầu của Duy lại đau, từng giọt mồ hôi lăn dài trên trán, trên má, chiếc áo cánh mỏng dính bết lại.

Bàn tay phải của Duy run run mở hộp tủ, một lọ thuốc màu trắng nằm im lìm ở trong cùng. Duy vội mở nắp, dốc hai viên thuốc màu hồng nhạt trên tay. Duy cho lên miệng và nuốt đánh ực một cái. Cốc nước giúp cho Duy dễ thở hơn được một chút. Duy lao đảo đứng dậy, cơn đau đầu như cửa từng mạch máu trong cơ thể, nó là một nỗi khiếp sợ đối với Duy. Từng tế bào thần kinh như muốn nổ tung ở bên trong, vầng thái dương nhả lại, những sợi gân màu xanh đang trùng cả xuống, đôi tai vang lên ngàn tiếng gõ. Duy ngã người xuống giường. Duy cố nhắm mắt lại và cố chợp mắt ngủ một chút, thần kinh và mọi sợi dây thần kinh của Duy cần được nghỉ ngơi.

Duy sợ rằng một mai khi quá sức chịu đựng, anh chàng sẽ bị nổ tung ra mà chết. Trong đầu của Duy đang chứa hàng ngàn gói thuốc nổ chỉ cần một mồi lửa là nó có thể thiêu rụi đi tất cả.

Hương thơm của hoa nhài bay vào phòng. Đây là mùi hương của Vân. Duy thấy lòng xao động. Duy đang tưởng tượng Duy đang ngồi trước một hồ nước trong veo, trên bề mặt không có một con sóng. Duy soi bóng hình của mình xuống đáy hồ, ánh mắt của Duy ngỡ ngàng vì Duy không nhìn thấy bóng của mình mà là hình bóng của một cô gái. Duy cố nhìn cho rõ, hình bóng của cô gái càng lúc càng hiện rõ, đầu tiên là đôi mắt, đó là một đôi mắt thật to, đôi lông mày hình cánh phượng, lông mi cong vút, chiếc mũi thật thẳng, đôi gò má thật mịn, đôi môi của cô ta đang hé một nụ cười hình bông hoa nở.

Duy ngạc nhiên vì tại sao mình là một người đàn ông sao lại biến thành một cô gái. Ánh mắt của cô gái đó nheo lại đầy tình nghịch. Cô ta thăm thì hỏi.

- Anh có nhớ em là ai không...??

Duy giật mình ngồi bật dậy. Cơn đau đầu biến mất, hình ảnh của cô gái lúc này vẫn còn in đậm trong tâm trí của Duy. Duy ngày càng thắc mắc là tại sao mỗi lúc Duy bị đau đầu cô ta lại tái xuất hiện trong trí nhớ của Duy. Duy tự hỏi.

- Cô ta là ai...??

Khi mọi chuyện đã xảy ra rồi, Đào mới bàng hoàng tỉnh lại. Cô ta không ngờ chỉ trong một phút tức giận, sự ghen tuông đã biến một cô gái ngoan hiền, luôn nghĩ cho người khác thành một kẻ ích kỷ, sẵn sàng hạ gục bất cứ ai dám cản đường đi của cô ta.

Cô ta hối hận khi nghĩ đến cơ thể mềm nhũn, thiếu sức sống nằm bất động trên sàn nhà của Vân, ánh mắt xót xa, đầy thương hại và tức giận của Duy. Ngay cả người độc ác và tàn nhẫn như Tuấn Anh cũng không đồng tình với cách hành xử của cô ta sáng nay. Cô ta cảm thấy đầu óc quay cuồng, khi bình tâm lại cô ta thấy day dứt. Bàn tay dấm lên ngực thùm thụp, cô ta lao ra khỏi phòng như con lốc.

Vẫy vội một chiếc xe tắc xi cô ta bảo anh chàng tài xế đưa cô ta đến một quán bar. Tiếng nhạc kích động, mùi thuốc lá, rượu bia và mùi hơi người nồng

nặng đông đúc khiến cho Đào khó thở. Cô ta gọi cho mình hai chai rượu, Đào tu ừng ừng, cô ta uống rượu như uống nước lã. Một bàn tay đàn ông và một mùi nước hoa phả vào mũi của cô ta. Tuấn Anh, cô ta biết chắc là vậy, ngoài hắn ra thì không có ai khác.

Đào tức giận hỏi.

- Anh tới đây làm gì...??

- Đi theo cô...!!

Hắn kéo ghế ngồi bên cạnh Đào, hắn tự nhiên rót rượu ra ly rồi nâng cốc lên bảo.

- Chúc cho sự thành công ngoài dự kiến của chúng ta....!!

Đào lắc đầu chán nản nói.

- Tôi thấy hôm nay tôi đúng là một con điên....!!

- Nhưng em không thể phủ nhận rằng nhờ thế mà chuyện phá hoại tình cảm của hai người đó mới đạt được như ý nguyện hay sao....!!

Đào mai mỉa.

- Đạt được như ý nguyện, anh không thấy ánh mắt và cái cách mà Duy bảo vệ Vân à. Tôi thấy chính chúng ta mới là một con lừa, chúng ta đã giúp cho tình cảm của họ càng ngày càng thêm khăng khít thì có....!!

Bàn tay của hắn nắm mép chai rượu, hắn nhếch mép bảo Đào.

- Em đừng đa nghi quá. Anh không nghĩ như em đâu, đây chỉ là bước đầu của kế hoạch thôi....!!

- Anh còn chiêu gì khác hay sao....!!

- Đúng thế và lần này thì họ sẽ không bao giờ còn được ở bên nhau nữa....!!

Khi nói hết mấy từ cuối, ánh mắt của hắn rực sáng. Đào cảm thấy rung hết cả mình. Đưa ly rượu lên môi, Đào cố uống cho hết. Trong đầu của Đào vang lên những câu nói của Duy vào sáng nay. Đào vui mừng vì Duy hẹn gặp ở trên sân thượng, một niềm vui trào dâng lên. Đào tưởng rằng Duy đã suy nghĩ lại và đang dần hồi phục được trí nhớ nhưng thật thật phũ phàng. Duy đã từ chối thẳng thừng và nói rằng dù cho mai sau có xảy ra chuyện gì. Duy cũng nhất quyết không chịu rời xa Vân. Duy sẽ dành phần đời còn lại để yêu và bảo vệ Vân.

Mặc cho Đào cầu xin, Duy vẫn khăng khăng với ý định của mình. Duy yêu cầu Đào tránh xa Vân và Duy ra. Duy không muốn Đào xuất hiện trước mặt của Duy nữa. Đúng lúc đó Vân lên, cô ta đã dồn hết sự tức giận và nỗi thống khổ vào Vân. Đó là một thứ cảm xúc mà cô ta chưa bao giờ từng trải ở trong đời.

Nước mắt của Đào chảy ra. Vậy là hết, hôm nay khi nhìn vào ánh mắt lo lắng, và yêu thương của Duy dành cho Vân. Đào hiểu ra rằng bản thân Đào gần như đã mất hết cơ hội rồi. Giọng của Đào đục ngầu.

- Hôm nay anh sẽ say với tôi chứ...??

- Tất nhiên tại sao không...??

Hai người gọi rất nhiều rượu, họ vừa uống vừa nói những câu vô nghĩa. Đào không biết đã nói gì. Trong cơn chếch choáng trong men say Đào đã gọi Tuấn Anh là Duy. Cô ta ôm chặt lấy Tuấn Anh rồi đặt đôi môi run rẩy của mình vào má, vào mặt của Tuấn Anh. Bàn tay lạnh buốt của cô ta sờ nhẹ lên mặt của Tuấn Anh. Cô ta lè nhè nói.

- Anh là một thằng khốn. Tại sao tôi lại yêu anh. Ha ha ha....Tôi đúng là một con điên....!!

Ly rượu ở trên bàn bị cô ta quệt làm đổ xuống. Nước lênh láng cả trên mặt bàn. Tuấn Anh nháp từng ngụm nhỏ, hắn thích thú nhìn Đào. Hai người phụ nữ vì thằng oắt con đó mà lên cơn điên và phát sốt. Hắn cảm thấy ghen tị. Dựng cái ly đứng lên, hắn rót thêm rượu vào. Hắn giục.

- Uống đi chứ. Chẳng phải là cô muốn say cơ mà...??

- Đúng...ta cùng ly nào....!!

Hai cái ly đụng vào nhau kêu lên những tiếng lanh lảnh. Đào ngửa cổ uống ực một cái, nước mắt hòa lẫn với rượu làm cho môi của cô ta mẩn chất.

.....

Vũ đang ngồi trong phòng làm việc ở siêu thị. Cả một tuần lơ mơ với một cảm xúc dâng tràn trong cơ thể. Vũ cảm thấy sáng khoái, chưa bao giờ Vũ thấy yêu đời và cơ thể nhẹ tênh như lúc này. Sự xuất hiện của Đào như một làn gió mát đã xoa dịu đi sức nóng đang sục sôi trong lòng của Vũ bấy lâu nay. Vũ đang dần lãng quên đi bóng ma ám ảnh trong quá khứ của mình.

Một tiếng gõ cửa nhẹ vang lên. Vũ tự nhiên bảo.

- Mời vào....!!

Chàng trai nhân viên thò đầu vào rụt rè nói.

- Thưa anh. Có một cô gái đang tìm anh....!!

Vũ ngạc nhiên hỏi.

- Cậu có biết cô ta là ai không...??

- Dạ, em không biết. Cô ta nói là có chuyện quan trọng muốn nói với anh....!!

- Được rồi. Bảo cô ta vào đây....!!

- Vâng....!!

Vũ nghĩ mông lung, không biết cô gái đó là ai. Liệu đó có phải là Đào không ?. Trên môi của Vũ thoáng nở một nụ cười. Vũ không ngẩng đầu lên nhìn, đôi mắt của Vũ vẫn còn tập trung trên trang giấy khi nghe tiếng giày khua trên nền xi măng.

- Đào. Em đến đây làm gì...??

Một giọng nói sắc lạnh vang lên.

- Ai là Đào.....!!

Toàn thân của Vũ đông cứng, đôi vai so lại. Vũ ghét nhất là giọng nói này, mùi nước hoa trên người của cô ta tỏa ra nồng nặc làm cho mũi của Vũ nghẹt thở. Vũ ngẩng phắt mặt lên, anh chán nản và căm ghét hỏi.

- Cô đến đây làm gì...??

Lan tự nhiên kéo ghế phía trước mặt của Vũ ra ngồi. Cô ta điệu nghệ vắt chân, cơ thể thả lỏng ra phía đằng sau. Ánh mắt tha thiết và nồng ấm nhìn Vũ.

- Xa em có hơn một tuần anh có nhớ em không...??

- Nhớ. Tại sao tôi lại phải nhớ cô....??

Lan tức giận và tủi thân hỏi.

- Anh không nhớ đến em dù chỉ là một chút thôi hay sao...??

Mười đầu ngón tay của Vũ đan xen vào nhau. Ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào mặt của Lan. Vũ nói rành rọt từng tiếng.

- Tôi đã bảo là tôi không phải là bạn của cô. Cô cũng biết là tôi ghét cô, tôi cố quên đi cảm giác khó chịu khi tiếp xúc với cô còn không được thì nhớ đến cô làm gì....!!

Lan chồm người về phía trước. Giọng nói của cô ta đầy uy quyền.

- Anh sẽ phải hối hận với những gì mà anh nói với tôi hôm nay. Trần Vũ, để tôi nói cho anh biết, anh không thể loại khỏi tôi ra cuộc đời của anh được đâu. Tôi sẽ phá hoại mọi thứ mà anh có. Người đàn bà nào mà dám ở gần anh cũng là kẻ thù của tôi. Nếu tôi không có được anh thì không ai có được anh cả....!!

Vũ nhìn trừng trừng vào Lan, anh khinh bỉ hỏi.

- Cô đang đe dọa dùng đa nghi quá. Anh không nghĩ như em đâu, đây chỉ là bước đầu của kế hoạch thôi....!!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66

- Anh còn chiều gì khác hay sao....!!

- Đúng thế và lần này thì họ sẽ không bao giờ còn được ở bên nhau nữa....!!

Khi nói hết mảy từ cuối, ánh mắt của hắn rực sáng. Đào cảm thấy rung hết cả mình. Đưa ly rượu lên môi, Đào cố uống cho hết. Trong đầu của Đào vang lên những câu nói của Duy vào sáng nay. Đào vui mừng vì Duy hẹn gặp ở trên sân thượng, một niềm vui trào dâng lên. Đào tưởng rằng Duy đã suy nghĩ lại và đang dần hồi phục được trí nhớ nhưng thật thật phũ phàng. Duy đã từ chối thẳng thừng và nói rằng dù cho mai sau có xảy ra chuyện gì. Duy cũng nhất quyết không chịu rời xa Vân. Duy sẽ dành phần đời còn lại để yêu và bảo vệ Vân.

Mặc cho Đào cầu xin, Duy vẫn khẳng khái với ý định của mình. Duy yêu cầu Đào tránh xa Vân và Duy ra. Duy không muốn Đào xuất hiện trước mặt của Duy nữa. Đúng lúc đó Vân lên, cô ta đã dồn hết sự tức giận và nỗi thống khổ vào Vân. Đó là một thứ cảm xúc mà cô ta chưa bao giờ từng trải ở trong đời.

Nước mắt của Đào chảy ra. Vậy là hết, hôm nay khi nhìn vào ánh mắt lo lắng, và yêu thương của Duy dành cho Vân. Đào hiểu ra rằng bản thân Đào gần như đã mất hết cơ hội rồi. Giọng của Đào đục ngầu.

- Hôm nay anh sẽ say với tôi chứ...??

- Tất nhiên tại sao không...??

Hai người gọi rất nhiều rượu, họ vừa uống vừa nói những câu vô nghĩa. Đào không biết đã nói gì. Trong cơn chéch choáng trong men say Đào đã gọi Tuấn Anh là Duy. Cô ta ôm chăm lấy Tuấn Anh rồi đặt đôi môi run rẩy của mình vào má, vào mặt của Tuấn Anh. Bàn tay lạnh buốt của cô ta sờ nhẹ lên mặt của Tuấn Anh. Cô ta lè nhè nói.

- Anh là một thằng khốn. Tại sao tôi lại yêu anh. Ha ha ha....Tôi đúng là một con điên....!!

Ly rượu ở trên bàn bị cô ta quệt làm đổ xuống. Nước lênh láng cả trên mặt bàn. Tuấn Anh nhấp từng ngụm nhỏ, hắn thích thú nhìn Đào. Hai người phụ nữ vì thằng oắt con đó mà lên cơn điên và phát sốt. Hắn cảm thấy ghen tị. Dựng cái ly đứng lên, hắn rót thêm rượu vào. Hắn giục.

- Uống đi chứ. Chẳng phải là cô muốn say cơ mà...??

- Đúng...ta cụng ly nào....!!

Hai cái ly cụng vào nhau kêu lên những tiếng lanh lảnh. Đào ngửa cổ uống ực một cái, nước mắt hòa lẫn với rượu làm cho môi của cô ta mặn chát.

.....

Vũ đang ngồi trong phòng làm việc ở siêu thị. Cả một tuần lơ mơ với một cảm xúc dâng tràn trong cơ thể. Vũ cảm thấy sảng khoái, chưa bao giờ Vũ thấy yêu đời và cơ thể nhẹ tênh như lúc này. Sự xuất hiện của Đào như một làn gió mát đã xoa dịu đi sức nóng đang sục sôi trong lòng của Vũ bấy lâu nay. Vũ đang dần lãng quên đi bóng ma ám ảnh trong quá khứ của mình.

Một tiếng gõ cửa nhẹ vang lên. Vũ tự nhiên bảo.

- Mời vào....!!

Chàng trai nhân viên thò đầu vào rụt rè nói.

- Thưa anh. Có một cô gái đang tìm anh....!!

Vũ ngạc nhiên hỏi.

- Cậu có biết cô ta là ai không...??

- Dạ, em không biết. Cô ta nói là có chuyện quan trọng muốn nói với anh....!!

- Được rồi. Bảo cô ta vào đây....!!

- Vâng....!!

Vũ nghĩ mông lung, không biết cô gái đó là ai. Liệu đó có phải là Đào không ?. Trên môi của Vũ thoáng nở một nụ cười. Vũ không ngần ngại đầu lên nhìn, đôi mắt của Vũ vẫn còn tập trung trên trang giấy khi nghe tiếng giày khua trên nền si măng.

- Đào. Em đến đây làm gì...??

Một giọng nói sắc lạnh vang lên.

- Ai là Đào.....!!

Toàn thân của Vũ đông cứng, đôi vai so lại. Vũ ghét nhất là giọng nói này, mùi nước hoa trên người của cô ta tỏa ra nồng nặc làm cho mũi của Vũ nghẹt thở. Vũ ngẩng phắt mặt lên, anh chán nản và căm ghét hỏi.

- Cô đến đây làm gì...??

Lan tự nhiên kéo ghế phía trước mặt của Vũ ra ngồi. Cô ta điệu nghệ vắt chân, cơ thể thả lỏng ra phía đằng sau. Ánh mắt tha thiết và nồng ấm nhìn Vũ.

- Xa em có hơn một tuần anh có nhớ em không...??

- Nhớ. Tại sao tôi lại phải nhớ cô.....??

Lan tức giận và tủi thân hỏi.

- Anh không nhớ đến em dù chỉ là một chút thôi hay sao...??

Mười đầu ngón tay của Vũ đan xen vào nhau. Ánh mắt nghiêm nghị nhìn thẳng vào mặt của Lan. Vũ nói rành giọt từng tiếng.

- Tôi đã bảo là tôi không phải là bạn của cô. Cô cũng biết là tôi ghét cô, tôi cố quên đi cảm giác khó chịu khi tiếp xúc với cô còn không được thì nhớ đến cô làm gì.....!!

Lan chồm người về phía trước. Giọng nói của cô ta đầy uy quyền.

- Anh sẽ phải hối hận với những gì mà anh nói với tôi hôm nay. Trần Vũ, để tôi nói cho anh biết, anh không thể loại khỏi tôi ra cuộc đời của anh được đâu. Tôi sẽ phá hoại mọi thứ mà anh có. Người đàn bà nào mà dám ở gần anh cũng là kẻ thù của tôi. Nếu tôi không có được anh thì không ai có được anh cả.....!!

Vũ nhìn trừng trừng vào Lan, anh khinh bỉ hỏi.

- Cô đang đe dọa tôi đấy à. Tôi không ngờ là lâu ngày không gặp lại cô còn tồi tệ hơn cả trước kia, tôi cứ tưởng thời gian sẽ làm cho cô thay đổi suy nghĩ độc ác và ích kỷ của cô, nhưng tôi đã nhầm.....!!

Lan cười khẩy bảo.

- Anh còn không hiểu hết con người của tôi đâu. Chỉ cần anh đồng ý làm người yêu của tôi và từ bỏ con vợ chưa cưới trẻ con của anh đi thì lúc đó tôi sẽ buông tha cho anh.....!!

Vũ gồng mình lên, ánh mắt đỏ ngầu nhìn Lan đầy đe dọa.

- Cô im miệng đi. Đó là cuộc đời của tôi, tại sao tôi lại phải nghe theo sự sắp xếp của cô. Làm bạn với cô tôi còn không muốn, nếu phải làm người yêu hay phải lấy hạng người như cô thì thà rằng suốt cuộc đời này tôi sống cô độc còn hơn. Cô làm ơn biến đi cho.....!!

Lan lồng lộn, cô ta rít lên như rắn rết.

- Trần Vũ, anh dám xua đuổi tôi hả. Tôi sẽ làm cho anh phải hối hận. Anh hãy nhớ những gì mà tôi nói hôm nay.....!!

Cô ta lấp lửng bảo.

- Con bé vợ chưa cưới của anh cũng xinh đẹp đấy. Anh nghĩ sao nếu tôi tiếp cận nó để làm quen.....!!

Vũ chột dạ nhìn vào ánh mắt độc ác và nguy hiểm của cô ta. Vũ rùng mình nghĩ nếu vì Vũ mà Vân bị cô ta hại thì làm sao đây. Vũ cảnh cáo.

- Tôi cấm cô động vào cô ấy. Nếu cô ấy mà bị làm sao thì người đầu tiên tôi đến tìm để tính sổ đó chính là cô....!!

Càng nghe giọng điệu bênh vực và tỏ ra khinh khỉnh của Vũ. Lan càng điên tiết, cô ta cắn môi đến bật cả máu. Cả một tuần cô ta vùi đầu vào chăn để khóc, bố mẹ của cô ta đang tiến hành thủ tục đưa nhau ra tòa li dị. Tiền tài của cô ta không còn dư dả như trước nữa, cô ta không quen mặc những bộ váy và trang sức rẻ tiền, cô ta đã quen tiêu xài hoang phí. Cô ta cần một người tình bao bọc và che chở cho cô ta trong lúc khốn khó này.

.....

Cả ngày hôm ấy Vân không hề dùng cơm, và qua ngày hôm sau Vân bắt đầu sốt nóng. Đầu nặng như đá Vân không thể bước xuống giường. Nguyên nhân có lẽ là do trận mưa lớn và những xúc động tình cảm đêm qua. Bác sĩ đã đến khám và kê đơn thuốc cho Vân. Vân chán nản và mệt mỏi, đầu của Vân có muôn vàn lớp sóng dữ đang cuộn cuộn chảy.

Bác Jenny quả là một y sĩ tư gia giỏi, bác đã chăm sóc cho Vân một cách chu đáo, chọn thức ăn, chọn thuốc cầm và đo nhiệt độ cho Vân. Hai hôm đầu bệnh có vẻ nặng, Vân bị nóng đến ba mươi chín độ, người mê mê man man không biết trời đất gì cả.

Trong cơn bệnh, Vân cứ nằm trên giường khóc và đòi về nhà với gia đình, như những đứa bé con khóc nhè vì nhớ mẹ. Bố mẹ, ông nội và bà Jenny lúc nào cũng kề cận bên cạnh. Mỗi đến khi Vân tỉnh táo đôi chút, bác mới nhẹ nhàng an ủi và tìm mọi cách để làm cho Vân vui. Bác cố gắng xoa dịu nỗi đau ở trong lòng của Vân. Vân xúc động thực sự trong thế giới đầy ấp tình thân yêu ấy.

Một buổi tối sau hai ngày ngã bệnh, vừa tỉnh dậy, đột nhiên Vân nghe có tiếng hỏi bên ngoài:

- Sao rồi hả mẹ, Vân đã đỡ chưa?

Đó là tiếng của Duy, giọng bác Jenny hỏi ngược lại:

- Tại sao con không vào hỏi thăm Vân, để Vân vui và Vân mau lành bệnh?

Tiếng Duy đáp nhanh:

- Không được đâu mẹ ơi. Cô ấy ghét con lắm, con vào chỉ tổ làm cô ấy giận thêm thôi...!!

- Con đã làm gì mà Vân giận? Có phải con làm Vân đòi về không?

Duy hỏi ngập ngừng:

- Cô ấy đòi về à? Thế mà con tưởng...

- Con tưởng cái gì?

Duy yên lặng một lúc mới lên tiếng:

- Không có gì cả, có lẽ cô ấy hiểu lầm con...!

Tiếp đó là tiếng thở dài. Anh chàng có vẻ đau khổ. Lòng Vân chợt thấy mềm hẳn xuống. Vân có thể tưởng tượng ra khuôn mặt có đôi mày sậm đang ừ ừ. Định gọi lớn kêu Duy vào nhưng Vân lại nghe tiếng bước chân xa dần. Duy đã đi rồi. Nhắm mắt lại, Vân nghe lòng hơi thất vọng. Bác Jenny đứng chân trước giường Vân, bàn tay mát lạnh của bác ầu yếm đặt nhẹ trên trán nóng hổi của Vân:

- Uống thuốc nhé con, Vân..?

Vân mở to mắt, những giọt nước mắt được giữ lại từ nãy giờ đang rơi ra. Bác Jenny lo lắng hỏi:

- Có chuyện gì vậy hử Vân...?

- Con...con...! Tôi định nói bác bảo Duy vào, nhưng không hiểu sao Vân lại nói lảng đi.

- Con hơi nhức đầu...!!

Nằm trên giường gần bốn hôm. Thật ra thì Vân đã hết bệnh trước đây hai ngày, nhưng vì vết thương lòng chưa lành, nên Vân không dám ra khỏi phòng, không dám nhìn Duy, Vân không rõ khi trông thấy anh chàng Vân sẽ xử sự ra sao. Vân cũng không rõ mình nghĩ gì. Duy là một gã lang bạt, lang bạt trăm phần trăm chứ không nói đùa đâu. Hắn có cái vẻ ngoài lạnh lùng, không có cái mặt tình tứ và đẹp trai của Tuấn Anh, không có được một sự nhạy cảm, tốt bụng và vui vẻ như Khoa. Nhưng Vân không hiểu tại sao mình cứ nghĩ đến hắn mãi.

Vân cũng không thể che giấu tình cảm của mình đối với Duy. Gần bốn hôm đó, chắc Duy và Đào quấn quýt nhau dữ lắm. Vân biết, Duy không bao giờ chịu cô đơn, nhất định phải sử dụng thời gian trống vắng của hắn vào những việc khuấy khuấy đó. Nhưng...nhưng những chuyện đó có ăn nhằm gì tới Vân đâu, sao Vân phải thắc mắc?

Vân có giận Duy không? Điều đó Vân cũng không biết. Nhưng hình ảnh xảy ra ở trên sân thượng hôm ấy sao cứ mãi lớn vồn trong óc. Nụ hôn bùng cháy và cái ôm chết giữa ban ngày là một sỉ nhục không thể tha thứ được. Có thể vì giận Duy nên Vân mới nghĩ luôn tới hắn? Sau cơn bệnh, bản tính yếu đuối của Vân cũng lành. Bây giờ Vân không nên để ý đến hắn, hắn chỉ là một tên nói dối tồi tệ! Hắn có yêu mình đâu? Thế mà hắn dám hôn mình?

Hắn là một tên lạnh lùng, độc tài và gia trưởng, hắn luôn bắt người khác làm theo ý của hắn. Nhưng...nhưng tại sao mình cứ nghĩ mãi đến hắn chi vậy? Ông nội vào thăm, thái độ của ông làm Vân cảm thấy được an ủi rất nhiều. Bố chúc cho Vân mau lành bệnh. Mẹ ngồi bên giường Vân thân ái nhìn ông cười, ông Chung đáp lại bằng cái nhìn ấm áp. Đột nhiên Vân thở dài, quay mặt vào vách. Làm sao để cho mọi người hiểu được tình cảm của Vân trong lúc này đây?

.....

Vân có thể ra khỏi phòng nhưng rồi lười biếng nằm dài suốt cả ngày, ngay cả việc cơm nước cũng để chị Hằng mang vào như cũ. Có lẽ bác Jenny biết Vân hết bệnh, nhưng vẫn để Vân nằm nghỉ. Có lúc, bác nhìn Vân dò hỏi. Trưa hôm ấy, chị Hằng mang cơm vào, Vân ngạc nhiên vô cùng chỉ thấy trên mâm, ngoài thức ăn như thường lệ, còn có một bó hoa hồng nhưng.

Đếm thử, Vân thấy có mười đoá. Những đoá hoa mang đầy nỗi thương nhớ kết thành một chuỗi dài nằm đều trên vành mâm trông tuyệt đẹp, nó làm

Vân nhớ đến lúc cùng Duy tung tăng trong công viên, đi dạo vô định trên đường phố, bên bờ hồ. Lòng Vân nghe ấm lại. Vân hỏi chị Hằng:

- Ai làm cái này đây?

Chị Hằng cười đáp:

- Dạ thưa cậu Hai...!!

Mặt Vân sa sầm ngay xuống. Hắn chỉ cốt tình nghịch chó có tình nghĩa chi đâu. Chị Hằng chỉ lên mâm cơm nói:

- Còn một mảnh giấy nữa kia....!!

Lúc bấy giờ Vân mới thấy trên một đóa hoa hồng nhung, có một mảnh giấy thật nhỏ. Do dự một lúc, Vân mở ra, nét chữ của Duy thật thẳng, thật mạnh mẽ.

"Vân anh biết là em giận anh lắm và không muốn gặp hay nghe giọng nói của anh. Nhưng làm ơn hãy cho anh một cơ hội, anh đang đứng đợi em ở bên ngoài và đang chờ quyết định của em. Dù em quyết định cho anh gặp mặt em hay không thì anh cũng muốn chúc em mau lành bệnh. Duy"

Vân do dự một chút rồi nhận bó hoa. Chị Hằng lui ra ngoài. Vân ngồi yên trên ghế không dám nhúc nhích, tim của Vân càng lúc càng đập nhanh. Cửa phòng phía sau có tiếng động, rồi tiếng chân bước nhẹ về phía Vân. Vân không dám động dậy, cũng không dám ngẩng đầu lên. Một tiếng gọi thật âm, thật nhẹ vang lên:

- Vân...!

Vân ngẩng mặt lên chạm ngay tia mắt của Duy. Một luồng điện chạy nhanh qua người làm Vân bị chấn động. Ánh mắt của Duy tràn ngập tin yêu và thành khẩn. Duy cúi thấp người xuống, gần như quỳ trước mặt Vân, mặt anh chàng ừ rừ trông thật tội nghiệp. Và cứ thế cả hai không ai nói một lời nào. Thời gian ngừng chảy và thế gian này không còn một vấn đề nào hệ trọng đối với hai người nữa nữa. Gã đàn ông đang quỳ trước mặt Vân đây là một người vốn bất kham, ngạo nghễ.

- Anh Duy...! Mắt Vân bắt đầu nhòa lệ, Vân không chặn lại được, bờ đề đã vỡ và nước đang tuôn tràn. Duy ngẩng đầu lên, đưa tay vuốt ve mặt Vân:

- Vân...! Thôi em đừng khóc.

Duy càng bảo Vân càng khóc nhiều hơn. Bao nỗi uất ức đè nén lâu ngày trong người được dịp tuôn ra, Duy van xin không ngớt:

- Thôi mà Vân, em đừng khóc nữa, anh đã biết lỗi rồi, anh đã không nói cho em biết chuyện anh và Đào đã từng có một thời yêu nhau nhưng đó chỉ chuyện trong quá khứ còn hiện tại anh và cô ấy không có mối quan hệ gì cả. Em cho anh một cơ hội để chuộc lại lỗi lầm nhé Vân, đừng khinh bỉ anh em nhé, anh sẽ chuộc lỗi...!!

Vân ôm chặt đầu Duy vào lòng, nước mắt vẫn rơi. Duy đứng lên ôm cứng lấy Vân, Duy kề gương mặt của mình và gương mặt đầy nước mắt của Vân. Tình yêu đã âm thầm đến, bao nhiêu hình bóng từ lâu ngự trị trong tim Vân đều dần lùi vào lãng quên mất hút. Cả trái tim Vân bây giờ chỉ còn có một người - đó là Duy! Và bây giờ Vân mới biết rằng mình chỉ cần có Duy mà thôi chứ không phải một người đàn ông nà o khác. Duy lấy khăn tay ra, cẩn thận và nhẹ nhàng lau mặt Vân, vẫn giọng nói êm đềm như ru:

- Vân, đừng khóc nữa em nhé! Con bệnh vừa qua làm cho em ốm nhiều đi, cả người em chỉ còn trông thấy đôi mắt mà thôi. Suốt bốn ngày qua em đã nghĩ gì? Chắc chắn là em không nghĩ đến anh, trong khi anh cứ kiếm cớ để đi ngang qua phòng em luôn, em có biết không...?

Vân nín khóc, lắc đầu nói:

- Em không biết...!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67

Anh không dám vào thăm em, vì anh sợ em vẫn còn giận anh sau chuyện hôm ấy. Anh đã ăn không ngon ngủ không được suốt mấy ngày qua, anh thật là ngu dại khi làm em bị tổn thương nhưng em biết không đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn, anh gặp cô ta vì anh muốn kết thúc lại mọi chuyện trong quá khứ. Anh muốn kê cho em tất cả khi em lành bệnh. Vân...! Em có biết là ngay từ lần đầu gặp em, anh đã bị em cuốn hút và luôn tìm mọi cách để chiếm lấy trái tim em....!!

Vân đỏ bừng cả mặt vì lời tỏ tình của anh chàng. Vân áp úng:

- Em tưởng anh không thành thật.....!!

- Không thành thật với em à...??

Duy đặt tay của Vân vào ngực mình:

- Này, em lắng nghe xem tim anh đập ra sao? Ban nãy đứng chờ ngoài cửa. Anh đã nôn nóng muốn chết khi đợi chị Hằng bung khay thức ăn của em ra ngoài, anh đã cảm tưởng mình đã sống một trăm năm. Đến khi trông thấy cái khay trống không, anh đã mừng phát điên, lúc nãy anh cảm tưởng là mình đã chết rồi. Vân, em tin anh không? Anh Chưa bao giờ anh bị xúc động như thế...!!

Mặt của Vân đã bị ánh mặt trời thiêu đốt. Duy đều đều xúc cảm nói:

- Em còn nhớ hôm chúng ta tình cờ gặp nhau ở trên vỉa hè ngoài đường phố không...?? Cơ thể của anh đã bị đóng băng lại, trái tim ngừng đập khi anh nhìn vào đôi mắt trong veo của em. Trong lúc đó anh đã linh cảm được rằng mình sắp gặp phải rắc rối. Đến khi anh nghe em nói, đất trời đột nhiên sáng hẳn lên. Một tình cảm là lạ làm anh choáng váng. Và kể từ đó anh đã cố gắng làm quen với em. Anh như con thiêu thân bị ánh đèn thu hút, càng lúc càng muốn đâm vào cỏi chết và anh biết rằng mình sẽ không thể nào sống nổi nếu thiếu em....!!!

.....

Vân không nói gì cả. Ngay từ khi còn nhỏ Vân đã mấy trăm lần nghĩ về tình yêu, Vân đã tưởng tượng bao nhiêu hình ảnh về cảnh này, nhưng Vân không tưởng tượng ra cái cảm giác ngây ngất như lúc này. Hai tay Duy nâng mặt của Vân lên, mắt anh chàng say đắm trong mắt của Vân. Một lúc sau Duy hỏi:

- Vân em còn giận anh không...?

Vân ngồi lặng thinh không biết phải trả lời sao. Tại sao Vân giận Duy? Vân đã quên mất. Chuyện đó đã xưa lắm rồi, Vân làm sao nhớ cho được?. Duy mỉm cười thật ngọt với Vân, đôi dòng lệ đang lăn dài trên má. Giọng của Duy bồi hồi:

- Em nói gì đi. Em có chấp nhận lời xin lỗi của anh không, em có tha thứ cho anh không và có đồng ý từ nay mãi mãi làm người yêu của anh không. Em hãy mau nói cho anh biết nếu không anh sẽ chết vì hồi hộp và lo lắng mất....!!

Nghe giọng van lơn và tha thiết của anh chàng. Vân tròn xoe nhìn vào khuôn mặt lạnh tanh đang ửng hồng như vừa nhấp hai ngụm rượu mạnh của Duy, chúng làm cho trái tim của Vân đập lên rộn ràng. Vân lắc đầu áp úng nói:

- Em không biết nói gì với anh vào lúc này cả. Em chỉ còn có một điều thắc mắc....!!

Duy hấp tấp hỏi:

- Điều gì...??

- Tại sao anh lại nói dối em suốt bao nhiêu ngày qua. Anh từng nói là dù em không phải là người anh sẽ chọn làm vợ nhưng em làm bạn của anh đúng không. Tại sao anh lại nói với em là anh chưa từng yêu ai, vậy thì Đào là gì của anh, em đúng là một con cóc khi tin anh vô điều kiện như vậy.

Em tưởng rằng cuộc sống bao ngày qua của anh chỉ gói gọn trong học hành và công việc nhưng mà tất cả hóa ra lại không phải là vậy. Chính cuộc sống của anh mới rực rỡ muôn sắc màu, anh có một cô người yêu thật dễ thương và đáng yêu. Cô ấy hình như rất yêu anh. Em chúc anh và cô ấy thật hạnh phúc. Ngay ngày hôm nay em sẽ giúp anh hủy hôn để anh và cô ấy quay về bên nhau. Em không muốn là một kẻ chắn ngang đường tình duyên của hai người....!!

Duy kinh hãi nói:

- Em không thể hủy hôn với anh được. Anh không muốn điều đó và không bao giờ để cho nó xảy ra. Em có biết là bây giờ trong trái tim của anh chỉ có mình em thôi không. Anh sẽ phải sống ra sao trong những ngày tháng còn lại mà không có em. Đúng là cô ấy từng góp phần làm cho cuộc sống của anh thêm phần tươi sáng và hạnh phúc nhưng cái đó đã thuộc về quá khứ rồi.

Lẽ ra anh và cô ấy đã hạnh phúc nếu như anh không bị tai nạn và nếu như anh không gặp em. Tình duyên của chúng ta là định mệnh, anh không muốn quá khứ là bóng ma ám ảnh phá vỡ đi hạnh phúc trong hiện tại và tương lai của chúng mình....!!

- Anh nói hay lắm. Em đồng ý là cái gì thuộc về dĩ vãng thì không nên đào bới lên làm gì. Nhưng đây là chuyện khác, cô ấy là quá khứ của anh ư? Em không nghĩ như vậy đâu. Cô ấy yêu anh, anh có biết điều đó không? em không biết hai người đã yêu nhau trong bao lâu nhưng nó vẫn có một sợi dây vô hình liên kết hai người lại. Anh đã xác định rõ ràng tình cảm của bản thân anh chưa, em nghĩ là vẫn chưa, nếu anh đã quên tại sao anh lại đau và lại buồn thẫn thờ.

Em còn để ý anh hay thờ dãi, ánh mắt dõi nhìn về một cỏi xa xăm, phải chăng hình bóng người xưa chưa bao giờ tan biến trong trái tim anh. Em xin anh hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói anh thích em và quan tâm đến em. Em không muốn ảo tưởng và không muốn mai sau chúng ta phải hối hận về quyết định vội vàng của hôm nay....!!

Duy đau khổ giải thích.

- Anh yêu Đào hơn mười năm. Cả tuổi thơ của anh cho đến hai năm về trước, trong trái tim của anh chỉ có mình cô ấy thôi. Đúng anh đã yêu cô ấy cuồng say. Anh tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu của mình, cái ngày anh tỏ tình với cô ấy. Chỉ một cái gật đầu của cô ấy đã khiến cho anh phát điên, anh cảm thấy mọi thứ trên đời này chẳng có nghĩa lý so với cái gật đồng ý của cô ấy.

Hơn mười năm anh yêu cô ấy trong âm thầm, anh chỉ chính thức làm bạn trai của cô ấy được hơn sáu tháng. Sáu tháng yêu điên rồ, sáu tháng hạnh phúc ảo tưởng. Anh bây giờ không tài nào nhớ nổi mình đã sống như thế nào trong thời gian đó, có lẽ anh đã cười khi ngủ, mơ mộng và ngẩn ngơ khi ăn, học hành không vào vì trí óc của anh đã tràn ngập hình bóng của cô ấy và có lẽ anh đã làm thơ và hát tình ca tặng cô ấy. Anh đã cố làm tất cả để cho cô ấy vui...!!

Vân bàng hoàng ngồi nghe, trái tim của Vân như có ai đó đang bị bóp nghẹt. Người đàn ông mà Vân yêu đã trao hết cả linh hồn, niềm tin và tất cả mặt ngọt cho mỗi tình đầu đẹp như mơ của mình, đối với Vân, Duy coi Vân là cái gì. Vân đau khổ nhắm mắt cố ngồi nghe Duy nói tiếp.

- Anh đã ảo tưởng khi cho rằng cô ấy cũng yêu anh nhưng không phải, người mà cô ấy yêu và thích lại là một người đàn ông khác, đó chính là anh trai của anh. Cô ấy chỉ dùng anh làm một con tốt cho cô ấy đến gần anh ấy mà thôi. Em có biết kẻ đứng sau gót to ở trường để nghe lén cuộc nói chuyện của họ đau khổ và nhục nhã như thế nào không. Tình yêu hơn mười năm, anh đã dệt bao nhiêu mộng, bao nhiêu ước mơ, anh đã bỏ công vun sỏi cho tình yêu tốt tươi nhưng anh nhận được gì chỉ là một con số không to tướng.

- Anh không hề hận cô ấy, anh chỉ hận bản thân mình quá ngu dốt, tình yêu và những suy nghĩ vẩn vơ đã che mắt đi lí trí của anh, lẽ ra anh phải nhận ra tình cảm thật của cô ấy đối với anh. Khi ở bên anh cô ấy luôn hỏi về Tuấn Anh, cô ấy luôn khóc và lo lắng cho hắn, còn đối với anh cô ấy chỉ tìm đến khi có chuyện buồn và khi cô ấy cô đơn. Anh tự hỏi mình là gì của cô ấy, chỉ là một cái giẻ lau hay là một con cún con để cho cô ấy ôm và tự an ủi khi cô ấy gặp phải chuyện gì.

Nước mắt trên mi mắt của Duy rơi xuống. Nó trong suốt như thủy tinh. Vân đau xót, lấy khăn tay lau đi hai dòng lệ đang tuôn trào. Bàn tay của Duy nắm chặt lấy tay của Vân. Duy hít một hơi thật sâu, anh chàng đang cố kể lại chuyện tình tan vỡ và đau buồn của mình.

- Em có biết anh đã đứng chết lặng ở đó. Lúc đó anh đã mong mình đang nghe nhầm và đang nghe một câu chuyện của một người khác, đúng anh đã ước người mà họ đang nói đến không phải là anh. Nhưng đau đớn thay đó là sự thật, cô ấy không yêu anh, người mà cô ấy yêu là anh trai của anh. Cô ấy chịu đến với anh, chịu làm bạn với anh vì cô ấy không có được tình cảm của anh ấy.

Anh bây giờ mới hiểu vì sao anh ấy lại căm ghét anh đến thế, hóa ra đã từ lâu rồi ngay từ khi còn nhỏ anh ấy đã ghét anh. Anh ấy sợ anh cướp đi tất cả của anh ấy.

Anh ấy luôn ganh ghét vì anh có được mọi thứ. Nhưng mà anh nói thật, anh không cần thứ gì cả, anh nguyện đánh đổi mọi thứ để có được cô ấy. Em thấy anh có ngu ngốc và dại khờ quá không. Anh đã quỳ xuống van xin cô ấy nghĩ lại và quay về bên anh nhưng cô ấy lại vô tình quay mặt đi. Người mà cô ấy chọn chỉ có Tuấn Anh mà thôi.

- Anh đã gầy đi, không ăn không uống được gì, anh chán ghét hết tất cả mọi thứ. Anh đã đứng dầm mưa ở trước cửa nhà của cô ấy, gọi điện cho cô ấy hằng đêm, anh chỉ mong được nghe giọng nói của cô ấy dù chỉ là một câu chào thôi nhưng đáp lại chỉ là một sự im lặng đáng sợ đến tận xương.

Anh đã đứng chết lặng nhìn hai người họ sánh bước đi trên đường, họ cười đùa vui vẻ với nhau còn anh cô đơn lẻ loi một mình. Anh đã sống âm thầm trong bóng tối, anh chỉ dám đứng ngắm cô ấy từ xa.

- Anh đã đánh nhau với Tuấn Anh một trận. Hai thằng điên quần nhau trên sân cỏ của nhà trường, quần áo rách nát, khuôn mặt tím bầm. Cô ấy đã hét anh và chửi anh là đồ độc ác, cô ấy chạy lại âu yếm lau mặt và hỏi hắn có đau không.

Ánh mắt của cô ấy nhìn anh đầy giận dữ. Lòng và trái tim của anh tan nát, đánh thẳng anh ta chẳng có tác dụng gì cả nó không làm cho anh dịu bớt đi cơn đau mà chỉ làm cho anh rời xa cô ấy hơn mà thôi.

.....

Cho đến tận bây giờ anh vẫn không hiểu tại sao mình bị tai nạn mất trí nhớ, hình ảnh của cô ấy chỉ là một ảo ảnh trắng xóa như bóng ma trong quá khứ. Anh muốn quên đi và làm lại từ đầu. Từ khi em đến anh đã có thể hít thở bầu không khí trong lành, anh có thể cười và có thể là chính mình. Anh không tưởng tượng nổi nếu mai sau khi không có em anh sẽ sống như thế nào. Em có thể vì anh vì tình cảm chân thành anh dành cho em mà suy nghĩ lại lời đề nghị của anh được không...??

Nước mắt đã tuôn rơi đầy khuôn mặt tái xanh vì ốm của Vân. Vân lặng t hình ngồi nghe gió thổi ngoài cửa sổ, nghe tiếng chim hót trong vườn cây, phải chăng chẳng có con chim nào cả, mà là do trong trái tim của Vân đang tạo nên giai điệu. Vân yêu Duy đó là sự thật rồi, nhưng liệu có mạo hiểm quá không vì nhờ đâu mai sau khi Duy khôi phục lại được trí nhớ. Duy sẽ bỏ Vân mà quay lại với Đào thì sao. Tình cảm của họ trong hơn mười năm đâu có dễ xóa nhòa, dù họ có gây đau khổ cho nhau thì vẫn có thể tha thứ được.

Có con đường nào là mãi bằng phẳng đâu nhất là con đường tình yêu, cái thuở yêu vu vơ và trẻ con ấy ai mà chẳng phạm sai lầm, đến ngay cả những người trưởng thành và đã bị thất tình không biết bao nhiêu lần còn nhầm lẫn hướng chỉ những người trẻ tuổi chưa yêu lần nào.

Vân hoang mang không biết trả lời Duy như thế nào cho phải. Vân chán nản nói.

- Em không thể trả lời anh ngay được. Em cần phải suy nghĩ thêm nhưng em có thể nói với anh ngay lúc này là em đã thích anh từ lâu, còn có chấp nhận tình cảm của anh không em vẫn không dám chắc vào điều đó...!!

Duy mừng phát điên lên. Anh chàng sung sướng nói.

- Tại sao lại không, em vừa nói em thích anh đúng không vậy tại sao chúng ta không cùng nhau tận hưởng trái ngọt của tình yêu ngay từ ngày hôm nay mà phải đợi đến mai sau làm gì, thời gian vô tình lắm em ạ. Anh không muốn anh phải hối hận thêm một lần nữa. Đồng ý làm bạn gái của anh em nhé...??

Vân đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Con nhỏ lúng túng nói.

- Em đã nói là hãy để cho em suy nghĩ rồi còn gì. Sao anh cứ bắt ép người ta mãi thế...!!

Duy siết bàn tay của Vân thật chặt. Giọng anh chàng âu yếm.

- Em thừa biết tính của anh rồi còn gì. Cái gì mà anh đã muốn là anh sẽ cố giữ cho bằng được, anh đã yêu thất bại một lần, lần này anh sẽ giữ em cho thật chặt. Anh cảnh cáo em nếu em mà dám để mất hay cười đùa với một người đàn ông nào khác anh thì chính anh sẽ giết chết anh ta....!!

Vân run mình sợ hãi, giọng của anh chàng khủng khiếp quá. Vân run run hỏi.

- Anh đang dọa em đúng không. Nếu không em báo cho anh một tin buồn là em đã lỡ để ý đến một người rồi....!!

Bàn tay của Duy bóp vai của Vân như hai gọng kìm. Ánh mắt vẫn đỏ, Duy gần giọng hỏi.

- Em nói đi, anh ta là ai, Khoa hay là Tuấn Anh...??

Vân bật khóc nói.

- Đúng, em đã để ý đến anh ta, em thích anh ta, em quan tâm đến anh ta nhưng anh ta lại vô tình không để ý đến em. Anh ta đã làm cho em bị tổn thương, em hận ta và có lẽ em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta....!!

Duy đau buồn hỏi.

- Em có thể cho anh biết người đó là ai được không...??

- Tại sao em lại phải cho anh biết. Anh có quan tâm đến cảm nhận của em đâu. Cái gì anh cũng tự quyết định lấy một mình, anh chưa bao giờ hỏi em có thích, có vui lòng làm theo ý kiến đó của anh không. Anh là một tên độc tài...!!

- Em chửi anh là gì cũng được, chỉ cần em nói tên của anh ta thôi...!!

Vân nhìn thẳng vào mặt của Duy. Bàn tay sờ nhẹ lên gò má mịn màng và thô ráp của Duy. Mùi đàn ông quyến rũ làm cho Vân ngất ngây. Đúng thế hiện tại mới là quan trọng, dù chỉ là người yêu của anh ấy trong mấy ngày thậm chí chỉ mấy tiếng thôi cũng đã là hạnh phúc lắm rồi. Chỉ cần người đó là anh, mình quan tâm đến quá khứ của anh ấy làm gì, hãy cho nó ngủ yên và hãy chôn chặt nó dưới nắm mồ.

- Người đó có lúc lạnh như băng, có lúc nóng như lửa. Người đó làm cho em quay cuồng, em không thể hiểu người đó đang nghĩ gì, em bị người đó thu hút, tâm trí và trái tim của em không ngừng gọi tên của người đó....!!

Ánh mắt của Vân nồng nàn nhìn vào đôi mắt ấm nóng của Duy. Cả hai đã hiểu trái tim của mình cần gì và đang nghĩ về ai.

Duy cười, hình như câu nói của Vân làm anh chàng sung sướng, khuôn mặt bừng sáng, đôi mắt rực lửa nhìn Vân.

- Em lúc nào cũng thế! Rồi đột nhiên cúi xuống hôn Vân với tiếng thì thầm.

- Vân...!! Vân ! em đáng yêu lắm...!!

Đây là nụ hôn thứ ba của Duy khiến cho Vân mê mẩn, và không rõ từ phút nào đôi tay của Vân đã ôm sát Duy. Hôn Vân bay bổng tận đâu đâu, Vân như kẻ rơi xuống sông đang bị nước cuốn tròn xoáy nước! Khi môi Duy rời khỏi môi Vân thì Vân không còn biết gì nữa. Mắt nhắm nghiền, nhưng tai vẫn mở to để nghe tiếng Duy gọi:

- Vân, em làm cho anh như vừa trải qua một ngày ở trên thiên đường...!!

Rồi nụ hôn kế tiếp lại đến, lần này mạnh mẽ, dữ dội hơn. Không phải là con nước xoáy nước, mà là một trận bão cuốn cuộn thổi. Vân không thể nghĩ ngợi, không thể thở được. Toàn thân Vân bây giờ tan thành nước, tan thành đất, thành hư vô. Có tiếng gõ nhẹ ở cửa phòng, Vân giật mình, nhưng Duy vẫn ôm chặt không cho Vân cử động. Vân hoảng hốt:

- Có người vào kia....!!

- Mặc họ....!!

Thật lạ lùng. Khi Duy buông Vân ra thì Vân bây giờ không còn là Vân của lúc trước nữa. Một đời sống mới đã thành hình. Vân bây giờ đã thoát xác thành một người khác, thích khóc, thích cười, thích hát một cách ngô nghê. Vùng tay ra như một kẻ mê ngủ sau nhiều ngày chột tỉnh. Đời sống đẹp không cùng, Vân yêu đời quá! Vân sung sướng quá! Người của Vân ngơ ngẩn ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

Một buổi chiều trầm lặng trôi nhanh, hai người ngồi bên nhau trong phòng, lúc cười, lúc nói, lúc giận hờn đỏ lẹ, cũng có lúc chỉ nhìn nhau yên lặng. Mâm cơm nằm yên trên bàn đã nguội lạnh, Vân đã quên ăn, cũng như Duy đã quên ăn. Có một điều lạ lùng là sao chẳng ai đến quấy rầy Duy và Vân? Mãi đến lúc cảm thấy đói, hai đứa mới ăn sạch thức ăn đã nguội lạnh trong mâm.

Bữa cơm thật ngon, thật vui. Thời gian lặng lẽ trôi qua. Ánh nắng đã tắt và đêm đã đến. Đến một cách thật nhanh chóng. Bữa cơm tối hôm ấy, Vân và Duy cùng lúc xuất hiện ở ngưỡng cửa phòng ăn. Bà Nhung mừng rỡ khi thấy Vân lành bệnh. Ông nội thành thật thăm hỏi bệnh tình của Vân, bác Jenny với đôi mắt dịu dàng, hiền từ của một bà mẹ mỉm cười với Vân.

Lập tức, Vân hiểu bà đã nhận ra tất cả. Bác Jenny thật tế nhị và nhạy cảm. Không một cái gì có thể thoát qua khỏi đôi mắt thông minh của bác. Không chừng việc xảy ra ban chiều cũng là do bà sắp xếp để không ai đến quấy rầy hai người. Bác Tuấn Hùng mắt tròn xoe nhìn Vân, giọng nói vang lên như sấm:

- Hết bệnh chưa cháu. Đúng là con gái chỉ có dính ít chút nước mưa mà đã đổ bệnh gần cả tuần. Thôi cố ăn nhiều vào cho lại sức....!!

Ông Chung ân cần hỏi Vân.

- Khỏe chưa hả con. Đừng có ốm đau như thế nữa nhé. Con có biết cả nhà lo cho con lắm không hả...??

Bà Nhung gấp cho Vân một khúc cá. Bà dịu dàng bảo.

- Ăn đi con. Ăn nhiều vào nhìn con đã gầy dạc đi đấy. Con gái mà xanh xao quá trông xấu lắm...!!

Mỗi người một câu làm cho lệ nóng trên mi mắt của Vân chảy xuống. Mấy ngày Vân bị ốm Vân không thấy Tuấn Anh xuất hiện trước cửa phòng của Vân. Anh mắt của hắn nhìn Vân thật khó hiểu, vừa thương cảm vừa xa cách. Vân không tài nào đoán được hắn đang nghĩ gì ở trong đầu.

Vân ăn thật ngon, Duy cũng thế. Suốt bữa cơm hai người nhìn nhau như quên ăn. Vân nghĩ rằng có lẽ bàn ăn ai cũng nhìn thấy cảnh đặc biệt này. Điều đó khiến Vân đỏ mặt, nhưng cũng làm cho Vân sung sướng. Sau buổi cơm, Vân và Duy đi dạo trong khu vườn "Thiên Đường" trên sân thượng của khách sạn. Trời đẹp trắng sáng, Hôm nay là mười sáu hay mười bảy âm lịch gì đó, mặt trăng to và tròn hơn cả ngày mười lăm. Chung quanh mặt trăng là một vầng sáng tỏ. Vân nắm lấy Duy nói:

- Cầu nguyện đi anh....!!

- Tại sao...?

- Bà nội bảo em trong những dịp trăng tròn cầu nguyện điều gì cũng được ứng nghiệm cả....!!

Duy nắm chặt lấy tay của Vân, nhìn lên trăng nói:

- Vậy thì anh chỉ xin cầu nguyện một điều, mong rằng Vân sẽ sống suốt một đời vui vẻ!

Ý nguyện của Duy hoàn toàn ngoài sự suy đoán của Vân. Vân nhìn Duy tưởng rằng Duy sẽ cầu xin cho hai đứa không bao giờ rời nhau? Duy choàng qua vai Vân nói:

- Chỉ cần em vui là hơn tất cả rồi. Nhưng ở gần bên anh thế này, em có vui không?

Vân nhẹ gật đầu, Duy âu yếm bảo:

- Thế thì chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau em nhé.

Buổi tối hôm nay trời tuyệt đẹp. Những đám mây trôi trên cao. Trăng sáng và tròn, sương đêm mờ phủ trên vạn vật, cỏ cây như ru ngủ trong ánh trăng ngà. Đêm đẹp như giấc mộng. Đẹp như tình yêu của Vân và Duy. Vân biết cầu xin gì hơn nữa bây giờ? Gió đêm lạnh nhưng lòng Vân thật ấm. Duy cúi áo ra, khoác lên vai Vân.

- Anh không muốn thấy em bệnh. Nhìn em ốm đau bốn hôm mà anh đau lòng khôn cùng...!!

Đạp trên ánh trăng, Vân và Duy chậm rãi bước. Vân định hỏi Duy về việc xảy ra ở trên sân thượng hôm nọ, nhưng bây giờ bỏ qua hết, không có chuyện gì quan trọng phải nhắc đến nữa, vì nhắc đến có thể làm hỏng cảnh đêm trăng đẹp hôm nay. Vân tựa sát vào người Duy say sưa với cảnh vật thơ mộng.

Trước mắt có một ngọn cây thấp và trơ trọi đứng lạnh lùng giữa ánh trăng, Vân ngỡ ngơ nhìn nó, hình như không phải là cây. Đứng rồi, không phải là cây mà là một bóng người. Nắm chặt áo Duy, Vân hỏi:

-- Nhìn xem, hình như trước mặt có ai kia...!!

Đúng là Vân không nhầm. Cạnh bờ tường có một người đang đứng dưới trăng nhìn mông lung xuống đường phố nhộn nhịp ở phía dưới. Duy lên tiếng:

- Ai đó...?

Bóng người vẫn đứng yên, Vân và Duy tiến đến gần hơn, hình như người ấy đang chìm đắm trong suy tư, không để ý đến sự hiện diện của hai người.

- Tuấn Anh, anh ta đứng đây làm gì nhỉ...??

Vân lung tung kéo tay của Duy.

- Có lẽ anh ấy đi dạo mát...!!

Giọng của Duy lạnh tanh.

- Không đúng, hình như anh ta đang suy nghĩ cái gì đấy. Chúng ta đến nói chuyện với anh ta xem...!!

- Đứng anh...!

Vân cản Duy lại. Vân không muốn hình ảnh của Tuấn Anh chen lấn vào khung cảnh lãng mạn của hai người. Tuấn Anh là một con người khó hiểu, hắn có một vẻ bề ngoài quyến rũ chết người, hắn đẹp trai, hắn kiêu ngạo. Vân ghét hắn, ghét cái miệng lưỡi cay độc hay lấy Vân làm trò hề của hắn nhưng tại sao trong lòng của Vân một cảm giác gần gũi thân thương âm ập lấp đầy.

Càng gần hắn Vân càng yêu quý hắn, Vân cảm tưởng là Vân đã từng gặp hắn lúc Vân còn nhỏ nhưng Vân không tài nào nhớ nổi, có lẽ Vân đã quên một điều gì đó rất hệ trọng ở trong quá khứ.

Nhìn bóng dáng của hắn đứng lặng một mình trong ánh trăng mới cô đơn làm sao. Hắn là một kẻ đa tình, đi đến đâu cũng có đàn bà nhưng ở trong tim của hắn chứa được bao nhiêu, hắn chỉ có một cái thôi sao hắn lại đi phung phí nó cho nhiều người.

Hắn cứ ngỡ tưởng hắn hạnh phúc, hắn nếm trải đời nhưng chính hắn mới là một kẻ ngốc. Hắn chia trái tim của hắn ra làm nhiều phần sao không dành hết nó chỉ cho một người mà thôi, mỗi mảnh tim của hắn chỉ làm một miếng ghép mờ nhạt, sau những cơn say men tình chuyếch choáng và sau những cuộc chinh phục bất tận, hắn giữ lại được gì cho mình.

Những thứ mà hắn giữ lại được chỉ là một nỗi chán chường, mệt mỏi và thất vọng mà thôi. Hắn là một con ngựa bất kham, nhưng cũng có ngày có một cô gái làm cho hắn phải dừng lại bước đi hoang của mình. Vân tin là không ai có thể thoát được ái tình và không có ai sinh ra mà lại không có một người đang dang tay đón chờ ở phía trước..

Vân nghĩ cũng không có gì là đáng tội đang yêu và được yêu. Dù cho bị ngăn cách bởi hai tình cầu khác biệt nhưng vẫn hưởng được cay đắng, vui sướng. Tình yêu đẹp quá! Con người đã phải đánh đổi bao nhiêu thứ mới được nó, như mình với Duy vậy. Bất giác, Vân siết chặt tay của Duy hơn:

- Thôi chúng ta đi nhé...!!

Vân và Duy bỏ đi và không muốn quấy rầy sự yên tĩnh của Tuấn Anh. Hai người yên lặng nghĩ về con người đa tình này. Tình yêu chân thành mới đáng quý, sự lừa dối và phản bội chỉ là một khía cạnh nào đó của tình yêu mà thôi. Có yêu mới có hận, có giận mới có vui.

Vân thôi không còn nghĩ đến Tuấn Anh, hãy để cho hắn có được một phút giây riêng tư suy nghĩ lại con đường mà hắn đang đi. Vân và Duy trở về căn phòng khách sạn mang số 101.

Sự thức giấc của một cuộc sống thường bắt đầu sau giấc ngủ dài. Sau cơn mê Vân thấy mình tràn đầy sinh khí. Bóng tối trong gương hôm nay sao duyên dáng hơn thường ngày. Đôi mắt tròn say đắm đôi má hồng với cặp mắt tươi tắn đầy ước mơ mộng mị. Vân hôm nay như vậy đó. Chạy tung tăng trên sân thượng, cơ thể đầy sức sống, Vân và Duy thủ thi cả ngày không biết chán.

Cùng nhau đọc sách trên xích đu, bách bộ trong công viên mơ bên bờ hồ Mộng. Cây cối trong đêm trăng trở thành chứng nhân cho hai người. Nơi nào cũng tràn ngập những chứng tích của tình yêu.

Lúc đứng bên bờ hồ, nhìn chiếc bóng của hai đứa, Vân và Duy bảo nếu hai chiếc bóng kia mà chồng khít lên nhau thì hai đứa sẽ trở thành vợ chồng mai sau. Kết quả là được như ý nguyện. Niềm vui như say đắm.Đi ngang qua một cái cây trong công viên, Vân thấy một đóa hoa đỏ mọc trên cao. Cái hoa lồi cuốn Vân, Duy đã phải cố nhường người lên để hái suýt chút nữa là ngã xuống đất.

Sau giây phút đùa vui, cả hai lại yên lặng ngồi bên nhau ở bờ hồ, ngắm những mây trắng phiêu du trên nền trời xanh. Nước hồ như ru. Duy đột nhiên quay sang Vân hỏi:

- Vân, tại sao anh và em lại tình cờ gặp mặt nhau ở trên hè phố...??

Vân nằm yên. Tại sao hai đứa lại gặp nhau? Số mệnh an bài để mình bỏ đi rồi mình và Duy gặp gỡ? Phải chăng định mệnh đã đền bù lại sau giây phút khổ đau?

- Có lẽ tại vì ở đây có anh...!!

- Em sẽ mãi mãi ở lại nơi đây chứ...?

- Em phải trở về quê, em còn phải đi học...!!

- Nhưng em sẽ không bỏ rơi anh đúng không...??

- Vâng, anh hỏi chi vậy...??

- Vì ở đây, bên bờ hồ trong xanh nước biếc mênh mông cây lá đầy sa mù này, anh sợ không có gì là thật hết...!!

Duy đưa tay vuốt nhẹ thân của Vân, từ bờ vai đến tay, từ đầu đến mặt.

- Bây giờ anh sợ tất cả mọi thứ, anh nghiệm ra rằng hạnh phúc mong manh như sương khói, nó chỉ là ảo ảnh trên sa mạc mà thôi. Người ta cứ mãi như theo cái bóng một hoang đảo cây trái tươi tốt xanh tươi, nguồn nước dồi dào, đó là một sự cám dỗ của một kẻ sắp chết khát. Nhưng em biết không người đó không bao giờ đến được nơi, vì trước khi đến được nơi xác của anh ta đã bị vui sâu dưới lớp cát bóng rồi...!!

Vân khẽ kêu lên:

- Anh khủng thật...!!

Vân xoay người lại, một tay Vân chống vào cằm, một tay đặt lên ngực của Duy:

- Anh Duy, anh có biết là anh có một trái tim lành mạnh thì làm gì có chuyện tưởng tượng đó. Đó là chưa nói anh có một khối óc thực tế. Với khối óc đó ít khi thù địch được chuyện hoang đường.

Anh hãy quan sát cảnh vật xung quanh anh xem, mọi thứ luôn hiện diện dù có lúc anh không tin vào nó đi chăng nữa. Em nghĩ chỉ có con người làm biến đổi cảnh vật xung quanh mình, chúng ta dựa vào cảm giác và giác quan để nhận xét, để đánh giá, cái thay đổi duy nhất chỉ có chúng ta mà thôi...!!

Duy bật cười bảo Vân.

- Em càng ngày càng triết lí ra đấy...!!

Trong thế giới của những kẻ yêu nhau lúc nào cũng bận rộn, những chuyện bận rộn không đâu. Hai tuần sống trong mơ, sống trong hạnh phúc. Đời là một ngọt, tình yêu đã nhuộm hồng đôi má và đôi môi của Vân. Trên khuôn mặt lúc nào cũng bừng lên ánh sáng của tương lai của hạnh phúc lứa đôi.

Duy đi đi về về giữa hai nơi. Duy không tài nào yên tâm vào công việc, nỗi nhớ Vân giày vò làm cho anh chàng di chuyển như con thoi. Tình yêu là một cái gì đó làm cho con người ta có thêm sức mạnh và có thêm dũng khí.

Duy đã bay về bên kia được hai hôm. Vân đành gửi gắm nỗi nhớ nhưng, lo lắng qua những dòng tin nhắn và những cuộc nói chuyện điện thoại về khuya. Họ lắng nghe trái tim và hơi ấm của nhau trong gió thoảng. Hạnh phúc là một thứ mong manh dễ vỡ, nhưng càng mong manh người ta mới cảm thấy cần phải trân trọng và giữ gìn.

Sau khi nghỉ ốm mất bốn hôm ở nhà Vân đã đi làm trở lại. Gặp lại Vân ở văn phòng làm cho Khoa như muốn ghét thờ. Càng ngày Vân càng đáng yêu, lời nói tinh nghịch, ánh mắt long lanh đã hút hồn Khoa.

Khoa đã thổ lộ tình cảm và nỗi nhớ nhưng Vân cho bà Liên biết. Bà khuyến khích Khoa nên nói cho Vân biết tình cảm của mình trước khi quá muộn.

Khoa ngồi trong văn phòng. Tì đôi cánh khuỷu lên bàn viết, hai bàn tay nâng lấy cằm, Khoa hướng nhìn ra vườn, qua khung cửa sổ. Ngoài kia nắng đang hồng, liễu đang xanh, và bướm hoa đang đùa cợt, và gió lá đang tâm sự thì thầm.. Thật là tuyệt diệu. Nhưng hôm nay tất cả ngoại cảnh hữu tình ấy lại trở thành vô nghĩa đối với nội tâm đang nặng trĩu của Khoa.

Khoa nghĩ ngợi miên man, thần thờ, chiếc đĩa gat tàn thuốc trước mặt đã đầy ắp. Chợt vỗ vỗ trán mấy cái, Khoa ưỡn người dựa ngửa ra lưng ghế, vừa thổi phỉu một ngụm khói mịt mù như để trút bớt sự căng thẳng trong lòng. Khoa bòn chôn ngồi trên ghế như có lửa. Khoa quan sát vẻ mặt tươi sáng và tràn đầy sức sống của Vân. Khoa ngập ngừng hỏi.

Bạn đang đọc truyện tại website www.giaitri321.pro. Chúc bạn có những giây phút vui vẻ.

www.giaitri321.pro - Thế giới đích thực trên di động.

- Hôm nay em có thể đi ăn cơm với anh được không...??

Vân ngược mắt lên nhìn Khoa, trên tay là một tệp tài liệu được kẹp trong một cái bìa cứng màu xanh.

- Có chuyện gì quan trọng không anh...??

Khoa bỗng trở nên bối rối, anh chàng lúng túng nói.

- Anh...anh có chuyện muốn nói với em....!!

Vân tò mò hỏi.

- Anh có chuyện gì mà sao trông anh lúng túng và có vẻ bí mật thế....!!

Khoa cúi mặt xuống giả vờ nhìn cây bút máy ở trên bàn. Không khí căng thẳng khiến cho Khoa khó mở lời.

- Đây chỉ là chuyện cá nhân thôi nhưng đối với anh nó rất là quan trọng. Nó có liên quan đến cả cuộc đời của anh...!!

- Thật thế sao. Anh làm cho em hơi cảm thấy sợ rồi đấy. Thôi được rồi khi nào làm xong việc anh em mình sẽ đi...!!

Khoa nở một nụ cười sung sướng nói.

- Vậy lúc nữa, em chờ anh trước cổng công ty nhé....!!

- Vâng...!!

Cánh vật đã ngả hẳn sang màu vàng ói! Nền trời thấp hẳn xuống! Từng đám mây nối đuôi nhau trôi lơ lửng bên trên các khóm cây già cằn cỗi. Mưa bụi lất phất bay theo từng cơn heo may thổi đến càng lúc càng mạnh hơn lên.

Hạt mưa đọng trên các chiếc lá úa vàng trong như những chiếc thuyền nan bé nhỏ bênh bồng trôi giữa dòng sông lạnh của một buổi chiều tàn. Liên tiếp mấy hôm nay thời tiết thay đổi. Càng về chiều trời càng lạnh.

Quán cà phê này rất xinh xắn, nằm trên con đường mới mở, bày trí hài hòa, trang trí theo kiểu Pháp, với tường trắng, bàn và ghế làm theo mẫu của những khúc gỗ thô Vân và Khoa lựa một cái bàn ở góc ngồi uống cà phê. Họ ngồi ở đây đã khá lâu. Trước mặt là một khung cửa sổ lớn. Ở đây có thể ngắm cảnh phố. Họ dùng cơm trưa xong rồi mới đến đây. Cái quán có tên "Hoàng Thi", cái tên nghe thật là thơ mộng.

Bên ngoài nắng đã tắt. Ngày của mùa mưa rất ngắn và ngày của hôm nay hình như lại đặc biệt ngắn hơn. Vân ngồi ngả lưng ra sau ghế, mắt nhìn ra khung cửa sổ. Những cái xe qua lại như mắc cửi, đó là sinh hoạt hàng ngày của thành phố. Bàn tay của Vân mân mê ly sinh tố trái cây.

Tâm hồn của Vân lắng lại, Vân không biết Khoa có chuyện gì cần nói với mình mà trông Khoa căng thẳng như sắp phải tuyên bố một quyết định có quan hệ đến tính mạng của người khác thế kia.

.....

Khoa ngập ngừng nói.

- Anh...anh có thể hỏi em một chuyện được không...??

- Vâng, anh nói đi....!!

Khoa hít một hơi thật dài. Trước khi bắt đầu mở miệng, Khoa nhìn thật sâu vào đôi mắt trong veo của Vân. Khoa không thể đoán được Vân đang nghĩ gì ở trong đầu. Khoa bạo dạn hỏi.

- Em còn nhớ chuyện anh kể cho em nghe về một cô gái mà anh thích nhưng anh không dám nói cho cô ấy biết là anh thích cô ấy không....??

- Vâng, em còn nhớ. Anh định nhờ em chuyển lời đến cô ấy...??

- Không...không phải thế. Anh định là hôm nay sẽ nói cho cô ấy biết tình cảm thật sự của anh....!!

Vân vui mừng háp tấp giục.

- Anh đã nói tình cảm của anh dành cho cô ấy rồi sao. Mà cô ấy là ai vậy hả anh....??

Ánh mắt của Khoa nhìn Vân thật nồng ấm. Khoa đỏ bừng cả mặt, thần kinh căng thẳng.

- Em nghĩ sao nếu người mà anh đang tỏ tình lại đang ngồi ở quán cà phê này....??

- Thật thế sao. Cô ấy ngồi ở bàn nào....??

Vân ngay ngược quay xuôi. Vân nhìn lướt qua từng cô gái ở trong phòng. Vân cố đoán người mà Khoa đang định tỏ tình là ai.

- Em chịu không thể nhìn ra được cô ấy. Anh có thể chỉ cho em biết được không...??

Khoa nắm lấy bàn tay của Vân thật chặt, giọng của anh chàng tha thiết.

- Anh xin lỗi nhưng tất cả những điều mà anh nói với em chỉ là nói dối thôi. Người thật sự mà anh thích là em đó.....!!

Vân giật mình, vội rút ngay tay lại. Đôi mắt của Vân mở to tròn xoe nhìn Khoa. Vân cảm tưởng Vân vừa mới nghe nhầm. Người mà Khoa thích không thể nào là mình được, điều này thật hết sức vô lý.

- Anh...anh đang đùa em đúng không...??

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Khoa nghiêm túc nói.

- Anh không đùa em mà những lời của anh nói hoàn toàn là thật lòng. Anh đã thích em từ lâu rồi nhưng anh còn ngại không dám nói cho em biết. Anh sợ nếu như anh nói ra quá sớm em sẽ phản ứng. Và có thể điều này sẽ phá hoại đi mối quan hệ tốt đẹp của hai chúng ta.....!!

Vân ngại ngùng và cảm thấy khó xử. Đây là một điều vượt ngoài sức tưởng tượng của Vân. Vân phải ăn nói và cư xử với Khoa như thế nào cho phải. Nếu như trước kia, Vân còn xin Khoa cho thêm thời gian còn bây giờ trong lòng của Vân hình bóng của Duy đã hoàn toàn ngự trị. Vân lúng túng nói.

- Em...em xin lỗi nhưng em không thể đáp lại tình cảm của anh được đâu.....!!

- Tại sao lại không được. Có phải em đã yêu và thích Duy rồi phải không...??

Vân cúi đầu nhìn xuống chân bàn. Vân khổ sở khi phải từ chối tình cảm của Khoa nhưng nếu không nói rõ ràng ngay từ đầu Vân sợ mai sau sẽ gặp thêm nhiều phiền phức, và còn Duy nữa. Anh ấy cũng sẽ không tha cho Vân tội đi yêu lăng nhăng. Duy đã một lần đau khổ rồi không nên khoét sâu vết thương của quá khứ thêm nữa.

- Vâng. Em đã thích và yêu anh ấy.....!!

Khoa hụt hẫng, cả cơ thể như chìm hẳn xuống. Đôi mắt của Khoa đau đáu nhìn Vân.

- Em làm thế vì em là vợ chưa cưới trên danh nghĩa của Duy đúng không. Anh không nghĩ là em lại chấp nhận điều này một cách dễ dàng như thế...??

Vân giải thích cho Khoa hiểu.

- Cảm giác ban đầu khi em tiếp xúc và nói chuyện với Duy là tức tối, là căm hận. Em chưa bao giờ thấy có một tên đàn ông nào độc tài, hay bắt chẹt người khác như Duy. Em là một cô gái mạnh mẽ thích làm theo ý thích của mình, em chưa bao giờ chịu thua bất cứ ai trong khi cãi nhau hay lý luận nhưng Duy đã điều khiển được em.

Ở bên anh ấy trái tim của em đập rất nhanh, mọi điều mà anh ấy làm và anh ấy nói em đều cho là đúng. Em tôn thờ tất cả mọi thứ thuộc về anh ấy. Từ xưa đến nay em không hiểu tình yêu là gì, chỉ đến khi anh ấy xuất hiện em mới nếm trải được cảm giác nhớ thương, hồi hộp, lo lắng và hay cười nói vu vơ. Anh nói nếu đó không phải là tình yêu thì nó là gì.....!!

Khoa nhìn sững Vân. Đứng Vân bây giờ khác quá, cô ấy biết phân biệt phải trái, biết phân tích vấn đề một cách hợp lý. Cô ấy đã yêu và thích tên nhóc con Duy mất rồi. Trong cuộc chiến danh tình cảm này, Khoa đã đến muộn một bước nhưng mà không sao nếu như hai người còn chưa làm đám cưới thì chưa phải là kết thúc. Khoa vẫn còn có cơ hội để hy vọng, dù điều đó thật là mong manh.

.....

Bầu trời về đêm khuya thanh vắng, trong một con hẻm nhỏ chỉ có tiếng chó sủa và tiếng kêu sào xạc của mấy chiếc lá khô ở trên nền gạch xi măng. Đây

phải nói là một khu ổ chuột và là một khu có trật tự không an toàn. Tệ nạn thường hay diễn ra ở đây.

Công vừa mới tạm biệt cô nhân tình của hắn. Trên cơ thể của hắn mùi rượu bia nồng nặc, hắn đưa cô ta trở về nhà sau khi hai người có một buổi tối ngất ngưỡng ở vũ trường.

Công vừa bước chệnh choáng trong hơi men ra khỏi chiếc xe ô tô, hắn ta cúi gập người xuống vệ đường. Có bao nhiêu rượu ở trong người hắn ta nôn thốc nôn tháo hết ra. Trong bóng tối có hai bóng đen từ từ bước gần đến Công từ phía sau, chúng trông giống như hai tên đao phủ ở dưới địa ngục.

Hắn ta bị hai tên côn đồ đánh túi bụi vào người, vào mặt và vào đầu. Cả thân hình của Công đổ gục xuống như một cái cây bị đốn ngang gốc.

Hắn rên xiết nhưng những tiếng ấy chỉ phát ra trong cuồng hống, những cú đấm và những cú đá như trời giáng vào ngực và vào bụng đã làm cho hắn tiêu tan đi hết âm thanh. Hắn co quắp lại như con tôm, hai cánh tay cô ôm lấy đầu và cố thu nhỏ người lại. Bọn kia dùng tay chân, chúng nện cả một cây gậy sắt dài vào khắp thân thể của Công cho đến khi Công mềm nhũn nằm thoi thóp thở bọn chúng mới dừng tay.

Bọn chúng phải mất gần nửa tháng mới dò ra được nơi ở mới của Công. Công đã bay sang Hồng Kông hưởng lạc trong suốt thời gian qua nên bọn kia chỉ hoài công theo dõi Công, chúng lục xạ Công ở khắp mọi nơi mà không thấy.

Thời gian chờ đợi càng lâu, bọn chúng càng sốt ruột, bọn chúng thề khi nào tóm được Công bọn chúng sẽ nện cho Công đến như từ thì thôi. Một trong số bọn chúng đá vào người của Công, hắn quất.

- Thằng kia, mấy bức ảnh mà mày chụp lên của cô Lan đâu rồi...??

Thân thể của Công lúc này đã bị muốn vằn vết thương thâm tím, khuôn mặt méo mó vì những cú đấm, ở dưới hai khóe mắt đã bị rách toát, máu đang chảy ra từ miệng, từ mũi. Đôi bàn tay bị bẻ quặt về phía sau, bọn chúng đánh Công một cách không thương tiếc. Công mấp máy môi.

- Anh....anh...nói gì.. Tôi...tôi..không hiểu....!!

Tên kia bồi thêm cho Công một cú thật đau vào bụng. Hắn ta quát.

- Mày định thử sức chịu đựng của tao hả. Mày có muốn tao chặt cụt đi hai ngón tay phải của mày và rạch một đường thật dài trên khuôn mặt trắng trẻo đẹp trai của mày hay không....??

Cả cơ thể của Công không rét mà run. Nếu bị hủy hoại đi khuôn mặt thì hắn thà chết đi còn hơn. Hắn không thể nào chịu đựng một khuôn mặt đầy sẹo trông giống như đầu gấu đi ra đường và hắn phải sống làm sao khi ngày nào soi gương hắn cũng phải nhìn khuôn mặt biến dạng của hắn. Hắn lập cập nói.

- Em...em xin anh...tha ...tha cho em. Em sẽ đưa tất cả số ảnh đó cho anh....!!

Tên đầu gấu nắm tóc của Công giật ngược lên, hắn dí sát khuôn mặt đờ đờ sát khí của hắn vào khuôn mặt rách nát của Công.

- Tao cảnh cáo mày, nếu mày mà dám giở trò lừa đảo với tao thì lần sau chính tao sẽ đưa mày xuống mồ.....!!

.....

Trong cơn mơ tràn đầy mộng mị của mình. Vân mơ về quê hương, mơ về bãi biển xanh biển rộng bao la, mơ về con đường, mơ về một kí ức xa xăm mà Vân đã bị đánh cắp.

Vân chậm chậm thả bộ dọc trên bãi biển. Cát thật trắng. Cát giống như những mảnh pha lê vụn trải dài dưới chân. Nắng tháng tám chói chang, lấp lánh trên sóng biển, rực rỡ trên núi đồi. Với chiếc áo phủ trên vai, Vân chậm rãi bước.

Vị mặn của biển phảng phất trong gió tạo cho Vân một cảm giác thoải mái dễ chịu. Bãi biển thật vắng. Sóng hết trườn lên bãi lại rút ra xa, để lại những vết chân thành hàng, những vết chân cô độc. Cô độc ư?

Vân nhủ mày. Tâm hồn Vân như trôi vào một khoảng không gian xa vời nào đó. Hôm nay đã cuối tháng tám. Tiết trời vẫn còn lạnh gió về từ ngoài khơi không ngừng thổi.

Nắng đã lên mà vẫn lạnh Trong những tháng đầu năm này, biển thường rất vắng. Biển không còn là điểm vui chơi. Mùa hè thì ngược lại. Bãi biển lúc nào cũng là người với người. Trẻ con có, người lớn có, rượt đuổi, nhặt vỏ sò, bơi lội. Mùa hè là thiên đường của lũ trẻ. Còn bây giờ? Cả một bãi biển rộng lớn chỉ còn lại vết chân của Vân.

Vân cúi xuống, lăm nhăm đếm vết chân chưa bị xóa đi của mình. Ở cuối bãi, đằng kia là bến cá, nơi các thuyền câu ra đi và trở về. Bến tàu thì bao giờ cũng ồn ào, nhưng cái ồn ào đó không làm mất đi cái không khí thân mật, cổ hủ của địa phương. Ở đây, cách chợ huyện không bao xa, chính bến cá này đã duy trì và giữ cho chợ huyện phồn vinh mãi. Vân nhớ rất rõ từng con đường, từng góc phố....

Vân có cảm tưởng là cứ thả dục thế này, vòng qua những hòn đá to đến tận chân trời. Vân đã đi như thế nhiều lần. Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng, đi từ sáng sớm đến tối mịt. Nhưng, những lần đó không phải chỉ có dấu chân của Vân in trên cát, mà còn có dấu chân người khác. Một đôi chân đàn ông dục khỏe mạnh, đôi chân săn sàng theo Vân đến tận cùng trái đất. Thế bây giờ, bước chân kia đâu rồi?

Vân rùng mình cơn gió vừa qua lạnh quá. Vân ngẩng lên hòn đá trước mặt kia còn sừng sững. Cái hòn đá mà năm này tháng nọ, đứng trơ gan giữa đất

trời không thay đổi. Đôi lúc Vân thấy nó giống như một quái vật đang nhe răng dọa người. Cạnh đó cũng có những tảng đá phẳng. Lúc nhỏ đây cũng là nơi chơi trò trốn tìm tuyệt nhất. Mỗi lần Vân mà trốn vào đây là có khi cả tiếng đồng hồ sau, đám bạn cũng tìm không ra.

Nhưng không phải chỉ có lúc chơi trò trốn tìm, mà ngay cả khi Vân buồn. Khi Vân cần một chỗ để giam mình suy tư, Vân cũng đến đây. Chỉ cần chui người qua những kẽ đá, là Vân có thể đến một chiếc động nhỏ mà ngày xưa Vân đã đặt cho nó cái tên là "Hang Rơi". "Hang Rơi" có một cái hang, có thể ngồi ở trong ngắm những đám mây trắng bay bồng bềnh trên trời cao. Nóc động mở rộng ra bầu trời. Và có lẽ không có ai là không biết đến bí mật của động đá đó, ngoại trừ Vân.

Vân chợt thấy lòng đau nhói. Có một cái gì đó lay động trong lòng. Bất giác Vân quay người lại đi vào đất liền.... Qua khỏi dãy rừng chắn gió kia là sẽ đến một nơi mà, nơi đó, Vân đã gặp người ấy. Rừng chắn gió ở đây được tạo thành bởi nhiều cây có dáng dấp giống như cây thông.

Lúc nhỏ, Vân không phân biệt được. Vân cứ thắc mắc, không lẽ thông mọc được trên cát ư? Thông không mọc ở trên núi cao, nơi có khí hậu râm mát chứ. Mãi đến lúc lớn lên, Vân mới hiểu ra, nó không phải là thông, mà là cây dương. Một loài cây lá kim.

Qua khỏi khu rừng, thêm khoảng trăm thước, Vân đến một vùng đất cát mịn. Trên cát có những quả to như quả thông nằm rải rác. Vân cúi xuống nhặt một quả lên. Mấy năm trước Vân cũng thường hay vào rừng rong chơi. Vân vừa đứng lại, đã nghe có giọng nói nhỏ.

- Bầu trời hôm nay đẹp quá đúng không...??

Vân giật mình nhìn quanh. Không có ai cả. Nắng xuyên qua cành lá tạo thành những vết sáng trắng. Chẳng có bóng người chỉ có bóng cây. Vân thờ dài. Một con ốc vỏ sò nhỏ. Văng đó chỉ là một con ốc vỏ sò bị sóng biển đánh dạt vào bờ. Hình như một bàn tay nhỏ nhắn đã đặt con ốc nhỏ đó vào tay của Vân.

- Em có thấy con ốc này tội nghiệp không. Nó phải tạm biệt lòng biển mẹ nơi đã nuôi dưỡng nó. Nó phải quên đi, nó nhớ biển, nó chỉ biết đem tiếng hát gọi vọng vang xa cho bạn bè của nó. Chúng ta phải làm gì với nó bây giờ.....!!

Vân ngược đôi mắt tròn xoe trẻ thơ nhìn một đứa con trai hơn mười tuổi đang nhìn chăm chú vào lòng bàn nơi có một con ốc chỉ còn cái vỏ màu trắng nằm lăn lóc trên tay. Bất giác Vân ngồi dậy, đưa bàn tay nhỏ xíu vuốt ve thân của con ốc. Vân ngây thơ hỏi.

- Tại sao anh lại buồn. Ngày nào em cũng ra đây nhặt vỏ ốc về sâu lại thành một chuỗi vòng đeo cổ đẹp lắm anh ạ. Anh có muốn em tặng cho anh một sâu không...??

Đôi mắt của người đó từ từ nhìn từ đôi lòng bàn tay sang đứa bé gái hơn chín tuổi, đứa con gái đứng trong ánh nắng ban chiều, tà áo của nó bay bay trong gió thổi. Khuôn mặt ánh lên vẻ tò mò thích thú nhìn mông lung một cõi xa xăm về phía trước, trái tim của người đó đập rộn ràng lên. Nữ thần của biển, phải chăng mình đang mơ, mơ về một nơi không bao giờ có thật. Đứng đây chỉ là ảo mộng mà thôi, làm gì có nữ thần của biển, nhưng nếu không có thì người con gái này là ai

.....

Vân tựa người vào một thân cây dương, ngẩng lên nhìn trời. Vân bỗng nghĩ về người con trai ngày xưa. Thời gian dù có xóa nhòa nhưng đôi mắt nhìn Vân đắm đắm ấy, đôi mắt đã làm rung động trái tim non trẻ ấy đã đi đâu rồi. Cạnh biển trên cồn cát cao có một ngôi biệt thự màu. Ngôi nhà đã từng là nỗi ám ảnh của Vân suốt thời thơ bé, Vân sợ hãi mỗi khi đi ngang qua nó. Vân từng nghe kể biết bao nhiêu chuyện kinh hoàng, bao nỗi sợ hãi bám chặt lấy sợi dây thần kinh của Vân.

Vân hướng mắt về hướng Bắc. Ở đó Vân đã trông thấy căn biệt thự ngày xưa. Căn biệt thự đầy quyền uy, căn nhà chứa đầy bí mật và hoài nghi ở trên đồi. Vân nghe kể lúc đầu nó được xây lên hoàn toàn bằng cẩm thạch trắng. Sau đấy theo thời gian, một phần vách bị đổ nát, phải thay bằng gạch. Bây giờ căn biệt thự không còn màu trắng nữa, mà theo lớp bụi phủ dần của thời gian nó đã bị biến thành màu khác. Có điều nó vẫn uy nghi, ngạo nghễ, vẫn sừng sững hướng mặt về phía biển.

Ngôi nhà có vẻ điêu tàn hơn xưa nhiều. Nước vôi phai bạc. Giấy cô leo từ đất lên bám đầy khung cửa sổ. Không còn đầy màn cửa, không thấy cả bóng người. Cái ngôi nhà đầy vẻ ngạo nghễ cũ bây giờ tràn ngập không khí lạnh lẽo.

Ánh hoàng hôn rực rỡ sắc màu đã đến. Biển nằm ở bờ tây. Vì vậy mỗi khi chiều đến, mặt trời tròn và đỏ chói như phủ thêm lớp hào quang, chậm chậm lặn vào bãi biển để lại những đám mây đủ sắc màu, bồng bềnh trên cao. Thật là một khung cảnh thần bí, mê hoặc. Ngay từ thuở nhỏ Vân đã bị cảnh hoàng hôn trên biển cuốn hút.

Vân thường đứng hàng giờ trước biển, lặng nhìn cánh mặt trời lặn để cảm nhận cái đẹp, cái bao la của vũ trụ tạo hóa thật vĩ đại, thật huyền diệu vô cùng. Nhiều lúc Vân mê mẩn ngắm mà như quên cả cái bóng dáng của một thằng con trai bên cạnh. Một cái bóng không rời, trong những lúc ngắm cảnh nhiều, cảnh hoàng hôn, cánh mặt trời lặn.

Bây giờ anh ở đâu? Vân nhắm mắt lại. Vân cố không nghĩ đến nữa. Chuyện gì đi vào quá khứ, hãy để nó nằm yên nơi ấy. Người con trai đã cho Vân con sò màu trắng, người đã cõng Vân chạy trên cát, cùng nhau nghịch đùa sóng biển, người con trai đã dạy cho Vân biết bơi, người con trai đã khen Vân đẹp, người con trai đã an ủi và dỗ dành mỗi khi Vân khóc.

Người con trai sẵn sàng cùng Vân đi đến tận cùng quả đất! Mọi thứ đã là mây khói. Mọi thứ không quay trở lại. Vân cúi mặt cố không nhìn, không nghĩ đến nữa. Những ngón chân của Vân bám nhẹ trên cát.

Vân thờ dài, và quay người bỏ đi, đi một cách bất định trong rừng cây chắn gió. Rồi đột nhiên Vân đứng dậy. Lớp bụi đầy trong ký ức như bị khuấy

động.

Vân thở dài khi nhớ lại cái ấu trĩ ngày xưa của mình. Vân ngồi xuống đất, tựa người vào thân cây, nhìn lên khoảng trống giữa cành lá. Bây giờ cũng là lúc hoàng hôn, ráng chiều nhuộm đỏ bầu trời, mà không phải chỉ đỏ bầu trời mà đỏ cả mọi vật, Vân nhặt lấy cành cây khô. Bất giác không dẫn được lòng, Vân viết đầy những chữ "Nhớ Thương" ở trên cát.

Tiếng sóng vỗ mạnh lên đá, nước đang dâng cao. Gió cũng thổi nhiều hơn.. Mới đây mà mấy năm trôi qua. Chuyện cũ và quá khứ như những con sóng biển, dồn dập, dồn dập, từ bốn phía đáng phủ vây Vân.

.....

Hôm nay là lần đầu tiên Vân tắm ở trong bồn, do cơ thể quá mệt mỏi Vân ngủ quên lúc nào không hay. Con mơ đã qua đi nhưng kí ức vẫn còn vương vấn lại. Bản thân của Vân đã tự mình đi khám phá những mảnh vụn mà Vân đã quên.

Vân lắc đầu cho tỉnh táo, do tắm nước quá lâu Vân cảm thấy như mất sức. Cố gắng ngồi dậy. Vân vớ lấy cái khăn tắm, soi mình vào trong gương. Vân thấy một khuôn mặt thần thờ, hốc hác, chỉ trải qua có mấy ngày ốm và mấy ngày đầy suy tư Vân đã sứt gầy đi mấy kí. Cơ thể mảnh mai của Vân như cành liễu trước gió.

Quá khứ là một cái gì đó xa vời, nó hư ảo như một làn khói. Vân không chắc người con gái trong giấc mơ ấy có phải là mình hay không và người con trai ấy, người con trai có cái nhìn khắc khoải ấy đã tan biến đi khi Vân chưa kịp nhìn rõ mặt. Người đó là ai, tại sao lại xuất hiện trong tâm trí của Vân. Phải chăng người đó là một phần kí ức của Vân.

Vân run rẩy bước ra khỏi phòng tắm, đầu đau nhức. Tiếng chuông điện thoại vang lên làm cho Vân tỉnh mộng.

- A lô. Xin hỏi ai đấy....??

Đầu dây bên kia ngập ngừng, phải mất mấy giây mới nhẹ giọng hỏi.

- Cô là Vân đúng không...??

Vân nghe giọng của một cô gái. Cô ta đang buồn phiền cái gì đó và có lẽ có chuyện khó nói nên giọng của cô ta tắc ghes.

- Vâng. Tôi là Vân đây. Chị là ai...??

- Cô có thể cho tôi gặp mặt một chút được không...??

- Nhưng chị là ai mới được chứ. Em không biết chị là ai thì làm sao mà em gặp mặt chị được....!!

- Tôi là Đào.....!!

Chỉ cần nghe tên của người con gái đó. Trong dạ của Vân một cảm giác ghen ứ đang dồn lên não, nổi ám ảnh về buổi sáng trên sân thượng hôm nào vẫn còn chưa tan. Vân đề phòng hỏi.

- Chị cần gặp em có chuyện gì không...??

- Lúc nào gặp mặt nhau rồi tôi sẽ nói cho cô biết. Tôi đang chờ cô ở quán cà phê của khách sạn ở dưới tầng trệt. Hy vọng là cô nhanh xuống đó....!!

Đào không chờ Vân nói đồng ý hay là không. Đào đã cúp máy mất rồi. Vân mặc vội một chiếc váy liền áo màu hồng nhạt, trên tóc buộc một cái nơ màu xanh. Sờ đôi dây vải màu trắng. Vân bước xuống lầu, chân của Vân ngập ngừng cất bước. Vân vẫn còn e ngại không dám gặp mặt Đào kể từ cái hôm đó. Vân sợ phải đối diện với quá khứ của Duy. Vân không muốn nghĩ là Duy đã từng yêu một người con gái khác trước cả mình nhưng sự thật không bao giờ thay đổi nó đang hiện diện trước mắt của Vân.

Đào hôm nay trầm lặng hơn mọi hôm, ly cà phê bốc khói vẫn còn để ở trên bàn. Bàn tay cầm hờ trên miệng tách, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm hồn thả mộng vẫn vơ.

Vân rụt rè kéo ghế ngồi xuống đối diện với Đào. Đào giật mình ngược nhìn Vân, miệng của cô ta méo xệch, ánh mắt sắc bén quan sát Vân từ đầu xuống chân.

.....

Đào lặng lẽ nhìn Vân, cô ta quan sát và đánh giá Vân như chiến sĩ đang quan sát trận địa

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Vân ngo ngoáy ở trên ghế khi bắt gặp ánh mắt nhìn chăm chú và không rời của Đào. Giọng của Đào không mấy thiện cảm.

- Cô uống gì...??

- Sinh tố.....!!

Đào nhếch mép gọi cho Vân một ly sinh tố bưởi. Cô ta đều đều nói.

- Cô có biết hôm nay tôi gọi cô ra đây là có chuyện gì không...??

Vân bực mình nghĩ. Điều đó ai mà biết, tôi có phải là cô đâu. Có chuyện gì thì cô cứ nói phứt ra đi cho rồi, cần gì phải rào trước đón sau như thế. Vân lắc đầu.

- Em chịu, có gì thì chị nói đi...!!!

- Tôi chỉ muốn cầu xin cô một việc....!!

- Việc gì...!!

- Cô làm ơn hãy tránh xa Duy ra.....!!

Chiếc thìa trên tay của Vân rơi đánh cong một cái xuống đáy cốc. Đôi mắt của Vân mở to hết cỡ. Vân gất.

- Chị nghĩ chị là ai mà dám yêu cầu em làm điều đó.....??

Đào nhếch mép lên nói.

- Là ai thì cô phải rõ hơn tôi chứ. Cô nên nhớ là tôi đã yêu và thích anh ấy trước cả cô.....!!

Vân mai mỉa.

- Điều đó thì em biết. Nhưng chính bàn tay của chị đã hủy đi cái hạnh phúc mong manh tốt đẹp ấy. Chị đã phản bội lại anh ấy. Tại sao chị không để cho cái quá khứ đau thương và đầy tủi hận ấy chôn sâu xuống lòng đất tối tăm đi. Chị khơi nó lên làm gì. Chị bảo là chị yêu anh ấy thì chị phải làm cho anh ấy mỉm cười và sống những ngày tháng vui vẻ chứ.....??

Đào tái mặt, cô ta uống một ngụm cà phê bông chat. Bàn tay run run lấy ít đường trong một cái tách màu trắng đục, đôi mắt của cô ta mờ đi không còn nhìn dành được cảnh vật xung quanh, ngay cả Vân ngồi trước mặt của cô ta cũng coi như là một hình bóng tưởng tượng.

Nước mắt của Đào đang dâng lên đến tận khóe mắt, nhưng cô ta cố không cho nó trào ra. Cô ta không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt của Vân.

- Cô nói đúng, tôi đã ngu dại khi làm cho anh ấy bị tổn thương. Nhưng cô tin tôi đi không có người nào phù hợp với anh ấy hơn tôi đâu. Bây giờ anh ấy chưa hồi phục được trí nhớ nên vẫn còn vương vấn cô nhưng cô nghĩ sao khi anh ấy nhớ lại toàn bộ sự việc, cô có dám chắc là anh ấy vẫn sẽ mãi ở bên cô không...??

Vân cảm thấy trong lòng có một chút hơi lung lay. Bàn tay bóp chặt lấy miệng của cái ly. Vân biết tương lai là một cái gì đó khó đoán trước được.

Đào tiếp tục.

- Cô thử nghĩ mà xem, gia đình của cô chỉ thuộc dạng khá giả, so với gia đình của anh ấy cô chỉ là một con cá trong đại dương mà thôi. Cô có biết là công việc kinh doanh khách sạn của gia đình anh ấy đang trên bờ vực phá sản không hả.

Nỗi lo lắng đó đã khiến cho anh ấy mệt mỏi lắm rồi thế mà anh ấy ngày nào cũng phải bay đi bay về vì cô. Cô là gì, cô nói là cô yêu anh ấy cũng giống như tôi, cô làm gì được cho anh ấy. Bây giờ anh ấy cần một người vợ, một người con gái có thể trợ giúp về mặt kinh tế và tài chính cho anh ấy. Cô nghĩ cô có thể làm được gì, hay cô chỉ đem nước mắt và giận hờn cho anh ấy. Nếu cô hiểu thì hãy buông tay và tha cho anh ấy đi.....!!

.....

Vân hựt hửng, đúng cái mà Duy cần bây giờ là một người có thể giúp Duy khôi phục lại công việc làm ăn của gia đình. Vân không có tài để chung sức và đưa ra được những sáng kiến cho Duy, gia đình của Vân không có khả năng về tài chính để giúp Duy về mặt kinh tế. Vân chẳng giúp được gì cho Duy cả, thứ duy nhất mà Vân có thể đem lại cho Duy là nụ cười và những lời hỏi han quan tâm lo lắng mà thôi. Vân thấy mình đã dần thua người đàn bà trước mặt này.

Đào khinh khinh nói tiếp.

- Có thấy đây gia đình của tôi rất giàu có không thua kém gì gia đình của anh ấy. Tôi lại đang học ngành kinh doanh, chỉ cần cô chịu rút lui tôi sẽ làm mọi điều cho anh ấy. yêu cô và lấy cô là mơ chôn tương lai của anh ấy. Cô nghĩ trên đời này sống chỉ cần tình yêu thôi sao, còn tiền tài, còn vật chất và địa vị xã hội thì sao. Cô định lôi người đàn ông mà cô yêu xuống địa ngục cùng với cô hay sao...??

Đào nhìn khuôn mặt tái nhợt của Vân. Cô ta thích thú vì đã đánh trúng vào điểm yếu của Vân.

- Cô vừa bảo yêu là phải hy sinh cho người mà mình yêu. Vậy còn cô thì sao, cô cố bám lấy anh ấy mặc cho anh ấy phải đưa vai gánh vác hết mọi chuyện. Gia đình của Duy đang bị xáo trộn, bà nội đang nằm hấp hối trong bệnh viện, khách sạn đang bị người ta rao bán, tài sản bị thế chấp. Cô nghĩ với tình trạng hiện nay cô làm được gì và có cách gì để cứu vớt cho Duy không...??

- Duy là một con người có nhiều hoài bão, anh ấy cần một người có thể hỗ trợ cho anh ấy trong công việc làm ăn. Lấy một người vợ trẻ con chỉ biết giận dỗi, hay khóc hay cười như cô về nhà chỉ làm một vật trang trí thôi hà. Tôi không nghĩ cô là một con người nhẫn tâm đến thế....!!

Vân đã bị Đào đánh gục thật sự, chưa có lúc nào Vân ước Vân tài giỏi và gia đình của Vân giàu có như lúc này. Vân đúng là chẳng có gì hết, Vân vẫn còn chưa học hết cấp ba. Gia đình của Vân so với làng xóm chỉ được người ta gọi là hơi giàu so với họ.

Vân không thể giúp được cho Duy. Cổ họng của Vân nghẹn lại không thốt ra được một câu phản bác lại. Vân ngồi chết lặng trên ghế, hai bên thái dương giật giật, cơn đau đầu bùng nổ.

Vân loạng choạng xô ghế đứng dậy. Vân biết nếu còn tiếp tục ngồi ở đây thì chính Vân sẽ bị ngã gục xuống đất. Vân cố lết người ra khỏi quán cà phê. Vân đau xót vì lần nào Duy về anh ấy cũng cố cười nói vui vẻ với Vân.

Vân đã vô tình không biết gì hết. Vân còn bắt Duy đưa Vân đi dạo khắp mọi nơi, Vân còn giận hờn và không nói chuyện với Duy vì anh ấy lơ lăm cho Vân giận.

Vân không biết rằng Duy hay phải thức khuya bên bàn làm việc, Vân không biết rằng gia đình của anh ấy sắp phá sản. Vân không biết rằng bà nội của anh ấy đang hấp hối sắp chết. Vân không để ý đến vàng trắng ưu tư, ánh mắt buồn bã và lo lắng mỗi khi nhìn Vân. Vân chẳng biết một cái gì cả. Vân thấy mình đúng là một kẻ vô tâm. Vân tự hỏi Vân làm được gì cho Duy.

.....

Vân nằm bẹp ở trên giường, cơ thể như bị ai đó hút hết sinh lực. Đôi mắt của Vân nhìn trừng trừng lên trần nhà. Một luồng suy nghĩ đang cuộn cuộn chảy ở trong đầu của Vân. Vân suy xét lại những lời của Đào nói, đúng là Đào không nói sai một chút nào. Đối với Duy bây giờ Vân như là một gánh nặng, nếu hai đứa kết hôn chỉ làm tăng thêm một mối lo cho Duy mà thôi.

Từ xưa đến nay Vân chưa bao giờ coi trọng tiền bạc. Vân cần nó vì nó giúp cho Vân sống và sinh hoạt qua ngày, chỉ cần có một ít tiền lẻ ở trong túi, trên môi của Vân đã nở một nụ cười. Nhưng người đàn ông mà Vân yêu không thuộc tầng lớp của Vân. Anh ta sinh và ra lớn lên trong một gia đình quý tộc, đã quen sống sung sướng, có người hầu kẻ hạ và anh ấy lại là người có nhiều tham vọng muốn khách sạn của gia đình vươn xa khắp nơi.

Vân càng nghĩ Vân càng thấy mình không xứng đáng với Duy. Gia đình của Duy gặp khó khăn, Vân chỉ biết đứng giường mắt nhìn mọi chuyện xảy ra. Vân bất lực vì Vân không đầy đủ trí tuệ, tài chính để làm một cái gì đó cho Duy. Sự an ủi, những câu hỏi han và lo lắng liệu có đủ cho Duy vào lúc này.

Đúng là không thể đủ được, anh ấy dù không bỏ Vân nhưng trong lòng của anh ấy lúc nào cũng không yên, vẫn có một khoảng trống mà Vân không thể nào bù đắp được. Duy là một người đàn ông yêu công việc và yêu sự nghiệp của mình.

Nước mắt từ hờn của Vân chảy ra ướt đầm cả gối. Vân hận mình vô dụng và không xứng đáng với Duy. Nỗi lo lắng sẽ mất Duy ngày càng lớn dần lớn lên trong lòng của Vân. Vân hải tất cả mọi thứ, bây giờ chỉ cần một tiếng động nhẹ cũng làm cho Vân giật mình.

Có tiếng gõ cửa nhẹ. Vân sững nước nói.

- Mời vào....!!

Bà Jenny dịu dàng bước đến giường của Vân. Bà âu yếm và lo lắng hỏi.

- Có chuyện gì hay sao mà trông con buồn thế...??

Vân ngược đôi mắt đỏ hoe lên nhìn bà Jenny. Vân ấp úng nói.

- Không có gì quan trọng đâu bác....!!

Bà lau hai dòng lệ vẫn còn vương trên má của Vân. Bà trách yêu.

- Đừng dẫu bác làm gì. Có phải ai đó vừa nói những điều làm cho cháu buồn đúng không. Có phải là do Duy...??

- Dạ...Không phải là do anh ấy đâu ạ. Chỉ là tự nhiên cháu thấy buồn nên rơi lệ vậy thôi....!!

Bà Jenny nhìn thật sâu vào đôi mắt chứa đầy nước của Vân. Bà kéo Vân vào lòng, đôi bàn tay vòng ra phía sau lưng của Vân. Giọng của bà hiền từ như một người mẹ.

- Con gái ngốc. Có chuyện gì thì phải nói ra chứ, đừng có cố giấu ở trong lòng. Bác biết là cháu đang nhớ đến Duy và lo lắng cho nó. Nhưng cháu không phải phiền lòng đâu vì Duy là một chàng trai mạnh mẽ và tài giỏi nó có thể tự lo được cho mình. Cháu phải cố mà ăn và vui cười nhiều vào nếu không đến lúc nó về nó lại trách bác vì đã không khuyên nhủ và chăm sóc cho cháu chu đáo....!!

Vân nhắm mắt lại, ở bên bác Jenny. Vân cảm thấy ấm áp, một tình thương bao la như lòng biển đang sưởi ấm con tim nhức nhối của Vân. Vân ngập ngừng hỏi.

- Bác...bác có biết là trước kia anh Duy từng yêu một cô gái tên Đào không...??

Bà Jenny đẩy nhẹ người của Vân ra. Bác mỉm cười nói.

- Có phải lúc nãy cháu đi gặp con bé đó và nó đã nói những lời khiến cho cháu tổn thương đúng không...??

Bà Jenny thật tinh ý và nhạy cảm, dù chỉ là với một biểu hiện nhỏ nhất bà cũng nhận ra. Vân đành gật đầu xác nhận.

- Vâng. Lúc nãy cháu vừa mới đi gặp chị ấy...!!

Bà Jenny vuốt mái tóc mây của Vân. Bà đều đều nói.

- Cháu đừng để ý đến con bé ấy làm gì. Ngày trước Duy yêu nó nhưng bây giờ trong lòng của Duy chỉ có cháu mà thôi. Chẳng lẽ cháu không nhận ra được điều ấy...!!

Vân roi lệ, con nhỏ tủi thân vì mặc dù là Vân biết Duy yêu Vân thật lòng nhưng Vân đang buồn vì không thể giúp được gì cho Duy. Bà Jenny tinh ý động viên Vân.

- Có phải là cháu đang buồn vì không thể làm gì được cho Duy đúng không. Cháu cũng giống như bác về mười mấy năm về trước. Lúc đó bác là một cô gái nghèo làm nhân viên phục vụ của khách sạn. Ông John đã theo đuổi bác, bác mặc dù yêu ông ấy nhưng bác mặc cảm tự ti vì gia cảnh của bác quá nghèo bác sợ không xứng với ông ấy và sợ ánh mắt dèm pha của mọi người.

Nhưng tình yêu đã chiến thắng tất cả, một người đàn ông có tự trọng và có nghị lực luôn luôn đi lên bằng chính đôi tay và dựa vào chính khả năng của mình. Nếu như trong lúc khó khăn này Duy bỏ cháu để chạy theo Đào thì chính bác sẽ từ nó và không bao giờ nhận nó làm con nữa. Cháu đã yên tâm mà thôi khóc và có thể cười lên được chưa...!

Ngay sau khi biết Đào đi lấy chồng, Vũ đã choáng váng đau khổ, lại một lần nữa con tim của Vũ tan nát. Vũ lắc đầu không ngờ số của Vũ lại sinh vào đúng ngôi sao xấu như thế.

Ngồi một mình trong quán rượu, Vũ ước tất cả mọi thứ xảy ra với Vũ chỉ là mơ mà thôi. Chén rượu trên môi của Vũ bị Hoa giật lấy, Hoa trách móc.

- Tại sao anh lại uống rượu say...??

Vũ đứng phắt dậy, nổi kinh ngạc thể hiện trên khuôn mặt và trong ánh mắt của Vũ. Vũ dụi mắt đến hai ba lần, Vũ lấp bắp.

- Có....cô là ai....?

Một nụ cười mở rộng trên khuôn mặt của Hoa.

- Tất nhiên em là Hoa rồi.....!!

- Không...không thể có chuyện đó được. Hoa...Hoa đã... đã chết rồi.....!!

- Đúng....đúng Hoa đã chết rồi, nhưng em chỉ là một hình ảnh khác của cô ấy thôi....!!

- Em...em nói gì anh không hiểu....!!

Hoa mỉm cười thật tươi, bàn tay mềm mại dịu dàng nắm lấy bàn tay lạnh giá của Vũ.

- Anh ngốc vừa thôi, anh nghĩ người đang đứng trước mặt của anh đây là ai....??

Vũ choáng váng, Vũ cảm tưởng Vũ vừa bị say sòng. Không, không tất cả những hình ảnh này chỉ là mơ mà thôi. Cô...cô ấy đã chết trên tay của mình, chính mình đã khóc than cho cô ấy và cũng chính mình đã đào huyệt mộ chôn cô ấy. Có phải do mình quá nhớ thương cô ấy, mình đang say nên mình mới tưởng tượng ra hình bóng của cô ấy. Nhưng sao mình còn nói chuyện với cô ấy, không, không, mình đã bị điên rồi sao.

Vũ ôm đầu ngồi xuống, cố gắng mở mắt ra. Lúc này trong lòng của Vũ thật mâu thuẫn, một mặt Vũ muốn hình ảnh kia biến mất, Vũ không muốn đau khổ tưởng tượng ra Hoa nữa, nhưng một mặt Vũ muốn hình ảnh của Hoa mãi đứng đó đừng bao giờ tan biến.

Hoa ngồi xuống cạnh Vũ tự rót cho mình một ly nước. Hoa ân cần.

- Anh...anh không có gì cần nói với em hay sao....??

Vũ tái hết cả mặt, mồ hôi rịn ra đầy trán, đôi môi mấp máy, trái tim của Vũ cảm tưởng sắp nổ tung.

- Cần...cần hỏi gì....??

Đôi mắt của Hoa thật trong và thật đẹp. Cô ấy đang nhìn thẳng vào mặt của Vũ. Bàn tay xoa nhẹ lên mặt, lên tóc và lên đôi môi run rẩy của Vũ. Cô ấy cúi xuống, một nụ hôn nhẹ lên má, lên mũi, lên tóc, lên trán và lên môi của Vũ. Vũ bàng hoàng tỉnh mộng, đây không phải là mơ mà là thật.

Vũ buông rơi cơ thể xuống đất, khuôn mặt của Vũ tái xanh. Vũ lấp bắp.

- Cô...cô là ai....??

Nước mắt của Hoa chảy ra.

- Em...em là Hoa đây....!!

Vũ gào lên.

- Cô có biết Hoa chết rồi không, chính tay của tôi đã chôn cô ấy....!!

Mặt của Hoa đầy lệ, Hoa đứng lên, bàn tay nắm lấy bàn tay của Vũ. Hoa lôi Vũ dậy. Hoa giục.

- Anh...anh có muốn đi gặp mặt bố của em không....??

Vu choàng tỉnh nói nhanh.

- Được. Tôi muốn chứng thực cô là ai....!!

- Đi thôi....!!

Cả hai đi nhau rời khỏi quán. Trên đường đi, Vũ lái xe suýt mấy lần đâm vào người đi đường, Vũ không tài nào chịu đựng được biến cố xảy ra vừa rồi, ngay cả việc nhìn cô gái ngồi bên cạnh Vũ cũng không dám.

Vừa nhìn thấy cánh cổng bằng sắt trước mặt, Vũ tắt máy xe. Con chấn động, làm cho trái tim của Vũ như muốn tan ra từng mảnh, bàn tay run rẩy làm Vũ không rút nổi chiếc chìa khóa xe.

Ngồi trong phòng khách có máy lạnh mà mồ hôi của Vũ không ngừng chảy. Vũ cảm tưởng Vũ sắp chết hay sắp xỉu đến nơi. Hoa nắm thật chặt lấy tay của Vũ. Ông Sơn cha của Hoa mỉm cười hỏi Vũ.

- Cháu đã gặp Hoa rồi chứ....??

Vũ ngẩng phắt mặt lên. Khuôn mặt của Vũ đanh lại. Sức chịu đựng của Vũ có giới hạn, Vũ gần như là hét lên.

- Bác giải thích cho cháu biết, cô gái này là ai....??

Ông Sơn từ tốn.

- Nó...nó là Hoa chứ ai....!!

Vũ tức giận nói.

- Bác làm ơn đừng chọc ngoáy vào nỗi đau của cháu nữa. Hoa chết rồi, hãy để cho cô ấy ngủ yên...!!

- Đúng là Hoa chết rồi nhưng đó chỉ là chị em sinh đôi của nó thôi....!!

Vũ choáng váng suýt ngã.

- Bác nói gì, cháu...cháu không hiểu....!!

Ông Sơn rót cho Vũ một ly nước lọc, ông ân cần.

- Uống đi cháu....!!

Vũ run rẩy đón lấy ly nước, Vũ run quá đến nỗi ly nước sóng sánh suýt đổ ra quần. Hoa vội vàng cầm lấy, Hoa dịu dàng.

- Anh đừng xúc động quá, từ từ rồi anh cũng được bố em giải thích cho anh hiểu thôi....!!

Vũ đặt ly nước xuống bàn, Vũ quay sang nhìn ngư ời con gái ngồi bên cạnh, đúng cô ấy giống hệt Hoa cách đây tám năm, giống đến nỗi chính Vũ cũng tưởng thời gian ngừng trôi. Hết Đào xuất hiện bây giờ lại thêm cô gái bí ẩn này, họ định trêu đùa với thần kinh rệu rạc của Vũ hay sao.

Ông Sơn lên tiếng.

- Người ngồi bên cạnh cháu đây mới chính là Hoa thật, còn con bé bệnh ung thư chết là Hương - em gái sinh đôi của nó....!!

Vũ càng nghe càng mù mờ không hiểu. Nếu cô gái này là Hoa thật thì tại sao cô ấy không xuất hiện ngay lúc đó mà lại bỏ đi những tận tám năm, cô ấy bắt Vũ sống trong đau khổ tám năm, thật độc ác, thật tàn nhẫn. Bàn tay của Vũ bóp chặt bàn tay của Hoa thật chặt. Vũ cảm tưởng như Vũ muốn bóp cho Hoa tan chảy thành nước.

Ngón tay của Vũ chỉ thẳng vào mặt của Hoa. Vũ hét.

- Bác nói thật cho cháu biết đi, cô gái này là ai. Tại sao hai người lại bày ra cái trò này để đùa cợt với cháu, nỗi đau mất Hoa chưa đủ đau hay sao mà bây giờ bác lại mang một cô gái có khuôn mặt và ngoại hình giống cô ấy ra để thay thế cô ấy, bác có biết bác làm thế là đang giết cháu chết thêm một lần nữa không hả...??

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Chươn 71

Ông Sơn đau khổ nói.

- Con bé Hương được bác của nó nuôi dưỡng từ nhỏ, tại vợ chồng anh ấy không có con nên xin bác một đứa về nuôi. Cháu cũng biết ngoài hai đứa này ra bác còn có một cô con gái út nữa. Cho đi đứa con của mình, bác cũng đau xót lắm nhưng mà anh chị ấy van nài bác quá, bác đồng ý cho Hương sang bên gia đình anh ấy sống. Cháu quen biết Hoa và học cùng với nó từ nhỏ. Thỉnh thoảng Hương cũng có đến đây chơi và gặp cháu, chắc cháu không nhận ra bọn nó là hai người nên cháu chơi với cả hai. Hai đứa nghịch ngợm đã không nói cho cháu biết, thành ra có những lần cháu đi chơi cùng với Hương lại cứ tưởng đang đi chơi với Hoa. Cháu có biết là cháu đã yêu cả hai không hả.....??

Ông Sơn hiền từ nhìn Vũ. Vũ đỏ bừng cả mặt. Cả ba chị em nhà này Vũ đều rung động. Ông đều đều kể tiếp.

- Đến năm Hương và Hoa mười tám tuổi. Một biến cố lớn đã xảy ra Hương bị bệnh ung thư giai đoạn cuối, còn Hoa bị hỏa hoạn phá hủy cả khuôn mặt và cơ thể. Khi tỉnh dậy trong bệnh viện nó cầu xin bác là không được cho cháu biết, nó biết Hương yêu cháu nên nó muốn đến cuối đời Hương có được một niềm vui và một niềm an ủi. Nó không thể cho cháu gặp mặt vì ngọn lửa đã cướp mất đi khuôn mặt của nó rồi, nó đã khóc thét lên khi soi gương thấy khuôn mặt biến hình dị dạng của nó. Nó yêu cháu, nó nói với bác là thà cho cháu tưởng rằng nó đã chết còn hơn để cháu biết nó còn sống mà trông như một con quỷ.....!!

Bàn tay của Hoa run nhẹ, cả thân hình của Hoa đang xúc động mạnh. Vũ bàng hoàng ngồi nghe như không còn tin vào tai của mình nữa. Vũ lắc đầu quầy quậy nói.

- Bác nói dối, nếu đúng là Hương và Hoa là hai chị em sinh đôi, tại sao Đào lại không hề biết Đào có một người chị gái nữa.....??

- Cháu nói đúng, Đào không biết gì cả, ngay từ khi mẹ của nó mang thai nó, hai bác đã sống ly thân rồi và có một sự thật đau buồn là Đào không phải là con gái của bác.....!!

Vũ là thất thanh.

- Bác nói gì cháu không hiểu. Nếu cô ấy không phải là con gái của bác tại sao cô ấy lại giống với Hương và Hoa thế....??

- Cả ba đứa đều giống mẹ của nó, mà không phải hai đứa này giống người mẹ thật của nó còn Đào là con của người đàn bà kia....!!

- Bác có thể giải thích cho cháu được không..? Nghe bác nói từ nãy đến giờ cháu không tài nào hiểu được ý của bác.....!!

Ông Sơn nhấp một ngụm nước, ông đều đều kể.

- Hương và Hoa là do người vợ trước tức là chị gái của mẹ Đào sinh ra, khi cô ấy chết, mẹ của Đào đã đứng ra chăm sóc cho hai đứa trẻ mồ côi mẹ này. Năm Hương lên hai tuổi nó theo gia đình anh cả sang bên Mỹ định cư nên khi Đào được sinh ra cách đó đúng tám năm, lúc đó Đào còn quá nhỏ

nên dù có được nhắc là nó còn có một người chị gái chắc nó cũng không nhớ.

- Ngay từ lúc mới sinh ra Đào đã được mẹ của nó mang sang bên kia, đến khi nó được năm tuổi bà ấy mới mang nó trở về để dứt khoát ly hôn với bác. Thời gian nó sống ở trong nhà được có một tháng, trong thời gian đó cháu cũng gặp mặt nó và chơi đùa với nó. Sau khi hoàn tất thủ tục cô ấy lại mang nó đi. Mối quan hệ ràng buộc giữa bác và cô ấy kể từ đó cũng dứt, cho đến bây giờ bác vẫn không nhận được một cuộc điện thoại nào từ cô ấy cả.....!!

- Bác không biết bà ấy có nói cho nó biết là ngoài Hoa ra nó còn có một người chị gái nữa hay không nhưng nghe cháu hỏi thì hình như bà ấy không nói gì, có lẽ bà ấy không muốn nhắc lại quá khứ.....!!

Vũ trầm ngâm không nói gì, ánh mắt Vũ nhìn Hoa chăm chăm, nếu người con gái ngồi trước mặt Vũ đây là Hoa thật thì không còn niềm vui sướng nào bằng, nhưng mà Vũ không thể nào tha thứ cho Hoa được, dám làm cho Vũ đau khổ suốt tám năm qua. Ánh mắt của Vũ từ lạnh giá trở nên nồng ấm, từ đau khổ trở nên hạnh phúc. Vũ hỏi ông Sơn.

- Sao bác không nói cho Đào biết Đào còn một người chị gái....??

- Sau vụ bị hỏa hoạn đó, Hoa không muốn ai nhắc đến nó, nó muốn mọi người hãy coi nó chết thật nên bác không dám nói cho Đào biết nhất là khi bác biết cháu đi cùng với nó và thường xuyên liên lạc với nó.....!!

Năm Hương mười tám tuổi, nó theo anh chị cả về nước, ngay cả chính bản thân nó cũng không tin được là nó là con của bác vì bác không hề nói cho nó biết, bác sợ nó tủi thân, nó kinh ngạc khi thấy Hoa lại giống nó như đúc.

Nhưng mối nghi ngờ của nó sớm bị đánh tan vì nó và Hoa có cùng chung một dòng máu, mà dù bác không nói cho nó biết mọi người xung quanh xì xầm bàn tán to nhỏ chắc nó cũng hiểu được phần nào.

Cháu và nó gặp mặt nhau được đúng hai tháng thì nó đổ bệnh và hai tháng đó nó đã yêu cháu. Điều này cũng không có gì lạ Hương và Hoa là hai chị em sinh đôi nên cảm xúc và cách nhìn đàn ông có nhiều điểm tương đồng.

- Nó yêu cháu, đúng, nhưng căn bệnh ung thư rồi còn chị gái của nó, nó không thể nào nói cho cháu biết tình cảm của nó cho cháu biết. Khi Hoa bị tai nạn do hỏa hoạn gây ra, nó đã nhờ bác chuyển lời đến Hương, nó muốn Hương đóng trọn vai trò thay thế cho nó. Hương không đồng ý nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt biến hình và đời sống đời chết của Hoa, Hương đành nhượng bộ, đó là những tháng cuối cùng của Hương.

- Cháu không hề biết gì về vụ hỏa hoạn đó vì lúc đó cháu đang ở nước ngoài, khi cháu về nước thì mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa rồi, không ai biết về nó, chỉ có mấy người thân trong gia đình, vì Hoa nên họ không thể nói cho cháu biết được. Hương thay chị yêu cháu, hạnh phúc ngắn ngủi trong vòng có mấy tuần thì mất.

Bác nghĩ là nó ra đi với một nụ cười và hạnh phúc, vì ít ra trước lúc nó chết nó cũng được nếm trải cảm giác được yêu ai đó, cái hộp mà nó để lại cho cháu, trong đó nó nói rõ cho cháu biết nó là ai, có lẽ cháu quá đau buồn nên cháu không mở nó ra, nếu cháu mở ra ngay từ đầu cháu đã phát hiện Hương không phải là Hoa...

Vũ lão đạo, đúng là trước khi chết Hương có để lại cho Vũ một cái hộp nhạc làm kỷ niệm. Hương dặn khi nào Hương mất thì hãy mở nó ra. Vũ dùng là ngọc cử mãi để nó trong tủ kính suốt tám năm qua.

Nước mắt của Hoa đã chảy đầm đìa ra khuôn mặt, đôi mắt đỏ hoe. Hoa nấc lên. Vũ khó khăn lắm mới thốt nên lời.

- Hoa.....!!

Vũ im bất không thể gọi tiếp được nữa, cái tên này Vũ đã gọi hàng trăm hàng nghìn lần trong cơn mê, trong cơn rượu, trong những lúc Vũ cô đơn. Hạnh phúc ủa về như cơn gió mùa xuân. Vũ ôm chặt lấy Hoa, Vũ siết Hoa thật chặt. Nước mắt của Vũ chảy ra, Vũ trách móc.

- Sao cô không bỏ đi đâu đó cả đời đi, cô còn về đây làm gì, cô tưởng tôi yêu cô vì cô xinh đẹp thôi sao, tôi yêu tất cả mọi thứ của cô, cô là một con ngọc, cô đã làm cho tôi đau khổ. Trái tim của tôi rỉ máu vì cô, kể từ nay về sau tôi sẽ giữ cô thật chặt, không bao giờ buông tay của cô ra ngay cả khi cô chết, tôi sẽ hành hạ cô và bắt cô phải trả giá cho những gì mà cô gây ra cho tôi suốt tám năm qua. Tôi hận cô, tôi căm thù cô.....!!

- Em...em xin lỗi. Em không thể gặp mặt anh vì em sợ anh sẽ khinh ghét em, và anh cũng hiểu cho em không cô gái nào muốn người yêu của mình nhìn thấy khuôn mặt đã bị tàn phá thành một con quỷ cả.....!!

Vũ đẩy Hoa ra. Vũ trừng mắt.

- Thà là tôi trông thấy một con quỷ hàng ngày còn hơn nghĩ rằng cô đã chết, cô thử nghĩ mà xem, có nỗi đau khổ nào hơn khi chứng kiến người yêu của mình chết trong vòng tay của mình mà bất lực không làm được gì. Tôi phải đánh cô, tôi phải chửi cô thì may ra tôi mới hả được giận.....!!

Hoa âu yếm vuốt ve khuôn mặt của Vũ. Hoa dịu dàng gọi.

- Anh Vũ.....!!

Hoa ôm chặt lấy Vũ. Nước mắt của hai người hòa tan vào nhau. Ông Sơn đã bỏ đi ra ngoài vườn từ lâu rồi ông muốn cho hai người được tự nhiên, trên môi của ông nở một nụ cười. Ông lầm bầm.

- Hương con...!!, bố xin lỗi vì bao ngày qua bắt con phải mang tên của chị con, chiều nay bố sẽ cho người thay cho con một tấm bia mộ mới...!!

.....

Quá đau buồn và quá nhục nhã, Đào đã bỏ nhà đi biệt mấy tuần nay, người thân trong gia đình tìm Đào khắp nơi mà không thấy. Bước chân vô định đưa Đào về Việt nam. Bây giờ trong đầu của Đào chỉ còn hình bóng của Vũ, đúng chỉ có mỗi Vũ là còn quan tâm đến Đào.

Đào kinh ngạc và sững sờ khi trông thấy Vũ hạnh phúc mỉm cười bên một cô gái giống hệt chị Hoa. Đào lão đảo muốn ngã, Đào không còn tin vào mắt mình nữa. Sự ích kỉ và hèn nhát trong Đào trỗi dậy, Đào cảm thấy ghen tị với cô gái kia vì cô ấy đã làm cho Vũ cười, cô ấy có thể sánh vai bên Vũ, còn Đào, Đào chẳng có ai cả, tất cả đã bỏ rơi Đào mất rồi, không phải chính Đào đã bỏ rơi họ.

Đào lén đi theo họ, Đào mệt mỏi đi theo họ cả ngày. Đào không biết tại sao Đào lại làm thế, có phải chăng một con thú tự dung thấy mình bị người khác chiếm mất chỗ nên tìm cách tranh giành lại. Nhìn họ cười đùa với nhau lòng Đào tan nát. Hy vọng cuối cùng của Đào vỡ tan.

Đào loạng choạng bước đi trong cơn mưa chiều tầm tã, Đào cứ để cho nước mưa quất vào người. Đào là kẻ có tội, cái thai đã hai tháng rồi, Đào quên mất rằng Đào đang mang một sinh mệnh trong người, đứa trẻ vô tội nhưng người mẹ của nó không hiểu điều đó, có lẽ Đào đang tìm mọi cách tống khứ nó ra ngoài. Đào cảm hận bố nó lấy sang luôn cả nó.

Buổi sáng, Đào bắt một chiếc tắc xi, Đào bảo anh ta đưa Đào đến nghĩa trang nơi có người chị gái thân thương của Đào an nghỉ. Đào choáng váng tại sao chị Hoa lại bị đổi tên thành Hương. Đào không tài nào hiểu nổi, bia mộ vẫn còn mới, có nghĩa là vừa mới được thay. Đào vội vã bắt tắc xi đưa Đào về thẳng nhà gặp ông Sơn.

Ông Sơn rất mừng khi gặp lại cô con gái, mặc dù ông biết Đào không phải là con của ông nhưng từ sâu thẳm trong lòng mình ông vẫn yêu thương Đào. Đào run giọng hỏi ông.

- Bố hãy cho con biết, tại sao bố lại đổi tên chị Hoa trên bia mộ....??

Ông Sơn thở dài.

- Vì người chị thật sự chết của con là Hương không phải là Hoa....!!

Trong đầu của Đào thoáng hiện lên bóng dáng của cô gái đi cùng với Vũ cả ngày hôm qua. Đào lắp bắp.

- Lẽ..lẽ nào chị...chị gái của con vẫn còn chưa chết....??

- Đúng thế....!!

Đào gào lên.

- Không thể có chuyện vô lý như thế được, tại chị Hương lại giống chị Hoa như đúc thế...??

- Chúng nó là hai chị em sinh đôi. Chị gái Hương của con được bác cả nhận nuôi ngay từ khi mới lên hai nên con không biết cũng phải....!!

Đào lão đảo ngồi xuống ghế. Ông Sơn nhíu mày hỏi.

- Con sang đây chơi hay có chuyện gì...??

Đào cay đắng nói.

- Con sang đây chơi....!!

Đào ngược mắt nhìn ông.

- Bố làm ơn giải thích cho con hiểu, tại sao chị Hoa lại già chết và tại sao anh Vũ lại không hề biết gì về chuyện này....??

Ông Sơn kể tất cả cho Đào nghe từ diễn biến của sự việc đến cuộc gặp gỡ của Vũ và của Hoa. Đào chết lặng, vậy là hết, lẽ ra Đào phải vui mừng vì người chị gái mà Đào yêu quý vẫn còn sống nhưng Đào làm sao mà vui nổi khi Vũ đang là người đàn ông mà Đào muốn dựa vào nay anh ấy có chị gái của Đào rồi thì anh ấy làm gì còn chỗ trống cho Đào nữa. Đào loạng choạng đứng dậy, khuôn mặt tái xám. Đào run rẩy nói.

- Con..con chào bố, con đi....!!

- Sao không ở lại ăn cơm đã con, mà hiện giờ con sống ở đâu....??

- Dạ con đang sống tại khách sạn....!!

- Sao con không dọn về đây ở, bố và chị Hoa của con rất mong được gặp con....!!

Đào đứng không còn vững nữa. Đào nói nhanh.

- Con xin lỗi nhưng con không ở lại được, lúc nào rảnh đổi con sẽ đến thăm bố sau...!!

- Ủ, con đi đi, nhớ đến thăm bố thường xuyên đấy....!!

- Vâng....!!

Đào đi gần như là chạy. Bước vội vào xe tắc xi. Đào giục.

- Đi thôi...!!

Do phải chăm sóc Duy nên Vân không thể đến trường học. Vân không yên tâm bỏ Duy lại một mình, chỉ cần vắng Vân có một lúc là Duy lại gào lên gọi tên Vân. Duy bám Vân như một đứa trẻ mới sinh bám mẹ.

Vân tranh thủ học thêm ở nhà, mặc dù không nhìn thấy được gì nhưng Duy là một người thông minh nên Vân được Duy dạy học ở nhà. Chỉ cần đọc đề hay hỏi Duy bất cứ một câu hỏi gì Vân được Duy trả lời ngay. Vân vui sướng, càng ngày Vân càng hiểu và càng ngày Vân càng thông minh.

Ở bên Duy có năm tháng. Vân được Duy dạy gần hết chương trình học, Vân vui sướng nhưng cũng hơi buồn vì phải xa bạn bè. Ánh mắt của Vân dõi về một nơi xa xăm, nơi đó có ông nội, có ba mẹ, có con bạn thân Thu, có ông anh trai đáng yêu Khoa và có bà nội, người hết lòng yêu thương Vân và còn lũ bạn nghịch ngợm trong lớp nữa chứ. Trên môi của Vân nở một nụ cười.

- Vân! Vân...! Em ở đâu rồi....?

Vân rời cửa sổ, bước vội lại nắm lấy tay Duy. Vân âu yếm hỏi.

- Anh đang tìm gì à...??

Duy vui mừng nói.

- Lúc nãy anh vừa tìm được một hòn bi mà hồi bé anh đánh rơi...!!

Vân bật cười.

- Anh nói thật hay đang nói đùa thế...??

Duy chìa tay cho Vân xem, đúng là có một hòn bi màu xanh ngọc bích tuyệt đẹp đang nằm trên tay của Duy.

Vân roi lệ, Duy kinh ngạc nhìn Vân hỏi.

- Sao em lại khóc....!!

Duy lo lắng.

- Em đang nghĩ gì hay sao mà dạo này trông em gầy dộc và xanh xao quá....??

Vân ngừng khóc, đôi mắt tròn xoe nhìn Duy không chớp. Vân bàng hoàng hỏi gấp.

- Anh...anh vừa nói gì...??

Duy nhướn mắt trêu.

- Thế nào hả cô bé hay khóc, anh hỏi em là em đang nghĩ gì ở trong đầu....??

Vân siết tay Duy thật chặt, đưa hai ngón tay trước mặt của Duy. Vân hỏi.

- Mấy ngón tay đây anh....??

- Tất nhiên là hai ngón rồi, sao em lại hỏi anh thế.....??

Vân lùi xa Duy một bước, môi của Vân nở một nụ cười, còn nước mắt của Vân thì nhau rơi xuống. Duy lo lắng hỏi Vân.

- Tại..tại sao em khóc, có phải là anh đã làm gì cho em buồn đúng không...??

Vân run run.

- Anh...anh nói đi ở đây có mấy cái bàn...??

Duy nhìn trạng thái tinh thần kích động của Vân. Duy chẳng hiểu gì cả nhưng cũng trả lời Vân.

- Có tất cả hai cái, một cái ở góc phòng, một cái ở gần cửa sổ...!!

Vân ôm chầm lấy Duy, Vân sung sướng hét lên.

- Anh...anh đã nhìn thấy được rồi...!!

Duy giật mình nhìn và quan sát xung quanh, đúng thế bây giờ Duy có thể nhìn được mọi thứ, kia chẳng phải là giường ngủ của Duy hay sao, còn kia là bàn học Duy vẫn thường hay ngồi đọc sách, tủ sách mini, cái đèn bàn, ánh nắng mặt trời chói chang, màu xanh của lá cây ngoài cửa sổ và người con gái đang ôm Duy thật chặt trong vòng tay.

Duy vội đẩy Vân ra. Duy ngấm nhìn Vân từ đầu xuống chân. Bàn tay của Duy sờ lên mặt, lên mũi, lên cằm, lên tóc, lên trán của Vân. Nước mắt lăn dài trên má, đôi môi nở một nụ cười trong sáng như gương. Duy tha thiết gọi.

- Vân.....!!

Cả hai lại ôm chầm lấy nhau. Duy ngấm nhìn Vân không biết chán, đã gần sáu tháng sống trong bóng tối nay nhìn thấy được ánh sáng mặt trời. Duy cảm tưởng như Duy vừa mới được cứu sống và Vân chính là người đã lôi Duy thoát khỏi vũng bùn tăm tối đó.

Duy thì thầm.

- Cảm ơn em, người vợ anh yêu...!!

Vân đỏ bừng mặt nói.

- Anh...anh đang nói gì thế. Ai là vợ của anh....??

Duy nín.

- Thôi mà, chả phải em nói là cho dù có xảy ra chuyện gì em cũng không rời xa anh cơ mà. Tại sao bây giờ anh hỏi cưới em, em lại từ chối....!!

Vân đẩy Duy ra. Vân phóng thật nhanh ra cửa, vừa chạy Vân vừa gọi.

- Bà ơi...!! hai bác ơi...!! mọi người ơi...!!

Khi biết được Duy có thể nhìn thấy được mọi thứ, mọi người trong gia đình ai cũng vui mừng, bà Jenny rơi lệ, bà ôm chầm lấy Vân, ai cũng nói cảm ơn Vân mãi. Vân cảm thấy ngượng ngùng. Vân không quen được mọi người tôn sùng và được coi trọng quá lên như thế này. Vân đỏ bừng mặt áp ứng nói.

- Mọi người đừng...đừng làm cho con cảm thấy ngại. Con..con....!!

Vân cúi gằm mặt xuống không nói được tiếp nữa. Bà Hồng Trà giải vây cho Vân.

- Thôi chúng ta vào tiệc nào. Chúc mừng Duy tai qua nạn khỏi....!!

- Vâng....!!

Tất cả mọi người đồng thanh la to. Vân ngán ngấm cái không khí tiệc tùng này nên lựa lúc mọi người còn đang bàn luận về kinh tế và về thị trường. Vân bước ra vườn. Đứng nhìn ánh trăng bàng bạc chiếu rọi xuống vườn đẹp làm sao. Duy đứng đằng sau Vân âu yếm hỏi.

- Tại sao em không tham dự tiệc cùng với mọi người....!!

Vân quay lại đáp.

- Em xin lỗi nhưng em không thích. Em chỉ muốn được yên tĩnh thưởng thức khung cảnh xung quanh....!!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72

Duy trên.

- Ngay cả anh em cũng không muốn ở bên em hay sao....??

Vân giả vờ thờ dài bảo.

- Biết thế nào được, chẳng phải chính anh cũng không muốn em ở bên anh còn gì. Ngày mai em sẽ bay về Việt nam....!!

Duy la thất thanh.

- Em nói điên khùng gì thế. Anh đã gọi điện về gia đình của em để xin phép cho em được chuyển sang bên này học....!!

Duy ôm ngang eo của Vân, lưng Vân dựa vào ngực của Duy. Duy nòng nân bảo Vân.

- Em không bắt chồng của em phải bay đi bay về để gặp mặt em chứ. Nếu thế anh sẽ nhớ em chết mất....!!

Mặt của Vân đỏ bừng, trái tim đập thật nhanh. Vân giận dỗi nói.

- Ai cho phép anh tự tiện như thế hả. Em nhất định không chịu chuyển trường sang bên này học đâu và em cũng không muốn kết hôn khi em còn quá trẻ....!!

Duy xoay Vân đối diện với Duy. Duy cương quyết nói.

- Anh không cần biết là em có đồng ý lấy anh không, kể cả phải dùng đến biện pháp cướp em anh cũng làm....!!

Vân la lên.

- Cái gì...anh....anh không làm như thế chứ....??

Duy thách.

- Tại sao lại không, em cứ thử nói không đồng ý với anh một lần nữa xem anh sẽ bắt cóc và ăn thịt em ngay bây giờ....!!

Vân hét hoảng xua tay bảo.

- Đừng...đừng có dọa em. Em...em không sợ đâu....!!

Duy tiến thêm một bước, người của Vân lúc này đứng sát vào người của Duy. Duy thì thầm vào tai Vân.

- Em có biết khi ngủ trông em dễ thương lắm không....??

Mặt Vân đã đỏ nay càng đỏ hơn. Vân cúi.

- Tên điên khùng, ai cho phép anh ăn nói bậy bạ như thế hả. Đúng là....!!

Câu cuối của Vân bị miệng của Duy bịt lại, thành ra nó chỉ nằm im ở trong cổ họng thôi. Duy thiết tha nói.

- Sau buổi tối hôm nay, anh xin phép gia đình em cho anh cưới em và tổ chức trong tháng này....!!

Vân cố đẩy Duy ra nhưng Duy ôm Vân chặt quá. Vân đành nhượng bộ.

- Chuyện này từ từ rồi tính được không anh. Em...em vẫn chưa chuẩn bị tinh thần trở thành một người vợ và một thành viên trong gia đình anh....!!

- Chưa chuẩn bị được thì bây giờ em chuẩn bị có sao đâu. Không phải là trong năm tháng vừa rồi em đã làm quen với không khí gia đình anh à. Em đừng tìm cách đánh trống lảng câu hỏi của anh nữa.....!!

Bà Hồng Trà đã thuê những thám tử tư giỏi nhất đi điều tra về vụ tai nạn xe, vụ bắt cóc Duy và Vân tại Việt nam và kẻ đã làm cho khách bị phá sản.

Kết quả họ đã điều tra ra ông Lương Thành và một người đàn ông bí ẩn đứng đằng sau tất cả chuyện này. Họ không biết ông ta có vai trò gì nhưng chính ông ta đã cung cấp tiền cho ông Lương Thành tiến hành mua khách sạn. Bây giờ gần nửa cổ phần khách sạn của tập đoàn Vương Thị đã thuộc về ông ta.

Bà Hồng Trà đau đầu, bà không dám hỏi Duy trong suốt năm tháng qua, Bà sợ Duy càng thêm lo lắng, bệnh tình sẽ không khỏi được. Nay Duy lành bệnh rồi, bà mới đem mọi chuyện kể cho Duy nghe.

Duy phân tích.

- Theo cháu thấy rất có thể ông ta là một trong những đối thủ của gia đình ta....!!

- Cháu nói đúng nhưng làm sao để điều tra ra ông ta đây...??

Duy ngẫm nghĩ đáp.

- Theo cháu thấy chỉ còn có cách giao bán dần cổ phiếu của khách sạn....!!
- Sao cháu lại nghĩ thế....??
- Nếu muốn bắt con gì chúng ta phải có mồi nhử. Bà thấy ý kiến của cháu thế nào....??

Bà Hồng Trà thờ dài bảo.

- Cũng đành phải làm theo ý kiến của cháu thôi. Bây giờ bà không nghĩ ra được cách nào hay hơn....!!

Bà Hồng Trà nhìn Duy bà trên.

- Chuyện cháu và Vân đến đâu rồi....??
- Chuyện gì hả bà....??
- Còn chuyện gì nữa, chuyện tình cảm của hai đứa....!!

Duy đỏ mặt lúng túng đáp.

- Cháu đã cầu hôn cô ấy nhưng cô ấy từ chối. Cháu không hiểu đư ợc tại sao, hỏi cô ấy, cô ấy bảo là cô ấy còn trẻ chưa muốn kết hôn vội, cô ấy còn phải đi học, khi nào cô ấy học xong thì lúc đó cô ấy mới đồng ý làm lễ cưới với cháu, chưa hết ngay cả việc cháu bảo cô ấy sang đây học cô ấy cũng từ chối....!!

Thấy vẻ mặt chán nản của thằng cháu. Bà Hồng Trà bật cười nói.

- Sao cháu ngốc thế, cháu cầu hôn người ta suông thì người ta ai lại đồng ý, phải có thành ý một chút chứ....!!

Duy gập gáp hỏi.

- Cháu phải làm gì hả bà....??

Bà Hồng Trà nháy mắt.

- Mua nhẫn, tặng hoa, dự tiệc ở nhà hàng. Cháu định theo cách nào....??

Duy búng tỉnh, vội đứng dậy.

- Chào bà. Cháu đi lo chuyện của cháu đây....!!
- Ủ, chúc cháu may mắn....!!

Nhìn bóng dáng của Duy thấp thoáng sau cánh cửa kính, trên môi của bà Hồng Trà nở một nụ cười thật tươi. Thằng cháu trai của bà đã tìm được tình yêu đích thực, bà mừng cho hạnh phúc của hai đứa, bà cầu mong mọi chuyện diễn ra tốt đẹp và suôn sẻ.

Ngay sau khi vụ án kia bị phanh phui, ông Lương Thành đã trốn biệt về Việt nam được gần một tháng rồi, ông ta sợ tội nên đã tìm cách đào tẩu trước, ông ta đang sống tại nhà của ông Phương.

Bây giờ ông ta mất tất cả tiền tài, danh vọng và địa vị. Ông ta trở thành một kẻ không nhà không cửa, sống chui rúc như một con chó. Ông ta luôn phải lẩn trốn sự truy lùng và bắt bớ của cảnh sát.

Mấy tay thám tử tư do bà Hồng Trà thuê đã lần theo dấu vết của ông Lương Thành nên ngay sau khi ông ta đến Việt nam họ cũng bám theo ông ta.

Lan là người đầu tiên bị cảnh bắt. Một buổi sáng cô ta còn đang say giấc nồng ở một căn phòng trong khách sạn, cô ta bị dựng dậy bởi một tiếng còi chói tai và tiếng bước chân chạy dầm dấp trên sàn nhà.

Trên giường, dưới sàn nhà quần áo vứt lung tung, thuốc lá, bao cao su và những viên thuốc màu hồng vẫn còn sót ở trên bàn. Từ sau cái đêm bị Công chơi xỏ, Lan trở thành một kẻ nghiện thuốc lác nặng, cô ta nghiện ánh đèn sân khấu, nghiện những buổi đi chơi vũ trường nhảy nhót lác lư.

Bây giờ trông cô ta như một cái cây khô biết đi, đôi mắt thâm đen dù có quét bao nhiêu phấn cũng không che khuất được sự hốc hác và mệt mỏi trên khuôn mặt bao nhiêu đêm mất ngủ và bao nhiêu đêm nhảy nhót đến rạc cả người.

Dù biết Vân không phải là người yêu và không phải là vợ chưa cưới của Vũ. Lan cũng không còn sức để đeo đuổi Vũ nữa, đêm cô ta đi quây, ngày ngủ lấy sức để tối còn đi tiếp nên Vũ được thanh thoi. Vũ không cần phải đè nén sự tức giận mỗi khi cô ta đến làm phiền.

Bây giờ Vũ đang ngập tràn trong tình yêu hạnh phúc. Trên môi của Vũ lúc nào cũng nở một nụ cười. Hoa là tình yêu định mệnh của cuộc đời Vũ. Dù họ phải đi một đường vòng khá xa mới gặp lại được nhau nhưng cũng vì thế họ biết trân trọng nhau hơn.

Cô ta bị đưa về đồn và bị tạm giam. Nhờ có mẹ cô ta bảo lãnh nên cô thoát khỏi trung tâm dạy nghề và cai nghiện. Mặc dù mẹ của cô ta đã hết lời khuyên can nhưng cô ta vẫn chứng nào tật ấy, cô ta lao vào vòng tay của các quý ông bụng phệ, có chức có quyền, cô ta tự biến mình thành đồ chơi cho họ, cái mà cô ta nhận được đó là tiền.

Dũng không chịu nổi khi phải chứng kiến người mà Dũng yêu biến thành một chiếc giày cho hết bọn đàn ông này đến bọn đàn ông khác xô vào rồi lại vút đi.

Một buổi tối khi cô ta lảo đảo bước đi trong hơi men nồng nặc trở về nhà. Dũng đứng chắn ngang trước mặt Lan. Ánh mắt vằn đỏ nhìn Lan trừng trừng.

- Cô có biết bây giờ cô biến thành cái gì không....??

Lan gạt tay Dũng ra khỏi vai. Lan khinh khỉnh đáp.

- Việc đó chẳng có liên quan gì đến anh....!!

- Không liên quan gì đến anh...?? Cô nên nhớ bây giờ cô là người yêu của tôi...!!

Lan cười như điên như dại.

- Người yêu...?? Đừng có mơ tưởng như thế cung. Nói cho anh biết với hạng người khố rách áo ôm như anh tôi không bao giờ thèm....!!

- Bốp....!!

Một cái tát nảy lửa làm cho mắt của Lan nổ đom đóm, đầu choáng váng. Lan bật khóc quất.

- Đồ đều cáng...! Sao anh dám đánh tôi hả....??

Dũng gằn giọng.

- Tại sao ư...?? Tôi đã làm cho cô biết bao nhiêu chuyện thế mà sau khi tôi làm xong cho cô rồi cô lại quay mặt lại với tôi. Cô còn dám ăn nói hỗn xược với tôi nữa....!!

Lan rít lên.

- Nói cho anh biết, đúng là tôi chỉ lợi dụng anh thôi. Anh thử nhìn lại anh đi, tương lai không có, tiền cũng không, suốt ngày chỉ biết đánh với đám, bộ quần áo của anh lúc nào cũng bốc mùi, anh nghĩ tôi sẽ yêu và để ý đến một kẻ như anh sao. Trừ phi tôi chết thì may ra....!!

Dũng tái mặt, cả đời của Dũng đã chịu không biết bao nhiêu tiếng chửi rủa từ mọi người nhưng đến cả cô ta mà cũng dám nói với Dũng những lời độc ác và tàn nhẫn như thế này thì không thể nào chấp nhận nổi. Cô ta đúng là một con đàn bà lăng lờ và thâm độc.

Một tia nhìn sắc như dao vừa lóe lên. Dũng nhíech mép lên, khuôn mặt lạnh lùng như băng. Một bàn tay thò vào trong túi quần.

- Xoẹt, xoẹt....!!

Có muôn vàn ánh sáng lóe lên. Đồng thời có một tiếng hét thất thanh của Lan.

- Cứu tôi với. Có kẻ giết người....!!

Tiếng hét thất thanh của Lan làm nao động cả một khu phố. Mọi người giật mình tỉnh dậy, ánh đèn điện bật lên sáng trưng. Lan ôm lấy khuôn mặt máu chảy đầm đìa. Trước khi mọi người chạy ra cổng, bóng dáng của Dũng đã biến vào màn đêm đen tối.

Họ gọi xe cứu thương đưa Lan vào bệnh viện, Cô ta đã uất đến nỗi ngất lịm trên cáng, khuôn mặt của cô ta đã bị Dũng rạch nát, tình yêu và thù hận chỉ trong gang tấc.

.....

Khuôn mặt của Lan bị quần chằng chặt bằng màu trắng, cô ta gào lên như một con điên. Bây giờ trông cô ra rất giống một con ma đi dọa trẻ con trong đêm tối, chỉ còn mỗi đôi mắt long lên sòng xọc và đầy căm phẫn là còn nhìn thấy rõ.

Mẹ của cô ta khóc nức lên, bố của cô ta đứng ngoài cửa thở dài, cả hai im lặng không ai nói với ai câu nào. Cảnh sát đến ngay sau khi vụ việc xảy ra. Cô ta vì quá căm hận Dũng nên có bao nhiêu điều cô ta biết về Dũng cô ta đều khai hết. Từ việc cô ta bị rạch mặt, cảnh sát đã bắt được đầu mối vụ bắt cóc tổng tiền Duy và Vân.

Ông Lương Thành cũng không thoát khỏi nguy cơ có liên quan. Mấy hôm nay trước cửa nhà của ông Phương, thấp thoáng bóng dáng của mấy người đầy khả nghi đang lượn lờ xung quanh. Ông Phương để ý thấy mặc dù họ ăn mặc giống một người lái xe ôm nhưng tại sao họ lại không bắt khách bao giờ

và tại sao họ cứ nhìn vào nhà của ông mãi.

Ông ta lo ngại, nếu cảnh sát phát hiện ông Lương Thành đang tạm trú trong nhà của ông ta thì thế nào ông ta và ông Lương Thành cũng bị bắt cùng một lúc, tội bắt cóc tổng tiền đầu có nhẹ, còn những vụ án ngày xưa mà ông ta gây ra nữa. Tính tất cả lại, ông ta sẽ phải lĩnh án tù từ mười đến hai mươi năm. Ông ta run rẩy bảo ông Lương Thành.

- Mình phải chuyển chỗ ở thôi anh ạ. Em thấy ở đâu không còn an toàn nữa rồi....!!

Ông Lương Thành lo lắng hỏi.

- Đi đâu bây giờ hả chú....??

Ông Phương gợi ý.

- Em nghĩ nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất. Họ sẽ không ngờ được là chúng ta ở ngay bên cạnh họ....!!

- Ý của chú là chúng ta trở về Pháp ư...??

- Vâng. Anh nghĩ sao....??

Ông Lương Thành trầm ngâm không đáp. Cuộc sống trốn chui trốn nhủi khiến cho ông ta phát điên. Sống mà lúc nào cũng phải lo ngay ngáy bị công an và cảnh sát tóm cổ khiến cho tinh thần của ông ta bị kích động, chỉ nghĩ đến cảnh phát kết thúc cuộc đời còn lại trong nhà tù là ông ta thấy có một cái lỗ xoáy màu đen khổng lồ đang chực nuốt chửng lấy ông ta.

Ông ta gật đầu bảo.

- Được rồi. Chú thu xếp đi, anh em mình sẽ bay sớm vào tối nay....!!

- Liệu có quá gấp gáp không anh. Mua vé máy bay đâu có phải là dễ, còn vụ truy lùng của cảnh sát nữa....!!

- Chú quên là chúng ta có hộ chiếu và giấy tờ giả à. Làm sao mà họ lần ra được....!!

- Em cũng hy vọng là thế....!!

- Thôi vào chuẩn bị đi....!!

- Vâng....!!

Ông Phương vội vào trong nhà, thu xếp hành lý. Đúng tám giờ tối cả hai thuê một chiếc xe tắc xi, họ bảo anh chàng tài xế đưa họ ra sân bay.

Hôm nay Vân, Duy và Tuấn Anh cùng về ngoại ô chơi. Duy cau có hỏi Tuấn Anh.

- Tại sao em đi chơi với Vân, anh đi theo làm gì....??

Tuấn Anh nhún vai đáp.

- Cậu đừng quên tôi đã gặp Vân trước cả cậu..!!

- Vậy thì sao, lúc đó hai người mới có tí tuổi thì biết cái gì. Em chỉ biết bây giờ cô ấy là người yêu của em và chúng em sắp làm đám cưới....!!

Tuấn Anh lờ Vân đứng sát vào người. Giọng hần nháo nhọt.

- Em sẽ không lấy tên vô dụng này chứ...??

Duy giật Vân về phía mình. Duy tức giận.

- Anh ăn nói cho cẩn thận, ai là tên vô dụng hả...??

Vân bị Tuấn Anh và Duy giật đi giật lại. Cánh tay của Vân như muốn rời ra. Vân tức quá quát.

- Hai người có thôi đi không hả, có muốn đi chơi hay là một mình em đi....??

Duy trừng mắt bảo Tuấn Anh.

- Anh mà còn động vào Vân nữa là không xong với em đâu....!!

Tuấn Anh thách.

- Tôi động vào cô ấy thì cậu làm gì được tôi. Có phải cậu muốn đánh nhau với tôi không...??

Vân đứng ở giữa, hai cánh tay đẩy Duy và Tuấn Anh đứng xa nhau ra. Vân khuyên giải.

- Hai anh đừng có hơi một tí là gây sự với nhau được không...??

Tuấn Anh hai tay đút vào túi quần, hần nhếch mép đáp.

- Em bảo tên công tử bột của em ăn nói phải biết tôn trọng người khác một chút, đừng tưởng hần cậy hần làm em mà anh tha cho hần...!!

Duy cũng không vừa.

- Còn anh đừng tưởng anh cậy anh làm anh mà ra vẻ dạy đời. Nói thật cho anh biết tôi muốn đập cho anh một trận từ lâu rồi....!!

Tuấn Anh nhìn thẳng vào mặt của Duy, hai tên đàn ông nhìn nhau như sắp sửa xông vào trận đấu tay đôi. Vân túm lấy áo của Duy rồi túm luôn lấy cổ áo của Tuấn Anh. Vân gần giọng.

- Nếu hai anh mà còn tiếp tục gây chiến như thế này nữa, em sẽ bỏ mặc hai anh đứng ở đây đánh nhau đến chết thì thôi...!!

- Thế nào có muốn đánh nhau và cãi nhau tiếp nữa không...??

Tuấn Anh quay mặt đi, hần thờ ơ nói.

- Tại thằng nhóc kia gây sự với anh trước....!!

- Sao anh lại nói là tôi gây sự với anh trước, rõ ràng chính anh gây chiến trước....!!

Vân buông cổ áo của hai người ra. Vân kiễng chân lên gõ hai phát vào trán của Duy, Tuấn Anh cũng chịu chung số phận. Một tay chống vào sườn, một tay chỉ thẳng vào hai người Vân giáo huấn.

- Em nói lần chót, không được cãi nhau và không được đánh nhau nữa. Hai anh trẻ con thì cũng trẻ con vừa thôi...!!

Vân một tay kéo Duy một tay kéo Tuấn Anh đi, con nhỏ tung tăng đi ở giữa hai người đàn ông. Thịnh thoảng Vân quay sang hỏi Duy.

- Đẹp không anh...??

Rồi quay sang hỏi Tuấn Anh.

- Thích không anh...??

Hai tên im lặng không nói gì, kể từ khi Vân đến sống tình cảm anh em của họ đã tốt đẹp hơn trước nhiều. Vân là cầu nối giữa họ.

Tuấn Anh là một con ngra bất kham, đúng nhưng hần luôn bị Vân nhìn thấu vì vậy hần không giờ trò ra được với Vân. Vân chỉ coi hần là một người anh trai, hần nhận ra Vân nói đúng, hần không khi nào thiếu tình yêu, cái hần thiếu là tình thân.

Vân đang mang lại cảm giác này cho hần, như buổi đi chơi hôm nay, Vân cố ý mời cả Tuấn Anh đi theo cùng là vì thế. Vân muốn hai anh em Duy giảng hòa và làm lành với nhau, không nên vì những chuyện không đâu mà làm hỏng mất đi tình máu mủ thiêng liêng.

.....

Ông Lương Thành vì quá căm phẫn gia đình Duy nên ông ta tìm cách phục thù. Bây giờ ông ta tiều tụy, hốc hác, cơ thể gầy dộc đi, ánh mắt mệt mỏi, trông ông ta không khác gì một thằng nghiện.

Vùng ngoại ô heo hút đầy nắng gió này là nơi ông ta chọn làm nơi trú chân. Ông ta không biết ông ta có ở đây được lâu không, cuộc đời của ông ta bây giờ đầy tui nhục, sống không khác gì chết.

Tiếng cười đùa của một cô gái làm cho ông ta chú ý. Ông ta giật mình ngược nhìn lên kia chẳng phải là thằng con trai nhà họ Vương hay sao, có cả Tuấn Anh đứa con rơi của mình và con bé Vân, cô dâu tương lai của thằng Duy.

Sự căm phẫn bùng phát làm mờ lí trí của ông ta. Thấy Vân đứng gần chỗ ông ta đang nằm, ông ta vùng dậy, ông ta lao thẳng vào người của Vân

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73

Vân hét lên.

- Á.....!!

Duy và Tuấn Anh kinh hoàng, con dao sắc nhọn đang dí sát vào cổ của Vân. Duy tái mặt, mồ hôi rịn ra đầy trán. Duy lấp bắp.

- Thả...thả cô ấy ra.....!!

Ông ta trừng mắt, trạng thái tinh thần kích động, mỗi lần ông ta di chuyển là mũi dao nhọn hoắt lại cứa sâu vào da thịt của Vân, một dòng máu đỏ chảy ra.

- Thả ra à, chúng mày có buông tha cho tao đâu, tao đã phải trốn chui trốn nhủi như một con chó. Mày nói đi ai thương xót cho tao, nếu tao chết thì con bé này cũng phải chết theo.....!!

Ông ta cười một cách cuồng dại.

- ha ha ha.....!!

Duy đứng không còn vững nữa rồi. Duy nuốt khan bảo.

- Ông hãy thả cô ấy ra, có gì thì từ từ nói....!!

Đôi mắt của ông ta lồi cả ra, nước bọt văng tứ tung.

- Từ từ nói....!! Hừ, chẳng có gì để từ từ nói cả. Tao sẽ giết tất cả chúng mày....!!

Duy định bước thêm một bước, ông ta trừng mắt quát.

- Cấm bước lại gần nếu không tao sẽ giết chết con bé này ngay....!!

Ông ta lại cứa thêm một đường lên chiếc cổ trắng ngần của Vân. Nước mắt chảy ra nhưng Vân tuyệt không kêu lên một tiếng, đầu gối của Vân trực khụy xuống. Tuấn Anh tiến thêm một bước hấn ta nhếch mép bảo.

- Nếu ông giết chết cô ấy, ông tưởng là ông có thể sống mà thoát ra khỏi đây được à. Tôi khuyên ông nên buông dao xuống và thả cô ấy ra thì hay hơn. Pháp luật sẽ khoan hồng cho ông....!!

Nhìn đứa con trai trước mặt, ông Lương Thành đau xót nói.

- Ta...ta là...bố..bố của con.....!!

Tuấn Anh giả vờ hỏi ông Lương Thành.

- Ông đang nói gì thế, ông có thể nói lại được không...??

Lợi dụng lúc ông Lương Thành tập trung cả vào Tuấn Anh, hai anh chàng vệ sĩ vòng ra phía sau lưng của ông Lương Thành. Còn Duy sợ hãi đến nỗi nín thở, nếu Vân mà có mệnh hệ nào thì Duy làm sao mà sống. Họ khó khăn lắm mới ở được bên nhau.

- Ta...ta... là bố của con.....!!

Ông ta cứ lăm bắm mãi câu nói đó đến hàng chục lần, nước mắt trên khóe mi của ông ta chảy ra. Ông ta đang xúc động. Tuấn Anh mặc dù chẳng hiểu gì, câu nói này của ông ta chẳng có ý nghĩa gì với Tuấn Anh cả. Tuấn Anh tưởng ông ta đang nhớ thương đứa con trai của ông ta và trạng thái tinh thần của ông ta không được bình thường nên mới thế.

Con dao trên cổ của Vân nói lỏng ra từ từ rồi buông hấn xuống nhưng vòng tay của ông ta vẫn nắm chặt lấy Vân. Vân cố vùng chạy thoát ra ngoài, ông ta thất kinh theo phản xạ ông ta lia ngay con dao đang cầm trên tay vào người của Vân. Tuấn Anh không suy nghĩ gì vội đỡ ngay lấy. Một tiếng hét kinh hoàng.

- Trời ơi.....!!

Tuấn Anh lao đảo gục xuống, hai tay ôm chặt lấy bụng, trước khi ngất đi hấn còn trêu Vân.

- Cô ngốc.....sao lần nào cô cũng gây ra chuyện thế...??

Vân gào lên.

- Tuấn Anh....Tuấn Anh....!!

.....

Con dao dính máu buồng rơi xuống, cơ thể của ông ta ngã như một cái cây bị đốn ngang gốc. Hai anh chàng vệ sĩ đè ông ta nằm úp xuống đất, vặn ngược tay của ông ta ra sau lưng, họ trói nghiêng ngay ông ta lại. Nước mắt của ông ta chảy ra. Ông ta gào tên của Tuấn Anh liên tục. Vân khóc nức nở.

Duy quát hai anh chàng vệ sĩ.

- Mau buộc vết thương của anh ấy lại và gọi xe cứu thương đi..!!

Anh chàng vệ sĩ đáp.

- Vâng....!!

Trên đường đến bệnh viện. Vân cầm chặt lấy tay của Tuấn Anh. Vân mếu máo.

- Em xin lỗi nếu em không bắt hai anh đưa em đi chơi xa như thế này thì anh ấy sẽ không bị đâm....!!

Duy an ủi.

- Em đừng nói thế, có ai ngờ được là chuyện này lại xảy ra đâu, dù có muốn tránh thì cũng không thể tránh được, ông ta không trả thù được hôm nay thì ngày mai, ngày kia, đã là kẻ có dã tâm thì làm sao hấn từ bỏ mục đích của hấn khi hấn chưa hoàn thành được nó.....!!

Vân sụt sịt lo lắng hỏi.

- Anh...anh ấy sẽ không sao chứ...??

Duy vuốt tóc Vân.

- Anh nghĩ là anh ấy sẽ không sao đâu....!!

- Em cũng hy vọng thế.....!!

Cả nhà Duy được Duy gọi điện thông báo. Bà Marilyn gào lên, bà cảm phẫn vì không ngờ ông Lương Thành lại có thể cầm dao đâm đứa con trai độc nhất của ông ta.

Tất cả mọi người tập trung đông đủ tại phòng chờ. Họ đều hồi hộp muốn biết tình trạng sức khỏe của Tuấn Anh. Ông bác sĩ mặc bộ quần áo xanh lá cây bước ra bảo mọi người.

- Xin hỏi ai là bố mẹ của bệnh nhân...??

Bà Marilyn mặt tái như xác chết, bà run rẩy lắp bắp nói.

- Tôi..tôi là mẹ của nó.....!!

Ông Tuấn Hùng không khá hơn bà Marilyn bao nhiêu, trên trán của ông mồ hôi lấm tấm. Ông gấp gấp hỏi.

- Có chuyện gì không bác sĩ...??

Bác sĩ giải thích.

- Hiện giờ tình trạng sức khỏe của bệnh nhân rất yếu do cậu ấy mất máu quá nhiều, vết dao đâm lại quá sâu. Số lượng máu dự trữ trong bệnh viện không đủ nên tôi cần hai người hay ai trong số người thân hiến máu cho cậu ấy....!!

Bà Marilyn lao đảo.

- Nó...nó sẽ không chết chứ bác sĩ...??

Bác sĩ lắc đầu bảo bà Marilyn.

- Hiện giờ tôi không thể nói trước được điều gì...!!

- Ai có thể cho máu bệnh nhân đây....!!

Bà Marilyn chia tay ra, bà hồi thúc.

- Lấy...lấy máu của tôi đi, tôi là mẹ của nó chắc là được....!!

Ông Tuấn Hùng cũng nói.

- Lấy cả của tôi nữa, tôi là cha của nó....!!

Hai người đi theo bác sĩ, sau khi thử máu kết quả thật bất ngờ không có một ai là hợp với nhóm máu của Tuấn Anh cả, thậm chí ngay cả Vân, bố mẹ của Duy và Duy. Bà Marilyn tái mặt, bà ngã khụy xuống sàn.

Bây giờ tâm trí của bà ta đang đấu tranh dữ dội, bà ta không thể để cho thằng con trai của bà ta chết, nếu muốn nó không chết chỉ còn cách gọi cha đẻ của nó đến nhưng nếu gọi ông ta đến thì mọi chuyện mà bà ta đầu giếm bao lâu nay sẽ bị lộ hết.

Bác sĩ kinh ngạc và chán nản thông báo.

- Tôi xin lỗi nhưng không có ai trong số mọi người ở đây có nhóm máu trùng hợp với cậu ấy....!!

Ông bác sĩ nhìn kết quả trên tay, ông nhú mày.

- Là nhĩ tại sao cha của bệnh nhân không cùng nhóm máu với bệnh nhân mà ngay cả mẹ của bệnh nhân cũng thế.....!!

Bà Hồng Trà mặt trắng bệch, mọi người trong phòng ai cũng lặng im như tờ, họ không còn tin được vào tai của họ nữa.

.....

Bà Marilyn chịu đựng những ánh mắt chăm chăm và lạnh lùng của mọi người trong gia đình. Người bị sốc nhất trong chuyện này đó chính là ông Tuấn Hùng. Ông đã bị vợ cho mọc xúng suốt hai mươi năm nay, hay thật, ông đúng là một thằng ngốc.

Bà Marilyn đành gạt bỏ lòng tự trọng của bà ta. Bà gọi điện cho ông Lương Thành. Ông ta đang bị tam giam trong ngục, ông ta không ngừng kêu gào van xin cảnh sát cho ông ta đến bệnh viện. Bà Marilyn bảo lãnh cho ông ta, cảnh sát khóa tay của ông ta lại và cho hai cảnh sát đi cùng với ông ta đến bệnh viện.

Cả nhà của Duy căm thù nhìn ông ta như muốn băm ông ta thành nghìn mảnh, điều nực cười là chính tay của ông ta cầm dao đâm đứa con trai của ông ta, đúng là trên đời này không còn chuyện gì khôi hài hơn nữa.

Bà Hồng Trà ngồi im lặng trên ghế, bà cảm thấy khó thở. Bà cảm thấy mỉa mai cho số kiếp của bà. Bà chăm sóc và yêu thương thằng cháu là con của kẻ khác, bỏ đẻ của nó lại chính là kẻ muốn hại chết gia đình bà, từ việc phá hoại khách sạn đến việc bắt cóc tổng tiền, gây tai nạn xe nay còn muốn giết người nữa chứ, thật khủng khiếp.

Bà khinh ghét người đàn bà đang ngồi dưới đất kia. Bà nhắm chặt mắt lại, đôi bàn tay già nua muốn vung lên tát thật mạnh vào khuôn mặt đáng kính tởm của bà ta nhưng bà cố nén, bà không muốn lôi chuyện riêng tư của gia đình làm trò hề cho thiên hạ.

Làm thế chỉ thêm nhục mặt mà thôi, có hay ho gì khi họ biết con trai của bà bị vợ chơi xỏ hơn hai mươi năm và cũng có hay ho gì khi họ biết bà đang nuôi một con cáo trong nhà.

Sau khi được ông Lương Thành truyền máu, bác sĩ tiếp tục phẫu thuật cấp cứu cho Tuấn Anh. Một tiếng chờ đợi trong lo lắng, cuối cùng cánh cửa phòng mổ cũng mở ra. Bác sĩ mỉm cười thông báo.

- Ca mổ thành công tốt đẹp, sức khỏe của cậu tuy còn yếu nhưng không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng...!!

Vân sụt sịt dựa đầu vào vai của Duy. Bà Marilyn ngồi dựa vào tường, trên khuôn mặt của bà ta lệ cũng đang rơi, bà ta nhục nhã không dám nhìn ai trong gia đình, bà ta sợ ánh mắt khinh thường và đầy mỉa mai của họ đang nhìn bà không rời.

Vân đứng bật dậy hỏi bác sĩ.

- Cháu có thể vào thăm anh ấy chứ...??

Bác sĩ lắc đầu.

- Chưa được đâu. Chiều rồi cháu hãy vào....!!

Vân lễ phép nói.

- Vâng...!!

Trong lòng của Vân lúc này thật nhẹ nhõm, Vân chỉ sợ Tuấn Anh chết, nếu Tuấn Anh chết thật Vân sẽ ăn năn hối hận cả đời. Vân không muốn Tuấn Anh vì Vân mà mất đi tính mạng, mạng của con người là vô giá, ai cũng chỉ sống có một lần. Vân biết ơn Tuấn Anh vì Tuấn Anh đã đỡ cho Vân một nhát dao.

Trên môi của Vân thoáng nở một nụ cười thật tươi. Vân biết Vân phải làm gì. Sống ở trên đời này ai cũng có sai lầm, chỉ cần biết hối cải và quay đầu lại là được rồi.

Vân dịu dàng hỏi Duy.

- Anh có biết số điện thoại của chị Đào không...??

Nghe nhắc đến Đào, khuôn mặt của Duy trầm xuống.

- Em hỏi số của cô ta làm gì....??

- Em muốn chị ấy đến đây chăm sóc và ở bên anh Tuấn Anh...!!

Duy kinh ngạc nhìn Vân. Duy cay đắng nói.

- Cô ta sẽ không đến đâu, em có biết là cô ta là một con người ích kỉ chỉ yêu có bản thân mình. Cô ta nói cô ta yêu anh và thề sẽ ở bên anh, cùng anh san sẻ mọi ngọt ngào và đắng cay của cuộc đời nhưng khi anh xảy ra chuyện cô ta lại ngoảnh mặt bỏ đi....!!

Vân nắm chặt lấy tay của Duy. Vân ôn tồn.

- Anh có biết ai là cha của đứa bé mà cô ấy đang mang không...??

Duy vẫn chưa được bà Jenny và Vân nói cho biết. Duy tái mặt ấp úng nói.

- Em, em nhắc đến chuyện đó làm gì. Thật...thật ra anh...anh không có ý làm...làm thế đâu...!!

Nghe giọng của Duy như gà bị mắc tóc làm cho Vân bật cười. Vân trấn an.

- Anh yên tâm đứa trẻ đó không phải là con của anh đâu, đứa con trong bụng của chị Đào là con của Tuấn Anh...!!

Duy phải mất hai giây mới phân tích được lời nói của Vân. Hai bàn tay bóp thật chặt vào vai của Vân. Duy gằn giọng.

- Những điều mà em nói là thật chứ...??

Vân gật đầu.

- Vâng....!!

Duy cay cú.

- Đúng là không thể tin được. Hai người họ định đem anh ra làm vật thế thân. Hay thật, anh là một thằng ngu, ngu hết chỗ nói...!!

.....

Vân hẹn gặp Đào ở một quán cà phê. Hôm nay Đào mặc một bộ váy màu trắng, cái thai gần chín tháng làm cho Đào bước đi khó nhọc. Vân vội đứng dậy kéo ghế mời Đào ngồi.

Vân hỏi.

- Chị khỏe không...??

Đào nhếch mép.

- Có phải hôm nay cô hẹn tôi ra đây để chê trách tôi đúng không...??

Vân mỉm cười hỏi.

- Tại sao chị lại nghĩ thế...??

Bàn tay Đào mím môi ly sữa, Đào chán nản đáp.

- Tôi tưởng cô hận tôi vì tôi đã chia rẽ tình cảm của cô với Duy...!!

Vân nhướn mắt.

- Hận chị...?? Đúng em rất hận chị, nhưng bây giờ em phải cảm ơn chị, vì nhờ chị em mới thấu hiểu được ý nghĩa tốt đẹp của tình yêu đích thực, và cảm nhận được thời gian hai người được ở bên nhau đáng quý như thế nào....!!

Đào không dám nhìn thẳng vào mặt của Vân. Đào ấp úng.

- Cô...cô hẹn tôi ra đây làm gì....??

Vân nắm lấy tay của Đào.

- Chị có thể đến chăm sóc cho anh Tuấn Anh được không...??

Đào rút tay lại, Đào lắc đầu nói.

- Tôi không thích, mọi thứ liên quan đến hắn tôi đều không muốn dính dáng đến....!!

- Còn đứa con của chị, nó cần có cha, em nghĩ qua vụ tai nạn suýt mất mạng anh ấy sẽ hiểu ra và sẽ trân trọng mẹ con chị hơn....!!

- Trân trọng...??Một con người đào hoa như hắn sẽ không bao giờ đứng bước chân đi hoang, hắn không thuộc về một người con gái nào cả. Không ai có thể giữ được hắn....!!

Vân phân tích.

- Em thì nghĩ ngược lại. Chị nói là chị yêu Duy nhưng chính chị cũng chưa khẳng định được là trong lòng của chị có thật yêu Duy hay không, chị không thấy là dù chị có cố gắng bắt cơ thể và trái tim của chị nghĩ đến Duy, chị tìm mọi cách để có được anh ấy nhưng khi có được rồi chị lại sợ hãi bỏ chạy. Còn đối với Tuấn Anh tại sao mọi thứ mà anh ấy nói và yêu cầu chị làm, chị đều răm rắp làm theo không cần biết là đúng hay là sai. Chị có bao giờ tự hỏi tại sao không.

- Khi anh ấy từ chối tình cảm của chị, chị mới quay sang Duy. Nhưng nếu giả sử anh ấy chấp nhận chị liệu chị có buông tay và từ bỏ anh ấy để yêu Duy...??

Đào ngồi bất động, đây là điều mà Đào chưa bao giờ nghĩ đến. Nhấp một ngụm sinh tố, Vân nói tiếp.

- Ngay từ đầu người mà chị thích và yêu là Tuấn Anh không phải là Duy. Tuy chị có thích Duy, tình cảm đó hơi đặc biệt một chút nhưng không đủ mạnh để chị cố níu kéo. Bản tính của con người là vậy, cái gì mà mình mãi không với tới được, cái đó sẽ trở nên tốt đẹp, hoàn mỹ, còn khi với tới được rồi người ta lại nhanh cảm thấy nhàm chán...!!

Đào cảm thấy cổ họng khô rang, ngày trước người con gái này bị Đào tìm mọi cách hạ nhục bây giờ cô ấy ngồi trước mặt Đào như một người bạn hiền từ. Đào roi lệ lấp bắp hỏi.

- Cô...cô nghĩ tôi nên làm gì bây giờ....!!

Vân bóp nhẹ vào tay của Đào.

- Đến bệnh viện gặp anh ấy. Nói với anh ấy là chị và đứa con cần anh ấy....!!

Đào lắc đầu.

- Anh ấy sẽ không bao giờ từ bỏ cuộc sống độc thân phóng túng để kết hôn với chị đâu....!!

Vân trấn an.

- Vấn đề đó chị đừng lo, em khác có cách...!!

Đào tròn mắt nhìn sững Vân. Đào nghi ngờ hỏi Vân.

- Tại..tại sao cô lại muốn giúp tôi. Cô không nhớ là tôi đã gây ra chuyện gì cho cô à...??

Nhìn Đào lúc này thật đáng thương.

- Chị đừng lo, em đã nhận anh Tuấn Anh làm anh trai. Em gái phải lo tìm hạnh phúc cho anh trai chứ...??

Vân đứng lên.

- Mình đi thôi chị...!!

- Đi...đi đâu....!!

- Bệnh viện. Em muốn khi anh ấy khỏi bệnh, anh ấy sẽ là người đầu tiên nhìn thấy đứa con của hai người chào đời....!!

Lệ đọng đầy trên khuôn mặt của Đào. Đào cảm thấy so với Vân, Đào thấy mình thật hèn mọn và kém cỏi quá

.....

Sau khi lo xong chuyện tình cảm của Tuấn Anh với Đào. Vân thở phào nhẹ nhõm, ngày mai là sinh nhật của Duy, Vân nhờ anh chàng tài xế đưa Vân đi mua sắm. Vân không biết mua gì cho Duy, từ khi sang bên này sinh sống Vân vẫn chưa có cơ hội đi thăm thú nhiều nơi, một phần vì Duy bị bệnh, một phần vì gia đình Duy lo lắng sợ Vân và Duy bị người ta bắt cóc.

Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, ông Lương Thành đã bị tổng giam, người đàn ông bí ẩn kia là ai vẫn chưa tìm ra, vì ông Lương Thành nhất định không chịu khai mà kể cả ông Lương Thành có khai ra ông Feng cũng không có tội vì ông ấy chỉ là người đầu tư tiền thôi, nếu vụ này được đưa ra ánh sáng có khi ông Lương Thành còn thêm tội lừa đảo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Vân chọn mua cho Duy một chiếc cà vạt màu xám. Vân đang đi thang máy xuống tầng trệt để về nhà. Có một người đàn ông mặc vét đen đi ngang qua chỗ Vân. Vân vô ý va vào ông ta. Vân lí nhí.

- Tội...tôi xin lỗi...!!

Vân sợ ông ta không hiểu Vân nói gì nên Vân phải nói lại một lần nữa.

- Xin lỗi ông....!!

Ông kia nhìn sững Vân, nhìn đến nỗi Vân đỏ bừng mặt vì ngượng. Vây quay mặt đi chỗ khác, Vân định bước đi, ông ta áp ứng hỏi.

- Cháu...cháu là người Việt nam đúng không...??

Vân ngờ ngác đáp.

- Vâng....!!

- Cháu...cháu năm nay bao nhiêu tuổi....??

Vân nhú mày, người đàn ông này đúng là kỳ lạ, vừa mới gặp mặt một cô gái ở giữa đường tự nhiên hỏi cô ta bao nhiêu tuổi, đúng là bất lịch sự.

- Xin lỗi ông, nhưng tôi phải đi rồi...!!

Ông kia cố nài.

- Cháu làm ơn nói tuổi và tên của cháu cho bác biết vì chuyện này quan trọng lắm....!!

Vân cố nén giận đáp.

- Cháu xin lỗi nhưng bác có thể cho cháu biết chuyện đó là chuyện gì được không...??

Ông kia đau khổ nói.

- Vì trông cháu bây giờ giống hệt vợ bác cách đây mười tám năm...!!

Vân giật mình hỏi.

- Bác nghĩ vợ bác giống hệt cháu....??

- Đúng thế...!!

Vân cảm thấy lạ, dù bố mẹ của Vân không nói cho Vân biết Vân không phải là con gái của họ nhưng từ sâu thẳm trong lòng của mình, Vân vẫn đoán ra được.

- Xin lỗi nhưng cháu có việc phải đi rồi, chào bác....!!

Ông kia vẫn còn đứng nhìn theo bóng hình của Vân mãi. Ông bảo chàng thanh niên đứng bên cạnh.

- Cậu cho người đi theo cô bé kia. Tìm hiểu xem cô bé đó là ai, ở đâu và đang làm gì....!!

Anh ta gật đầu.

- Vâng....!!

Cầm tập ảnh của Vân trên tay. Ông Kiên băng hoàng ngồi thụp xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu, ông Kiên gặn hỏi.

- Cậu có chắc con bé tôi gặp ở thương xá hôm nào là con bé này chứ...??

Anh chàng thư kí gật đầu đáp.

- Đúng rồi thưa ông....!!

Ông Kiên tái mặt.

- Cậu nói cô bé đó là con dâu tương lai của tập đoàn khách sạn Vương Thị...??

- Vâng...!!

- Không thể nào như thế được, tôi phải ngăn cản đám cưới này ngay...!!

- Ông...ông nghĩ cô bé đó đúng thực là con gái của ông..??

- Không thể nào sai được, xét về tuổi tác, vóc dáng. Nó giống hệt mẹ nó như đúc....!!

- Nhưng ở trên đời này vẫn có người giống người đấy thôi...!!

- Cậu nói phải. Làm sao để xác minh bây giờ...??

Anh chàng trợ lý ngẫm nghĩ đáp.

- Hay là chúng ta mời cô ấy về đây nói chuyện...??

- Vậy phải làm gì...??

Trên khuôn mặt của ông Kiên bừng sáng, ánh mắt của ông long lanh, ông vỗ vai anh chàng trợ lý.

- Cậu khỏi lo. Tôi đã có cách rồi...!!

Hai hôm sau ông Kiên nhận được một sợi tóc màu đen. Ông liền đem nó đi xét nghiệm ADN, thời gian chờ đợi như dài vô tận. Ông hồi hộp chờ kết quả. Ngay buổi chiều hôm đó ông đã có nó ở trên tay. Ông run run mở ra. Kết quả hoàn toàn trùng khớp. Ông kinh hãi như vậy Vân là con gái của ông thật. Ông bấm số điện thoại di động của Nam.

Ông chỉ nói độc nhất một câu.

- Cậu mau đến đây, tôi chờ...!!

Chân nhảy chim sáo, Vân đi tìm Duy. Vân khoe.

- Anh có biết là bây giờ anh Khoa cũng tìm được người yêu rồi không...??

Duy vẫn còn ghen tức.

- Em nói ai yêu hấn...??

Vân trêu.

- Anh ghen à...??

Duy tức.

- Chỉ nghĩ đến cảnh hấn ôm em trước cổng nhà em hôm nào là anh lại tức điên lên rồi...!!

- Còn anh thì sao, anh bỏ em đi lấy người khác, em không tính xô với anh thì thôi, anh còn dám ghen ngược lại em là sao...??

Duy nịnh.

- Thôi cho anh xin, người con gái đó là ai....??

- Thu - bạn thân của em....!!

Duy gật gù.

- Ra thế, mà công nhận tên đó tốt xấu thật, chả bù cho anh....!!

Duy véo tai Duy thật đau.

- Anh vừa nói gì thế hả, anh nói lại cho em nghe nào....!!

Duy kêu.

- Đau anh....!!

- Cho anh chừa cái tội chọc ngoáy người khác đi....!!!

Đào và Tuấn Anh từ trong nhà đi ra, nhìn họ lúc này rất giống một gia đình. Đứa bé hơn hai tuần tuổi đang ngủ say trong tay của Đào. Vân vội buông tai của Duy ra. Vân mỉm cười hỏi.

- Bé ngủ rồi hả chị...??

Đào hạnh phúc nói.

- Ừ, nó vừa mới ngủ....!!

Vân quay sang hỏi Tuấn Anh.

- Anh trai bao giờ anh và chị Đào làm đám cưới....!!

Tuấn Anh đáp ứng.

- Cái đó anh cũng không biết nữa....!!

- Đúng là điên thật mà. Bao giờ làm đám cưới cũng không biết, anh định chờ con gái của anh lấy chồng rồi làm đám cưới cùng với nó luôn hả...??

Trông Đào hơi buồn, đôi mắt đỏ hoe. Vân vội hỏi sang chuyện khác.

- Hôm nay hai anh chị đưa bé về nhà của chị Đào à...??

- Ừ, lúc nữa hai anh chị đi....!!

- Nếu thế chúc vui vẻ nhé....!!

Duy đứng đằng sau Vân. Duy ghen tị hỏi.

- Sao em chỉ biết lo chuyện của thiên hạ, còn chuyện của chúng ta thì sao...??

Vân tăng lớn.

- Anh nói chuyện gì....??

Duy chưa kịp trả lời, Vân đã vọt chạy vào trong nhà. Duy lắc đầu thờ dài nhìn theo.

Vân đang tung tăng đi trên đường, có một bàn tay bịp miệng của Vân rồi vác gọn Vân vào xe. Diễn biến chỉ xảy ra trong vòng có năm giây thậm chí một người vừa mới chớp mắt khi mở ra đã không thấy Vân đâu.

- Cậu nghĩ là cô bé đó sẽ dễ dàng đi theo người lạ hay sao...??

Vân hét.

- Các người làm gì thế...?? Thả tôi ra mau....!!

Ông Kiên dịu dàng bảo Vân.

- Con đừng sợ, bố không làm gì con đâu...!!

Vân nhận ra người đàn ông Vân gặp ở thương xá hôm nào. Vân nhũn mày hỏi.

- Bác bắt cháu làm gì...??

Ông Kiên thờ dài.

- Tại vì có chuyện bố muốn nói với con...!!

- Bố...?? Cháu không hiểu....!!

Vân được ông Kiên đưa lên một văn phòng thuộc cao ốc hơn mười tầng. Ông ta lịch sự bảo Vân.

- Con ngồi xuống đi....!!

Vân không hiểu gì, tuy sợ hãi nhưng thái độ tử tế của ông ta làm cho Vân yên tâm phần nào. Vân run giọng nói.

- Bác... bác định làm gì cháu...??

Ông Kiên đưa cho Vân một tờ giấy. Vân mở ra xem, Vân thấy đó chỉ là tờ giấy ghi kết quả xét nghiệm ADN thôi.

- Bác đưa cho cháu tờ giấy này làm gì...??

Ông Kiên dịu dàng nói.

- Đây là tờ giấy chứng thực cháu và bác là hai bố con...!!

Vân buông rơi tờ giấy xuống đất, mắt Vân mở to nhìn người đàn ông trước mặt.

- Bác... bác là bố...bố của cháu, không thể nào...??

- Tại sao lại không thể...??

Vân cay đắng nói.

- Nếu thật bác là bố của cháu tại sao bác lại không đi tìm cháu mà mãi cho đến tận bây giờ nếu không vô tình gặp mặt nhau ở thương xá liệu bác có nhận ra cháu hay không. Đây đúng là một trò lừa gạt...!!

Ông Kiên đau khổ giải thích.

- Con có biết là khi mẹ con mang thai con bố không hề biết. Đến khi bố biết được sự thật thì người ta nói mẹ của con đã bỏ đi rồi, bố đã cất công đi tìm hai mẹ con con nhưng đến khi tìm được thì chỉ tìm được một nắm mộ thôi...!!

Vân choáng váng, nước mắt chảy ra.

- Ông nói dối, tôi không tin ông....!!

Ông Kiên tha thiết.

- Con hãy tin vì đó hoàn toàn là sự thật, bố không hề nói dối con...!!!

Vân lắp bắp hỏi.

- Tại..tại sao mẹ lại chết....!!

Ông Kiên thờ dài nói.

- Ngày trước gia đình ta cũng kinh doanh khách sạn, lúc đầu công việc làm ăn rất thuận lợi nhưng chúng ta bị khách sạn của tập đoàn Vương Thị chèn ép dần đến phá sản, bố mẹ bị nợ ngập đầu, không ngày nào là không có người đến đòi tiền.

Với tình trạng đó bố mẹ chỉ có nước ngồi tù thì may ra mới thoát. Bố đành phải tạm xa rời mẹ con trốn đi một nơi khác, trong thời gian đó bố không hề biết là mẹ của con mang thai con.

- Đến khi bố quay lại tìm mẹ con thì không thấy mẹ con đâu nữa, bố hoàn toàn mất liên lạc với mẹ của con. Thời gian bố tìm mẹ của con dài đằng đẵng nhưng hoàn toàn không có kết quả gì. Cách đây đúng mười năm tình cờ bố gặp một người đàn ông, ông ta nói là đã từng gặp mẹ con.

Bố mừng rỡ tưởng là đã tìm được mẹ con nhưng không ngờ thứ nà bố tìm được chỉ là một nắm bia mộ, ông ta nói mẹ của con đã chết trước khi sinh ra

con. Bố đau khổ gục xuống, bố không ngờ xa nhau có một năm, bố và mẹ của con không bao giờ còn gặp lại được nhau nữa.

- Bố hỏi ông ta về con nhưng ông ta không biết gì cả. Bố đành chịu, bố chuyển hài cốt của mẹ con về đây để thờ, bố đã cho người đi tìm con khắp nơi nhưng mà không thấy, thật may mắn làm sao bố lại gặp mặt con đúng vào cái hôm bố đến thương xá bàn chuyện làm ăn, có lẽ linh hồn trên trời của mẹ con linh thiêng đã run rui cho hai bố con gặp nhau....!!!

Vân ngồi nghe mà không tin vào tai của mình nữa. Vân run giọng hỏi.

- Bố định nói với con là cái chết của mẹ con có liên quan đến gia đình Duy...??

Ông Kiên gật đầu.

- Đúng thế, vì mẹ của con là do tự tử chết....!!

Trong trí óc của Vân thoáng hiện lên hình ảnh sợi dây thòng lọng màu trắng mà Vân vẫn thường hay mơ thấy, Vân rung mình, vậy là tất cả không phải là mơ mà là sự thật, mẹ của Vân chết là do sợi dây ấy. Vân lắp bắp.

- Bố...bố định nói gì với con nữa...có phải...có phải..bố định..chia rẽ....!!

Vân không thể nói nốt câu cuối. Ông Kiên đau buồn nói.

- Đúng thế bố không cho phép con lấy một người hại chết mẹ của con, chính họ đã đẩy ra đình ta vào cảnh tan cửa nát nhà....!!

- Nhưng..nhưng con yêu Duy con không thể nào xa anh ấy được....!!

- Vậy còn mẹ của con, còn gia đình, con nghĩ kỹ lại đi...!!

Vân câm lặng không biết nói gì. Ông Kiên nắm lấy tay của Vân, ông khuyên.

- Con nên dọn về đây sống với bố, bố không muốn con sống ở gia đình họ thêm một giây phút nào nữa....!!

Vân đau khổ gục đầu xuống bàn khóc nức lên. Vân không ngờ sau khi tìm được thân thể của Vân lại đau xót và phũ phàng như thế này. Vân ước giá mà Vân bị mất trí nhớ có lẽ Vân sẽ bớt đau khổ hơn. Ông Kiên còn hỏi Vân về gia đình bố mẹ nuôi hiện giờ của Vân, chuyện học hành và nhiều thứ linh tinh khác.

Hai bố con ngồi ăn cơm trong một nhà hàng sang trọng, cỗ húng của Vân nghẹn đắng Vân không tài nào nuốt nổi. Vân xin phép ông Kiên cho Vân được ra về.

Thấy Vân đi về nhà với đôi mắt đỏ hoe. Duy lo lắng hỏi.

- Em không bị làm sao đấy chứ...??

Vân cố mỉm cười nói.

- Em..em không sao....!!

- Mọi người đâu cả rồi anh...??

- À, họ đến nhà của Đào rồi....!!

- Đến nhà chị Đào để bàn chuyện cưới xin của anh Tuấn Anh và chị Đào đúng không...??

- Ủ, mà em mới đi đâu về thế, em có biết là anh lo cho em lắm không hả, đi đâu cũng phải gọi điện thoại về nhà cho anh chứ...??

Vân ôm chầm lấy Duy.

- Anh...anh nếu mai sau chúng ta phải xa nhau, anh có buồn không...??

Duy đẩy Vân ra. Duy nhú mày hỏi.

- Có chuyện gì xảy ra với em à, tại sao đang tốt đẹp tự nhiên em lại nói thế...??

Vân lắp lẩm.

- Không...không có gì đâu anh....!!

- Anh có muốn uống rượu giải sầu với em không...??

Duy kinh ngạc hỏi.

- Em bị làm sao thế, sao tự dưng hôm nay lại thích uống rượu...??

- Chẳng phải ngày trước anh chê em không biết uống rượu là gì, bây giờ tập dần cho quen nếu mai sau em phải thay anh tiếp đãi mọi người, lúc đó em biết làm thế nào...??

Duy không nghi ngờ gì về yêu cầu của Vân. Duy lấy một chai rượu vang của Pháp đặt ở trong tủ lạnh ra. Duy rót rượu ra cốc, Duy từ tốn bảo.

- Do đây là lần đầu tiên em uống nên sẽ có vị hơi chát và hơi khó uống...!!

Vân run run cầm lấy ly rượu trên tay của Duy. Vân nhắm tịt mắt lại, nhấp một ngụm nhỏ ở trên đầu lưỡi, hơi cay nồng làm cổ họng của Vân nóng rang. Vân nhăn mặt le lưỡi nói.

- Khiếp quá, sao anh lại uống được cái thứ nước này...??

Duy bật cười giải thích.

- Cũng giống như em thích ăn ổi, xoài và những thức ăn chua thôi...!!

Duy nhìn Vân ái ngại.

- Nếu em không uống được thì đừng có cố...!!

- Ai bảo anh là em không uống được. Anh đừng khinh thường em...!!!

Vân đưa ly rượu lên môi, Vân uống ực một hơi, chiếc ly bây giờ chỉ còn là một cái ly rỗng. Vân chùi mép, chìa cái ly ra trước mặt Duy, Vân giục:

- Rót cho em ly nữa...!!

Duy thấy Vân hôm nay không được bình thường, chưa hôm nào Vân xúc động như thế này. Duy đặt ly rượu xuống bàn, nắm chặt lấy tay của Vân, Duy hỏi.

- Có chuyện gì em giấu anh đúng không...??

Vân bật cười méo xệch bảo.

- Anh ngốc vừa thôi, người ta tập uống rượu lần đầu tiên thì ai mà chả thế...!!

Vân hỏi thúc.

- Rót rượu mau đi anh...!!

Vân và Duy uống gần hết hai chai rượu, Vân say quá đến nỗi gục luôn tại bàn. Duy hơi tỉnh táo đôi chút. Sáng ra khi Duy thức dậy, Vân đã đi rồi, Vân để lại cho Duy một lá thư ở trên bàn.

.....

Đúng tám giờ sáng Vân đáp xuống sân bay, bắt một chiếc xe tắc xi Vân đi thẳng về nhà. Vân và ông Kiên cùng về Việt nam, Vân muốn mọi chuyện được sáng tỏ trước khi quyết định là có nên xa Duy hay không.

Bố mẹ và ông nội của Vân rất ngạc nhiên khi thấy Vân về đột ngột như thế này và càng ngạc nhiên hơn khi thấy Vân về cùng với một người đàn ông.

Bà Nhung gần như ngất xỉu khi trông thấy ông Kiên. Ông Kiên đứng không vững khi thấy bà Nhung giống vợ của ông là bà Hiền như đúc. Ông lão đảo không hiểu chuyện gì cả.

Bà Nhung tức giận hỏi.

- Tôi tưởng là anh chết rồi chứ...??

Ngay câu đầu tiên bà Nhung đã chửi ông Kiên rồi. Ông Kiên ngơ ngác.

- Tại sao cô lại ghét tôi thế...??

Bà Nhung cay cú.

- Tôi căm thù anh vì anh mà chị gái của tôi chết...!!

Ông Kiên mở to mắt nhìn bà Nhung trừng trừng, ngay cả Vân cũng không tài nào hiểu nổi, không phải mẹ của Vân chết là do gia đình Duy ép gia đình Vân đến cảnh cùng quẫn hay sao. Vân lắp bắp hỏi bà Nhung.

- Mẹ...mẹ nói thế nghĩa là thế nào ?, không phải mẹ của con chết là do tự sát sao??

- Đúng mẹ của con chết là do tự sát nhưng chị ấy hóa điên dẫn đến tử tự là do người đàn ông này....!!

Vân càng nghe bà Nhung nói Vân càng rơi vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

- Mẹ...mẹ có thể giải thích rõ hơn được không...??

- Mẹ và mẹ của con chia xa nhau từ nhỏ, khi chị ấy lấy người đàn ông này mẹ vẫn chưa biết là mẹ còn có một người chị gái, đến khi khách sạn của gia đình con phá sản mẹ mới được biết là mẹ còn có một người chị gái hơn mẹ năm tuổi, mẹ đã đăng báo nhắn tin tìm chị ấy.

- Chờ đợi mỏi mòn trong vòng gần sáu tháng cuối cùng cũng có người nhắn tin lại cho mẹ, mẹ mừng rỡ vội bay sang gặp chị ấy nhưng khôn khổ thay chị ấy gần như là bị điên, trạng thái tinh thần của chị ấy không được ổn định, cái thai đã gần đến ngày sinh nở.

Khi sinh được con ra, chị ấy treo cổ tự vẫn, trước khi chết chị ấy để lại cho mẹ một lá thư và một cuốn sổ nhật ký, trong đó chị ấy giải thích vì sao chị ấy chết và nhờ mẹ chăm sóc con...!!

Vân cảm thấy cổ họng tắc nghẹn, nước mắt trào ra. Vân không thốt nên lời, ông Kiên mắt đỏ hoe hỏi.

- Cô vẫn còn giữ lá thư và cuốn sổ nhật ký đấy chứ...??

Bà Nhung đứng dậy, bà bước lên lầu. Lát sau bà đưa một lá thư và một cuốn sổ nhật ký đã ủa vàng cho ông Kiên và Vân đọc.

Trong cuốn sổ nhật ký bà Hiền kể bà từng mang một cô gái nghèo khổ, bệnh tật bơ vơ không nhà cửa về nhà chăm sóc, bà nhận người con gái đó làm em gái, cuộc sống của họ là những chuỗi ngày bình yên hạnh phúc nhưng bà Hiền không ngờ được rằng người đàn ông mà bà hết lòng yêu và người em gái mà bà hết lòng tin tưởng lại yêu đương lén lút sau lưng của bà.

Khi bà phát hiện ra chuyện này cũng là lúc gia đình gặp khó khăn về kinh tế, bà đành nuốt hận không dám nói ra ngoài miệng.

Điều bà cảm thấy cay đắng và tủi nhục nhất là họ đã bỏ trốn đi cùng với nhau, bà tự hỏi là tại sao họ lại có thể bỏ lại một mình bà, bà đau khổ, bà dẫn vật lương tâm, bà không biết bà làm gì sai đến nỗi bà bị họ đối xử một cách tệ bạc và tàn nhẫn đến thế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Cái thai hành bà suốt ngày đêm, bà luôn kích động, thần kinh của bà lúc nào cũng căng như dây đàn. Trong một lần đọc báo, bà vô tình biết được bà còn có một người em gái, bà vội gọi cho bà Nhung. Câu chuyện sau này thế nào thì Vân và ông Kiên cũng đã biết cả rồi.

Vân vẫn mắt lên quát ông Kiên.

- Thì ra chính là bố...bố đã gây ra đau khổ cho mẹ, bây giờ bố cũng đã có gia đình riêng rồi, hay thật trong khi bố và người đàn bà kia tay nắm tay cùng nhau chạy trốn bỏ lại một mình mẹ con phải chịu cảnh nghèo khổ đói rét, bụng mang dạ chửa, bố còn ép con phải tránh xa Duy ra. Bố là một người độc ác, bố đi đi, con không bao giờ muốn nhìn lại mặt của bố nữa....!!

Vân gào lên như một con điên.

- Đi đi ông đi đi...!!, tôi không muốn nhìn mặt của ông nữa. Ông và người đàn bà kia là những kẻ bội bạc. Tại sao ông có thể làm như thế với mẹ của tôi, tại sao, còn người đàn bà kia nữa, cô ta có lương tâm không, cô ta không nhớ ai đã cứu mạng cô ta, ai đã chăm sóc cô ta, ai đã dang rộng đôi vòng tay đón cô ta khi cô ta không có gì cả....!!

Vân ôm lấy mặt nước mắt của Vân chảy ra. Đôi mắt nhìn ông Kiên đầy căm thù.

Ông Kiên chết sững với diễn biến vừa rồi, ông luôn tin rằng vợ của ông chết là do gia đình của Duy không ngờ tất cả là do lỗi của ông.

Ông Kiên run rẩy hỏi.

- Tại...tại sao cô không đăng báo hay nhắn tin tìm tôi...!!

Bà Nhung nhếch mép.

- Trước khi chị ấy chết chị ấy dặn tôi rằng dù có mệnh hệ gì xảy ra với chị ấy cũng không được đi tìm anh và nói cho Vân biết bố thực sự của nó là ai. Chị ấy đã cầu xin tôi chăm sóc và yêu thương Vân như con ruột.

Nếu như ông không gặp được nó thì có lẽ cả đời này tôi cũng không bao giờ cho nó biết nó có một người bố bội bạc như anh đâu...!!

- Chính anh là kẻ đã bóc mộ của chị ấy đi đúng không...??

- Đúng..đúng thế....!!

- Khi chị ấy chết, do không đủ tiền nên tôi đành mang Vân về trước, tôi định khi nào có đủ tiền tôi sẽ sang bóc mộ của chị ấy về Việt nam sau nhưng không ngờ khi tôi bay sang bên đó người đàn ông mà tôi nhờ trông coi mộ của chị ấy nói với tôi là có một người đàn ông tự xưng là chồng đã mang hài cốt của chị ấy đi rồi...!!

.....

Duy đã gấp gáp bay sang Việt nam ngay sau khi đọc xong bức thư của Vân để lại. Duy sợ phải chia xa Vân một lần nữa. Vân đã giải thích cặn kẽ mọi chuyện cho Duy hiểu. Duy mừng rỡ vì cuối cùng không còn rào cản nào ngăn cách giữa họ nữa, Duy mong Duy và Vân có thể nhanh chóng kết hôn. Duy không thể chịu đựng được tình trạng sống trong trạng thái thấp thỏm lo âu.

Đào và Tuấn Anh đã làm lễ cưới tại một nhà hàng ẩm cúng, hạnh phúc của họ phải trải qua nhiều con đường vòng mới đến được với nhau nên họ càng thêm trân trọng, bé Ly lỳ càng lớn càng giống bố. Tuấn Anh thường hay trêu là mai sau nó sẽ trở thành một con bé của trai giới giống như tài của gái của bố nó.

Thu được Khoa đưa về nhà giới thiệu với bà nội. Bà rất hài lòng và vui mừng vì cuối cùng Khoa cũng tìm được một người con gái yêu Khoa thật lòng, bây giờ Khoa không còn phải đau khổ vì yêu đơn phương nữa.

Vũ và Hoa đã làm đám cưới được gần một tháng, họ đi hưởng tuần trăng mật tại Pháp. Đào khuyên họ nên chọn khách sạn nhà Duy, dù sao khách sạn thuộc về gia đình vẫn hơn.

Vết thương trên mặt của Lan do Dũng gây ra vẫn chưa lành, cô ta suốt ngày giam mình ở trong phòng, cô ta không dám gặp mặt ai, trạng thái tinh thần của cô ta gần như bị hoảng loạn, nếu không chữa trị sớm cô ta có nguy cơ bị bệnh tâm thần.

Cô ta suốt ngày lảm nhảm luôn mồm, lúc nào cũng nói độc duy nhất một từ "giết". Mẹ cô ta khóc hết nước mắt vì lo cho cô ta. Bây giờ bà ta và ông Trường đã hoàn thành xong thủ tục li dị họ không còn dính líu gì đến nhau nữa.

Dũng và băng đảng giang hồ của hắn bị công an hốt gọn, bây giờ bọn chúng đang ngồi bóc lịch ở trong tù. Trong trí óc của hắn thoáng hiện lên khuôn mặt hiền từ của mẹ hắn ngày nào, trái tim chai sạn của hắn đã thổn thức rơi ra hai giọt lệ nóng, hắn đang hối hận, hắn muốn làm lại từ đầu khi hắn được ra tù. Hắn mong một ngày mai tươi sáng sẽ đến với hắn.

Bà Nhung sinh ra được một cô công chúa xinh đẹp bụ bẫm. Mỗi lần đi học về là Vân xà ngay xuống bế lấy em, Vân hít lấy hít để làn da mịn màng và thơm mùi sữa của nó. Bà Nhung mỉm cười hạnh phúc, cuối cùng bà cũng sinh được cho ông Chung một đứa con. Nhà của Vân lúc nào cũng rộn vang tiếng cười.

Vân vẫn không thể nào tha thứ cho ông Kiên và người đàn bà kia ngay được, mặc dù họ đã nhiều lần bay sang đây gặp mặt và xin lỗi Vân nhưng Vân bảo họ cho Vân thêm thời gian, hai người lấy nhau đã lâu mà vẫn chưa có con, họ muốn đón Vân sang sống với họ.

Vân làm sao mà chịu nổi khi ngày nào cũng phải nhìn mặt người đàn bà đã cướp chồng của người khác mà người đó lại là người đã cướp mạng bà ta. Vân cương quyết nói không. Cái chết tức tưởi của mẹ Vân vẫn còn làm cho Vân đau xót và oán hận họ.

Đám cưới của Vân và Duy bị hoãn vô thời hạn, Duy dù có muốn cưới Vân nhưng Vân viện lý do còn học hành nên không muốn kết hôn sớm. Công việc kinh doanh nhiều nên Duy ít có thời gian bay sang thăm Vân, nỗi nhớ của họ được gửi qua những dòng tin nhắn, và những cuộc điện thoại thâu đêm.

Duy muốn Vân sang bên kia học, Duy không muốn xa Vân nhưng Vân lại muốn được dành năm học cuối bên bạn bè. Khi nào học xong Vân mới chịu sang bên đó du học. Duy đành nhượng bộ vì không thể nào lay chuyển được tính cố chấp của Vân.

Vừa đáp xuống sân bay, Duy ngỡ ngàng tìm hình bóng của Vân trong một đồng người. Duy gọi Vân thật to.

- Vân..Vân...!!

Vân mỉm cười đáp lại.

- Chào anh...!!

Duy ôm chầm lấy Vân, Duy dụi mũi vào vai và vào cổ của Vân. Duy âu yếm hỏi.

- Em có nhớ anh không...??

- Không...!!

Duy cúi tiết hỏi Vân.

- Em nói như thế mà nghe được à...??. Tại sao xa nhau lâu như thế rồi mà em không nhớ anh là sao....??

Tiếng của Thu cắt đứt đoạn hội thoại của hai người.

- Thôi hai người mau lên xe đi...!!

Duy giật mình buông Vân ra. Duy lúng túng nói.

- Chào...chào Thu...!!

Thu tỉnh ngịch chào Duy.

- Chào anh...Nếu em mà không lên tiếng chắc là anh lại tưởng có mỗi một mình con bé Vân đứng ở đây thôi nhĩ...??

Khoa từ trong xe bước ra. Anh chàng hát hàm hời.

- Hành lí của cậu đâu...??

Duy nhú mày đáp.

- Tôi không có, mà tại sao vừa mới gặp mặt nhau anh lại muốn gây chiến với tôi thế...??

Vân chán nản bảo Thu.

- Thôi chúng ta lên xe trước đi, mặc cho họ đứng ở đấy muốn cãi nhau như thế nào thì cãi đi....!!

Vân và Thu nắm tay nhau tung tăng bước ra cửa. Vân mở cửa xe rồi chui vào trong. Khoa và Duy thấy thế, hai người thôi không còn gây nhau nữa, mà thật ra họ bây giờ cũng chẳng còn gì để cãi nhau. Khoa đã tìm được người con gái yêu Khoa. Khoa chuyển từ tình cảm nam nữ với Vân sang tình cảm anh em. Trong lòng của Khoa lúc này chỉ coi Vân là em gái thôi.

Trên đường về nhà của Vân, bốn người cười đùa vui vẻ, tuổi trẻ tràn đầy sức sống, mọi sóng gió nay đã qua rồi. Giờ chỉ còn hạnh phúc và niềm vui. Khoa nhường mắt hỏi Duy.

- Bao giờ cậu và Vân làm đám cưới...!!

Duy thờ dãi đáp.

- Em muốn làm đám cưới với Vân lắm nhưng cô ấy có chịu đâu, lúc nào cô ấy cũng bảo là cô ấy còn trẻ, còn phải học và còn những thứ linh tinh khác...!!

Khoa trêu Vân.

- Sao thế em gái, em trêu ta trẻ con à...??

Duy tức quát lại Khoa.

- Tên kia, ai cho phép anh hạ nhục người khác hả. Anh bảo ai trẻ con, tôi thấy anh là trẻ con thì đúng hơn...??

Hai người cãi qua cãi lại làm cho Thu và Vân bật cười. Vân bảo Thu.

- Sao cậu không bảo người yêu của cậu nhường nhịn một chút cho êm chuyện...??

Thu đỏ bừng mặt đáp.

- Thế còn cậu, sao cậu không bảo chồng tương lai nhường nhịn anh ấy đi, bé phải biết kính trên nhường dưới chứ...??

Vân cốc một cái vào đầu của Thu. Vân trừng mắt gắt.

- Con nhỏ này, cậu học thói trả treo với tớ từ bao thế hả...??

Thu nhăn nhó hét.

- Đồ độc ác. Cậu có biết là tớ đang bị đau đầu không hả...??

Duy lắc đầu bảo Khoa.

- Không hiểu tại sao chúng ta lại đi yêu hai con bé nghịch ngợm và hay giận dỗi như hai con nhóc này nhỉ, có lẽ chúng ta bị điên thật rồi...??

Khoa gật đầu đáp.

- Cậu nói đúng, có lẽ lúc đó mắt hai chúng ta đã bị ai đó bịt kín thành ra mới chọn nhầm người...!!

Vân và Thu đồng thanh la lên.

.

- Cái gì...!!

Vân véo vào tai của Duy.

- Anh vừa nói cái gì thế hả, nói lại cho em nghe coi...??

Duy nhăn nhó kêu đau. Khoa cũng không hơn gì Duy. Thu đang nắm chôm tóc trên đỉnh đầu của Khoa giật hỏi.

- Tên kia, anh vừa nói gì...??

Tiếng lụp bụp trên xe làm cho chiếc xe như bị nảy lên nảy xuống, đến khi về đến nhà của Vân. Bốn chiến sĩ hăm hăm bước xuống như vừa trải qua một trận chiến. Bố mẹ và ông nội của Vân vui mừng đón tiếp Duy, Khoa và Thu đến chơi. Bữa ăn diễn ra trong khí ấm cúng và vui vẻ.

Ông Chương hỏi thăm bố mẹ, bà nội và mọi người trong gia đình bác cả của Duy. Ông còn hỏi Duy về tình hình kinh doanh khách sạn của gia đình. Duy lễ phép và từ tốn trả lời hết tất cả các câu hỏi của ông.

Khoa thường hay đến nhà của Vân chơi, mọi người trong gia đình Vân từ lâu đã coi Khoa như một người thân trong gia đình, lần trước Khoa còn đưa cả bà nội xuống đây, họ có một bữa cơm thân mật và ba ngày vui vẻ đầm ấm bên nhau. Niềm vui, niềm hạnh phúc đọng đầy trong ánh mắt của họ.

Đã gần một tháng kể từ ngày ông Kiên sang đây cùng với Vân. Vân không gọi điện cho ông và cũng không muốn liên lạc với ông, thật lòng cho đến tận bây giờ Vân vẫn chưa chấp nhận được sự thật về thân thể của mình. Vân muốn cho Vân thêm thời gian để làm quen dần với nó.

.....

Bà Nhung gấp cho Vân một khúc cá bà âu yếm nói.

- Ăn đi con...!!

Vân bịt ngay miệng lại. Vân đứng bật dậy, vội chạy vào buồng tắm, có bao nhiêu cơm Vân đều nôn hết cả ra. Vân sững sờ ngồi thụp xuống. Mặt của Vân đỏ bừng lên. Vân nhớ hôm Vân và Duy say rượu hai người đã làm những gì Vân không biết, Vân chỉ biết là Vân cảm thấy có một cảm giác khác lạ mấy tuần nay. Vân giật mình nghĩ.

- Không phải là mình...mình...??

Tiếng của Duy vọng ngoài cánh cửa phòng tắm.

- Vân..Vân em không bị làm sao đấy chứ....??

Vân cảm thấy khó mở lời với Duy. Vân im lặng không đáp. Duy lại tưởng Vân bị làm sao.

- Em mau mở cửa ra...!!

Vân sợ hãi vội đứng dậy mở cửa cho Duy. Duy nắm chặt hai vai của Vân.

- Em có bị làm sao không...??

Mắt của Vân đỏ hoe, Vân không biết ăn nói với Duy như thế nào cho phải, mặt đỏ bừng Vân cúi gằm mặt xuống không dám nhìn Duy. Cử chỉ e thẹn và lúng túng của Vân làm cho Duy cũng lúng túng theo. Duy gắt.

- Sao em không nói gì đi...??

Vân ấp úng.

- Em..em nghĩ em...em...!!

Duy bực mình ngắt lời của Vân.

- Cái gì mà em...em mãi thế, có gì thì nói mau lên...!!

Vân giật dỗi hất tay của Duy ra. Vân bước thẳng ra cửa. Bà Nhung mỉm cười dịu dàng âu yếm hỏi Vân.

- Con không sao chứ...??

- Dạ..con không sao...??

Bà Nhung cầm lấy tay Vân. Bà nhìn thẳng vào mắt của Vân. Bà nói.

- Con đang giấu mẹ chuyện gì đúng không...??

Vân chối biến.

- Dạ đâu có, con có giấu mẹ chuyện gì đâu...!!

- Đừng có giấu con ngốc, con tưởng mẹ mù à. Có phải con đã có thai rồi phải không...??

Vân buông thõng tay xuống. Vân run rẩy hỏi bà Nhung.

- Sao...sao mẹ lại nghĩ thế...??

- Cảm giác nghén thế nào hả con...??

- Dạ..con..con...!!

Bà Nhung ôm Vân vào lòng, bà hiền từ nói.

- Con còn nhỏ nên không biết là con đang có mang bầu nhưng chỉ hai tháng nữa thôi là cái bụng của con sẽ to lên, con nên nói chuyện này cho Duy biết và hai đứa nên tiến hành làm đám cưới đi...!!

- Nhưng..nhưng mà mẹ ơi, con còn phải đi học làm sao con lấy chồng và sinh con vào lúc này được...??

- Có gì là khó khăn đâu, con chỉ cần ở nhà một năm khi đứa trẻ cứng cáp con có thể tiếp tục đi học lại, con có cả đời để đi học mà lo gì, còn chuyện con cái thì chỉ có giới hạn thời...!!

- Con..con...!!

Khi được bà Nhung thông báo Vân có thai. Duy mừng rỡ ôm chầm lấy Vân. Anh chàng sung sướng bảo.

- Vậy là em không thoát được anh rồi nữa nhé. Anh quyết định tuần sau chúng ta sẽ làm đám cưới...!!

Vân giật thót bảo.

- Trên đời này có ai vô lý như anh không hả, người mang thai như em đây không vội, anh vội vàng như thế làm gì...??

Duy nòng nân nói.

- Em ngốc vừa thôi, em không vội nhưng con và anh vội...!!

Vân đỏ bừng cả mặt vội đẩy Duy ra, Vân gắt nhỏ.

- Mọi người đang nhìn chúng ta kia...!!

Duy ôm diết lấy Vân, Duy thì thầm

- Kệ họ...!!

Đúng vào thứ bảy tuần sau đám cưới của Duy và Vân được tổ chức, tuy có hơi vội vàng nhưng do gia đình Duy giàu có, ông Kiên bố đẻ của Vân cũng không kém gì, họ đã chuẩn bị mọi thứ thật chu đáo và đầy đủ cho hai người. Vân ngập tràn hạnh phúc trong tay của Duy.

Được cùng Duy đứng trên thánh đường trong nhà thờ là ước mơ từ lâu của Vân. Dân đồng ca hát lên những bài chúc phúc hạnh phúc lứa đôi, Thu mặc áo phù dâu đứng mỉm cười nhìn cô bạn thân, còn Khoa làm phù rể đứng ở bên kia. Có lẽ nay mai họ cũng làm đám cưới. Bầu trời trong xanh, ánh nắng chan hòa khắp nơi, mọi thứ đang đậm đà nẩy nở.

.....Hết.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Bỏ Trốn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.